Ngọa Long Sinh

Thánh Tâm Ma Ảnh

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọa Long Sinh

Thánh Tâm Ma Ảnh

Hồi 1

Kim Lăng Long Xà

Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam chi mộ !

Đây là một ngôi mộ thanh trủng. Sở dĩ kêu bằng thanh trủng là vì ngôi mộ này đã mọc đầy cỏ xanh và cao đến hơn nửa thước Ngôi mộ này được lập trên một núi cao vô danh, bất luận là ngày trắng, đêm đen hay gió táp mưa sa thì nó vẫn nằm cô độc yên tĩnh và lạnh lẽo trên một khoảng đất đầy cát đá Nhưng thực ra nó không đến nỗi cô độc, vì mỗi năm có một bó hương được cắm trước mộ và một bó hoa tươi đặt lên trên thân mộ cho đến khi khô tàn héo rữa.

Phóng mắt ra khắp thiên hạ cũng chỉ có một người đó, mỗi năm vào đúng một ngày, một tháng, thậm chí là một giờ giống nhau, chạy đến trước mộ, dâng hoa thắp hương và nhỏ vài hàng lệ, phong ba bão táp cũng không ngăn cản được.

Như vậy, có lẽ người nằm trong mộ cũng thấy quá đủ rồi.

Nhắc đến Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma thì có thể nói rằng, khắp võ lâm không ai là không biết, vì người này tựa như du long tung hoành khắp võ lâm nam bắc Ngoài ra, trong bách nghệ bách kỷ thì không có môn nào là người này không thông, không món nào là không tinh, có thể gọi là một kỳ tài tuyệt thế vô song. Nhưng cũng vì người này là một đại ma đầu lòng lang dạ sói, hạ thủ kỳ độc nên có thể nói hắc bạch lưỡng đạo đều kinh tâm khiếp đởm.

Cát chết của người này, phóng mắt khắp thiên hạ, không có một ai

thương tiếc, không một ai nhỏ lệ, ngay cả người tặng hoa thắp hương thì lúc đầu cũng không ngoại lệ.

Một người như thế, sau khi chết không những có được thước đất an thân mà mỗi năm còn có người đến dâng hoa thắp hương, thử hỏi không tri túc sao được ?

Không một ai biết y chết như thế nào, và cũng chẳng ai biết kẻ nào giết y. Chung quy, đây là một bí mật, một bí mật khó có thể vén màn ra được.

Nhưng từ đó trở đi, tám chữ:

Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma cùng dần dần quên lãng trong đầu mọi người, rồi dường như biến mất trong võ lâm thiên hạ. Tựa như những bông hoa tàn úa trên ngôi mộ, mặc cho mưa gió đánh tả tơi rồi biến thành bùn đất.

Đó là quy luật tự nhiên, vì trên thế gian căn bản đã không có người này. Và chuyện cũng đã cách đây ba năm.....

Kim Lăng với núi Chung Sơn nguy nga là chốn rồng cuốn hổ ngồi. Kim Lăng thành nhất là thời Lục Triều, thành đài được kiến lập bên cạnh Huyền Võ Hồ, các triều còn xây dựng thêm cung thất ở nơi này, hào hoa quán tuyệt nhất thế.

Đặc biệt phải nói đến hai hên bờ sông Tần Hoài, đoạn giữa hai cầu Lợi Sa và Vân Đức nhà nhà san sát, lầu các hoa lệ thuyền hoa nhộn nhịp đầy sông.

Một dải đất cạnh Phu Tử Miếu là nơi thi hội của bọn du thủ du thực với bách nghệ đa tạp, ngoài ra còn có trà phòng tửu quán mọc lên như nấm, lầu hoa kỹ viện với thiếu nữ lưng thon xếp thành hàng, oanh ca yến vũ nghe thấy là muốn tiêu hồn lạc phách, phong lưu quán thế, sáu đời trăng hoa đã tô điểm cho giang sơn mỹ lệ này

không biết ba nhiêu giai thoại.
Phu Tử Miếu nằm trên đường Cống Viện ở mạn bắc sông Tần Hoài, mắt hướng vào núi Chung Sơn, lưng giáp với sông. Nơi này tựa như Thiên Kiều ở Bắc Bình, là ăn uống hoan lạc, muốn thế nào có thế đấy, cực kỳ phong phú.
Đèn hoa vừa thắp lên, thử nghe thử nhìn xem chốn phong nguyệt mê ly trên sông Tần Hoài xem, nào là đèn hoa muôn vạn, thuyền hoa lui tới như thoi đưa, tiếng ca xướng, tiếng mời rượu vang lên bất tuyệt. Trong một ngôi lều cỏ rộng lớn bên trái Phu Tử Miếu càng náo nhiệt hơn với tiếng la hét, tiếng reo mừng xen lẫn với tiếng chửi bới.
Lúc này, từ trong đám đông rộn ràng nhộn nhịp có một hán tử mặc Thanh y bước ra, người này có thân hình cao ráo nhìn hình bóng sau lưng thì có thể thấy người này có một thứ khí độ ẩn tàng mà người thường không thể có được.
Xem phong độ thì người này có phong độ nhanh nhẹn, cử chỉ nhẹ nhàng như một trang công tử nhà hào phú. Lại xem qua song thủ thì đó là một đôi tay trắng nõn như ngọc, mười ngón thon dài, nhưng nếu nhìn qua khuôn mặt người này thì người ta sẽ sững sờ một lúc rồi lắc đầu thở dài. Trách rằng tạo hóa thật quá trêu ngươi, vì đó là một khuôn mặt bình thường sắc diện vàng vọt.
Sau khi tách ra khỏi đám đông thì người này kẹp tay sau lưng, ung dung bước đi về phía ngôi lều cỏ.
Trước cửa lều có treo một bức màn dày, che đậy mọi sự việc bên trong, ngoài cửa còn có hai hắc y hán tử tướng mạo hung hãn đứng canh hai bên, bọn chúng thấy thanh y nhân tới nơi thì lập tức trừng mắt, quát hỏi:
- Họ Hầu kia sao ngươi lại đến đây ?

Thanh y nhân nhướng mày, mỉm cười rồi nói:
- Thế nào, ta không được đến sao ?
Hắc y hán tử bên trái lạnh lùng nói:
- Thì ra ngươi cũng muốn dựa vào đây để kiếm bát cơm ?
Thanh y nhân nói:
- Nói gì thế, con người ai cũng có nghề, điều đó còn hơn ngàn khoảng ruộng đất, ta dựa vào bản lĩnh của ta, dựa vào tuyệt nghệ để kiếm cơm, thế nào, ngươi không phục à ?
Hắc Y hán tử này á khẩu, thanh y nhân mỉm cười và đưa tay vén bức màn, cất bước đi vào trong. Hơi nóng và giống người từ sau bức màn ùa ra, mùi mồ hôi và mùi khói bốc lên mũi, đây là nơi duy nhất quanh vùng Phu Tử Miếu - Tần Hoài giang là không nghe mùi hương phấn.
Bây giờ có thể nhìn thấy rõ ràng khung cảnh trong lều cỏ, trên nóc có treo bốn chiếc đèn lồng lớn, ánh sáng chiếu xuống mười chiếc bàn kê bên dưới. Vây quanh bàn là những chiếc đầu đen với nhiều hình dạng, loại người nào cũng có, bàn này là tiếng reo mừng, bàn kia là tiếng văng tục chửi thề, khung cảnh hỗn loạn vô cùng.
Hóa ra đây là một sòng bạc, một sòng bạc lớn ! Chớ xem thường ngôi lều cỏ này, tuy nó được che chắn bằng tranh cỏ nhưng trong lều này lại là ngọa hổ tàng long, phẩm sắc đầy đủ Nơi này vốn đang huyên thiên bát nháo, nhưng thanh y nhân vừa bước vào thì lập tức yên tĩnh ngay. Sự tĩnh lặng nhất thời trong chốn huyên náo khiến cho người ta chú ý, bức màn phía la sau lều cỏ khẽ động, một chiếc đầu thò ra, đó là một trung niên hán tử diện mục thâm trầm.. Người này nhìn thấy thanh y nhân thì bấc giác sững người, nhưng hắn vội bước ra nghênh tiếp cung thủ chào và gượng cười nói:

- Hầu lão ca, người hà tất phải làm thế, đôi bên chỉ kiếm miếng ăn tạm tạm mà thôi, ngươi không có ý đinh giật bát cơm của các bằng hữu đấy chứ ?

Thanh y nhân thản nhiên nói:

- Hết tiền tiêu rồi, trên thuyền còn phải vay nợ, tại hạ chỉ đến chơi vài ván thôi, ngươi đồng ý chứ ?

Trung niên hán tử nói:

- Hầu lão ca nói đùa rồi, hơn một năm qua ngươi đã nổi danh ở địa bàn này, mỗi lần vào sòng là gom đầy túi mà đị. Thanh y nhân cười cười, nói:

- Không sai, nhưng tiền vào tay này của ta thì lập tức theo tay kia mà đi, tất cả kim ngân đều tiêu vào "chốn đó", bằng hữu ở đây không ai là không biết.. Trung niên hán tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thế này được không ? Hầu lão ca cần bao nhiêu, chỉ cần nói một tiếng thì xem như tại hạ chu cấp cho bằng hữu vậy Thanh Y nhân lắc đầu, nói:

- Không được, lão thất, theo như ngươi nói thì tại hạ trở thành Bá vương ngang ngược mất. Thế này nhé, từ hôm nay trở đi, tại hạ đặt ra một quy định, vô luận là bàn nào, không cần biết bao nhiêu, tại hạ chỉ chơi ba ván, tuyệt không quá ba, thế nào ?

Trung niên hán tử vui mừng nói:

- Hầu lão ca, ngươi nói thật đấy chứ ?

Thanh y nhân nói:

- Họ Hầu ta chẳng có chỗ nào hay ho, nhưng xưa nay nói ra một câu là chắc một câu Trung niên hán tử cung thủ, nói:

- Hầu lão ca, quân tử không ngăn tài lộ người khác, tại hạ xin cám ơn trước !

Nói đoạn hắn liền quay lại, cao giọng nói với các con bạc:
- Chư vị, kể từ hôm nay Hầu lão ca đặt ra một lệ, vô luận là bàn nào, không quản thắng thua, hắn chỉ cần ba ván, tuyệt đối bất quá tam..
Lời này vừa lọt vào tai thì cả sòng lập tức sôi động, có kẻ nói:
- Lẽ ra quy định này nên đưa ra sớm một chút, nếu không thì ai còn dám cho hắn nhập cuộc ?.. Lại có kẻ kêu lên:
- Lão Hầu, chẳng phải ... đang chờ phục vụ ngươi trên thuyền ...
Lời này tuy không trọn vẹn, không rõ ràng nhưng vừa phát ra thì toàn trường lập tức cười ồ, tiếng cười muốn vỡ cả ngôi lều cỏ.
Thanh y nhân nhướng mày, mỉm cười rồi nói:
- Không sai, hôm nay bọn nữ nhi đó cố gắng hết sức, nhưng ta cũng nghĩ thông rồi, khó khăn lắm ta mới kiếm được chút đỉnh, nhưng đều nướng cho bọn các ả hết, từ nay về sau, bất luận ít nhiều, đủ ăn đủ dùng đủ vui sướng là được rồi.
Người kia nói:
- Cái này kêu bằng đại động vô đáy, đến bao giờ mới lấp đầy ? Sống không mang đến chết không mang đi, chớ làm một kẻ phung phí tiền của như thế. Nào, lão Hầu đến đây !
Người này ngồi tại bàn ở góc đông nhìn bộ dạng và cách ăn mặc thì đó cũng là một tay lăn lộn ở vùng sông Tần Hoài - Phu Tử Miếu.
Thanh y nhân mỉm cười, bước lên hán tử kia tự động đứng lên nhường chỗ, hắn gác một chân lên ghế, một chân đứng dưới đất, ngực phanh, tay áo xăn lên cao, miệng cười lộ hàm răng vàng khè, khiến ai ai cũng phát tởm.
Hắn cười cười nói:
- Lão Hầu ngồi đi, ta sạch rồi, xem ngươi thôi !
Thanh y nhân y mỉm cười ngồi xuống, rồi liếc mắt nhìn hán tử kia

đoạn nói:
- Tần Lục ca, muốn ta gỡ vốn cho ngươi không ?
Hán tử kêu hằng Tần Lục tròn xoe mắt, hắn nói:
- Buồn cười, mấy lạng bạc đó thì có gì mà phải gỡ gạt ?
Hắn cười hì hì rồi nói tiếp:
- Lão Hầu, ta không giống ngươi, tiền của ta là do móc túi của thiên hạ mà có, nhưng giống ngươi một điểm, ta cũng là một đại động vô đáy, khi nào cần thì khi đó lên thuyền một chuyến, dù ả đang ở trong tổ thì ả cũng phải cho ta.
Thanh y nhân mỉm cười, nói:
- Lục ca khá lắm !
Nói đoạn, thanh y nhân khẽ đưa tay đẩy ra một lá bài.
Hán tử kêu bằng Tần Lục bất giác đỏ mặt hắn cười hì hì và nói:
- Nói thật đấy, lão Hầu, ngươi và ta không giống nhau, con bà nó ! Ta là kẻ mà trời sinh ra đã phải làm kiếp hạ lưu, nếu có trách thì chỉ trách đời trước không làm chuyện tốt để tích chút ân đức mà thôi. Còn như ngươi, lão Hầu, lần đầu tiên thấy ngươi là ta đã nhìn ra ngươi là kẻ có tiền đồ rồi. Bọn ả đào kỹ nữ mua hương bán phấn trong thiên hạ thì có được mấy kẻ hữu tình hữu nghĩa, khó khăn lãm mới kiếm được chút đỉnh, hà tất phải li quăng vào chốn đó.
Thanh y nhân thắng ván thứ nhất rồi ván thứ hai, thậm chí ván thứ ba cũng thắng nốt, thiên hạ sao lại có người vận khí tốt đến thế ! Từ chỗ không có một xu lận lưng, bây giờ trước mặt thanh y nhân nghiễm nhiên có sau đỉnh bạc.. Tần Lục lắc đầu thần phục:
- Lão hầu, nếu ngươi cho ta học ngón nghề này thì ...
Thanh y nhân mỉm cười, nói:
- Tần Lục ca, hết chín phần là dựa vào vận khí người cầm chỗ này

mà ăn cơm.
Vừa nói thanh y nhân vừa đẩy qua phía Tần Lục ba đỉnh bạc.
Tần Lục ngạc nhiên nói:
- Lão Hầu, ngươi ...
Thanh y nhân thản nhiên mỉm cười, nói:
- Lục ca, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng gánh, có tiền thì mọi người cùng tiêu vậy !
Nói đoạn, người này nhặt ba đỉnh bạc còn lại rồi đứng lên định cất bước. Thần sắc của Tần Lục đầy vẻ cảm kích, hắn cũng định khai khẩu.
Ngay lúc đó thì bức màn dày nơi cửa lều cỏ chợt lay động, một nam một nữ bước vào, nam là một lão nhân râu dài mặt đen, thân hình cao to, uy mãnh khiếp người, y phục khí phái, nữ là một Bạch y thiếu nữ, thân hình uyển chuyển, dung mạo thanh tú. Tuy không gọi là rất đẹp nhưng cô ta có một thứ khí chất thanh tú hơn người, lựa như hàn mai trong núi tuyết.
Một cô nương dạo chơi vùng Phu Tử Miếu thì không có gì đáng nói, nhưng một cô nương vào sòng bạc thì quả là đại sự kinh thiên động địa, trước đây chưa từng nghe thấy bao giờ ...
Bọn côn đồ vô lại trong sòng bạc này muốn mượn cơ hội này cười đùa trêu chọc một phen, nhưng chợt nghe có người thất kinh kêu lên:
- Đồng gia ...
Một lời chưa nói hết thì mọi người đều biến sắc và cúi đầu. Lúc này trung niên hán tử có diện mục thâm trầm vội chạy lại và cúi gập người chào:
- Cô nương và Mạc lão gia muốn ...
Lão nhân râu dài cũng chẳng buồn ngó hắn một lần, lão quay sang

Bạch y thiếu nữ và cung kính nói:

- Cô nương là nơi này đây.. Ngọc diện của thiếu nữ không có lộ vẻ gì, nàng nói:

- Mạc tổng quản, lão thay ta hỏi thử Lão nhân râu dài đáp một tiếng rồi quay người, quét mục quang nhìn ra toàn bọn, đoạn lão cất giọng hỏi:

- Xin hỏi một câu, vị nào là Hầu Phong Hầu gia ?

Tần Lục khẽ vỗ vào vai thanh y nhân và nói:

- Lão Hầu, người ta tìm ngươi phải không ?

Thanh y nhân chau mày khẽ nói:

- Tần Lục ca, đây là ai vậy ?

Tần Lục nói:

- Cái gì, ngươi không biết sao ?

Tổng quản của Kim Lăng Đồng gia Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh, đại danh đỉnh đỉnh trong võ lâm, uy trấn khắp Kim Lăng.

Thanh y nhân lại hỏi:

- Thế còn vị cô nương kia ?

Tần Lục nói:

- Lão Hầu, sao ngươi hồ đồ thế. Cành vàng lá ngọc của Đồng đại gia.

Thanh y nhân "à" một tiếng rồi gật đầu, nói:

- Thì ra là như vậy, chỉ có điều không biết ta biến thanh Hầu gia từ khi nào ?

Tần Lục chớp chớp song mục hắn cười khẽ và nói:

- Lão Hầu, có lẽ ngươi gặp vận may rồi.

Lúc này, lão nhân râu dài lại hỏi một lần nữa.

Đột nhiên nghe Tần Lục lớn tiếng đáp:

- Ở đây, vị bằng hữu của tại hạ là ...
Lão nhân râu dài nghe vậy thì chú ý nhìn, đoạn lão dịch mục quang nhìn sang Bạch y thiếu nữ.
Bạch y thiếu nữ vẫn chưa nói gì, nàng lặng lẽ bước đến chỗ bọn Tần Lục. Lão nhân râu dài theo sát phía sau nàng.
Khách chơi bài đều lần lượt đứng lên và lui bước, nhường một lối đi.
Bạch y thiếu nữ đi thẳng đến trước mặt thanh y nhân rồi đứng lại đôi mắt hồ thu ngước nhìn đối phương một lúc rồi nói:
- Các hạ là Hầu Sơn Phong. Hầu gia ?
Thanh y nhân khẽ gật đầu, nói:
- Không sai, tại hạ chính là Hầu Sơn Phong, nhưng cô nương xưng hô Hầu gia như vậy ...
Bạch y thiếu nữ chưa nói câu thứ hai thì đột nhiên sụp quỳ xuống.
Động tác này khiến toàn sòng bài xao động. Hầu Sơn. Phong càng cả kinh thất sắc, tay chân bối rối.
- Cô nương làm ... làm gì thế ?
Bạch y thiếu nữ cúi đầu, nói:
- Đồng gia sắp có đại nạn đến nơi, không phải Hầu gia không giải quyết được, Đồng Uyển Nhược đến đây quỳ gối thỉnh cầu, xin Hầu gia nghĩ đến thân phận nữ tử yếu hèn này mà ra tay giúp đỡ.
Hầu Sơn Phong nghe vậy thì sững người, chàng bật cười và nói:
- Đồng cô nương, đây là trò đùa gì thế, ngoài chuyện đánh bạc ra thì tại hạ chẳng biết gì khác làm sao có thể giải quyết đại nạn cho quý phủ ? Tại hạ không dám nhận cái quỳ này rồi, xin mau mau đứng lên cho.
Bạch y thiếu nữ vẫn tiếp tục quỳ, nàng nói:
- Hầu gia, tệ gia trong ngoài hơn trăm người, xem ra sắp bị tận diệt

rồi, ngàn vạn lần xin Hầu gia ban phát chút thiện tâm, cứu cứu lấy hơn trăm sinh mạng già trẻ nam nữ đó Hầu Sơn Phong vô cùng ngạc nhiên, chàng nói:

- Cô nương, chuyện này nàng dựa vào đâu mà nói thế, tại hạ chỉ là một con bạc lăn lộn quanh vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu, muốn cứu người thì nên đi thỉnh cầu những đại hiệp khách trong võ lâm mới phải. Hơn nữa, cô nương quỳ gối trước một gã rượu chè cờ bạc đĩ điếm như tại hạ thì chẳng những mất thân phận của cô nương mà còn tổn hại đến uy danh của Kim Lăng Đồng gia, chuyện này truyền ra ngoài há chẳng khiến thiên hạ cười đến rụng răng.. Bạch y thiếu nữ nói:

- Hầu gia, vì trăm sinh mạng già trẻ lớn bé của hàn gia mà Đồng Uyển Nhược này không tiếc gì cả, chỉ cầu xin Hầu gia ban phát thiện tâm, gật đầu đồng ý ra tay trượng nghĩa.

Hầu Sơn Phóng lắc đầu, nói:

- Tại hạ hiểu ý của cô nương, nể tình cô nương không tiếc hy sinh tất cả danh phận thì tại hạ cũng rất muốn gật đầu nhưng tại hạ có tâm mà vô lực, tại hạ đang sống những ngày bình yên thoải mái nên không muốn gây họa sát thân. Cô nương tìm nhầm người rồi, xin đi mời bậc cao minh khác thôi.. Nói xong, chàng quay người định cất bước, Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Nhược dịch gối cản đường và nói với giọng bi thương:

- Hầu gia, chỉ cần Hầu gia chịu gật đầu thì hàn gia nguyện đem hết..

Hầu Sơn Phong chau mày, cắt lời và nói:

- Mỹ nhân tại hạ cũng thích, tiền tài tại hạ cũng thích, nhưng đáng tiếc là tại hạ không có biện pháp và cũng không muốn vì chuyện này mà mất mạng, bỏ lại Tiểu Thúy Hống yếu đuối đáng thương của tại

hạ thì làm sao ?.
Lão nhân râu dài nghe vậy thì sắc diện chợt biến.
Người trong sòng bài rất muốn cười nhưng không một ai dám cười.
Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Nhược cũng không vi sự cứng lòng của đối phương mà ngưng khẩn cầu.
Bỗng nhiên thấy Hầu Sơn Phong phá lên cười rồi nói:
- Tại hạ hiểu rồi, có lẽ cô nương đã chọn tại hạ, đúng khôn ?
Lão nhân râu dài tái mặt, lão nâng hữu chưởng lên nhưng lại buông xuống ngay tức thì.
Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Nhược xấu hổ đến đỏ bừng ngọc diện, nàng nói trong nước mắt:
- Nếu Hầu gia. gật đầu, thì Đồng Uyển Nhược này tình nguyện nâng khăn sửa túi cho Hầu gia suốt đời.
Hầu Sơn Phong cười lớn một tràng rồi nói:
- Kim Lăng Đồng gia là một đại thế gia, tại hạ chỉ là một con bạc lăn lộn ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu thì không dám trèo cao, thật sự không dám trèo cao. Vả lại, một thiên kim tiểu thư cành vàng lá ngọc như cô nương mà đi theo tại hạ thì sẽ làm tại hạ tổn thọ mất.
Râu tóc của lão nhân râu dài đều dựng lên, thân hình run bần bật, khóe mắt muốn toạt nhưng lão vẫn nhẫn nại kiềm chế. Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Như bật khóc rất bi thương nhưng vẫn không thôi khẩn cầu.
Đột nhiên nghe Tần Lục lớn tiếng nói:
- Lão Hầu, ta thấy ngươi bất nhẫn quá nếu ngươi giúp được thì ...
Hầu Sơn Phong quay lại trừng mắt nhìn hắn và nói:
- Tần Lục ca, nếu ngươi thương hương tiết ngọc mà mềm lòng thì ngươi đi giúp đi, loại chuyện đem sinh mạng ra đùa này ta không

giúp được rồi. Không phải ngươi không biết về ta, ngoài tinh thông ngón nghề cờ bạc và trò trăng hoa ra thì ta chẳng biết gì cả ...
Tần Lục ngẩn người, nhất thời á khẩu.
Đột nhiên nghe lão nhân râu dài - Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh nói:
- Cô nương, Đồng gia chúng ta còn có thể liều mạng một phen, dù phải nằm xuống chết thì cũng nên chết một cách bi tráng, cô nương hà tất phải chuốc lấy nỗi nhục này.
Hầu Sơn Phong nhướng mày, mỉm cười và nói:
- Rất đúng, lão mặt đen này nói rất chí lý, Kim Lăng Đồng gia thuộc vào hàng danh vọng nào chứ ? Cô nương cũng đừng quên mình là một đại tiểu thư cành vàng lá ngọc, hãy mau đứng lên lau nước mắt rồi trở về thôi !
Nói đoạn, chàng lại muốn cất bước !
Đột nhiên Đồng Uyển Nhược ngẩng đầu lên, ngọc diện đẫm lệ, thần sắc thẫn thờ, nàng nói:
- Khi Đồng Uyển Nhược này ra khỏi cửa thì đã lập chủ ý chuyến này nếu không cầu Hầu gia gật đầu được thì sẽ đến trước Phu Tử Miếu đập đầu mà chết !
Hầu Sơn Phong chau mày, nói:
- Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết, cô nương cố tình đưa tại hạ vào thế phải nạp mạng cho quan ty nhân rồi.
Thần sắc của Đồng Uyển Nhược càng thảm não, nhất thời nàng chưa nói gì.
Đột nhiên thấy Tần Lục hất ba đỉnh bạc xuống đất rồi kêu lên:
- Lão Hầu, ta không ngờ con người của ngươi lại như thế, Tần Lục ta không giao du với loại bằng hữu lòng dạ sắt đá như ngươi, ta không

cần tiền nữa, ngươi hãy giữ lấy đi.
Nói đoạn, hắn quay người bỏ chạy ra ngoài.
Hầu Sơn Phong không ngăn cản và cũng không gọi hắn lại, chàng lắc đầu rồi nói:
- Cô nương thấy không ? Vì cô nương mà tại hạ đắc tội với bằng hữu, nhưng cô nương nên biết, không phải tại hạ không muốn giúp chuyện này mà quả thực là tại hạ giúp không nổi !
Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Nhi vẫn chưa nói gì.
Hầu Sơn Phong lại nói tiếp:
- Cô nương, tại hạ không có thời gian để nói nhiều, Tiểu Thúy Hồng đang chờ tại hạ lên thuyền để vui vẻ một đêm, tại hạ rất lấy làm tiếc và cũng rất bất an, nhưng tại hạ hữu tâm vô lực.
Nói đoạn, chàng sải bước ra ngoài mà chẳng nhìn ai một lần nào nữa.
Chàng đi như thế mà không nghĩ đến một cô nương đang rơi lệ khẩn cầu, không nghĩ đến một cô nương đáng thương đang nát lòng đứt ruột. Và cũng chẳng biết để ý đến bọn con bạc đang nhìn theo mình với ánh mắt dị thường.
Đột nhiên có một tiếng quát như sấm sét rung chuyển cả lều cỏ:
- Họ Hầu kia, ngươi đứng lại đã ?
Hầu Sơn Phong kinh hãi dừng bước, chàng quay lại nhìn Mạc Tử Kinh và nói:
- Mạc đại tổng quản có gì chỉ giáo chăng ?
Thiết Diện Sát Thần uy chấn võ lâm, mấy mươi năm làm tổng quản của Kim Lăng Đồng gia, người trong thành Kim Lăng gặp lão đều cúi người, cung kính chào một tiếng "Mạc lão".
Thái độ ngạo mạn của Hầu Sơn Phong như vậy, thật khiến cho

người ta thầm lo lắng cho chàng mà toát mồ hôi lạnh.
Bỏ qua những điều khác không nói, chỉ luận về động thủ thì e rằng Hầu Sơn Phong không chịu nổi một đầu ngón tay của vị Thiết Diện Sát Thần này thật là một kẻ ngông cuồng không biết sống chết.
Râu tóc của Mạc Tử Kinh đều dựng ngược, lão lạnh lùng nói:
- Họ Hầu kia, người như Tần Lục mà hắn còn có chút nhân tâm, biết nghĩa khí, ngươi có phải là con người không. Mạc Tử Kinh ta cũng muốn xem thử lòng dạ của ngươi - Thế nào ?
Hầu Sơn Phong nhướng mày nói:
- Mạc đại tổng quản lão mắng người đấy à ! Chuyện này mới buồn cười làm sao, Kim Lăng thành là nơi có vương pháp, chúng ta đi đến đâu nói lý cũng được cả. Đừng nói là tại hạ giúp không nổi chuyện này, dù tại hạ giúp được mà tại hạ không muốn thì lẽ nào không được ?
- Được !
Song mục của Mạc Tử Kinh đỏ như lửa, lão cười nhạt, nói:
- Nhưng thanh uy của Đồng gia không thể tổn hại mà không được gì, sự tôn nghiêm của cô nương nhà ta cũng không thể bị mất sạch như vậy. Mạc Tử Kinh ta muốn lấy mạng tên thất phu máu lạnh ngươi trước khi Đồng gia ngộ nạn !
Dứt lời thì lão vung chưởng lên, chuẩn bị đánh ra.
Lúc này có giọng lanh lảnh của Đồng Uyển Nhược cất lên ở sau lưng lão:
- Mạc tổng quản, ngừng tay !
Mạc Tử Kinh rùng mình, thu thế chưởng lại, Đồng Uyển Nhược ngọc diện xanh xao, song mục đỏ rực, thần thái lạnh lùng thờ thẫn, nàng thở dài rồi nói:

- Hắn nói rất đúng, muốn giúp hay không là chuyện của hắn, bất kỳ người nào cũng không thể miễn cưỡng, còn ngộ nạn là chuyện của Đồng gia, không liên quan gì đến người khác, để cho hắn đi thôi.
Thân hình của Mạc Tử Kinh run lên, lão cất giọng khàn khàn nói:
- Lão nô tuân mệnh !
Lão hất đầu, phất tay và quát:
- Cút đi tên thất phù.
Hầu Sơn Phong thản nhiên mỉm cười, nói:
- Cút thì cút, chỉ có điều tại hạ khuyên Mạc đại tổng quản lão nên học cách hành xử của cô nương này, bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống người ta của lão khiến tại hạ có muốn hồi tâm chuyển ý thì ý định đó cũng bi tiêu tan.
Nói đoạn, chàng mỉm cười và quay người cất bước !
Mạc Tử Kinh tức đến độ muốn vỡ cả phổi, nếu là bình thời thì có mười Hầu Sơn Phong cũng nát như tương dưới chưởng của lão, không hiểu sao hôm nay lão chẳng dám trái mệnh chủ nhận mà chỉ đành nghe theo !
Nhưng Hầu Sơn Phong chỉ đi mấy bước rồi bỗng nhiên quay lại, chau mày hỏi:
- Tại hạ rất kỳ quái, trên giang hồ có nhiều đại hiệp khách bản lĩnh cao cường mà tại sao các vị không tìm, sao lại cứ tìm đến tại hạ, một kẻ chỉ biết rượu chè bài bạc và trai gái ?
Cô nương có thể nói cho tại hạ biết, là kẻ nào khiến các vị mắc lừa như thế không ?
Mạc Tử Kinh lạnh lùng nói:
- Thất phu, bất luận là ai cũng không việc gì đến ngươi !
Hầu Sơn Phong trầm sắc diện, chàng nói:

- Mạc đại tổng quản, tại hạ đang nói với chủ nhân của lão mà, thân là nô tài thì tốt nhất là đừng xỏ mồm vào.

Mạc Tử Kinh nộ khí xung thiên, sát cơ đột hiện, lão nói như quát:

- Cô nương, lão nô tình nguyện lãnh nhận gia pháp.

Đồng Uyển Nhược sải bước đến trước, cản trước mặt Mạc Tử Kinh rồi nói:

- Các hạ đã không muốn giúp chuyến này thì nói nhiều cũng vô dụng, để giữ hòa khí cho đôi bên, các hạ mau rời khỏi nơi này đi.

Hầu sơn Phong gật đầu, nói:

- Đa tạ cô nương. Hầu Sơn Phong xin tuân mệnh.

Chàng cung thủ chào rồi sải bước mà đi.

Mặc Tử Kinh run giọng nói:

- Cô nương, một tên thất phu vô nhân tính có máu lạnh như vậ thì cô nương hà tất ...

Đồng Uyển Nhược cất lời, nói:

- Mạc tổng quản, đại nạn sắp trút xuống đầu mà lão còn muốn giết người nữa sao ? Hà tất phải tức giận một kẻ vô can như thế ?

Thần sắc của Mạc Tử Kinh đã biến rất thảm, lão buột miệng nói:

- Cô nương ...

Dường như yết hầu của lão bị vật gì ngăn chặn lại nên không thể nói được nữa, nhất thời lão đành im lặng cúi đầu.

Đồng Uyển Nhược chậm rãi nói:

- Mạc tổng quản, ta nhìn rộng ra rồi, nhân sinh trăm năm ai lại không chết. Chẳng qua là khác nhau ở chỗ sớm muộn mà thôi. Vả lại, đây cũng là nhân quả tuần hoàn báo ứng, không trốn tránh được. Chúng ta đi thôi.

Nói đoạn nàng thẫn thờ bước đi, thần sắc nhợt nhạt kinh người, tựa

như linh hồn đã rời thân thể Mạc Tử Kinh lặng lẽ theo sau nàng mà rời sòng bài.

Sau khi rời sòng bài thì Đồng Uyển Nhi đi về phía Phu Tử Miếu, Phu Tử Miếu nằm sát sông Tần Hoài, đây là một nơi yên tĩnh nhất.

Mạc Tử Kinh cảm thấy bất thường nên vội bước lên trước và nói:

- Cô nương, trời đã không còn sớm chúng ta trở về thôi !

Đồng Uyển Nhược nghe cũng như không nghe, nàng bước đi như một bóng u linh.

Mạc Tử Kinh vội nói:

- Cô nương, chớ để nhị vị lão nhân gia đau lòng, nhị vị lão nhân gia đang rất lo lắng, nếu cô nương nghĩ quẩn thì đó là bất hiếu. Cô nương thông minh đại nghĩa, không thể sánh với hàng nữ nhi tầm thường, sao lại ...

Trong lúc hai người đối thoại thì đã đến Phu Tử Miếu rồi, Đồng Uyển Nhược nhìn ra sông Tần Hoài với trăm vạn ánh đèn lung linh mơ hồ trăng nước, đột nhiên nàng dừng bước và khai khẩu - Mạc tổng quản, lão về trước đi, ta muốn ngồi đây một lát Mạc Tử Kinh hốt hoảng, lão vội nói:

- Cô nương, cho phép lão nô nói thêm một câu, dù phải chết thì cả nhà sẽ chết chung với nhau, Đồng Uyển Nhược nói:

- Ai nói với lão là ta muốn tìm cái chết ?

Mạc Tử Kinh gượng cười, nói:

- Lão nô đáng chết, vậv thì xin cô nương mau trở về cho, kẻo nhị vi....

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, muốn về thì lão về trước đi ta muốn ngồi đây một lát !

Mạc Tử Kinh nói:

- Lão nô theo cô nương ra ngoài, nếu cô nương muốn ở lại thì lão nô cũng ở đây đợi vậy.

Đồng Uyển Nhược nói:

- Vậy thì lão không cần khuyên ta trở về nữa nhé.

Mạc Tử Kinh máy môi muốn nói nhưng lạt thôi, lão chỉ "vâng" một tiếng rồi khoanh tay đứng yên.

Đồng Uyển Nhược cũng không nói gì thêm, thần sắc thẫn thờ, nàng nhìn ra dòng sông cuộn chảy đến độ xuất thần. Mạc Tử Kinh vô cùng bất an, lão cũng đứng lặng bên cạnh nàng, không dám rời nửa bước. Hồi lâu sau, dường như lão nhớ điều gì nên đôi mày bạc chợt dựng lên, lão nói:

- Cô nương, những lời mà tăng nhân hóa duyên đã nói ...

Đồng Uyển Nhược cắt lời:

- Người xuất gia không nói dối, đệ tử phật môn lấy lòng từ bi cứu nhân độ thế, ta nghĩ vị đại hòa thượng đó không thể lừa chúng ta, chỉ có điều họ Hầu này không chịu ra tay giúp đỡ thôi.

Mạc Tử Kinh cười nhạt, nói:

- Theo lão nô thấy thì rõ ràng là hòa thượng đó chỉ vì hai đỉnh bạc, còn tên thất phu họ Hầu kia chẳng qua chỉ là đám cửu lưu hạ đẳng lăn lộn trong vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu mà thôi. Làm sao hắn có thể giải quyết trường đại nạn này ? Nếu muốn hắn giúp chơi một canh bạc thì may ra ...

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

- Mạc tổng quản, ta không thể nhìn lầm người, vị đại hòa thượng đó rõ ràng là một kỳ nhân ẩn thế, còn họ Hầu kia cũng. là một nhân vật không tầm thường.

Mạc Tử Kinh nói:

- Nếu hòa thượng đó là một kỳ nhân ẩn thế thì lão ta nên hóa duyên trường đại nạn này mới phải, tại sao lại chỉ điểm cho cô nương chạy đến đây tìm gã thất phu họ Hầu kia ?.

Đồng Uyển Nhược chậm rãi nói:

- Có thể vì họ Hầu kia cao minh hơn lão ta !

Mạc Tử Kinh chau mày nói:

- Cô nương, chúng ta là võ lâm thế gia, dạng người nào mà chưa từng gặp qua ? Có cao thủ võ lâm nào mà lọt qua song mục của chúng ta được ? Nhưng tướng mạo tầm thường của hòa thượng và gã thất phu họ Hầu kia chẳng có gì cho chúng ta để mắt tới cả. Lão nô cũng lục tìm trong trí nhớ nhưng chẳng nhớ ra hai người như thế xuất hiện trong võ lâm bao giờ ?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Mạc tổng quản, lão thành danh cùng thời với gia phụ, bất luận là nghe hay thấy cũng đều nhiều hơn bọn vãn bối ta. Lấy tướng mạo mà xét đoán người là việc làm bất trí nhất, người tu luyện cao thâm có thể biểu hiện rất tự nhiên tự tại. Hơn nữa, võ lâm rộng lớn, không chuyện lạ gì là không có, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, núi cao còn có núi cao hơn, Đồng gia tuy là võ lâm thế gia nhưng vẫn không thể biết hết có bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ mai danh ẩn tích trong võ lâm Mạc Tử Kinh hổ thẹn nói:

- Đa tạ cô nương chỉ giáo, cô nương minh trí, lão nô tự biết không bằng, nhưng đã như vậy thì tại sao vừa rồi cô nương không nói với họ Hầu kia về vị hòa thượng đó.

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:

- Hắn đã không muốn ra tay tương trợ thì dù có nhắc đến ai cũng

chẳng ích gì ?

Mạc Tử Kinh nói:

- Lão nô bạo gan đoán rằng, hòa thượng kia đã biết họ Hầu thì tất có quan hệ không đơn giản với hắn, vừa rồi nếu cô nương nhắc đến hòa thượng đó thì không chừng có thể ...

Đồng Uyển Nhược lắc đầu và mỉm cười nhưng nụ cười khiến người ta nát lòng nát ruột.

Nàng nói:

- Tục ngữ có câu:

"Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không thể tránh được, mọi chuyện do trời định, con người chẳng quyết được một chút gì, bây giờ ta hiểu rồi, nếu mệnh vận của Đồng gia đáng ngộ nạn thì có cầu khẩn ai cũng vô dụng, nếu Đồng gia không đáng ngộ nạn thì căn bản không cần ai cứu. Vả lại, chuyện có liên quan đến sinh tử, dù có cầu khẩn thì cầu chư nhân cũng không bằng cầu chính mình.

Mạc Tử Kinh trầm mặc không nói, nhưng lão lại chuyển đề tài:

- Đã vậy thì đêm khuya, sương nặng, cô nương trở về thôi !

Đỏng Uyển Nhược nói:

- Nước sông Tần Hoài này gợi cho ta rất nhiều điều. Lục Triều phồn hoa cũng theo nước trôi về đông, khi nào mới xuất hiện lại trên sông Tần Hoài này ? Nhưng có ai biết là sự phồn hoa đó đã theo nước trôi về đông từ khi nào ? Mọi chuyện của nhân sinh vốn biến ảo bất định, ta vốn muốn đập đầu vào đây mà chết nhưng bây giờ lại không muốn chết, vì như thế quá nhu nhược, và cũng nhẹ như lông hồng, thật không đáng !

Mạc Tử Kinh vô cùng xúc động, mặt lộ vẻ vui mừng, lão vội nói:

- Vậy thì chúng ta đi thôi, cô nương !

Đồng Uyển Nhược lặng lẽ gật đầu, đoạn nàng đứng lên và quay người, cất bước.

Mạc Tử Kinh vội theo sát phía sau nàng.

Chớp mắt, một chủ một bộc, hai bóng hình đã dần khuất trong màn đêm.

Lúc này trên một chiếc thuyền hoa trên sông Tần Hoài, truyền ra tiếng nũng nịu, mềm mại như bông nhưng cũng có ba phần lạnh lùng trách móc:

- Ta tưởng là ngươi đi xem cái gì, hóa ra là di xem đại cô nương nhà người ta, ngươi đừng học thói cóc mà muốn ăn thịt thiên hạc nhé, người ta là thiếu nữ đàng hoàng con nhà lành không giống như ta, hễ ai có tiền là đại gia, và đại gia nào cũng có thể lên thuyền.

Sau đó lại nghe một giọng nói sang sảng cất lên:

- Thịt thiên hạc ăn không được nhưng cũng có thể nhìn, nàng mà cũng chua ngoa gớm nhỉ, ăn phải bả gì rồi chăng ?

Giọng nũng nịu "hứ" một tiếng, nhưng vừa nghe là biết giả dối:

- Chua ngoa, ăn bả gì ? Nực cười, đừng nói là người, dù là một hán tử anh tuấn, tiền giắt đầy lưng thì ta cũng không quan tâm, Lý Tứ chán đi thì có Trương Tam đến vậy ! Còn cô ta, luận về nhan sắc thì còn kém Tiểu Thúy Hồng ta nhiều, còn luận về ngón nghề và bản lĩnh thì cô ta phải học trên mười năm ?

- Thế à !

Giọng sang sảng phá lên cười rồi nói:

- Ai dám sánh với mười năm lăn lộn trong chốn hồng trần của nàng, nhưng nàng có muốn biết cô ta là ai không ?

Giọng nũng nịu nói:

- Lão nương chẳng quản cô ta là ai. Cô ta là hoàng thái hậu thì sao

nào ? Ngươi nói cô ta là ai ?
- Hóa ra, cuối cùng nàng cũng muốn biết.
Giọng sang sảng nói:
- Là Đồng cô nương của Kim Lăng Đồng gia đấy !
Giọng nũng nịu kêu thất thanh một tiếng rồi không nói gì.
Giọng sang sảng cười lớn rồi nói:
- Đừng sợ, cô ta không nghe được đâu, hãy ngoan ngoãn ngủ đi, ta phải ra ngoài một lát.
Giọng nũng nịu vội nói:
- Ngươi đi đâu ? Chẳng phải ngươi nói là đêm nay muốn ...
Giọng sang sảng cười lớn rồi nói:
- Bình sinh ta không thích cái giọng này, vả tại ta cũng không phải là đại gia có tiền hay là nàng tìm người khác thôi.
Giọng sang sảng lập tức tan vào màn đêm, trong chiếc thuyền hoa truyền ra tiếng thở dài não ruột, sau đó la tiếng chửi như rít qua kẽ răng:
- Đồ quỷ chết, mong cho ngươi biến mất khỏi cuộc đời này Bên trái Phu Tử Miếu là nơi ăn uống, suốt một dãy dài đều là những tửu quán và trà quán nho nhỏ.. Trong tửu quán, có người ngồi chồm hỗm trên ghế, trên bàn bày một bình rượu và mấy miếng đậu hũ, ngoài ra còn có chân và cánh gà cùng với mấy dĩa rau nhỏ. Người này chính là Tần Lục, hắn ngồi uống rượu một mình giải sầu, xem ra đã có ba bốn phần tửu ý nên song mục đỏ ngầu.. Lúc nàc hắn nâng chung rượu trước mặt, vừa định đưa lên môi thì "bốp !" một tiếng, có hai cánh tay từ sau lưng vỗ vào hai vai hắn, tiếp theo là có người cười cười, nói:
- Tự cổ thánh hiền giai tĩnh mịch Duy hữu ẩn giả lưu kỳ danh (Thánh hữu ẩn giả lưu kỳ danh Chỉ thằng say còn mãi lưu danh) (Lý Bạch) -

Tần Lục ca có nhã hứng quá nhỉ.
Cái vỗ làm cho thân hình Tần Lục lắc lư nhào tới trước, suýt chút nữa thì chụp xuống bàn, chung rượu đã đổ hơn phân nữa.
Tần Lục thả một chân xuống đất, quay lại nhìn, lập tức hắn trừng mắt, nói:
- Họ Hầu kia, ngươi có ý gì vậy ?
Người đứng phía sau là mộnt thanh y nhân, chính là nhân vật bài bạc nổi danh ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu, là vị tự xưng là Hầu Sơn Phong.
Hầu Sơn Phong mỉm cười và nói:
- Lục ca, chỉ đùa chơi thôi mà, hà tất phải nổi nóng như vậy ?
- Đùa chơi ư ?
Tần Lục trừng mắt và phẫn nộ nói:
- Họ Tần ta không có bằng hữu như ngươi, lần sau ngươi bớt đùa kiểu đó với ta.
Hầu Sơn Phong cười cười, nói:
- Thế nào Lục ca, ta cho rằng ngươi chỉ nói cho đỡ tức, lẽ nào là thật ?
Tần Lục cười nhạt, nói:
- Con người ta xưa nay nói một câu là chắc một câu, ta chẳng có tâm tình để đùa chơi với ngươi.
Hầu Sơn Phong nhướng đôi mày kiếm và nói:
- Lục ca, hay là vì chuyện vừa rồi ?
Tần Lục cười nhạt, ói:
- Ta nào dám quản, muốn hay không muốn giúp người, đó là chuyện của họ Hầu ngươi !
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Được rồi, Lục ca, ta tiếp ngươi uống vài chung rồi nói chuyện cho ngươi nguôi giận nhé ?

Tần Lục khoát tay nói:

- Muốn uống rượu thì qua bên kia còn bàn trống đấy. Tần Lục ta không động đến ngươi, tốt nhất họ Hầu ngươi cũng đừng đụng đến ta.

Hầu Sơn Phong chậm rãi, nói:

- Hà tất phải thế, đã là bằng hữu hơn một năm rồi, lẽ nào vì một người xa lạ mà trở mặt với nhau ?

Đột nhiên Tần Lục vỗ bàn khiến bình rượu lắc lư còn chung rượu đổ nhào, hắn nói:

- Cái gì kêu bằng người xa lạ ? Đồng đại gia một đời nhân hậu, lại là đại thiện nhân nổi tiếng ở Kim Lăng thành, những bằng hữu cơ hàn đói khổ, có ai là không nhận sự chu cấp của Đồng đại gia ? Bây giờ trong nhà người ta có nạn thì chẳng ai ngó tới, huống hồ Đồng cô nương của người ta là cành vàng lá ngọc đã xuất đầu lộ diện, không nghĩ đến thân phận, nhẫn nhục quỳ gối cầu người ta ? Thế là nghĩa lý gì ?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, mỉm cười nói:

- Lục ca, ngươi chỉ biết trách ta mà không thử nghĩ lại xem, ngoài ăn uống cờ bạc đĩ điếm ra thì ta còn biết gì ? Quả thật là ta không giúp nổi chuyện này !

Tần Lục lạnh lùng nói:

- Ta lại biết gì chứ ? Nhưng chỉ cần Đồng cô nương tìm đến ta thì ta sẽ đem sinh mạng này đi liều một phen ngay.

Hầu Sơn Phong đưa ngón cái lên và nói:

- Có nhân nghĩa, có huyết tính, có tình nghĩa bằng hữu, quả nhiên là

một trang hảo hán ! Nhưng Lục ta, sau khi ngươi liều mạng thì có cứu được đại nạn của Đồng gia không ?

Tần Lục ngớ người, nhưng hắn liền nói:

- Dù ...dù sao thì ta cũng có giúp, có ích hay không ta cũng chẳng quan.

Hầu Sơn Phong "hừ" một tiếng rồi nói:

- Lục ca, ngươi là người sángsuốt, chúng ta liều mạng cũng được, không liều mạng cũng được, chủ yếu là giải cứu đại nạn này của Đồng gia, đã không giải cứu được trường đại nạn này thì có ích gì ? Vậy thì. giúp được gì ? Có người coi trọng cái chết nặng như thái sơn, còn cách liều mạng như Lục ca ngươi thì chỉ có thể nói là nhẹ như lông hồng, thật chẳng đáng !

Tần Lục nói:

- Nhưng cũng tốt hơn con rùa rụt đầu ngươi, dù chết nhẹ như lông hồng thì ngày sau người ta cũng nhắc đến tên Tần Lục ta, chung qui là không bị người ta lắc đầu rồi nhổ nước bọt.. Hầu Sơn Phong thản nhiên cười cười, nói:

- Đó là Lục ca ngươi tính toán cho mình, tuyệt không phải giải cứu đại nạn cho Đồng gia.

Tần Lục nộ khí nói:

- Vậy ngươi có cách gì giải cứu đại nạn của Đồng gia ?

- Đương nhiên là có !

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Chỉ không biết Lục ca ngươi có muốn giúp hay không thôi !

Tần Lục chống bàn đứng lên và nói:

- Tần Lục ta đã nói rồi, được liều mạng vì.. Hầu Sơn Phong đưa tay kéo hắn ngồi lại xuống rồi nói:

- Lục ca, không phải bây giờ, ta nói ngươi chứ quả thực câu ngươi vừa nói quá dở, tại sao phải chờ Đồng cô nương tìm đến ngươi ? Ngươi thật lòng muốn giúp thì không cần chờ cô ta tìm tới.

Tần Lục thộn người một lát rồi nói:

- Đúng ! Ngươi nói cả nửa ngày, chỉ có câu này là nghe được !

Hắn vỗ bàn và đứng lên định đi ngay.

Hầu Sơn Phong lanh tay lẹ mắt nên kéo hắn trở lại và nói:

- Lục ca, ngươi đi đâu vậy ?

Tần Lục nói:

- Tất nhiên là ta đi giúp Đồng gia ?

Hầu Sơn Phong lắc đầu và mỉm cười, nói:

- Ta thấy ngươi không phải đi giúp mà là đi nạp mạng, bây giờ đã sắp canh ba rồi, ta dám nói lúc này chẳng những người của Đồng gia không ra khỏi cổng được một bước mà bất kỳ người nào cũng không vào cổng của Đồng gia được một bước, thậm chí vào chưa đầy một trượng thì đã không thể không nằm xuống !

Tần Lục ngạc nhiên, hắn ngước nhìn lên và nói:

- Làm sao ngươi biết ?

Hầu Sơn Phong chậm rãi nói:

- Ta chỉ dựa vào lẽ thường mà phán đoán thôi, ngươi nghĩ xem, người giang hồ khó tránh khỏi chuyện ân oán thù hận, đặc biệt một võ lâm thế gia như Đồng gia thì càng nhiều kẻ thù, cái gọi là đại nạn sắp trút xuống đầu, chẳng qua là một cách nói kẻ thù sắp tìm đến cửa thôi. Kẻ thù đã tìm đến cửa thì lẽ nào hắn không giám sát nhất tĩnh nhất động của Đồng gia ?

Tần Lục thộn ngươi một lúc rồi mới nói:

- Thế ... thế ngươi bảo nên làm sao bây giờ ?.

Hầu Sơn Phong chỉ tay lên bàn và nói:
- Làm sao cũng chẳng làm sao. Ngồi xuống, ta tiếp ngươi uống vài chung rồi chúng ta thong thả nói chuyện !
Tần Lục đành lặng lẽ ngồi xuống, Hầu Sơn Phong buông hắn ra và mỉm cười, đoạn chàng cũng ngồi lại xuống. Tần Lục vội nói:
- Ngươi và ta đều ngồi cả rồi, làm thế nào, mau nói đi ?
Hầu Sơn Phong chậm rãi nói:
- Đừng vội Lục ca. Cổ nhân có câu:
"Rượu qua tam tuôn, trà qua ngũ vị" rồi mới có thể nói vào chính đề. Nào ! Trước tiên chúng ta uống vài chung rồi hãy nói.
Nói đoạn, chàng rót cho Tần Lục một chung đầy rồi lại rót cho mình một chung, sau đó nâng chung mời Tần Lục:
- Nào, nào, có câu:
Tửu phùng tri kỷ thiền bôi thiển, Lý Bạch nói rất hay:
Quân bất kiến. Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đáo hải bất phục hồi ? Quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát triêu như thanh ti mộ như tuyết ? Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt, thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tận hoàn phục lai, phanh dương tể ngưu tả vi lạc, hội tu nhất ẩn tam bách bôi..... Chung cổ soạn ngọc bất túc quý đảm nguyện trường túy hất nguyệt tinh, cổ lai thánh hiền giai tĩnh mịch, duy hữu ẩn giả lưu kỳ danh.. Ngũ mã hoa, thiên kim cầu, hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.
Tạm dịch:
Anh chẳng thấy nước Hoàng Hà trên trời xuống mãi.
Chảy tuôn ra bể không trở lại ?
Anh chẳng thấy gương sáng nhà cao thương mái tóc Sớm như tơ

xanh tối như tuyết ?
Người đời đắc ý cứ vui tràn Chớ để bình vàng suông ánh nguyệt Trời sinh hữu tài tất hữu dụng Nghìn vàng tiêu hết lại đầy ngay.
Bò thụi dê nướng cho vui thỏa Ba trăm chén rượu một cơn say ...
Chuông trống, đồ ngọc đâu đủ quý Chỉ mong say mãi, tỉnh không đành Hiền thánh xưa nay đều tĩnh mịch Chỉ có làng say còn lưu danh ...Ngựa năm sắc Áo ngàn vàng.
Gọi con đem ra đổ rượu ngon.
Khối sầu vạn cổ đập tan hoang !
Hầu Sơn Phong cao hứng ngâm tràng giang đại hải một hơi bài "Tương tiến tửu" của Lý Bạch. Một kẻ chỉ biết ăn uống, cờ bạc đĩ điếm ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu mà ngâm một hơi bài thơ dài như thế, chẳng hề sai một chữ, há chẳng quái lạ lắm sao ?
Dư âm còn chưa dứt thì Hầu Sơn Phong đã nâng chung, ngửa cổ uống cạn một hơi.
Tần Lục chau mày rồi cùng nâng chung uống cạn.
Tửu quán nhất tuần, Hầu Sơn Phong chưa nói gì vội mà đưa tay lấy một chân gà, và ăn một cách ngon lành, ăn như chưa bao giờ được ăn và như không có người bên cạnh.
Tần Lục cũng không nói gì nhưng hắn cũng không động thủ, song mục đầy gân máu nhìn thẳng về phía Hầu Sơn Phong, trên mặt lộ vẻ ngán ngẩm, còn trong lòng vô cùng khẩn trương.
Hầu Sơn Phong ăn hết một chân gà thì lại lấy tiếp một chân nữa, sau khi ăn xong hai chân gà và uống đủ ba chung rượu thì chàng lau tay lau miệng với vẻ thỏa mãn, đoạn nhìn qua Tần Lục, nói:
- Lục ca, sao ngươi không ăn mà ngồi phát ngẩn ra thế ?
Tần Lục thẫn thờ nói:

- Chờ ngươi ăn xong rồi nói chuyện đây !

Hầu Sơn Phong lắc đầu và thản nhiên mỉm cười, nói:

- Xem ra mỗi ngày ngươi uống cả đấu rượu nhưng vẫn không biết ý vị lạc thú trong rượu nên vĩnh viễn khó tiêu cái sầu thiên cổ, được rồi, Lục ca, nghe cho rõ đây.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Chuyện này, ngoại trừ Lục ca ngươi giúp thì không ai ...

Tần Lục cắt lời, nói:

- Ta không nói là không giúp, ngươi mau nói ra biện pháp đi thôi ?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Đừng vội, chuyện này phải từ từ nói, từ tù nghe, hôm nay đã muộn nên không kịp rồi.

Sáng mai, Lục ca ngươi tìm mấy huynh đệ đi khắp đường lớn ngõ nhỏ trong thành Kim Lăng, vào các tửu lâu trà quán, truyền cho ta hai câu ...

Tần Lục vội hỏi:

- Truyền lời gì, hai câu.thế nào ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Hãy thổi phồng cho ta một phen, thổi càng phồng càng tốt, tốt nhất là đưa ta lên tận mây xanh. Nói rằng, người họ Hầu ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu chẳng những tài cao bát đấu, học thức ngũ xa, kinh luân đầy bụng mà còn đàn hay đến độ chỉ cần búng tay là sáu ngựa chạy tới, cá ngoi lên nghe, đặc biệt là tài đánh bạc, xưa nay chưa từng bất lợi.

Không ván nào là không thắng. Tuyệt diệu hơn nữa là tài uống rượu, tửu lượng có đến mười đấu mà không say Tần Lục ngạc nhiên hỏi:

- Lão Hầu, ngươi định giở trò gì thế ?

Hầu Sơn Phong thản nhiên đáp:

- Nổi danh ! Đây là một cách tốt để nổi danh.

Tần Lục lạnh lùng nói:

- Đích thực là một cách tốt để nổi danh, nhưng muốn đi thì ngươi tự đi, ta không đi.

Hầu Sơn Phong ngẩn người một lát rồi nói:

- Tại sao, Lục ca ?

Tần Lục nói:

- Ngươi giải đại nạn cho Đồng gia hay là vì sự nổi danh của mình ?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Lục ca, chỉ có ta nổi danh mới có thể giải đại nạn cho Đồng gia được.

Tần Lục "hừ" một tiếng rồi nói:

- Lão Hầu, ngươi chớ xem ta là đứa trẻ lên ba ?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Nói vậy là Lục ca ngươi không tin à ?

Tần Lục nói:

- Ngươi muốn tìm ai nói giúp cho ngươi cũng được, nhưng nếu có người nào tin lời ngươi thì Tần Lục ta chặt đầu cho ngươi làm bô tiểu.

Hầu Sơn Phong lắc đầu, chàng bật cười rồi nói:

- Lục ca, từ khi chúng ra quen đến nay, ta đã lừa ngươi bao giờ chưa ?

Tần Lục nói:

- Chưa, nhưng đây là chuyện khác !

Hầu Sơn Phong cười cười, nói:

- Lục ca không tin ta có những bản lĩnh đó hay là không tin làm như

thế sẽ giải được đại nạn cho Đồng gia ?
Hầu Sơn Phong lại nói:
- Thật là hảo bằng hữu tri tâm, Lục ca, rượu chè và cờ hạc, hai món này ta không nói, quen biết hơn một năm qua, ngươi cũng từng tận mắt trông thấy ta không những thuộc làu Đường thi mà còn có thể đọc vanh vách không sai một chữ. Còn nói về đàn, các dạng, các thức ta đều tinh thông, nếu không thì ta hà tất phải tự thổi phồng những ngón mình không thông để chuốc lấy phiền phức Ngừng một lát, chàng nói tiếp:
- Còn chuyện giải hay không giải được nạn của Đồng gia thì thế này nhé, nếu ta lừa ngươi, giải không được nạn thì từ nay trở đi ngươi đừng coi ta là hằng hữu nữa, thậm chí còn có thể vung đao chém ta vài cái, tuyệt đối ta không than oán, thế nào ?
Tần Lục cười nhạt, nói:
- Ngươi muốn ta ăn cơm tù của quan hay sao, ta không làm !
Hầu Sơn phòng thản nhiên nói:
- Lục ca đã không muốn giúp thì thôi vậy ta cũng không dám miễn cưỡng nhưng Lục ca, từ nay về sau ngươi chớ nói là ta không muốn ra tay giúp Đồng gia ...
- Chuyện này ...
Tần Lục ngẩn người, hắn cắn môi, gật đầu và nói:
- Được lão Hầu, vì nể tình Đồng gia mà ta đồng ý giúp ngươi chuyện này. Nhưng nếu ngươi vì mình mà hại người thì đến lúc đó đừng trách Tần Lục ta không nghĩ tình bằng hữu, trở mặt vô tình, tuyệt đối không tha cho ngươi đâu.
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Điều đó đương nhiên, lời này vốn do ta nói mà.

Tần Lục đứng lên và nói:
- Ngươi uống một mình đi, ta đi tìm mấy huynh đệ đây !
Nói đoạn hắn định thò tay vào túi áo.
Hầu Sơn Phong ngăn lại và nói:
- Lục ca, ngươi định làm gì thế ?
Tần Lục nói:
- Ở trọ có tiền khách điếm, ăn cơm có tiền cơm, uống rượu có tiền rượu, Tần Lục ta tuy là kẻ lăn lộn bươn chải nhưng xưa nay chưa từng ăn không uống không và cũng chưa từng ...
Hầu Sơn Phong hiểu ý hắn nên cắt lời nói:
- Lục ca, sáng mai còn vất vả, vừa rồi ta thắng được ít tiền, tối nay xem như ta mời khách, nếu ngươi có ý muốn làm chủ nhân thì để lần sau vậy, ngươi đi đi.
Tần Lục chẳng nói gì thêm, ngay cả cám ơn cũng không, hắn quay người bỏ đi ngay Nhìn theo bóng hắn dần khuất mà Hầu Sơn Phong mỉm cười, đoạn chàng quay lại tự rót, tự mời và tự uống một mình. Nhưng cũng chỉ qua hai chung thì chàng lập tức tính tiền rồi bỏ đi ngay.
Trong bóng đêm bao la, thanh sơn lạnh lẽo tĩnh mịch mà sừng sững. Thanh Lương Sơn nằm phía tay Kim Lăng, ở lưng chừng núi có xây dựng một ngôi chùa mà có tên núi.
Bên cạnh Thanh Lương tự có Nhất Phất Từ, tương truyền đó là nơi đọc sách của danh sĩ Trịnh Hiệp đời Tống.
Cảnh đẹp nhất ở Thanh Lương Sơn là Tảo Diệp Lâu nằm về phía nam, lầu này nguyên là di tích Bán Mẫu Viện của Di thần Cung Bán Thiên thời Minh Mạc. Họ Cung giỏi về hội họa và có bức Tăng Nhân Tảo Diệp Đồ, vì thế mà đổi tên thành Tảo Diệp Lâu Thanh Lương

Sơn viễn cách hồng trần nên vốn dĩ rất tịch mịch, huống hồ là Tảo Diệp Lâu vào lúc canh ba này ? Trăng tỏa ánh vàng, ngàn sao lấp lánh ? Tảo Diệp Lâu tọa lạc giữa rừng dương liễu và ngô đồng nên càng tịch mịch và như chìm lặng vào bóng đêm.

Tứ bề không tiếng động, thanh âm duy nhất nghe được là tiếng trống chuyển canh.

Nhưng tiếng trống cầm canh vừa dứt thì đột nhiên có giọng ngân sang sảng vang lên giữa tầng không:

- Giang Nam là nơi vô cùng đẹp, trong thành mặt nào cũng là thanh sơn hòa thượng, tại hạ đến đây !

Lời vừa dứt thì bỗng nghe trong Tảo Diệp Lâu có giọng khàn khàn cất lên:

- A di đà phật, ta đoán sớm muộn gì thí chủ cũng đến nên quét dọn ngõ trúc chờ đợi đã lâu rồi. Mỹ tửu một bầu, giai hào mấy món, vọng nguyệt đối tửu nhân sinh được mấy khi, mau mời lên lầu nâng chén mời trăng.

Giọng sang sảng lại cất lên bằng một tràng cười, thanh âm chấn động màn đêm, người vừa đến nói:

- Hơn năm không gặp, tính tham ăn tham uống trước đây vẫn không thay đổi hòa thượng, nếu lão không mau miệng nói ra bầu mỹ tửu và mấy món giai hào thì tại hạ đã đánh vỡ cái đầu trọc của lão rồi.

Một bóng xanh vạch qua không trung lướt từ rừng cây mà vào Tảo Diệp Lâu một cách nhẹ nhàng, tuyệt không phát ra một tiếng động, thân pháp cao tuyệt phóng mắt nhìn ra võ lâm, thật chẳng có mấy ai sánh kịp.

Nhìn lại trong lầu thì thấy bóng thanh y có thân hình cao ráo, hiện đã ngồi xuống chiếu, mặt nhìn vào một chỗ tối trong góc lầu, nơi đồ có

một tăng nhân khô gầy thân mặc cà sa màu lam, tuy không thấy rõ diên mục nhưng song mục của tăng nhân này lấp lánh tinh quang, lão đang ngồi tọa thiền, mục quang xạ ra tứ phía. Giữa hai người, quả nhiên có một bầu rượu chưa mở, ngoài ra còn có mấy món ăn khá tươm tất, xem ra hòa thượng này không kiêng giới thứ gì.

Chợt nghe tăng nhân nói:

- Lão nạp biết cái đầu trọc này có kiếp nạn, nên đặc biệt chuẩn bị mỹ tửu giai hào khoản đãi thí chủ, mong rằng đầu trọc của lão nạp sẽ được tai qua nạn khỏi.

Thanh y nhân mỉm cười, nói:

- Hòa thượng càng lúc càng tham ăn, xưa này hòa thượng lão túi không như tẩy, chẳng có một xu, lẽ nào rượu thịt này là do thị triển Không Không Diệp Thủ trộm về Tăng nhân gượng cười, nói:

- A di đà Phật ! Tội lỗi ! Tội lỗi ! Hôm qua lão nạp đi hóa duyên, kiếm được mười lạng bạc nên mua cả những thứ này, một lòng hảo ý, thí chủ sao lại nói oan cho ta thế ?

Thanh y nhan lắc đầu nói:

- Thì ra là mười lạng bạcđó, hòa thượng, tại hạ không dám tiêu thụ rồi.

Tăng nhân mỉm cười, nói:

- Thế nào, lão nạp mượn hoa dâng phật, thí chủ sợ ăn rồi bị mắc nợ miệng chăng ?

Thanh y nhân nói:

- Vì mười lạng bạc mà bán rẻ bằng hữu, hòa thượng, chuyện này tại hạ không quản đâu.

Tăng nhân mỉm cười, nói:

- Tội lỗi, tội lỗi, lão nạp dựa vào chút từ bi của người xuất gia làm đệ

tử phật môn mà độ kiếp tiêu tai cho người, sao có thể gọi là bán rẻ bằng hữu.

Thanh y nhân nói:

- Thế ... sao hòa thượng lão không tự đi quản ?

Tăng nhân nói:

- Lão nạp không phải là đương thế đệ nhất kỳ tài, chuyện này lão nạp quản không nổi, chọn ra kẻ yếu nhất trong bốn người đó thì lão nạp cũng không phải là địch thủ của hắn trong trăm chiêu, vì vậy chỉ đành cung thủ nhượng hiền thôi !

Thanh y nhân lạnh lùng nói:

- Hòa thượng lão đưa thân ra ngoài sự việc, không đụng tới gió tanh mưa máu, vậy thì đâu phải lão độ kiếp tiêu tai cho người, mà chỉ là kẻ lợi dụng chỗ yếu của người khác để trục lợi thôi.

Tăng nhân lắc đầu và mỉm cười nói:

- Thí chủ sai rồi, tục ngữ có câu "phá tài tiêu tai", người ta bỏ ra mười lạng bạc để tiêu hủy trường đại nạn này là chuyện theo lẽ thường. Vả lại, lão nạp đem mười lạng bạc đó hóa lên người thí chủ, nên chuyện căn bản vô can với lão nạp.

Thanh y nhân nói:

- Hòa thượng, lão gian ngoan quá, đẩy bằng hữu vào chảo dầu vạc lửa như vậy, luận tội thì đáng đẩy lão xuống mười tám tầng địa ngục, tại hạ nói rồi, tại hạ không quản là không quản.

Tăng nhân mỉm cười, hỏi lại:

- Ngươi không quản thật à ?

Thanh y nhân lạnh lùng nói:

- Hòa thượng, lão nói xem, nă xưa tại hạ diễn xuất vở kịch giả đó là vì cái gì ?

Tăng nhân chậm rãi nói:

- Thí chủ, ngươi muốn không xen vào thế sự thì tìm nơi thâm sơn đại trạch mà xa lánh hồng trần, còn bây giờ ngươi đã ở trong chốn hồng trần thì ngươi không thể không hỏi đến thế sự.

Thanh y nhân nói:

- Ở trong chốn hồng trần là Hầu Sơn Phong ăn uống, bài bạc, đĩ điếm, còn tại hạ của năm xưa đã tan biến theo thảo mộc rồi, tại hạ bây giờ đang sống những ngày thỏa thích, không muốn vấy lửa thiêu thân, vướng vào chuyện thiên hạ.

Tăng nhân lại hỏi:

- Thí chủ, ngươi không quản thật ư ?

Thanh y nhân nói:

- Tại hạ có khi nào nói dối ?

Tăng nhân gật đầu nói:

- Được, bước thứ nhất là lão nạp thu dọn mấy món rượu thịt này trước, bước thứ hai là chạy đến tòa núi đó một chuyện.

Thanh y nhân trầm giọng nói:

- Hòa thượng, lão định giở trò gì thế ?

Tăng nhân mỉm cười, nói:

- Lão nạp đào ngôi mộ đó lên !

- Hòa thượng, lão dám à ?

Thanh y nhân khẽ quát:

- Đường đường là người xuất gia đệ tử phật môn mà lão dám làm chuyện thương thiên bại lý thế à ?

Tăng nhân tiếp lời:

- Thí chủ đừng quên, ngôi mộ đó là lão nạp đắp.

Thanh y nhân cười nhạt, nói:

- Hòa thượng, lão cũng nên tỉnh lại là vừa, đó không phải do lão.
- Thế do ai ?
- Lã Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên đã chết ba năm rồi.
Tăng nhân vỗ đùi cười ha hả rồi nói:
- Đúng, lão nạp sao quên được, là Khoái lão nhi đó.
Thanh y nhân lạnh lùng nói:
- Lão biết thế thì tốt, do vậy lão cũng đừng mong uy hiếp tại hạ.
Nói đoạn, người này đưa tả chưởng lên, bình rượu tự động bay vào tay, hữu thủ mở nắp rồi ngửa cổ uống một ngụm, sau đó lại cười lớn, nói:
- Khoái quá, đã quá, hòa thượng, đây là Hoa Điêu tửu phải không ?
Tăng nhân chưa vội trả lời, lão đưa song chưởng lên, bình rượu lại bay đến tay lão, lão cũng ngửa cổ uống một ngụm rồi mới gật đầu nói:
- Là Hoa Điêu tửu, mà là loại chôn cất lâu năm.
Thanh y nhân nói:
- Hòa thượng, rượu này tại hạ đã uống rồi, lão nói xem, tại sao lão không ở tại Kê Minh Tự mà cứ chạy đến Tảo Diệp Lâu này ?
Tăng nhân lắc đầu nói:
- Trong Kê Minh Tự quá loạn, nào có yên tĩnh như Tảo Diệp Lâu này ? Nếu lão nạp ở tại Kê Minh Tự thì bây giờ sao có thể bồi tiếp ngươi uống rượu ?
Thanh y nhân gật đầu nói:
- Nói cũng phải, hòa thượng, lão biết chuyện gì xảy ra với Kim Lăng Đồng gia không ?
Tăng nhân nói:
- Tất nhiên là lão nạp biết, nếu không thì làm sao quản vào chuyện

này ?

Thanh y nhân nói:

- Tại hạ lười nghe nói nhiều chỉ cần lão trả lời tại hạ một câu thôi là ai đúng ai sai ?

Tăng nhân nói:

- Thí chủ, lão nạp cho rằng ngươi phải hỏi nhiều hơn thế đấy.

Thanh y nhân mỉm cười nói:

- Dù vạc dầu này không quá sâu thì hòa thượng lão cũng còn chút lương tâm, còn không quá có lỗi với bằng hữu. Hòa thượng, lão nói xem, tại sao lão đó không đến ?

Tăng nhân nói:

- Ngươi còn chưa rõ sao ? Lão đó là kẻ cao ngạo dường nào ? Lão ta tự đề cao thân phận thì làm sao chịu tự thân tìm đến cửa nhà người ta, nhưng nếu lão ta biết thí chủ ngươi ở đây thì ...

Thanh y nhân lắc đầu, nói:

- Lão ta không thể biết được, trừ phi hòa thượng lão bán đứng tại hạ.

Tăng nhân nói:

- A di đà Phật, lão nạp đâu muốn cái đầu trọc này lại trọc thêm một lần nữa.

Thanh y nhân đưa tay lên dùng hấp lực hút bình rượu bay về phía miệng, ngửa cổ uống một ngụm rồi nói:

- Hòa thượng, con rùa đen rụt đầu nhiều năm không ra, tại sao đột nhiên lão lại đến Kim Lăng ?

Tăng nhân nói:

- Vì độ kiếp tiêu nạn cho người ta.

- Nói bậy, hòa thượng !

Thanh y nhân lạnh lùng nói:

- Lão lừa người khác thì may ra, đừng giở trò đó trước mặt tại hạ.
Tăng nhân mỉm cười, nói:
- Rốt cuộc bằng hữu tri giao nhiều năm có khác, nhưng chuyện quan hệ đến thiên cơ, chờ chuyện này xong, thí chủ trở lại đây, tự nhiên lão nạp sẽ tiết lộ thiên cơ đó.
Thanh y nhân mỉm cười nói:
- Xem ra tại hạ không quản chuyện này không được rồi.
Tăng nhân gật đầu và mỉm cười nói:
- Đương nhiên, xưa nay lão nạp không làm chuyện giao dịch mà chưa nắm chắc.
Thanh y nhân lắc đầu, nói:
- Được rồi, hòa thượng, bớt nói lại đi, hãy thả sức mà ăn uống.
Thế là không gian lập tức yên tĩnh, không ai nói thêm một lời nào nữa.
Sáng sớm ngày hôm sau, trước Phu Tử Miếu có một đám hán tử đủ thành phần tụ tập, dẫn đầu chính là Tần Lục.
Lúc này không gian xung quanh Phu Tử Miếu cũng vô cùng tịch lặng, thậm chí còn lạnh lùng thê lương, chỉ có vài cọng rác bay là là theo gió và mấy con chó hoang ngẫu nhiên chạy qua.
Tần Lục khẽ dặn dò bọn hán tử kia mấy câu rồi lập tức tản đi hết.
Sắp đến giờ ngọ, Tần Lục mồ hôi mồ kê nhễ nhại bước vào một tửu lâu nổi danh ở phía nam thành Kim Lăng, tửu lâu này kêu bằng Kim Lăng Đệ Nhất Lâu. Vừa vào cửa là hắn tót lên lầu ngay.
Lúc này đang giờ cơm nên khách nhân ngồi chật Kim Lăng Đệ Nhất Lâu. Khó khăn lắm Tần Lục mới tìm được một bàn trống trong góc, bàn này tửu khách vừa đi nên hắn xáp vào ngay.
Tần Lục ngồi xuống, lau mồ hôi, vừa định gọi thức ăn thì bỗng nhiên

nghe có người gọi lớn:

- Lục ca, sao ngươi lại ở đây ?

Tần Lục ngước nhìn lên thì thấy đó là một hán tử mặc trường bào, tướng mạo phàm phu tục tử, răng vừa vàng vừa đen.

Tần Lục ngạc nhiên nói:

- Thế nào ! Đao Ba (tên lóng chỉ vết thẹo), là ngươi đấy à ?

Thì ra trên mi trái của hán tử này có một vết đao chạy dài xuống thái dương.

Hán tử mặt thẹo cười cười, nói:

- Là ta, Lục ca lâu quá không gặp, ngươi khỏe chứ ?

Tần Lục gật đầu nói:

- Khỏe, khỏe, nào, cùng ngồi xuống đây !

Hán tử mặt thẹo nói:

- Ta đang tìm không ra chỗ này, may quá, nhìn qua đây thì thấy Lục ca ngươi ...

Nói đoạn hắn kéo ghế ngồi xuống.

Tần Lục mỉm cười nói:

- Thế nào, huynh đệ gần đây có trúng phi vụ nào không ?

Hán tử mặt thẹo nhếch mép cười rồi nói:

- Thôi đi, Lục ca, ngươi còn không biết ta sao ? Vẫn như cũ thôi.

Tần Lục nói:

- Đã lâu ta không đến phía tây thành, mọi chuyện vẫn như trước chứ ?

Hán tử mặt thẹo gật đầu nói:

- Ngươi biết đấy, Lục ca, có biến ra được trò gì mới đâu.

Bỗng nhiên hắn hạ giọng nói tiếp:

- Đúng rồi, Lục ca, ta vừa nghe nói tại địa bàn của ngươi có một kẻ

khá lắm phải không ?
Tần Lục thừa biết nhưng vẫn hỏi:
- Ai nói thế ? Huynh đệ ?
Hán tử mặt thẹo nói:
- Nghe tiểu lục tử nói, địa bàn của Lục ca vừa xuất hiện một họ Hầu, tài cao bát đấu, học thức ngũ xa, kinh luân đầy bụng, đặc biệt còn giỏi đàn, ngón cờ bạc thì không ván nào là không thắng, tửu lượng có đến mười đấu không say.
Tần Lục vui mừng, hắn gật đầu và mỉm cười nói:
- Không sai, huynh đệ, đúng là có người như vậy, thật lòng mà nói, đó cũng là phúc khí của vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu. Nếu thi trạng nguyên thì họ Hầu này có khả năng đậu đến chín phần mười, ngón đàn của hắn thì, hì hì ... thật là khúc này chỉ có trên trời thôi, nhân gian chẳng mấy ai nghe nổi.
Hắn ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Còn như ngón bài bạc thì con bạc ở sòng cạnh Phu Tử Miếu đều sợ hắn, nhắc đến uống rượu, trời đất, hắn uống một hơi mười cân, mặt không đổi sắc.
Hán tử mặt thẹo định tiếp lời thì bỗng nghe bên cạnh có người cười nhạt nói:
- Hóa ra hắn là một nhân vật toàn tài.
Tần Lục ngẩng đầu nhìn qua thì thấy bàn bên cạnh có bốn người ngồi. Bốn người này tướng mạo cũng khá nhưng trang phục quái dị vô cùng, có vẻ như đâu Ngô mình Sở, chẳng ra làm sao cả.
Ngồi phía đông là một lão nhân gầy còm, ăn mặc như một lão học cứu, dưới cằm có chòm râu dê điểm bạc, trên mũi là một đôi mục kỉnh dày cộm, đôi mắt trắng dã nhìn người qua hai tròng thủy tinh.

Ngồi phía tây là một trung niên mặt trắng không râu, thân mặc bạch y, trông như một văn sĩ, khóe mắt có nhiều nếp nhăn, da mặt trắng nõn như một cô nương, đặc biệt là hai tay, vừa trắng vừa dài, ngón ngón như thỏi ngọc.

Ngồi phía nam là một lão nhân mặc hắc y, thân hình cao to, diện mục thâm trầm, mắt tam giác, mũi diều hâu, dưới cằm có mấy sợi râu dê lưa thưa, thoạt nhìn là biết ngay một kẻ âm hiểm gian trá xảo quyệt nhưng cũng là người đầy bụng cơ trí.

Ngồi phía bắc là một lão nhân vừa lùn vừa mập, mi dài mục nhỏ, sắc diện hồng hào, mặt tròn như mặt nguyệt lúc nào cũng như đang cười nhưng vẻ cười này khiến người ta vừa nhìn là bất giác lạnh xương sống, nổi da gà, không rét mà run.

Chẳng hiểu sao bốn người này lại nhập bọn với nhau, thật là quái lạ.

Dù Tần Lục là kẻ quanh năm suốt tháng lăn lộn khắp hang cùng ngõ cụt, biết không ít chuyện, nhưng nhất thời hắn cũng không lần ra bốn người này rốt cuộc thuộc lộ số nào ?

Nhưng hắn nhìn ra một điều, người vừa lên tiếng là một lão nhân mặc hắc y, diện mục thâm trầm, Tần Lục cũng chẳng kiêng kỵ gì, hắn cười với đối phương một tiếng rồi nói:

- Đương nhiên ! Người khác chỉ tinh thông một thứ nhưng hắn tinh thông mọi thứ, thật có thể xưng là hiếm thấy trên đời, là kỳ nhân độc nhất vô song ở thế gian.

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Hỗn xược ! Tiểu tử, lời này là do ngươi nói phải không ?

Tần Lục gật đầu, nói:

- Đương nhiên, không tin thì lão cứ đi mà xem.

Hắc y lão nhân nói:

- Tất nhiên là phải đi xem thử, Kim Lăng thành chẳng có trò gì hay ho để chơi, bốn huynh đệ bọn ta đang phát sầu đây, tiểu tử, ngươi nói hắn kêu bằng thế nào ?

Tần Lục nói:

- Lão có thể hỏi thăm bất cứ chỗ nào thuộc vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu, hắn kêu bằng Hầu Sơn Phong.

Hắc y lão nhân nói:

- Tên rất hay, còn ngươi ?

Tần Lục nói:

- Tại hạ Tần Lục, lão cũng có thể đến đó mà hỏi Hắc y lão nhân gật đầu cười nhạt rồi nói:

- Được nếu ngươi nói quá sự thực, khoác lác quá lời thì, lão phu sẽ tìm ngươi đấy Tần Lục nói:

- Được, Tần Lục này có thể nghênh đón bất cứ lúc nào.

Hắc y lão nhân có diện mục thâm trầm cười nhạt một tiếng rồi đưa hữu thủ lên.

Lúc này lão học cứu nâng chén trước mặt và nói:

- Lão nhị, chờ lát nữa xem xong rồi hãy nói, ngươi còn sợ hắn chạy ư ?

Hắc y lão nhân lại cười nhạt rồi hạ tay xuống.

Bên bàn Tần Lục đã được dọn rượu thịt, hán tử mặt thẹo lập tức ăn ngấu nghiến, ăn như kẻ bị bỏ đói ba năm Một lát sau, bốn quái lão nhân kia đứng lên trả tiền rượu thịt, khi sắp đi thì hắc y lão nhân bước qua bàn Tần Lục và cười nhạt, nói:

- Tần Lục Tân Lục ngẩng đầu lên, hỏi:

- Các hạ có gì chỉ giáo ?

Hắc y lão nhân đưa tay ra trước mặt Tần Lục và hỏi:

- Ngươi biết đây là cái gì không ?

Trong tay lão có một quân bài nằm ngang, đó là quân đại thập gồm Đông Chùy đối với Bản Đăng.. Tất nhiên là Tần Lục thừa biết, những không cần suy nghĩ mà đáp ngay:

- Đây la đại thập, tại hạ thấy đã nhiều rồi.

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Ai nói thế ? Ngươi nhìn lại xem ?

Bàn tay quỷ quái của lão nắm lại rồi xòe ra.

Tần Lục trố mắt nhìn, nhưng lần này đâu phải là đại thập mà rõ ràng là lục phối tam thiên cửu vương.

Tần Lục ngạc nhiên tròn xoe song mục, hắn nói:

- Khá lắm, lão biết thi triển phép chướng nhãn à ?

Hắc y lão nhân cười cười, nói:

- Ngón nghề của họ Hầu đó có cao hơn ta không ?

Hồi 2
Yêu Ma Quỷ Quái

Tần Lục ngẩn người, nhất thời chẳng nói được gì. Hắc y lão nhân lại cười nhạt và nói:
- Ngươi trở về chờ đấy, ta tìm hắn rồi sẽ tìm đến ngươi.
Nói đoạn, lão quay người cất bước theo ba lão kia xuống lầu.
Nhìn bóng dáng của lão này dần khuất mà Tần Lục cảm thấy có một luồng khí lạnh đột nhiên từ dưới xương sống chạy ngược lên rồi lan tỏa khắp người, khiến hắn không lạnh mà bất giác rùng mình một cái.
Hán tử mặt thẹo cười hì hì, nói:
- Lục ca, ngươi làm sao thế, không được khỏe chăng ?
Tần Lục như người mới tỉnh mộng, hắn gượng cười và lắc đầu nói:
- Không có gì, không có gì, huynh đệ, ngươi ăn một mình nhé, ta phải trở về đây.
Nói đoạn, hắn đứng lên, đặt nén bạc xuống bàn rồi vội vàng bỏ đi.
Lần này đến lượt hán tử mặt thẹo ngẩn người.
Chừng nửa canh giờ sau thì bốn quái lão nhân đã đến trước Phu Tử Miếu. Sau khi đến đây thì bốn lão chẳng đi nơi nào khác mà sánh vai tiến thẳng đến sòng bài trong ngôi lều cỏ to lớn.
Hai hán tử canh trước sòng bài thấy có người lạ đến thì định khai khẩu, nhưng Hắc y lão nhân có diện mục thâm trầm và lão mập lùn cũng phất tay một cái, hai hán tử lảo đảo lui mấy bước, suýt chút nữa thì té ngửa.
Khoảng cách giữa hai bên có đến hơn trượng, kình lực quả nhiên kinh thế hãi tục, hai hán tử nhất thời đứng phát ngẩn Bốn quái lão nhân cũng chẳng buồn nhìn bọn chúng từng lão lần lượt vén bức màn dày bước vào sòng bài.
Bốn lão vừa vào sòng thì tự nhiên có người mời gọi, nhưng lúc này hai hán tử vừa nếm mùi đau khổ cũưng chạy vào trong nên không ít con hạc tỏ ra ngạc nhiên. Trong địa bàn của mình mà bị người ta ức hiếp thì hai gã hán tử kia sao có thể cam tâm, vừa vào trong thì cả hai lập tức xắn táy áo lên, bộ dạng tỏ ra rất hung tợn.
Dường như hắc y lão nhân có mắt ở sau lưng, đột nhiên thấy lão cười nhạt và phất tay ra sau, đơn chưởng chụp trúng hai gã đại hán,

quăng mạnh tới trước. Hai gã kia hỏng chân đứng, hai thân hình như một đôi hạc bay ào về phía mấy chiếc bàn. Người ngã, bàn ghế cũng ngã nhào, nhất thời sòng bài đại loạn, bài và xúc xắc văng tứ tung, nhiều tiếng kêu la ỏm tỏi vang lên, con bạc tranh nhau chụp lấy tiền rồi bỏ chạy sạch.
Nhìn lại thì thấy bàn ngã ghế nghiêng, quân bài, xúc xắc lẫn những nén bạc còn sót lại văng tứ tụng lên mặt đất, hai gã hán tử kia đứng lồm cồm bò đậy. Gã hán tử mời gọi tứ quái lão nhân liền biến sắc, gã vội cúi người rút chủy thủ dưới giày nhưng lập tức bị hắc y lão nhân đá văng ra xa hơi trượng.
Hắc y lão nhân quét mục quang lạnh lùng nhìn toàn trường rồi cười nhạt, nói:
- Kẻ nào không muốn sống thì cứ việc thử.
Thực ra đâu cần lão ta nói. Toàn trường đã sớm kinh khiếp, đứng lặng xuôi tay rồi.
Hắc y lão nhân chỉ hán tử vừa bị đá và nói:
- Ngươi đứng lên trả lời !
Một câu này còn hơn tiên đan linh dược, gã hán tử đó vội đứng lên, diện mục đầy vẻ đau khổ, gã nói:
- Tứ vị là đại gia của lộ anh hùng nào, ở bên nước sông ...
Hắc y lão nhân phất tạy, nói:
- Bớt những lời thừa lại, nghe ta nói đây ngươi có biết Hầu Sơn Phong không ?
Hán tử này nghe hỏi đến Hầu Sơn Phong thì bất giác "à" một tiếng rồi vội nói - Thì ra các vi là bằng hữu của Hầu Sơn Phong, vậy thì chẳng phải là người ngoài rồi.
- Câm miệng !
Hắc y lão nhân quát:
- Mau đi tìm Hầu Sơn Phong !
Hán tử kia vội gật đầu, nói:
- Được, đợc, được mời tứ vị ngồi, tiểu nhân đi gọi đây, tiểu nhân đi gọi đây.
Nói đoạn hắn phóng ra khỏi sòng bài như làn khói.
Hắc y lão nhân quét mục quang lạnh lùng nhìn qua hai hán tử gác cổng, hai gã này bất giác rùng mình từ từ lui bước ra sau.
Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:
- Hai ngươi mau sắp xếp bàn ghế cho ngay ngắn lại.
Hai gã này như người chết đuối vớ được phao, vội vội vàng vàng ra tay thu dọn, chớp mắt bàn ghế đã được sắp đặt ngay ngắn trở lại.
Bấy giờ tứ quái lão nhân mới vừa lòng thỏa ý ngồi xuống hai chiếc

ghế dài.
Nhưng ngồi chưa nóng đít thì đã có bóng thanh y thấp thoáng, một người nữa tiến vào sòng bài, đó chính là người tự xưng là Hầu Sơn Phong song không thấy bóng dáng hán tử kia đâu cả, có lẽ gã không dám trở về.
Hầu Sơn Phong kẹp tay sau lưng, ngước mắt nhìn qua đương trường rồi đột nhiên khai khẩu:
- Là vị nào muốn tìm Hầu Sơn Phong ?
Hắc y lão nhân có diện mục thâm trầm quan sát Hầu Sơn.Phong rất kỹ sau đó lão cười nhạt, nói:
- Ngươi là Hầu Sơn Phong ?
Hầu Sơn Phong thản nhiên gật đầu, nói:
- Không sai !
Hắc y lão nhân nói:
- Vậy thì ta và ba vị huynh đệ này của ta tìm ngươi !
Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói:
- Cao tánh đại danh của tứ vị xưng hô thế nào ?
Hắc y lão nhân nói:
- Bình sinh đôi bên không quen biết, chưa có duyên gặp mặt một lần, không cần thiết phải thông báo danh tính.
Hầu Sơn Phong nói:
- Tứ vị không cho biết danh tính thì thôi vậy, thế tứ vị có gì chỉ giáo ?
Bỗng nhiên lão học cứu đưa tay sửa lại đôi mục kính, lão nhìn Hầu Sơn Phong một lúc lâu rồi chậm rãi nói:
- Thấy bậc trưởng giả mà không hành lễ là kêu bằng ngạo mạn, lão tam, trước tiên cho hắn khấu đầu rồi hãy nói.
Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:
- Trưởng giả cũng có hạng đáng được người ta tôn kính nhưng cũng có hạng không đáng để người ta tôn kính, tựa như tứ vị vô cớ đại náo sòng bài, đánh đập người khác thì không đáng để tại hạ hành lễ.
Lão học cứu chớp chớp song mục và chậm rãi nói:
- Thiếu niên, ngươi to gan lắm, ngươi là kẻ đầu tiên dám nói như thế trước mặt bốn huynh đệ bọn ta, để ta xem thử xương cốt ngươi cứng đến cỡ nào.
Lão định hành động thì hắc y lão nhân vội khoát tay nói:
- Lão đại chờ lát nữa đã, đâu chỉ có một tên, Lão học cứu "hừ" một tiếng rồi ngồi yên bất động Hắc y lão nhân nhìn qua Hầu Sơn Phong và nói:
- Hầu Sơn Phong, nghe nói thư (sách vở), cầm (đàn), đổ (cờ bạc) tửu (rượu) đều có trình độ rất tinh thâm ?

Hầu Sơn Phong buột miệng "à" một tiếng rồi mỉm cười, nói:
- Hóa ra là chuyện này, sao tứ vị không nói sớm ? Không sai, Hầu Sơn Phong chẳng có sở trường gì khác, nhưng về bốn phương diện nàv thì có thể tự hào là cử thế vô song, thế nào, không lẽ tứ vị cũng có cùng sở thích ?
Song mục của hắc y lão nhân lộ sắc thái dị dạng, lão nói:
- Bốn huynh đệ chúng ta không những có cùng sở thích mà mỗi người còn tinh thông một món ....
Hầu Sơn Phong đưa ngón tay cái lên tán thưởng rồi chỉ từ trái sang phải:
- Vậy thì tứ vị phải thế này, thư cầm, đổ, tửu.
Hắc y lão nhân biến sắc, lão vộ hỏi:
- Sao ngươi biết ?
Hầu Sơn Phong thản nhiên cười cười, nói:
- Lão học cứu tự nhiên là tinh thông kinh luân sử sách, vị thứ hai có mười ngón tay dài, ngón ngón như ngọc nên cũng giống như người chơi đàn, vị thứ tư thân thể mập lùn sắc diện đỏ hồng, bụng to như trống nên thật là mẫu người thích uống, còn các hạ, thoạt nhìn là biết một tay tinh quái trong chiêu cờ bạc.
Hắc y lão nhân gật đầu, nói:
- Không sai ngươi nói rất chính xác !
Hầu Sơn Phong cười ha hả một tràng rồi nói:
- Nhân sinh khó gặp được tri kỷ, huống hồ là người cùng sở thích.
Hầu Sơn Phong lấy tư cách là chủ nhân mời các vị đến Đệ Nhất Lâu uống vài chén, Nói đoạn chàng đưa tat ra ý mời khách nhưng hắc y lão nhân liền khoát tay nói.
- Khoan đã ngươi biết bốn bọn ta đến đây làm gì không, Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Đương nhiên là đàm luận sách vở, luận đàn, nói chuyện đánh bạc và luận tửu.
Hắc y lão nhân lắc đầu nói:
- Ngươi sai rồi, bốn bọn ta đến là để tỉ thí với ngươi.
Hầu Sơn Phong ngạc nhiên đến ngẩn người chàng hỏi lại:
- Tỉ thí ?
Hắc y lão nhân gật đầu, nói:
- Không sai, là tỉ thí !
Hầu Sơn Phong lắc đầu; nói:
- Không được, tại hạ không chơi, xin lượng thứ là tại hạ không bồi tiếp được.
Hắc y lão nhân nhướng mắt hỏi:

- Không chơi ! Tại sao ?
Hầu Sơn Phong chậm rãi nói:
- Hầu Sơn Phong này có ba lý do không tỉ thí, tứ vị đã chiếm một lý do không tỉ thí của tại hạ rồi, vì thế tại hạ không chơi.
Hắc y lão nhân hiếu kỳ hỏi:
- Không ngờ ngươi cũng có quy củ, ba lý do nào vậy ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Thứ nhất, không tỉ thí với quan binh quan phủ và bọn nha môn, vì tại hạ thắng rồi thì sẽ ăn cơm tù, thứ hai, không tỉ thí với bằng hữu thâm giao, vì tại hạ thắng thì sề đắc tội, thứ ba, không tỉ thí với nhân vật võ lâm, vì tại hạ thắng thì sẽ mất mạng.
Hắc y lão nhân, biến sắc, lão nói:
- Bốn huynh đệ bọn ta không phải là người trong quan phủ nha môn, cũng không phải là bằng hữu thâm giao của ngươi.. Hầu Sơn phong cắt lời, nói:
- Nhưng bốn vị là hạng người thứ ba, là nhân vật võ lâm.
Mục quang thâm trầm lạnh lùng của hắc y lão nhân chợt chớp động, lão nói:
- Sao ngươi biết ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Rất đơn giản, bất kỳ người nào nhận ra được, luận niên kỷ thì tứ vị đều phải trên ngũ tuần, người thân thể suy yếu nhưng tứ vị chỉ cần giơ tay động chân là náo động sòng bài, đánh mấy hán tử trẻ tuổi khỏe mạnh u đầu mẻ trán, như vậy tất phải là người biết võ, mà người biết võ không phải là nhân vật võ lâm thì là gì ?
- Nói hay lắm !
Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:
- Nhưng sợ rằng sự việc không do ngươi quyết !
Hầu Sơn Phong nhướng mày và nói:
- Tại sao ? Tạt hạ không tỉ thí lẽ nào các vị miễn cưỡng tại hạ phải.
Vừa nói đến đây thì có người vừa thở hồng hộc vừa chạy vào sòng bài, thì ra đó là Tần Lục. Hắn chạy đến độ toát mồ hôi nhễ nhại, nhưng vừa thấy tình hình trong sòng bài thì hắn kinh hãi "a" một tiếng rồi bất giác ngẩn người:
Bấy giờ hắc y lão nhân chỉ tay về phía Tần Lục và nói:
- Ta không miễn cưỡng ngươi, nhưng nếu ngươi không chơi thì có nghĩa là ngươi tỏ ra khiếp sợ, mà ngươi khiếp sợ thì có nghĩa là hắn đã thổi phồng quá sự thật, ta phải đánh vỡ đầu hắn, phải lấy mạng hắn, chỉ có thế thôi.
Tần Lục rùng mình, bất giác lui ra sau một bước.

Hầu Sơn Phong chau mày, nói:
- Các hạ, Kim Lăng thành là nơi có vương pháp đấy.
Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:
- Ngươi đã biết bốn bọn ta là nhân vật võ lâm thì cũng nên biết, đừng nói là thành Kim Lăng cỏn con này, dù là đương kim hoàng thượng cũng không quản được bốn bọn ta Đây là lời nói thật, Hầu Sơn Phong lại chau mày nhất trời chưa biết nên nói gì.
Đột nhiên nghe Tần Lục kêu lên:
- Lão Hầu, không tỉ thỉ được, lão này biết phép chướng nhãn đấy, một con đại thập trong chớp mắt lão ta có thể biến thành Thiên Cửu Vương, ngươi tất sẽ thua thôi.
Hắc y lão nhân quét song mục lạnh lùng nhìn qua Tần Lục và nói:
- Ngươi rất có nghĩa khí, rất có tình nghĩa bằng hữu và cũng rất to gan.
Hầu Sơn Phong vội nói:
- Lục ca lẽ nào ngươi không nghe thấy ? Lão muốn đánh vỡ đầu và muốn lấy trạng ngươi đấy. Ta đã ở vào thế cưỡi hổ rồi, tên đã lắp vào cung không thể không bắn, tất cả chỉ tại các ngươi ăn no rồi không có chuyện gì làm, đi khắp nơi đặt điều nói lung tung, bây giờ tạo ra phiền phức cho ta.
Lời này thật là mâu thuẫn, cần người giúp đỡ là Hầu Sơn Phong, bây giờ trách người ta đa sự cũng là Hầu Sơn Phong.
Tần Lục sững người, hắn định khai khẩu thì Hầu Sơn Phong đã quay sang nói với đối phương:
- Chơi, tại hạ đồng ý nhưng vì sự an toàn của tại hạ và sự công bằng thì tại hạ có một điều kiện, tứ vị phải hứa là không được lập tức giết hai người bọn tại hạ.
Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:
- Bốn người bọn ta tuy hiếu sát nhưng giết hai kẻ như các ngươi thì chỉ tổn hại u danh nửa đời của bốn huynh đệ bọn ta và làm bẩn tám cánh tay mà thôi, điều kiện gì, nói mau đi.
Hầu Sơn Phong chậm rãi nói:
- Bất luận là tỉ thí môn nào, chúng tạ phải dựa vào bản lĩnh thật sự của mình, không được ngầm thi triển võ công vào trong, nếu không may tứ vị đều ưbại thì cũng không được tỏ uy phong của nhân vật võ lâm.
- Ta hiểu rồi.
Hắc y lão nhân nói:
- Ta tiếp nhận điều kiện này, chỉ dựa vào bản lĩnh chân thật, không vận dụng võ công, đồng thời chỉ cần ngươi thắng thì bọn ta lập tức

lên đường, tuyệt không động đến một sợi lông của ngươi Hầu Sơn Phong nói:
- Đây là lời các hạ nói đấy nhé !
Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:
- Nhân vật võ lâm xem nhẹ cái chết, trọng lời hứa, xưa nay bốn huynh đệ bọn ta xuất ngôn như sơn, nói một là một tuyệt đối bất nhị ngôn.
Hầu Sơn Phong do dự một lát, nhất thời không nói gì.
Hắc y là nhân đảo mắt và nói:
- Ngươi còn chưa yên tâm điều gì ?
Hầu Sơn Phong nhìn qua lão học cứu và nói:
- Không có điều gì chưa yên tâm cả, nhưng vị này là lão đại trong tứ vị, lão gật đầu một cái thì dễ tính sổ hơn, tại hạ muốn nghe lão nói một câu.
Sắc diện của hắc y lão nhân vừa biến thì lão học cứu đã lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói:
- Thiếu niên ngươi yên tâm ta gật đầu đồng ý đấy !
Hầu Sơn Phong liền cười lớn và nói:
- Không có gì quan trọng bằng sinh mạng, vì tính mạng của mình nên tại hạ không thể không làm thế, mong tứ vị bỏ qua cho.
Nói đoạn, chàng cất bước đến ngồi vào một bàn và mỉm cười, nói tiếp:
- Xin tứ vị cho biết, cách chúng ta tỉ thí như thế nào ?
Dường như hắc y lão nhân là người phát ngôn, lão nói:
- Rất đơn giản, chúng ta tỉ thí lần lượt từng người.
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Được, lần lượt từng vị, cứ làm thế Chàng nhìn qua lão học cứu nhưng không nói gì, tuy nhiên ánh mắt như có vẻ chờ đợi đối phương.
Hắc y lão nhân cười nhạt một tiếng, song mục đột hiện vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, lão nói:
- Khoan đã họ Hầu kia, đánh bạc thì không thể không đặt bạc.
Hầu Sơn Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Nói rất đúng, làm sao tại hạ quên được ! Tứ vị muốn tại hạ đặt thứ gì ?
Hắc y lão nhân đưa tay chỉ Hậu Sơn Phong và Tần Lục rồi nói:
- Hai sinh mạng của ngươi và hắn.
Tần Lục nghe vậy thì bất giác rụng rời không rét mà run.
Hầu Sơn Phong chau mày nói:
- Trước đây thắng thì mất mạng, bây giờ thua cũng mất mạng, tuy

đặt thế này là quá lớn nhưng chẳng phải là không thể đặt, được, cứ thế. Dù sao thì Tần Lục cũng khó tránh khỏi cái chết nếu tại hạ thua, tại hạ đành xả mạng vì bằng hữu vậy chớ để bằng hữưu nói rằng tại hạ bất nhân bất nghĩa. Nhưng vạn nhất nếu tại hạ thắng thì sao ?
Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:
- Bốn bọn ta sẽ dốc hết những gì có trên người, ngay cả sinh mạng cũng tùy ngươi định đoạt Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:
- Tại hạ không dám định đoạt sinh mạng của tứ vị nhưng tại hạ cảm thấy hứng thú với câu dốc hết những gì có trên người mà các hạ vừa nói. Thế này nhé, bốn vị phải đặt hai cửa, thứ nhất, tại ha muốn đôi mục kỉnh của vị học cứu, muốn đàn của vị này, muốn quân bài trong tay các hạ và muốn hồ lô rượu dắt bên thắt lưng của vị kia.
Hắc y lão nhân đột nhiên cười nhạt rồi cắt lời, nói:
- Mục kỉnh, quân bài, hồ lô rõ ràng đều có trước mắt, chẳng có gì lạ, nhưng làm sao ngươi biết trên người lão nhị của ta có mang theo đàn ?
Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:
- Có mang theo bên mình hay không thì tại hạ không biết, nhưng một người giỏi đàn, thích gảy đàn thì không thể không có đàn, các hạ nghĩ có đúng không ?
Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:
- Nói ra cửa thứ hai của ngươi đi ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Cửa thứ hai là thế này, nếu tứ vị thua thì xin để lại những món tại hạ vừa nói, rồi lập tức rời khỏi thành Kim Lăng vĩnh viễn không được phép trở lại lần thứ hai.
Hắc y lão nhân biến sắc, lão nói:
- Có đạo lý thế sao ?
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Tất nhiên là có, chí cần tại hạ thắng thì tự nhiên là tại hạ có quyền quyết định chuyện đi ở của tứ vị, bởi lẽ Kim Lăng thành vốn dĩ là địa bàn của tại hạ. Hơn nữa, dù tại hạ không mời các vị lên đường thì các vị còn mặt mũi nào để ở lại thành Kim Lăng mà không đi ?
Song mục của hắc y lão nhân bộc phát hàn quang, lão cười lớn một tràng rồi nói:
- Rất có lý, chỉ có điều, họ Hầu kia tại sao ngươi chỉ đặt một cửa mà bốn huynh đệ bọn ta phải đặt hai cửa ? Hình như ...
Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:
- Các hạ đừng quên là bọn tại hạ có đến hai sinh mạng, mỗi mạng chọi với một cửa của các vị, tứ vị không thiệt đâu.

Hắc y lão nhân cười mấy tràng nữa rồi nói:
- Không ngờ thành Kim Lăng cũng có một kỳ tài như ngươi, bốn huynh đệ bọn ta đi chuyến này không uổng công rồi. Được, chúng ta quyết định như thế.
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Các hạ quá khen, sinh mạng còn đem ra chơi đùa được thì có gì lại không dám nói ?
Các hạ, chúng ta có thể bắt đầu chưa ?
Hắc y lão nhân gật đầu, nói:
- Có thể rồi, mời ngươi !
Hầu Sơn Phong liền nhìn qua lão học cứu và nói:.
- Lão phu tử, chúng ta tỉ thí bằng cách nào đây ?
Lão học cứu chớp chớp song mục và thản nhiên nói một cách chạm rãi:
- Luận về niên kỷ, chí ít thì lão phu cũng lớn hơn ngươi ba mươi tuổi, luận về thân phận thì lão phu cũng là nhân vật có tên có tuổi trong võ lâm, vậy thiếu niên ngươi cứ nói đi.
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Cung kính bất như tuân mệnh, lão phu tử, tại hạ xin cám ơn trước, chúng ta tỉ thí lần này quan trọng là ở sách chứ không quan trọng việc ai đọc sách nhiều, ai đọc ít. Mà đọc sách thì dường như mỗi người đều có thể thuộc lòng vài chương, do vậy chuyện này không kỳ lạ và cũng không gọi là cao. Do đó, tại hạ muốn chơi một trò thế này, cách tỷ thí có tân kỳ một chút, chúng ta sẽ lần lượt tỉ thí theo thứ tự nhiều, thuộc và nhớ thế nào ?
Lão học cứu nói:
- Ta đã nhường ngươi nói thì chỉ cần ngươi nói ra là chẳng có gì mà ta không tán đồng.
Hầu Sơn Phong gật đầu và mỉm cười, hỏi:
- Xin hỏi lão phu tử, đây có gọi là sách không ?
Nói đoạn, chàng lấy một cuốn sách ố vàng từ trong người rồi giơ ra ngoài.
Lão học cứu liếc nhìn qua và nói - Nó đã là sách thì đương nhiên phải gọi là sách rồi.
Hầu Sơn Phong đặt cuốn sách lên bàn rồi nói:
- Xin hỏi lao phu tử đây là sách gì ?
Lão học cứu nhìn lại lần nữa và nói ngay:.
- Đây là Tố Nữ Kinh.
Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:
- Không sai, lão phu tử, đây là Tố Nữ Kinh, lão đọc qua chưa ?

Lão học cứu đưa tay nâng đôi mục kỉnh lên và nói:
- Đạo này là một trong những môn tinh thông của ta, kinh này ta đã thuộc nhuyễn như cháo.
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Vậy thì tốt, xin hỏi lão phu tử, chữ thứ tư của "hàng thứ ba" trên trang mười sáu của kinh này là chữ gì ?
Trời đất, ở đâu ra cách tỉ thí độc đáo thế này ? Dù là bậc túc nho cũng khó lòng nói ra được trong nhất thời.
Nào ngờ lão học cứu chỉ trầm giọng giây lát rồi nói ngay:
- Anh bạn trẻ, đó là chữ Chân Hầu Sơn Phong hơi động sắc diện, chàng thở dài nói:
- Lão phu tử khiến người ta khâm phục, đích xác đó là chữ Chân, lão phu tử, đến lượt lão hỏi rồi.
Lão học cứu vẫn tỏ ra thản nhiên, lão từ từ lấy trong người ra một cuốn sách và nói:
- Thiếu niên ngươi biết đây là sách gì không ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Lão phu tử, song phương bình thủ rồi, đó là Nhục Bồ Đoàn.
Lão học cứu, hỏi tiếp:
- Đọc qua chưa ?
Hầu Sơn Phong cười cười, nói:
- Cũng giống như lão, miễn cưỡng có thể gọi là nhuyễn như hồ.
Lão học cứu thản nhiên hỏi tiếp:
- Vậy thì chữ thứ tư của hàng thứ ba trên trang mười sáu của Nhục Bồ Đoàn là chữ gì ?.
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Lão phu tử hỏi rất hay, đó cũng là chữ Chân.
Lão học cứu động sắc diện, lão tròn xoe mắt nhìn Hầu Sơn Phong, thần thái vừa ngạc nhiên vừa kinh dị, hồi lâu sau lão mới nói:
- Thiếu niên ngươi là kình địch đầu tiên mà bình sinh lão phu ta gặp phải.
Hầu Sơn Phong cười cười, nói:.
- Lão phu tử quá khen rồi.
Lão học cứu nói:.
- Ngươi và ta vẫn chưa phân thắng bại, làm sao ...
Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:
- Chữ Chân thứ tư của hàng thứ ba trên trang mười sáu trong Nhục Bồ Đoàn mà lão phu tử vừa nói đó, là viết như thế nào ? Lão có nhớ không ?
Lão học cứu ngớ người nhưng lão liền nói:

- Đương nhiên là nhớ, chẳng khác gì mọi chữ Chân bình thường.
Hầu Sơn Phong đưa tay ra và mỉm cười nói:
- Lão phu tử, xin lấy đôi mục kỉnh xuống giao cho tại hạ thôi !
Lão học cứu rùng mình, lão nói:
- Thế nào, lẽ nào không đúng ?
Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:
- Xin lỗi, sao lão không thử giở ra xem ?
Lão học cứu không phục nên liền giở cuốn sách ra, lão nhanh chóng tìm được chữ thứ tư ở hàng thứ ba trang mười sáu, vừa nhìn vào thì lão lập tức biến sắc. Đích xác đó là chữ Chân, nhưng chữ Chân này thiếu một nét mác ở dưới chân bên phải.
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Thế nào, lão phu tử, có đúng không ?
Trong tích tắc thì lão học cứu bình tĩnh lại ngay, lão thản nhiên cười rồi nói:
- Anh bạn trẻ, chúng ta vẫn bình thủ thôi.
Hầu Sơn Phong hỏi:
- Lão học cứu có gì thuyết giải chăng ?
- Đương nhiên là có.
Lão học cứu gật đầu, nói:
- Ngươi nói sai rồi, đã thiếu một nét mác thì đó không thành chữ Chân được.
Lời này nghe ra cũng không vô lý, Hầu Sơn Phong cũng có biện thuyết của chàng, chàng nói:
- Tại hạ xin hỏi, trước khi tại hạ chỉ ra nét mác bị thiếu đó thì lão cho rằng đó là chữ gì, người trong thiên hạ đọc sách nào thì cho đó là chữ gì ?
Lão học cứu buột miệng nói:
- Tất nhiên là chữ Chân.
Hầu Sơn Phong nói:
- Vậy tại hạ cho rằng, nó là chữ Chân thì có gì không đúng !
Lão học cứu á khẩu, nhưng lão lại xoay chuyển:
- Anh bạn trẻ, thắng bại vẫn chưa định, lão phu chưa hỏi ngươi.
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Sách này là sách của lão, tại hạ hỏi lão về chữ trong sách của lão, tại hạ biết mà lão không biết, lão thử nghĩ xem, có cần thiết phải hỏi tại hạ nữa không ?
Lão học cứu trầm mặc không nói, một lát sau lão lấy đôi mục kỉnh đặt xuống bàn rồi nói.
- Anh bạn trẻ, ta chịu thua, nhưng làm sao ngươi biết ?

Hầu Sơn Phong cười cười, nói:
- Lão phu tử, lẽ nào lão chưa nghe nói, khi mới dập in cuốn sách này thì hình dạng chữ Chân bị khuyết một góc và khuyết mãi cho đến ngày nay ?
Lão học cứu lắc đầu, thở dài rồi nói:
- Tiêu Hồng ta ngông cuồng tự xưng là mọt sách rồi.
Thần sắc trầm mặc, lão bế khẩu không nói nữa !
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Tại hạ chỉ may mắn thôi, cám ơn lão phu tử đã tương nhượng.
Chàng dịch mục quang nhìn quanh nhưng chưa vội tìm đến bạch y văn sĩ giỏi gảy đàn mà tìm đến hắc y lão nhân tinh thông bài bạc.
Bạch y văn sĩ liền khai khẩu:
- Anh bạn trẻ, trận thứ hai đến lượt ta chứ ?
Hầu Sơn Phong lắc đầu, mỉm cười và nói:
- Không, gảy đàn không giống như những ngón nghề khác, cần phải rửa tay sạch sẽ, xông hương rồi mới bắt đầu gảy. Chi bằng chờ hai trận cờ bạc và rượu chè xong thì chúng ta sẽ tỉ thí.
Bạch y văn sĩ gật đầu, nói:
- Có lý, ta nghe theo thiếu niên ngươi vậy !
Hầu Sơn Phong nhìn qua hắc y lão nhân diện mục thâm trầm và nói:
- Các hạ, chúng ta tỉ thí thế nào đây ?
Hắc y lão nhân nói:
- Ta cũng giống như lão đại, tùy ngươi chọn.
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Cung kính bất như tuân mệnh, tại hạ cũng cám ơn trước.
Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:
- Chơi bài phải dựa vào vận khí, nếu bách thắng bất bại thì thật lòng mà nói, đó phải dựa vào chơi gian rồi. Lúc đầu tại hạ đã nói, trường tỉ thí này phải dựa vào bản lĩnh chân chính, không được chơi gian lận, nếu chơi gian thì trường tỉ thí này sẽ mất ý nghĩ thật của nó.
Đổ xúc xắc ngoài việc không thể gian lận ra thì phải dựa vào thủ pháp, mà dựa vào thủ pháp mới là bản lĩnh chân chính. Do đó, tại hạ muốn đổ xúc xắc với các hạ ba ván phân định thắng bại, thế nào ?
Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:
- Ngươi nói rất có lý, ta đồng ý.
Hầu Sơn Phong chỉ tay ra sau và nói:
- Tần Lục ca, lấy cho bọn ta mượn ba con xúc xắc.
Tần Lục như người tỉnh mộng, hắn đáp một tiếng rồi vội vàng tới giá gỗ lấy một bộ xúc xắc cùng một chiếc bát lớn mang lại. Hầu Sơn Phong nhận lấy bộ xúc xắc và chiếc bát, thuận tay chàng thả ba con

xúc xắc xuống bát kêu lách cách, đoạn chàng đẩy chiếc bát tới trước và mỉm cười, nói:
- Các hạ, mời !
Hắc y lão nhân không khách sáo tương nhượng, lão quét mục quang lạnh lùng nhìn đối phương rồi cười nhạt một tiếng, đoạn lão xuất hữu thủ như quỷ trảo nhặt ba con xúc xắc lên rồi thuận tay thả xuống bát. Một loạt tiếng lách cách vang lên, sau một hồi chuyển động thì ba con xúc xắc đứng yên, Tần Lục đứng bên cạnh liếc mắt nhìn và bất giác thở dài Hắc y lão nhân nói:
- Họ Hầu kia, ngươi nói xem, là gì thế ?
Hầu Sơn Phong thản nhiên nói:
- Đều là mặt lục cả !
Không sai, ba con xúc xắc trong bát đều hiện mặt lục lên trên, đây là điểm số tối đa Trừ phi Hầu Sơn Phong đổ được mười chín điểm, bằng không thì tuyệt đối không thể thắng đối phương. Nhưng điều đó hoàn toàn không có khả năng, vì tổng số lớn nhất của ba mặt xúc xắc chỉ là mười tám điểm.
Hắc y lão nhận cười nhạt nói:
- Thế nào ? Họ Hầu kia, đến lượt ngươi rồi đấy !.
Hầu Sơn Phong bình thản mỉm cười, chàng đưa tay nhặt xúc xắc lên. Tần Lục nhắm mắt, tim đập thình thịch mãi đến lúc nghe tiếng xúc xắc bất động thì hắn mới dám mở mắt. Nhưng vừa hé mắt nhìn thì suýt chút nữa hắn nhẩy cẫng lên, ba con xúc xắc trong bát vẫn y như trước, tức cũng ba mặt lục.
Song phương đổ tiếp một lần nữa, nhưng vẫn bất phân thắng bại, cả hai đều mười tám điểm như nhau.
Hắc y lão nhân biến sắc, lão nói:
- Họ Hầu kia, thủ pháp của ngươi khá lắm, nhưng nếu tiếp tục thế này thì ngươi và ta làm sao phân thắng bại, theo ta thấy chi bằng chúng ta đổi sang trò khác thôi.
Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:
- Tại hạ xin nghe theo tôn ý Hắc y lão nhân không nói thêm một câu nào nữa, lão đưa tay úp chiếc bát lại, ba con xúc xắc bị úp bên trong bát, lão dùng hai ngón tay nắm khu bát và không ngừng lay động trên bàn, tiếng xúc xắc chạm vào thành bát liên tục vang lên.
Hầu Sơn Phong bất giác chau mày thần sắc lộ vẻ ngạc nhiên. Còn hắc y lão nhân thì luôn miệng cười nhạt, đột nhiên lão ngừng tay mở chiếc bát ra Tần Lục ghé mắt nhìn vào, nếu không nhanh tay bụm miệng thì hắn đã bật kêu thất thanh vì kinh ngạc. Thì ra ba con xúc xắc nằm chồng lên nhau, bốn góc đối xứng không sai một phân, mặt

trên của con trên cùng sáu điểm.
Hắc y lão nhân dùng ngón tay trỏ khẽ gõ xuống bàn một cái con xúc xắc trên cùng liền rơi "cách" xuống.
Tần Lục cảm thấy lạnh lòng, hai chân bất giác bủn rủn vô lực, suýt chút nữa thì khụy xuống. Hầu Sơn Phong lộ vẻ bất an, hai tay vô ý xoa vào nhau, lòng bàn tay xuất mồ hôi lạnh.
Hắc y lão nhân lại gõ ngón tay xuống bàn, con xúc xắc thứ hai lại rơi xuống Nhưng lần này thì nụ cười tắt hẳn trên môi hắc y lão nhân, lão ngước nhìn Hầu Sơn Phong bằng đôi mắt kinh ngạc pha chút hoang mang.
Còn Hầu Sơn Phong nhìn thẳng vào ba con xúc xắc đến độ xuất thần, căn bản không biết đối phương đang nhìn mình.
Tần Lục vui mừng nhưng niềm vui đó chỉ có ba phần mà thôi. Vì hắn không biết Hầu Sơn Phong có thể lắc được chừng đó điểm hay không ?
Con xúc xắc thứ ba hiện mặt ngũ lên trên, tức năm điểm:
Đột nhiên nghe Hầu Sơn Phong thở vào một hơi.
Song mục của hắc y lão nhân lộ vẻ kinh ngạc và nghi hoặc, bỗng nhiên lão khai khẩu:
- Họ Hầu kia, ta thất thủ rồi, chờ xem ngươi thôi Hầu Sơn Phong không nói gì, chàng từ từ đưa tay ra, nhưng cánh tay hơi run run, điều này khiến hắc y lão nhân lại mỉm cười.
Hầu Sơn Phong cũng dùng chiếc bát úp ba con xúc xắc lại rồi xoay chuyển một hồi, tuy nhiên thủ pháp của chàng không linh hoạt bằng đối phương. Sau khi ngừng lại thì chàng mở chiếc bát ra ngay. Tần Lục ngưng thần thú tâm mà nhìn, còn hắc y lão nhân thì rùng mình kinh ngạc.
Ba con xúc xắc cũng chồng lên nhau, mặc trên của con trên cùng hiển nhiên cũng sáu điểm.
Tần Lục buột miệng kêu lên:
- Lão Hầu, không ngờ là ngươi cũng ...
Hầu Sơn Phong chỉ hơi mỉm cười, dường như không nghe thấy tiếng reo mừng của Tần Lục, chàng đưa ngón tay run run gạt con thứ nhất xuống. Dường như vì quá khẩn trương nên cái gạt của chàng hơi mạnh, con xúc xắc rơi xuống bàn lăn mấy vòng rồi rơi luôn xuống đất.
Cũng may là chưa rơi con thứ hai, và con này cũng sáu điểm Hắc y lão nhân lại biến sắc, Tần Lục vui mừng khôn tả, hắn vội nhắm mắt lại miệng lầm rầm cầu trời khấn phật.
Hầu Sơn Phong đưa tay gạt con thứ hai, thần sắc vẫn tỏ ra thản

nhiên như không.
Hắc y lão nhân lại tỏ ra vô cùng khẩn trương, vì con cuối cùng này chẳng những có quan hệ đến thắng bại của lão mà còn quan hệ đến uy danh nửa đời của lão.
Tuy Hầu Sơn Phong đem hai sinh mạng ra đặt cược nhưng dưới cái nhìn của lão thì hai sinh mạng kia chẳng qua là một thứ chiêu bài mà thôi.
Tiếc rằng, Hầu Sơn Phong chẳng những đã gạt con thứ hai xuống mà cũng gạt bỏ luôn uy danh nửa đời của đối phương Hắc y lão nhân biến sắc rất thảm, lão rùng mình mấy cái rồi đứng lên.
Tần Lục mở choàng mắt ra nhìn, bỗng nhiên hắn nhảy cẫng lên ba thước, miệng há hoác ra mà cười, hai hai khóe mắt bất giác rơi lệ.
Thì ra con thứ ba cũng vẫn sáu điểm.
Hầu Sơn Phong như người vô lực, thân hình lắc lư một tay chàng vội vàng giữ mép bàn, một tay kia đưa lên lau mồ hôi trán.
Hắc y lão nhân mặt mày xám xịt, lão ngồi "thịch" xuống mà không nói thêm một câu nào.
Có một điều kỳ quái là vừa rồi lão học cứu thua thì ba người còn lại đều thản nhiên như không, diện mục không biến sắc, bây giờ hắc y lão nhân thua thì ba người còn lại cũng vô tình như trước, tựa như chuyện không quan hệ gì đến bọn họ Hầu Sơn Phong trầm mặc một lúc rồi quay sang nói với lão mập lùn:
- Các hạ, chúng ta tỉ thí như thế nào đây ?
Lão mập lùn chớp chớp hai mắt đồng thời ngoác chiếc miệng rộng ra cười và nói:
- Ngươi đã không cho phép vận đụng võ công thì đành phải thi triển bản lĩnh thật thôi, chúng ta sẽ uống thi một trận, thế nào ?
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Lời là do tại hạ nói ra nên tự nhiên tại hạ cũng vui vẻ tòng mệnh thôi.. Nói đoạn chàng vẫy tay định gọi Tần Lục lấy rượu.
Lão mập lùn vội lắc đầu và cười hì hì, nói:
- Không cần, anh bạn trẻ, chỉ cần ngươi uống hết hồ lô rượu của lão phu mà không say thì ta lập tức chịu thua, thế nào ?
Hầu Sơn Phong cũng lắc đầu, chàng nói:
- Không được, tại hạ không muốn chiếm tiện nghi này của lão.
- Tiện nghi ?
Lão mập lùn cười ha hả rồi nói:
- Anh bạn trẻ, ngươi sẽ không chiếm được một chút tiện nghi nào đâu, rượu trong hồ lô của lão phu không giống rượu thường, đây là rượu được ủ cất từ Tuyết Đào ở Trường Bạch sơn, người thường

chỉ cần uống ba ngụm là say như bún, ngay cả người có tửu lượng cỡ như lão phu mà uống hết hồ lô này cũng phải bước đi lảo đảo
Hầu Sơn Phong trầm ngâm mộl lúc rồl nói ; - Đã vậy thì tại hạ cũng đành cung kính bất như tuân mệnh, thử một lần xem sao.
Chàng vừa dứt lời thì lão mập lùn cũng lấy hồ lộ rượu từ thắt lưng, đặt lên bàn.
Hầu Sơn Phong đẩy chiếc bát và mấy con xúc xắc qua bên, đoạn chàng kéo hồ lô rượu đế trước mặt rồi mở nắp ra. Lập tức hương rượu tỏa bay khắp sòng bài, chỉ ngửi thôi cũng là muốn say.
Hầu Sơn Phong buột miệng tán thưởng:
- Hảo tửu !
Đoạn chàng đưa hồ lô lên miệng, ngửa cổ tu ừng ực một hơi. Rượu vừa xuống tới bụng thì đôi mày kiếm chợt dựng đứng lên, vẻ âu lo trước đó bị quét sạch trong chớp mắt và chẳng mấy chốc thì hồ lô rượu cũng chổng đáy lên trời, quả nhiên là không còn một giọt.
Uống cạn bình rượu nhưng sắc diện vẫn bất biến, trông tựa như người vô sự, chàng cầm hồ lô lắc lắc và nói:
- Các hạ, còn nữa không ? Tại hạ chưa tận hứng, con sâu rượu vẫn đang náo động.
Lão mập lùn tròn xoe hai mắt, lão buông, tiếng thở dài rồi nói:
- Đến hôm nay Đỗ Khang Thời ta mới biết cái gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, núi cao còn có núi cao hơn, lão phu thua rồi.
Hầu Sơn Phong tỏ vẻ thất vọng, chàng lắc đầu và thở dài nói:
- Rượu chưa tận hứng thật khó chịu vô cùng, sao các hạ lại trêu người như thế Nói đoạn chàng đặt hồ lô rượu xuống bàn.
Chợt nghe bạch y văn sĩ nói:
- Họ Hầu kia, ngươi chớ thở dài, đến lượt chúng ta rồi đấy !
Hầu Sơn Phong gât. đầu nói:
- Chờ tại hạ rửa tay đã !
Nói đoạn chàng đứng dậy đi ra sau sòng bài, chớp mắt đã thấy chàng vừa lau vừa trở lại ngồi vào chỗ cũ.
Sau khi ngồi ngay ngắn thì Hầu Sơn Phong ngước nhìn đối phương và mỉm cười nói:
- Thế nào chúng ta tỉ thí ra sao !
Bạch y văn sĩ thò tay vào tay áo trái lấy ra một chiếc cổ cầ m bằng ngọc, tuy hình dạng không mấy khác loại đàn thường nhưng kích thước thì nhỏ hơn rất nhiều.
Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói:
- Các hạ, bình sinh tại hạ chưa từng thấy loại đàn này, thậm chí nghe

cũng chưa nghe, đây là ...
Bạch y văn sĩ cắt lời, nói:
- Đàn này là do ta chế, vì để mang theo cho tiện nên phải thu nhỏ lại nhưng ngươi xem, có khác gì những chiếc cổ cầm khác đâu ? Cũng có tất cả mười ba dây, mỗi dây thành một âm hẳn hoi.
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Thủ nghệ của các hạ khiến người ta khâm phục, chuyện khác không cần nói chỉ đơn cử việc chế tạo chiếc đàn cũng có giá trị đủ lưu danh hậu thế rồi Bạch y văn sĩ mỉm cười, nói:
- Nhãn lực khá lắm, ngươi quả nhiên là nhân vật biết người biết của.
Lão đưa chiếc cổ cầm cho Hầu Sơn Phong và nói tiếp:
- Ngươi và ta mỗi bên gảy một khúc để phân cao thấp, mời ngươi gảy trước.
Hầu Sơn Phong cũng không cần khách sáo, chàng nhận lấy chiếc cổ cầm rồi cẩn thận đặt trước mặt mình, sau một lúc ngồi ngay ngắn tĩnh lặng, thần thái nghiêm túc thì chàng từ từ đưa tay lên, mười ngón tay lần lượt lướt qua các dây đàn.
Tiếng đàn tích tịch tình tang trỗi dậy thanh âm vang vang, bạch y văn sĩ chau mày sắc thái biến động. Chưa được nửa khúc thì ngay cả ba lão nhân còn lại cũng ngơ ngẩn đến xuất thần, dáng vẻ như tỉnh như mê mục quan nhìn ra ngoài đầy vẻ hồi tưởng Đột nhiên nghe "tưng" một tiếng, tiếng đàn dứt, Hầu Sơn Phong thu tay lại và ngồi im.
Tứ quái lão nhân như người vừa tỉnh mộng, bạch y văn sĩ kinh ngạc đứng lên và nói:
- Các hạ, đây là Tử Quy Dẫn, một trong cửu dẫn của Ngũ Khúc Cửu Dẫn, Thập Nhị Thao phải không ?
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Các hạ lại khiến người ta khâm phục rồi, đúng thế !
Thân hình bạch y văn sĩ hơi lắc lư, lão thở dài rồi nói:
- Người khiến người ta phải khâm phục là các hạ, tâm tranh thắng đồ sát của bốn bọn ta bị quét sạch rồi.
Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:
- Có câu danh mã tặng mỹ nhân, báu kiếm tặng anh hùng. Sư Bá Nha ta theo đuổi ngón đàn này mấy mươi năm, bình sinh lấy ngón nghề này để tự kiêu tự phụ, hôm nay mới biết trên đàn còn có cao nhân khác. Dao cầm này xin để lại, từ nay không dám nói đến một tiếng đàn nữa.
Lời chưa dứt thì lão đã ngồi "thịch" xuống, thần sắc ngẩn ngơ.
Hầu Sơn Phong vội nói:
- Thế nào, các hạ không tỉ thí à ?

Bạch y văn sĩ lắc đầu nói:
- Cầm nghệ của các hạ quán tuyệt thiên hạ, vừa rồi nghe khúc Tư Quy Dẫn của các hạ thì tại hạ tự biết là khó vượt qua được nên tốt nhất là không cần tỉ thí nữa !
Hầu Sơn Phong kinh ngạc nói:
- Nói vậy là tại hạ thắng cả bốn trận tỉ thí rồi ?
Bạch y văn sĩ gật đầu, nói:
- Đúng thế, ngươi thắng rồi, theo ta biết thì trong thiên hạ chỉ có một người có thể thắng và khiến bốn huynh đệ ta tâm phục khẩu phục đối với bốn ngón nghề này. Không ngờ huynh đệ bọn ta là ếch ngồi đáy giếng nhìn trời, trong thiên hạ còn có một người thứ hai.
Hầu Sơn Phong "à" một tiếng rồi nói:
- Thế người đó là ai ?
Bạch y văn sĩ nói:
- Người này là đệ nhất kỳ tài trong đương kim võ lâm, mỹ hiệu là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Hạ Hầu Lam, nhưng đáng tiếc ...
Hầu Sơn Phong chau mày nói:
- Nghe danh hiệu thì hình như người này không phải là nhân vật chánh phái ?
Bạch y văn sĩ nói:
- Cũng đúng mà cũng không đúng, rất khó nói đó là một nhân vật như thế nào, nhưng trăm người trong võ lâm thì hết chín mươi chín người cho rằng đó là một ác ma lòng lang thủ độc.
Hầu Sơn Phong kinh ngạc, chàng vội nói:
- Vậy thì xin tứ vị chớ tiết lộ chuyện hôm nay ra ngoài, nếu không thì người đó ...
Bạch y văn sĩ lắc đầu nói:
- Các hạ yên tâm, chuyện mất mặt thế này thì ai đi nói ra ngoài ? Mà dù có nói thì các hạ cũng không cần sợ người đó tìm tới, vì hắn đã chết ba năm rồi.
Hầu Sơn Phong nhẹ nhõm người, chàng "à" một tiếng và không nói gì nữa.
Bạch y văn sĩ tiếp lời:
- Đôi bên đã có giao ước trước, huynh đệ bọn ta đã thua rồi, những vật ngươi cần bọn ta cũng để lại, bây giờ sẽ lập tức rời Kim Lăng, cáo biệt !
Nói đoạn, lão cùng đứng lên với ba lão còn lại, nhưng khi sắp sửa đi thì hắc y lão nhân bỗng nhiên lên tiếng:
- Xưa nay huynh đệ bọn ta không cho phép có người thắng được mình, đối với Hạ Hầu Lam kia cũng không ngoại lệ, còn đối với họ

Hầu ngươi thì, hì hì ...
Tràng cười vừa cất lên thì lão học cứu đã phất tay nói:
- Lão tam, ngươi muốn ta tự hủy lời hứa để mất mặt với thiên hạ sao ?
Hắc y lão nhân nói:
- Lão đại biết đấy, bốn ngón nghê này của chúng ta, ngoại Hạ Hầu Lam ra thì đương nhiên là thiên hạ vô địch, vậy bây giờ phải lui xuống đứng ở hàng thứ mấy đây ?
Lão học cứu chậm rãi nói:
- Ta biết, nhưng chỉ trách học nghệ của chúng ta không tinh, tranh cường hiếu thắng, tự chuốc lấy thất bại mà thôi.
Hắc y lão nhân so vai, và nói:
- Lão đã là lão đại thì đành nghe theo lão vậy !
Lời này vừa dứt thì tứ quái lão nhân lập tức quay người cất bước.
Đột nhiên nghe Hầu Sơn Phong nói:
- Tứ vị hãy khoan !
Bốn lão nghe vậy thì cùng quay lại một lúc, bạch y văn sĩ hỏi:
- Các hạ còn gì muốn nói nữa chăng ?
Hầu Sơn Phong chỉ bốn vật (dao, cầm, hồ lô rượu, quân bài bằng ngọc và mục kỉnh) trên bàn và nói:
- Xin tứ vị hãy giữ lấy vật của mình vậy !
Bạch y văn sĩ biến sắc, lão nói:
- Ý của các hạ là ...
Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:
- Tại hạ hiểu rồi, đây là vật bất ly thân nhiều năm của tứ vị và cũng là chiêu bài của tứ vị trong võ lâm, tại hạ giữ bốn vật này cũng chẳng làm gì và cũng không thể làm chuyện phá hỏng chiêu bài của kẻ khác. Đôi bên cứ xem như là bằng hữu sơ giao, chỉ cần tứ vị lập tức rời khỏi địa bàn của tại hạ, từ nay vĩnh viễn không bước vào thành Kim Lăng là được rồi.
Bạch y văn sĩ ngửa mặt cười khan một tràng, thân hình lão cũng lắc lư chao đảo, lão nói:
- Các hạ thật là một kỳ tài mà bình sinh bốn huynh đệ bọn ta gặp phải, nhưng đáng tiếc, các hạ không phải là người trong võ lâm, nếu không thì nhất định sẽ là một nhân vật anh hùng ghê gớm. Được rồi !
Lời vừa dứt thì lão phất hữu chưởng ra, ba lão còn lại cũng xuất thủ cùng lúc, nhưng không phải bọn họ lấy lại vật của mình mà vỗ chưởng lực vào.
Chỉ nghe "rắc rắc" mấy tiếng, mục kỉnh vỡ, dao cầm nát, quân bài biến thành nhiều mảnh, hồ lô rượu nát vụn vung vãi khắp bài.

Sau hồi sững sờ thì Hầu Sơn Phong dậm chân nói:
- Đáng tiếc ! Đáng tiếc ! Tứ vị làm thế là ...
Bạch y văn sĩ cắt lời, nói:
- Lão phu chỉ có một câu thế nào, chỉ cần các hạ còn ở Kim Lăng một ngày thì huynh đệ bọn ta tuyệt đối không bước vào Kim Lăng thành nửa bước, nhưng nếu các hạ rời khỏi Kim Lăng thì địa bàn này không phải là của các hạ nữa rồi, hiểu chứ ?
Lời dứt thì lão cười nhạt và quay người, ba lão còn lại cũng phóng bước ra khỏi sòng bài.
Hầu Sơn Phong ngớ người, nhất thời quên trả lời và cũng quên cả việc tiễn khách.
Tần Lục vui mừng muốn phát điên, hắn kêu lớn một tiếng rồi bổ nhào đến ôm Hầu Sơn Phong và nói:
- Lão Hầu, ngươi tuyệt lắm, ngươi tuyệt lắm ...
Hầu Sơn Phong quay lại thản nhiên mỉm cười và nói:
- Thế nào, Tần Lục ca, ta không lừa ngươi đấy chứ ?
Tần Lục lắc đầu nói:
- Không, không, ha ha, không lừa ... Lão Hầu Bỗng nhiên hắn tiu nghỉu, không cười không nhảy nữa mà nhìn thẳng vào mắt Hầu Sơn Phong và hỏi:
- Thế này ... thế này có thể giải cứu được đại nạn của Đồng gia sao ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Thản nhiên là có thể, không tin thì ngươi cứ chờ mà xem.
Tần Lục là người đần độn, hắn không truy vấn thêm nữa mà lập tức cười hì hì, nói:
- Ta không dám không tin lời của ngươi, chỉ cần có thể là được rồi, đị. huynh đệ chúng ta đi uống một trận thôi.
Vừa nói hắn vừa kéo Hầu Sơn Phong đứng lên.
Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:
- Thế nào, Tần Lục ca muốn uống rượu à ?
Tần Lục cười hì hì nói:
- Không thời nào khắc nào là ta không muốn uống rượu, huống hồ là hôm nay càng đáng chúc mừng ... chúc mừng.
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói - Vậy thì Tần Lục ca hãy tự ra phía sau mà lấy, tại hạ đã chuẩn bị cho ngươi một bình rượu ngọn mà xưa nay ngươi chưa được uống bao giờ, đi mau đi.
Tần Lục nghe có rượu thì vui mừng, sáng mắt lên, hắn nói:
- Lão Hầu ngươi thật có tình nghĩa với bằng hữu.
Lời chưa dứt thì hắn đã chạy như bay ra phía sau sòng bài, một lát sau nghe hắn "a" lên một tiếng rồi chạy vù trở vào, tay trái hắn cầm

một bình rượu, tay phải cầm một chén sứ, thần sắc đầy vẻ ngạc nhiên. Hắn nói:
- Lão Hầu, đây là rượu trong hồ lô vừa rồi ?
Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:
- Lục ca, ai nói thế ?
Tần Lục nói:
- Ta là một con sâu rượu, mùi vị này há có thể qua mặt ta được sao ?
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Chẳng cần biết nó là rượu gì, chỉ cần là rượu và là rượu ngon chưa từng được uống là được rồi.
Tần Lục nhìn chàng với vẻ nghi ngờ, hắn nói:
- Lão Hầu, thế rượu này từ đâu ra ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Tuyệt không phải là ăn trộm của người ta là được rồi, ta bỏ tiền ra mua đấy.
Tần Lục lắc đầu nói:
- Lão Hầu đừng lừa ta, ta không tin !
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Tin hay không tùy ngươi, lẽ nào ta thi triển phép chướng nhãn để lừa ngươi ?
Tần Lục lắc đầu, nói:
- Quái sự năm nào cũng có, nhưng hôm nay đặc biệt hơn nhiều, ta cảm thấy sự xuất hiện của bình rượu này rất quái lạ, tuy nhiên, bất luận thế nào cũng có rượu uống rồi, đi thôi !
Nói đoạn hắn lại đưa tay kéo Hầu Sơn Phong.
Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:
- Lục ca, uống thì được, nhưng bỏ ra một vạn lạng kim ngân cũng không đụng được loại rượu này, nếu uống ít lại một chút thì bình rượu này đủ để ngươi uống ba tháng đấy.
Tần Lục ngẩn người, hỏi lại:
- Sao lại nói thế, lão Hầu ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Bình rượu này do một vị bằng hữu của ta từ xa đem đến, hạng ma men bình thường không thể đụng đến được, vì loại rượu này rất mạnh. Tửu lượng như Lục ca ngươi chỉ cần uống một chung vào bụng là đầu nặng chân nhẹ, lâng lâng phiêu bồng rồi.
Tần Lục tròn xoe mắt, hắn nói:
- Có chuyện như thế sao ? Ta không tin.
Hắn kề miệng vào bình tu ừng ực mấy hơi rồi chùi mép, nói:

- Lão Hầu, sao ngươi cũng thích khoác lác thế ? Có gì đâu nào ?
Hầu Sơn Phong chau mày, nói:
- Chờ một lát sẽ thấy.
Lời chưa dứt thì một làn hương phong bay vào, một bóng tuyết bạch vô cùng đẹp dấy động, có hai người tiến vào sòng bài, một vị cô nương là Đồng Uyển Nhược của Kim Lăng Đồng gia, một vị kia là tổng quản Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh của Kim Lăng Đồng gia.
Vừa vào sòng bài thì Đồng Uyển Nhược liền kêu lên:
- Hầu gia, Đồng Uyển Nhược đến khấu đầu tạ Ơn Hầu gia đây !
Nói đoạn, nàng quỳ xuống và khấu đầu thật.
Mạc Tử Kinh cũng phất trường bào và quỳ xuống sau lưng nàng.
Hầu Sơn Phong vội né sang một bên và nói:
- Đồng cô nương làm gì thế này ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đồng Uyển Nhược nghe nói Hầu gia dùng tuyệt kỹ chế ngự tứ ma tại sòng bài, đuổi bọn chúng ra khỏi Kim Lăng, giải cứu đại nạn cho hàn gia, đại ân này không dám dùng lời cảm tạ.
Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói:
- Cô nương, chuyện này có quan hệ gì đến việc giải cứu đại nạn cho quý phủ ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đó là Thư Yêu, Cầm Ma, Đổ Quỷ và Tửu Quái, chính là những kẻ do cừu nhân của hàn gia phái đến.
Hầu Sơn Phong "à" một tiếng rồi nói:
- Hóa ra là như vậy chuyện này thật là khéo, nhưng cô nương hiểu lầm rồi, bọn họ nghe tại hạ tinh thông Thư, Cầm Đổ, Tửu nên tìm tại hạ tỉ thí, tuyệt không phải tại hạ tìm bọn họ để giải cứu đại nạn cho quý phủ. Tại hạ chỉ là một kẻ lăn lộn chốn Tân Hoài giang - Phụ Tử Miếu thì làm sao dám tìm đến bọn họ? Nếu vừa rồi không có trời già giúp đỡ với vạn phần may mắn thì tại hạ suýt bị mất mạng rồi.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Bất luận nói thế nào, thì hôm nay Đồng Uyển Nhược cũng đã hiểu rõ. Hầu gia ngoài mặt lạnh lùng vô tình nhưng bên trong đầy nhiệt huyết nên mới ngầm ra tay giúp đỡ. Đại ân đại đức này, hàn gia không dám lấy lời cảm tạ Hầu Sơn Phong chau mày nói:
- Xin cô nương và Mạc đại tổng quản hãy đứng lên rồi nói có được không Đồng Uyển Nhược nói:
- Hầu gia có lệnh thì Đồng Uyển Nhược không dám bất tuân.
Nói đoạn, nàng gật đầu ra hiệu cho Mạc Tử Kinh, cả hai lập tức đứng dậy. Râu tóc của Mạc Tử Kinh đều lay động, thần sắc đầy vẻ hổ

thẹn, lão cung kính nói với Hầu Sơn Phong:
- Mạc Tử Kinh bôn tẩu võ lâm, vọng xưng là lão giang hồ, nào ngờ có mắt mà không tròng, không biết Hầu gia là cao nhân ẩn thế ở trước mặt, hổ thẹn... hổ thẹn.
Hầu Sơn Phong liền nói:
- Mạc đại tổng quản, căn cứ vào đâu mà lão nói thế, Tần Lục ca tại đương trường trông thấy rõ ràng, Mạc đại đổng quản cũng thử nghĩ xem, Thư - Cầm - Đổ - Tửu nào phải là môn võ học gì đâu? Hai món trước là tại hạ học ở nhà, hai món sau là do gia cảnh của tại hạ bị gia phá nhân vong nên buồn chán mà sinh ra đam mê. Chỉ cần đam mê thì ai ai cũng có được thành tựu đối với những môn này, một kẻ lăn lộn ở Kim Lăng thành như tại hạ thì gọi là cao nhân gì?
Mạc Tử Kinh mỉm cười nói:
- Kim Lăng Đồng gia đời đời nhân nghĩa, Mạc Tử Kinh nửa đời hành sự cũng đoan chính, Hầu gia hà tất phải quá khiêm tốn mà ẩn giấu đối với chủ bộc tại hạ.
- Ẩn giấu?
Hầu Sơn Phong bật cười rồi nói:
- Mạc đại tổng quản thử nhìn xem, tại hạ có chỗ nào giống người biết võ công không?
Mạc Tử Kinh nói:
- Đó là vì Hầu gia tu luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, nên tinh anh khí chất tự thu vào bên trong.
Hầu Sơn Phong lắc đầu và cười cười nói:
- Mạc đại tổng quản, lão khiến tại hạ dở khóc dở cười rồi đấy?
Mạc Tử Kinh chưa kịp nói tiếp thì đã nghe Đồng Uyển Nhược lên tiếng:
- Hầu gia, gia phụ gia. mẫu cũng sắp đến nơi rồi, xin Hầu gia Hâu
Sơn Phong chau mày, nói:
- Cô nương cho rằng đại nạn của quý phủ là do tại hạ giải cứu thật sao?
Đồng Uyển Nhược mặc nhiên gật đầu, nàng nói:
- Hầu gia, Đồng gia không phải là kẻ không biết tri ân.
Hầu Sơn Phong lại chau mày, chàng nói:
- Cô nương cho rằng đây là ân?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đúng vậy, Hầu gia, đây là đại ân.
Hầu Sơn Phong nghiêm túc nói:
- Vậy thì cô nương còn nhớ những lời mình nói không?
Đồng Uyển Nhược không biến sắc, và cũng không chút e thẹn, nàng

nghiêm giọng nói:
- Hầu gia, Đồng Uyển Nhược đã nói ra thì tuyệt không thay đổi, nguyện theo hầu hạ Hầu gia suốt đời Hầu Sơn Phong nhướng mày hỏi:
- Thật chứ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Hầu gia, Đồng Uyển Nhược này không phải là tiện nữ nhân gian.
Hầu Sơn Phong nói:
- Cô nương, theo một kẻ lăn lộn giang hồ chẳng ra gì như tại hạ e rằng sẽ mất mặt cho Kim Lăng Đồng gia đấy. Thiên hạ sẻ nhìn vào mà chê cười, cô nương không dám ngẩng đầu nhìn ai, như thế cũng rất khổ.
Đồng Uyển Nhược chậm rãi nói:
- Hầu gia, Đồng Uyển Nhược nói một câu như trước là không phải hàng tiện nữ nhân gian.
Hầu Sơn Phong ngửa mặt cười rồi nói:
- Cô nương là kỳ nữ đáng kính đáng phục, bất luận thế nào thì Hầu mỗ cũng không dám kể công và cũng không cho rằng đây là ân, càng không dám làm khổ cô nương.
Nói đoạn chàng cất bước đi ra ngoài sòng bài.
Chàng không gọi Tần Lục vì Tần Lục đã nằm sóng soài úp mặt xuống bàn say mềm như cọng bún Nhưng vừa thấy Hầu Sơn Phong bỏ đi thì Đồng Uyển Nhược vội đưa tay vẫy lại và định truy theo.
Mạc Tử Kinh lên tiếng:
- Cô nương, để cho hắn đi thôi, loại kỳ nhân này không ngăn cản được đâu dù sao thì Kim Lăng Đồng gia cũng không lo không tìm được hắn. Chờ nhị vi lão nhân gia tới rồi hãy tính Đồng Uyển Nhược nghe vậy thì trầm mặc đứng xuôi tay, nàng đứng bất động tựa như người thất thần lạc hồn.
Mạc Tử Kinh lại nói:
- Cô nương chớ phát sầu, lão nô bảo đảm là sẽ tìm được hắn mà Nói đoạn, lão kéo một chiếc ghế và mời Đồng Uyển Nhược ngồi xuống.
Đồng Uyển Nhược vẫn không nói gì, nàng lặng lẽ ngồi xuống. Nhưng ngồi chờ khá lâu mà vẫn không thấy song thân của nàng tới.
Mạc Tử sinh không nhịn được nên khai khẩu:
- Cô nương, sao nhị vị lão nhân gia vẫn chưa đến nhỉ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Ai biết được có thể là có chuyện gì đó cản trở - Có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này nữa?
Mạc Tử Kinh chau mày nói:

- Cô nương có nói với nhị vị lão nhân gia là nơi này Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:
- Ta đã nói với nhị vị láo nhân gia là sòng bài cạnh Phu Tử Miếu Mạc Tử Kinh tiếp lời:
- Thế tại sao...Cô nương, lão nô muốn quay về xem thử Đồng Uyển Nhược đứng lên và nói:
- Cũng được, ta cùng trở về với lão Nói đoạn, nàng lập tức theo sát phía sau.
* * * Trên một chiếc thuyền hoa trên sông Tần Hoài, sau khoang có giăng một bức màn lụa, bên trong có một người say nằm ngủ. Người này nằm xoay mặt vào trong vách khoang thuyền, từ trước khoang có tiếng khóc lóc nguyền rủa truyền lại, tiếng khóc này nghe ra như nỉ như non, như mật ngọt rót vào tai, thật là dễ nghe vô cùng - Đồ quỷ chết, ngươi chỉ biết đói là tìm đến ta ăn no rồi ngủ, khi thật sự cần ngươi thì ngươi lại giống như một tượng gỗ đágn giết vạn đao Người nằm trên giường bông vẫn chưa ngủ nên phá ra cười và nói:
- Vậy thì có cách nào khác, đây là nghiệt duyên, ai bảo kiếp trước nàng nợ ta chi?
Giọng nỉ non lại cất lên:
- Đại đầu quỷ như ngươi thì kiếp trước ai thèm nợ ngươi chứ Người nằm bên rong nói:
- Vậy à! Nếu không thì tại sao nàng cam tâm cung phụng cho ra ăn uống?
Cửa khoang thuyền chợt mở ra, một nữ nhân bước vào, người này tóc tai rối bời, xiêm y chệch choạng, thậm chí còn chưa cài cúc để lộ nửa phần thân thể bên trên nõn nà như tuyết, song cũng khá dung tục Nếu trong cảnh xa hoa trụy lạc của đêm hồng đăng lục tửu thì nhan sắc mặn mà của nàng, cộng thêm thủ pháp đối phó với khách phàm phu suồng sã, hoặc giả có thể khiến người ta ý loạn tình mê. Nhưng lúc này khuôn mặt nàng vàng vọt tiều tụy, môi nhợt nhạt thất sắc, tuy xiêm y nửa khép nửa mở để lộ cặp tuyết lê nỏn nà song vẫn khiến người ta trông thấy là phát tởm, lui xa mấy thước Kỹ nữ này bước vào khoang thuyền với vẻ mặt tức giận nhưng vừa thấy chiếc lưng dài của người nằm trên giường thì tựa như thấy ma vậy Vẻ tức giận biến mất, mỹ mục tươi hẳn lên, nàng quăng chiếc lược sừng và kêu:
- Oan gia!
Một lời chưa dứt thì nàng dang rộng hai tay và bổ nhào lên giường, trông có vẻ giống một con hổ đói Nhưng thân thủ của người trên giường lại nhanh nhẹn dị thường, người này lập tức trở người ngồi

bật dậy, khiến kỹ nữ bổ vào hư không Người này chính là Hầu Sơn Phong, chàng chau mày, nói:
- Giữa ban ngày ban mặt mà nàng muốn làm gì thế?
Kỹ nữ quay lại trừng mắt hạnh và nói:
- Ta muốn ăn tươi nuốt sống ngươi Nàng cười tít mắt và chậm rãi tiến về phía Hầu Sơn Phong Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:
- Phía sau còn có người chèo thuyền, nàng không sợ người ta cười cho sao để ta ngủ yên một chút, tối nay ta còn có chuyện.
Bầu lửa nhiệt tình bị dội thêm thùng nước lạnh, kỹ nữ chau mày và bất chợt chỉ tay mắng chửi:
- Quỷ chết, ban ngày thì ngươi nói là thanh thiên bạch nhật, tối đến thì đêm nào ngươi cũng có chuyện, bao giờ ngươi mới có thể nhàn hạ Ở yên trên thuyền này?
Hầu Sơn Phong lắc đầu nói:
- Sợ rằng vĩnh viễn không có thời gian như vậy, trời sinh số mạng lao đao thì biết làm thế nào khác?
Kỹ nữ không cam tâm chịu thua, nàng định nói thì chợt nghe bên ngoài có tiếng mái chèo khua nước, dường như có thuyền nhỏ lướt đi bên cạnh thuyền hoa.
Theo đó là một giọng thô khàn cất lên:
- Hôm nay đại gia không có hứng thú, Kim Lăng Đồng gia bị người ta giết sạch chỉ còn lại hai mạng.
Hầu Sơn Phong chau mày và bật đứng dậy Lại nghe giọng thô khàn nói tiếp:
- Cô nương của Đồng gia khóc đến nỗi chết đi sống lại. Mạc tổng quản cũng chạy khắp nơi tìm người lo tang sự, ngày thường các bằng hữu đều nhận được sự chu cấp của Đồng đại gia nên ta há có thể không quản chuyện này.
Song mục của Hầu Sơn Phong đột hiện hàn quang lấp lánh như điện, chàng cười nhạt rồi nói:
- Xem ra giấc ngủ này của ta cũng không thành rồi!
Chàng đưa tay đẩy kỹ nữ đang dang tay muốn ôm mình sang một bên rồi lách người ra sau đuôi thuyền. Sau lưng chàng vẫn văng vẳng tiếng chửi mắng nguyền rủa kinh thiên động địa của kỹ nữ kia Chiếc thuyền nhỏ cập vào bờ, một hắc y đại hán neo thuyền xong là phóng bước đi ngay Nhưng đột nhiên có người từ khóm liễu bước ra cản đường hắn và hỏi:
- Thiết Ngưu, đi đâu vậy?
Hắc y đại hán chú mục nhìn và nói:
- Là ngươi à, lão Hầu, ta đi tới chỗ Đồng gia đây Người vừa xuất

hiện chính là Hầu Sơn Phong, chàng nói:
- Ta cũng đi theo ngươi một chuyến, ngươi nói rất đúng, bình nhật các bằng hữu đều được Đồng đại gia chiếu cố, bây giờ người ta có chuyện thì không thể không quản Hắc y đại hán ngạc nhiên nói:
- Thế nào, vừa rồi người ở trên thuyền Tiểu Thúy Hồng phải không?
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Đúng vậy nhưng ta chỉ nghe ngươi nói một câu nên không rõ sự tình thế nào Hắc y đại hán lắc đầu và nói:
- Đi, lão Hầu chúng ta vừa đi vừa nói Hầu Sơn Phong khẽ gật đầu rồi sánh vai cùng đi với hắc y đại hán.
Đi được vài bước thì hắc y đại hán khai khẩu:
- Ngươi có nghe gì không? Kẻ thù của Đồng gia đã tìm đến cửa rồi đấy Hầu Sơn Phong nói:
- Ta nghe Tần Lục nói rồi, chẳng biết cô nương của Đồng gia nghe ai mà nói là ta biết võ công, còn đến sòng bài quỳ gối cầu xin ta giúp đỡ. Ngươi nghĩ xem, Thiết Ngưu, chuyện này làm sao ta giúp được chứ? Đừng nói là ta không biết võ công, dù biết chú ít cũng không thể sánh với bất kỳ người nào trong Đồng gia võ lâm thế gia. Còn nữa ngươi nói xem có quái không chứ? Vừa rồi ta dùng thủ pháp đánh lừa hù bốn quái khách giang hồ tại sòng bài, nào ngờ Đồng cô nương lạt tìm đến, nói rằng đó là kẻ thù của Đồng gia, rồi quỳ gối tạ Ơn rối rít, khiến ta rơi vào cảnh thật là dở khóc dở cười.
Hắc y đại hán nói:
- Còn nói nữa, lần này thì lão Hầu ngươi danh tiến g vang lừng truyền ra tứ phương bát hướng rồi, nhưng lão Hầu, lẽ nào ngươi không biết võ công thật?
Hầu Sơn Phong chau mày nói:
- Thiết Ngưu, người khác không biết đã đành, lẽ nào ngươi cũng không biết ta? Ta sống ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu này bao lâu rồi? Suốt ngày chỉ biết cờ bạc, ăn uống và tìm lạc thú với bọn kỹ nữ, nếu ta biết võ công thì đã sớm ra ngoài bôn tẩu với thiên hạ rồi, việc gì phải ở chốn xúi quẩy này.
Hắc y đại hán gật đầu nói:
- Nói cũng phải nhưng người ta vẫn nói ngươi là đại hiệp khách mai danh ẩn tích.
Hầu Sơn Phong trừng mắt hỏi lại:
- Ai nói thế?
Hắc y đại hán lắc đầu nói:
- Không biết, một truyền mười, mười truyền trăm, bây giơ ai ai cũng nói thế Hầu Sơn Phong gượng cười, nói:

- Chuyện này dựa vào. đâu mà nói thế nhỉ? Nếu mai danh ẩn tánh thì phải tìm nơi yên tĩnh trong thâm sơn đại thạch, can cớ gì ta phải chạy đến nơi quỷ quái này?
Hắc y đại. hán nói:
- Bất luận là nói thế nào, chỉ biết bây giờ lão Hầu ngươi đã nổi danh rồi.
Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:
- Không nói chuyện này nữa, Thiết Ngưu rốt cuộc chưyện của Đồng gia là...
Hắc y đại hán thở dài, nói ; - Ta cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói là khi Đồng cô nương và Mạc tổng quản trở về thì thấy lão phu phụ Đồng đại gia cùng mấv chục người trong nhà đều nằm trong vũng máu Hầu Sơn Phong truy vấn:
- Thiết Ngưu, ngươi có nghe nói là ai ra tay không?
Hắ y đại hán chậm rãi nói:
- Ngoại kẻ thù tìm đến cửa thì còn ai nữa? Cũng may là Đồng cô nương và Mạc tổng quản ra ngoài, nếu không thì cũng không còn, Đồng gia tất sẽ tuyệt tự, phu phụ Đồng đại gia là đại thiện nhân nổi danh, nào ngờ trời già khộng có mắt, khiến bọn họ gặp phải cơn tai bay vạ gió này. Con bà nó, bọn người kia cũng thật quá độc, dù phu phụ Đồng đại gia có thù với chúng, nhưng lớp tiểu bối cũng có thù hận với chúng sao? Vậy mà giết sạch không chừa một người, Thiết Ngưu ta chỉ hận là không có được bản lĩnh cao cường, bằng không thì mẹ kiếp, ta khộng lột da róc xương bọn chúng, thề không làm người.
Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:
- Thiết Ngưu, tốt nhất là không biết võ, chuyện trên giang hồ không nên đụng vào, động đến là bạch đao kề cổ, hồng đao kề bụng, oan oan tương báo, thù hận chồng chất, khó tránh khỏi chuyện kẻ thù diệt cỏ tận gốc.
Nói đến đây thì hai người đã nhập vào đại đạo phía bắc, trước đại môn của Đồng gia nguy nga khí phái có không ít người vây quanh, tuy nhiên tất cả đều yên lặng như tờ Nơi bậc cấp trước cổng còn có mấy tên quan binh mang đao đi đi lại lại, có lẽ đại họa này đã làm kinh động quan phủ?
Quả nhiên không sai, Hầu Sơn Phong và Thiết Ngưu vừa đến nơi thì thấy có một chiếc kiệu từ trong khuôn viên Đồng gia đi ra, người đưa tiễn là tổng quản Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh Lão tổng quản này đưa tiễn quan nhân đi xong thì chẳng buồn nhìn ai khác, lão lặng lẽ quay người đi vào.

Thiết Ngưu vội vẫy tay kêu lớn:
- Mạc gia, Thiết Ngưu và lão Hầu đến đây Mạc Tử Kinh nghe vậy thì vội vàng quay lại, sức diện lộ vẻ vui mừng, lão bước nhanh xuống bậc tam cấp nghênh tiếp. Lúc này Thiết Ngưu đã dạt đám đông tránh ra, rồi cùng Hầu Sơn Phong vào đến trước bậc tam cấp Hàng trăm ánh mắt nhìn hai người và không ngừng nói khẽ:
- Đại hiệp đến rồi. Đại hiệp đến rồi!
Mấy lời này khiến Hầu Sơn Phong bất giác chau mày.
Còn Mạc Tử Kinh thấy Sơn Phong đến thì buột miệng kêu lên:
- Hầu gia!
Trên mặt lão đầy ngấn lệ, song mục đỏ như máu, nhất thời giọng nói bị tắt nghẽn nơi cổ họng Hầu Sơn Phong vội nói:
- Mạc tổng quản, tại hạ nghe nói nên vội vàng đến xem thử, chúng ta có thể vào trong nói chuyện không Mạc Tử Kinh vội đưa tay mời khách và đi trước dẫn đường.
Qua khỏi đại môn thì thấy nước chảy lênh láng, trong nước còn có vết máu loang lổ, bảy tám thi thể vốn nằm ở phía trước đã được dời vào trang.
Hầu Sơn Phong chau mày nói:
- Mạc tổng quản, tại hạ đã nói những kẻ bị tại hạ lừa không phải là kẻ thù của quý phủ Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói:
- Hầu gia, bốn kẻ đó chính là người do kẻ thù của Đồng gia phái đến, kẻ thù của Đồng gia là một đại ma đầu trong võ lâm, kêu bằng Trường Bạch Ông Lãnh. Thiên Trì Tứ quái kia chính là tứ đại hộ pháp của hắn, người trong võ lâm kêu bằng Thư Yêu, Cầm Ma, Đổ Quỷ và Tửu Quái.
Hầu Sơn Phong nói:
- Tại hạ nghe nói nhân vật võ lâm trọng lời hứa xem nhẹ cái chết, một lời đã xuất thì nặng như thái sơn cửu đỉnh, mà bốn lão kia đã hủy chiêu bài và tự hứa rời khỏi Kim Lăng trước mặt tại hạ, nói rằng tại hạ còn ở Kim Lăng một ngày thì bọn họ tuyệt đối không trở lại, thế tại sao...

Hồi 3
Huyết Vũ Thanh Phong

Mạc Tử Kinh nói:
- Hầu gia, cho đến lúc này Mạc mỗ vẫn chưa biết là kẻ nào hạ độc thủ ?
Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói:
- Thế nào, Mạc tổng quản ! Không phải bốn lão quái đó à ?
Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói:
- Rất khó nói, Lãnh Thiên Trì tuy hung tàn độc ác, nổi tiếng khắp võ lâm nhưng tính tình của hắn rất cao ngạo, tuyệt không nuốt lời, từ đây có thể tứ đại hộ pháp của hắn cũng không thể bất tuân lời hứa. Còn nữa, mấy ngày trước Đồng gia tiếp nhận lệnh phù lấy mạng của Trường Bạch Ông thì thời gian động thủ phải là đêm hôm nay vì thế tứ đại hộ pháp kia cũng tuyệt đối, không dám động thủ trước thời hạn.
Hầu Sơn Phong hỏi:
- Vậy theo Mạc tổng quản thì có thể là kẻ nào ?
Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói.
- Không thể nào nói trong nhất thời được vì Đồng gia không kết một mối thù thứ hai nào.
- Mạc tổng quản, trong võ lâm có những chuyện không phải là do thù hận.. Mạc Tử Kinh nói:
- Vì vậy nên tại hạ mới nói là rất khó nói.
Trong lúc đối thoại, thì ba người đã đến trước đại sảnh rồi. Mạc Tử Kinh không nói thêm nữa, lão đưa tay mời khách với thần thái bi thảm và đầy phẫn hận.
Trong đại sảnh âm quang nặng nề, một bầu không khí bi thương thê thảm bao trùm lên Đồng gia trang viện. Bình sinh Thiết Ngưu nổi tiếng là gan dạ Ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu, nhưng vừa vào đại sảnh hì hắn bất giác rùng mình, một luồng khí lạnh chạy từ dưới xương sống chạy ngược lên, hắn phải lui lại mấy bước để trấn định tinh thần. Còn Hầu Sơn Phong thì chau mày nhăn mặt bởi mùi tanh của máu lốc lên Tòa đại sảnh của Đồng gia khá rộng, và rất đường hoàng tráng lệ, nhưng hiện tại nơi này biến thành một nhà xác với mấy chục thi thể được phủ vải trắng lên trên.
Thi thể nằm ngổn ngang, dường như không có chỗ cho người đi đặt

chân vào, vải trắng thấm máu hồng, máu chảy thành từng vệt ngoằn ngoèo dưới nền, quang cảnh bi thảm cùng cực, bất kỳ ai cũng không nỡ nhìn lâu Cô nương Đồng Uyển Nhược không hổ là khuê tú của đại gia, thông đạt lễ nghi không như những nhi nữ thế tục tầm thường tuy hiện tại trông nàng rất bi thảm sắc diện nhợt nhạt, song mục đỏ hoe, cõi lòng tan nát, nhưng nghe Hầu Sơn Phong đến thì nàng cũng cố gượng đứng lên, tựa vào ghế mà hành lễ.
Nàng không khóc nữa nhưng vạt áo trước ngực loang lổ máu hồng, đó là vì thương tâm quá độ mà lệ tận huyết xuất Hầu Sơn Phong cũng đáp lễ nhưng chàng không nói gì.
Đột nhiên Thiết Ngưu quỳ gối xuống đất rồi ôm mặt khóc hu hu, tiếng khóc nhưmuốn vỡ cả ngực, chấn động tòa đại sảnh, tiếng khóc của hắn khiến nơi này càng giống địa ngục trần gian, không khí trong tòa đại sảnh càng thêm bi thảm.
Mạc Tử Kinh cũng rưng rưng mắt lệ, lão định bước tới khuyên Thiết Ngưu nhưng bị Hầu Sơn Phong đưa tay ngăn lại. Chàng nói:
- Mạc tổng quản, cứ để hắn khóc cho đã một trận, ngày thường mọi người đều được Đồng đại gia phu phụ chiếu cố, nên khóc lạy một phen cũng phải thôi. Thiết Ngưu tính tình đôn hậu trung thực hắn lại rất cảm kích nhị vị lão nhân gia nếu không cho hắn khóc một trận thì cõi lòng khó nguôi ngoai Mạc Tử Kinh đành nghe theo nhưng lão không nhịn được nên lão lệ không ngừng tuôn Sơn Phong trầm mặc một lúc rồi nói:
- Mạc tổng quán, tại hạ tuy là người ngoài đến nhưng cũng từng nhận không ít ân sâu nghĩa nặng của Đồng đại gia phu phụ, tuy nhiên tại hạ vẫn chưa có cơ hội gặp gỡ nhị vị lão nhân gia. Chẳng hay Mạc tổng quản có thể cho tại hạ xem di diện của nhị vị lão nhân gia ?
Mạc Tử Kinh không trả lời mà nhìn qua Đồng cô nương, khẽ gật đầu ra hiệu đồng ý Bấy giờ Mạc Tử Kinh mới nói:
- Hầu gia xin theo lão khiếu vào đây.
Nói đoạn, lão dẫn Hầu Sơn Phong đi qua hành lang bên trái đại sảnh, vòng qua mời mấy xác chết sau đó lão đưa tay vén một góc màn trắng lên Hầu Sơn Phong nhìn vào thì lập tức chấn động toàn thân Bên cạnh những vết máu ngoằn ngoèo là hai thi thể của một vị lão nhân tóc điểm sương và một vị lão phụ nhân tướng mạo hiền từ. Trên đầu hai người này không có thương tích gì khác, giữa hàng chân mày của mỗi người đều có một lỗ thủng bằng ngón tay trỏ, huyết đã đông tụ lại từ lâu và chuyển sang màu tím bầm.
Hầu Sơn Phong hít thở một hơi dài rồi nó:

- Mạc tổng quản, đây là thương thế trí mạng của nhị vị lão nhân gia chăng ?
Mạc Tử Kinh buông màn vải xuống và gật đầu, nói:
- Trên di thể cúa nhị vị không có vết thương nào khác !
Hầu Sơn Phong quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi hỏi:
- Còn những người khác thì sao ?
Mạc Tử Kinh nói:
- Già trẻ lớn bé mấy chục người trong Đồng gia cũng đều thọ thương trí mạng ở một chỗ, thương tích giống hệt nhau Hầu Sơn Phong hỏi tiếp:
- Mạc tổng quản thành danh đã nhiều năm, kiến văn quảng bác, lão có biết đây là thương tích gì không ?
Mạc Tử Kinh gật đầu, nói:
- Lão khiếu cho rằng, tám chín phần mười đây là dấu ngón tay.
Hầu Sơn Phong kinh ngạc nói:
- Mạc tổng quản, tại hạ nghe nói đầu ngón tay có thể điểm huyệt đạo người ta dẫn đến chết nhưng chẳng biết ...
Mạc Tử Kinh chậm rãi nói:
- Việc đã đến nước này thì Hầu gia hà tất phải che đậy hành tung của mình nữa ?
Hầu Sơn Phong vội nói:
- Chuyện đã đến nước này mà sao Mạc tổng quản còn không tin tại hạ.
Mạc Tử Kinh không nói gì thêm thực ra lão cũng chẳng còn lòng dạ nào để nói nhiều.
Sau một hồi trầm mặc thì lão nói:
- Hầu gia hàng cao thủ đệ nhất trong võ lâm có thể dùng đầu ngón tay xuyên kim đoạn ngọc, chém đồng chặt sắt, huống hồ là lấy mạng một con người ? Nhưng công phụ trên thủ chỉ như thế này thì xưa nay không thấy được mấy nhân vật.
Hầu Sơn Phong nói:
- Mạc tổng quản nói thế nghĩa là sao ?
Mạc Tử Kinh nói:
- Xem thương tích không to không nhỏ này thì có lẽ chỉ một người ra tay, dù không kể đến nhị vị lão nhân gia, Đồng gia đã là võ lâm thế gia, lớn nhỏ nam nữ mấy chục người đều có thể gọi là cao thủ trong võ lâm vậy mà người này điểm liền một mạch vào yếu huyệt giữa hai mi mắt của mấy chục cao thủ đó, công lực này há chẳng cao thâm đến độ kinh người sao ?
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Thì ra là như vậy, tại hạ cho rằng đầu ngón tay của người đó có điểm gì đặc biệt chứ ?
Mạc Tử Kinh nói:
- Đích thực là ngón tay hung tàn của người này có điểm đặc biệt, Hầu gia, đây là một thứ công lực cực kỳ cao thâm, phóng mắt khắp võ lâm thiên hạ, e rằng có một người thi triển được Hầu Sơn Phong tiếp lời ngay:
- Vậy thì dễ rồi, chỉ cần biết kẻ nào tinh thông thứ công lực này thì chẳng không điều tra được kẻ hung tàn giết mấy chục nhân mạng cua Đồng gia là ai Mạc Tử Kinh lắc đầu và gượng nói:
- Nếu dễ dàng như vậy thì lão khiếu còn kêu khó làm gì ?
Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói:
- Thế chuyện này có gì là không dễ ?
Mạc Tử Kinh nói:
- Hầu gia không biết đó thôi, kẻ tinh thông môn công phu này đã chết niều năm rồi.
Hầu Sơn Phong "à" một tiếng rồi ngớ người, nhưng chàng lại nói ngay:
- Hay là người đó chưa chết hoặc giả được hoàn hồn ?
Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói:
- Nói chưa chết là không có khả năng, vì có người tận mắt trông thấy thi thể của hắn được chôn xuống đất, còn nói hoàn hồn là chuyện không có cơ sở, xưa nay nào có ai chết rồi mà được hoàn hồn đâu ?
Hầu Sơn Phong trầm mặc một lúc rồi buột miệng nói:
- Hay là người đó có truyền nhân Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói:
- Hầu gia không phải là người võ lâm nên không biết, người này xưa nay độc lai độc vãng, là một ma đầu lớn nhất của võ lâm trong thời gian gần trăm năm qua hắn không hề thụ một đồ đệ nào Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói:
- Thế thì quái lạ !
Mạc Tử Kinh tiếp lời:
- Vì vậy lão khiếu mới không thể nào đoán định được Hầu Sơn Phong nói:
- Vậy lẽ nào chỉ nói thế rồi thôi chăng ?
Đôi mày bạc của Mạc Tử Kinh chợt dựng lên, mục xạ kỳ quang, thần thái kinh người, lão nói:
- Thiên hạ đâu có chuyện dễ dàng như thế ? Mạc Tử Kinh còn một hơi thở cũng đi tìm khắp chân trời góc bể, dù lật từng tấc đất cũng phải tìm cho ra tên thất phu hạ độc thủ, sau đó moi tim lột da hắn để báo thù cho chủ nhân và mấy chục nhân mạng lớn nhỏ của Đồng

gia.
Thần thái của lão khiến Hầu Sơn Phong bất giác chau mày, chàng nói:
- Mạc tổng quản không có manh mối gì khác để tìm sao ?
Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói:
- Không, thủ pháp và công lực của tên thất phu đó cao thâm vô cùng, đồ đạc các nơi không hề dịch động, tìm khắp trang viên cũng chẳng lần ra chút dấu tích gì Hầu Sơn Phong nói:
- Đồng gia đều là cao thủ, đã thấy cừu nhân thì có lý nào không xuất thủ đánh lại Mạc Tử Kinh lại lắc đầu, nói:
- Hầu gia không biết đó thôi, nếu công lực giữa song phương quá cách biệt thì kẻ yếu hơn căn bản không có cơ hội động thủ.
Hầu Sơn Phong còn định nói nữa, nhưng lúc này chợt nghe có tiếng người từ bên ngoài truyền vào Mạc Tử Kinh vội nói:
- Có lẽ là người ta đưa quan tài đến, Hầu gia chờ một lát, lão khiếu đi gọi bọn họ mang vào đã.
(mất trang) - Hòa thượng, lão không sợ tại hạ cắt lưỡi của lão à ?
Tăng nhân nói:
- Vì khuôn mặt của ngươi mà ngươi phải một lần nhập thổ, lẽ nào còn chưa đủ ?
Thanh y nhân nói:
- Vì thế nên tại hạ tuyệt đối không tháo bỏ bộ mặt này một cách dễ dàng tùy tiện.
Tăng nhân khoát tay, nói:
- Ta không có thời gian nói chuyện phiếm với ngươi Lão há miệng ngáp dài rồi lắc đầu, nói tiếp:
- A di đà phật, rượu đâu mà nặng đến thế Thanh y nhân nói:
- Đây là sự báo ứng của việc hòa thượng lão bất tuân thanh quy, tham uống rượu ngon, đi ăn trộm vật của ngời khác Tăng nhân nói:
- Tất cả đều do học thói hư của ngươi, nếu phật tổ giáng tội thì ngươi là kẻ đầu tiên bị khép vào tội dụ dỗ làm hư đệ tử phật môn Lão ngừng một lát rồi hỏi:
- Vừa rồi ngươi cho ta một viên dược hoàn phải không ?
Thanh y nhân gật đầu, nói:
- Lẽ nào hòa thượng lão không biết đó là rượu gì ?
Tặng nhân gượng cười nói:
- Biết, sao lại không biết chứ ? Nhưng chờ đến lúc ta ngộ ra thì bình rượu đã chảy vào trong bụng ta không còn một giọt, có muốn nhổ ra cũng chẳng kịp.
Thanh y nhận mỉm cười, nói:

- Đáng đời, đáng đời, nếu tại hạ không đến thì hòa thượng lão phải nằm dài ít nhất vài ngày.
Tăng nhân gật đầu, nói:
- Đúng rồi, ngươi đến tìm ta có chuyện gì ?
Thanh y nhân nói:
- Mấy chục mạng ở Kim Lăng Đồng gia đã nằm xuống chỉ còn sống sót có hai người, lẽ nào hòa thượng lão chưa biết ?
Tăng nhân gật đầu, nói:
- Biết, lúc ta vào thành tìm ngươi thì đã nghe nói rồi.
Thanh y nhân cười nhạt, nói:
- Đây là chuyện tốt lành mà hòa thượng lão mang lại cho tại hạ đấy
Tăng nhân bình thản nói:
- Nếu ngươi không quản thì e rằng một người của Đồng gia cũng chẳng còn, tục ngữ có câu người tốt thì làm đến tận cùng, tiễn phận thì tiễn đến tận trời, lẽ nào ngươi định buông tay không quản nữa ?
Thanh y nhân nói:
- Bây giờ chuyện của Đồng gia đã biến thành chuyện của tại hạ, làm sao tại hạ không quản được ?
Tăng nhân ngạc nhiên hỏi:
- Thí chủ nói thế nghĩa là sao ?
Thanh y nhân lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói:
- Hòa thượng, lão biết chuyện này do ai làm không ?
Tăng nhân nói:
- Còn phải hỏi nữa ? Tất nhiên là bốn tên nửa người nửa yêu quái kia rồi Thanh y nhân lắc đầu, nói:
- Hòa thượng lão hồ đồ quá, Mạc Tử Kinh nói rất đúng, Lãnh Thiên Trì tuy hung tàn độc ác nhưng cuộc đời lão ta rất trọng lời hứa, Sách Mệnh Lệnh Phù nói ba ngày sau lấy mạng, thời gian chưa đến thì tuyệt đối không động thủ.
Tăng nhân ngạc nhiên hỏi:
- Vậy kẻ nào ra tay ?
Thanh y nhân lạnh lùng nói:
- Nói ra sợ rằng hòa thượng lão khó tin, đó là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam.
Tăng nhân sững người rồi kêu lên:
- Ngươi ... ngươi bày ra trò đùa gì thế ?
Thanh y nhân cười nhạt nói:
- Hạ Hầu Lam là đại ma đầu trong võ lâm bất luận là hắc bạch lưỡng đạo, ai ai cũng đều ghét cay ghét đắng, lẽ nào không có khả năng ?
Tăng nhân lại kinh ngạc kêu lên:

- Nhưng ....
- Nhưng gì nữa ?
Thanh y nhân lạnh lùng cắt lời và nói:
- Thương tích trí mạng của mấy chục thi thể ở Đồng gia, chính là công phu Nhất Tàn Chi cực kỳ tàn độc và bá đạo của Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thân Ma Hạ Hầu Lam Tăng nhân lại sững người, lão chau mày và nói:
- Công lực Nhất Tàn Chỉ chỉ có một nhà này, không có phân hiệu khác, nhưng công phu của bốn tên quái vật kia cũng không tầm thường, có khả năng bọn chúng mạo danh giá họa.
Thanh y nhân cười nhạt, nói:
- Thoạt tiên tại hạ cũng nghĩ như thế nhưng chẳng hiểu sao bốn lão quái đó cũng phơi thây trong ngôi miếu hoang trên đường từ Kim Lăng đi Ô Y, vết thương trí mạng cũng do Nhất Tàn Chỉ lưu lại.
Tăng nhân sửa lại thế ngồi và hỏi:
- Ngươi trông thấy à ?
Thanh y nhân nói:
- Tại hạ vừa đến từ ngôi miếu hoang đó, còn có cái này, hòa thượng lão xem thử Nói đoạn thanh y nhân đưa cuộn giấy lấy từ trong tóc của lão học cứu cho lão tăng khô gầy xem.
Tăng nhân đọc qua rồi bất giác rùng mình biến sắc, lão chau mày nói:
- A di đà phật, ngay cả bần tăng cũng nghĩ là hắn.
Thanh y nhân nói:
- Đâu chỉ có một mình hòa thượng lão Tăng nhân ngước nhìn lên và hỏi:
- Mạc Tử Kính cũng nghĩ là Hạ Hầu Lam chăng ?
Thanh y nhân gật đầu, nói:
- Lão ta cũng nhìn ra, nhưng lão ta không chỉ rõ Tăng nhân chau mày nói:
- Sợ rằng không đầy mười ngày thì chuyện này truyền ra khắp võ lâm thiên hạ Thanh y nhân nói:
- Vì thế nên tại hạ mới nói là không thể không quản, vì thế nên mới nói hòa thượng lão đem chuyện tốt lành đến cho tại hạ Tăng nhân gượng cười nói:
- A di đà phật, phật tổ chứng giám cho, đây chỉ là hảo ý của ta muốn ngươi tích thêm chút ân đức Thanh y nhân nói:
- Bây giờ ân đức chưa tích được thì đã mang thềm tội nghiệt vào đầu rồi Tăng nhân trầm ngâm chưa nói gì thì thanh y thân đã nói tiếp:
- Hòa thượng, chuyện do lão mà ra, lão phải giúp tại hạ mới được

Tăng nhân nói:
- Ta là người xuất gia làm đệ tử phật môn, không tranh chấp với thế nhân, vậy ta có thể giúp ngươi được gì ?
Y khoát tay và nói:
- Đừng nói dông dài nữa, lão hãy xem cuộn giấy đó đi Tăng nhân nói:
- Lẽ nào ngươi muốn một kẻ ôm cây đợi thỏ như ta đi lùng bắt hung thủ ?
Thanh y nhân lắc đầu, nói:
- Không đó là chuyện của tại hạ, tại hạ giao Đồng cô nương và Mạc Tử Kinh cho lão đấy Tăng nhân sầu mi khổ diện, lão nói - Chẳng phải ngươi lùa dê lên cây, ép người vào chỗ khổ đó sao ?
Thanh y nhìn cười nhạt nói:
- Thế nào hòa thượng lão định không quản chăng ?
Tăng nhân nói:
- Chẳng phải ta đã nói với ngươi rồi sao ? Ta là người xuất gia làm đệ tử phật môn, tứ đại gia không, vô tranh bất chấp với thế nhân, chuyện gió tanh mưa máu này ...
Thanh y nhân trầm giọng nói:
- Đừng dông dài, hòa thượng lão chỉ trả lời tại hạ một câu thôi, lão quản hay không quản chuyện này Tăng nhân cười hì hì, nói:
- Chỉ cần có rượu, có thịt, có tiền thì hòa thượng ta nhất định sẽ quản
Thanh y nhân nói:
- Người ta không còn lòng dạ để chiêu đãi, tại hạ cũng không thể cho lão Tăng nhân lắc đầu nói:
- Vậy thì ... hì hì, nể ba chữ Hạ Hầu Lam đó nên hòa thượng ta đành phải quản thôi.
Hòa thượng ta cũng muốn xem bộ dạng của vị Hạ Hầu Lam đó như thế nào, nhưng ...
Lão ngước nhìn thanh y nhân và nói tiếp:
- Nếu hòa thượng ta có mệnh hệ gì bởi Nhất Tàn Chỉ thì khi nào ngươi có nhi tử, ngươi phải chia cho hòa thượng ta một họ, danh tự tùy ngươi đặt, nhưng họ thì phải mang, họ của ta, để sau này hắn lo việc hương hỏa cho hòa thượng ta.
Thanh y nhân bật cười rồi nói:
- Hòa thượng lão cứ yên tâm, chuyện này tại hạ có thể làm được. Quyết định như thế nhé, tại hạ đi trước đây, tốt nhất là lão theo sau tại hạ mà đến, nếu không, nhỡ xảy ra chuyện gì thì tại hạ chỉ hỏi một mình lão thôi đấy Nói đoạn, người này kéo khăn che mặt và đứng lên.
Tăng nhân mỉm cười, nói:

- Thí chủ đi bình an, lượng thứ bần tăng không tiễn Thanh y nhân cũng chẳng để ý đến lão, người này phi thân xuống lầu rồi lập tức biến mất tung tích Khi mặt trời ngả bóng về tây thì Hầu Sơn Phong về đến Kim Lăng Đồng gia. Đám đông vây trước Đồng đại gia đã giải tán, hai cánh cổng đóng im ỉm, Hầu Sơn Phong phải đập cửa gọi hồi lâu mới nghe tiếng trả lời từ bên trong.
Ra mở cổng là tổng quản Mạc Tử Kinh, lão nói:
- Thì ra là Hầu gia, đã làm xong việc gì đó rồi à ?
Hầu Sơn Phong vừa vào cổng vừa nói:
- Làm xong rồi, Mạc tổng quản, Thiết Ngưu đâu ?
Mạc Tử Kinh khóa cổng rồi cùng đi vào trong và nói:
- Hắn vất vả nửa ngày rồi nên ta đã bảo hắn trở về nghỉ ngơi.
Hầu Sơn Phóng nói:
- Di thể đã nhập liệm chưa ?
Mạc Tử Kinh gật đầu mà không nói thêm điều gì.
Vào đến đại sảnh, bên trong vẫn chưa thắp đèn nên hơi tối, mấy chục cỗ quan tài sắp thành hàng, ngoài ra còn bày biện linh đường Cô nương Đồng Uyển Nhược mặc y phục đại tang màu trắng ngồi bên cạnh hương án.
Khuôn mặt thanh tú của nàng vẫn nhợt nhạt không chút huyết sắc, vừa thấy Hầu Sơn Phong bước vào thì nàng vội đứng lên vái chào và khẽ nói:
- Hàn gia bất hạnh khiến Hầu gia phải vất vả chạy tới chạy lui, Đồng Uyển Nhược cảm thấy rất bất an.
Hầu Sơn Phong đáp lễ, nói:
- Cô nương nói gì thế, ngày thường mọi người chịu ân chiếu cố của hai vị lão nhân gia, bây giờ có chạy tới chạy lui, độ chút cũng chỉ vì chữ nghĩa trên giang hồ. Hầu Sơn Phong miễn cưỡng cũng tự xem là nửa người giang hồ, mắt thấy quý phủ hữu sự thì lẽ nào không tận chút tâm lực ? Còn cô nương .... Người chết không thể sống lại, mong cô nương tiết chế bớt đau khổ mới được.
Hai mắt Đồng Uyển Nhược đỏ rực, nhưng nàng cố kiềm chế, nàng nói:
- Đa tạ Hầu gia !
Nói xong nàng lui bước, ngồi trở lại chỗ cũ Chợt nghe Mạc Tử Kinh nói:
- Hầu gia, có một câu nhưng lão khiếu chẳng biết có nên nói hay không ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Mạc tổng quản có chuyện gì xin cứ nói.

Mạc Tử Kinh trầm ngâm, một lát rồi nói:
- Dù nói thế nào thì Hầu gia cũng là người đẩy lui cường thù cho Đồng gia, nên phải gọi là đại ân nhân của Đồng gia. Còn chuyện mấy chục nhân mạng của Đồng gia vẫn không tránh khỏi tai họa thì đó chỉ là kiếp số theo ý trời. Bây giờ một thế gia to lớn như thế này chỉ còn lại hai chủ bộc, cô nương và Mạc Tử Kinh. Được Hầu gia tận tâm giúp đỡ nên chủ bộc lão khiếu cũng không xem Hầu gia là người ngoài nữa, chọn ngày an táng xong thì Mạc Tử Kinh sẽ quảy kiếm lên ngựa vạn lý tầm thù, cô nương là một nhi nữ yếu đuối, Mạc Tử Kinh không dám để cô nương theo mình vào chốn phong ba nguy hiểm. Do vậy, Mạc mỗ phải tìm nơi ổn thỏa cho cô nương an tâm trước khi ra đi.
Hầu Sơn Phong gật đầu nói:
- Mạc tổng quản nói không sai, Đồng cô nương có vị thân bằng hữu nào võ công cao cường không ?
Mạc Tử Kinh lắc đầu nói:
- Khổ nỗi là không có ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Vậy thì phiền phức rồi, Đồng cô nương vì ra ngoài mà thoát nạn, tại hạ nghĩ rằng hung thủ tuyệt đối không chịu bỏ qua bất cứ lúc nào cũng có khả năng trở lại hại Đồng cô nương, vì thế Mạc tổng quản phải thu xếp cho cô nương một nơi an toàn đáng tin cậy Mạc tử Kinh nói:
- Vì sự an nguy của cô nương nên Mạc mỗ xin hỏi Hầu gia một câu, rốt cuộc Hầu gia là vị cao nhân nào vậy ?
Hầu Sơn Phong ngẩn người, chàng vội lắc đầu và gượng cười, nói:
- Sao Mạc tổng quản lại biến tại hạ thành ...
Mạc Tử Kinh nghiêm túc nói:
- Hầu gia, chuyện đến nước này lẽ nào Hầu gia còn nhẫn tâm che giấu bản thân mình Hầu Sơn Phong hé tránh chính đề, chàng nói:
- Tại hạ hiểu rồi, Mạc tổng quản định phó thác Đồng cô nương cho tại hạ phải không ?
Mạc Tử Kinh gật đầu nói:
- Không sai, hầu gia, đây là ý của cô nương, cô ta đã từng nói qua những lời như thế này rồi.
Bây giờ Hầu Sơn Phong mới thật sự hiểu, chàng vội nói:
- Mạc tổng quản chuyện này làm sao được ?
Mạc Tử Kinh nói:
- Sao lại không được, Hầu gia đã đẩy lui cường thù cho Đồng gia, là đại ân nhân của Đồng gia Hầu Sơn Phong gượng cười, nói:

- Mạc tổng quản, căn bản tại hạ không biết bốn lão đó là kẻ thù của Đồng gia vả lại bọn họ đến tìm tại hạ chứ không phải tại hạ tìm bọn họ.
Mạc tử kinh nói:
- Hầu gia, Mạc mỗ cũng tự xem mình là lão giang hồ thành danh nhiều năm, bây giờ thử nghĩ xem, đó chẳng phải là thủ pháp cao minh không để lộ dấu tích của Hầu gia sao ?
Hầu Sơn Phong chẳng biết làm thế nào nên đành lắc đầu và nói:
- Tùy Mạc tổng quản muốn nói thế nào thì nói, tại hạ đành tự biết mình thôi, tại hạ chỉ là một tên hạ lưu lăn lộn trên vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu mà thôi Mạc Tử Kinh nói:
- Nhưng Đồng cô nương và Mạc mỗ đều biết Hầu gia là một vị cao nhân ẩn thế Hầu Sơn Phong lại lắc đầu, chàng gượng cười nói:
- Vậy thì Mạc tổng quản lão không thể xưng là giang hồ thành danh nhiều năm rồi.
Mạc Tư Kinh nhướng mày nói:
- Hầu gia, tranh biện cũng vô ích, Mạc mỗ chỉ hỏi Hầu gia một câu là đồng ý hay không ?
Hầu Sơn Phong vội nói:
- Mạc tổng quản tại hạ có tâm chiếu cố Đồng cô nương nhưng cũng không đủ lực để chiếu cố, vạn nhất Đồng cô nương có mệnh hệ gì thì tại hạ làm sao ?
Mạc Tử Kinh nói:
- Hầu gia đừng nói nhiều nữa, Mạc mỗ chỉ hỏi Hầu gia đồng ý hay không ?
Hầu Sơn Phong kiên quyết lắc đầu, chàng nói:
- Mạc tổng quản, tại hạ không thể và cũng không dám đồng ý.
Mạc Tử Kinh buông một tiếng thở dài rồi nói:
- Sợ rằng Hầu gia còn chưa biết Đồng cô nương là một vị kỳ nữ trên thế gian, bên ngoài yếu đuối nhưng trong rất kiên nghị, xưa nay nói một là một, huống hồ là chuyện đại sự cả đời như thế này Hầu Sơn Phong gượng cười nói:
- Sớm biết như thế này thì bốn lão quái kia có giết tại hạ, tại hạ cũng không tỉ thí với bọn họ Lúc này Đồng Uyển Nhược từ từ gục đầu xuống, thân hình Mạc Tử Kinh run lên, lão nói:
- Hầu gia thật là thiên hạ nhất nhẫn tâm Hầu Sơn Phong lắc đầu nói:
- Mạc tổng quản trách oan tại hạ rồi, tại hạ không thể hại Đồng cô nương Mạc Tử Kinh định nói nữa thì bỗng nhiên nghe có tiếng mõ phá sắc chiều mà truyền vào Hầu Sơn Phong chau mày nói:
- Hòa thượng cũng không biết chọn nơi, lúc này mà còn đến hóa

duyên cái nỗi gì, để tại hạ ra đuổi lão ta đi Nói đoạn, chàng toan cất bước đi ra ngoài, nhưng Mạc Tử Kinh đưa tay ngăn lại và nói:
- Hầu gia để lão khiếu đi, có khả năng là hòa thượng hôm trước chỉ điểm cho cô nương tìm Hầu gia Hầu Sơn Phong "à" một tiếng rồi nói:
- Thật đúng lúc, Mạc tổng quản cứ mời lão ta vào hỏi thử xem tại hạ có phải là cao nhân võ lâm ẩn thế như Mạc tổng quản nói hay không Mạc Tử Kinh nói:
- Điều đó không cần, Mạc mỗ đang sầu không tìm được tăng đạo, bây giờ có thể mời lão ta vào tụng mấy bài kinh rồi.
Không chờ Hầu Sơn phong nói thêm Mạc Tử Kinh quay người ra khỏi đại sảnh rồi đến mở cổng. Trước mắt là một lão tăng khô gầy đang ngồi trên đường đối diện với cổng, trước mặt tăng nhân là một chiếc mõ gỗ, tay không ngừng gõ "cốc ! cốc !" Lão tăng nghe cổng mở thì lập tức mở mắt ngừng tay rồi đứng dậy, chấp tay nói:
- A di di đà phật, làm kinh động đến thí chủ rồi Mạc Tử Kình ngưng thần nhìn đối phương và nói:
- Đại hòa thượng, lại là lão à ?
Tăng nhân hơi cúi người và nói:
- Lão nạp trở lại kết thiện duyên với quý phủ Mạc Tử Kinh nói - Đại hòa thượng, lão có biết Đồng gia đang ngộ đại nạn không ?
Tăng nhân nói:
- A di đà phật nếu không thì lão nạp đã chẳng đến Mạc Tử Kinh chau mày, nói - Đại hòa thượng vậy thì mời vào trong dùng trà Tăng nhân lại cúi người nói:
- A di đà phật, lão nạp đa tạ lòng từ bi của thí chủ Nói đoạn, lão nhặt chiếc mõ lên và theo Mạc Tử Kinh đi vào Chờ Mạc Tử Kinh khóa cổng xong thì tăng nhân mới nói:
- Xin hỏi thí chủ, lẽ nào không tìm được vị Hầu thí chủ đó ?
Mạc Tử Kinh nói:
- Xin đa tạ sự chỉ điểm của đại hòa thượng, đã tìm được rồi.
Tăng nhân nói:
- Nói vậy, vị Hầu thí chủ đó không ra tay trợ giúp chăng ?
Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói:
- Đại hòa thượng nhầm rồi, Hầu gia đại nghĩa đã ra tay tương trợ.
Tăng nhân lại hỏi:
- Vậy vị Hầu thỉ chủ đó không đẩy lui được cường thù của quý phủ chăng ?
Mạc Tử Kinh nói:
- Không, Hầu gia thần công cái thế, tuyệt nghệ sánh với thiên nhân, cường thù của Đồng gia đã bị đẩy lui một cách dễ dàng Tăng nhân

ngạc nhiên:
- Vậy quý phủ còn ngộ đại nạn gì ?
Mạc Tử Kinh nói:
- Đại hòa thượng còn có điều chưa biết, đại nạn là do kẻ khác hạ độc thủ Tăng nhân "à" một tiếng rồi nói:
- A di đà phật, thiện tai, thiện tai, tránh được nạn trước thì nạn sau lại đến, việc này phải chăng là ý trời Mạc Từ Kinh nói:
- Cũng đành nói như thế thôi.
Nói đến đây thì hai người đã vào đến đại sảnh, Hầu Sơn Phong đứng trên bậc thềm nghênh tiếp.
Tăng nhân quay sang hỏi Mạc Tử Kinh:
- Thí chủ, vị thí chủ này là ai ?
Mạc Kinh hơi ngớ người, lão nói:
- Thế nào, đại hòa thượng không nhận ra sao, đây chính là vị Hầu gia.
Tăng nhân "à" một tiếng rồi vội vàng hành lễ nói:
- Lão nạp chào Hầu thí chủ.
Hầu Sơn Phong cũng vội đáp lễ chàng nhìn Mạc Tử Kinh và nói:
- Mạc tổng quản, vị này có phải là vị đại hòa thượng hôm trước không ?
Mạc Tử Kinh gật đầu nhưng đôi mày bạc chau lại.
Hầu Sơn Phong nhìn qua tăng nhân và nói:
- Đại hòa thượng, ác kịch của lão hại người không ít, bây giờ khiến Mạc tổng quản ngộ nhận một kẻ hạ lưu bài bạc, trai gái, rượu chè như tại hạ là một cao nhân võ lâm ẩn thế Tổng nhân vội nói:
- A di đà phật, thí chủ tha tội, đó là do Mạc thí chủ hiểu lầm, lão nạp chỉ nói thí chủ là một vị kỳ nhân trong trần thế không nói thi chủ là một vị cao nhân võ lâm Hầu Sơn Phong như trút được gánh nặng, chàng quay sang nói với Mạc Tử Kinh:
- Mạc tổng quản thế nào ? Tại hạ không che đậy bản lai diện mục của mình đấy chứ ?
Đôi mày bạc của Mạc Tử Kinh luôn chuyển động, nhưng lão không nói gì.
Hầu Sơn Phong qua sang hỏi tăng nhân:
- Đại hòa thượng làm, làm sao lão biết tại hạ ?
Tăng nhân chậm rãi nói:
- Thí chủ từng lưu trú ở Đại Tướng Quốc Tự trong thành Khai Phong mấy năm phải không ?
Hầu Sơn Phong ngẫn người giây lát rồi gật đầu, nói:
- Có, nhưng đó là chuyện của ba năm trước, lẽ nào đại hòa thượng

...
Tăng nhân nói:
- Không lẽ thí chủ quên người nói chuyện với thí chủ dưới đèn suốt cả đêm ?
Hầu Sơn Phong "à" một tiếng rồi ngạc nhiên nói:
- Hóa ra đại hòa thượng là ... Nhiều năm nay không gặp, đại hòa thượng già đi rất nhiều, vì thế nhất thời tại hạ không thể nhận ra, chẳng trách đại hòa thượng lại biết tại hạ Tăng nhân mỉm cười, nói:
- Thời gian làm cho con người già đi, tuế nguyệt không chừa một ai, lão nạp không phải là người trong cõi thần tiên, phật pháp chưa tu tới cảnh nhập hóa thì không già sao được, thí chủ cũng chẳng còn trẻ như trước phải không ?
Hầu Sơn Phong gật đầu, thở dài rồi nói:
- Đúng vậy, đúng vậy đại hòa thượng, năm đó tại hạ không nghe theo lời khuyên của lão, bây giờ vẫn lăn lộn trong chốn hạ lưu, bây giờ đối mặt với đại hòa thượng - một cố nhân chốn phật môn, tại hạ cảm thấy hổ thẹn vô cùng.
Tăng nhân lắc đầu, nói:
- Thí chủ nhầm rồi, bầu trời xanh còn có mây đen, trong bùn tất có chứa minh châu, làm người hà tất phải nhất nhất cần hiển đạt, tựa như thí chủ, dùng sở học của mình đẩy lui ma chướng, tích thêm công đức thì đâu giống những kẻ lăn lộn trong chốn hạ lưu khác ?
Hầu Sơn Phong nghiêm túc nói:
- Đa tạ đại hòa thượng chỉ giáo, Hầu Sơn Phong xin thọ giáo vậy !
Hai người một đưa một đẩy, câu đi câu lại khiến Mạc Tử Kinh ngớ người, lão nhìn bên này ngó bên kia, thần thái đầy vẻ kinh ngạc Lúc này đột nhiên nghe lão nói xen vào:
- Đại hòa thượng, nói vậy Hầu gia quả nhiên không biết võ học à ?
Tăng nhân quay sang Mạc Tử Kinh và nói:
- A di đà phật, lão thí chủ, lão nạp có nói Hầu thí chủ tinh thông võ học bao giờ đâu ?
Mạc Từ Kinh lắc đầu rồi đột nhiên ngước nhìn lên và hỏi:
- Thế còn bản thân đại hòa thượng thì sao ?
Tăng nhân mỉm cười nói:
- Một đệ tử phật môn ốm yếu như lão tăng thì chỉ biết thanh tịnh tu hành, vô tranh bất chấp với thế nhân, lo chuyện thờ Phật, nên biết võ học để làm gì ?
Mạc Tử Kinh nói:
- Vậy làm sao đại hòa thượng biết ...
Tăng nhân thản nhiên mỉm cười, nói:

- Thí chủ muốn nói chuyện kẻ thù của quý phủ chăng ?
Mạc Tử Kinh gật đầu, nói:
- Đúng thế, đại hòa thượng giải thích thế nào về chuyện này ?
Tăng nhân chậm rãi nói:
- Lão nạp hành khất tứ phương, trên đường đi tình cờ gặp bốn vị thí chủ đọ và vô ý nghe được chuyện bọn họ bàn luận, vì thế mà biết
Mạc Tử Kinh không hỏi thêm gì nữa, lão đưa tay và nói:
- Đại hòa thượng, xin mời vào trong sảnh xem thử.
Tăng nhân cúi người tạ tội rồi bước lên bậc tam cấp. Vào đại sảnh thì thần sắc của tăng nhân chợt biến, lão nhắm mắt và nói:
- A di đà phật thiện tai ! Thiện tai !
Đồng Uyển Nhược ở phía bàn kia cũng đứng dậy, nàng hơi khom người và nói:
- Đồng Uyển Nhược xin chào đại hòa thượng.
Tăng nhân chấp tay hoàn lễ và nói:
- Lão nạp không dám nhận, đây là ý trời, người chết cũng không thể phục sinh, xin cô nương tiết chế bớt đau khổ. Lão nạp nguyện tụng ba ngày kinh cho các vị thí chủ ngộ đại nạn này, để siêu độ cho các vị thí chứ này sớm về miền cực lạc.
Đồng Uyển Nhược thi lễ và nói:
- Hảo ý của đại hòa thượng khiến người sống kẻ chết của hàn gia đều vô cùng cảm kích, Đồng Uyển Nhược xin có lời đa tạ Hầu Sơn Phong quay sang nói với Mạc Tử Kinh:
- Mạc tổng quán, bây giờ không cần lão khai khẩu nữa rồi.
Tăng nhân liền hỏi tại sao thì Hầu Sơn Phong đáp:
- Mạc tổng quản vốn định mời đại hòa thượng tụng vài bài kinh ?
Tăng nhân nghe vậy thì gật đầu, nói:
- Đương nhiên, đương nhiên, nhưng ...
Lão ngước nhìn Mạc Tử Kinh rồi nói tiếp:
- Có một chuyện lão nạp phải nói trước, xin Mạc thí chủ và cô nương sớm chuẩn bị cho ...
Mạc Tử Kinh nói:
- Xin đại hòa thượng cứ nói, Mạc Tử Kinh rửa tai lắng nghe đây.
Tăng nhân nói:
- Sợ rằng Mạc thí chủ còn chưa biết, bốn cương thù của quý phủ cũng bị người ta hại rồi Hầu Sơn Phong, Mạc Tử kinh và Đồng Uyển Nhược đều giật mình cùng một lúc. Mạc Tử Kinh vội hỏi:
- Đại hòa thượng, chuyện này có thật không ?
Tăng nhân gật đầu, nói:
- Chuyện này trọng đại, lão nạp đâu dám lừa dối thí chủ, xin thí chủ

xem cái này.
Nó đoạn, lão lấy một cuộn giấy trong tay áo cà sa đưa ra.
Mạc Tử Kinh nhận lấy xem qua và lập tức biến sắc, lão vội nói ; - Đại hòa thượng có được vật này từ đâu ?
Tăng nhân nói:
- Lão nạp thường qua lại ngôi miếu hoang trên đường đi Ô Y, khi vào miếu nghỉ chân thì thấy thi thể của bốn cường thù đó, cuộn giấy này được giắt trong tóc của bọn họ Mạc Tử Kinh nói:
- Nói vậy tà đại hòa thượng chuyên tâm đến đây báo cho bọn tại hạ biết phải không ?
Tăng nhân nói:
- Lão nạp đã biết quý phủ có nạn, đâu có lý không đến báo cho biết
Râu tóc của Mạc Tử Kinh đều dựng lên, lão nghiến răng ken két rồi nói:
- Giỏi cho tên thất phu.
Vẻ uy mãnh chợt thu lại lão nghiêm túc nói:
- Đại hòa thượng đã hai lần đến chỉ điểm và tương báo, đại ân này không dám đa tạ bằng lời, xin nhận của tại hạ một lạy Nói đoạn, lão quỳ xuống lạy một lạy thật sâu rồi mới đứng lên Tăng nhân không kịp tránh né, cũng không kịp ngăn cản nên đành chấp tay đáp lễ và nói:
- A di đà phật, thí chủ làm cho lão nạp tổn thọ rồi.
Mạc Tử Kinh quay người đưa cuộn giấy cho Đồng Uyển Nhược.
Đồng cô nương xem xong thì cười thảm và nói:
- Tiểu nữ không biết Đồng gia có thâm thù huyết hận gì với người này, ngay cả hai người còn sống sót cũng không bỏ qua.
Mạc Tử Kinh phá lên cười rồi nói:
- Giỏi cho tên thất phu, ngươi cứ đến đây. Hôm nay Mạc Tử Kinh ta ra ngoài không có ở nhà, hiện đang sầu không tìm được ngươi.
Đúng lúc lắm, dù Mạc Tử Kinh ta có nhuộm máu phơi thây.
Tăng nhân vội nói:
- Mạc thí chủ bốn kẻ kia còn có người đối phó, bây giờ kẻ này không thuộc khả năng của Hầu thí chủ, xin Mạc thí chủ hãy nghĩ đến dòng dõi của Đồng gia Mạc Tử Kinh rùng mình toàn thân run lên, lão nói:
- Đại hòa thượng có cao kiến gì chăng ?
Lão tặng nói:
- Không đáng để hy sinh một cách vô ích, tạm thời nhị vị đành phải trốn tránh đi thôi.
Mạc Tử Kình biến sắc, lão cười bằng giọng bi tráng rồi nói:
- Trốn ư ? Đại hòa thượng, lão muốn tại hạ trốn chăng ?
Tăng nhân nói:

_ - A di đà phật, lão nạp biết uy danh của thí chủ cái thế, anh hùng một đời, nhưng thí chủ nên nghĩ đến sự tồn vong của dòng dõi Đồng gia Mạc Tử Kinh lại bất giác rùng mình, lão trầm ngâm một lúc rồi cố gắng gật đầu, nói:
- Đa tạ đại hòa thượng chỉ giáo được trốn thì trốn vậy.
- Không !
Cô nương Đồng Uyển Nhược bật đứng dậy và thản nhiên nói:
- Mạc tổng quản, ta không thể trốn !
Hầu Sơn Phong hơi chau mày, còn lão tăng thì sững người.
Mạc tử Kinh vội nói:
- ý của cô nương là ...
Đồng Uyển Nhược bình tĩnh nói:
- Mạc tổng quản thử nghĩ xem, di thể của nhị vị lão nhân gia và mọi người đều ở đây thì ta còn trốn được sao ? Ta để cho kẻ thù hủy di thể của mọi người sao ?
Mạc Tử Kinh vội nói:
- Lão nô thừa hiểu, nhưng ...
Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:
- Mạc tổng quản, lão thừa biết tính tình của ta mà, ta đã quyết định chuyện gì thì bất luận là đại hay tiểu sự cũng không thể thay đổi, Mạc tổng quản không cần nói nhiều nữa.
Mạt Tử Kinh cúi người nói:
- Lão nô xin tuân lệnh.
Đồng Uyển Nhược quay sang nói với Hầu Sơn Phong và tăng nhân:
- Kẻ thù sắp tìm đến cửa rồi, Đồng Uyển Nhược không dám làm liên lụy đến nhị vị, xin mời.
Hầu Sơn Phong nhìn qua lão tăng, tăng nhân vội nói:
- Ý của cô nương là muốn lão nạp và Hầu thí chủ rời khỏi nơi này phải không ?
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:
- Đúng vậy, chuyện bất đắc dĩ mong nhi vị thông cảm Tăng nhân nói:
- Cô nương kiên quyết không rời nơi hung hiểm này là định ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Tiểu nữ không thể để kẻ thù hủy hoại thi thể một lần nữa.
Tăng nhân nói:
- Với công lực của người này, nếu hắn muốn hủy hoại thi thể thì cô nương tự hỏi có ngăn cản được hắn hay không ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Chỉ cần Đồng Uyển Nhược còn tại đây thì hắn không thể tự tung tự tác Tăng nhân nói:

- Oan gia vốn nên giải không nên kết, người xuất gia vốn có chút lòng từ bi nên cũng không muốn thấy cảnh máu chảy đầu rơi. Nhưng thù của phụ mẫu là bất cộng đái thiên, lão nạp không dám khuyên cô nương không báo, cô nương kiên quyết muốn ở lại phải chăng là định báo thù ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Không sai, Đồng Uyển Nhược kiên quyết ở lại là muốn báo thù:
Tăng nhân nói:
- Rõ ràng là cô nương lấy trứng chọi đá, châu châu đá xe, cô nương là người minh trí, lẽ nào không biết đó là hành động đại bất trí ? Cô nương thừa biết không địch lại mà vẫn không ngại mạo cái hiểm sát thân, lão nạp thử hỏi,đại thù của Đồng gia, tương lai lấy ai đi báo đây ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Bây giờ không báo được thì mười mươi năm sau cũng không báo được Tăng nhân lắc đầu, nói:
- Điều đó chưa chắc, nếu cô nương biết bảo vệ tấm thân hữu dụng của mình tìm danh sư cầu tuyệt nghệ hoặc giả được cao thủ trượng nghĩa giúp đỡ thì chuyện báo thù cũng dễ như trở bàn tay thôi Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:
- Đa tạ đại hòa thượng chỉ giáo nhưng tiếc rằng bất luận thế nào thì Đồng Uyển Nhược cũng không thể rời di thể của gia phụ gia mẫu và mấy mươi vị trung hộc thân thuộc như cốt nhục này.
Tăng nhân chớp chớp song mục và nói:
- Cô nương đã kiên quyết không đi thì lão nạp cũng không tiện khuyên bảo nữa, tuy nhiên lão nạp cũng dứt khoát ở lại cùng cô nương và Mạc thí chủ Mục quang của Mạc Tử Kinh lấp lánh dị sắc, lão nói:
- Đại hòa thượng, không dễ có được nhiều năm tu hành như vậy, lẽ nào một chút lão cũng không tiếc ?
Tăng nhân nói:
- Kinh phật có nói:
"Ta không vào địa ngục thì lấy ai vào địa ngục ", người xuất gia tuân theo tôn chỉ của phật tổ mà phổ độ cứu nạn cho chúng sinh, há có lý nào đối mặt với ma chướng thì sợ chết mà rút lui ?
Mạc Tử Kinh nói - Vậy đại hòa thượng trông cậy vào đâu ?
Tăng nhân nói:
- Người xuất gia trông cậy vào một chút tâm đạo, phật tổ độ trì, vạn ma bất xâm, vả lại lão nạp là kẻ xuất gia tụng kinh siêu độ Oan hồn cho người chết chẳng có chút oán thù gì với đối phương, có lẽ hắn

sẽ không làm khó dễ gì lão nạp Mạc Tử Kinh không nói gì thêm, nhưng lão chú ý quan sát lão tăng nhân rất kỹ.
Lúc này lại thấy Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Vạn nhất liên lụy đến đại hòa thượng thì tội nghiệt của người chết lẫn người sống của Đồng gia càng lớn, hay là ...
Tăng nhân nói:
- Tính khí của lão nạp cũng giống như cô nương, cô nương chớ ép lão nạp nữa ?
Đồng Uyển Nhược tỏ ra vô cùng cảm kích, môi nàng máy động muốn nói nhưng lại thôi.
Đột nhiên nghe Hầu Sơn Phong khai khẩu:
- Cô nương, những lời cô nương đã nói, có tính thực hiện không vậy.
Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:
- Hầu gia, ngựa tốt không để cho hai người cưỡi, liệt nữ không lấy hai chồng, Đồng Uyển Nhược đã là người của Hầu gia, dù biển cạn non mòn cũng không thay đổi !
Hầu Sơn Phong chau mày, nói:
- Vậy thì tại hạ cũng phải ở lại bồi tiếp với cô nương.
Đồng Uyển Nhược kinh ngạc vội nói:
- Hầu gia không thể ...
Hầu sơn Phong mỉm cười:
- Cô nương, sao lại không thể. Cô nương ở lại nơi hung hiểm, tại hạ một mình tìm chốn yên thân thì Hầu Sơn Phong này thành ra hạng người gì, tại hạ không muốn làm một thất phu chẳng ra gì, cũng không muốn làm một tiểu nhân máu lạnh bạc tình bạc nghĩa Thân hình Đồng Uyển Nhược hơi run run, nàng nói:
- Hầu gia, vô luận nói thế nào ...
Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:
- Cô nương, vô luận nói thế nào, thì tại hạ cũng nghe phải ở lại đây, dù có chết thì chẳng qua là Kim Lăng thành bớt đi một kẻ hạ lưu lăn lộn, đối với trăm họ mà nói, chẳng phải là một chuyện tốt hay sao, huống hồ chưa hẳn đối phương giết tại hạ.
Song mục của Đồng Uyển Nhược chợt long lanh ngấn lệ nàng nhìn Hầu gia hồi lâu rồi chậm rãi cúi đầu mà không nói thêm Lúc này Mạc Tử Kinh lại lên tiếng:
- Hầu gia, lượng thứ cho lão nô xen ngang vào, xin hỏi một câu, Hầu gia có điều gì để trông cậy vào ?
- Có !
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Dựa vào bầu nhiệt huyết đầy chính khí trong lòng ngực này.

Mạc Tử Kinh nhìn chàng một lúc rồi lắc đầu thở dài và nói:
- Hầu gia khiến mỗi người trong võ lâm phải hổ thẹn ...
Chưa nói hết câu thì lão đã bế khẩu, Hầu sơn Phong cũng chẳng nói gì nữa, trong đại sảnh chợt trầm lắng đến đáng sợ.
Đột nhiên Mạc Tử Kinh phá tan bầu không khí tĩnh mịch nạng nề đó, lão nói:
- Nhị vị đã quyết tâm lưu lại thì chúng ta cũng nên tìm một biện pháp đối phó Tăng nhân tiếp lời:
- Lão nạp có một biện pháp, nhị vị không cần rời khỏi nơi này mà vẫn có thể tránh được kiếp nạn, nhưng chẳng biết cô nương và Mạc tổng quản có đồng ý hay không ?
Mạc Tử Kinh liền nói:
- Đại hòa thượng có cao kiến gì, xin cứ nói ra xem ?
Tăng nhân đưa tay chỉ cỗ quan tài và nói:
- Xin nhị vị trốn vào cỗ quan tài này, lão nạp sẽ tụng kinh siêu độ, Hầu thí chủ ở bên cạnh giúp việc cho cho nạp, như vậy nhị vị không cần phải rời nơi này vẫn tránh được kiếp nạn.
Mạc Tử Kinh tỏ ra khó chịu nhưng lão không nói gì. Đồng Uyển Nhược nói:
- Đại hỏa thượng, như thế có khác gì bảo tiểu nữ rời khỏi nơi này ?
Tăng nhân nói:
- Tất nhiên là không giống nhau, vì căn bản cô nương khỏi rời khỏi Đồng gia Đồng Uyển Nhược nói:
- Vậy chẳng phải hắn sẽ không tìm thấy tiểu nữ sao ?
- A di đà phật !
Tăng nhân niệm một câu phật hiệu rồi nói:
- Nói vậy cô nương muốn hắn tìm thấy mình à ? Lão nạp xin hỏi, huyết thù của mấy chục người ở quý phủ đều nằm trên vai cô nương, bây giờ cô nương không tiếc tấm thân hữu dụng, vạn nhất có điều gì bất ổn, không người báo thù thì cô nương ăn nói thế nào với những người đã chết ?
Đồng Uyển Nhược chấn động toàn thân, nhất thời nàng không biết phải nói thế nào nên đành cúi đầu.
Lão tăng nhìn qua Mạc Tử Kinh và nói:
- Bây giờ chỉ mới đầu canh, thời gian cũng còn sớm lão nạp dám phiền Mạc thí chủ ra ngoài một chuyến, mua thêm hai cỗ quan tài nữa.
Mạc Tử Kinh chưa có phản ứng thì Hầu Sơn Phong đã nói:
- Mạc tổng quản ra ngoài sợ rằng có chỗ không tiện, hay là tại hạ ...
Mạc Tử Kinh bật cười, nói:

- Tên thất phu đó là nhân vật xuất quỷ nhập thần, đóng cổng trốn trong nhà cũng chưa chắc an thân, vả lại sinh tử có số phú quý do trời, nếu đáng chết thì có trốn ở đâu cũng chết, có gì phải sợ chứ ? Để lão phu đi cho.
Không chờ Hầu Sơn phong tiếp lời, lão nói xong là quay người cất bước đi ra khỏi đi sảnh Mạc Tử Kinh vừa đi thì lão tăng nháy mắt với Hầu Sơn Phong và nói:
- Hầu thí chủ bồi tiếp Đồng cô nương nói chuyện nhé, lão nạp đi kiểm tra vài nơi xem sao.
Nói đoạn lão cũng cất bước ra khỏi đại sảnh.
Hầu Sơn Phong cũng chẳng biết cái nháy mắt đó dó dụng ý gì, chàng chỉ cảm thấy trên mặt nóng ran, lão hòa thượng đi rồi tòa đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại Hầu Sơn Phong và Đồng Uyển Nhược ngồi trầm mặc.
Không khí tĩnh lặng quá cũng khiến người ta bất an, vì thế Hầu Sơn Phong không thể không tìm mấy câu gợi chuyện.
Chàng hắng giọng rồi nói:
- Cô nương Đồng Uyển Nhược ngẩng đầu lên, song mục vừa đỏ vừa đầy ngấn lệ, vẻ tiều tụy nhợt nhạt của nàng khiến người nát lòng, đứt ruột. Nàng khẽ nói:
- Hầu đại ca muốn gì với Uyển Nhược chăng ?
Hầu gia biến thành Hầu đại ca, lẽ ra nên xưng hô như thế mới phải, đây cũng là chuyện rất bình thường Hầu Sơn Phong vội nói:
- Cô nương vừa trở về là thấy mọi người đều bị hại rồi phải không ?
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:
- Đúng vậy, Hầu đại ca Hầu Sơn Phong nói:
- Trước khi ra khỏi cửa, cô nương có phát hiện được dị trạng gì không ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Không, Mạc tổng quản trở về báo rằng Hầu đại ca dùng tuyệt kỹ đẩy lui cường thù thì nhị vị lão nhân gia muốn tìm Hầu đại ca để tạ Ơn. Mạc tổng quản sợ chậm một bước là tìm không gặp Hầu đại ca nên cùng Uyển Nhược đi trước, nhị vị lão nhân gia sẽ đến sau Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Sau khi trở về cô nương có phát hiện được manh mối gì ở hiện trường không ?
Đồng Uyển Nhức lắc đầu, nói:
- Đương thời vì bi thống quá độ nên Uyển Nhược hôn mê bất tỉnh, dù không hôn mê thì tiểu nữ cũng không chú ý nhiều đến những điều khác. Sau khi tỉnh lại thì tiểu nữ đã ở trong đại sảnh, Mạc tổng quản

cũng đã dời tất cả thi thể vào trong.
Hầu Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Nói vậy Mạc tổng quản cũng không phát hiện được dấu vết khả nghi gì ?
Đồng Uyển Nhược, nói:
- Có lẽ là không, vì không nghe lão ta nói gì.
Hầu Sơn Phong gật gật đầu rồi trầm mặc không nói.
Đồng Uyển Nhược nói tiếp:
- Hầu đại ca hỏi chuyện này là ...
Hầu Sơn Phong vội nói:
- Không có gì, chẳng qua là tại hạ thuận miệng hỏi cho biết vậy thôi, cô nương nên biết, không có manh mối thì rất khó điều tra được kẻ hung tàn hạ độc thủ là ai.
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:
- Chuyện này Uyển Nhược biết, nhưng vết thương trí mạng trên thi thể chẳng phải đã chứng minh hung thủ là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam đó sao ?
Hầu Sơn Phong lắc đầu nói:
- Cô nương nên biết là hắn đã chết ba năm rồi, người chết không thể sống lại, từ trong quan tài bò ra ngoài hành hung giết người được, hơn nữa, hắn và Đồng gia cũng chẳng có thù hận gì.
Đồng uyển Nhược nói:
- Vậy chỉ có một khả năng là hắn vẫn chưa chết.
Hầu Sơn phong ngạc nhiên nói:
- Hắn vẫn chưa chết ? Chết là chuyện cực kỳ xúi quẩy, ai có thể vào nằm trong quan tài ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Hầu gia không biết đấy thôi, trong võ lâm có muôn vàn chuyện kỳ quái, người trong võ lâm bày ra trăm trò, Hạ Hầu Lam này giảo hoạt đa trí, có khả năng là vì một nguyên nhân nào đó mà hắn phải giả chết cũng không chừng.
Hầu sơn Phong nói - Hắn và Đồng gia có thù có hận gì không ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Hầu đại ca, trong võ lâm có những chuyện bất tất phải là thù hận
Hầu Sơn Phong nói:
- Nhưng Mạc tổng quản nói rằng, có người tận mắt trông thấy rõ ràng hắn bị chôn xuống đất.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Bây giờ chứng cứ đã minh xác, chuyện năm xưa hắn dùng tâm trí và thủ pháp để che mắt thế nhân cũng chẳng có gì là khó.

Hầu Sơn phong lắc đầu, nói:
- Nếu hắn giả chết và muốn giết người thì đã có thể hạ thủ từ sớm rồi, hà tất phải chờ đến ba năm sau, không chừng có người âm mưu giá họa.
Đồng Uyển Nhược ngẩn người giây lát rồi nói:
- Điều này cũng rất có khả năng, nhưng Hầu đại ca có chỗ chưa biết, Nhất Tàn Chỉ là độc môn võ học của hắn, ngoài hắn ra, phóng mắt khắp thiên hạ cũng không có người thứ hai có khả năng khiến mấy chục nhân mạng của Đồng gia ngộ độc thủ mà không kịp kháng cự.
Hầu Sơn Phong chau mày trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Chuyện tựa như đúng mà sai tựa như sai mà đúng này thật khiến người ta đau đầu.
Vừa nói đến đây thì có tiếng bước chân bên ngoài đại sảnh, lão tăng khô gầy chậm rãi bước vào.
Hầu Sơn Phong vội đứng dậy nghênh tiếp và nói:
- Đại hòa thượng, có thấy được gì không ?
Tăng nhân lắc đầu, nói:
- Lão nạp đi quen chân rồi, ngồi yên một chỗ không được nên mới đi đi lại lại chứ có để ý gì đâu và cũng chẳng nhìn thấy gì. Chỉ có điều trong sân viện của cô nương có đặt một chiếc vò rất lớn Đồng Uyển Nhược nói:
- Đó là chiếc vò mà nhà bếp dùng chứa nước Tăng nhân hỏi:
- Sao không thấy có nước ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nước đều bi Mạc tổng quản dùng rửa vết máu trên đất cả rồi Tăng nhân à" một tiếng rồi gật đầu, nói:
- Thảo nào trong vò trống không, cô nương, người làm cơm của quý phủ là ?
Đồng uyển Nhược nói:
- Là Đồng Quế và Liễu bà bà, hai vị này cũng bị sát hại rồi Tăng nhân niệm một câu phật hiệu rồi nói:
- Cô nương, vò nước đó đã bẩn, e rằng không thể dùng được nữa khi cần dùng nước, tốt nhất là nên thay một dụng cụ chứa nước khác để tránh việc ăn uống không được ngon Đồng Uyển Nhược gượng cười, nói:
- Đa tạ đại hòa thượng, khi nào cần dùng nước, tiểu nữ sẽ bảo Mạc tổng quản đổi cái mới Tăng nhân gật đầu rồi đột nhiên thay đổi đề tài, lão nói:
- Cô nương, sinh tiền lệnh tôn ngoài bốn tên cường thù kia ra thì còn kẻ thù nào khác không ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:
- Theo tiểu nữ biết thì gia phụ không có kẻ thù nào cả, ngay cả Lãnh Thiên Trì, giữa đôi bên cũng chẳng qua là có một chút hiểu lầm nhỏ từ xa xưa, chưa đủ để gọi là thù oán.
Tăng nhân nói:
- Cô nương xuất thân ở võ lâm thế gia nên đương nhiên là biết chuyện võ lâm, tựa như một chút hiểu lầm nhỏ đó mà cho là thù hận thì tất sẽ lấy sự giết chóc để báo thù. Sự hiểu lầm nhỏ như vậy có lẽ cũng không ít, cô nương thử nghĩ xem, lệnh tôn có nói với cô nương về những người nào mà lệnh tôn không bằng lòng không ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Không, đại hòa thượng từ khi gia phụ viễn hành nam phương một chuyến trở về thì chưa từng ra khỏi cửa một bước, tựa như phong kiếm quy ẩn Tăng nhân nói:
- Lệnh tôn có đi nam phương à ?
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:
- Đúng vậy, đó là chuyện đã nhiều năm rồi.
Tăng nhân trầm ngâm một lát rồi nói:
- Nhưng chẳng hay lệnh tôn đi nam phương làm gì ?
Đồng Uyển Nhược cũng ngập ngừng một lát tồi mới trả lời:
- Đó chẳng qua là một chuyến đi xa hành đạo trên giang hồ, căn bản không có mục đích cụ thể gì, xưa nay gia phụ cũng không nói là đi làm gì.
Tăng nhân chú mục nhìn Đồng Uyển Nhược một hồi rồi nói:
- Trước khi đi nam phương, lệnh tôn có thường ra ngoài không ?
Đông Uyển Nhược nói:
- Cũng không thể gọi là thường xuyên, vì một năm chỉ ra ngoài hai ba lần thôi.
Tăng nhân nói:
- Vậy tại sao lệnh tôn đi nam phương về thì không ra khỏi cửa một bước ?
Đồng Uyển Nhược hơi ngạc nhiên nhưng nàng liền nói:
- Chuyện này tiểu nữ có nghe gia phụ nói, người nói rằng tuổi tác đã cao không còn muốn bị cuốn vào vòng tranh chấp giết chóc trên giang hồ nữa, chỉ muốn ở nhà hưởng nhàn những năm cuối đời.
Tăng nhân lại quan sát Uyển Nhược một lúc nữa rồi nói:
- Cô nương, theo lão nạp thấy thì chuyến đi nam phương của lệnh tôn, e rằng có quan hệ rất lớn đến trường thảm họa mà quý phủ vừa gặp phải. Cũng có khả năng đây là quan hệ nhân quả với nhau nếu cô nương nhớ được một vài điều gì đó thì không chừng sẽ giúp ích

rất nhiều trong việc truy tìm hung thủ.
Lão hòa thượng này nói năng rất có kỹ xảo, lão thấy Đồng Uyển Nhược còn có điều ẩn giấu nhưng không trực tiếp yêu cầu nàng nói ra, mà lại lấy lợi ích của việc truy tìm hung thủ để gợi cho nang tự nói ra.
Nhưng Đồng Uyển Nhược là một thiếu nữ cực kỳ thông minh, nàng nói:
- Đại hòa thượng, lời lão nói có thể cũng đúng, nhưng giá như tiểu nữ biết thì tiểu nữ sẽ tự nói ra mà không giấu một điều gì, lẽ nào tiểu nữ không muốn biết hung thủ là ai ?
Hầu Sơn Phong đứng bên cạnh nghe vậy thì bất giác chau mày Tăng nhân lắc đầu, nói:
- Cô nương đã không nhớ được gì thì thôi vậy, họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm, cô nương cẩn thận một chút cũng đúng thôi Khuôn mặt nhợt nhạt của Đồng Uyển Nhược đột nhiên ửng hồng, nàng vội cúi đầu xuống nhưng lại lập tức ngẩng nhìn lên và nói:
- Đại hòa thượng, nhiều năm qua trông Đồng gia như bình an vô sự, kỳ thực không thời khắc nào là không lo lắng đến độ thần hồn nát phần tính, sống trong cảnh âu lo sợ hãi. Bây giờ thảm họa đã ập xuống, gia phá nhân vong, chỉ còn lại mỗi một Đồng Uyển Nhược này.
Dù có giấu điều gì thì cũng là lẽ thường tình, xin đại hòa thượng chớ trách.
Tăng nhân lắc đầu, mỉm cười và nói:
- Cô nương, lão nạp không dám và cũng khống thể, nhưng theo cô nương nói, đây là lẽ thường tình của con người, lão nạp xin cô nương tự suy nghĩ cho kỹ, chuyện gì có thể nói thì nói, không thể nói thì chẳng cần miễn cưỡng.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đại hòa thượng, tiểu nữ đã nghĩ kỹ rồi đối với nhị vị thì tiểu nữ phải nói rằng, Hầu đại ca là người mà tiểu nữ phó thác suốt đời, còn đại hòa thượng là cao tăng độc đạo, bây giờ nếu ngay cả nhị vị mà tiểu nữ cũng không tin thì tiểu nữ còn biết tin ai ? Đại hòa thượng, trong chuyến đi nam phương năm xưa, gia phụ vô ý được một phiến Ngọc Thiềm Thừ ...
Hầu Sơn Phong xen vào:
- Cô nương, một phiến Ngọc Thiềm Thừ thì đáng giá là bao ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Hầu đại ca nói không sai, một phiến Ngọc Thiềm Thử chẳng đáng

mấy tiền, bất kỳ mưu trân khí cổ ngoạn nào trong nhà Đồng gia cũng đáng giá hơn phiến Ngọc Thiềm Thừ đó nhiều, nhưng bên trong phiến ngọc này có giấu một bức Tàng Chân Đồ - đây là kỳ trân vô giá, là chí bảo hiếm thấy trên thế gian, mà bất kỳ người nào trong võ lâm cũng muốn đoạt.
Đôi mày kiếm của Hầu Sơn Phong chợt dựng lên, lão tăng khô gầy gật đầu, nói:
- Lão nạp hiểu rồi, xin hỏi lúc lệnh tôn vô tình được phiến Ngọc Thiềm Thừ đó, có bị người thứ hai nhìn thấy không ? hoặc vô ý tiết lộ tin này ra ngoài không ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đại hòa thượng, điều thứ hai là tự nhiên không có khả năng rồi, còn điều thứ nhất thì tiểu nữ không nghe tiên phụ nói là có người thứ hai nhìn thấy, nhưng có nghe tiên phụ nhắc đến một quái sự.
Tăng nhân vội hỏi:
- Cô nương, là quái sự gì vậy ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Tiên phụ phát hiện mười chiếc đầu lâu trong vòng trăm trượng, xung quanh nơi cất giấu phiến Ngọc Thiềm Thừ đó.
Hầu Sơn Phong chau mày, lão tăng chấn động thần thái, lão nói:
- Có lẽ nam phương nhiều chướng khí, độc xà, mãnh thú nên hành nhân bị ...
- Không, đại hòa thượng !
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Mười đầu lâu đó chất thành hình tháp bốn - ba - hai - một rất chỉnh tề, quái lạ nhất là dù mưa to gió lớn thế nào cũng không thổi ngã nó.
Tăng nhân gật đầu, nói:
- Có lẽ đó là ký hiệu của nhân vật võ lâm, hắn đã phát hiện có bảo vật nên lập cấm địa xung quanh nơi giấu Ngọc Thiềm Thừ, lệnh tôn không quan sát kỹ nên chẳng những lạc bước vào cấm địa của hắn mà còn nẫng tay trên, lấy đi phiến Ngọc Thiềm Thừ đó, do vậy mà bây giờ ...
Đồng Uyển Nhược cắt lời nói:
- Đại hòa thượng điều này không đúng rồi.
Tăng nhân nói:
- Vậy xin cô nương chỉ giáo ?
- Không dám:
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nếu mười chiếc đầu lâu đó là ký hiệu của nhân vật võ lâm, và hắn đã phát hiện ra phiến Ngọc Thiềm Thừ đó, thì tại sao lại không lấy ?

Hơn nữa đương thời tiên phụ từng lục tìm khắp nửa dặm vuông nhưng không có dấu tích con người, vậy làm sao hắn biết là tiên phụ lấy bảo vật ?
Tăng nhân tiếp lời:
- Điều này lão nạp có thể giải thích, hắn chỉ phát hiện có bảo vật trong phạm vi trăm trượng nhưng không biết rốt cuộc được tàng giấu ở nơi nào, vì vậy nhất thời hắn chẳng có biện pháp nào để đoạt lấy, kế dó vì hắn có chuyện phải đi, và trước khi đi phải lập cấm địa trong phạm vi trăm trượng. Không ngờ lệnh tôn vô tình ngang qua, cơ duyên xui khiến nên lấy được Ngọc Thiềm Thừ.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đại hòa thượng thật cao minh, phân tích sự việc rất hay, thế tại sao hắn biết tiên phụ lấy bảo vật ?
Tăng nhân ngẩn người rồi lắc đầu, nói:
- Điều này không nằm trong khả năng hiểu biết của lão nạp, nếu hắn thấy lệnh tôn tại đương trường thì tuyệt không để lệnh tôn lấy bảo vật đi, nếu hắn không thấy lệnh tôn, mà trong vòng nửa dặm lại không có dấu tích con người thì làm sao hắn biết lệnh tôn lấy bảo vật ?
Chuyện này thật khiến người ta không thể hiểu nổi Đồng Uyển Nhược nói:
- Đại hòa thượng, tiểu nữ cho rằng điều này không khó giải thích
Tăng nhân nói:
- Lão nạp xin nghe cao kiến - Không dám !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Tiểu nữ cho rằng thảm họa của Đồng gia không quan hệ với chuyện Ngọc Thiềm Thừ.
- Không thể ?
Tăng nhân lắc đầu, nói:
- Bây giờ lão nạp có thể nói cho cô nương rồi, tình cờ lão nạp phát hiện một vài vật ở dạng bột phấn tựa như một loại độc dược, ở dưới đáy vò nước, nếu lão nạp đoán không sai thì loại bột phấn này phải gọi là Thi Độc Tỏa Hồn Tán. Đáng tiếc là Mạc thí chủ đã dùng sạch vò nước, nếu không thì nhất định có thể biết rốt cuộc là phải hay không phải ?
Đồng Uyển Nhược nghe vậy thì chợt biến sắc, nàng kinh hãi nói:
- Đại hòa thượng, điều này có thật không ?
Tăng nhân nói:
- Người xuất gia không bịa chuyện, lão nạp đâu dám lừa cô nương
Đồng Uyển Nhược nói:
- Thế độc dược này có quan hệ gì đến Ngọc Thiềm Thừ ?

Tăng nhân nói:
- Cô nương, Thi Độc Tỏa Hồn Tán là độc vật độc môn bá đạo của Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo ở nam phương, mười cái đầu lâu kia cũng chính là biểu hiện cua Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo.
Đồng Uyển Nhược rùng mình, song mục tròn xoe, nàng nói:
- Sao đại hòa thượng lại biết rõ chuyện võ lâm như vậy ?
Tăng nhân gật đầu, nói:
- Chuyện đến nước này thì lão nạp cũng không giấu cô nương nữa, lão nạp chính là Cuồng hòa thượng Hầu Sơn Phong vẫn thản nhiên như không, còn Đồng Uyển Nhược thì kinh động cả dung diện lẫn thân hình, nàng nói:
- Đại hòa thưởng là vị Cuồng hòa thượng, Cuồng đại sư du hí phong trần, hiệp tung như thần long, uy chấn võ lâm hắc bạch lưỡng đạo đó sao ?
Tăng nhân gật đầu, nói:
- Đúng thế, cô nương ! Lão nạp chính là Cuồng hòa thượng, còn những điều kia thì ...
Bấy giờ Hầu Sơn Phong mới hiểu ra, chàng vui mừng kêu lên:
- Đại hòa thượng, hóa ra lão là một vị cao nhân võ lâm, sao lão không nói sớm.
Tăng nhân mỉm cười nói:
- Hầu thí chủ, bây giờ lão nạp nói rõ bản lai diện mục của mình cũng không muộn mà Đồng Uyển Như thở dài một hơi rồi nói:
- Nói vậy quả nhiên là Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo tìm đến nơi rồi, nhưng đại hòa thượng, làm sao bọn chúng biết tiên phụ lấy Ngọc Thiềm Thừ ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Cô nương, quý phủ có mấy người biết chuyện Ngọc Thiềm Thừ ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Gia phụ gia mẫu và ba người biết Cuồng hòa thượng chau mày suy nghĩ một lát rồi nói:
- Chuyện này ngoài khả năng của lão nạp rồi.
Đồng Uyển Nhược lại hỏi:
- Đại hòa thượng, nếu Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo ra tay thì tại sao thương tích trí mạng trên mỗi thi thể là Nhất Tàn Chỉ của Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Chuyện này cũng ngoài khả năng kiến giải của lão nạp nhưng với công phu của Hạ Hầu Lam, nếu hắn muốn giết mấy chục người cửa quý phủ thì hình như không cần phải dùng độc dược trước, khiến

cho mấy chục vị kia hôn mê rồi mới hạ thủ !
Huống hồ Hạ Hầu Lam đã chết ba năm rồi, thi thể có lẽ đã mục rữa theo cây cỏ.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vậy đại hòa thượng cho rằng ...
Cuồng hòa thượng tiếp lời:
- Lão nạp cho rằng đây là một vụ vu oan giá họa.
Hầu Sơn Phong khẽ vỗ tay xen vào:
- Cô nương, tại hạ nói không sai đấy chứ ?
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:
- Nhưng người người trong võ lâm đều biết Hạ Hầu Lam chết đã nhiều năm, lại có người tận mắt trông thấy hắn bị chôn xuống đất, nếu đây là vụ vu oan giá họa thì thủ pháp của kẻ vu oan giá họa há chẳng phải quá sức kém cỏi sao ?
Cuồng hòa thượng ngớ người một lát rồi nói:
- Cô nương nói cũng phải, chuyện này thật quá mơ hồ khó hiểu.
Chợt nghe Hầu Sơn Phong nói:
- Đại hòa thượng, không có gì khó hiểu cả, sợ rằng Bạch Cốt Giáo đó có ý khiến người ta nghi ngờ đến chuyện sinh tử thật giả của tên thần ma gì đó.
- Đúng ?
Cuồng hòa thượng gật đầu, nói ; - Cách giải thích của Hầu thí chủ rất có khả năng Đồng Uyển Nhược tiếp lời:
- Đại hòa thượng, công phu Nhất Tàn Chỉ được gọi là độc môn, đã là độc môn thì còn ai học được, ngoài chủ nhân của nó ? Giả như nói Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo âm mưu giá họa thì dường như cũng chưa hẳn là giá họa cho Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma, đại hòa thượng nghĩ có đúng không ?

Hồi 4
Quái Sự Luân Khởi

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:
- Đúng, Bạch Cốt Giáo không thể biết là lệnh tôn lấy Ngọc Thiềm Thừ đi, còn Hạ Hầu Lam đã chết ba năm, chuyện này thật khiến người ta khó hiểu.
Lão lắc đầu và nói tiếp:
- Dù nói thế nào thì chuyện này cũng phải chờ điều tra mới chứng minh được, cô nương, có lẽ phiến Ngọc Thiềm Thừ đó đã được lệnh tôn cất ở một nơi rất bí mật rồi Đồng Uyển Nhược gật đầu nói:
- Không sai, đại hòa thượng !
Cuồng hòa thượng lại hỏi:
- Cô nương có biết chỗ cất giấu không ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Tiểu nữ là người duy nhất trên thế gian này biết chỗ cất giấu phiến Ngọc Thiềm Thừ đó nhưng tiểu nữ không thể nói ra. Đại hòa thượng nên biết, nếu hung thủ thật sự vì Ngọc Thiềm Thừ mà đến, chỉ cần một ngày tiểu nữ không nói ra chỗ cất báu vật thì một ngày hắn chưa thể sát hại tiểu nữ Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:
- Cô nương nói không sai, chỉ có điều không biết hung thủ có phải vì Ngọc Thiềm Thừ hay ...
Hầu Sơn Phong xen vào:
- Đại hòa thượng, nội trong ba ngày tới tất sẽ rõ thôi Cuồng hòa thượng nói:
- Đúng, sao lão nạp lại quên nhỉ, nội trong ba ngày, chỉ cần hắn đến, rốt cuộc hắn là người của Bạch Cốt Giáo hay là Hạ Hầu Lam thì tất sẽ rõ ngay Nói đến đây thì nghe tiếng mõ cầm canh vang lên, đêm đã sang canh hai.
Chợt có tiếng động ngoài cổng, kế đó là nghe giọng của Mạc Tử Kinh:
- Nào, nào, khiêng vào đại sảnh cho ta Cuồng hòa thượng nói:
- Mạc thí chủ đã về rồi mong cô nương đừng nhắc đến những chuyện vừa bàn, bình sinh lão nạp sợ nhất là để người ta biết bản lai diện mục thật của mình.
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nàng vừa đáp một tiếng thì Mạc Tử Kình

đã vào đại sảnh.
Cuồng hòa thượng nói:
- Mạc thí chủ về đấy à, sao lâu thế ?
Mạc Tử Kình nói:
- Hai cỗ quan tài này đang làm, tại hạ phải chờ làm xong, bảo bọn họ lập tức chở tới nên mới về muộn, Nói đoạn lão vẫy tay ra ngoài bảo mấy tên xa phu khiêng hai cỗ áo quan vào.
Quả nhiên là quan tài vừa mới làm xong, một lớn một nhỏ, nước sơn vẫn chưa khô hẳn.
Sau khi trao đổi mấy câu nữa thì Cuồng hòa thượng nói:
- Trong cuộn giấy này viết là nội trong ba bốn ngày, như vậy trong ba bốn ngày tới hung thủ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, lão nạp cho rằng tốt nhất là nhị vị vào nằm sớm một chút.
Mạc Tử Kinh chưa có phản ứng thì Đồng Uyển Nhược đã đứng lên và nói:
- Đồng Uyển Nhược tuân mệnh Nói đoạn, nàng đi tới cỗ quan tài nhỏ, bước vào rồi nằm xuống.
Mạc Tử Kinh đầy vẻ bi phẫn trên mặt, lão nhấc nắp quan tài định đậy lấy nhưng bị Cuồng hòa thượng ngăn cả và nói:
- Mạc thí chủ, hãy khoan, trước tiên hãy đục hai lỗ thông khí đã.
Mặc Tử Kinh y lời hành sự, lão dùng ngón tay đục hai lỗ thông khí, công phu của lão này quả nhiên kinh thế hãi tục, ván làm quan vừa dày vừa cứng, nhưng dưới ngón tay của lão thì chẳng khác một miếng đậu hũ, vừa chọt tay vào là thủng.
Hầu Sơn Phong thấy vậy thì bất giác lắc đầu lè lưỡi.
Xong việc, Mạc Tử Kinh mới vào nằm trong cỗ quan tài lớn, Hầu Sơn Phong và Cuồng hòa thượng hợp lực đậy hai nắp áo quan lại. Thế này thì thần không hay, quỷ không biết, tuyệt không có kẻ thứ năm biết được. Bấy giờ mọi việc đều ổn thỏa, chỉ còn chờ hung thủ đến mà thôi.
Cuồng hòa thượng ngồi tọa thiền trước mấy chục cỗ quan tài, tay gõ mõ miệng niệm kinh, tiếng nô vang vang, trong đêm thanh vắng nghe rất chói tai.
Tòa đại sảnh rộng lớn chứa mấy chục cỗ quan tài nhưng chỉ có hai ngọn bạch lạp, không khí thâm trầm âm u kinh người Hầu Sơn Phong không có việc gì nên ngồi bên cạnh nhìn Cuồng hòa thượng đến độ xuất thần.
Canh ba ... canh tư ... canh năm, gà gáy, một đêm bình yên trôi qua.
Đêm thứ hai, đêm lạnh lùng tĩnh mịch nhưng cũng bình yên trôi qua Điều này không có gì quái lạ, vì còn ngày thứ ba và đêm thứ ba,

thậm chí cả ngày thứ tư.
Nhưng quái lạ, thật là quái lạ, ngày thứ ba, đêm thứ ba rồi ngày thứ tư đêm thứ tư cũng kết thúc trong tiếng gà gáy và hừng đông chiếu qua cửa sổ, song vẫn chưa thấy hung thủ, xuất hiện.
- Đây chuyện thế nào ?
Đừng nói là Cuồng hòa thượng và Hầu Sơn Phong đều khá ngạc nhiên, ngay cả Mạc Tử Kinh nằm trong quan tài cũng không nhẫn nại được, lão gõ vào quan tài và kêu lên:
- Đại hòa thượng, tại hạ có thể ra ngoài một lát được không ?
Đến lúc này thì Cuồng hòa thượng không thể không cho lão ta ra, nằm trong quan tài bốn ngày bốn đêm thì ai chịu nổi, vả lại hung thủ vẫn chưa đến.
Cuồng hòa thượng nháy mắt với Hầu Sơn Phong rồi nói:
- Mạc thí chủ cứ ra đi.
Lời vừa dứt thì nắp quan tài lớn chuyển động, Mạc Tử Kinh lồm cồm bò ra, lão lắc đầu và gượng cười, nói:
- Mùi vị này thật không dễ chịu, tại hạ chịu không nổi nữa rồi, huống hồ là Đồng cô nương. Mời cô nương mau ra đi.
Nói đoạn, lão đưa tay ra hiệu cho Hầu Sơn Phong mở nắp quan tài nhỏ.
Nắp quan tài nhỏ vừa mở ra thì cả ba người đều kinh hãi, cả ba cũng đều sững người.
Chẳng phải Đồng Uyển Nhược chịu không nổi mà hôn mê bất tỉnh, hoặc có chuyện gì bất ổn đối với nàng. Mà là, quan tài trống không, chẳng thấy bóng đáng Đồng Uyển Nhược đâu cả. Đây há chẳng phải là quái sự lớn nhất trong thiên hạ sao ?
Ba ngày bốn đêm, có thể nói là chẳng có một người lạ nào xuất hiện, Cuồng hòa thượng và Hầu Sơn Phong không ngủ và cũng không ra ngoài. Vậy tại sao Đồng Uyển Nhược lại biến mất khỏi cỗ quan tài ?
Lẽ nào hung thủ đã đến ? Hắn là yêu ma quỷ quái hay thần tiên, đến không tung tích, đi không hình bóng, biết thi triển phép hoán dịch gì chăng ?
Không !
Dù hung thủ có công lực cao thâm cỡ nào cũng không thể không mở nắp quan tài mà bắt người đi được.
Mà một khi mở nắp quan tài, thậm chí chỉ cần hơi động thôi thì Cuồng hòa thượng và Hầu Sơn Phong tất sẽ phát giác ngay.
Nhưng trên thực tế, suốt ba ngày bốn đêm qua, ngoài tiếng gõ mõ và tiếng tụng kinh của Cuồng hòa thượng, thì chẳng có bất kỳ chút động tĩnh gì khác. Hơn nữa, cỗ quan tài nhỏ đặt sát cỗ quan tài lớn có Mạc

Tử Kinh nằm bên trong, bất kỳ sự động tĩnh nào cũng tuyệt đối khó qua được tai mắt của vị cao thủ Thiết Diện Sát Thần này.
Không thể là không thể, nhưng dù bao nhiêu cái không thể thì cuối cùng Đồng Uyển Nhược cũng biến mất không để lại một chút dấu tích, tựa như làn khói nhẹ.
Nhìn kỹ lại thì thấy dưới đáy quan tài bằng phẳng có một mảnh giấy trắng như tuyết.
Mạc Tử Kinh quát lớn một tiếng, nắp quan tài lập tức bay đi rồi rơi vào góc sảnh, kinh lực khiến Hầu Sơn Phong loạng choạng suýt ngã nhào Mạc Tử Kinh cúi người nhặt mảnh giấy lên, vừa xem qua thì râu tóc đều dựng ngược, thần thái kinh người, thân hình run bần bật
- A di đà phật !
Cuồng hòa thượng trấn định tinh thần, niệm một câu phật hiệu rồi nói:
- Xin Mạc thí chủ hãy bình tĩnh cho lão nạp xem mảnh giấy đó thử.
Mạc Tử Kinh phất mạnh tay búng mảnh giấy qua.
Cuồng hòa thượng bắt lấy xem, lão tăng này cũng chấn động toàn thân, trên giấy viết rằng:
"Ta đã hẹn thì tất đến, xưa nay không sai lời, Đồng nữ kính lãnh, đa tạ chờ ta nhiều ngày" Bút tích giống hệt cuộn giấy ở Thổ Địa miếu, bên dưới cũng vẽ một con rồng.
Mạc Tử Kinh run run kêu lên:
- Đại hòa thượng đây ... đây ... là chuyện thế nào ?
Cuồng hòa thượng cười gượng và lắc đầu nói:
- Nếu lão nạp biết thì còn nói làm gì Mạc Tử Kinh lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi vung chân phải, cỗ quan tài nhỏ lập tức bay qua một bên.
Cùng lúc lão xuất chưởng vỗ mạnh xuống đất, "binh" một tiếng, đất cát bay lên mù mịt, mặt đất vẫn rắn chắc, tuyệt không có hang động bí mật gì.
Từ mảnh giấy có thể chứng minh là hung chủ đã đến, Đồng Uyển Nhược đích thị đã bị hắn bắt đi, nhưng hắn đến như thế nào ? Làm sao bắt Đồng Uyển Nhược đi được ?
Đây là bí mật dường như vĩnh viễn không thể khám phá được
Chuyện này cứ như một phép ảo thuật thần kỳ. Nhưng ảo thuật là giả còn chuyện hiện tại là thiên chân vạn xác.
Mạc Tử Kinh cười một cách bi thương chua xót, lão nói:
- Rốt cuộc thì cô nương đã bị tên thất phu hung tàn đó bắt đi rồi. Mạc Tử Kinh thân là tòng bộc, tự phụ là có công lực hơn người, vậy mà ngay cả một người cũng không bảo vệ được. Ta còn mặt mũi nào mà sống trên thế gian này nữa ?

Song mục xạ thần quang, lão vung mạnh hữu chưởng vỗ vào Thiên Linh cái của mình Hầu Sơn Phong kinh hãi kêu lên:
- Mạc tổng quản, không được ...
Lời chưa dứt thì Cuồng hòa thượng đã xuất chưởng nhanh như chớp, chụp giữ cổ tay Mạc Tử Kinh lại.
Lão tăng trầm giọng nói:
- Mạc thí chủ, sao lại nhụt chí thế ? Lão nạp bảo đảm là Đồng cô nương chỉ có kinh hoảng chứ không nguy hiểm.
Mạc Tử Kinh rùng mình nhưng lại ngạc nhiên nói:
- Đại hòa thượng, hảo thủ pháp, lão là ...
Cuồng hòa thượng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Lão nạp là Cuồng hòa thượng Mạc Tử Kinh "a" lên một tiếng kinh ngạc kêu lên:
- Thì ra là Cuồng đại sư Lão gượng cười rồi nói tiếp:
- Mạc Tử Kinh có mắt không tròng, hai lần gặp gỡ mà vẫn không biết là Cuồng đại sư Cuồng hòa thượng khoát tay gượng cười nói:
- Mạc thí chủ đừng nhắc nữa, lần này lão nạp đại bại rồi, để người ta bắt người đi mà không hay không biết, thậm chí cũng không biết đối phương như thế nào.
Ngừng một lát lão nói tiếp:
- Bản ý của lão nạp là muốn mượn cơ hội này mà bắt hung thủ, bắt không được thì chí thiểu cũng có thể thấy hắn là ai, không ngờ hắn lại cao minh giảo hoạt như thế, chẳng những đã đến mà còn bắt người đi chuyện này thật là ...
Mạc Tử Kinh nói:
- Đại hòa thượng bây giờ mà cần gì phải xem tên thất phu đó là ai ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Vậy Mạc thí chủ cho rằng hắn là ai ?
Mạc Tử Kinh nghiến rằng, nói:
- Chứng cớ minh xác, công phu Nhất Tàn Chi là độc môn, tất nhiên tên ma đầu Hạ Hầu Lam rồi.
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Mạc thí chủ biết một mà không hai, nội tình chuyện này tuyệt đối không đơn giản.
Nói đoạn, lão bèn thuật lại một lượt những điều nghe từ Đồng Uyển Nhược Mạc Tử Kinh nghe xong thì vô cùng:
kinh ngạc, lão nói:
- Thảo nào lão chủ nhân sau chuyến đi nam phương về thì tâm trạng bất an, nhiều năm qua ăn không ngon ngủ không yên, hóa ra là như vậy hóa ra là như vậy ...

Cuồng hòa thượng nói:
- Mạc thí chủ có biết, trong nước dùng của Đồng phủ đã bị người ta ngầm hạ độc không ? Đó là Thi Độc Tỏa Hồn Tán. Một thứ dược vật độc môn bá đạo của Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo.
Mạc Tử Kinh bất giác rùng mình, lão vội hỏi:
- Sao đại hòa thượng biết ?
Cuồng hòa thượng lại thuật rõ những điều mình trông thấy, sau cùng lão nói:
- Rốt cuộc là đúng hay không đúng, vẫn chưa thể đoán định, đáng tiếc thí chủ không quan sát nên dùng nước đó quét rửa nhà cửa hết, bằng không thì nhất định co thể biết - Đại hòa thượng !
Mạc Tử Kinh nói:
- Đương thời Mạc mỗ bi thống vạn phần, nào có thể nghĩ đến những chuyện khác ?
Chuyện này dù sao cũng không quan trọng, chẳng phải Hạ Hầu Lam thì tất phải là Bạch Cốt Giáo, chuyện quan trọng bây giờ là vấn đề an nguy của Đồng cô nương, vừa rồi đại hòa thượng nói hữu kinh vô hiểm là ...
Cuồng hòa thượng nói:
- Mạc thí chủ, chỉ cần một ngày Đồng cô nương chưa nói ra nươi cất giấu Ngọc Thiềm Thừ thì hung thủ tuyệt không thể gia hại cô ta, đây là đạo lý tất nhiên.
Mạc Tử Kinh gật đầu, nói:
- Mong là như vậy, lúc này cũng đành nghĩ như thế thôi, việc không tiện chậm trễ, Mạc mỗ cũng nóng lòng như lửa nên định nhanh chóng an táng nhị vị lão chủ nhân và những người khác rồi lập tức hành tẩu giang hồ truy tìm hung thủ. Xin mời đại hòa thượng và Hầu gia trở về nghỉ ngơi, thịnh tình tương trợ này, nếu Mạc mỗ không chết thì ngày sau tất có báo đáp.
Hầu Sơn Phong vội nói:
- Mạc tổng quản, nói gì đi nữa thì tại hạ cũng phải giúp chuyện này đến cùng:
Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói:
- Đa tạ Hầu gia, không cần thiết rồi, Mạc mỗ sẽ đơn thân độc mã hành sự.
Hầu Sơn Phong còn định nói nữa, nhưng Cuồng hòa thượng đã cướp lời:
- Hầu thí chủ, Mạc thí chủ đã nói thế thì thôi vậy xin Mạc thí chủ cứ yên tâm lo liệu mọi việc, trên đường hành khất tứ hải, lão nạp cũng sẽ ngầm điều tra truy tìm hung thủ, hòng sớm cứu được Đồng cô

nương trở về để an ủi chư vị dưới hoàng tuyền.
Nói đoạn lão chấp tay cúi người rồi cùng Hầu Sơn Phong cáo biệt ra đi.
Mạc Từ Kinh tiễn khách ra tận ngoài cổng rồi mới quay vào Cuồng hòa thượng và Hầu sơn Phong sánh vai ra khỏi Kim Lăng Đồng gia.
Hầu sơn Phong chau mày trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Hòa thượng, lão cho rằng chuyện này có khả năng không ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Thí chủ, rốt cuộc đây là sự thực chắc như sắt thép.
Hầu Sơn phong lắc đầu, nói:
- Tại hạ không tin có bất kỳ kẻ nào bắt cóc người trước mắt lão và tại hạ như vậy Cuồng hòa thượng nói:
- Nhưng thực tế là Đồng cô nương đã bị bắt đi.
- Vì vậy nên tại hạ, cho rằng tuyệt đối không thể.
- Hòa thượng ta muốn nghe giải thích đây - Hòa thượng, lúc lão ở trong đại sảnh, lão có phát hiện người nào vào sảnh không ?
- Không, ngay cả một ngọn gió động cỏ cũng không Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Hòa thượng, tại hạ cũng y như lão, vừa rồi lão thấy bên dưới quan tài có huyệt động bí mật gì không ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:
- Không, ngươi cũng ở tại đương trường mà.
Hầu Sơn Phong nói:
- Như vậy Đồng cô nương không phải bị bắt đi từ bên dưới quan tài rồi.
Cuồng hòa thượng nói:
- Cũng không sai, đích thị là như vậy.
Hầu Sơn Phong nói:
- Bên dưới đã không thì bên trên và trước sau tứ phía càng không thể.
Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:
- Đúng vậy, xung quanh chẳng lúc nào là không có sự giám sát của ngươi và ta.
Hầu Sơn Phong trầm ngâm một lát rồi nói:
- Vậy bên phải thì sao ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Bên phải nằm sát với cỗ quan tài của Mạc Tử Kinh Hầu Sơn Phong nói:
- Đây là mặt duy nhất mà lão và tại hạ không thấy được Cuồng hòa thượng giật mình, lão nói:

- Lẽ nào thí chủ muốn ám chỉ Mạc Tử Kinh ?
Hầu Sơn phong lắc đầu, nói:
- Không, Mạc Tử Kinh nửa đời trung nghĩa, lão ta không thể làm chuyện thương thiên bại lý, tại hạ muốn nói đến hai cỗ quan tài đó.
Cuồng hòa thượng ngạc nhiên nói:
- Ngươi nói hai cỗ quan tài đó có vấn đề chăng ?
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Ngoài điều này ra thì tại hạ nghĩ không ra cách thứ hai để bắt người đi.
Cuồng hòa thượng nói:
- Đừng quên là hai cỗ quan tài đó do Mạc Tử Kinh đặt làm Hầu Sơn Phong nói:
- Bây giờ tại hạ chỉ biết chuyện không hỏi người, có khả năng là ngay cả lão ta cũng không biết Cuồng hòa thượng nói:
- Vậy là hai cỗ quan tài đó có vấn đề rồi nhưng bằng cách nào có thể bắt người đi ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Chỉ cần hai cỗ quan tài đó có vấn đề thì sự việc không khó điều tra, quan tài để sát nhau, từ trong quan tài này đưa Đồng cô nương qua quan tài kia.
Cuồng hòa thượng tiếp lời:
- Vậy chẳng phải ngươi ám chỉ Mạc Tử Kinh có vấn đề sao ?
Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:
- Không nhất định là lão ta, nếu lão ta bị ngời ta khống chế huyệt đạo thì có nằm trong quan tài cũng không hay biết gì.
Cuồng hòa thượng nói:
- Nếu bị khống chế huyệt đạo thì bản thân lão cũng phải biết, vậy tại sao chẳng nghe lão đề cập đến.
Hầu Sơn Phong nói:
- Người bị khống chế huyệt đạo tất có thể biết mình bị khống chế, nhưng nếu ngửi phải mê hương dược vật mà hôn mê thì chưa chắc lão ta có thể biết, hòa thượng lão nói xem có đúng không ?
Cuống hoà thượng trầm ngâm một lúc rồi gật đầu, nói:
- Rất có khả năng, vậy hiện tại ...
Hầu Sơn phong cắt lời, nói:
- Quay trở lại kiểm tra hai cỗ quantài đó ?
Cuồng hòa thượng gật đầu nói:
- Được thí chủ, lão nạp nghe theo ngươi vậy ?
Nói đến đây thì hai người đã ra Đồng gia khá xa, vì thế nên lúc này lại vội vàng quay trở lại.

Cuồng hòa thượng nói tiếp:
- Theo ngươi nói thì Đồng cô nương lẽ ra vẫn còn trong đại sảnh ?
Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:
- Hòa thượng lão nói đúng rồi, nếu tại hạ đoán không sai thì Đồng cô nương vẫn chưa ra khỏi đại sảnh.
Cuồng hòa thượng chau mày nói:
- Xem ra ngươi vẫn khá hơn ta nhiều, chỉ có điều sao ngươi không nói sớm Hầu Sơn Phong nói:
- Nếu tại hạ sớm nghĩ thông thì chúng ta không cần phải chạy tới chạy lui thế này Cuồng hòa thượng trừng mắt nhìn chàng và nói:
- Vậy thì mau lên chúng ta không có ở đó chì Mạc tử Kinh không thể ứng phó nổi Hầu Sơn phong mỉm cười, nói:
- Giữa thanh thiên bạch nhật, lão bảo tại hạ phải làm thế nào đây ?
Hòa thượng, lão cứ đi phần lão, tại hạ theo sau là được.
Lời vừa dứt, thì Cuồng hòa thượng gia tăng cước lực, tốc độ nhanh gấp đôi người thường, Hầu Sơn Phong cũng tăng tốc theo, thủy chung vẫn đi ngang hàng với Cuồng hòa thượng.
Lúc đi rất chậm, nhưng khi trở lại chỉ một thoáng là đã đến Đồng gia, hai cánh cổng khép chặt, bên trong chẳng nghe động tĩnh gì Cuồng hòa thương bước tới gõ cửa, tiếng động ầm ầm vang lên rất lâu, dù ở bất cứ góc nào Đồng gia trang cũng có thể nghe được, thế nhưng chẳng nghe một tiếng trả lời.
Cuồng hòa thượng quay lại nói:
- Không xong rồi, xem ra chúng ta phải trèo tường vào thôi.
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Người xuất gia làm đệ tử phật môn sao có thể trèo tường ?
Nói đoạn, chàng đưa tay khẽ đẩy một cái, hai cánh cổng vừa dày vừa nặng lập tức mở toang ra.
Cuồng hòa thượng chỉ nói một câu:
- Cũng vẫn là ngươi khá hơn.
Lời chưa dứt thì lão đã lắc người lướt vào.
Tất nhiên là hai người bọn họ cùng đến đại sảnh một lúc. Nhưng vừa vào đại sảnh thì cả hai lập tức sững sờ Trong sảnh trống không, đừng nói mấy chục cỗ quan tài có thi thể, ngay cả hai cỗ quan tài trống cũng biến mất, còn Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh cũng chẳng biết đi đâu.
Xem ra Mạc Tử Kinh đã thuê không ít người, nếu không sao có thể chuyển những cỗ quan tài đi trong một thời gian ngắn như vậy. Đây há chẳng phải thần tốc, lắm sao ?
Nhưng trong thời gian ngắn như vậy, Mạc Tử Kinh tìm đâu ra nhiều

người như thế ?
Vừa rồi, lúc hai người ra đi thì Mạc Tử Kinh vẫn chưa có động tĩnh gì, dù từ lúc đó bắt đầu tìm người thì cũng mất nửa ngày mới tìm được năm bảy người Quái sự năm nay xem ra đặc biệt hơi nhiều.
Hầu Sơn Phong chau mày, nói:
- Hòa thượng, chúng ta đi các nơi tìm thử, sau đó sẽ gặp lại tại sảnh tiền này.
Cuồng hòa thượng nói:
- A di đà phật, chạy lung tung trong chỗ có ma thế này, thật là kinh khiếp quá. Tuy miệng nói thế nhưng chân lão vẫn nhanh chóng lướt ra khỏi đại sảnh Hầu Sơn Phong cũng ra theo, đầu tiên chàng lướt lên nóc đại sảnh. Đại sảnh cửa Đồng gia khá cao từ trên nóc nhìn ra tứ phía thì phân nửa thành Kim Lăng có thể thu vào tầm mắt.
Nhưng đắng tiếc là chàng chẳng thấy được gì.
Chàng lắc thân mình rồi biến mất vào mấy gian đình viện ở phía sau.
Chừng cạn tuần trà thì hai người gặp lại tại tiền sảnh, cả hai chau mày nhìn nhau mà không nói một lời.
Đột nhiên thấy Hầu Sơn Phong nhướng mày lên và nói:
- Hòa thượng đi, đến tiệm quan tài xem thử ?
Nói đoạn, chàng lôi Cuồng hòa thượng đi ra ngoài, Cuồng hòa thượng ngạc nhiên nói:
- Ngươi định làm gì thế ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Lão đáng gọi là hòa thượng hàm hồ, đến tiệm quan tài hỏi thử hai cỗ quan tài kia được làm như thế nào, không được sao ? Đi mau thôi !
Cuồng hòa thượng lại ngẩn người, lão lắc đầu gượng cười mà không nói gì.
Hai người vừa ra khỏi cổng thì nghe có tiếng vó ngựa từ xa đi đến, hai người bất giác đưa mắt nhìn nhau, Hầu Sơn Phong chấn động toàn thân, chàng vội cúi đầu mà đi.
Chớp mắt ngựa đã phi tới như bay, ngồi trên ngựa là một hồng y mỹ cô nương, phong hoa tuyệt thế, diễm sắc tuyệt trần. Cô nương này tóc huyền búi cao mày liễu mũi cao, miệng nhỏ đẹp thì rất đẹp nhưng dung diện lạnh lùng như băng sương, bên yên ngựa còn treo một thanh trường kiếm khiến ai thấy cũng kinh hồn.
Kỵ mã tung hai vó trước lên, hí dài một tiếng rồi lập tức dừng lại, một giọng lanh lảnh như chuông ngân cất lên:
- Này hòa thượng, còn ngươi nữa, đứng lại cho ta.
Vị hồng y cô nương không chút khách khí, ngược lại còn tỏ ra khá

hung hãn.
Hầu Sơn Phong ngẩn người dừng bước, dường như không thể không dừng, chàng ngước lên nhìn và nói:
- Cô nương gọi tại hạ à ?
Hồng y nữ lạnh lùng nói:
- Không phải gọi ngươi thì gọi ai ?
- Ngoài ngươi và lão hòa thượng ra thì nơi này còn có ai nữa ?
Hầu Sơn Phong gượng cười và luôn miệng nói:
- Phải, phải, phải - A di đà phật ?, Cuồng hòa thượng lên trước, chấp ay, chúi người hành lễ và nói:
- Chẳng hay vị nữ thí chủ này gọi hai người bọn lão nạp lại có điều gì chỉ giáo ?
Hồng y nữ nói:
- Ta muốn hỏi hai vị về một người, nơi này có người nào kêu bằng Hầu Sơn Phong không ?
óa ra, cô ta đi tìm Hầu Sơn Phong nhưng cô tạ lại không biết Hầu Sơn Phong.
Hầu Sơn Phong vội bước lên nói:
- Cô nương, tại hạ biết, muốn tìm hắn thì phải đến vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu Hồng y nữ trừng mắt, nói:
- Ta đang hỏi hòa thượng ai bảo ngươi xen vào.
Hầu Sơn Phong đành gượng cười, và lui lại.
Hồng y nữ chậm rãi nói:
- Nơi đó ta đi qua rồi, có một người kêu bằng Thiết Ngưu nói cho ta biết là hắn đang ở đây.
Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:
- Cô nương nói không sai, Hầu thí chủ vốn ở đây, nhưng hắn vừa đi rồi.
Hồng y nữ chau mày, hỏi:
- Đi rồi ? Hắn đi đâu ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Hầu thí chủ không nói, lão nạp cũng không biết.
Hồng y nữ dõi mắt phụng chăm chú nhìn lão tăng rồi hỏi:
- Hòa thượng, lão không lừa ta đấy chứ ?
Cuồng hòa thượng nói:
- A di đà phật, người xuất gia không bịa chuyện, lão nạp không cần thiết phải lừa cô nương. Hòa thượng này đáng đày xuống mười tám tầng đia ngục Hống y nữ gật đầu, nói:
- Hòa thượng, ta tin lão !
Cuồng hòa thượng cúi người, nói:

- Đa tạ nữ thí chủ Hồng y nữ nói:
- Đại hòa thượng không cần khách khí, lão rất thân với hắn phải không ?
Cuồng hòa thượng hỏi lại:
- Ai ? Cô nương muốn nói.. Hồng y nữ tiếp lời:
- Ta muốn nói đến người kêu bằng Hầu Sơn Phong đó.
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Lão nạp không thân với Hầu thí chủ, vị này là huynh đệ kết nghĩa của Hầu thí chủ.
Hồng y nữ "à" một tiếng rồi nhìn sang Hầu Sơn Phong và nói:
- Các hạ họ gì, xưng hô thế nào ?
Khẩu khí tỏ ra nhu hòa và cũng không ít khách khí.
Hầu Sơn Phong vội nói:
- Tại hạ họ Giả tên Quế, người nơi này thường gọi tại hạ là ...
Hồng y nữ không muốn nghe hỗn danh nên cắt lời nói:
- Nghe nói Hầu Sơn Phong rất giỏi về Thư - Cầm - Đổ - Tửu, dựa vào bốn tuyệt kỹ này mà đánh bại bốn cao thủ võ lâm ?
Hầu sơn Phong không trả lời mà hỏi lại:
- Lẽ nào cô nương cũng muốn tìm người anh em của tại hạ để tỉ thí ?
Hồng y nữ nhướng đôi mày liễu và nói:
- Ta đang hỏi ngươi mà ?
Hầu Sơn Phong giật mình, chàng vội nói:
- Phải, phải, cô nương, đúng là có chuyện như thế nhưng nói toạt ra chẳng đáng một cắc tiền, không nói giấu gì cô nương, người anh em đó của tại hạ xuất thân từ chốn cửu lưu hạ đẳng, mấy ngón nghề của hắn toàn là lừa lọc.
Hồng y nữ có vẻ thất vọng, nàng quan sát Hầu Sơn Phong một lúc rồi nói:
- Vậy sao ? Người ta đều đề cao huynh đệ của mình, còn ngươi sao lại hạ thấp huynh đệ của mình ?
Hầu Sơn Phong hơi giật mình, chàng nói:
- Con người tại hạ xưa nay có câu nào nói câu đó, dù là huynh đệ thân thuộc cũng không ngoại lệ, thực ra tại hạ cũng muốn tốt cho huynh đệ của mình, vì cũng có ngày hắn sẽ bị người ta vạch trần, bây giờ lại hạ nói trước cho hắn để sau này khỏi có người đến tìm hắn nữa ?
Hồng y nữ thản nhiên nói:
- Ngươi rất biết nói chuyện, người huynh đệ của ngươi có thật là họ Hầu không ?
Hầu Sơn Phong ngạc nhiên hỏi lại:

- Hắn không phải họ Hầu thì họ gì ? Chuyện này không ai biết rõ hơn tại hạ rồi.
Hồng Y nữ gật đầu, nói:
- Ta không còn chuyện gì nữa, mời nhị vị tùy tiện Cuồng hòa thượng muốn đi nhưng Hầu Sơn Phong vẫn còn nhiệt tình muốn nói, chàng nói:
- Xin hỏi quý tánh của cô nương, từ đâu đến, định đi đâu, có cần tại hạ chuyển đến hắn một lời ?
Hồng y nữ lắc đầu, nói:
- Đa tạ ngươi, không cần thiết, ta sẽ tự đi tìm hắn.
Hầu Sơn Phong "à" một tiếng rồi nói:
- Vậy thì bọn tại hạ đi đây !
Nói đoạn chàng cùng Cuồng hòa thượng sánh vai đi về hướng tây.
Lúc này cũng nghe tiếng vó ngựa vang động sau lưng, tiếng động dần dần nhỏ lại và xa dần, cuối cùng không nghe được nữa.
Dường như Hầu Sơn Phong vẫn còn kinh động chàng lắc đầu, nói:
- Hòa thượng, nguy hiểm quá !
Cuồng hòa thượng nói:
- Còn may, cô ta chẳng những không nhận ra ngươi mà ngay cả ta cũng không nhận ra.
Hầu Sơn Phong lắc đầu nói:
- Chỉ cần cô ta nhận ra lão thì không khó để liên tưởng đến tại hạ, khi đó thật là ...
Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:
- Hòa thượng, sao bỗng nhiên cô ta lại đến đây ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Có lẽ là tên tuổi ngươi đã truyền ra ngoài ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Tất cả đều do hòa thượng gây ra.
Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:
- A di đà phật, hòa thượng ta không ngờ là sẽ làm kinh động đến cô ta.
Hầu Sơn Phong thở dài, chàng lắc đầu và nói:
- Xem ra cô ta vẫn chưa hết hy vọng đối với người đã chết ba năm rồi.
Cuồng hòa thượng nói:
- Trên thực tế, thắng được tứ ma về Thư - Cầm - Đổ - Tửu thì thế gian này chỉ có một người Hầu Sơn Phong nói:
- Hòa thượng, đó là người đã xuống đất ba năm.
- Nhưng cô ta vẫn muốn đến xem thử.

- Điều đó chẳng có ích gì, tại hạ nói rồi, đó là trá thuật lừa bịp.
- Sợ rằng phải chờ cô ta gặp Hầu Sơn Phong thì cô ta mới tin được.
- Hòa thượng, lẽ nào tại hạ làm sai ?
Cuồng hòa thượng bật cười, nói:
- Đâu chỉ là sai, mà cứ như là đại sai, đặc biệt sai, cô ta đã không nhận ra ngươi chi bằng ngươi thừa nhận ngươi là Hầu Sơn Phong trước mặt cô ta cho rồi, vậy chẳng tốt hơn sao ?
Vạn nhất cô ta đi hỏi Thiết Ngưu, hoặc giả lúc gặp lại cô ta nhỡ có người quen nào ở sòng bài gọi ngươi một tiếng thì ngươi làm thế nào ? Há chẳng phải khéo quá hóa vụng, càng khiến cô ta hoài nghi sao ?
Hầu Sơn Phong ngớ người chàng nói:
- Hòa thượng xem ra có lúc lão cũng khá hơn tại hạ, chỉ có điều sao lão không nói sớm ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Ta có thể nói sớm được sao ?
Hầu Sơn Phong gượng cười và nói:
- Không sao, hòa thượng, chỉ cần tại hạ cố tình trốn cô ta thì cô ta sẽ không tìm được tại hạ.
- A di đà phật !
Cuồng hòa thượng niệm câu phật hiệu rồi nói:
- Người xuất gia xin nói một câu công bằng nhé thí chủ, đã có chuyện tránh tình hôm nay thì lúc đầu ngươi không nên trêu ghẹo tán tỉnh cô ta, lúc đầu ngươi đã tán tỉnh cô ta thì bây giờ ngươi không nên tránh né tình cảm mà trốn cô ta ? Bao nhiêu thiếu niên anh tuấn hào hiệp trong thiên hạ đều bị cô ta xem như cỏ rác, không thèm để mắt, duy chỉ có tình cảm độc nhất với thí chủ ngươi, ruột cô ta đã đứt lòng đã nát, thí chủ ngươi sao lại nhẫn tâm như vậy ? Với cái nhìn của người xuất gia thì thí chủ ngươi chẳng những có đôi tay cay độc đầy thủ đoạn mà còn có lòng như sắt đá.
Trên mặt Hầu sơn Phong chẳng có biểu cảm gì, nhưng trong mắt chàng xuất hiện một thứ sắc thái phức tạp, khó dùng lời mà nói hết.
Chàng gượng cười và nói:
- Hòa thượng, lão nói xong chưa, không nhắc đến chuyện này nữa được không ? Người khác không biết nhưng lão phải biết, con người tại hạ là không thể vướng vào tình cảm của nhi nữ này ...
Cuồng hòa thượng nói:
- Nhưng ngươi mắc nợ người ta, không thể một đời không trả !
Hầu Sơn Phong cười nhưng nụ cười có vẻ miễn cưỡng, chàng nói:
- Hòa thượng, lão chẳng nghe người ta nói sao ? Người không chết

thì nợ không mất, khi nào có tiền thì tại hạ hoàn trả !
Cuồng hòa thượng nói:
- Ngươi tính dùng thời gian để quỵt nợ chăng ? Thí chủ, bất cứ nợ gì cũng đều có thể quịt duy nhất nợ tình cảm này là không thể quịt, nếu không thì hòa thượng ta sẽ phải thấy áy náy suốt đời !
Hầu Sơn Phong trầm ngâm chưa nói gì thì Cuồng hòa thượng lại nói:
- Hòa thượng ta tuy tứ đại giai không, lục căn thanh tịnh, suốt ngày ăn chay niệm phật, nhưng ta cũng có chút hiểu biết về loại chuyện này, một khi nữ nhân không yêu được, thì sẽ chuyển qua hận, nếu để cô ta hận ngươi.
Hầu Sơn Phong gượng cười, nói:
- Hòa thượng, tại hạ thà để cho cô ta hận mình.
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Thí chủ, hận của nam nhân đôi khi chẳng có gì đáng sợ, nhưng hận của nữ nhân thì ...
Lão lắc đầu và tiếp lời:
- Lão nạp chỉ khuyên ngươi một câu ngàn vạn lần phải cẩn thận.
Hầu Sơn Phong bất giác rùng mình, nhất thời chàng trầm mặc không nói gì ! !
Đến đây thì hai người đã vào một đường quan đạo lớn, hai bên toàn những biển hiệu của các tiệm tạp hóa, ngoài ra còn có ba, bốn tiệm bán quan tài !
Cuồng hòa thượng chau mày nói:
- Thí chủ biết tiệm nào không ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Hòa thượng, dưới mũi chúng ta còn có miệng mà !
Hòa thượng bất giác thất cười, lão cùng Hầu Sơn Phong đi đến tiệm thứ nhất.
Người của tiệm quan tài tưởng rằng khách mua hàng đến nên vội bước ra nghinh tiếp.
Hầu Sơn Phong nói:
- Tại hạ xin hỏi một lời, ba ngày trước Đồng gia mua mấy chục cỗ quan tài là ở ...
Chủ tiệm vội đáp:
- Nhị vị tìm đúng rồi, chính là tiểu hiệu, chính là tiểu hiệu.
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Vậy sau đó Mạc tổng quản của Đồng gia đương đêm đến đặt làm hai cỗ ...
Chủ tiệm "à" một tiếng rồi nói:
- Đó không phải là tiểu hiệu, là tiệm kia ...

Lão chỉ qua nhà bên cạnh và nói tiếp:
- Nhà đó mua bán chẳng ra gì, nhị vị xem đến bây giờ mà vẫn chưa mở cửa !
Hai người nhìn qua thì quả nhiên, mặt trời đã quá ba con sào sắp đến giờ Ngọ rồi mà tiệm quan tài này vẫn đóng chặt cửa, bên trong chẳng có động tĩnh gì. Tục ngữ có câu:
Không muôn phát tài thì không dậy sớm !
Xem ra, tám phần là nhà này không muốn phát tài rồi.
Hầu Sơn phong nói lời cám ơn với chủ tiệm này rồi cùng Cuồng hòa thượng bước qua tiệm bên cạnh.
Chàng đưa tay gõ cửa ba, bốn tiếng, lẽ thường đã có người gõ cửa thì cửa tiệm tất sẽ lập tức được mở ! Nào ngờ, chẳng những không có người ra mở cửa mà ngay cả một tiếng trả lời cũng không ! Mua bán gì mà ngủ như chết thế ?
Hầu Sơn Phong chau mày nói:
- Hòa thượng, vòng ra cửa sau thử.
Thế là hai người, một tăng một tục vòng ra phía sau của tiệm quan tài.
Cửa sau nằm trong một ngõ hẻm nhỏ rất vắng vẻ, hai người chẳng kiêng kỵ gì nữa nên trèo tường mà vào hậu viện của tiệm quan tài này.
Bầu không khí trong hậu viện vô cùng yên tĩnh, những tại cửa một gian phòng phía đông lại có người nằm.
Hầu Sơn Phong và Cuồng hòa thượng bất giác rùng mình, cả hai vị tung người lướt đến.
Đó là một hán tử trung niên, thế nằm tựa như đang ngủ, sắc diện bình thường, chỉ có điều tứ chi lạnh băng, rõ ràng đã chết từ lâu rồi !
Vừa nhìn qua thì Hầu Sơn Phong và Cuồng hòa thượng liền nhận ra hán tử trung niên này bị người ta điểm tử huyệt mà chết.
Thời điểm ngộ nạn có thể là tối qua, vì y phục của hán tử trung niên này không chỉnh tề, cúc áo chưa cài, khóe mắt còn dính ghèn !
Hầu Sơn Phong và Cuồng hòa thượng bước vào nhà xem thì bất giác bi nộ run người, khóe mắt muốn rách toạc, trong nhà có mười mấy người nằm dưới đất, lớn có nhỏ có, nam có nữ có !
Tất cả đều bi điểm tử huyệt dẫn đến trí mạng !
Hầu Sơn Phong lạnh lùng hừ một tiếng rồi khẽ phất hữu chưởng lên, theo đó là một đạo bạch quang lập tức bay vào tay chưởng.
Đó lại là một mảnh giấy trắng, mảnh giấy này vốn được dùng tách trà chèn lên bàn Bút tích trên giấy vẫn là một kiểu chữ cuồng thảo như trước, viết rằng:

"Ta biết nhị vị tất đến nên lưu lại vài chữ thị ý ! Đồng Uyển Nhược, Mạc Tử Kinh đã bị ta giam vào lao ngục, xin báo cho nhị vị biết như vậy.
Dám xin nhị vị hãy tự lo quét tuyết trước cổng nhà mình, đừng quản vào chuyện người khác, bằng không một khi đại họa đổ xuống đầu thì chớ trách hôm hôm nay ta không báo trước !" Vẫn là ký hiệu quen thuộc, chỗ ký tên có vẽ một con rồng !
Cuồng hòa thượng gượng cười, nói:
- Thí chủ, mấy phen thất bại này đã đủ cho ta và ngươi không chiu đựng được nữa rồi !
Hầu Sơn Phong lạnh lùng hừ một tiếng, song mục đột hiện kỳ quang, bất kỳ ai trông thấy cũng nổi da gà dựng tốc gáy, không rét mà run.
Chàng đưa năm ngón tay ra và lạnh lùng nói:
- Hòa thượng lão biết đây là biểu thị gì không ?:
Cuồng hòa thượng giật mình nói:
- Thí chủ, ngươi lại muốn xuất lạt thủ à ?
Khóe miệng Hầu Sơn Phong lộ vẻ cười nhạt cực kỳ tàn khốc chàng nói:
- Rốt cuộc thì hòa thượng lão vẫn là người biết tại hạ, hoà thượng, lão biết đấy, xưa nay tại hạ không quản chuyện thế gian nhưng vì sự đáng thương của Đồng Uyển Nhược, Đồng gia và mấy chục con người vô tội này, đồng thời cũng vì con rồng này mà tại hạ không thể không quản !
Cuồng hòa thương nói:
- Thí chủ, ngươi có biết một khi Lạt thủ của ngươi xuất ra thì sẽ chết bao nhiêu người không ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Hòa thượng, tại hạ đã thu mình ba năm rồi nhưng người chết cũng không ít !
Cuồng hòa thượng nhắm mắt, nói:
- A di đà phật ! Thiện tai, thiện tai ...
Chợt nghe Hầu Sơn Phong lạnh lùng quát:
- Giỏi cho tên thất phu !
Cuồng hòa thượng mở choàng mắt ra, lão thấy có năm luồng hắc khí từ năm đầu ngón tay trên hữu chưởng của Hầu Sơn Phong bung ra, hắc khí càng lúc càng lạnh nhạt, dần dần không nhìn thấy nữa !
Cuồng hòa thượng rùng mình kêu thất thanh:
- Thí chủ, đây là ...
Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói:
- Hòa thượng, trên mảnh giấy này có tẩm độc dược !

Cuồng hòa thượng hỏi:
- Thí chủ biết là độc dược gì không ?
Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:
- Chưa từng nghe cũng chưa từng thấy !
Cuồng hòa thượng chau mày thở dài rồi nói:
- Lại một chút manh mối bị ...
Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:
- Chưa hẳn thế, hòa thượng, tại hạ sẽ tìm đến Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo !
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Chẳng phải lão nạp đã nói rồi sao ? Đáng tiếc là Mạc Tử Kình đã dùng sạch vò nước !
Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói:
- Tại hạ không tin là không tìm ra manh mối, đi, hòa thượng !
Cuồng hòa thượng vội hỏi:
- Đi đâu ?
Hầu sơn Phong nói:
- Đi khắp nơi hỏi xem, có người nào vận chuyển nhiều quan tài xuất thành hay không ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Nếu là lão nạp thì lão nạp tìm một nơi rất vắng vẻ trong thành để chọn nó !
Hầu Sơn Phong nói:
- Đó là lão hòa thượng, còn quan tài cũng không chỉ hai cỗ, đi thôi !
Nói đoạn chàng kéo Cuồng hòa thượng lướt ra khỏi hậu viện của tiệm quan tài !
Một lát sau, Hầu Sơn Phong một mình quay trở lại địa bàn của chàng, vừa đến khu vực Phu Tử Miếu thì đã thấy Thiết Ngưu đi ngược lại.
Hắn thấy Hầu Sơn Phong thì lập tức khai khẩu:
- Hầu đại ca, ngươi lại gặp vận đào hoa rồi, sáng nay có một hồng y cô nương ...
Hầu Sơn Phong khoát tay, nói:
- Ta biết rồi, đừng nói nhiều, cẩn thận chớ để Tiểu Thúy Hồng biết được thì cô ta có thể cắt lưỡi ngươi đấy. Nào, bây giờ hãy đi làm giúp ta chút việc ...
Thiết Ngưu lè lưỡi rồi nói:
- Thiết Ngưu ta không dám động đến con sư tử cái đó rồi, có chuyện gì vậy ?
Hầu Sơn Phong nói:

- Rủ thêm mấy huynh đệ, đi khắp thành hỏi thử xem, có người nào vận chuyển mấy chục cỗ quan tài xuất thành hay không ? Hoặc có ai thấy mấy chục cỗ quan tài được đưa ra khỏi Đồng gia hay không ?
Thiết Ngưu ngạc nhiên nói:
- Thế nào, Hầu đại ca ?
Hầu Sơn Phong lại phất tay nói:
- Mấy chục cỗ quan tài ở Đồng gia bị người ta trộm rồi, đi mau thôi, chậm là không kịp đấy.Lát nữa trở lại sòng bạc báo cho ta biết nhé, đi mau ! Đi mau !
Thiết Ngưu định thần rồi giơ đầu quyền lên và mắng:
- Con bà tổ tiên nó, cái gì không trộm lại đi trộm quan tài, nếu để Thiết Ngưu ta gặp thì nhất định ta sẽ moi tim lột da hắn !
Nói đoạn, hắn phóng bước ba chân bốn cẳng chạy như bay.
Thiết Ngưu đi rồi thì Hầu Sơn Phong cũng cất bước, nhưng đi chưa được bao xa thì đột nhiên trước mắt chàng thấy thoáng một bóng hồng xuất hiện.
Hầu Sơn Phong rùng mình, thầm kêu một tiếng hỏng bét và bất giác cúi đầu !
Bất luận thế nào cũng đã không tránh kịp, vì giọng nói lanh lảnh như chuông ngân đã vang lên bên tai chàng:
- Ta chờ ngươi cả nửa ngày rồi, có gặp vị huynh đệ đó của ngươi không ?
Còn may, thì ra nàng vẫn chưa nghe thấy câu chuyện giữa Thiết Ngưu và Hầu Sơn Phong. Hầu Sơn Phong thở phào, chàng ngẩng hầu nhìn lên thì thấy hồng y nữ đang đứng bên trái mình, chàng vội cười cười và đáp:
- Hóa ra là cô nương, tại hạ vẫn chưa gặp, lẽ nào cô nương cũng chưa ...
Hồng y nữ nheo mắt phụng quan sát Hầu Sơn Phong một lúc rồi lắc đầu nói:
- Cũng chưa, ngươi biết hắn ở đâu không ?
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Tại một thuyền hoa kỹ viện trên sông Tần Hoài, cô nương không nên tới nơi đó !
Một thiếu nữ vốn không nên tới những nơi như vậy, Hầu Sơn Phong nắm rất rõ điểm này !
Nào ngờ hồng y nữ lắc đầu và mỉm cười một cách tự nhiên, nàng nói:
- Không sao, ta không quan tâm.
Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nót:

- Cô nương nói chơi rồi, cô nương sao có thể tới nơi đó được.
Hồng y nữ vẫn thản nhiên nói:
- Thật mà, tay không quan tâm đến điều đó !
Hầu Sơn Phong vội lắc đầu, nói:
- Cô nương không quan tâm nhưng tại hạ quan tâm, vạn nhất để cô nương trở thành ...
Tại hạ không gánh vác nổi chuyện này rồi !
Hồng y nữ nói:
- Ngươi yên tâm, đó là chuyện của ta, ta không trách ngươi là được
Hầu Sơn Phong bất giác thầm kêu khổ, ý nghĩ xoay chuyển, chàng gật đầu, nói:
- Được thôi, nhưng tại hạ có chút việc phải làm, tại hạ không thể đưa cô nương đi, tại hạ tìm gười đưa cô nương đi nhé !
Nói đoạn, chàng định cất bước đi, nhưng hồng y nữ liền soạt chân, dang cánh tay trắng như tuyết ngăn lại và nói:
- Không, ta muốn ngươi đưa ta đi !
Hầu Sơn Phong gượng cười, nói:
- Cô nương chỉ cần có thể đưa cô nương đi thì ai đưa đi mà không được ?
Hồng y nữ lắc đầu nói:
- Tất nghiên là không giống nhau, ngươi là ngươi, còn người khác là người khác.
Hầu Sơn Phong chau mày nói:
- Cô nương hà tất phải làm khó người khác !
Hồng y nữ nói:
- Chiếu cố cho bằng hữu của huynh đệ kết nghĩa của ngươi, lẽ nào chẳng phải là chuyện ngươi nên làm ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Cố nhiên là tại hạ nên làm, nhưng cô nương thông cảm, tại hạ còn có chuyện quan trọng phải làm.
Hồng y nữ lắc đầu nguầy nguậy và nói:
- Điều đó ta không biết, chỉ cần ngươi đưa ta đến đó rồi ngươi muốn đi đâu thì đi !
- Thì ra cô nương này chẳng kể phải quấy gì cả !
Hầu Sơn Phong quét nục quang nhìn quanh thì thấy không ít người lén nhìn mình và hồng y nữ, chàng sợ gặp phải người quen buột miệng gọi chàng một tiếng thì hỏng bét.
Vì vậy, chàng liền gật đầu, nói:
- Được rồi, mời cô nương đi theo tại hạ !
Nói đoạn, chàng sải bước đi tới trước.

Hồng y nữ theo sát phía sau và nói:
- Ta nói trước nhé, nếu ngươi định giở trò với ta thì không dễ đâu đấy !
Hầu Sơn Phong chau mày nói:
- Cô nương, tại hạ có cần thiết phải làm thế không ?
Hồng y nữ thản nhiên nói:
- Điều đó phải hỏi chính ngươi !
Lời này dường như có chút ẩn ý, Hầu Sơn Phong bất giác giật mình, chàng không dám nỏi thêm gì nữa, mà chỉ lặng lẽ đưa hồng y nữ ra sau Phu Tử Miếu, đi về phía bến Tần Hoài !
Nhưng đến Phu Tử Miếu thì hồng y nữ đột nhiên dừng bước và nói như ra lệnh:
- Này, ngươi đứng lại !
Hầu Sơn Phong ngạc nhiên dừng bước chàng nói:
- Thế nào, cô nương không đi nữa sao ?
Hồng y nữ lắc đầu, nói:
- Ngươi nói rất đúng, nơi đó không phải là chỗ mà nữ hài tử nên tới, vả lại đến nơi đó cũng khiến ngươi khó chịu, ta không đi nữa Nơi này không có ai qua lại nên ta muốn ở đây nói chuyện với ngươi !
Hầu Sơn Phong gượng cười, nói:
- Cô nương muốn đùa với người ta thật rồi, tại hạ còn có chuyện, không thể bồi tiếp ...
Hồng y nữ nói:
- Không thể bồi tiếp cũng phải bồi tiếp, ngươi nên biết là ta đã nghĩ đến ngươi rất nhiều rồi đấy !
Hầu Sơn Phong nói:
- Lúc đầu tại hạ không cho cô nương đi, đó không phải là cũng đã nghĩ đến cô nương sao ?
Hồng y nữ lắc đầu, nói:
- Ta không chỉ điều đó, ý ta muốn nói, nơi này ngươi sẽ không gặp người quen, nói chuyện sẽ tiện hơn đối với ngươi. Nếu ngươi không chịu bồi tiếp ta nói chuyện ở nơi này thì không chừng ta đành phải làm phiền ngươi đưa ta đến chiếc thuyền đó thôi !
Hầu Sơn Phong thầm kinh động trong lòng, chàng vội nói:
- Muốn nói ở đây thì ở đây nói vậy ?
- Thế mới phái !
Hồng y nữ mỉm một nụ cười rất tuyệt, nàng nói - Đừng sợ, ta không biết ăn thịt người đâu, bây giờ ngươi không còn chuyện gì nữa phải không ?
Hầu Sơn phong gượng cười, nói:

- Cô nương nhất định muốn tại hạ Ở đây bồi tiếp thì dù có chuyện to bằng trời, tại hạ cũng đành gác lại !
Hồng y nữ mỉm cười, nói:
- Ngươi nói vậy khiến ta cảm thấy bất an, chỉ có điều ta không nghĩ rằng ngươi có chuyện, ta nghĩ rằng chẳng qua là ngươi sợ gặp mặt ta, muốn tìm cơ hội tránh xa ta mà thôi !
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Đây mới là chuyện nực cười, tại sao tại hạ phải sợ gặp mặt cô nương chứ. Tại sao tại hạ lại muốn tìm cơ hội tránh xa cô nương ? Có lý do gì khiến tại hạ phải làm như thế ?
Hồng y nữ nói:
- Lý do gì thì ngươi tự biết, nhưng ta cũng có thể nói cho ngươi biết, ngươi sợ ta gặp huynh đệ kết nghĩa Hầu Sơn Phong đó của ngươi phải không ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Lời này của cô nương khiến tại hạ càng ...
Hồng Y nữ cắt lời, nói:
- Không cần biện hộ, ta có thể nói cho ngươi biết, ta đã tìm được Hầu Sơn Phong rồi !
Hầu Sơn Phong "à" một tiếng rồi nói:
- Vậy thì tốt rồi đã như thế thì cô nương hà tất phải ...
Hồng y nữ lại cắt lời, nói:
- Đương nhiên ta phải tìm ngươi, vì Hầu Sơn Phong đó ở xa tận chân trời nhưng cũng gần ngay trước mắt !
Hầu Sơn Phong lạnh người, chàng nói:
- Cô nương, đây chẳng phải là chuyện đại nực cười trong thiên hạ sao ?
Tại hạ sao có thể là Hầu Sơn Phong ...
- Ngươi không thừa nhận à ?
Hồng y nữ mỉm cười, nói:
- Vừa rồi Thiết Ngưu gọi ngươi thế nào ?
Hỏng bét, hóa ra nàng đã nghe được tất cả ! Hầu Sơn Phong chợt cảm thấy cõi lòng nặng trĩu, hàng trăm ý nghĩ xoay chuyển như chớp trong đầu, chàng vội nói:
- Cô nương, hắn gọi tại hạ là Hầu đại ca, tại hạ kêu bằng Hầu ...
Hồng y nữ lại cắt lời, nàng nói:
- Ngươi kêu bằng Hầu gì ? Nếu ngươi không kêu bằng Hầu Sơn Phong thì tại sao Thiết Ngưu nói với ngươi là một hồng y cô nương tìm ngươi ? Chuyện này ngươi giải thích thế nào ?
Hầu Sơn Phong chau mày gượng cười, nhất thời trầm mặt bế khẩu !

Hồng y nữ mỉm cười, nói:
- Nếu ngươi vẫn không thừa nhận thì ta sẽ tìm người đến hỏi ngay bây giờ ...
Hầu Sơn Phong nói:
- Cô nương, không cần phải hỏi, tại hạ thừa nhận là được rồi ?
Hồng y đắc ý mỉm cười, nàng nói:
- Cuối cùng thì ngươi cũng phải thừa nhận, thế tại sao trước cổng Đồng gia ngươi không thừa nhận.
Hầu Sơn phong cau mày nhíu mặt, chàng nói:
- Cô nương, tại hạ đã gặp qua bốn nhân vật võ lâm hung hãn đó, cô nương mang theo trường kiếm, bộ dạng lại kinh người như vậy tại hạ đâu biết cô nương tìm mình để làm gì ?
Tại hạ sợ không dám thừa nhận cũng là lẽ thường tình !
Hồng y nữ thản nhiên mỉm cười, nói:
- Ngươi giỏi ăn nói lắm, nhưng sợ rằng không phải là chuyện như thế ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Tại hạ theo sự thật nói, cô nương không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào !
Hồng y nữ nói:
- Đương nhiên là ta không tin, ta chỉ nghi rằng ngươi có ý trốn tránh ta, sợ ta nhận ra bản lai diện mục thật của ngươi và vạch trần bí mật của ngươi, đúng không nào ?
Hầu Sơn Phong thản nhiên nói:
- Cô nương, một kẻ hạ lưu chỉ biết rượu chè, trai gái cờ bạc, không chuyện gì không làm như tại hạ thì có bản lai diện mục gì, có bí mật gì ?
Hồng y nữ nói ; - Ngươi phải hỏi chính ngươi đấy, bề ngoài ngươi là một hạ lưu chuyên cờ bạc vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu, nhưng bên trong không phải như thế !
Hầu Sơn phong nói:
- Cô nương khiến cho tại hạ dở khóc dở cười rồi !
Hồng y nữ nói:
- Đương nhiên, nếu là ta thì ta cũng sẽ dở khóc dở cười.
Nàng ngưng một lát rồi đột nhiên, hỏi:
- Ngươi có nhận ra ta không ?
Hầu Sơn phong vội lắc đầu, nói:
- Cô nương, tại hạ không có phúc phần lớn như thế, không nhận ra !
Trên ngọc diện của hồng y nữ thoáng lộ vẻ ai oán, nàng thở dài rồi nói:

- Chỉ mới ba năm mà ngươi đã không còn nhận ra ta rồi, nếu kéo dài thêm nữa thì chẳng biết sẽ như thế nào ?
Cõi lòng Hầu Sơn Phong như thắt lại, chàng nói:
- Cô nương nói thế là ...
Hồng ý nữ chăm chú nhìn chàng và nói:
- Ngươi còn chưa rõ sao ?
Hầu Sơn Phong gật đầu nói:
- Tại hạ hiểu rồi, sở dĩ cô nương tìm tại hạ là vì tự cho rằng mình quen biết tại hạ phải không ?
Hồng y nữ gật đầu và nói:
- Đúng vậy, nhưng không phải cho rằng mà là thật sự quen biết ngươi, vậy mà ngươi lại không thừa nhận quen biết ta, ngươi cũng quá nhẫn tâm rồi ...
Hầu Sơn Phong nói:
- Có khả năng là cô nương tìm nhầm người rồi, đích thực là tại hạ không quen biết cô nương !
Song mục của hồng y nữ khẽ chớp động, nàng nói:
- Không quen biết thì thôi vậy, nhưng ta hỏi ngươi, tứ tuyệt Thư - Cầm - Đổ - Tửu mà ngươi dùng đánh bại tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì, đích thực là trá thuật phải không ?
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Đúng vậy, chuyện này cũng chẳng có gì là mất mặt, vì tại hạ vốn là ...
Hồng y nữ lắc đầu, nói:
- Đáng tiếc là tứ đại hộ pháp của Lạnh Thiên Trì đều giảo hoạt đa trí, không phải bất kỳ ai cũng có thể lừa gạt được. Có thể thắng bọn họ trên bốn phương diện Thư - Cầm - Đổ - Tửu, và khiến bọn họ tâm phục khẩu phục thì thế gian này chỉ có duy nhất một người !
Hầu Sơn Phong nói:
- Nhưng đích thị là tại hạ sử dụng trá thuật để thắng bọn họ, tại hạ cũng biết người duy nhất mà cô nương nói là ai rồi, vì đương thời bốn lão kia đã nói cho tại hạ biết, bọn họ cũng thừa nhận tại hạ là người thứ hai ?
Hồng y nữ nói:
- Đó là bọn họ, còn ta tuyệt đối không thừa nhận, đối với chuyện này, tuyệt đối ta không dễ bị lừa như vậy, vì chẳng có ai hiểu người đó hơn ta !
Hầu sơn Phong nói:
- Nhưng trên thực tế ...
Hồng y nữ cắt lời, nói:

- Ta nói cho ngươi biết một chuyện, bốn năm trước khi ta hành lữ trên giang hồ, tình cờ gặp gỡ một vị mỹ nam tử tuyệt thế vô song, người này chẳng những tuấn tú tuyệt luân, anh phong thoát tục mà còn là một cao thủ uy chấn võ lâm, đặc biệt là văn tài cái thế, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, ngoài ra còn thông hiểu bách giá chư tử, tam giao cửu lưu. Thậm chí các tuyệt kỹ bách nghệ, không môn nào không thông, không môn nào không tinh, có thể gọi là đệ nhất kỳ tài trong thiên hạ gần trăm năm qua ...
Hầu Sơn Phong à một tiếng rồi nói:
- Tại hạ không biết trong võ lâm còn có nhân vật như vậy !
Hồng y nữ chẳng để ý đến chàng, nàng thản nhiên nói tiếp:
- Trong võ lâm thiên hạ, người người đều nói chàng là một ác ma đáng chết vạn lần, chỉ cần nói đến hổ cũng biến sắc, nghe phong phanh là hắc bạch lưỡng đạo kinh tâm táng đởm, nhưng duy nhất một mình ta là biết chàng hiệp cốt nhân tâm, là vị kỳ hiệp cái thế đầu đội trời chân đạp đất. Sở dĩ chàng bị xem là ác ma, chỉ vì chàng khinh đời ngạo thế, bỡn cợt nhân gian, tính tình phóng đãng, không giả dối, không làm bộ làm tịch, chàng ghét sự ác như thù, đặc biệt là thống hận những kẻ lừa đời mua danh, giả nhân giả nghĩa, vì thế nên chàng hạ thủ quá nặng, quá độc mà thôi. Tóm lại, dù chàng là ác ma hay hiệp nghĩa thì chàng cũng đều khiến ta vừa gặp là xiêu lòng, không thể tự kềm chế ...
Hầu Sơn Phong nói:
- Điều đó chẳng phải là rất tốt sao ? Chỉ mơ uyên ương không mơ tiên, anh hùng hiệp nữ từ đây sánh vai hành hiệp giang hồ, hình bóng thành đôi, lưu truyền giai thoại !
Hồng y nữ chăm chú nhìn chàng và hỏi:
- Đây là điều ngươi nói phải không ?
Hầu Sơn Phong vội nói:
- Đâu chỉ là tại hạ, cô nương cứ hỏi thử xem, ai ai cũng nói như vậy mà thôi !
Hồng y nữ khẽ gật đầu với vẻ ai oán và nói:
- Đúng vậy, ngươi nói không sai, đương thời đích thực ai ai cũng nói thế, trời tạo một đôi, đất tạo một đôi, nhưng hình ảnh đẹp không lâu dài, ba năm trước đột nhiên chàng xuôi tay về với đất, rời bỏ thế gian và cũng vĩnh viễn rời bỏ ta ...
Hầu Sơn Phong à một tiếng rồi nói:
- Tạo hóa sao lại trêu người đến thế ? Đây thật là ...
Hồng y nữ tiếp lời:
- Ta vốn cho rằng hồng nhan bạc mệnh, đa tình xưa nay thường ôm

hận, tạo hóa đố kỵ thế nhân, trời xanh quá vô tình, ta nghe hung tin này thì đau đớn cùng cực, không muốn sống nữa, hận không thể bạt kiếm tự vẫn để theo chàng đi ...
Hầu Sơn Phong lên tiếng an ủi:
- Cô nương, người chết không thể sống lại, cô nương đừng quá ...
Hồng y nữ lại cắt lời, nói:
- Nhưng ta lại nghĩ, một vị kỳ tài như chàng, một vị đại anh hùng, chân hào kiệt đỉnh thiên lập địa như vậy thì không nên đoản mệnh như thế. Nếu không, thế gian này chẳng còn người tốt sống nữa, do đó trong tiềm thức ta cho rằng chàng chưa chết, và mỗi năm dù mưa gió hay gian nguy cũng không ngăn cản được việc ta đến trước mộ chàng dâng hoa và thắp hương, ta vẫn luôn hy vọng là chàng có thể bước ra từ trong mộ ...
Thân hình Hầu Sơn Phong khe khẽ run, giọng nói cũng hơi lạc đi, chàng nói:
- Chân tình của cô nương thật khiến người ta cảm động, khiến người ta kính phục, chỉ có điều hy vọng của cô nương là không thể thành hiện thực !
Hồng y nữ thản nhiên nói như không nghe thấy gì:
- Nhưng ba năm qua, ta đã thất vọng và cũng đã tuyệt vọng, song trong thời gian đó ta phát hiện một chuyện, đó là cái chết của chàng có một nửa lý do là muốn trốn tránh ta, muốn làm cho ta hết hy vọng ...
Hầu Sơn Phong nói:
- Cô nương, đối với một cô nương tuyệt đại phong hoa, anh hùng hiệp nghĩa thì bất kỳ người nào cũng không có lý do để làm như vậy, nếu có thì người đó là thiên hạ đệ nhất ngu xuẩn, là thiên hạ đệ nhất nhẫn tâm !
Hồng y nữ lắc đầu nói:
- Chàng không giống bất kỳ người nào cả, chàng không phải là người mà là thần, ta không thể nói chàng là một kẻ ngu xuẩn nhưng ta nói chàng là thiên hạ đệ nhất nhẫn tâm ...
Hầu Sơn Phong vội nói:
- Cô nương, tại hạ hiểu rồi, người mà cô nương nói là vị Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam phải không ?
Hồng y nữ chú mục nhìn đối phương và thản nhiên nói:
- Sao ngươi biết người ta nói đến là chàng ?
Hầu Sơn Phong cũng thản nhiên đáp:
- Cô nương nói đương kim thế gian chỉ có một người thắng được bốn nhân vật võ lâm kia, và bốn nhân vật đó cũng nói như vậy, bọn

họ nói người đó là Hạ Hầu Lam đã chết ba năm rồi, bây giờ cô nương cũng nói người đó đã chết ba năm, vậy không phải Hạ Hầu Lam thì là ai ?
Hồng y nữ gật đầu nói:
- Đúng vậy, ngươi nói không sai, đích thị là chàng !
Hầu Sơn Phong nói:
- Nhưng cô nương, có người tận mắt thấy hắn được chôn xuống đất !
Hồng y nữ nói:
- Điều này ta biết, với trí tuệ của chàng thì việc che mắt thiên hạ thì không phải là chuyện khó !
Hầu Sơn Phong lắc đầu nói:
- Vậy thì quái lạ, nếu hắn chưa chết ...
Hồng y nữ cắt lời, nói:
- Đúng vậy, chàng vẫn chưa chết, ta cũng đã tìm được chàng, hiện tại chẳng những chàng thay tên đổi họ biến đổi diện mục mà căn bản không thừa nhận quen biết ta, ngươi nói xem có khiến người ta đau lòng không chứ ?
Hầu Sơn Phong giả vờ hàm hồ, chàng gật đầu nói:
- Không phải tại hạ nói xấu hắn trước mặt cô nương, nhưng quả thật hắn quá tệ, đừng nói là cô nương, nếu trường hợp là tại hạ thì tại hạ cũng sẽ nát lòng đứt ruột.
Hồng y nữ nói:
- Vậy sao ? Nhưng ta đâu chỉ nát lòng đứt ruột ? Cõi lòng ta đã hơn một lần tan nát, ruột của ta đã hơn một lần đứt đoạn, ta không ngại lao khổ, không tránh gian nan đi khắp tứ hải sơn xuyên, tìm khắp tứ phương bát hướng, khó khăn lắm mới tìm được chàng, ta đã lập chủ ý, nếu chàng không chịu nhận ta nữa thì ta sẽ đập đầu chết trước mặt chàng, ngươi nói xem, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ ?
Hầu Sơn Phong bất giác chau mày, chàng vội nói:
- Cô nuương, tại hạ nói một câu lẽ ra không nên nói, phụ mẫu dưỡng dục không dễ, lẽ nào nói rằng cô nương sống chỉ vì hắn ? Chuyện này dường như không đáng ...
Hồng y nữ thản nhiên nói:
- Ngươi biết nói vòng vo tam quốc, nên biết một chữ tình có thể giúp người ta sống mà cũng có thể giết người ta chết, đối với một nữ nhân thì điều đó càng đặc biệt quan trọng.
Hầu Sơn Phong nói:
- Cô nương, tại hạ bạo gan nói một câu, một kẻ vô tình vô nghĩa, lòng dạ sắt đá như vậy thì căn bản không đáng để cô nương tiếp tục

si tình như vậy ...
Hồng y nữ nói:
- Vậy là ngươi khuyên ta đi chết phải không ?
Hầu Sơn Phong ngẩn người giây lát rồi vội nói:
- Cô nương, ý tại hạ không phải như vậy, tại hạ muốn nói là thiên hạ rộng lớn ...
Hồng y nữ cắt lời, nói:
- Ta có thể nói cho ngươi biết, hoặc là chàng nhận ta hoặc là ta chết, tuyệt không có con đường thứ ba, con người ta vốn rất cố chấp bảo thủ !
Hầu Sơn Phong thở dài:
- Đã vậy thì tại hạ cũng không tiện nói gì thêm với cô nương ...
Hồng y nữ cười cười, nói:
- Giả như ta cho rằng ngươi là Hạ Hầu Lam thì sao ?
Hầu Sơn Phong phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:
- Cô nương thật khéo nói đùa, tại hạ làm gì có phúc phận lớn như vậy ?
Hồng y nữ chậm rãi nói:
- Vậy ta muốn ngươi nói cho ta biết, ba chữ Hầu Sơn Phong được giải thích như thế nào ?
Hầu Sơn Phong kinh động trong lòng, chàng nói:
- Cô nương, danh tánh là do phụ mẫu ...
- Đúng vậy !
Hồng y nữ lại cắt lời, nói:
- Nếu kẻ làm con tự tiện thay đổi danh tánh do phụ mẫu đặt là đại bất hiếu !
Hầu Sơn Phong cười thầm, chàng nói:
- Cô nương, trên đời này chẳng có ai tự tiện thay đổi danh tánh để mang tiếng đại bất hiếu đâu !
Hồng y nữ nói:
- Nhưng theo ta thấy, ngươi là kẻ tự gọt đầu gọt chân danh tánh của mình đấy. Hai chữ Sơn Phong há chẳng phải từ chữ Lam mà ra đó sao ? Hầu Sơn Phong vốn là Hầu Lam thêm một chữ Hạ vào nữa, chẳng phải là Hạ Hầu Lam sao ?
Hầu Sơn Phong gượng cười, nói:
- Cô nương chớ lấy phép chiết tự mà đoán, đó chẳng qua là sự trùng hợp ngẫu nhiên ...
Đôi mày liễu của Hồng y nữ chợt dựng lên, nàng nói:
- Chuyện đã đến nước này mà ngươi còn không thừa nhận sao ?
Hầu Sơn Phong nói:

- Cô nương khiến tại hạ khó trả lời quá, đừng nói tại hạ không phải là Hạ Hầu Lam, dù có phải thì bây giờ tại hạ cũng đã trở thành kẻ bất luân bất bại, đang chung sống với một mỹ nữ trên sông Tần Hoài, đâu đáng để cô nương ...
Hồng y nữ nói:
- Đừng lấy những chuyện đó đánh lừa ta, ta đã sớm lên thuyền hỏi rồi, Tiểu Thúy Hồng kia nói cho ta biết rất tường tận, ngươi và cô ta rốt cuộc như thế nào thì ngươi tự biết lấy !
Hầu Sơn Phong vô cùng kinh ngạc, chàng định tìm lời biện hộ nhưng Hồng y nữ đã nghiêm sắc diện nói tiếp:
- Đừng nói nhiều, ngươi chỉ trả lời ta một câu, ngươi nhận hay không nhận ta ?
Hầu Sơn Phong trầm mặc không nói, hồi lâu sau chàng mới lắc đầu và nói:
- Cô nương, chớ tranh luận về chuyện không đáng tranh luận này nữa, giả như cô nương vẫn có thâm tình với Hạ Hầu Lam như xưa thì hiện tại có một chuyện nghiêm túc mà cô nương nên làm giúp hắn.
Hồng y nữ cũng lắc đầu nói:
- Không, ta không nghĩ rằng có bất kỳ chuyện nào quan trọng và nghiêm túc hơn chuyện này !
Hầu Sơn Phong lại lắc đầu và nói:
- Điều đó tùy cô nương, tại hạ không tranh luận nữa ! Nhưng xin hỏi, cô nương có biết thảm họa ở "Kim Lăng Đồng gia" không ?
Hồng y nữ gật đầu nói:
- Ta nghe nói đôi chút, thế nào ?
Hầu Sơn Phong nhướng mày, nói:
- Đó là do Hạ Hầu Lam hạ độc thủ !
Hồng y nữ biến sắc, nàng trầm giọng quát:
- Ngươi nói bậy, Hạ Hầu Lam sao có thể ...
Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:
- Cô nương có biết ký hiệu năm xưa của Hạ Hầu Lam là gì không ?
Hồng y nữ gật đầu nói:
- Tất nhiên là biết, là con rồng vàng dương ngũ trảo !
- Một chút cũng không sai !
Hầu Sơn Phong nói:
- Nghe vị tổng quản kêu bằng Thiết Diện Sát Thần của Đồng gia nói, vết thương thí mạng trên những người của Đồng gia là cái gì Nhất Tàn Chỉ của Hạ Hầu Lam. Sau khi bắt cóc Đồng cô nương và vị tổng quản đó của Đồng gia thì hung thủ còn để lại thủ thị ý, cuối thư vẽ

một con rồng vàng dương ngũ trảo. Ngoài ra hắn còn giết cái gì tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì bằng vết thương Nhất Tàn Chỉ, và cũng để lại thư có vẽ rồng vàng dương ngũ trảo !
Hồng y nữ im lặng nghe, đôi mày liễu dựng lên, mắt phụng xạ kỳ quang, nàng lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:
- Ngươi dám lừa ta à ? Ta không tin !
Hầu Sơn Phong thản nhin nói:
- Cô nương không tin thì có thể hỏi Thiết Ngưu, hắn đã nghe và đã thấy tất cả. Đúng rồi, lúc nãy cô nương có nghe tại hạ nói chuyện với Thiết Ngưu không ?
Hồng y nữ gật đầu nói:
- Có nghe, ngươi bảo hắn đi khắp nơi hỏi xem có ai vận chuyển nhiều quan tài xuất thành hay không !
Hầu Sơn Phong nói:
- Không sai, cô nương đã nghe thấy rồi ...
Hồng y nữ nói:
- Thế tại sao ngươi không hỏi ta sớm hơn ?
Hầu Sơn Phong ngạc nhiên hỏi lại:
- Lẽ nào cô nương biết ?
Hồng y nữ thản nhiên mỉm cười và nói:
- Không chỉ biết mà ta còn tận mắt trông thấy !
Hầu Sơn Phong vội hỏi:
- Cô nương thấy những gì ?
Hồng y nữ cười nhạt, nói:
- Ta không vội mà ngươi vội gì thế ? Ta chỉ hỏi ngươi có nhận hay không nhận ta ?
Hầu Sơn Phong ngớ người, chàng gượng cười, nói:
- Sao cô nương lại cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam ?
Hồng y nữ cười nhạt, nói:
- Ngươi không nhận ta cũng chẳng sao, ta nói một câu lẽ ra không nên nói, nhưng đừng mong ta nói ra những gì ta trông thấy !
Hầu Sơn Phong chau mày, chàng trầm ngâm một lát rồi nói:
- Cũng may Hầu Sơn Phong này không phải là kẻ được đằng chân lấn đằng đầu, nếu không kiểu cưỡng nhận tình nhân như cô nương ...
Hồng y nữ trừng mắt phụng, uy phong đột hiện. Hầu Sơn Phong vội thụt lưỡi bế khẩu.
Một lát sau Hồng y nữ mới thản nhiên cười và nói:
- Nói thế nào tùy ngươi, ta không bận tâm !
Hầu Sơn Phong tiếp lời:

- Vậy tại hạ cũng đành thuận tùy theo cô nương thôi, dù sao thì chuyện cũng liên quan đến tại hạ. Cô nương giá họa thì cứ để cho hắn giá họa, xem ra uy danh một đời của Hạ Hầu Lam sắp ...
Hồng y nữ đột nhiên quát hỏi:
- Ngươi nói có người giá họa à ?
Hầu Sơn Phong chậm rãi nói:
- Chẳng phải vừa rồi tại hạ nói cho cô nương biết về "Nhất Tàn Chỉ" và con rồng vàng đó sao ?
Hồng y nữ chăm chú nhìn chàng và nói:
- Xem ra ngươi biết cũng không ít chuyện, nhưng làm sao ngươi biết là có kẻ giá họa mà không phải là do chính Hạ Hầu Lam độc thủ ?
Hầu Sơn Phong giật mình, chàng vội nói:
- Cô nương nghĩ rằng là chính hắn hạ độc thủ sao ? Tại hạ cũng nghe nói đôi chút về Hạ Hầu Lam, tại hạ không dám nghĩ rằng một nhân vật như hắn lại có thể ...
Hồng y nữ lạnh lùng nói:
- Được rồi, không cần che đậy nữa, ta nói cho ngươi biết cũng tốt thôi, vừa rồi khi ta đến đây, ta thấy một cỗ xe mã bịt bùng chạy ra hướng Ấp Giang Môn ...
Hầu Sơn Phong vội hỏi:
- Xe mã bịt bùng thì cô nương thấy được gì ?
Hồng y nữ trừng mắt hỏi:
- Nó không thể bị gió thổi tung lên sao ?
Hầu Sơn Phong vội gật đầu nói:
- Có thể, có thể, xin cô nương nói tiếp !
Hồng y nữ nguýt chàng một cái rồi nói tiếp:
- Lúc ta đi ngang qua cỗ xe mã đó thì có một luồng gió thổi bay một góc màn xe, ta liếc nhìn vào thấy trong xe có hai cỗ quan tài ...
Hầu Sơn Phong không nhẫn nại được nên lại xen vào:
- Cô nương, hai cỗ à ?
Hồng y nữ gật đầu, nói:
- Đúng vậy, hai cỗ, một lớn một nhỏ !
Hầu Sơn Phong chau mày, chàng vội truy vấn:
- Cô nương, người đánh xe có hình dạng như thế nào ?
Hồng y nữ nói:
- Ta không thấy rõ, hình như là một lão nông !
Hầu Sơn Phong hỏi tiếp:
- Cô nương, chuyện xảy ra vào lúc nào ?
Hồng y nữ chớp chớp song mục và nói:
- Ngươi không biết tính sao ? Từ khi ta đến đây cho tới bây giờ là

bao lâu ?
Hầu Sơn Phong trầm ngâm một lát rồi nói:
- Tính thời gian thì sợ rằng đã qua sông rồi, qua Giang Phố rồi ...
Hồng y nữ mỉm cười, nói:
- Có thể, nhưng bây giờ muốn truy theo cũng còn kịp !
Thân hình Hầu Sơn Phong hơi động, nhưng chàng ngước nhìn đối phương và nói:
- Truy theo ? Bảo ai truy theo bây giờ ?
Hồng y nữ cười cười, nói:
- Tất nhiên là ngươi ! Lẽ nào ngươi muốn ta truy theo ?
Hầu Sơn Phong cười ha hả rồi nói:
- Đây mới là chuyện đại buồn cười trong thiên hạ ! Tại sao tại hạ phải truy theo ? Mà dựa vào đâu để truy theo chứ ? Thứ nhất là không biết võ công, thứ hai chẳng quan hệ dây mơ rễ má gì với Hạ Hầu Lam, muốn chết cũng không nên tìm cách chết như vậy ! Ai muốn truy theo thì truy theo, tại hạ muốn về thuyền đánh một giấc thôi !

Hồi 5
Hồng Phấn Si Tình

Hồng y nữ cười nhạt, nói:
- Cơ trí của ngươi khá lắm, nhưng truy theo hay không là tùy ngươi, ai thích giá họa thì giá họa, ngươi bớt giở trò trước mặt ta đi. Bây giờ ngươi đi đến đâu ta đi đến đó, xem thử ai khẩn trương hơn ai.
Đôi mày của Hầu Sơn Phong chợt dựng lên, vẻ tươi cười trên mặt cũng biến mất, chàng nói:
- Cô nương, tại hạ lên thuyền đó, cô nương có đi được không ?
Hồng y nữ thản nhiên nói:
- Tại sao ta không đi được chứ ? Chẳng phải ta đã từng đến đó rồi sao ?
Hầu Sơn Phong cười cười, nói:
- Vậy thì tốt rồi, chỉ cần cô nương có bản lĩnh xem tại hạ và Tiểu Thúy Hồng thân mật với nhau là được, cô nương. Xin mời theo tại hạ !
Nói đoạn, chàng quay người định cất bước.
Ngọc diện của Hồng y nữ hơi ửng đỏ, đột nhiên nàng quát lên:
- Ngươi đứng lại !
Hầu Sơn Phong mới vừa quay nửa người, nghe vậy thì chàng quay lại mỉm cười, nói:
- Thế nào, cô nương có điều gì muốn chỉ giáo nữa ?
Hồng y nữ tròn xoe mắt phụng, thần thái lạnh lùng, nàng nói:
- Ngươi dám ...
- Nực cười !
Hầu Sơn Phong bật cười rồi nói:
- Thuyền hoa đó là của Tiểu Thúy Hồng, cô ta lại là kỹ nữ trên sông Tần Hoài, và là chỗ thân thiết với Hầu Sơn Phong này, tại hạ thân mật với cô ta trên thuyền cũng chẳng phạm vương pháp, và cũng chẳng mời cô nương đến xem.
Hồng y nữ vừa xấu hổ vừa tức, sắc diện chuyển qua tái nhợt, song mục xa hung quang, hữu thủ đột nhiên vung lên, bật trường kiếm.
Nhưng cùng lúc đó, thân hình yểu điệu thục nữ của nàng chợt run lên, hai hàng lệ thương tâm bất giác chảy xuống. Nàng nói với giọng run run:

- Lam ca, muội đau lòng đứt ruột vì chàng. Quyết chí thủ tiết vì chàng, bất kể cuồng phong hay bão vũ, mỗi năm muội đều dâng hoa thắp hương cho chàng, vượt ngàn dặm xa xôi chạy tới Kim Lăng này cũng vì chàng, vậy mà chàng ... chàng ... chàng nhẫn tâm phụ muội như vậy ...
Hầu Sơn Phong thản nhiên mỉm cười, nói:
- Cô nương, trên thế gian này có nhặt vàng nhặt bạc nhưng không có ...
Hồng y nữ nện mạnh gót hài xuống đất, hai đạo mục quang vừa ân ái vừa bi phẫn, nhìn thẳng vào mắt Hầu Sơn Phong, nàng nói:
- Lam ca, chàng thật độc ác ...
Bỗng nhiên nàng quay ngoắt thân hình và phóng thẳng xuống dòng sông Tần Hoài đang cuồn cuộn chảy !
Song mục của Hầu Sơn Phong đột hiện hàn quang, thân hình chàng vừa động thì bỗng nhiên nghe một giọng khàn khàn vạch tầng không truyền tới:
- A di đà Phật, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng phủ đồ, sao Hầu thí chủ còn chưa ra tay ?
Lời chưa dứt thì một bóng màu lam lướt tới và lăng không xuất thủ chụp lấy vai Hồng y nữ giật lại. Đồng thời người này còn mượn thế xuất tả thủ nhanh như chớp, đỡ dưới thắt lưng Hồng y nữ và quăng nàng vào bờ. Hồng y nữ vừa hạ chân lên bờ thì bóng màu lam cũng hạ thân xuống, người này chính là Cuồng hòa thượng. Lão ngưng thần nhìn Hồng y nữ một lúc rồi nói:
- Cô nương, thiên hạ chẳng có chuyện gì khó mà không giải quyết được, thượng thiên còn có đức hiếu sinh, thân thể là nhận từ phụ mẫu, sao lại dễ dàng dùng hạ sách này ?
Hồng y nữ đưa tay áo lau ngấn lệ và ngẩng đầu lên, hai mắt của nàng đỏ hoe, nàng nghiến răng rồi lạnh lùng quát:
- Hòa thượng, lão chớ quản vào chuyện người khác, ta không khóc, ta vì ai mà khóc, tại sao phải khóc, lệ của ta đã chảy cạn từ lâu rồi, các người hợp lại để khinh phụ ta ...
- A di đà Phật !
Cuồng hòa thượng vội chấp tay nói:
- Nữ thí chủ tạm thời bớt nổi trận lôi đình, xem thử lão nạp là ai đây !
Hồng y nữ cười nhạt, nói:
- Lão có bị thiêu thành tro ta cũng nhận ra, lão chính là hòa thượng đi chung với Hạ Hầu Lam.
Cuồng hòa thượng nói:
- Không sai, nữ thí chủ, lão nạp là vị hòa thượng mà thí chủ gặp lúc

nãy, nhưng vị Hầu thí chủ này không phải là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma như nữ thí chủ nói !
Hồng y nữ chăm chú nhìn hòa thượng với vẻ nghi hoặc, nàng nói:
- Hòa thượng, lão biết Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma à ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Nữ thí chủ, lão nạp là Cuồng hòa thượng !
Hồng y nữ "à" một tiếng rồi tỏ vẻ ngạc nhiên nói:
- Lão là vị Cuồng hòa thượng du hí phong trần, cười đời ngạo thế đó à ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Du hí phong trần, cười đời ngạo thế thật, nhưng "Cuồng" thì không phải của lão nạp.
Hồng y nữ bất giác đỏ mặt, nhất thời nàng cúi đầu không nói gì.
Một lát sau nàng ngẩng đầu lên rồi đột nhiên quét mục quang nhìn quanh và ngạc nhiên vội hỏi:
- Đại hòa thượng, Hầu Sơn Phong đâu ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Nữ thí chủ, lúc nào buông tay được thì buông tay, chỗ nào tha người được thì tha người, vị Hầu thí chủ đó đã sợ tội mà bỏ chạy rồi, cũng không biết là chạy đi đâu ?
Hồng y nữ chú mục quang nhìn hòa thượng và nói:
- Đại hòa thượng, lão đã giúp hắn thì không nên ngăn cản ta !
Cuồng hòa thượng nói:
- Đệ tử phật môn vốn có chút từ bi trong lòng, có lý nào thấy chết không cứu ? Lão nạp không giúp bất kỳ người nào !
Hồng y nữ nói:
- Vậy sao đại hòa thượng biết hắn không phải là Hạ Hầu Lam ?
- A di đà Phật !
Cuồng hòa thượng khẽ niệm phật hiệu rồi nói:
- Ngày trước, khi Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái thí chủ mai táng Hạ Hầu Lam thì lão nạp cũng có bên cạnh !
Hồng y nữ chớp chớp song mục và nói:
- Đại hòa thượng, người xuất gia không được bịa chuyện !
Cuồng hòa thượng gật đầu nói:
- Đúng vậy, lão nạp đâu dám bịa chuyện.
Hồng y nữ nói:
- Đột nhiên đại hòa thượng dời phật giá đến Kim Lăng này là vì ...
Cuồng hòa thượng nói:
- Lão nạp nghe nói tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì đến Kim Lăng tầm thù nên vội độ ách tiêu tai cho Đồng gia, cứu vãn một trường

huyết kiếp, nào ngờ ...
Hồng y nữ cắt lời, nói:
- Không ngờ bị vị Hầu Sơn Phong kia đi trước một bước, dùng trá thuật đẩy lui tứ ma !
Cuồng hòa thượng gật đầu nói:
- Không sai, đúng là như vậy !
Hồng y nữ nói:
- Đại hòa thượng cũng cho rằng đó là trá thuật ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Lão nạp nghĩ rằng, có khả năng là như vậy.
Hồng y nữ nhướng đôi mày liễu lên và nói:
- Tại sao đại hòa thượng không khẳng định chuyện này ?
Cuồng hòa thượng thản nhiên nói:
- Chỉ vì lão nạp không tận mắt trông thấy chuyện đó !
Hồng y nữ nói:
- Tại sao đại hòa thượng không nói dứt khoát là không phải ?
Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói:
- Sự thực vị Hầu thí chủ đó không biết võ công, không thi triển trá thuật thì tuyệt đối không thể thắng.
Đột nhiên Hồng y nữ bật cười rồi nói:
- Vậy đại hòa thượng khẳng định đó là trá thuật ?
Cuồng hòa thượng ngớ người giây lát, nhưng lão lập tức tiếp lời:
- Bình sinh lão nạp thường như vậy, phàm chuyện gì không tận mắt trông thấy thì không dám khẳng định !
Hồng y nữ cười nhạt, nói:
- Thế tại sao đại hòa thượng có thể khẳng định hắn không biết võ công.
Cuồng hòa thượng hơi giật mình, nhưng lão cũng nhanh trí đáp ngay:
- Chuyện này à ! Vì lão nạp cũng từng thử qua !
Hồng y nữ "à" một tiếng rồi nói:
- Đại hòa thượng từng thử qua thật à ?
Cuồng hòa thượng cúi đầu nhìn xuống đất, khẽ niệm phật hiệu:
- A di đà Phật, người xuất gia không dám bịa chuyện nói dối !
Hồng y nữ cười cười và nói:
- Chuyện này ta tin hòa thượng lão, nhưng lúc Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán thiên mai táng Hạ Hầu Lam, đại hòa thượng lão có ở bên cạnh thật không ?
Cuồng hòa thượng gật đầu một cách chắc chắn và nói:
- Không sai, nữ thí chủ, đích thực là lão nạp có ở bên cạnh !

Hồng y nữ cười nhạt, nói:
- Đại hòa thượng là người xuất gia làm đệ tử phật môn nên suy cho cùng thì không thể nói dối, nhưng e rằng Cuồng hòa thượng lão còn có điều chưa biết, đương thời tuy ta đến chậm một bước, nhưng vì hồ nghi cái chết của Hạ Hầu Lam nên ta đi khắp nơi dò hỏi những người có mặt tại đương trường, không một ai nói đương thời có tăng nhân nào tại hiện trường cả !
Cuồng hòa thượng mỉm cười nói:
- Sợ rằng thí chủ cũng có điều chưa biết, đương thời lão nạp chưa cạo đầu xuất gia !
Hồng y nữ nhướng mày liễu và cười nhạt, nói:
- Vậy đương thời đại hòa thượng là vị nào tại đương trường ?
Cuồng hòa thượng chậm rãi nói:
- Lão nạp cũng chính là người tại đương trường mà nữ thí chủ từng hỏi qua !
Hồng y nữ ngạc nhiên nói:
- Vậy đại hòa thượng là Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái ...
Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:
- Nữ thí chủ, Khoái Bán Thiên đó cũng đã chết nhiều năm rồi, đã sớm mục rữa theo cây cỏ rồi !
Hồng y nữ gật đầu, nói:
- Ta hiểu rồi, họ Khoái năm xưa bây giờ là Cuồng hòa thượng !
Cuồng hòa thượng nói:
- Nữ thí chủ hiểu được như vậy là tốt, đương thời lão nạp tự tay mai táng Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam đại hiệp, nên chuyện Hầu thí chủ không phải là Hạ Hầu đại hiệp không thể có sai lầm !
Thân hình Hồng y nữ hơi run run, nàng nói:
- Đại hòa thượng, Hạ Hầu Lam có thể nhẫn tâm lừa dối ta, nhưng đại hòa thượng lão chẳng có lý do gì giúp hắn lừa dối ta, đúng không ?
Cuồng hòa thượng lại nhìn xuống đất và nói:
- Nữ thí chủ thật sáng suốt, lão nạp đâu dám lừa dối nữ thí chủ !
Hồng y nữ cười nhạt, nói:
- Đại hòa thượng, đệ tử phật môn trên tuân theo tôn chỉ phật tổ, dưới ôm lòng từ bi, ta cho rằng đại hòa thượng lão không thể nhẫn tâm triệt tán đoạn nhân duyên này !
Cuồng hòa thượng hơi chấn động tâm thần, lão nói:
- A di đà Phật, lão nạp không dám, lão nạp chỉ có thể nói cho thí chủ biết một câu, Hạ Hầu đại hiệp cũng như Khoái Bán Thiên, đích thực là trước sau đều đã chết cả rồi.

Song mục của Hồng y nữ lấp lánh kỳ quang, khóe mắt rưng rưng ngấn lệ, nàng thi lễ và nói:
- Đa tạ đại hòa thượng, ta sẽ không tìm Hạ Hầu Lam nữa, xin đại hòa thượng chỉ giúp cho, hiện tại vị Hầu Sơn Phong kia đi đâu rồi ?
Cuồng hòa thượng bình thản nói:
- Chuyện này lão nạp không thể nói ra được, vừa rồi nghe nữ thí chủ nói, có một cỗ xe mã vận chuyển hai quan tài ra Ấp Giang Môn và có khả năng đã sang bờ bắc, lão nạp không dám chậm trễ, phải truy theo cỗ xe đó thôi. Xin cáo biệt tại đây, nữ thí chủ hãy bảo trọng !
Nói đoạn lão chấp tay vái chào rồi tung người lướt đi như tia chớp.
Hồng y nữ tỏ ra xúc động, nàng lên tiếng nói:
- Đa tạ đại hòa thượng lần nữa, xin lượng thứ cho việc không đưa tiễn.
Nói đoạn nàng cũng lắc người một cái, lập tức có một bóng mây hồng lướt đi giữa không trung ...
"Ô Y" là một địa danh không lớn nhưng cũng không thể xem là nhỏ, nơi này tuy không lớn không nhỏ nhưng người từ Giang Phố muốn sang Kim Lăng, buộc phải đi qua nơi này. Do vậy mà địa danh này luôn khá náo nhiệt ! Nói nái nhiệt không chỉ vì nơi này đông người qua lại mà còn vì nơi này có khá nhiều trà quán tửu quán, chí ít cũng trên vài mươi nhà ! Mỗi trà quán, tửu quán đều ngồi chật khách, không một chỗ trống.
Lúc này có một người chậm rãi bước vào ngõ phía nam của "Ô Y", người này mặc thanh y, dáng vẻ phiêu dật thanh thoát, chỉ đáng tiếc là khuôn mạat không dễ coi chút nào.
Nhìn kỹ thì đó chính là Hầu Sơn Phong.
Chàng đứng bên đường và quét mục quanh nhìn tứ phía, đôi mày kiếm bất giác chau lại, vì trước một tửu quán gần đó có dừng một cỗ xe bịt bùng !
Cỗ xe mã này che kín đến độ, nếu có người ngồi trong xe thì e rằng không thở ra hơi được.
Trước càng xe có dắt một chiếc roi ngựa, không thấy người đánh xe đâu cả, có lẽ người này đã vào tửu quán ăn uống rồi.
Hầu Sơn Phong đã có phát hiện này thì không còn do dự gì nữa, chàng liền cất bước đi tới, chàng dừng bước trước cửa tửu quán, song mục quét nhìn vào trong, hạng người nào cũng có nhưng lại không thấy lão nông đánh xe như Hồng y nữ từng nói.
Đúng rồi, có lẽ lão nông này muốn tránh tai mắt thế gian nên khi ra khỏi thành Kim Lăng thì lão cải trang thành một bộ dạng khác !
Nhưng vì trong tửu quán quá đông khách với đủ loại sắc thái nên

nhất thời Hầu Sơn Phong không thể tìm ra đối phương.
Chàng suy nghĩ một lúc rồi bước đến cạnh cỗ xe, đưa tay vén màn xe nhìn vào bên trong, quả nhiên trong có hai cỗ quan tài, một lớn một nhỏ.
Hầu Sơn Phong nhận ra ngay đây chính là hai cỗ quan tài do Mạc Tử Kinh đặt làm và chính lão tổng quản này cùng Đồng Uyển Nhược nằm ẩn mình trong đó.
Song mục của Hầu Sơn Phong lấp lánh kỳ quang, chàng vừa buông bức màn xuống thì đột nhiên nghe có giọng khàn khàn cất lên ở phía sau lưng.
- Này, ngươi muốn làm gì thế ?
Hầu Sơn Phong giật mình quay người lại và bất giác sững sờ, trước mắt chàng là một lão nhân lưng còng, thân mặc y phục nông gia bằng vải thô. Trên mặt đầy nếp nhăn, râu tóc đều vương đầy bụi đất, lão nhân trừng mắt nhìn thẳng Hầu Sơn Phong mà không chớp.
Hầu Sơn Phong thản nhiên mỉm cười rồi nói:
- Không làm gì cả, cỗ xe này là của lão à ?
Lão nông gật đầu, nói:
- Không sai, là của ta !
Hầu Sơn Phong quan sát đối phương một lúc rồi nói:
- Vừa rồi sao tại hạ không thấy lão trong tửu quán ?
Lão nông nói:
- Vừa rồi ta ra phía sau tiểu tiện, vừa bước vào là thấy ngươi động đến xe của ta.
Hầu Sơn Phong nói:
- Xe đã là của lão thì tốt rồi, trong cỗ xe này là ...
Lão nông cắt lời, nói:
- Ngươi không nhìn thấy à ? Quan tài, ngươi cần không ?
Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:
- Không sai, tại hạ muốn mua, lão bán không ?
Lão nông chớp chớp song mục và nói:
- Không bán thì để làm gì ? Nếu ta muốn giữ lại dùng thì một cỗ là đủ rồi, cần gì đến hai cỗ ? Ngươi muốn mua một cỗ hay muốn mua cả hai ?
Hầu Sơn Phong đưa hai ngón tay ra và nói:
- Tại hạ cần đến hai cỗ, bao nhiêu tiền ?
Lão nông nói:
- Ta vừa bán vừa vận chuyển, giá tiền phải chờ vận chuyển tới nơi rồi mới tính được !
Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:

- Vậy thì tốt, lão đánh xe theo tại hạ nhé !
Lão nông gật đầu rồi lồm cồm bò lên xe, đoạn lão giật dây cương đánh xe theo Hầu Sơn Phong đi về hướng nam !
Ra khỏi ngõ hướng nam thì hành nhân đã thưa dần, tứ bề hoang dã tịch lặng, Hầu Sơn Phong quay lại vẫy tay và nói:
- Được rồi, dừng xe ở đây thôi !
Lão nông dân ngạc nhiên nói:
- Thế nào dừng ở đây ư ? Được thôi, người bán đành chìu lòng người mua vậy, ngươi bảo dừng ở đây thì dừng ở đây.
Nói đoạn lão gò dây cương cho cỗ xe mã dừng lại !
Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:
- Lão giúp tại hạ đưa quan tài xuống nhé !
Lão nông khoát tay, nói:
- Đừng vội, lão phu đã nói rồi, đến nơi phải tính tiền, thỏa thuận giá cả trước rồi hãy tính !
Hầu Sơn Phong cười cười, nói:
- Được thôi, lão muốn bao nhiêu tiền một cỗ ?
Lão nông dân đưa ra một ngón tay và nói:
- Ngươi cho lão phu chẳn số đi !
Hầu Sơn Phong hỏi lại:
- Cái gì ? Một cỗ một lạng chăng ?
- Một lạng ?
Lão nông kêu lên:
- Ta nói một cỗ là mười lạng.
Hầu Sơn Phong bật cười, nói:
- Quan tài ở đâu mà đắt thế, lão lợi dụng sự khó khăn của người khác để moi tiền rồi !
Lão nông lạnh lùng nói:
- Quan tài này được làm từ gỗ tốt, ngươi bỏ lạng bạc mua một cỗ quan tài của ta là không thiệt thòi đâu, nhưng mua hay không tùy ngươi, ngươi không mua thì ta đi tìm người khác.
Nói đoạn, lão định giật giây cương cho ngựa đi.
Nhưng Hầu Sơn Phong liền khoát tay nói:
- Các hạ, nói đùa cũng đến lúc phải dừng lại, tại hạ chẳng có hứng thú nữa rồi, nói đi, hai cỗ quan tài này từ đâu ra ?
- Từ đâu ra ư ?
Lão nông trợn tròn mắt, nói:
- Không trộm cũng không cướp ! Bằng vào sức lao động mà đổi lấy !
Hầu Sơn Phong thản nhiên mỉm cười và nói:
- Tại hạ chưa từng nghe nói lấy sức lao động mà đổi lấy quan tài !

Đâu chỉ ngươi chưa từng nghe !
Lão nông trầm sắc diện nói:
- Ngay cả lão phusống đến chừng này tuổi, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải trong đời, cả đời ta lấy nghề đánh xe mưu sinh, tối qua có người tìm đến nhà bảo ta vận chuyển hai cỗ quan tài này đến "Ô Y" ! Nói rõ là trả hai mươi lạng không thiếu một xu, nào ngờ chưa tới "Ô Y" thì người kia đã đuổi theo, khiêng hai người chết trong quan tài ra, rồi dùng vải quấn lại và mang đi. Trước khi đi còn bảo là để lại hai cỗ quan tài này trả tiền xe, ngươi nói xem có phải là một cỗ là lạng không ?
Hầu Sơn Phong cười cười, nói:
- Đây thật là kỳ sự, vậy thì một cỗ bán mười lạng cũng không ...
Lão nông vội hỏi:
- Ngươi chịu mau phải không ?
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Tại hạ mua, nhưng ...
Lão nông cười hì hì, nói:
- Xem ra tiểu tử đó không lừa ta, hắn nói nhất định có người đồng ý xuất mười lạng để mua một cỗ, và còn nói người mua là họ Hầu, này, ngươi có phải là người họ Hầu không ?
Hầu Sơn Phong hơi chấn động trong lòng, chàng mỉm cười, nói:
- Không sai, hắn nói không sai, tại hạ họ Hầu, người đó là ai vậy ?
Lão nông lắc đầu, nói:
- Lão phu cũng không quen biết, đó là một người vừa ốm vừa cao, hành sự rất quái đản ... Thực ra ngươi mua là mua quan tài của ta, hà tất phải quan tâm hắn là ai ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Nói rất đúng, nhưng hai người chết kia là một già một trẻ, một nam một nữ phải không ?
Lão nông gật đầu, nói:
- Chỉ biết là một nam, một nữ, còn tướng mạo thế nào thì lão phu không thấy rõ !
Hầu Sơn Phong hỏi tiếp:
- Lão thấy hắn đi về hướng nào ?
Lão nông nói:
- Ta tức muốn điên người thì đâu còn lòng dạ mà để ý hắn đi về hướng nào ?
Nói đoạn, lão đứng lên càng xe và mở màn xe, sau đó lão quay lại gọi Hầu Sơn Phong.
- Này, ngươi giúp ta một tay, khiêng xuống thôi.

Hầu Sơn Phong bước lại gần thùng xe và nói:
- Không vội, để tại hạ xem thử gỗ làm quan tài này có tốt hay không đã !
Lão nông tỏ vẻ không vui, lão nói:
- Ta còn lừa ngươi sao ? Đều là gỗ tốt cả, không tin thì ngươi tự xem ...
Đột nhiên Hầu Sơn Phong xuất thủ định chụp vào cỗ quan tài nhỏ !
Cùng lúc này, thần thái của lão nông cũng lộ chút khẩn trương.
Nhưng thủ trảo sắp chụp xuống quan tài thì Hầu Sơn Phong thu tay lại và mỉm cười nói:
- Không được, tại hạ mở không ra, lão mở giúp cho tại hạ xem thử !
Lão nông ngạc nhiên nói:
- Mở không ra thật à ? Không sao, để ta đưa đến gần cho ngươi xem !
Nói đoạn, lão bước qua càng xe và vào trong thùng xe.
Hầu Sơn Phong lại khoát tay, nói:
- Không cần đẩy ra, lão mở nắp giúp tại hạ là được rồi !
Lão nông gượng cười nói:
- Ngươi lại nói đùa rồi, cỗ quan tài nặng thế này, một mình lão phu làm sao nhấc lên được ?
Hầu Sơn Phong thản nhiên cười và nói:
- Sợ rằng không phải là không nhất lên được.
Lão nông ngạc nhiên nói:
- Không phải không nhấc lên được thì là gì ? Ta đã cao niên thế này ...
Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:
- Càng cao niên càng gian ngoan giảo hoạt, sợ rằng trong quan tài này có bày trò gì đó để hại người !
Lão nông biến sắc, lão ngồi xuống càng xe và nói:
- Ngươi chớ đặt điều nói bậy bạ, ngươi không mua thì nói dứt khoát là không mua, để ta còn đi tìm người khác.
Lời vừa dứt thì lão vung tay giật dây cương.
Nhưng Hầu Sơn Phong nhanh tay lẹ mắt vô cùng, thân hình thấp thoáng như chớp, xuất thủ như gió, chàng chụp càng xe giữ lại và cười nói:
- Đừng diễn trò trước mặt tại hạ nữa, hai cỗ quan tài này hai mươi lạng, tại hạ không bớt lão một đồng, mau mở quan tài ra cho tại hạ xem !
Lão nông lại biến sắc, giọng nói đã có chút phẫn nộ:
- Con người ngươi sao vô lý đến thế ? Bây giờ ngươi muốn mua

nhưng ta không muốn bán nữa.
Hầu Sơn Phong nói:
- Vậy sao được ? Sợ rằng không do lão quyết định nữa rồi !
Lão nông cười nhạt, nói:
- Đối với kẻ vô lý thì không cần khách khí, buông tay !
Lời chưa dứt thì hữu thủ đã vung lên, "vèo" một tiếng, chiếc roi ngựa quất thẳng vào cổ tay Hầu Sơn Phong.
Hầu Sơn Phong nhướng mày nói:
- Hảo thủ pháp, nhưng bằng chút thân thủ này cũng đủ để mở nắp hai cỗ quan tài rồi !
Vừa nói chàng vừa xuất hữu chưởng "rắc" một tiếng, chiếc roi ngựa lập tức bị gãy đôi !
Lão nông cười nhạt, nói:
- Cũng không tệ, bằng thân thủ này thì ngươi không phải là người họ Hầu rồi !
Nói đoạn, lão quất mạnh phần roi gãy vào mông ngựa, con ngựa đau đớn hí vang rồi tung bốn vó xông lên trước.
Nguyên ý của lão không phải là đánh xe thoát đi mà nhân lúc xa mã hí động, phi thân tẩu thoát. Bỏ mặc Hầu Sơn Phong với cỗ xe và hai cỗ quan tài !
Quả nhiên, cỗ xa mã vừa xông lên thì lão cười nhạt và nói:
- Họ Hầu kia, ngươi khá lắm, hai cỗ quan tài giao cho ngươi đấy !
Lời chưa dứt thì lão đã tung người lên không và lướt đi !
Hầu Sơn Phong muốn truy theo lão nông thì không thể không bỏ cỗ xe, nếu không bỏ cỗ xe thì lão nông tất sẽ trốn thoát.
Nhưng một câu của lão nông kia chưa lọt hết vào tai thì chàng đã có quyết định, cứu người là quan trọng nên chàng liền xuất thủ khống chế cỗ xe lại.
Con ngựa tung vó hí dài mấy tiếng rồi mới chịu đứng yên.
Hầu Sơn Phong lướt đến cạnh thùng xe, khẽ đưa tay chụp về phía cỗ quan tài nhỏ.
Nhưng mới nửa chừng thì chàng biến trảo thành chưởng vỗ xuống hư không trên nắp áo quan, kế đó chàng lắc người lui ra sau.
Chàng vừa định thân thì nắp quan tài đã bật lên, theo đó là một tiếng nổ "ầm" long trời lở đất, gỗ nát phát màn xe bay ra tứ phía, cỗ xa mã lập tức sụm xuống.
Con ngựa kinh hồn bạt vía, kéo mấy mảnh gỗ vụn mà chạy như điên.
Hồi lâu sau, Hầu Sơn Phong mới trấn định tinh thần, chàng đưa tay áo lau mồ hôi trán, khi nhìn lại thì ngựa đã biến mất, mặt đất đầy gỗ vụn, cỗ quan tài nhỏ nát như tương, cỗ quan tài lớn cũng chẳng khá

gì hơn. Nhưng không thấy Đồng Uyển Nhược và Mạc Tử Kinh đâu cả !
Cũng may không thấy Đồng Uyển Nhược và Mạc Tử Kinh, bằng không thì chàng chỉ có thể trông thấy hai thi thể không toàn vẹn.
Nghĩ đến đây, Hầu Sơn Phong bất giác rùng mình. Song mục xạ hàn quang chàng định tung người đuổi theo lão nông, nhưng thân hình vừa động thì chàng liếc thấy một mảnh giấy từ trong đống gỗ nát bay ra.
Hầu Sơn Phong liền kiềm bước, xuất hữu chưởng dùng hấp lực hút mảnh giấy lại, bóng bạch quang thấp thoáng, chớp mắt mảnh giấy đã bay vào tay chàng !
Vừa liếc nhìn qua thì song mục Hầu Sơn Phong đột hiện uy phong. Trên mảnh giấy viết mấy hàng chữ thảo thế này:
"Nếu các hạ không bị tan thương nát thịt thì đó là phúc mệnh ngang bằng tạo hoá của các hạ, cũng có thể lấy việc này để cảnh cáo, khuyên các hạ bớt quản vào chuyện người khác, bằng không lần sau sẽ không chỉ là chút thuốc nổ cỏn con như vậy !" Bên dưới không ký tên, nhưng ở góc trái lại vẽ một con rồng vàng nhe nanh múa vuốt.
Hầu Sơn Phong lạnh lùng tự nói:
- Giỏi cho tên thất phu, ta cũng muốn xem thử rốt cuộc ngươi là nhân vật nào, xem thử ngươi có bản lãnh thông thiên gì mà có thể thoát khỏi hai tay của ta !
Nói đoạn, chàng chập hai bàn tay lại, mảnh giấy lập tức nát như bột, bản thân chàng cũng chỉ lắc người một cái là mất hút tung tích.
Hầu Sơn Phong vừa đi khỏi thì lập tức có một bóng lam y hạ chân xuống đường địa, đó là Cuồng hòa thượng.
Lão đứng phát ngẩn giữa đống gỗ nát vụn, đột nhiên lão cúi xuống nhặt lên một góc giấy vụn, trên góc giấy vụn này chỉ có một chiếc trảo rồng.
Cuồng hòa thượng chau mày, đột nhiên như ngộ ra điều gì, thân hình lão lập tức phóng vút lên rồi lướt đi nhanh như chớp !
Cuồng hòa thượng vừa biến mất thì lại có một bóng hồng thấp thoáng, một vị Hồng y thiếu nữ hạ bước xuống đương trường.
Nàng cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho khinh động đến ngẩn người.
Hồi lâu, rất lâu sau, nàng mới quét mục quang nhìn hiện trường đổ nát lần cuối rồi bỏ đi.
Trong chớp mắt, đương trường trở nên tịch lặng vô cùng.
Nhưng chẳng lâu sau thì bầu không khí tịch lặng này bị một toán người kỳ dị đột nhiên xuất hiện phá vỡ, đồng thời toán người này còn

mang đến một bầu không khí ghê rợn.
Toán người này gồm mười một người, trong đó có tám người mặc bạch bào, tóc dài buông xõa, mặt ngựa thâm trầm nhợt nhạt, trông như những quái nhân, khiến bất kỳ ai trông thấy cũng lạnh người.
Ngoài ra còn có hai hắc y đại hán to khỏe khiêng kiệu.
Người cuối cùng là một lão nhân mặc gấm bào ngồi kiệu, lão nhân này có thân hình vừa ốm vừa nhỏ bé, tóc râu đều bạc trắng, sắc diện cũng nhợt nhạt, thoạt trông cứ như một thi thể vừa phá quan tài mà ra.
Toán người vừa tới đương trường thì hai bạch bào quái nhân đi trước lập tức đứng lại, quay người và cúi đầu cung kính nói:
- Bẩm chủ nhân, là nơi này !
Gấm bào lão nhân ngồi trên kiệu lạnh lùng khai khẩu:
- Xem kỹ thử có chút manh mối gì khả dĩ truy tìm không ?
Hai lão bạch bào quái nhân đáp một tiếng rồi quay người lại, bốn đạo mục quang lấp lánh như tia chớp, quét nhìn khắp đương trường, hồi lâu sau cả hai cùng cúi người, nói:
- Bẩm chủ nhân, không có nửa chút manh mối khả dĩ truy tìm !
Gấm bào lão nhân lạnh lùng hừ một tiếng, song mục xạ hàn quang, lão nói:
- Lão phu đi khắp tứ hải, dù thâm sơn dã cốc cũng phải tìm ra hắn, đi !
Một tiếng đi vừa phát ra thì đoàn người lập tức đi như bay !
Ngoài hai hắc y đại hán khiêng kiệu ra, mười sáu bàn chân của tám bạch bào quái nhân đều cách mặt đất hơn tấc, thuận tùy theo gió lướt đi, đâu giống người đi bình thường ?
Trong chớp mắt, nơi này trở lại yên tĩnh như cũ !
Lần này sự yên tĩnh kéo dài khá lâu ...
Đây là vùng hoang dã ở ngoại thành, một vùng hoang dã rộng lớn nhìn không thấy bờ, nếu phóng mắt nhìn xa thì chỉ có thể thấy sóng cỏ cao hơn thước đang uốn mình theo gió mà thôi, ngoài ra khó có thể thấy thứ gì khác !
Nhưng trong vùng hoang dã này có một rừng bạch dương không nhỏ, rừng bạch dương này khá rậm, từ ngoài nhìn vào trong là một màu đen ngòm, khó thấy được vật gì.
Đột nhiên có một bóng lam y lướt qua vùng hoang dã yên tĩnh rồi chui tọt vào rừng bạch dương rậm rạp.
Nhìn kỹ vào rừng bạch dương thì thấy có một khoảng đất trống này có một môi miếu thổ địa hoang phế lâu năm.
Trong rừng đã không có chút ánh sáng lọt vào nên tối mò mò, trong

ngôi miếu, tuy hoang phế nhưng tự nhiên là càng tối hơn.
Một chút cũng không sai, thử nhìn vào cửa ngôi miếu hoang, bên trong quá tối đen như mực, khiến người ta cảm thấy khó nhìn thấy năm ngón tay.
Bóng lam y dừng bước trước thổ địa miếu chừng một trượng, bây giờ nhìn kỹ lại thì có thể nhận ra đây chính là lão nông đánh xe vừa rồi.
Nhưng hiện tại lão đã đứng thẳng người, tuyệt không thấy một chút còng lưng, lão dừng bước rồi cúi người, đoạn hướng vào trong miếu lớn tiếng nói một cách cung kính:
- Bẩm tổng tọa, thuộc hạ đến phục mệnh !
Từ trong ngôi miếu hoang truyền ra một giọng lạnh lùng:
- Nhiệm vụ của ngươi có hoàn thành mỹ mãn không ?
Lão nông nói:
- Bẩm tổng tọa, hắn đuổi kịp xa mã ...
Giọng lạnh lùng cắt lời, nói:
- Ta chỉ hỏi nhiệm vụ của ngươi có hoàn thành không ?
Lão nông rùng mình và nói:
- Bẩm tổng tọa, hắn cơ trí hơn người, lần đầu hắn chưa tùy tiện hành động ...
Giọng lạnh lùng trong miếu lại nói:
- Vậy có lẽ lần thứ hai hắn tùy tiện hành động !
Lão nông nói:
- Bẩm tổng tọa, lần thứ hai thuộc (missing pages) chết để bày tỏ lòng trung thành, tuyệt không dám cầu đại công !
Giọng lạnh lùng cười nhạt, nói:
- Lời này của ngươi rất thuận tai ta, rất được lòng ta, ta sẽ không bớt đại công này của ngươi ...
Bỗng nhiên người này bế khẩu, đương trường trở nên yên lặng vô cùng.
Nhưng đột nhiên có một luồng ô quang bắn ra từ trong miếu hoang, bay thẳng đến chỗ lão nông.
Lúc này, lão nông như được đại xá, lão vội tạ Ơn:
- Tạ Ơn tổng tọa ...
Một lời chưa dứt thì đột nhiên luồng ô quang đổi hướng đánh vào vai phải lão nông, lão này hự một tiếng, thân hình lão lảo đảo, lão đưa tay ôm chặt lấy vai và ngạc nhiêu kêu lên:
- Tổng tọa, ngươi ... ngươi ... sao ...
Lời chưa nói hết thì bỗng nhiên có một giọng sang sảng cất lên từ sau lưng lão nông:

- Đừng kêu nữa, hắn đã đi rồi, đây là hậu quả của việc ngươi bán mạng vì người khác.
Lão nông quay phắt lại thì bất giác hồn phi phách tán, tâm can muốn vỡ toạc, một tiếng kinh hãi cũng không kêu lên được.
Trước mắt lão là một người lạnh lùng, đó chính là Hầu Sơn Phong mà lão cho rằng khó thoát đại nạn.
Lão nông trấn định tinh thần rồi lập tức quay người bỏ chạy.
Nhưng đã quá muộn, chỉ thấy thân hình Hầu Sơn Phong thấp thoáng mấy bước là đã đến phía sau, ngũ trảo như móc câu chụp xuống vai trái đối phương.
Chàng nói:
- Người ta đã không cần ngươi, ngươi còn muốn chạy đi đâu nữa ?
Lão nông kinh hồn bạt vía, lão có ý quay người xuất chưởng, nhưng nửa thân người tê buốt, không thể vận lực được, cuối cùng lão đành cúi đầu im lặng.
Hầu Sơn Phong kéo lão quay lại, sau đó chàng buông tay ra và mỉm cười, nói:
- Ngươi muốn hại ta, nhưng ta lại đến kịp thời để cứu mạng ngươi, món nợ này thanh toán như thế nào đây ?
Lão nông vẫn im lặng cúi đầu !
Hầu Sơn Phong lại mỉm cười, nói:
- Có câu đại trượng phu ân oán phân minh, các hạ đối với tại hạ như thế ...
Lão nông đột nhiên ngẩng đầu lên và nói:
- Mục đích ngươi cứu ta, chẳng qua là giữ lại mạng sống của ta, muốn hỏi ta những điều ngươi cần biết, ân tình này ta không nhận đâu !
Hầu Sơn Phong cười cười, nói:
- Vậy thì tốt, các hạ đã không tiếc sinh mạng của mình thì cứ lấy nó đi từ tay tại hạ, hai con đường tùy các hạ chọn một !
Lão nông lại cúi đầu im lặng !
Hầu Sơn Phong lạnh giọng nói:
- Sao các hạ không nghĩ kỹ lại xem, (missing pages) Lão nông nói:
- Phóng mắt khắp thiên hạ, ngoài Hạ Hầu Lam ra thì không ai có thể ngang tài ngang sức với tệ chủ nhân !
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Các hạ rất biết tâng bốc người khác, nếu anh linh của Hạ Hầu Lam biết được thì tất nhiên hắn sẽ cao hứng, không chừng còn đội mồ bước ra ngoài ! Nào, chớ giở trò trước mặt tại hạ nữa, nói đi thôi !
Lão nông không trả lời mà hỏi lại:

- Nói vậy, ngươi không phải là Hạ Hầu Lam à ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Tại hạ căn bản không nói là phải !
Bỗng nhiên lão nông bật cười rồi nói:
- Bất luận ngươi phải hay không phải, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có biết ta trúng ám khí gì không ?
Hầu Sơn Phong hỏi lại:
- Điều đó rất quan trọng sao ?
Lão nông gật đầu, nói:
- Đương nhiên, ám khí mà ta trúng có tẩm chất kịch độc, nhưng độc tính lại chậm phát tác, nhất định phải chờ một khắc sau mới có thể phát tác. Hiện tại đã đến lúc rồi, dù ngươi cao minh thế nào cũng uổng thôi.
Nói đoạn, lão phá lên cười ha ha một tràng, nhưng tiếng cười vô cùng bi thảm !
Hầu Sơn Phong chợt biến sắc, chàng nói:
- Các hạ có thể cắn lưỡi tự tuyệt ...
Lão nông gượng cười, nói:
- Ta không ngốc như vậy, nếu ngươi là Hạ Hầu Lam thật thì ta tự tin là tuyệt đối không thể nhanh hơn ngươi, đã không nắm chắc thì tại sao ta không kéo dài thời gian, chờ độc tích phát tác ?
Nói xong, lão lại ngửa mặt cười ha ha một tràng.
Song mục Hầu Sơn Phong lấp lánh hàn quang, chàng vừa phất hữu chưởng lên thì thân hình lão nông lay động, tiếng cười lập tức dừng lại, lão ta ngã sầm xuống đất rồi năm yên bất động.
Hầu Sơn Phong vừa kinh vừa nộ, thậm chí còn có chút hổ thẹn, chàng xoay mạnh bước chân, quay người định bỏ đi, nhưng đột nhiên thân hình chàng lắc mạnh một cái rồi phóng vèo vào ngôi miếu hoang !
Khi trở ra, trong tay chàng có một vật rất tinh xảo, đó là một đóa thiết liên hoa (hoa sen được chế bằng sắt) rất nhỏ, cánh hoa sắc như đao, ô quang lấp lánh, rõ ràng có tẩm chất kịch độc.
Chàng cầm thiết liên hoa trong tay và chau mày, nhưng khi chàng bước ra cửa miếu thì mục quang chợt ngước nhìn ra trước mắt.
Trước cửa miếu chừng mấy trượng có hai bạch bào quái nhân sánh vai nhau mà đứng giữa khoảng trống của rừng bạch dương, hai người này tóc dài xõa vai, mặt ngựa nhợt nhạt thâm trầm, khí thế lạnh lùng đến kinh người.
Điều này khiến Hầu Sơn Phong ngẩn người, nhưng điều khiến chàng kinh ngạc là lão nông kia rõ ràng đã nằm chết trước cửa miếu chừng

một trượng, nhưng bây giờ lại quỳ giữa hai bạch bào quái nhân. Thì ra vừa rồi lão nông này ...
Chợt nghe bạch bào quái nhân bên trái khai khẩu:
- Ngươi kêu bằng Hầu Sơn Phong ?
Hầu Sơn Phong ngạc nhiên, nhưng chàng liền gật đầu nói:
- Không sai, tại hạ chính là ...
Bạch bào quái nhân bên tả phất tả chưởng "bốp" một tiếng, đầu của lão nông lập tức bị vỡ nát, thuận thủ hắn hất lão nông ngã sóng soài ra đất. Máu tươi văng nhuốm bạch bào của hắn, nhưng hắn chẳng buồn để mắt tới.
Lần này là diệt khẩu thật rồi, Hầu Sơn Phong không ngờ sau khi biết mình là Hầu Sơn Phong thì đối phương lại hành động như vậy, muốn ngăn cản cũng không kịp. Chàng cau mày hỏi:
- Nhị vị xưng hô thế nào ? Làm thế là có ý gì ?
Bạch bào quái nhân bên tả căn bản không trả lời Hầu Sơn Phong mà hỏi:
- Hiện tại chủ nhân của ta đang chờ ngoài rừng, xin mời ra ngoài hội kiến !
Lời vừa dứt thì cả hai lập tức quay người bỏ đi !
Hầu Sơn Phong lạnh lùng quát:
(mất trang) Hai bạch bào quái nhân rùng mình rồi lập tức cúi đầu lui qua hai bên !
Lúc này có tiếng chân vang động bên ngoài rừng cây, lại có hai tên bạch bào quái nhân dẫn đường, bốn bạch bào quái nhân khác phân thành tả hữu, đi hai bên gấm bào lão nhân ngồi trên kiệu do hai hắc y đại hán khiêng.
Toán người quái dị vừa lọt vào mắt thì Hầu Sơn Phong bất giác giật mình, kỳ quang đột hiện trong mắt, tuy nhiên trong chớp mắt chàng đã lấy lại vẻ bình tĩnh, thản nhiên đứng kẹp tay sau lưng.
Toán người quái dị vừa vào đến khoảng đất trống giữa rừng cây thì gấm bào lão nhân liền phất tay, hai hắc y đại hán lập tức dừng bước, hạ kiệu rồi lui qua hai bên.
Gấm bào lão nhân quét đôi mục quang sắc lạnh nhìn Hầu Sơn Phong và nói:
- Ngươi là Hầu Sơn Phong ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu ?
Hầu Sơn Phong thản nhiên gật đầu, nói:
- Không sai, tại hạ chính là Hầu Sơn Phong !
Gấm bào lão nhân hỏi tiếp:
- Ngươi có biết lão phu là ai không ?
Hầu Sơn Phong lại thản nhiên lắc đầu, chàng nói:

- Là một kẻ rất xa lạ, xưa nay chưa từng quen biết !
Gấm bào lão nhân hơi biến sắc, lão nói:
- Phóng mắt khắp võ lâm, có thể nói rằng không ai là không biết ...
Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:
- Tại hạ là một !
Gấm bào lão nhân lạnh lùng nói:
- Một lát sau, trong võ lâm sẽ chẳng còn người không biết lão phu, bây giờ lão phu có thể nói cho ngươi rõ, lão phu là Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì !
Thì ra lão nhân này là Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì ...
Hầu Sơn Phong vẫn lắc đầu và thản nhiên mỉm cười nói:
- Vẫn rất xa lạ, tại hạ chưa từng nghe tên hiệu này bao giờ !
Hai bạch bào quái nhân đã nếm mùi lợi hại thì chưa dám có hành động, nhưng sáu bạch bào quái nhân còn laid dều nhớm người muốn xuất thủ !
Lãnh Thiên Trì lại biến sắc, lão nộ khí nói:
- Lão phu đã sớm đoán là ngươi tất có sởt rường đặc biệt, nếu không ngươi tuyệt không dám vướng vào tứ đại hộ pháp của lão phu, bây giờ ngay cả lão phu mà ngươi cũng chẳng coi ra gì ...
Hầu Sơn Phong lại cắt lời, nói:
- Hóa ra bốn lão quái vật kia là tứ đại hộ pháp của các hạ ...
Lãnh Thiên Trì lạnh lùng nói:
- Ngươi hiểu được là tốt !
Hầu Sơn Phong nói:
- Tại hạ hiểu rồi đấy, làm sao nào ?
Lãnh Thiên Trì nói:
- Ngươi đã hiểu ra rồi thì nên biết tại sao lão phu tìm ngươi !
Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:
- Bốn lão quái vật đó là thuộc hạ của lão, lão nên trách bọn họ học nghệ bất tinh mà thôi !
Lãnh Thiên Trì nói:
- Không sai, bốn tên vô dụng đó bại thủ dưới tay người khác thì địch thị là học nghệ của bọn chúng bất tinh, lão phu không thể trách bất kỳ ai. Nhưng lão phu hỏi ngươi, bốn bọn chúng có thù hận gì với ngươi, lão phu lại có hiềm khích gì với ngươi chứ ?
Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:
- Bình sinh hai bên không quen biết thì tại hạ có thù hận gì với bọn họ ? Có hiềm khích gì với lão chứ ?
Lãnh Thiên Trì hỏi tiếp:
- Vậy tại sao ngươi nhúng tay quản vào chuyện của lão phu ?

Hầu Sơn Phong nói:
- Đó không thể gọi là nhúng tay quản vào chuyện người khác, giữa đường thấy bất bình, bạt đao tương trợ, vốn là bổn phận của nhân vật võ lâm từ xưa đến nay, tại hạ nghĩ rằng lão phải hiểu rõ đạo lý này !
Lãnh Thiên Trì nói:
- Lão phu hiểu, nhưng từ đó trở đi, ngươi đã trở thành kẻ thù của lão phu rồi !
Hầu Sơn Phong thản nhiên nói:
- Nếu tại hạ có cố kỵ này, sợ chết sợ vương lụy thì tại hạ đã không ra tay !
- Nói hay lắm !
Lãnh Thiên Trì cười nhạt một tiếng rồi nói:
- Thực ra, trong chuyện này ngươi cũng không có lỗi gì, nhưng lão phu hỏi ngươi, bốn bọn chúng đã chịu thua, hủy vật bất ly thân rồi bỏ đi, tại sao ngươi còn muốn giết.
Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:
- Chớ ngậm máu phun người, kẻ giết bốn lão đó không phải là tại hạ !
Lãnh Thiên Trì nói:
- Vậy ngươi nói cho lão phu biết đó là độc thủ của kẻ nào hạ ?
Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:
- Nếu tại hạ biết thì tại hạ cũng không có nghĩa vụ phải nói với lão, huống hồ là tại hạ không biết !
Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói:
- Giỏi nói lắm ! Ngươi không biết nhưng lão phu biết, bọn chúng chết dưới Nhất Tàn Chỉ !
Hầu Sơn Phong nói:
- Vậy lão nên đi tìm người biết thi triển Nhất Tàn Chỉ !
Lãnh Thiên Trì quét đôi mục quang sắc lạnh quan sát đối phương một lúc rồi nói:
- Lão phu tìm được rồi, lão phu hoài nghi ngươi là tên Hạ Hầu Lam gian ngoa tàn độc đó !
Hai bạch bào quái nhân từng nếm mùi lợi hại của Hầu Sơn Phong cũng là hai tên đứng gần chàng nhất, vừa nghe Lãnh Thiên Trì nói vậy thì cả hai bất giác rùng mình, kinh ngạc và lui ra sau một bước. Sáu bạch bào quái nhân còn lại cũng động dung diện và lập tức xích gần lại với nhau chừng nửa bước.
Hầu Sơn Phong bật cười rồi nói:
- Hoài nghi không đủ lấy làm chứng cứ !

Lãnh Thiên Trì nói:
- Thắng được tứ đại hộ pháp của lão phu trên phương diện Thư - Cầm - Đổ - Tửu, và có gan to bằng trời xem lão phu chẳng ra gì điều này quá đủ rồi !
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Lão chớ ngồi đáy giếng nhìn trời, nên biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, trong giang hồ bao la này, không ít kỳ nhân dị sĩ có thể thắng tứ đại hộp pháp của lão.
Còn bảo tại hạ không coi lão ra gì cũng không đúng, nhưng lão là người, tại hạ cũng là người, vậy tại sao tại hạ phải sợ lão ?
Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói:
- Lão phu hiểu ra rồi, phóng mắt khắp võ lâm thiên hạ, cố nhiên là có người có thể thắng được tứ đại hộ pháp của lão phu, nhưng một người tinh thông bốn tuyệt nghệ Thư - Cầm - Đổ - Tửu, và có thể thắng bốn người bọn chúng thì tuyệt đối không có ...
Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:
- Xem ra tại hạ vẫn phải nói rằng, lão là người ngồi đáy giếng trông trời ...
Lãnh Thiên Trì lạnh lùng nói:
- Điều đó tùy ngươi, nhưng ý định tìm ngươi đòi nợ máu của lão phu vẫn không thay đổi !
Hầu Sơn Phong nói:
- Tại hạ cũng đành cung kính bất như tuân mệnh, chỉ cần lão không sợ mang tiếng hiếp người cô thế !
Lãnh Thiên Trì nộ khí nói:
- Lão phu biết rõ ngươi là Hạ Hầu Lam thì lão phu còn sợ gì ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Hạ Hầu Lam đó đã chết nhiều năm rồi, ai ai cũng đều biết, lão có chứng cứ gì mà bảo tại hạ là Hạ Hầu Lam ?
Lãnh Thiên Trì nói:
- Lão phu dựa vào sự kiện ngươi thắng tứ đại hộ pháp của lão phu ...
Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói:
- Nếu lấy chuyện đó làm chứng cớ mà miễn cưỡng cho rằng một kẻ lăn lộn vùng Tần Hoài giang Phu Tử miếu là Hạ Hầu Lam thì tại hạ sợ rằng lão sẽ bị thiên hạ cười đến rụng răng mất !
Lãnh Thiên Trì nói:
- Trên thực tế phóng mắt khắp võ lâm, không ai dám nói đến Thư - Cầm - Đổ - Tửu, ngoài Hạ Hầu Lam ra thì còn ai thắng được tứ đại hộ pháp của lão phu ?
Hầu Sơn Phong nói:

- Đó là do bọn họ giống như lão, đều có kiến văn nông cạn !
Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói:
- Miệng lưỡi ngươi lợi hại lắm, tính cách của lão phu hành sự tùy theo tốt xấu, xưa nay không qan tâm chuyện người khác nói như thế nào, cũng chưa có ai dám nói một câu, dù sau lưng hay trước mặt lão phu. Lão phu cho rằng ngươi là Hạ Hầu Lam nên nhất định phải tìm ngươi đòi nợ máu !
Hầu Sơn Phong thản nhiên nói:
- Lão đã ngang ngược cậy thế hành hung vô lý như vậy thì tại hạ cũng chẳng còn cách nào khác, nhưng tại hạ có thể nói cho lão biết, tứ đại hộ pháp của lão tuyệt không phải chết dưới tay Hạ Hầu Lam ...
- Câm miệng !
Lãnh Thiên Trì quát lớn:
- Nhất Tàn Chỉ chứng minh rõ ràng ngươi còn dám giảo biện ...
Song mục của Hầu Sơn Phong xạ hàn quang nhìn thẳng Lãnh Thiên Trì, chàng nói:
- Cái gì gọi là giảo biện, tại hạ chỉ nói cho lão biết sự thật, tin hay không tùy lão !
Lãnh Thiên Trì lại nói như quát:
- Lão phu không tin, dù ngươi nói thế nào lão phu cũng không tin !
Hầu Sơn Phong buông xuôi hai tay và nói:
- Vậy thì tại hạ chẳng còn biện pháp rồi, đành thuận tùy theo lão thôi !
Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói:
- Ngươi nói sớm câu này thì lão phu đã không chờ đến bây giờ ....
Lão lạnh lùng hừ một tiếng rồi hạ lệnh:
- Bắt người cho lão phu !
Tám bạch bào quái nhân lập tức muốn động thân hình !
Đôi mày kiếm của Hầu Sơn Phong chợt dựng lên, chàng lạnh lùng quát khẽ:
- Lãnh Thiên Trì, đây là lão bức tại hạ động thủ đấy nhé, tại hạ phải nói trước, xưa nay tại hạ không động thủ thì thôi nhưng một khi động thủ thì tuyệt đối không lưu tình, lão phải suy nghĩ cho kỹ ...
Lãnh Thiên Trì hơi biến sắc, lão cười khan rồi nói:
- Tốt nhất là ngươi thi triển toàn lực. Lão phu cũng không định giữ toàn thây cho ngươi !
Song mục Hầu Sơn Phong đột hiện thần uy, chàng cười sang sảng một tràng rồi nói:
- Vậy thì tốt, bảo người của lão động thủ đi !
Lãnh Thiên Trì chỉ hừ một tiếng lạnh lùng, tám bạch bào quái nhân lập tức chuyển động và bổ nhào về phía Hầu Sơn Phong, đơn

chưởng cùng xuất, thế chưởng uy mãnh và lạnh thấu xương !
Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói:
- Lãnh Thiên Trì, đây có lẽ là Bàng Phách Chưởng của lão rồi, tại hạ thử xem !
Lời chưa dứt thì hữu thủ của chàng xoay vòng rồi đột nhiên quét ra một đường theo hình vòng cung, thế chưởng lần lượt nhằm vào từng bạch bào quái nhân !
Không thấy một chút kình khí cuồng phong, nhưng lập tức có một loạt tiếng chấn động "binh ... binh" vang lên, tám bạch bào quái nhân đã bị đẩy lui trở lại nguyên vị, tóc dài xõa bay, y phục lất phất.
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Tám người này chẳng qua chỉ có thế mà thôi, không phải là đối thủ của tại hạ, tốt nhất là chính lão ...
Lãnh Thiên Trì mặt xanh như thép, lão nói:
- Một chưởng có thể đánh lùi tám hộ vệ của lão phu, thật ít thấy trong võ lâm, Hầu Sơn Phong vừa rồi ngươi thi triển là Ảo Ảnh Thiên Ma chưởng phải không ?
Hầu Sơn Phong cười cười, nói:
- Ngay cả bản thân tại hạ cũng không biết nên gọi chưởng pháp này là gì ...
Lãnh Thiên Trì cắt lời, nói:
- Được ! Hầu Sơn Phong, ngươi hãy thử lại lần nữa nhé !
Nói đoạn, lão định phất chưởng đẩy ra.
Đột nhiên nghe Hầu Sơn Phong quát lớn:
- Lãnh Thiên Trì, chuyện chỉ có một lần không thể có trở lại, tứ đại hộ pháp của lão không chết dưới tay tại hạ, vì vậy tại hạ không muốn kết oán thù với lão một cách dễ dàng, lão không thể không biết đường tiến thoái !
Lãnh Thiên Trì nộ khí quát lại:
- Hạ Hầu Lam, đại trượng phu dám làm dám chịu ...
- Đúng.
Hầu Sơn Phong lạnh lùng nói:
- Lão đã cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam, thì Hạ Hầu Lam đó há là kẻ dám làm không dám chịu ?
Lãnh Thiên Trì ngẩn người, lão nói:
- Vậy vết thương trí mạng "Nhất Tàn Chỉ" độc môn đó nên giải thích thế nào đây ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Tại hạ chỉ có thể nói cho lão biết, đó là có người lập ý giá họa !
- Người đó là ai ?

- Hỏi rất hay, nếu tại hạ biết thì đã sớm tìm đến cửa hắn rồi !
- Nhưng trước khi ngươi tìm ra người đó thì ngươi vẫn không thể đưa ra chứng cớ xác thực, vì vậy lão phu không thể không xem ngươi là kẻ thù, không thể không tìm ngươi !
Hầu Sơn Phong nghiêm sắc diện nói:
- Lãnh Thiên Trì, xưa nay tại hạ chưa từng tranh luận với bất kỳ ai nhiều như thế này, đây là do lão bức tại hạ giết người. Lãnh Thiên Trì, chuyện này tùy lão thôi, bảo người của lão ra tay nữa đi !
Lãnh Thiên Trì phá lên cười rồi nói:
- Chuyện này đâu cần ngươi nói ? Giết !
Một chữ "giết" chưa dứt thì bạch bào quái nhân lại xông lên, thủ chưởng lại xuất ra, chưởng thế uy mãnh hơn lần trước, mỗi tên đều nhằm vào đại huyệt trên người Hầu Sơn Phong mà tấn công !
Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói:
- Lãnh Thiên Trì, lão là kẻ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa đến Hoàng Hà chưa chịu thôi !
Lời phát chưởng xuất, song chưởng nhanh như chớp, một thẳng một lệch !
Tiếng "hự hự" liên tục nổi lên, tám bạch bào quái nhân đều ôm ngực lui bước, sắc diện vốn nhợt nhạt của chúng càng thêm nhợt nhạt, thần thái thê thảm đến độ kinh người !
Hầu Sơn Phong nhướng đôi mày kiếm nhìn lên và nói:
- Lãnh Thiên Trì, tại hạ đã lưu tình lần thứ hai, lão chớ ép tại hạ phải xuất thủ lần thứ ba !
Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói:
- Lần này lão phu phải đích thân ra tay rồi, đồ vô dụng, mau tránh ra !
Lời vừa dứt thì thân hình lập tức động, một thân người vừa gầy vừa nhỏ bình thế bay vút lên, thế ngồi bất biến nhưng vút về phía Hầu Sơn Phong, song chưởng cùng xuất nhằm đánh vào giữa ngực đối phương.
Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói:
- Lãnh Thiên Trì, thế này mới phải, hà tất phải ép người khác bán mạng vì lão !
Vừa nói chàng vừa xuất song chưởng nhanh như gió, thế chưởng đánh ngay vào mạch môn Lãnh Thiên Trì.
Lãnh Thiên Trì cười hì hì, song chưởng trầm xuống và thu lại, nhưng song cước đột nhiên đá ra, thế cước nhằm vào ngực và bụng Hầu Sơn Phong.
Chiêu này kỳ dị và tận độc vô cùng, cự li lại gần nên khó có thể đề phòng được.

Nhưng đáng tiếc, đối thủ của lão lại là Hầu Sơn Phong.
Hầu Sơn Phong bất động thân mình, chàng thản nhiên mỉm cười rồi đột nhiên xuất nhất chỉ điểm vào giữa hai hàng chân mày của Lãnh Thiên Trì.
Nếu Lãnh Thiên Trì không thu cước lại, tuy đá trúng Hầu Sơn Phong nhưng giữa trán lão không thể không bị thủng một lỗ.
Lãnh Thiên Trì rùng mình, lão kinh hãi quát lớn:
- "Nhất Tàn Chỉ", ngươi không phải Hạ Hầu Lam thì là ai ...
Lão vội vàng thu song cước và lộn người tung ra sau.
Hầu Sơn Phong không truy kích, mục quang của chàng thoáng hiện sát khí, chàng nói:
- Lãnh Thiên Trì, đây không phải là "Nhất Tàn Chỉ", tại hạ đã nói cho lão biết là Hạ Hầu Lam đã chết từ lâu, lão tin hay không tin ?
Lãnh Thiên Trì không cần suy nghĩ, mà cười nhạt rồi nói ngay:
- Hạ Hầu Lam, ngươi tưởng lão phu là đứa trẻ lên ba ...
Hầu Sơn Phong thản nhiên nói:
- Lão không tin ? Cũng tốt. Hôm nay một người trong bọn lão cũng đừng mong sống sót mà ra khỏi cánh rừng này ...
Lãnh Thiên Trì cười lớn rồi nói:
- Hạ Hầu Lam, tám chữ Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma chỉ có thể hù dọa người khác thôi, không hù dọa được lão phu đâu, lời này phải do lão phu nói ra mới thích hợp !
Hầu Sơn Phong cười cười, nói:
- Lãnh Thiên Trì, vậy lão cứ thử xem !
Thân hình bất động nhưng hữu chưởng của chàng đưa lên và đẩy vào hư không về phía Lãnh Thiên Trì !
Song phương cách nhau một trượng, khoảng cách không gần nhưng Lãnh Thiên Trì như bị chấn động rùng mình, thân hình rung động.
Lão vội lách qua trái rồi xuất thủ đánh về phía Hầu Sơn Phong một chưởng.
Hầu Sơn Phong cười nhạt rồi xuất tiếp tả chưởng !
Chỉ nghe "binh" một tiếng rất khẽ, y phục Hầu Sơn Phong hơi lất phất, còn Lãnh Thiên Trì dao động thân hình phải lui một bước mới trụ vững.
Thân hình lão vừa lui thì Hầu Sơn Phong cười nhạt, và đột nhiên phóng tới trước, hữu thủ chụp mạnh tới !
Lãnh Thiên Trì vừa trụ vững thì bất giác kinh hoảng, lão vội vàng định xuất thủ chống đỡ !
Nào ngờ hữu chưởng của Hầu Sơn Phong từ dưới đánh lên, thế chưởng nhanh như chớp, một dấu chưởng in vào trước ngực Lãnh

Thiên Trì, sau đó chàng đảo người lui trở lại !
Lãnh Thiên Trì rùng mình, song thủ vẫn treo hờ giữa không trung, lão đứng im bất động.
Một luồng gió thổi quá, nơi đó có chưởng in trên gấm bào trước ngực Lãnh Thiên Trì lập tức rơi xuống một mảng, hình dạng vừa vẹn như một dấu chưởng, da thịt trước ngực lộ ra nhưng không thấy thương tích gì !
Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói:
- Lãnh Thiên Trì, là lão chết hay tại hạ chết !
Bỗng nhiên Lãnh Thiên Trì buông một tiếng thở dài, song thủ vô lực nen buông xuôi, sắc diện xám xịt như người chết, lão nói:
- Ảo Ảnh Thiên Ma Chưởng quả nhiên lợi hại vô cùng. Lãnh Thiên Trì ta chịu thua rồi !
Khóe miệng Hầu Sơn Phong lộ ý cười nhạt, chàng nói:
- Bây giờ tại hạ nói cho lão biết, Hạ Hầu Lam đã chết nhiều năm rồi, chưởng này cũng không gọi là Ảo Ảnh Thiên Ma Chưởng nữa, lão tin hay không ?
Lãnh Thiên Trì trừng mắt, nói:
- Hạ Hầu Lam, Lãnh Thiên Trì này thà bị giết chứ không chịu nhục, thà chết chứ không khuất phục ...
Hầu Sơn Phong thản nhiên mỉm cười, nói:
- Xem ra tính khí lão cũng giống tại hạ, chỉ có điều lão hiểu lầm rồi, tại hạ không có ý muốn lão khuất phục và cũng không có ý làm nhục lão, lão hiểu chưa ?
Lãnh Thiên Trì nói:
- Lãnh Thiên Trì ta hiểu rồi và cũng tin rồi ...
Hầu Sơn Phong cười cười, nói:
- Vậy tại hạ nói cho lão biết tiếp, tứ đại hộ pháp của lão không phải do Hạ Hầu Lam giết, lão tin hay không ?
Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói:
- Ngươi phải đưa ra chứng cớ xác thực, bằng không lão phu khó phục, dù còn ba tấc khí cũng thế tất sẽ tìm diệt Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma ngươi đến cùng.
Hầu Sơn Phong nói:
- Nói rất có lý, có chứng cứ chứng minh hắn hành hung nhưng vô chứng cứ chứng minh hắn vô tội, hắn phải đưa ra chứng cứ có sức thuyết phục ...
Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Lãnh Thiên Trì, tại hạ thay hắn hứa rằng, trong vòng ba tháng sẽ đưa ra trước mặt lão chứng cứ có sức thuyết phục, quá thời hạn thì

tùy ý lão tìm hắn tầm thù ...
Lãnh Thiên Trì lắc đầu, nói:
- Bây giờ Lãnh Thiên Trì ta đã không thể nói đến hai chữ tầm thù rồi !
Hầu Sơn Phong nói:
- Không nhất thiết phải một mình lão tìm hắn !
Song mục Lãnh Huyết Phi Tử lấp lánh kỳ quang, lão nói:
- Ý ngươi nói là ta có thể mời võ lâm đồng đạo trong thiên hạ ...
Hầu Sơn Phong gật đầu nói:
- Đúng là ý của tại hạ.
Lãnh Thiên Trì liền gật mạnh đầu và nói:
- Được, ngươi và ta thống nhất như vậy, ta đồng ý !
Nói đoạn, lão quay người định ngồi lên kiệu.
Chợt nghe Hầu Sơn Phong khẽ quát:
- Khoan đã, tại hạ còn vài câu muốn nói !
Lãnh Thiên Trì quay lại nhìn đối phương và nói:
- Ngươi còn muốn nói gì nữa ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Thứ nhất, trong vòng ba tháng tới lão phải tin Hạ Hầu Lam đã chết và không được tiến hành bất kỳ hành động tầm thù nào đối với hắn, thứ hai ...
Chàng đưa tay chỉ thi thể lão nông và nói tiếp:
- Khó khăn lắm tại hạ mới thu thập được người này, tại hạ có thể biết được nhiều chuyện tại hạ cần biết từ miệng lão ta, bây giờ đã bị hai tên thuộc hạ đáng chết của lão sát hại, vậy lão tính thế nào đây ?
Lãnh Thiên Trì nói:
- Ngươi muốn thế nào ?
Hầu Sơn Phong chỉ bạch bào quái nhân đã giết lão nông và nói:
- Để cánh tay giết người của hắn lại, bằng không lão sẽ phải thay tại hạ làm chuyện này !
Lãnh Thiên Trì biến sắc, nhưng cuối cùng lão cũng nói:
- Ta chọn cách thứ hai !
Hầu Sơn Phong nói:
- Vậy thì tốt, kỳ hạn ngày phải tìm cho tại hạ một tên còn sống.
Lãnh Thiên Trì chau mày hỏi:
- Ngươi cần một tên còn sống như thế nào ?
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Không khó, lão bắt sống cho tại hạ một người của Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo là được !
Lãnh Thiên Trì ngạc nhiên nói:
- Theo lão phu biết, trong võ lâm đã sớm không có danh hiệu này !

Hầu Sơn Phong nói:
- Nhưng theo tại hạ biết thì bọn chúng đã phân tán ra, hành tung kỳ bí !
Lãnh Thiên Trì chợt ngộ ra, lão quét mục quanh nhìn thi thể lão nông và nói:
- Lẽ nào người này là giáo đồ của Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Tại hạ không nói như vậy, tại hạ chỉ cần lão bắt cho tại hạ một tên giáo đồ của Bạch Cốt Giáo thôi !
Lãnh Thiên Trì nói:
- Ngươi bảo ta đi tìm ở đâu bây giờ ?
- Tứ hải mênh mông, tam sơn ngũ ngạc, điều đó tùy lão ?
- Thời hạn ngày e rằng quá ít !
- Tại hạ nói rộng thêm nửa tháng, không thể nhiều hơn nữa !
Lãnh Thiên Trì trầm ngâm một lát, rồi gật đầu nói:
- Được, ta đồng ý, nửa tháng sau tìm ngươi ở đâu ?
Hầu Sơn Phong lắc đầu nói:
- Không cần lão tìm tại hạ, tại hạ sẽ tự tìm lão, đến lúc đó không có người giao thì ...
Lãnh Thiên Trì cắt lời, nói:
- Sẽ tùy ngươi lấy tay của bất kỳ người nào trong tám vệ sĩ của ta !
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Người mau mắn lời nói cũng mau mắn, được lão đi đi !
Lãnh Thiên Trì cũng không nói gì thêm, lão quay người ngồi vào kiệu rồi phất tay, tám bạch bào quái nhân đi hai hàng hộ tống chiếc kiệu ra khỏi rừng, chớp mắt đã mất hút tung tích.
Chờ bọn Lãnh Thiên Trì khuất bóng khỏi cánh rừng, Hầu Sơn Phong cười khe khẽ rồi nói:
- Hòa thượng, lão có thể ra rồi đấy !
Chợt nghe một tiếng niệm phật hiệu cất lên từ sau ngôi miếu hoang, theo đó là một lão tăng khô gầy từ trong miếu bước ra, đó chính là Cuồng hòa thượng.
Hầu Sơn Phong từ từ quay người lại, Cuồng hòa thượng chấp tay nói:
- Thí chủ khai triển thần uy, khiến lão nạp thật mãn nhãn.
Hầu Sơn Phong nói:
- Hòa thượng, lão bớt nói những lời vô bổ lại, cô ta đâu ?
Cuồng hòa thượng ngạc nhiên, nói:
- Chúng sinh muôn vạn, chẳng hay thí chủ muốn nói đến vị nào ?
Hầu Sơn Phong trừng mắt nói:

- Hòa thượng, lã dám giả vờ hồ đồ với tại hạ à ?
Cuồng hòa thượng vội nói:
- A di đà Phật, bần tăng vẫn còn cần chiếc đầu trọc này, bần tăng chỉ biết cô ta cũng theo đến, nhưng không biết cô ta đi đường nào !
Thần thái của Hầu Sơn Phong hơi giãn ra, chàng nói:
- Hòa thượng, vất vả cho lão quá, chuyện vừa rồi lão đã thấy cả phải không ?
Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:
- Không sai, lão nạp đã tận mục sơ thị !
Hầu Sơn Phong nói:
- Vậy hòa thượng lão có nhận ra đây là vật gì không ?
Chàng đưa tay lấy đóa thiết liên hoa nho nhỏ từ trong thắt lưng ra.
Cuồng hòa thượng ngạc nhiên hỏi:
- Thí chủ, vật này từ đâu ra vậy ?
Hầu Sơn Phong bèn lượt thuật lại một lượt chuyện đã qua.
Nghe xong, Cuồng hòa thượng chau mày nói:
- Thí chủ, chuyện này sợ rằng phải đi hỏi một người ...
Hầu Sơn Phong liền hỏi:
- Hòa thượng, lão nói ai ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Có một nhân vật kêu bằng Bách Sự Thông, Bao Đả Thính Vạn Giai Hiểu !
Hầu Sơn Phong chau mày nói:
- Nói vậy, hòa thượng lão cũng không biết à ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Nếu ta biết thì ngươi không cần phải đi tìm Vạn Giai Hiểu !
Hầu Sơn Phong thở dài, nói:
- Đã nhiều năm rồi, hòa thượng lão bảo tại hạ đi đâu để tìm Vạn Giai Hiểu đây ?
Cuồng hòa thượng cười cười, nói:
- Thí chủ, tứ hải mênh mông, nam sơn ngũ nhạc, điều đó tùy thí chủ !
Hầu Sơn Phong trừng mắt khẽ quát:
- Hòa thượng, lão dám.
Cuồng hòa thượng vội cười hì hì, nói:
- Thí chủ, phía nam Hồng Trạch Hồ có một ngôi nhà tranh, nơi đó coó một lão ngư phủ ...
Hầu Sơn Phong nói:
- Hòa thượng, sao lão không sớm ...
Chữ "nói" chưa kịp xuất thì sắc diện chợt biến, thân hình chàng lướt đi như chớp, thoáng cái đã xuyên qua rừng cây mất hút.

Cuồng hòa thượng ngớ người nhưng lập tức ngộ ra, lão khẽ "hừ" một tiếng và tự nói:
- Thật là hảo bằng hữu ...
Một lời chưa nói hết thì bóng hồng đã thấp thoáng, lại một người xuyên qua rừng cây mà vào.
Đó chính là Hồng y nữ, mày liễu mắt phụng, thân hình tha thướt, sau lưng giắt trường kiếm.
Cuồng hòa thượng vội chấp tay, cúi người khai khẩu trước:
- Hóa ra là nữ thí chủ, thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng ...
- Chưa hẳn !
Hồng y nữ nói:
- Nếu đại hòa thượng đi kịp thời thì chúng ta khó lòng tương phùng ...
Cuồng hòa thượng vội nói:
- A di đà Phật, nữ thí chủ trách oan lão nạp rồi, lão nạp chỉ truy theo cỗ xa mã đó mà thôi !
Hồng y nữ tiếp lời:
- Đại hòa thượng, cỗ xa mã đó đã bị người ta phá hủy rồi, ta đến chậm hơn đại hòa thượng một bước.
Cuồng hòa thượng nói:
- Thì ra nữ thí chủ đi cùng đường, vừa rồi khi lão nạp đi ngoài rừng cây ...
Hồng y nữ cắt lời, nói:
- Đại hòa thượng, đừng vòng vo nữa, rốt cuộc hắn đi đâu rồi ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Lão nạp không biết, nhưng lão nạp có thể nói cho nữ thí chủ biết một nơi, nữ thí chủ cứ đến đó hỏi thử ...
Hồng y nữ tỏ ra vui mừng, nàng nói:
- Đa tạ đại hòa thượng trước, xin nói mau đi !
Cuồng hòa thượng nói:
- Bờ nam Hồng Trạch Hồ có một lão ngư phủ ở trong một ngôi nhà tranh, người này họ Vạn, tên Giai Hiểu ...
Hồng y nữ chưa nghe xong đã vội, nói:
- Đa tạ đại hòa thượng, ta đi trước một bước đây !
Lời chưa dứt thì bóng hồng đã thấp thoáng, chớp mắt đã xuyên qua rừng cây mà đi !
Nhìn bóng hình tuyệt mỹ phía sau của Hồng y nữ, Cuồng hòa thượng lắc đầu, thở dài rồi nói:
- Tình ôi nghiệt ôi ! Sao hại người đến thế ...
Lão phất mạnh hai tay áo tăng bào rồi chậm rãi đi ra khỏi cánh rừng

...
Lại nói đến đoàn người quái dị của Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì, sau khi rời cánh rừng bạch dương thì bọn họ mải đi trong vùng hoang dã mà không có mục đích.
Thực ra, Lãnh Thiên Trì đành phải làm như vậy, bởi lẽ Hầu Sơn Phong đặt ra cho lão một vấn đề quá khó.
Bất quản là Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo đã không tồn tại trong võ lâm, hoặc Bạch Cốt Giáo đã phân tán rải rác khắp trong võ lâm thì trên mặt của giáo đồ Bạch Cốt Giáo cũng chẳng có viết một chữ.
Biển người mênh mông, thiên hạ bao la, bảo lão đi đâu tìm bây giờ ?
Nhưng, cố nhiên có rất nhiều chuyện trời không theo ý người, song chuyện bảo vật tự nhiên từ trời rơi xuống cũng không phải là không có.
Tựa như chuyện hôm nay, Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì đang cùng thuộc hạ hành tẩu một cách vô phương hướng, vô mục đích thì đột nhiên nghe có tiếng cười khẽ truyền ra từ đám cỏ cao rậm rạp chừng mười trượng về phía trước.
Hai đại hán khiêng kiệu lập tức dừng bước, tám bạch bào quái nhân cũng phân ra, hai tên bảo vệ trước kiệu, sáu tên còn lại đều muốn tung người phóng tới.
Lúc này, trong đám cỏ cao rậm rạp có một hắc y nhân bịt mặt bước ra, người này thân hình cao to, hành động quỷ mị, và như thuận theo gió mà lướt đi !
Sau khi ra khỏi đám cỏ rậm thì người này đứng yên bất động, song mục nhìn thẳng về phía Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì đang ngồi trên kiệu !
Hai bạch bào quái nhân đứng trước là những kẻ trước tiên không nhịn được, cả hai lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi liên thủ lướt về phía hắc y nhân bịt mặt.
Người này chỉ khẽ cười rồi phất hữu chưởng thủ lên, "binh ! binh !" hai tiếng, hai bạch bào quái nhân lập tức bị đánh bay lui trở lại nguyên vị.
Lãnh Thiên Trì biến sắc, lão vội khoát tay ngăn hai bạch bào quái nhân khác muốn tiến lên, đoạn lão chú mục nhìn hắc y nhân bịt mặt rồi lạnh lùng hỏi:
- Ngươi là ai ? Hà cớ gì chặng đường lão phu ?
Hắc y nhân bịt mặt mỉm cười, nói:
- Lãnh Thiên Trì, nếu sớm khai khẩu thì đã không có chuyện gì rồi !
Lãnh Thiên Trì lại biến sắc, lão nói:
- Hóa ra ngươi nhận biết được lão phu !

Hắc y nhân nói:
- Lãnh lão trách tại hạ to gan chăng ?
Lãnh Thiên Trì không phủ nhận, lão nói với giọng lạnh lùng:
- Hãy trả lời những câu hỏi của lão phu !
- Tuân mệnh !
Hắc y nhân cười hì hì rồi nói:
- Bây giờ Lãnh lão muốn tìm người nào ?
Lãnh Thiên Trì giật mình, lão nói:
- Ngươi là giáo đồ của Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo ?
- Đúng vậy !
Hắc y nhân bịt mặt gật đầu, nói:
- Nhưng Lãnh lão, hai chữ giáo đồ đó đã ở ngoài tại hạ rồi, tại hạ hổ thẹn là tổng tuần sát của Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo, sau này mong được Lãnh lão chiếu cố nhiều hơn.
Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói:
- Thật là đi mòn gót giầy cũng không tìm thấy, lúc tìm thấy lại chẳng tốn chút công phu, ngươi ...
Hắc y nhân bịt mặt cắt lời, nói:
- Tại hạ thế nào, Lãnh lão ? Thiên hạ chẳng có hạng người ngu ngốc nào tự động nộp mình vào cửa đâu !
Lãnh Thiên Trì nói:
- Lão phu biết, thân thủ của ngươi cũng không tầm thường.
- Lãnh lão quá khen rồi !
Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Thân thủ như tại hạ dù cao đến đâu cũng không dám sánh với Lãnh lão ...
Lãnh Thiên Trì nói:
- Nhưng sợ rằng ngươi cũng không thúc thủ chịu trói một cách dễ dàng.
- Lãnh lão minh trí !
Hắc y nhân bịt mặt cười cười rồi nói:
- Thực ra, sỡ dĩ tại hạ không tránh hiểm họa bị bắt, mạo cái hiểm sát thân, to ***** lão, là vì tại hạ **** lão một chuyện **** Lãnh Thiên Trì ****, hiện này **** và nói **** không phải là Giáo chủ - Giữa *** tế mà nói, trong võ lâm chuyện gì đáng còn danh hiệu Ngũ Độc *** - Đương nhiên là có !
Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Nếu không thì tại hạ chẳng mạo hiểm thế này !
Lãnh Thiên Trì nói:
- Giả sử như lão phu không muốn thương lượng với ngươi thì sao ?

Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Lãnh lão, tại hạ đã thừa biết Lãnh lão đi khắp nơi truy tìm người của bổn giáo mà vẫn dám ****. Lãnh lão **** nộp mình vào cửa *** gì được tại hạ **** chuyện tại hạ **** trăm lần đối **** quanh rồi lạnh lùng nói:
- Cơ trí khá lắm ! Ngươi thử nói ra xem ?
Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Nghe nói Lãnh lão và Giáo chủ tiền nhiệm của bổn giáo đã có duyên gặp mặt mấy lần ...
Lãnh Thiên Trì gật đầu một cách cao ngạo, lão nói:
- Không sai, năm xưa lão phu và Hiên Viên lão đầu đích thị có duyên gặp mặt mấy lần.
Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Nhưng Lãnh lão, hiện nay Hiên Viên Giáo chủ đã không phải là Giáo chủ của bổn giáo, thực tế mà nói, trong võ lâm cũng đã không còn danh hiệu Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo !
Lãnh Thiên Trì nói:
- Chuyện này lão phu biết, nhưng chuyện này có quan hệ gì đến chuyện ngươi muốn thương lượng với lão phu ?
Hắc y nhân bịt mặt cười cười rồi nói:
- Đâu chỉ quan hệ không thôi ? Xin Lãnh lão hãy thong thả nghe ...
Ngừng một lát, người này nói tiếp:
- Đó là vì Bạch Cốt Giáo đã gia nhập vào một tổ chức bí mật khác trong ...

Hồi 6
Âm Hiểm Tàn Độc

Lãnh Thiên Trì vội hỏi:
- Tổ chức bí mật gì ?
Hắc y nhân bịt mặt cười khẽ và nói:
- Sao Lãnh lão nóng vội thế ?
Lãnh Thiên Trì nói:
- Không phải lão phu nóng vội, mà căn bản là lão phu không tin !
Hắc y nhân bịt mặt nói với giọng ngạc nhiên:
- Lãnh lão căn bản không tin cái gì ?
Lãnh Thiên Trì nói:
- Lão phu căn bản không tin người cao ngạo như Hiên Viên lão đầu lại có thể tự hạ thân phận mình, cúi đầu gia nhập một tổ chức khác và nghe lệnh người ta.
Hắc y nhân bịt mặt bật cười rồi nói:
- Thì ra là như vậy, Lãnh lão nhầm rồi.
Lãnh Thiên Trì hỏi lại:
- Lão phu nhầm thế nào ?
Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Lãnh lão chỉ biết Hiên Viên Cực, Giáo chủ là người cao ngạo, nhưng không biết người chủ tổ chức bí mật này lại càng cao ngạo hơn. Lão lão chỉ biết Hiên Viên giáo chủ công lực thâm hậu, trí tuệ cao tuyệt, nhưng không biết công lực của người chủ trì tổ chức bí mật này càng thâm hậu hơn, trí tuệ cao hơn. Lãnh lão chỉ biết Hiên Viên giáo chủ hùng tài đại lược, một đời bá vương nhưng không biết ...
Lãnh Thiên Trì khoát tay nói:
- Đủ rồi, lão phu càng không tin !
Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Sao Lãnh lão càng không tin ?
Lãnh Thiên Trì nói:
- Lão phu và Hiên Viên lão đầu, một nam một bắc xưng bá võ lâm, phóng mắt khắp thiên hạ không còn kẻ nào cao minh hơn Hiên Viên lão đầu, trừ phi người đó là thần.
Hắc y nhân bịt mặt cắt lời, nói:

- Lãnh lão, gọi người đó là thần, thực ra cũng không thái quá. Hiên Viên giáo chủ kính người đó như thiên nhân.
Đột nhiên Lãnh Thiên Trì ngửa mặt cười ha ha.
Y phục của tám bạch bào quái nhân bị chấn động bay phần phật, nhưng hắc y nhân bịt mặt vẫn không có động thái gì, người này thản nhiên nói:
- Thì ra Lãnh lão vẫn không tin à ?
Lãnh Thiên Trì ngừng cười, song mục chăm chú nhìn hắc y nhân bịt mặt, thần sắc của lão đầy vẻ ngạc nhiên.
Lão nói:
- Cương khí hộ thân của các hạ khá lắm, công phu trấn định cũng không tầm thường.
- Lãnh lão quá khen.
Hắc y nhân bịt mặt khẽ cười rồi nói:
- Lãnh lão và Hiên Viên giáo chủ một nam một bắc xưng bá võ lâm, bây giờ có một Hầu Sơn Phong cao hơn Lãnh lão lẽ nào không thể có người khác cao hơn Hiên Viên giáo chủ.
Lãnh Thiên Trì ngẩn người, sắc diện đỏ bừng, nhất thời á khẩu, hồi lâu sau lão mới nói:
- Cố nhiên là Hầu Sơn Phong cao hơn lão phu một bậc, nhưng lão phu vẫn chưa thần phục đối với hắn ...
Hắc y nhân bịt mặt cắt lời, nói:
- Lãnh lão nhầm rồi, đó không kêu bằng thần phục, mà gọi là kề vai sát cánh đồng tâm hiệp lực, cùng mưu đồ bá nghiệp trăm năm, đó cũng gọi rằng ...
- Khá lắm !
Lãnh Thiên Trì khoát tay nói:
- Ngươi nói với lão phu những chuyện này là vì mục đích gì ?
Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Lãnh lão nóng tính quá, lại không biết nhẫn nại rồi, tại hạ đành tuân mệnh ...
Ngừng một lát, người này nói tiếp:
- Hiên Viên giáo chủ hiện là tả hộ pháp của tổ chức bí mật này, chiếc ghế hữu hộ pháp vẫn còn để trống, tại hạ phụng mệnh người chủ trì tổ chức bí mật này và mang theo lời kính mời của Hiên Viên giáo chủ, cung kính mời Lãnh lão gia nhập tổ chức với chức danh là hữu hộ pháp.
- Lãnh lão ! - Hắc y nhân bịt mặt cắt lời nói - Đây là do Lãnh lão quá cố chấp rồi, tại hạ chưa nói thì Lãnh lão cũng không biết, chỉ cần Lãnh lão gật đầu thì mọi chuyện tốt đẹp sẽ đến với Lãnh lão.

Lãnh Thiên Trì à một tiếng rồi cười nhạt, nói:
- Chuyện tốt đẹp gì sẽ đến với lão phu ? Thử nói ra xem ?
Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Thứ nhất, Lãnh lão có thể chia hưởng bá nghiệp với người chủ trì tổ chức bí mật này dễ như trở bàn tay, thứ hai có vô số trợ thủ đầy năng lực nên có thể giải quyết ân thù tùy thích, thứ ba ...
Lãnh Thiên Trì cắt lời, nói:
- Khoan đã, sáu chữ giải quyết ân thù tùy thích được hiểu như thế nào ?
Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Hầu Sơn Phong chẳng phải là kẻ giết tứ đại hộ pháp của Lãnh lão sao ?
Lãnh Thiên Trì rùng mình, lão nói:
- Chuyện này lão phu có đủ sức giải quyết, không cần ...
Hắc y nhân bịt mặt cướp lời, nói:
- Thực ra, lúc Lãnh lão và Hầu Sơn Phong động thủ trong rừng bạch dương, tại hạ cũng ẩn thân trong rừng bạch dương !
Lãnh Thiên Trì đỏ mặt, lão nói:
- Nhưng trên thực tế, lão phu cũng đã tìm nhầm người rồi ...
Hắc y nhân bịt mặt hỏi:
- Lãnh lão nói Hầu Sơn Phong không thừa nhận đã giết tứ đại hộ pháp của Lãnh lão chăng ?
- Không sai, đúng là như vậy !
- Lãnh lão, nếu là tại hạ thì tại hạ cũng sẽ không thừa nhận !
- Ngươi nói vậy là có ý gì ?
- Tại hạ chỉ hỏi Lãnh lão, vết thương trí mạng của tứ đại hộ pháp kia là gì ?
Lãnh Thiên Trì thản nhiên nói:
- Là thần công độc môn Nhất Tàn Chỉ của Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam.
- Chính xác ! - Hắc y nhân bịt mặt nói - Nhất Tàn Chỉ đã là công phu độc môn thì không một ai có thể bắt chước được, vấn đề hiện tại không phải kẻ nào giết tứ đại hộ pháp, mà ở chỗ Hầu Sơn Phong có phải là Hạ Hầu Lam hay không ? Theo tại hạ thì bản thân Lãnh lão đã quá rõ chuyện này !
Lãnh Thiên Trì hơi biến sắc, lão nói:
- Ý của ngươi là ...
Hắc y nhân bịt mặt đảo song mục và nói:
- Lãnh lão minh trí, chỉ cần Hầu Sơn Phong là Hạ Hầu Lam thì một đứa trẻ lên ba cũng có thể biết hắn có giết tứ vị hộ pháp hay không !

Lãnh Thiên Trì chau mày, lão trầm ngâm một lát rồi nói:
- Vậy chuyện hắn tự kỳ hạn trong vòng ba tháng sẽ tìm ra chứng cứ phải giải thích thế nào ?
Hắc y nhân bịt mặt cười cười và nói:
- Sợ rằng không phải hắn tìm chứng cứ mà truy tìm vật chí bảo hi hữu trên thế gian, bất cứ nhân vật võ lâm nào cũng mong có được.
Lãnh Thiên Trì ngạc nhiên hỏi:
- Vật chí bảo hi hữu gì ?
Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Lãnh lão có nghe nói đến Ngọc Thiềm Thừ chưa ?
Lãnh Thiên Trì chấn động tâm thần, lão vội hỏi:
- Lẽ nào hắn đang truy tìm Ngọc Thiềm Thừ ?
Hắc y nhân bịt mặt gật đầu và đáp:
- Đúng vậy !
Lãnh Thiên Trì chăm chú nhìn đối phương, lão nghi hoặc nên hỏi ngay:
- Chuyện hắn tìm Ngọc Thiềm Thừ và chuyện này có quan hệ gì ?
Hắc y nhân bật cười, nóii:
- Lãnh lão thông minh một đời mà sao hồ đồ nhất thời như vậy ? Chỉ cần hắn tìm được Ngọc Thiềm Thừ thì hiển nhiên hắn trở thành thiên hạ độc tôn, tuyệt không có đối thủ, như việc hắn còn bận tâm gì đến việc Lãnh lão mời mấy cao thủ đến tầm thù ?
Lãnh Thiên Trì biến sắc, lão trầm mặc rất lâu rồi mới nói:
- Hãy nói chuyện tốt đẹp thứ ba đi !
Hắc y nhân bịt mặt cười hì hì, nói:
- Tại hạ tuân mệnh, Lãnh lão, chỉ cần Lãnh lão gật đầu thì sau khi bá nghiệp thành công, người chủ trì tổ chức bí mật này sẽ hoàn lại cho Lãnh lão bốn vị hộ pháp sống động khỏe mạnh !
Lãnh Thiên Trì ngạc nhiên vội hỏi:
- Không lẽ tứ đại hộ pháp của lão phu chưa chết ?
- Không, Lãnh lão ! - Hắc y nhân bịt mặt nói - Dưới Nhất Tàn Chỉ thì đâu có may mắn như thế ? Tứ vị hộ pháp của Lãnh lão chẳng những đã bị Nhất Tàn Chỉ đoạn hồn tán mạng mà thi thể cũng đã sớm mục rữa rồi ...
Lãnh Thiên Trì cắt lời, hỏi:
- Vậy người đó làm sao có thể hoàn lại tứ vị hộ pháp cho lão phu ?
Hắc y nhân bịt mặt bật cười rồi nói:
- Chuyện này không nằm trong khả năng hiểu biết của tại hạ, nhưng dường như Lãnh lão cũng chẳng cần bận tâm nhiều như thế, chỉ cần lúc đó vị chủ trì có thể hoàn lại cho Lãnh lão tứ vị hộ pháp sống là

được rồi.
Đột nhiên Lãnh Thiên Trì phá lên cười lớn một tràng, đoạn nói:
- Ngươi xem lão phu là đứa trẻ lên ba rồi, có câu:
"Người chết không thể phục sinh." Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Người này lại có khả năng cải tử hoàn sinh !
Lãnh Thiên Trì kinh ngạc, lão nói:
- Lẽ nào người đó có khả năng hoàn sinh cho kẻ chết đã trắng xương ?
Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Điều đó không chút khoa trương và cũng không hoang đường, Lãnh lão !
Lãnh Thiên Trì lạnh giọng nói:
- Ngươi nghĩ rằng lão phu sẽ tin chăng ?
- Tin hay không là tùy Lãnh lão ! - Hắc y nhân bịt mặt nói - Tại hạ cho rằng hai chuyện tốt trước đã thu dụng không hết rồi, còn như chuyện sau, tại hạ là người phụng mệnh đến khuyên Lãnh lão gia nhập hội, tại hạ nguyện lấy sinh mạng của mình ra bảo đảm !
Lý Thiên Huyền cười nhạt nói:
- Một khi bá nghiệp thành công, nếu lúc đó không thể thực hiện được thì lão phu có thể làm gì được ngươi ? Nếu người đó có thành ý và năng lực như vậy, sao không hoàn trả cho lão phu tứ vị hộ pháp trước ?
Hắc y nhân bịt mặt lắc đầu, nói:
- Lãnh lão quá đa nghi rồi, uổng cho tấm lòng thành của vị chủ trì tổ chức bí mật này ...
Ngừng một lát, người này lại nói:
- Giá như tại hạ nói ra vị chủ trì tổ chức bí mật này là ai thì có lẽ Lãnh lão sẽ không quá đa nghi như vậy, và cũng không thể ...
Lãnh Thiên Trì cắt lời, nói:
- Ngươi nói ra trước đi, người chủ trì tổ chức bí mật này là ai ?
Hắc y nhân bịt mặt do dự một lát rồi lấy ra một vật từ tay áo, đoạn đưa về phía Lãnh Thiên Trì và nói:
- Lãnh lão biết vật này không ?
Trong tay người này là hình một chiếc đầu lâu bằng ngón tay cái, lấp lánh ngân quang !
Lãnh Thiên Trì vừa thấy vật này thì biến sắc, lão nhổm dậy khỏi kiệu và kinh ngạc kêu lên:
- Không lẽ là La Sát ...
Hắc y nhân bịt mặt cắt lời, nói:
- Lãnh lão đã biết vật này thì hà tất phải hỏi nhiều.

Sắc diện Lãnh Thiên Trì đầy vẻ kinh ngạc, lão nói:
- Chẳng phải phu nhân đã qui tiên ...
Hắc y nhân bịt mặt lại cắt lời, nói:
- Nếu phu nhân đã qui tiên thì vật này từ đâu ra ? Nếu phu nhân chưa qui tiên thì có kẻ nào to gan dám mạo danh bà ta lấy tín vật của bà ta mà khoác lác với võ lâm ?
Lãnh Thiên Trì chấn động tâm thần, nhất thời lão trầm mặc không nói gì.
Hắc y nhân bịt mặt cất chiếc đầu lâu nhỏ màu bạc vào tay áo rồi chăm chú nhìn Lãnh Thiên Trì, đoạn cười cười và nói:
- Lãnh lão, hiện giờ tôn ý thế nào ?
Lãnh Thiên Trì nói:
- Nếu người chủ trì tổ chức bí mật này quả thật là phu nhân thì Lãnh Thiên Trì sẽ nhận chức hữu hộ pháp ngay, đồng thời cũng không dám không tin nữa ...
Hắc y nhân bịt mặt nói:
- Nói vậy là Lãnh lão đồng ý gia nhập tổ chức ?
Lãnh Thiên Trì trầm ngâm một lát rồi nói:
- Đã được phu nhân hạ cố để mắt tới thì Lãnh Thiên Trì này không dám phụ lòng, chỉ có điều ...
Hắc y nhân bịt mắt cắt lời, nói:
- Lãnh lão đã gật đầu thì đôi bên là người nhà, hà tất phải nói nhiều nữa, xin Lãnh lão ngồi lại lên kiệu cho tại hạ bái kiến hữu hộ pháp !
Lãnh Thiên Trì vẫn còn do dự, Hắc y nhân bịt mặt liền phất tay và lớn tiếng nói:
- Các ngươi mau ra đi, theo bổn tọa mà bái kiến hữu hộ pháp !
Một lời vừa dứt thì từ mấy chục lùm cỏ xung quanh, có mấy chục Hắc y nhân bịt mặt phóng ra, tất cả đều hành động nhanh như gió, thoáng cái đã tới đương trường.
Lãnh Thiên Trì thấy vậy thì kinh động, lão chẳng còn do dự gì nữa, vội ngồi trở lại lên kiệu.
Lúc này mấy chục Hắc y nhân bịt mặt đã đến gần phía trước, Hắc y nhân bịt mặt cao to dẫn đầu, tất cả cùng cúi người và cung kính nói:
- Bọn thuộc hạ tham kiến hữu hộ pháp.
Lãnh Thiên Trì gượng cười, khoát tay và nói:
- Lão phu không dám nhận, chư vị không cần khách khí !
Hắc y nhân bịt mặt đứng thẳng lên rồi vừa cười vừa nói:
- Lãnh lão cho phép bọn thuộc hạ dẫn đường nhé !
Nói đoạn, người này và mấy chục Hắc y nhân bịt mặt khác đồng loạt quay người rồi đi về phía trước.

Đoàn người quái dị của Lãnh Thiên Trì lập tức theo sau, càng đi càng xa, cuối cùng dần khuất ở nơi xa xăm ...
Hồng Trạch Hồ muôn sóng lăn tăn, buồm nâu thấp thoáng điểm phá vài nơi, đặc biệt là vào lúc hoàng hôn, tà dương khuất núi thì tiếng ca tiếng hò của ngư chài truyền vang khắp nơi, cảnh sắc thật tuyệt mỹ.
Tục ngữ có câu:
"Dựa núi ăn núi, dựa nước ăn nước.", người sống ở vùng Hồng Trạch Hồ dựa vào nghề đánh cá để sinh nhai, ngư dân đây thường thật thà chất phát và biết tri túc.
Lúc này phần lớn ngư dân đang thu lưới dọn thuyền, đưa cá về nhà, do vậy mà trên bến thuyền khá náo nhiệt.
Dưới một gốc dương liễu cạnh bờ hồ có một người mặc y phục như văn sĩ cũng đang ngắm nhìn cảnh sinh hoạt nhộn nhịp và không ngừng gật đầu.
Người này chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ kỳ tài, võ lâm thiên hạ nghe nói là thất sắc, là ma đầu trong ma đầu - chàng tức là Hần Sơn Phong của Hạ Hầu Lam !
Trong cảnh sinh hoạt vui nhộn, thái bình, bỗng nhiên xuất hiện một người xa lạ trong trang phục văn sĩ như vậy nên khó tránh khỏi bị người khác nghi hoặc, chú ý !
Quả nhiên chẳng lâu sau thì có một toán năm ba ngư dân liếc nhìn chàng với ánh mắt ngạc nhiên.
Hầu Sơn Phong liền từ gốc liễu bước ra, cung thủ khẽ chào và mỉm cười, khai khẩu:
- Các vị, tại hạ hỏi một câu, có vị nào họ Vạn ...
Một người cắt lời nói:
- Phải chăng vị tướng công này muốn hỏi Vạn Bất Tri ?
Vạn Bất Tri ? Đúng rồi, có lẽ sau khi thoái xuất võ lâm, qui ẩn làng chài, Vạn Giai Hiểu vì tránh phiền phức, sợ người ta lại đến thỉnh giáo nên cải danh !
Một mặt tránh không cho người khác biết lão là Vạn Giai Hiểu, một mặt cũng biểu thị lão chỉ biết đánh cá, không hỏi đến thế sự, một chuyện cũng không biết !
Hầu Sơn Phong vội gật đầu, nói:
- Đúng là người này, tại hạ nghe nói lão ở phía nam Hồng Trạch Hồ nhưng vừa rồi tại hạ tìm nửa ngày mà vẫn không thấy ngôi nhà tranh của lão, chẳng hay các vị có biết ...
Một ngư dân nói:
- Trước đây lão ta vốn ở bờ nam, nhưng đã dọn nhà cách đây ba tháng rồi !

Hầu Sơn Phong vội nói:
- Xin hỏi lão ca có biết lão ta dọn nhà đến đâu không ?
Ngư dân này chưa trả lời ngay mà quan sát Hầu Sơn Phong một lúc rồi nói:
- Tướng công là bằng hữu của lão à ?
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Tại hạ chính là bằng hữu của lão, nhưng đã nhiều năm rồi hai bên chưa gặp lại !
Ngư dân này lắc đầu, nói:
- Đây là lần đầu tiên ta nghe nói lão ta có bằng hữu muốn gặp, tướng công không biết đó thôi, Vạn Bất Tri này rất quái đản, người ta sống gần nhau thì phải hỗ tương chiếu cố cho nhau, đằng này một mình lão ở lánh xa ra. Mọi người đều kết bạn đánh cá, chỉ có một mình lão là xuống hồ một mình, bình nhật không lai vãng với ai, dù gặp mặt lão cũng chẳng chào hỏi, tựa như người nơi này đều đắc tội với lão vậy ...
Hầu Sơn Phong liền nói:
- Vị bằng hữu của tại hạ có tính khí quái lạ này do trời sinh, đừng nói là người chưa quen, ngay cả bằng hữu thân quen nhiều năm như tại hạ mà lão ta cũng chẳng buồn để ý đến !
Ngư dân này nói:
- Thì ra là như vậy, tại hạ tưởng có người nào đắc tội với lão chứ ! Bây giờ lão dọn qua ở phía đông rồi, tại gian nhà tranh mới dựng đấy ! Hai ngày nay không thấy lão đánh cá, tướng công mau đi thăm lão thử, không chừng lão ta ngã bệnh rồi !
Hầu Sơn Phong chau mày, nói:
- Trước đây mỗi ngày lão ta đều đánh cá à ?
Ngư dân này nói:
- Đương nhiên mỗi ngày phải đánh cá, nếu không thì lấy gì ăn ?
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Nói cũng phải, đa tạ chư vị !
Chàng cung thủ chào rồi đi vòng qua bờ hồ phía đông.
Sau lưng chàng còn truyền lại mấy lời bàn tán của đám ngư dân:
- Không ngờ Vạn Bất Tri lại có một vị bằng hữu thông tình đạt lý và hòa nhã như thế !
Hầu Sơn Phong làm như không nghe thấy gì, chàng gia tăng cước lực vòng qua bờ hồ, chàng chỉ sợ chậm một bước là Vạn Giai Hiểu kia ngộ phải biến cố, bị người ta hạ độc thủ thôi !
Ba mặt của Hồng Trạch Hồ đều bằng phẳng, độc nhất mặt phía đông có một ngọn núi nhỏ không quá cao cũng không quá lớn, cây cối trên

núi rất xanh tươi rậm rạp !
Dưới chân ngọn núi nhỏ này tọa lạc một ngôi nhà tranh, lưng dựa vào núi, mặt ngó ra hồ.
Quả đúng như ngư dân nói, ngôi nhà tranh này xem ra còn khá mới, tuyệt không quá ba tháng.
Hiện tại, hai cánh cửa khép kín, tứ bề yên lặng như tờ, trên hàng rào trúc trước nhà có mắc một chiếc lưới đánh cá cũ kỹ.
Trong lòng Hầu Sơn Phong chợt cảm thấy có điều chẳng lành nên càng gia tăng cước lực, lướt đến trước ngôi nhà tranh, chàng dừng bước trước hàng rào trúc và lớn tiếng nói:
- Xin lỗi, trong nhà có người không ?
Vẫn im lặng như tờ, không một tiếng trả lời !
Hầu Sơn Phong chau mày, thân hình vừa động thì chợt nghe có giọng khàn khàn từ trong nhà truyền ra:
- Là ai vậy ?
Hầu Sơn Phong thở phào nhẹ nhõm, chàng lắc đầu bật cười rồi vội nói:
- Là tại hạ đến tìm người !
Có tiếng bước chân khẽ động trong nhà, hai cánh cửa chợt mở ra, từ giữa khe hở của hai cánh cửa có một chiếc đầu thò ra, đó là một lão nhân vừa gầy vừa nhăn nheo, đầu hoẵng mắt chuộc, râu dê lưa thưa mấy sợi.
Lão nhân lạnh lùng quan sát Hầu Sơn Phong một lúc rồi cũng hỏi với giọng lạnh lùng:
- Ngươi tìm ai ?
Hầu Sơn Phong chau mày đáp:
- Tại hạ tìm Vạn Giai Hiểu !
Lão nhân lắc đầu, nói:
- Không biết !
Lời vừa dứt thì đầu cũng lập tức thụt vào. Hầu Sơn Phong vội nói:
- Khoan đã, tại hạ tìm Vạn Bất Tri !
Lão nhân thoáng ngẩn người rồi lắc đầu một cách lạnh lùng và nói:
- Cũng không biết !
Lão ta không muốn nói nhiều hơn một câu nên vội thụt đầu vào và đóng cửa lại.
Những lời bọn ngư dân đánh cá nói quả nhiên không sai !
Hầu Sơn Phong lắc đầu, chàng bước qua rào trúc đi vào rồi đưa tay gõ cửa.
Cửa mở, trước mặt Hầu Sơn Phong là một lão nhân mặc lam y may bằng vải thô, lão đứng giữa cửa nhìn thẳng vào mặt Hầu Sơn Phong,

thái độ chẳng có chút thiện cảm.
Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:
- Tại hạ tìm lão, được chứ ?
Lão nhân thản nhiên đến độ vô tình, lão nói:
- Lão phu không quen biết ngươi !
Hầu Sơn Phong nói:
- Có thể lão không biết tại hạ, nhưng lão không thể không biết Khoái Du Hồn ?
Lão nhân ngớ người giây lát rồi nói:
- Ai là Khoái Du Hồn ? Khoái Du Hồn là ai ?
Hầu Sơn Phong chau mày nói:
- Vạn lão đầu, lão làm sao thế ? Có thể lão giả vờ ngây ngô với người khác được nhưng đối với vị bằng hữu Khoái Du Hồn của tại hạ thì lão chớ giả vờ ngây ngô nữa ! Nói đoạn, chàng cất bước định đi vào !
Lão nhân đưa tay cản lại và nói:
- Ngươi đừng vào, ta không quen biết ngươi !
Hầu Sơn Phong chau mày, chàng nói:
- Được thôi, không cho vào thì tại hạ không vào, chỉ cần lão trả lời những câu hỏi của tại hạ thì tại hạ lập tức đi ngay ...
Chàng lấy đóa Thiết Liên hoa đưa ra và hỏi:
- Lão nói cho tại hạ biết, đây là thứ gì ?
Lão nhân chợt biến sắc, nhưng trong chớp mắt lại tỏ ra lạnh lùng, lão ngắm nhìn Thiết Liên hoa rồi nói:
- Đây là Thiết Liên hoa, ai ai cũng biết, hà tất phải hỏi !
- Tại hạ biết, tại hạ muốn hỏi lão về xuất xứ của vật này, nhân vật nào có nó ?
Lão nhân ngẩng đầu lên và lạnh lùng nói:
- Nãy giờ đã mấy câu hỏi rồi ?
Hầu Sơn Phong ngẫn người, chàng hít mạnh một hơi rồi nói:
- Vạn lão đầu, vật này có quan hệ đến sinh tử của hai người và mấy chục sinh mạng khác, tại sao lão không làm một chuyện tốt để tích đức, tại sao lại đối với bằng hữu như vậy ?
- Chuyện tốt ư ? - Lão nhân nói - Nửa đời làm chuyện tốt của ta đã quá đủ để tích đức rồi, còn như bằng hữu, con người ta không có bằng hữu, sao ngươi lại nhẫn tâm đến quấy rầy một lão ngư phủ như ta ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Thế này nhé, lão cho tại hạ một đáp án mỹ mãn thì tại hạ sẽ không quấy rầy lão nữa, và cũng không nhận là quen biết với lão nữa !

Lão nhân chớp chớp song mục và nói:
- Trước đây ngươi không quen biết ta, sau này cũng vẫn không quen biết ta !
Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:
- Đúng vậy, như thế nhé !
Thần sắc lạnh lùng của lão nhân chợt ôn hòa đôi chút, lão nói:
- Ngươi dám ngồi thuyền không ?
Hầu Sơn Phong gật đầu nói:
- Trong thiên hạ chẳng có chuyện gì tại hạ không dám làm !
Lão nhân lạnh lùng nói:
- Nhưng thuyền của ta vừa cũ kỹ vừa bị vô nước !
Hầu Sơn Phong nói:
- Lão đã dám ngồi thì tại sao tại hạ không dám ngồi ?
Lão nhân nói:
- Ta biết bơi, còn ngươi ?
Hầu Sơn Phong cười cười, nói:
- Tại hạ không biết, nhưng tin rằng lão không thể thấy chết mà không cứu !
Lão nhân lạnh lùng nói:
- Ta nói rõ trước, một khi thuyền chìm thì trước chỉ đủ sức tự cho mình thôi !
Hầu Sơn Phong lại mỉm cười, nói:
- Được, chỉ cần lão cho rằng lão làm như vậy được !
- Nực cười ! - Lão nhân nói - Người không tự tư thì trời tru đất diệt, tại sao ta không làm như vậy được chứ ? Đi thôi !
Nói đoạn, lão đưa tay đẩy Tô Hùng rồi định bước ra ngoài cửa.
Hầu Sơn Phong vội nói:
- Lão định làm gì thế ?
Lão nhân dừng bước ngẩng đầu lên hỏi lại:
- Ngươi đến tìm ta làm gì ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Tại hạ hỏi lão về lai lịch và xuất xứ của đóa Thiết liên hoa này, nhưng lão ...
- Ta làm sao ? - Lão nhân nói - Ta đưa ngươi đi tìm không được sao ?
Hầu Sơn Phong nghe vậy thì ngẩn người, lão nhân đã lướt qua bên cạnh thân chàng mà ra ngoài, tựa như một con chuột chui ra cửa, lão nói:
- Đối với bằng hữu, ta đã quá đủ rồi, đi hay không là tùy ngươi !
Hầu Sơn Phong dở khóc dở cười, chàng chau mày lắc đầu rồi đành

cất bước đi theo.
Sau khi ra khỏi nhà thì lão nhân không quay đầu lại một lần, cũng chẳng cần biết Hầu Sơn Phong có đi theo hay không, lão chỉ lắc lư đi thẳng ra bờ hồ !
Dưới vòm liễu cạnh bờ hồ có buộc một chiếc thuyền chài đang bồng bềnh theo sóng nước, lão nhân mở dây rồi bước xuống thuyền. Hầu Sơn Phong cũng vội vàng xuống theo.
Lão nhân này chẳng những không nói một câu mà còn không nhìn Hầu Sơn Phong một lần, tựa như trên thuyền chỉ có mỗi mình lão !
Chiếc thuyền chài này quả đúng như lời lão nói, vừa cũ kỹ vừa vô nước, lão nhân dùng cây sào dài chống thuyền đi, động tác khá thuần thục !
Hầu Sơn Phong buộc miệng hỏi:
- Vạn lão đầu, chúng ta đi đến đâu vậy ?
Lão nhân vẫn lặng lẽ chèo thuyền, không trả lời và cũng không nhìn chàng.
Hầu Sơn Phong chau mày và gọi lớn:
- Vạn lão đầu ...
Lão nhân ngước nhìn lên với ánh mắt lạnh lùng:
- Ngươi bớt nói một câu không được sao ? Trời tối gió lớn, đêm nay lại không có trăng, nên để ý bản thân mình, nếu rơi xuống nước thì có mười thuyền cũng không vớt được !
Một chút cũng không sai, đúng như lão ta nói, lúc này màn đêm đã buông xuống, trên hồ là một bức màn đen ngòm, thế gió cũng mạnh dần lên, sóng nhiều hơn khiến chiếc thuyền nhỏ luôn tròng trành.
Hầu Sơn Phong va phải cây đinh nên đành bế khẩu, nhưng là chỗ giao du nhiều năm nên ai lại chẳng biết Vạn Giai Hiểu ngoài lạnh trong nóng, tính cách xưa nay luôn như vậy.
Thủ pháp chèo thuyền của lão nhân tinh thục và khá cao minh, thuyền nhỏ phá sóng lướt đi, thoáng chốc đã ra giữa hồ.
Hầu Sơn Phong không nhịn được nên lại hỏi:
- Vạn lão đầu, rốt cuộc chúng ta đi đến đâu vậy ?
Lão nhân chỉ lạnh lùng trả lời hai chữ:
- Qua hồ !
Hầu Sơn Phong ngạc nhiên, chàng gượng cười, nói:
- Sao lão không nói sớm, đi trên bờ chẳng nhanh hơn sao ?
Lão nhân thản nhiên nói:
- Ta biết là nhanh, nhưng ta lười đi bộ !
Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:
- Người đó ở tại bờ đối diện à ?

Lão nhân nói:
- Không ở tại bờ đối diện, ở tại Thủy Tinh Cung.
Hầu Sơn Phong chưa kịp nói gì thì lão nhân lại nói:
- Mắt mũi ta lem nhem quá, ngươi đứng trước mũi thuyền quan sát và chỉ đường cho ta đi !
- Tại hạ tuân mệnh !
Hầu Sơn Phong vừa nói vừa lướt đến trước mũi thuyền.
Khi từ đuôi thuyền lướt đến trước mũi, chàng thấy đáy thuyền đã vô không ít nước, sau khi dừng chân trước mũi thuyền thì chàng vội báo cho lão nhân biết.
Nào ngờ lão này lại thản nhiên nói:
- Ta đã sớm nói với ngươi là thuyền này vô nước mà ?
Không sai ! Điều này lão đã nói qua ! Vì thế mà Hầu Sơn Phong đành gượng cười rồi im lặng.
Chớp mắt, thuyền đã qua giữa hồ, bỗng nghe lão nhân nói:
- Này, ngươi quay lại đây, ta muốn nói với ngươi mấy câu.
Hầu Sơn Phong y lời quay lại, chàng nói:
- Vạn lão đầu, lão muốn nói điều gì ?
Lúc này vẻ mặt lão nhân có chút tươi cười, lão nói:
- ta muốn để ngươi và chiếc thuyền này chờ giữa hồ, ngươi thấy thế nào ?
Nói đoạn lão cũng gát sào ngừng chèo !
Hầu Sơn Phong chau mày nói:
- Vạn lão đầu, đừng đùa như thế ...
Lão nhân lắc đầu, nói:
- Ta không có tâm tình để đùa như vậy, ta nói là thật đấy !
Hầu Sơn Phong nói:
- Vạn lão đầu ...
Lão nhân phá lên cười rồi nói:
- Ai bảo với ngươi ta họ Vạn ?
Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói:
- Lẽ nào lão cũng đã đổi họ ?
Lão nhân bật cười rồi nói:
- Bản thân ngươi nên hiểu rõ, thủy chung ta không thừa nhận ta là Vạn Giai Hiểu !
Đôi mày kiếm của Hầu Sơn Phong càng chau khít lại, chàng nói:
- Vạn lão đầu, đừng giả cuồng mua ngốc mà làm trò đùa như thế !
Lão nhân lắc đầu, nói:
- Tin hay không tin tùy ngươi, ta không phải là Vạn Giai Hiểu !
Hầu Sơn Phong lạnh lùng hỏi:

- Thế lão là ai ?
Lão nhân cười cười, nói:
- Ngươi tìm Vạn Giai Hiểu mà hỏi !
Hầu Sơn Phong biến sắc, chàng nói:
- Các hạ là kẻ trong ngôi miếu hoang, ta không tin !
Lão nhân mỉm cười, nói:
- Không tin thì thôi, ta cũng có đóa Thiết liên hoa đó !
Người này trở tay và xòe ra, giữa lòng bàn tay có một vật, quả nhiên đó là Thiết liên hoa.
Hầu Sơn Phong song mục lộ sát quang, chàng định tung người lướt tới, lại nghe lão nhân nói:
- Ngươi muốn nói thêm với ta vài câu thì đừng qua đây !
Hầu Sơn Phong đành kềm bước, chàng hỏi:
- Thế Vạn Giai Hiểu đâu ?
Lão nhân chỉ tay xuống dưới và nói:
- Dưới chân của ta và ngươi, lão ta làm bạn với một tảng đá lớn và nằm dưới đáy hồ !
Hầu Sơn Phong hỏi tiếp:
- Rốt cuộc ngươi là ai ?
Lão nhân nói:
- Ngươi không thấy ta có Thiết liên hoa sao ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Ta hiểu rồi, ngươi đã đến đây trước ta một bước, hạ độc thủ Vạn Giai Hiểu, sau đó hóa trang thành lão ta để dẫn dụ ta mắc lừa !
Lão nhân mỉm cười âm hiểm và gật đầu, nói:
- Không sai, ngươi nói đúng rồi, nhưng e rằng đã quá muộn !
Hầu Sơn Phong nói:
- Nhưng theo ta thấy thì rõ ràng ngươi là Vạn Giai Hiểu !
Lão nhân nói:
- Điều đó rất đơn giản, bất luận chuyện gì cũng có phần cao minh và thấy kém. Thuật hóa trang dịch dung này cũng không ngoại lệ !
Hầu Sơn Phong nói:
- Ngươi nên biết, ta cũng là một tay lão luyện, theo ta thấy thì ngươi không hề có chút dịch dung hay hóa trang nào, thiên chân vạn xác là Vạn Giai Hiểu !
Lão nhân nói:
- Điều đó đủ chứng minh về thuật này ngươi không bằng ta !
Hầu Sơn Phong nói:
- Tranh biện chỉ vô ích, ta rất tự tin vào nhãn lực của mình !
Lão nhân nói:

- Vậy ngươi cũng nên tin rằng, nếu là Vạn Giai Hiểu thì lão ta tuyệt đối không thể hại ngươi !
Hầu Sơn Phong nói:
- Cho đến bây giờ ta vẫn hoài nghi là ngươi đang bày trò đùa !
Lão nhân cười cười, nói:
- Ngươi cúi đầu nhìn xuống đáy thuyền xem, giống không ?
Hầu Sơn Phong y lời liếc nhìn, lập tức tâm thần chấn động, nhất thời á khẩu ! Từ đáy thuyền lên mạn thuyền chí ít cũng cao hai thước, lúc này đã có ba phần chìm vào trong nước rồi.
Lão nhân lại cười cười rồi nói:
- Ta không thừa nhận ta là Vạn Giai Hiểu, ta cũng sớm nói cho ngươi biết thuyền này cũ kỹ và vô nước, đồng thời cũng báo trước một khi thuyền chìm thì ta không cứi ngươi, ngươi không tin, nên ta cũng chẳng biết làm thế nào !
Hầu Sơn Phong nhướng mày nói:
- Không cần phải nói lại điều này, ta và ngươi có thù hận gì ?
Lão nhân lại cười cười rồi nói:
- Có những chuyện không cần phải là thù hận, chỉ vì ngươi quá thích quản vào chuyện người khác thôi !
Song mục Hầu Sơn Phong đột hiện kỳ quang, chàng nói:
- Ngươi là kẻ bắt cóc Đồng cô nương và Mạc Tử Kinh ?
Lão nhân nói:
- Ngươi quá coi trọng ta rồi, ta chỉ đóng một vai lâu la đáng thương mà thôi !
Hầu Sơn Phong nói:
- Vậy ngươi phải là người trong Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo !
Lão nhân lắc đầu, nói:
- Ngươi lại nhầm rồi, chuyện này không quan hệ đến Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo !
Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói:
- Nếu vậy ngươi chẳng khác gì một kẻ vu oan giá họa !
Lão nhân chấn động tâm thần, lão nói:
- Đại trượng phu dám làm dám chịu, hà tất phải giá họa cho người khác.
Hầu Sơn Phong hừ một tiếng lạnh lùng rồi nói:
- Giỏi nói lắm. Đồng cô nương và Mạc Tử Kinh đâu ?
Lão nhân lắc đầu, nói:
- Chỉ biết ở trong núi này nhưng không biết chỗ !
Hầu Sơn Phong nói:
- Bất luận các ngươi có thù hận gì với Đồng gia, ta chỉ hỏi tại sao các

ngươi lại giá họa cho Hạ Hầu Lam ?
Lão nhân nói:
- Giá họa ư ? Ai nói là giá họa ? Trong võ lâm hiện nay, ai chẳng biết tên ma đầu lòng lang dạ sói thủ đoạn ác độc đó giết tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì trước, rồi sau đó dùng đôi tay đầy máu tanh mà tàn sát cả nhà Đồng gia !
Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói:
- Ngươi nghĩ là đêm nay ta sẽ chết phải không ?
Lão nhân ngớ người giây lát rồi nói:
- Theo ta thấy, trời tối thế này, gió lớn thế này mà lại không có trăng, ngươi đang ở giữa hồ nên đừng nói là người ta không đến cứu ngươi kịp, dù đến kịp cũng khó lòng tìm ra ngươi. Vì vậy, ta thấy ngươi chết chắt, không nghi ngờ gì nữa !
Hầu Sơn Phong nói:
- Đã thế thì ngươi hà tất phải lo lắng đối với một người sắp chết !
Lão nhân cười hì hì, nói:
- Không thể nói như vậy, phàm chuyện gì cũng không sợ nhất vạn mà chỉ sợ vạn nhất (ngộ nhỡ), cẩn thận một chút cũng tốt hơn, ngươi nói có đúng không ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Đúng thì đúng, nhưng không khỏi quá hẹp lượng !
Lão nhân nói:
- Mang tiếng hẹp lượng cũng chẳng đau và chẳng ngứa ngáy gì, vậy điều đó có quan hệ gì ?
Hầu Sơn Phong nói:
- Được rồi, ta không nói nhiều nữa, ta cũng tự biết là khó có hy vọng sống sót, tuy đêm nay tất tử nhưng có ngươi chết chung thế này thì cũng không đến nỗi cô đơn.
Lão nhân cười cười, nói:
- Muốn tìm thì chớ tìm ta, dưới đáy hồ đã có Vạn Giai Hiểu rồi !
Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói:
- Sợ rằng điều này không do ngươi lựa chọn, mà thêm một người cũng tốt thôi !
Lão nhân lắc đầu, nói:
- Ta còn chưa muốn chết, trừ được ngươi là một đại công trạng, mỹ tửu mỹ nhân đang chờ đợi ta, làm sao ta nỡ chết đi !
Hầu Sơn Phong cũng cười cười, nói:
- Vậy ngươi cứ thử xem !
Lão nhân cười nhạt, nói:
- Đừng vội, nước trong thuyền vẫn chưa đầy !

Lời vừa dứt thì đột nhiên nghe lão khẽ hừ một tiếng, tiếp theo là nghe mấy tiếng “rắc rắc” vang lên, phần đuôi thuyền bị lão ta đánh vỡ, toàn thân lão phóng ùm xuống nước.
Hầu Sơn Phong xuất thủ nhanh như chớp, nhưng chỉ kịp chụp được một mảng ống quần của lão ta, suýt chút nữa là giữ được chân lão. Khi chàng định xuất thủ lần thứ hai thì toàn thân lão nhân đã chìm vào sóng nước rồi.
Hầu Sơn Phong đang kinh nộ thì chợt nghe “soạt soạt” dưới nước, lão nhân từ dưới ngoi đầu lên ở ngoài xa mười trượng.
Lão cười hì hì, nói:
- Hạ Hầu Lam, bây giờ ngươi còn muốn nói gì nữa, gọi trời trời không thưa, gọi đất đất không cửa, dù ngươi có bản lãnh thông thiên thì cũng đành vùi thân xuống đáy hồ thôi. Ta không có thời gian bồi tiếp ngươi nữa, và cũng không nhẫn tâm nhìn bộ dạng đáng thương khi ngươi sắp chết, cáo biệt !
Lão cười hì hì rồi thụt đầu xuống, hồ nước gợn một chòm bọt sóng rồi bình lặng trở lại !
Quả thật Hầu Sơn Phong chẳng có gì để nói nữa, thuyền vốn đã chìm xuống nước, bây giờ phần đuôi vỡ nát nên hơn nửa thân thuyền đã ngập xuống hồ !
Trong lúc vội vàng, Hầu Sơn Phong chẳng còn kiêng kỵ gì nữa, song thủ lập tức xuất ra, “rắc rắc”. Hai mảnh ván thuyền bị bóc ra, sau khi lọt vào tay chàng thì chúng lại bị bẻ thành bốn mảnh.
Hầu Sơn Phong quét mục quang nhìn tứ phía, chàng thấy bờ nam là gần nhất, nên lập tức xuất thủ quăng ra một mảng ván thuyền, sau đó tung ngươi lướt theo !
Ván thuyền rơi xuống nước thì lực thế của chàng cũng tận, chàng lại quăng ra một mảng khác, sau đó mượn lực điểm vào mặt ván mà tung người lướt đi !
Sau ba lần lên xuống như vậy thì chàng đã lướt đi hơn trăm trượng hiện trong tay chỉ còn một mảng ván, nhìn lại bờ nam thì khoảng cách cũng còn gần trăm trượng nữa !
Trừ phi có thêm một mảng ván nữa, bằng không chàng vẫn không thể nào vào đến bờ, và thế tất rơi xuống hồ nước, cách bờ nam chừng hai mươi trượng.
Tuy biết vậy nhưng chàng không thể không lướt vào, vả lại gần bờ một trượng thì cơ hội thoát hiểm cũng lớn hơn.
Đương thời chàngtung ra mảnh ván cuối cùng, chàng vận đủ chân khí và lướt đi lần cuối, lần này có đến bốn mươi trượng hơn, khoảng cách với bờ chỉ còn vài mươi trượng.

Tuy vài mươi trượng nhưng tình thế của chàng không thể không rơi xuống nước, vả lại đối với một người không biết bơi mà nói, thì khoảng cách vài mươi trượng cũng chẳng khác vài mươi dặm.
Trước mắt, Hầu Sơn Phong tất phải rơi xuống nước, một cảm giác thê thảm chợt trỗi dậy trong lòng, chàng định nhắm mắt phó thác cho thiên mệnh !
Đột nhiên có một vật thể đen ngòm từ trong bờ nam bay ra, trượt dài trên mặt hồ, phương vị đúng vào chỗ Hầu Sơn Phong sắp hạ chân !
Hầu Sơn Phong vui mừng, chàng vội duỗi thẳng chân điểm vào vật đen kia rồi tung người lướt thẳng lên bờ, lúc này chàng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm !
Chân vừa chạm đất, chàng lập tức cao giọng nói ngay:
- Vị cao nhân nào kịp thời cứu giúp, xin xuất hiện cho tại hạ đa tạ !
Trong rừng cây trên bờ nam vẫn im lặng, không người trả lời, nhưng bồng nhiên có một làn hương phong phảng phất, một bóng hồng thấp thoáng.
Hầu Sơn Phong kinh hãi, vừa định tung người đi thì hồng y nữ đã xuất hiện trước mắt rồi !
Theo đó là tiếng gọi lanh lảnh đầy bi thương và oán nộ:
- Lam ca, chàng nhẫn tâm bỏ đi nữa sao ?
Hầu Sơn Phong rùng mình, cúi đầu và nói:
- Phụng muội hà tất phải khổ ...
Thân hình Hồng y nữ run lên, lệ ngọc bất giác tuôn thành hàng, nàng nói trong thổn thức:
- Đây là lời xưng hô mà bao nhiêu năm rồi muội chưa từng được nghe, Lam ca, chàng nhẫn tâm quá !
Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam ngẩng đầu lên, thần sắc trong song mục tỏ ra cực kỳ bất an và áy náy, môi chàng máy động, muốn nói nhưng lại thôi !
Hồng y nữ lại thổn thức nói tiếp:
- Lam ca có biết không, nhiều năm qua trái tim muội đã tan nát thành từng mảnh, lòng dạ đứt đoạn từng cơn, từng nhỏ không biết bao nhiêu lệ, từng đi không biết bao nhiêu đường, từng mạo biết bao nhiêu hiểm không ?
Hạ Hầu Lam cúi đầu, nói:
- Phụng muội, tha thứ cho ta, ta có nỗi khổ riêng nên bất đắc dĩ ...
Hồng y nữ tiếp lời:
- Lam ca, lời này muội đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi, muội khổ tâm chờ đợi nhiều năm mà Lam ca vẫn nói những lời như vậy đối với muội sao ? Kỳ thực, gặp được Lam ca, được nghe Lam ca

gọi một câu như vậy là muội nên biết đủ rồi, còn cần gì nữa ...
Hồng quang thấp thoáng, đột nhiên nàng lao mình xuống hồ !
Hạ Hầu Lam cả kinh thất sắc, hữu thủ xuất như chớp, chụp cánh tay Hồng y nữ lại và run giọng nói:
- Phụng muội, là ta không phải, ta ... ta ...
Thân hình Hồng y nữ dịch động rồi ngã vào lòng Hạ Hầu Lam, đầu gục vào ngực chàng, tiếng khóc bi thống nức nở vang lên.
Tất cả những nỗi khổ tương tư trong nhiều năm qua, những cay đắng thương tâm trong nhiều năm qua đều theo suối lệ tuôn ra dạt dào.
Hạ Hầu Lam đứng bất động, không nói gì ! Chàng biết, lúc này đành để cho nàng khóc, và cũng chỉ có khóc mới có thể phát tiết được nỗi khổ tương tư bị dồn nén nhiều năm trong lòng nàng ...
Đột nhiên Hạ Hầu Lam nhìn vào chỗ rậm rạp của rừng cây bên trái và khẽ quát:
- Là vị nào ẩn thân trong đó ...
Hai bóng người phân ra, Hồng y nữ vội vàng lui ra ngoài xa mấy bước.
Kế đó là nghe tiếng niệm phật hiệu từ chỗ rậm của rừng cây phát ra:
- A di đà Phật ! Tội lỗi, tội lỗi, hòa thượng ta đáng bị đày xuống mười tám tầng địa ngục, sao lại gặp phải cảnh tượng này ...
Hạ Hầu Lam chau mày, còn Hồng y nữ vội cúi đầu gạt lệ.
Một bóng đại bào màu lam từ trong rừng cây lất phất bay ra, đó là Cuồng hòa thượng đáng ghét, lão đến gần rồi chấp tay cúi người, nói:
- Làm kinh động đến sự yên tĩnh của nhị vị, tội đáng muôn thác, cầu xin nhị vị lượng thứ cho lão nạp !
Hạ Hầu Lam lại chau mày, Hồng y nữ càng cúi đầu thấp hơn !
Cuồng hòa thượng lại cúi người nói:
- Hai lần nhảy xuống nước, lần này lại không cần đến lão nạp, có hai lần công đức để đoái công chuộc tội cũng lớn như vậy, nữ thí chủ tạ Ơn lão nạp thế nào đây ?
Hồng y nữ ngẩng đầu lên, nói:
- Thượng Quang Phụng nguyện sáng sáng thắp hương, chiều chiều lễ bái ...
Cuồng hòa thượng bật cười rồi nói:
- Triệt sát hòa thượng ta rồi, nữ thí chủ muốn hòa thượng ta sớm đăng cực lạc hay sao vậy ? Bất luận thế nào, hòa thượng ta cũng vẫn còn mấy phần lưu luyến chốn hồng trần này !
Hạ Hầu Lam khẽ quát:

- Hòa thượng, đừng điên điên khùng khùng nữa, nói vào chính đề đi thôi !
Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói:
- Nói chính đề thì phải hỏi thí chủ ngươi rồi !
Hạ Hầu Lam chau mà, nói:
- Hòa thượng, tại hạ gặp phải quái sự ...
Nói đoạn chàng thuật lại một lượt chuyện vừa xảy ra.
Nghe xong, thân hình Cuồng hòa thượng bất giác run run, lão chấp tay nhắm mắt và nói:
- A di đà Phật ! Thiện tai, thiện tai, ta không giết bá nhân ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Hòa thượng không nghe tại hạ nói à, người đó đích thực là Vạn lão đầu !
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Thí chủ, người đó tuyệt không phải Vạn Giai Hiểu !
Hạ Hầu Lam hỏi:
- Hòa thượng làm sao biết được ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Nếu hắn là Vạn Giai Hiểu thì hắn tuyệt không thể ...
- Hòa thượng, nhưng trên thực tế ...
- Thí chủ, hắn tuyệt không phải Vạn Giai Hiểu !
- Tại hạ cũng nghĩ như vậy, lẽ ra hắn không phải, nhưng tiếc rằng hòa thượng lão nên tin vào nhãn quang của tại hạ.
- Có khả năng hắn có thuật dịch dung cao minh tuyệt đỉnh !
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Hòa thượng, người khác không biết nhưng lão phải biết, thuật dịch dung của tại hạ là độc bộ võ lâm, đủ để ngạo thị thiên hạ !
Cuồng hòa thượng ngạc nhiên nói:
- Vậy thì quái lạ, đây kà chuyện căn bản tuyệt đối không thể ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Người đó đích thị là Vạn Giai Hiểu !
Cuồng hòa thượng nói:
- Nếu quả thật là hắn thì tại sao hắn lại hại ngươi ?
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Điều đó tại hạ không biết ...
Chợt nghe Cuồng hòa thượng hỏi:
- Thí chủ, ngươi nói người đó nhảy xuống giữa Hồng Trạch Hồ mà thoát đi ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Không sai, lão ta nhảy xuống giữa Hồng Trạch Hồ mà thoát đi.

- Vậy thì không đúng rồi ! - Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói - Theo hòa thượng ta biết thì Vạn Giai Hiểu không biết bơi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng lão đã quên một điều rồi, lão ta đánh cá mưu sinh nhiều năm ở Hồng Trạch Hồ này !
- Không phải ai đánh cá cũng đều biết bơi !
- Nhưng thực tế, mười người đánh cá hết chín người biết bơi rồi !
Cuồng hòa thượng ngẩn người, lão nói:
- Dù cho hắn biết bơi, nhưng chỉ dựa vào một chút biết bơi này ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Có một điểm tại hạ quên nói cho lão biết, ngón út tay trái của Vạn Giai Hiểu bị khuyết một đốt phải không ?
Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:
- Không sai, đó là do năm xưa hắn bị đao của người ta chặt đứt !
Hạ Hầu Lam nói:
- Ngón út tay trái của người này cũng khuyết một đốt.
- Tìm người khuyết đốt ngón út tay trái không khó !
- Nhưng tìm một người không cần dịch dung mà thân hình, tướng mạo, lời nói, cử chỉ giống hệt Vạn Giai Hiểu thì còn khó hơn lên trời !
- Thí chủ, trong ba người trước mắt, chỉ có thí chủ gặp qua người đó, lẽ nào thí chủ ...
Hạ Hầu Lam cắt lời nói:
- Hòa thượng nên biết, bình sinh tại hạ không làm chuyện gì mà không nắm chắc, cũng không nói điều gì mà không chắc, tại hạ dám lấy sinh mạng ra bảo đảm, người đó đích thị là Vạn Giai Hiểu !
Cuồng hòa thượng nói:
- Vậy tại sao hắn phải hại ngươi ?
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Hòa thượng, lão hỏi tại hạ, tại hạ biết hỏi ai bây giờ ?
Cuồng hòa thượng lim dim trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Xem ra trong chuyện này tất có sự kỳ quặc, thí chủ, hòa thượng ta muốn đến một nơi ...
Hạ Hầu Lam vội hỏi:
- Lão muốn đến nơi nào ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Chuyện này thuộc thiên cơ, tạm thời không tiện tiết lộ, nhưng ít là năm ngày, nhiều là mười ngày, người đó có phải là Vạn Giai Hiểu hay không, hòa thượng ta sẽ có đáp án minh xác cho thí chủ ...
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Được thôi, hòa thượng, khi nào (mất trang) nói:

- Vậy chúng ta tìm một bãi cỏ ngồi xuống rồi ta nói cho muội nghe !
Thượng Quang Phụng khẽ gật đầu một cách thuận tùy, song nàng không nói gì. Hạ Hầu Lam khẽ đưa tay dìu nàng đến bãi cỏ cạnh bìa rừng, đoạn hai người ngồi xuống đối mặt nhau !
Hạ Hầu Lam hít thở một hơi dài, rồi nói:
- Phụng muội, chuyện này phải nói bắt đầu từ rất lâu trước đây ...
Thượng Quang Phụng mỉm cười, nói:
- Dù nói từ thời Bàn Cổ khai thiên thì muội cũng có phần nhẫn nại để nghe !
Hạ Hầu Lam thản nhiên cười rồi nói:
- Đa tạ Phụng muội, trước tiên ta phải nói cho muội biết, ta là một đứa trẻ bị bỏ rơi, cũng rất có khả năng là người duy nhất trên đời này không rõ thân thế của chính mình ...
Thượng Quang Phụng ngạc nhiên nói:
- Vậy họ Hạ Hầu của Lam ca ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Đó là họ của nghĩa phụ ta, và cũng là ân sư ban truyền võ nghiệp cho ta !
Thượng Quang Phụng nói:
- Ân sư là nghĩa phụ của Lam ca là vị tiền bối nào ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Phụng muội từng nghe nói đến Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách chưa ?
Thượng Quang Phụng kinh ngạc kêu lên:
- Lam ca nói là Hạ Hầu Nhất Tu - Hạ Hầu tiền bối phải không ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Đúng vậy, Phụng muội, lão là nghĩa phụ và cũng là ân sư thụ nghiệp của ta !
Thượng Quang Phụng tiếp lời:
- Thì ra Lam ca là nghĩa tử kiêm truyền nhân y bát của Hạ Hầu tiền bối, thảo nào ...
Lời chưa hết thì nàng đã bế khẩu !
Hạ Hầu Lam không lưu ý điều này, chàng bình thản nói tiếp:
- Vậy nên chẳng trách công phu của ta cao tuyệt, xuất thủ cay độc, hành tẩu giang hồ chưa được ba năm đã có danh hiệu Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma rồi đúng không ?
Ngọc diện Thượng Quang Phụng hơi ửng hồng, nàng nói với vẻ áy náy và bất an:
- Lam ca, lượng thứ cho sự vô tâm của muội ...
Hạ Hầu Lam khẽ lắc đầu, nói:

- Phụng muội, ta không chấp nhặt điều đó, muội không nói sai, ta thừa nhận là từ nhỏ ta đã nghe thấy được nhiều điều và chịu ảnh hưởng nghĩa phụ rất lớn. Nhưng Phụng muội nên biết, trước đây nghĩa phụ không phải là người như thế, danh hiệu cũng không kêu bằng Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách, đó là danh hiệu tự đổi về sau này mà thôi. Không ai biết nghĩa phụ cũng có một dĩ vãng đau lòng đứt ruột, có huyết có lệ, vừa hổ thẹn vừa tủi nhục. Chỉ cần bất kỳ người nào biết được đoạn chuyện cũ này của người thì đương thời tất sẽ tha thứ cho tính tình kỳ quặc, và sự xuất thủ cay độc của Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách. Chỉ vì nghĩa phụ đã phải chịu qua nhiều sự đả kích ...

Thượng Quang Phụng nói:

- Bất kỳ người nào trong võ lâm thiên hạ cũng không biết chuyện này, Lam ca, Hạ Hầu tiền bối chịu đựng những đả kích như thế nào, và tại sao lại phải đổi danh hiệu ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Sợ rằng ai cũng không biết nghĩa phụ có thê có tử !

Thượng Quang Phụng ngạc nhiên nói:

- Chuyện này đích thị là không ai biết !

Hạ Hầu Lam nói tiếp:

- Tại hạ chưa được gặp nghĩa mẫu, nhưng nghe nghĩa phụ nói nghĩa mẫu họ Sài, khuê danh Ngọc Hà, là khuê nữ của thái thú Hàng Châu - Sài Minh Thanh trước đây. Bà là một nữ tử hiền thục, lương thiện, không biết võ học. Kết hôn ba năm thì hai vị hạ sinh một nhi tử, tục ngữ nói:

“Hữu thê hữu tử vạn sự túc”, cũng chính vì vậy mà nghĩa phụ phong kiếm qui ẩn, thoái xuất võ lâm, vui vầy với vợ đẹp con ngoan, tìm một nơi yên tĩnh xa chốn hồng trần để an cư. Nào ngờ hảo cảnh bất trường, một lần nghĩa phụ đi xa trở về thì phát hiện thê tử lẫn vị bằng hữu chí thân mà người nhờ chiếu cố thê tử đều đã mất tích ...

Thượng Quang Phụng hơi chau mày liễu, nàng xen vào:

- Lẽ nào vị bằng hữu chí thân của Hạ Hầu tiền bối là một kẻ mặt người dạ thú ...

- Sự thực không sai ! - Hạ Hầu Lam gật đầu, nói - Qua nhiều lần thăm dò, nghĩa phụ mới biết ái thê hiền lương tay không đủ lực trói gà của người bị vị chí hữu của người bá chiếm, rồi bắt cóc ái thế lẫu ấu tử của người đi, trước khi người quay về. Nghĩa phụ vừa bi vừa nộ, quảy kiếm đi khắp phương trời góc bể, lùng sục tứ phương bát hướng, thề phải tự tay trừ diệt tên thất phu mặt người dạ thú kia, đoạt lại ái thê, ấu tử của mình ...

Thượng Quang Phụng chau mày hỏi:
- Đáng giết, Lam ca, có tìm được không ?
Hạ Hầu Lam thở dài, nói:
- Tìm thì tìm được, nhưng chỉ tìm thấy ba thi thể đầy huyết nhục mơ hồ, bốn sinh mạng ...
Thượng Quang Phụng "à" một tiếng rồi nói:
- Chết cả à, Lam ca, đó là ...
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Không biết là chết thế nào, nghĩa phụ chỉ có thể nhận ra ái thê ấu tử của mình và tên thất phu mặt người dạ thú kia từ hình thể và một vài vật sót lại !
Thượng Quang Phụng trầm mặc một lúc rồi nói:
- Vừa rồi Lam ca nói ba thi thể bốn sinh mạng là sao ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Khi nghĩa mẫu bị bắt cóc thì người đang hoài thai ...
Thượng Quang Phụng lại "à" một tiếng rồi nói:
- Tội đáng muôn chết, chết một lần là quá tiện nghi cho tên súc sinh mặt người, dạ thú đó !
Hạ Hầu Lam chau mày, nói:
- Sau khi ngộ phải biến cố trọng đại này thì nghĩa phụ đau đớn đến độ không muốn sống, phần vì hổ thẹn mình đường đường là một trượng phu bảy thước tu mi mà không có sức bảo vệ thê tử, vì thế nên nghĩa phụ vốn định tuốt kiếm tự tuyệt, tìm thê tử dưới hoàng tuyền.
Nhưng khi người tuốt kiếm thì người nghe được tiếng khóc trẻ con !
Thượng Quang Phụng hỏi:
- Đó là Lam ca phải không ?
- Không sai ! Phụng muội, đó chính là ta ! - Hạ Hầu Lam gật đầu nói - Nghĩa phụ thấy ta bị bỏ rơi giữa nơi hoang dã quá đáng thương thì chợt nghĩ, ai lại không con cái, ai lại không thê nhi ? Thế là tạm thời người bỏ qua ý niệm tự tuyệt, đưa ta về nuôi dưỡng cho đến khi thành nhân, có thể tự chủ được ...
Chàng thở dài một hơi rồi nói tiếp:
- Sau đó nghĩa phụ thừa lúc ta không đề phòng mà hoành kiếm tự tuyệt ...
Nói đến đây thì dường như có vật gì chặn ngang cổ họng Hạ Hầu Lam, kiến chàng phải dừng lại, song mục rưng ngấn lệ, thân hình khẽ run, đầu từ từ cúi xuống !
Thượng Quang Phụng tỏ ra đồng cảm với chàng, nàng đưa cánh tay mềm mại nắm lấy tay Hạ Hầu Lam, tuy không nói một lời, nhưng sự

an ủi không thể nói hết.
Hồi lâu sau, Hạ Hầu Lam đưa tay áo gạt nước mắt và gượng cười, nói:
- Phụng muội, đó là sự đau khổ bi thương của nghĩa phụ ...
Thượng Quang Phụng tiếp lời:
- Lẽ nào Hạ Hầu tiền bối không nhắc đến thân thế của Lam ca ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Không, khi nghĩa phụ nhặt được ta, ngoài một bọc vải ra thì không có vật gì khác, vì vậy người không có chút manh mối để tìm hỏi ta là hài nhi của ai bỏ rơi !
Thượng Quang Phụng nói:
- Xem ra, phụ mẫu thân sinh của Lam ca cũng quá nhẫn tâm !
Thân hình Hạ Hầu Lam run bần bật, đôi mày kiếm nhướng lên nhưng chàng không nói gì.
Thượng Quang Phụng biết lời nói vô tình của mình đã chạm vào nỗi đau tiềm ẩn trong lòng Hạ Hầu Lam, nên nàng vội đổi đề tài.
Nàng khẽ nói:
- Thế Lam ca đang hô phong hoán vũ tung hoành thiên hạ thì tại sao ...
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Phụng muội, chuyện này có bốn nguyên nhân !
Thượng Quang Phụng ngạc nhiên nói:
- Bốn loại nguyên nhân, là bốn loại nào ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Thứ nhất, ta xuất đạo ba năm, trảm gian trừ ác, gặp chuyện bất bình bát đao tương trợ, nhưng vì tính tình lạnh lùng, xuất thủ quá độc nên có ma hiệu. Một mặt ta phải nản lòng thối chí, một mặt khác cũng cảm thấy phụ lòng nghĩa phụ nhẫn nhục, khổ tâm nuôi dưỡng ...
Thượng Quang Phụngnói:
- Hành sự chỉ cần ngửa mặt không thẹn với trời, cúi xuống không hổ với đất, hà tất phải so đo lời bình nghị của nhân tình thế thái. Trên đời này có biết bao nhiêu kẻ tiểu nhân bỉ ổi lừa thế cầu danh !
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Đa tạ Phụng muội, bây giờ ta nghĩ thông rồi ...
Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Thứ hai, từ khi ta có danh hiệu Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam chấn động tứ hải thì ta cảm thấy có người ngầm tìm thiên phương vạn kế mưu hại ta, thủ đoạn thâm độc vô cùng, nhưng vì công lực ngườiđó quá cao, hành sự lại cực kỳ quỉ dị thần bí nên

thủy chung ta chưa tìm ra được, đó là vị nào trong võ lâm ...
Thượng Quang Phụng nói:
- Vì vậy là Lam ca diễn vở kịch giả chết đó, tìm Khoái Bán Thiên lão quỷ giúp đỡ, chôn một cỗ quan tài trống không xuống mộ, sau đó ...
- Không, Phụng muội ! - Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói - Đó chẳng phải là quan tài trống không, sự thực là ta đã nằm trong quan tài, chỉ có điều tối hôm đó Khoái Bán Thiên lại lén đào ta lên !
Ngọc diện Thượng Quang Phụng thoáng lộ vẻ bi thương, nàng nói:
- Lam ca chỉ biết diễn vở kịch giả chết này mà không biết đã hại muội đến trước mộ than khóc mấy bận, đổ bao nhiêu nước mắt, nhỏ bao nhiêu huyết, mỗi năm một bó hương hoa ...
Hạ Hầu Lam tỏ ra vô cùng hổ thẹn và áy náy.
Chàng gượng cười, nói:
- Phụng muội, lượng thứ cho ta, đó là nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, bây giờ ta không phải ...
Thượng Quang Phụng khẽ gật đầu, nói:
- Đúng vậy, Lam ca, chỉ cần Lam ca còn sống, chỉ cần muội được làm bạn lâu dài bên cạnh Lam ca thì sau này tim nát ruột nhàu, đổ bao nhiêu huyết lệ, mạo qua bao nhiêu cuồng phong bão vũ, đi qua bao nhiêu dặm đường, muội cũng cam tâm !
Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng đưa cánh tay run run nắm lấy bàn tay trắng ngần mềm mại như không có xương của nàng và nói:
- Phụng muội, ta nợ muội quá nhiều rồi ...
Thượng Quang Phụng cúi đầu, nói:
- Kiếp này có thể, nhưng có lẽ kiếp trước muội nợ Lam ca !
Hạ Hầu Lam chỉ nắm chặt bàn tay nàng mà không nói gì.
Thượng Quang Phụng lại nói:
- Lam ca, nguyên nhân thứ ba là sao ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Nguyên nhân thứ ba là vì đến bây giờ ta vẫn chưa rõ thân thế của mình ...
Thượng Quang Phụng nói:
- Sở dĩ Lam ca giả chết là vì muốn thăm dò thân thế của mình ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Phụng muội thử nghĩ xem, Hạ Hầu Lam không chết thì ai dám nói, nếu ta lấy thân phận Nam Cung Thường Thứ đi hỏi khắp nơi thì có ai dám nói cho ta biết ?
Thượng Quang Phụng lại hỏi:
- Vậy Lam ca ẩn thân tại Tần Hoài giang - Phu Tử miếu trong thành Kim Lăng, du hí phong trần, cười đời ngạo thế, có thu được kết quả

gì không ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Đối với thân thế của mình, đến nay vẫn mờ mịt không biết gì, và đối với người ngầm mưu hại ta cũng chẳng lần ra được chút manh mối !
Thượng Quang Phụng nói:
- Vậy xuất kịch giả của Lam ca đã diễn uổng công rồi !
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Có thể nói như vậy, nhưng đại họa của Đồng gia ở Kim Lăng chẳng phải là không liên quan đến ta !
Thượng Quang Phụng nói:
- Vì điều đó mà Lam ca quyết định tái xuất võ lâm ?
Hạ Hầu Lam không trả lời chính đề mà nói:
- Tuy Cuồng hòa thượng mang đến cho ta không ít phiền phức, nhưng đích thực cũng đem đến cho ta chút manh mối, ta hoài nghi kẻ sát hại Đồng gia cũng chính là kẻ ba năm trước ngầm mưu hại ta, nếu không ...
Thượng Quang Phụng nói:
- Lam ca căn cứ vào vết thương trí mạng Nhất Tàn Chỉ ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Đúng vậy !
Thượng Quang Phụng nói:
- Lam ca, Nhất Tàn Chỉ đó là thần công độc môn của Lam ca mà !
Hạ Hầu Lam nói:
- Chuyện này ta biết, nghĩa phụ chỉ có ta là truyền nhân y bát ...
Thượng Quang Phụng hỏi tiếp:
- Hạ Hầu tiền bối có thân nhân gần gũi hoặc bằng hữu gì không ?
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:
- Sao Phụng muội lại hỏi chuyện này ?
Thượng Quang Phụng nói:
- Nếu như Hạ Hầu tiền bối có thân nhân gần gũi hoặc bằng hữu thì có khả năng năm xưa bọn họ đã học được độc môn này từ chỗ Hạ Hầu tiền bối ...
- Ta hiểu rồi ! - Hạ Hầu Lam nói - Nhưng ngoài ta ra thì nghĩa phụ chẳng có người thân nào, duy nhất một vị bằng hữu thâm giao thì cũng đã chết nhiều năm trước !
Thượng Quang Phụng chau mày trầm ngâm một lát rồi nói:
- Vậy thì kỳ quái rồi, Lam ca, vị bằng hữu mặt người dạ thú của Hạ Hầu tiền bối là ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung !

Thượng Quang Phụng kinh ngạc kêu lên:
- Thì ra là lão này, đúng là người như tên ...
Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp:
- Lam ca, bất luận thế nào thì trên đời này, ngoài chính Lam ca ra, còn có một người khác biết thi triển Nhất Tàn Chỉ, điều này không nghi ngờ gì nữa !
Hạ Hầu Lam nói:
- Đúng vậy, Phụng muội, ta cũng nghĩ như vậy !
- Chỉ cần tìm được kẻ biết thi triển Nhất Tàn Chỉ ...
- Phụng muội, tìm ở đâu và tìm như thế nào bây giờ ?
- Dễ thôi, Lam ca nếu Hạ Hầu tiền bối không còn thân nhân hoặc bằng hữu thì trong số bằng hữu tri kỷ của Lam ca tất có ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Theo ta biết thì nghĩa phụ bình sinh chỉ có Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung là bằng hữu thâm giao, còn ta cũng chỉ có một tri kỷ là Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên.
Thượng Quang Phụng trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Lam ca, muội không có ý hoài nghi bất kỳ người nào, Cuồng hòa thượng có thể ...
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Giữa ta và lão, xưa nay chưa từng hỏi võ học của nhau !
Thượng Quang Phụng chau mày, nói:
- Vậy thì xưa nay Lam ca đích xác là gặp qua nhiều quái sự !
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Trước mắt có một chuyện khiến ta vô cùng khó hiểu, rõ ràng người đó là Vạn Giai Hiểu - bằng hữu nhiềunăm, vậy mà lão ta trở mặt vô tình, hạ thủ đối với ta !
Thượng Quang Phụng lại trầm mặc suy nghĩ, hồi lâu sau nàng nói:
- Cũng may là Cuồng hòa thượng đã đi điều tra, mấy ngày sau nhất định sẽ có hồi âm.
Lam ca, không cần nhắc đến những chuyện này nữa, nói nguyên nhân thứ tư đi !
Hạ Hầu Lam gật đầu, nhưng nhất thời còn do dự chưa nói.
Thượng Quang Phụng chăm chú nhìn chàng và nói:
- Thế nào, sao Lam ca không nói ?
Hạ Hầu Lam chậm rãi nói:
- Phụng muội, trên thực tế mà tính thì chỉ có ba nguyên nhân ...
Thượng Quang Phụng nói:
- Lam ca, nói dối lừa người là điều không nên, muội nói thay Lam ca nhé, nguyên nhân thứ tư là tránh né sự theo đuổi của muội, đúng

không ?
Hạ Hầu Lam tỏ ra bất an, chàng nói:
- Phụng muội, muội biết đấy, ta là một đứa trẻ bị bỏ rơi không rõ thân thế, lại là một ma đầu, khiến người ta nói đến là biến sắc và thống hận, còn Phụng muội ...
Thượng Quang Phụng nói:
- Còn muội là một nữ nhi xuất thân từ danh môn phải không ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Sự thật là như vậy, ta không muốn phủ nhận !
Thượng Quang Phụng lắc đầu, nói:
- Lam ca cũng không sợ người khác thương tâm ... Lam ca tuy là một đứa con bị bỏ rơi nhưng cũng là người do phụ mẫu sinh ra, có gì khác với muội đâu ! Hơn nữa, vừa rồi muội đã nói, hành sự chỉ cần ngửa mặt không thẹn với trời, cúi đầu không hổ với đất, hà tất phải quan tâm đến những lời bình dị của thế nhân. Dù mỗi người trong đương kim võ lâm đều bảo Lam ca là ác ma, nhưng muội biết Lam ca là một trang nam tử anh hùng cái thế, đỉnh thiên lập địa, hiệp cốt nhân tâm, lẽ nào như vậy chưa đủ ?
Hạ Hầu Lam vô cùng xúc động, chàng gật đầu, nói:
- Qúa đủ rồi, Phụng muội, thực ra vẫn có không ít người nói ta là người tốt !
Thượng Quang Phụng vội hỏi:
- Là người ai, Lam ca ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Không tính Cuồng hòa thượng, đó là Tiểu Thúy Hồng trên sông Tần Hoài, là những bằng hữu cùng chung sướng khổ ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu, chẳng hạn như Thiết Ngưu, Tần Lục ...
Thượng Quang Phụng nghiêm túc nói:
- Lam ca, người tốt trong lòng bọn họ mới thật sự là người tốt, còn người tốt trong miệng hạng lừa đời đoạt danh thì chẳng ra sao cả !
Hạ Hầu Lam nói:
- Đa tạ Phụng muội chỉ giáo, ta đã rất tri túc rồi, và cũng chẳng quan tâm đến những lời thị phi của thế nhân nữa !
Bỗng nhiên Thượng Quang Phụng cúi đầu khẽ nói:
- Từ nay về sau, Lam ca không tránh né muội nữa chứ ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Phụng muội không sợ người ta nói mình mê muội, làm bạn với ác ma à ?
Thượng Quang Phụng ngẩng đầu lên nói:
- Muội không sợ, chỉ có bản thân muội mới biết mình kết bạn với

người thế nào thôi, vậy là đủ rồi !
Hạ Hầu Lam vô cùng xúc động, bất giác chàng đưa tay nắm lấy đôi tay trắng như tuyết, nõn nà như ngọc và mềm mại như bông của Thượng Quang Phụng ...
Cùng lúc này, cũng dưới màn đêm bao la, tại Nam Dương trấn cách Hồng Trạch Hồ không xa, trong một tòa trang viện to lớn không ánh đèn đóm ...
Bỗng nhiên có một loạt tiếng bước chân phá vỡ bầu không khí tịch lặng của trang viện, một bóng người vừa gầy vừa nhỏ chạy như bay vào sau trang viện to lớn này.
Người này dừng bước trước một gian phòng khá tinh xảo ở hậu viện, sau đó hướng vào gian phòng đóng chặt cửa, không đèn đóm mà khom người cung kính, nói:
- Bẩm lão chủ nhân, Vạn Giai Hiểu đến.
Thì ra bóng người vừa gầy vừa nhỏ này chính là Vạn Giai Hiểu, kẻ vừa mưu hại Hạ Hầu Lam bất thành !
Từ trong gian phòng có giọng lạnh lùng truyền ra:
- Rất tốt, có hoàn thành nhiệm vụ không ?
Vạn Giai Hiểu nói:
- Bẩm lão chủ nhân, Hạ Hầu Lam đó tuyệt nhiên không có sinh lộ ...
Giọng lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:
- Ngươi có tận mắt trông thấy Hạ Hầu Lam bị chìm xuống không ?
Vạn Giai Hiểu chấn động thân hình, lão nói:
- Chuyện này, xin lão chủ nhân yên tâm, thuộc hạ dám lấy sinh mạng ra bảo đảm !
Giọng lạnh lùng phá lên cười một tràng rồi nói:
- Lời này của ngươi là thật đấy chứ ?
Vạn Giai Hiểu không đoán được là phúc hay họa, nhưng vẫn bạo gan nói:
- Thuộc hạ sao dám đùa trước mặt lão chủ nhân !
- Vậy thì tốt ! - Giọng lạnh lùng nói - Ngươi đến bờ Nam Hồng Trạch Hồ xem thử, có phải Hạ Hầu Lam đang tình tứ âu yếm tình nhân Thượng Quang Phụng của hắn không ?
Vạn Giai Hiểu rùng mình, lão nói:
- Bẩm lão chủ nhân, chuyện này không thể ...
- Câm miệng ! - Giọng lạnh lùng khẽ quát - Ta tận mắt trông thấy, lẽ nào còn oan uổng cho ngươi ?
Vạn Giai Hiểu vội sụp quỳ xuống và nói với giọng run run:
- Lão chủ nhân khai ân, thuộc hạ nhất thời sơ suất ...
Giọng lạnh lùng hừ một tiếng và nói:

- Ngươi nhất thời sơ suất nhưng làm hại đại sự của ta, vừa rồi tự ngươi nói là lấy sinh mạng ra bảo đảm, bây giờ ngươi còn gì để nói nữa ?

Hồi 7
Dĩ Vãng Chua Cay

Vạn Giai Hiểu khấu đầu, nói:
- Lão chủ nhân khai ân, nghĩ tình thuộc hạ theo đã theo hầu nhiều năm ...
Giọng lạnh lùng cười nhạt cắt lời rồi nói:
- Ta vốn niệm tình nhiều năm ngươi theo ta, và cũng có ý tha cho ngươi, nhưng biết làm thế nào khi Hạ Hầu Lam đã nhìn ra ngươi là Vạn Giai Hiểu thật !
Vại Giai Hiểu lại rùng mình, lão khấu đầu và luôn miệng cầu xin khai ân !
Giọng lạnh lùng cười nhạt, nói:
- Muốn ta khai ân cũng không khó, trước tiên ngươi trả lời ta mấy câu ...
Vại Giai Hiểu vội nói:
- Thuộc hạ tuân mệnh, thuộc hạ tuân mệnh ...
Giọng lạnh lùng nói:
- Ngươi biết tại sao ta phải giết Hạ Hầu Lam không ?
Vại Giai Hiểu vừa run vừa trả lời:
- Thuộc ... thuộc hạ không biết nhưng phàm kẻ nào họ Hạ Hầu thì đều bị liệt vào hàng đáng giết !
- Rất tốt ! - Giọng lạnh lùng nói tiếp - Ta thà giết lầm trăm người, tuyệt đối không bỏ xót một tên ...
Ngừng một lát, người đó lại nói:
- Ngươi biết ta là ai không ?
Vại Giai Hiểu nói:
- Không biết, thuộc hạ chỉ nghe giọng nói mà chưa thấy người !
- Cũng không sai ! - Giọng lạnh lùng nói - Ngươi có biết nữ nhi của Kim Lăng Đồng gia, kẻ duy nhất biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ hiện đang ở đâu không ?
Vại Giai Hiểu nói:
- Sát hại cả nhà Đồng gia là Hạ Hầu Lam, Đồng Uyển Nhược đó tự nhiên là ở trong tay hắn !
- Càng tốt ! - Giọng lạnh lùng cười cười rồi nói - Ngươi có thể đi rồi, nhưng chớ để ta gặp lại đấy !

Vại Giai Hiểu bán tín bán nghi, lão ngẩng đầu lên nói:
- Lão chủ nhân ...
Giọng lạnh lùng nói:
- Lẽ nào còn chờ ta thay đổi tâm ý ?
Vại Giai Hiểu như được đại xá, mừng muốn phát điên, lão tung người vào màn đêm mênh mông, nhưng vừa tung lên nửa chừng thì đột nhiên kêu hự một tiếng và rơi xuống đánh bịch !
Huyết tươi xuất hiện, não tương văng ra tứ phía, trán vỡ nát, thân hình nằm yên bất động !
Một tràng cười thâm trầm âm hiểm vang lên, khiến người nghe phải rởn tóc gáy, sau đó là tiếng quát khẽ:
- Người đâu !
Trong bóng tối có người lên tiếng đáp, lập tức là hai bóng đen lướt đến trước gian phòng rồi cúi người cung kính nói:
- Xin lão chủ nhân sai bảo !
Giọng lạnh lùng nói:
- Lôi hắn đi, quăng ra xa xa một chút !
Hai bóng đen nói:
- Tuân mệnh !
Rồi khom người lôi thi thể Vại Giai Hiểu đi như bay, thoáng chốc đã biến mất vào màn đêm mênh mông !
Lúc này có một bóng người gầy gầy nho nhỏ bắn vọt ra khỏi gian phòng rồi hạ thân xuống trước một tòa tiểu lâu cách gian phòng ngoài mười trượng về phía trái.
Người này mặc hắc y, nhìn bóng dáng phía sau thì đó là một người rất gầy.
Người này vừa hạ thân xuống trước lầu thì hai cửa lầu lập tức mở ra, hắc y nhân lắc người tiến vào, bên trong có hai đại hán cung kính khom người, nói:
- Tham kiến lão chủ nhân !
Hắc y nhân khoát tay nói:
- Cô nương ngủ chưa ?
Đại hán bên trái đáp:
- Bẩm chủ nhân, cô nương vẫn chưa yên nghỉ.
Hắc y nhân khẽ gật đầu, nói:
- Ta muốn xuống xem thử, mở cửa !
Đại hán bên trái đáp một tiếng rồi đưa tay ấn vào bên cạnh cầu thang, theo đó là mấy tiếng chuyển động kỳ lạ vang lên, dưới cầu thang hiện ra một huyệt động vuông vắn nhưng tối om.
Hắc y nhân lập tức bước xuống cầu thang, thoáng cái đã mất tung

tích !
Hồi lâu sau, người này mới xuất hiện trước một cửa đá có ánh đèn chiếu qua khe hở, đã có ánh đèn thì lẽ ra phải thấy rõ tướng mạo người này !
Nhưng hiện tại, hắc y nhân đang quay lưng ra ngoài, trừ người bên trong cửa đá ra, tuyệt không ai có thể thấy diện mạo người này như thế nào !
Bên trong cửa đá là một gian thạch thất được bài trí cực kỳ hoa lệ, hiện tại trên giường nệm trong thạch thất có một bạch y nữ đang ngồi quay lưng ra ngoài, bên trái bạch y nữ còn có hai thanh y tì nữ !
Khi hắc y nhân xuất hiện trước cửa đá thì hai thanh y tì nữ lập tức nhìn thấy ngay, cả hai vội vàng thi lễ và nói:
- Tì nữ tham kiến lão chủ nhân !
Hắc y nhân khoát tay, nói:
- Được rồi, lui ra !
Hai thanh y tì nữ vừa lui ra thì bạch y nữ cũng quay người lại ! Đó là một thiếu nữ thanh tú mỹ lệ.
Hắc y nhân liền nói:
- Hài nhi chưa ngủ à ?
Giọng nói đã không còn lạnh lùng kinh người nữa, ngược lại còn ngọt ngào hiền hòa đến độ xuất kỳ !
Thế nhưng bạch y nữ làm mặt lạnh như băng sương.
Nàng lạnh lùng nói:
- Lão đến đây làm gì ?
Hắc y nhân không quan tâm, lão nói:
- Phụ thân đến thăm ...
- Câm miệng ! - Bạch y nữ quát:
- Lão không phải là phụ thân của ta, ta cũng không phải là nhi nữ của lão, từ nay về sau lão bớt xưng hô như thế đi !
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, trước lúc chết thần trí của mẫu thân hài nhi không sáng suốt, sao hài nhi lại tin lời bà ta ...
Bạch y nữ nói:
- Bà là mẫu thân sinh ra ta, ta không tin bà ta thì còn tin ai ?
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, ta không nói thế, chỉ có điều trước khi chết, thần trí của mẫu thân ngươi hôn mê ...
Bạch y thiếu nữ nói:
- Lúc đó bà ta rất tỉnh táo, lão cũng nên biết rõ một điều, ta không phải là nữ nhi do lão sinh ra, mà là thù nhân sau này của lão !

Hắc y nhân lắc đầu:
- Hài nhi, thủy chung ta vẫn cho rằng ngươi là cốt nhục do ta sinh ...
Bạch y thiếu nữ cắt lời nói:
- Mà kẻ được lão cho rằng là cốt nhục do lão sinh ra lại hận lão thấu xương thấu cốt, lão biết rõ, ta cũng biết rõ, lúc đầu lão không biết mẫu thân ta đã hoài thai ta nên sau khi ta ra đời, lão cứ nghĩ rằng ta là nữ nhi của lão, vì thế lão giao mọi thứ cho ta cất giữ ...
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, cho đến lúc này ta vẫn cho rằng ngươi là nữ nhi của ta !
Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:
- Ta nói cho lão biết nhé, bây giờ lão muốn thu hồi những vật đó cũng đã không kịp nữa rồi, nếu lão không giao vật đó cho ta cất giữ, cho ta cơ hội luyện tập võ công thì mẫu thân của ta không thể nói cho ta biết sự thật, bây giờ lão hết hy vọng rồi !
Hắc y nhân lắc đầu, nói:
- Hài nhi, ngươi nhầm rồi, ta đã luôn cho rằng ngươi là nữ nhi của ta thì căn bản ta không có y thu hồi vật đó !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Vậy lão bỏ không cần sản nghiệp ở Kim Lăng và giam cầm ta tại nơi này ...
Hắc y nhân cắt lời nói:
- Hài nhi, sản nghiệp đó là do ta phí nhiều tâm huyết gầy dựng nên, ta làm sao bỏ được.
Nhưng cường địch đến cửa nên chẳng còn biện pháp mà thôi, còn như hài nhi ngươi ...
Lão chỉ vào những vật bài trí trong thạch thất và nói tiếp:
- Ngươi nhìn xem, đây gọi là giam cầm sao ?
Bạch y thiếu nữ nói:
- Đã không phải là giam cầm thì tại sao lão không thả cho ta ra ngoài ?
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, chẳng phải ta vừa nói đó sao ? Cường địch đã đến rất gần, đây là nơi an toàn nhất trong sản nghiệp mà ta sở hữu, vả lại ngươi là người duy nhất biết chỗ cất vật đó !
- Không sai ! - Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói - Ta là người duy nhất biết nơi cất giấu vật đó, vì vậy lão sợ ta bị người ta bắt cóc đi, đồng thời cũng từ từ dụ ta nói ra chỗ cất giấu vật đó, nếu không thì lão đã sớm giết ta rồi !
Hắc y nhân lắc đầu thở dài rồi nói:
- Hài nhi, hổ độc không ăn thịt con, sao ngươi lại nỡ đối với ta ...

Lão gượng cười rồi nói tiếp:
- Xem ra mẫu thân ngươi hại khổ phụ tử chúng ta rồi !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Mẫu thân của ta là người lương thiện nhất trên đời này, xưa nay bà ta không có ý hại ai cả, thậm chí cũng không có ý đề phòng người khác, nếu không bà ta đã không thể bị tên ác ma mặt người dạ thú lão ...
Nàng thở dài một hơi rồi nói tiếp:
- Ai hại ai, bản thân lão tự biết, nửa đêm nằm tự vấn mình, lương tâm của lão làm sao an được ! Lão cứ chờ đấy, sớm muộn gì, sự báo ứng cũng sẽ tới thôi !
Hắc y nhân hơi cúi đầu, nhưng lập tức lão lại ngẩng đầu lên và nói:
- Hài nhi, mọi tội danh ta đều thừa nhận, nhưng mấy năm qua ta không hề bạc đãi mẫu thân ngươi, ngươi không thấy sao, hài nhi ?
Bạch y thiếu nữ nói:
- Điều đó chẳng có ích gì, càng không thể tiêu trừ thù hận ẩn tàng trong lòng bà ta !
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, ngươi nên biết, vì ta không có cách nào làm tiêu trừ thù hận của bà ta đối với ta, bà ta không có cách nào khác báo phục nên trước lúc chết bà ta trút thù hận đó xuống phụ tử chúng ta, khiến ngươi thù hận chính phụ thân sinh ra mình. Nhược nhi, ngươi thông minh sáng suốt, sao không nghĩ kỹ xem !
Trên ngọc diện Bạch y thiếu nữ xuất hiện dị sắc, đôi mày liễu dựng lên, nàng nói:
- Dù là sự báo phục của bà ta thì đó cũng là sự báo ứng đối với lão, lão triệt tán phu thê người ta thì tại sao người ta không thể triệt tán phụ tử lão, dù là nữ nhi của lão sinh ra ta cũng không xem lão là phụ thân ...
Hắc y nhân vội nói:
- Chuyện này ta biết, nhưng Nhược nhi, thù hận đó không nên tồn tại giữa phụ tử chúng ta !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Nhưng trên sự thực, ta không phải là nữ nhi của lão !
Hắc y nhân nói:
- Nhược nhi, tại sao ngươi tin mẫu thân ngươi mà không chịu tin ta !
Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:
- Điều đó nên hỏi những việc làm của chính lão !
Hắc y nhân nói:
- Đó là đối với bên ngoài, còn trong nhà, ta không hề xử tệ với mẫu

thân ngươi, đối với ngươi ta còn yêu thương hơn cả sinh mạng, trăm chìu ngàn chuộng ...
Bạch y thiếu nữ nói:
- Trước đây ta rất cảm kích, nhưng bây giờ sau khi ta đã hiểu rõ thì dù lão tốt với ta thế nào đi nữa, cũng không thể tiêu trừ thù hận trong lòng ta !
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, lẽ nào ngươi không tin đây là sự báo phục của mẫu thân ngươi ?
- Ta không phủ nhận, điều đó rất có khả năng ...
- Nói vậy, hài nhi ngươi tin ngươi là cốt nhục của ta sinh ra ?
- Trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây, bằng không ta tuyệt đối không tin !
Hắc y nhân hơi rùng mình, giọng nói cũng lạc đi:
- Được rồi, hài nhi, ngươi không tin ta cũng không miễn cưỡng, rồi cũng có một ngày ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy, đến lúc đó ta chẳng cầu gì khác, chỉ cầu ngươi gọi ta một tiếng phụ thân là ta tâm mãn ý thỏa rồi, bây giờ, Nhược nhi, có thể cho ta vào ngồi một lát không ?
Bạch y thiếu nữ lắc đầu và lạnh lùng nói:
- Không được, ta không cho phép lão vào thạch thất này, dù chỉ một bước !
Thân hình Hắc y nhân lại khẽ run lên, lão nói:
- Được thôi, ta đứng ở đây vậy !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Lão còn chuyện gì nói nữa ?
Hắc y nhân trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Hài nhi, lời này lẽ ra ta không nên nói, nói ra chẳng những khiến người khó tránh khỏi nghi ngờ mà còn tăng thêm thù hận của ngươi đối với ta, nhưng chuyện đến nước này, ta không thể không nói ...
Bạch y thiếu nữ nói:
- Chỉ cần lão không sợ thì lão cứ việc nói.
Hắc y nhân lại trầm mặc hồi lâu rồi mới nói:
- Ngươi biết đấy, hài nhi, chúng ta từ Kim Lăng đến nơi này là vì tránh kẻ thù, bây giờ ta lại nhận được báo cáo hành tung địch nhân càng lúc càng gần, khiến chúng ta trốn cũng không thể trốn ...
Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:
- Trốn cũng không thể trốn thì còn biết làm sao ?
Hắc y nhân gượng cười, nói:
- Ta định đem toàn lực liều một phen ...

Bạch y thiếu nữ nói:
- Dũng cảm chiến đấu như lời này thì tốt rồi !
Hắc y nhân nói:
- Nhưng cường địch chẳng những người đông thế mạnh mà mỗi người của bọn chúng đều là cao thủ, thực lực giữa địch và ta quá cách biệt, duy chỉ có vật đã cất giấu đó ...
Bạch y thiếu nữ cắt lời, nói:
- Nói tới nói lui, mục địch của lão cũng là vật đó !
Hắc y nhân gật đầu, nói:
- Hài nhi, sự thực là như vậy, ta không phủ nhận !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Theo ta biết, sở học của lão thuộc vào hàng thiên hạ đệ nhất đệ nhị mà !
Hắc y nhân gượng cười, nói:
- Điều đó chẳng có ích gì, hài nhi, ngươi không biết đấy thôi, lần này địch nhân quá mạnh ...
Bạch y thiếu nữ nói:
- Ta vẫn chưa nghe lão nói, bọn họ là những người nào ?
Hắc y nhân nói:
- Đều là đương kim đại ma đầu số một số hai ...
Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:
- Vô duyên vô cớ, sao người ta lại đến tìm lão ?
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, chuyện này phải nói từ những năm xưa, nhất thời khó có thể thuật hết được !
Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:
- Lão nên biết đó là chuyện của lão !
- Hài nhi ! - Hắc y nhân nói - Da không còn thì lông làm sao tồn tại, trong tổ vỡ không có trứng lành, ngươi nên biết đạo lý này !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Ta hiểu, đây là đạo lý rất đơn giản thì làm sao ta không hiểu, nhưng ta càng hiểu rằng nếu ta nói chỗ cất giấu vật đó cho lão biết thì ta tất sẽ chết trước khi cường địch kéo tới !
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, chẳng phải ta đã nói rồi sao, ngươi là nữ nhi của ta sinh ra, hổ dữ còn không ăn thịt con, huống hồ ...
Bạch y thiếu nữ cắt lời, nói:
- Ta không phải là nữ nhi của lão !
Hắc y nhân kiên nhẫn nói:
- Hài nhi, ngươi không muốn nói chỗ cất giấu vật đó cho ta biết thật

sao ?
Bạch y thiếu nữ lắc đầu một cách kiên quyết, nàng nói:
- Không, tuyệt đối không, đó là bùa hộ thân của ta, tương lai ta phải dựa vào đó để báo thù rửa hận, ta tuyệt đối không thể nói cho lão biết chỗ cất nó !
Hắc y nhân rùng mình, lão lắc đầu thở dài và nói:
- Xem ra mẫu thân của ngươi đã đạt mục đích rồi, hài nhi, chờ đến một ngày nào đó trong tương lai, khi ngươi biết ta chính là phụ thân sinh ra ngươi thì ngươi sẽ hối hận đấy !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Ta chẳng có gì đáng hối hận cả, nếu lão sợ tương lai ta sẽ tìm lão báo thù rửa hận thì tốt nhất là giết ta ngay bây giờ để vĩnh viễn trừ hậu họa !
Hắc y nhân lại lắc đầu và nói:
- Hài nhi ta không sợ, bây giờ ngươi có thể hạ thủ với ta, nào, đến đây !
Bạch y thiếu nữ chau mày nói:
- Lão tưởng ta không dam à, chỉ có điều hiện tại ta không phải là địch thủ của lão thôi !
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, ngươi cứ yên tâm, tuyệt đối ta không đánh trả !
Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:
- Ta chưa nghe nói trên đời này có người nào ngốc như thế, lão cho rằng ta sẽ tin ...
Hắc y nhân cắt lời, nói:
- Đây không phải là ta ngốc, hài nhi, đây là thiên tính giữa phụ tử, ngươi cứ thử xem !
Đôi mày liễu của Bạch y thiếu nữ chợt dựng lên, nàng nói:
- Lời này của lão thật không đấy ?
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, ngươi còn sợ ta sẽ làm gì ngươi à ?
Bạch y thiếu nữ không nói nữa, mà với tay lấy chiếc kéo sắc lạnh bên cạnh rồi đứng lên cất bước ! Hai thanh y tì nữ cả kinh thất sắc, vội chạy ra cản phía trước và kêu lên:
- Cô nương, sao có thể ...
Hắc y nhân khoát tay, nói:
- Hai ngươi không được cản cô nương !
Hai thanh y tì nữ vội cúi đầu và nói với giọng bi thương:
- Vâng, lão chủ nhân !
Lời này vừa dứt thì Bạch y thiếu nữ đã đi đến gần trước Hắc y nhân,

ngọc diện lạnh lùng như băng, song mục lộ sát quang, đột nhiên nàng vung chiếc kéo sắc lạnh trong tay lên.
Hắc y nhân vẫn bình thản đứng yên bất động.
Chợt nghe Bạch y thiếu nữ nói:
- Lão thật sự muốn ta giết lão chết như thế này à ?
Hắc y nhân thản nhiên nói:
- Hài nhi, ta là phụ thân sinh ra ngươi, giữa cha con chỉ có yêu thương, không có thù hận, ta không trách ngươi, và cũng không trách bất kỳ ai. Nếu trách, chỉ trách ta năm xưa gây ra oan nghiệt, ta hận ta triệt tán phu thê người ta, bây giờ chết dưới kéo của cốt nhục mình, không hẳn không phải là báo ứng, không hẳn không thể giảm thiểu một chút tội nghiệt của ta.
Nếu ngươi nghĩ rằng ngươi không phải là nữ nhi của ta thì ngươi không nên nói thêm gì nữa, nên hạ thủ ngay mà chẳng một chút do dự, hãy đâm vào tim ta đi, đây là cơ hội tốt nhất.
Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói:
- Ta biết, không cần lão nói !
Lời dứt thì ngọc thủ cũng hạ xuống, lưỡi kéo sắc lạnh được đâm mạnh tới !
Hắc y nhân vẫn đứng đó bất động ! Khi mũi kéo nhọn hoắt sắp đâm vào buồng tim của Hắc y nhân thì đột nhiên Bạch y thiếu nữ ngừng tay, nàng nói:
- Lão muốn để ta giết chết lão như thế này thật à ? Tại sao ?
- Không tại sao cả ! - Hắc y nhân thản nhiên nói:
- Chỉ vì giữa phụ tử chúng ta chỉ có yêu thương mà không có thù hận, chỉ vì ta là phụ thân sinh ra ngươi, không phải là kẻ thù của ngươi !
Bạch y thiếu nữ ngưng thần nhìn Hắc y nhân, hồi lâu sau, đột nhiên nàng cười nhạt, nói:
- Ta biết lão đa mưu túc trí, lại giỏi hoa ngôn xảo ngữ, miệng ngọt như đường nhưng bụng tàng chứa đao kiếm, bề ngoài hiền từ nhưng trong lòng gian trá, là một kẻ rất ...
Hắc y nhân cắt lời, nói:
- Nếu thật như vậy thì ngươi không cần do dự !
- Ta do dự ? - Bạch y thiếu nữ cười nhạt nói - Tại sao ta phải do dự ?
Nàng lại vung kéo lên và muốn đâm xuống ! Nhưng trong tích tắc ngàn cân treo sợi tóc đó, đột nhiên nàng lại thu hồi chiếc kéo !
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, đâm đi, tại sao ngươi không đâm ? Tương lai, dù ngươi luyện được võ học thượng thừa tàng ẩn trong vật đó thì cũng chẳng

có cơ hội tốt như hôm nay đâu !
Bạch y thiếu nữ trơ người ra như tượng gỗ, nàng không nói gì.
Hắc y nhân thở dài, nói:
- Hài nhi, thôi đi, lương tri của ngươi đã thừa nhận ta là phụ thân sinh ra ngươi, ngươi là nữ nhi của ta, nếu tạo ra thảm kịch diệt tuyệt nhân luân này giữa cha con thì trời xanh há chẳng quá vô lý sao ? Hài nhi, cũng may là ngươi chưa đâm, bằng không thì trong tích tắc đó ta cũng sẽ xuất thủ đánh rơi chiếc kéo, vì ta không thể để nữ nhi của mình phạm đại tội nghịch luân thường, cũng không thể để nữ nhi của mình bị lương tâm dày vò cả đời.
Nói đoạn, lão từ từ đưa tay lên định lấy chiếc kéo trong tay Bạch y thiếu nữ.
Đột nhiê Bạch y thiếu nữ lui một bước và quát:
- Đừng đụng vào ta, cho dù ta là nữ nhi của lão thật thì ta cũng không nghĩ rằng đó là vinh hạnh.
Hắc y nhân buông tay như người vô lực, lão chậm rãi nói:
- Hài nhi, ngươi chỉ có thể có thể bất đồng đối với việc làm của ta, khinh bỉ kẻ làm cha như ta, nhưng không thể nhìn thấy ta có đại nạn sát thân mà không động lòng, khoanh tay bỏ mặc !
Bạch y thiếu nữ quát lớn:
- Lão đừng thi triển cơ trí trước mặt ta nữa, ta đã nói trừ phi trời đất đảo lộn, mặt trời mọc hướng tây, lặn hướng đông, bằng không tuyệt đối ta không nói cho lão biết chỗ cất giấu vật đó !
Thân hình Hắc y nhân khẽ run lên, lão chỉ tay và quát:
- Hài nhi, ngươi ... ngươi Bỗng nhiên như người mất hết sức lực, lão cúi đầu thở dài rồi nói:
- Được rồi, hài nhi, ngươi đi ngủ sớm đi, ngàn vạn lần chớ nói cho bất kỳ người nào biết chỗ cất giấu vật đó, chỉ cần ngươi không nói ra thì bọn chúng sẽ không làm hại ngươi, ta định dốc toàn lực quyết một phen tử chiến.
Lời dứt thì lão lắc người một cái đã biến mất dạng, tuyệt không để lại một tiếng động nhỏ nào !
Bạch y thiếu nữ đứng ngẩn người nơi cửa đá, tay vẫn cầm chiếc kéo, song mục lộ xuất thần sắc phức tạp, đôi môi máy động lẩm bẩm tự nói, chỉ có điều nàng nói quá nhỏ nên không nghe được gì ...
oo Ngoài bìa rừng phía nam Hồng Trạch Hồ, đôi bóng người vẫn như cũ ! Không khí vẫn êm đềm tĩnh mịch dưới màn đêm ...
Đột nhiên Hạ Hầu Lam có phát giác điều gì, mục quang quét nhìn vào rừng và trầm giọng hỏi:
- Ai ?

Từ trong rừng có tiếng khẽ thở dài truyền ra, tiếp theo có người nói:
- Ta, thí chủ, hòa thượng lại đến rồi !
Hạ Hầu Lamvà Thượng Quang Phụng vội đứng lên, và ngước mắt nhìn ra xa thì thấy Cuồng hòa thượng từ trong rừng bước ra, trong tay còn ôm một người.
Hạ Hầu Lam thấy vậy thì vội hỏi:
- Hòa thượng, đây là ...
Cuồng hòa thượng tiếp lời:
- Thí chủ, hòa thượng ta tìm Vại Giai Hiểu đến đây !
Lúc này Hạ Hầu Lam và Thượng Quang Phụng đã nhìn thấy rõ, người trên tay Cuồng hòa thượng quả nhiên là Vại Giai Hiểu, nhưng trên trán lão này đã thủng một lỗ lớn, xem ra đã chết từ lâu !
Hạ Hầu Lam vội hỏi:
- Hòa thượng, đây là chuyện thế nào vậy ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Hòa thượng ta biết Vại Giai Hiểu có một chỗ ở tại “Nam Dương trấn”, sau khi rời nơi này thì ta lập tức đến đó, nhưng chưa đến Nam Dương trấn thì đã thấy lão ta nằm trên đường !
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng, đây là do kẻ nào ra tay ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Hòa thượng ta xem qua rồi, Vại Giai Hiểu là thật không giả, đã là thật không giả thì tất phải do kẻ giao phó nhiệm vụ cho lão ta hành quyết lão ta thôi, bởi nhiệm vụ không hoàn thành !
Hạ Hầu Lam trầm mặc không nói gì !
Cuồng hòa thượng thở dài rồi nói:
- Thí chủ không cần khó xử, Vạn lão đầu một bước sẩy chân mà ôm hận thiên cổ, nhân sinh không ít người đi lầm đường, nói tới nói lui, chuyện này đành trách chính lão ta thôi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng, bất luận nói thế nào thì tại hạ cũng cảm thấy áy náy đối với hòa thượng lão ...
Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:
- Trong lòng hòa thượng ta không có một bằng hữu như hắn !
Hạ Hầu Lam lại trầm mặc không nói gì.
Cuồng hòa thượng nói tiếp:
- Nhưng người chết là hết, dù nói thế nào thì Vạn lão đầu cũng có đoạn giao tình khá tốt với hòa thượng ta, hòa thượng ta cũng chỉ chấp nhận Vại Giai Hiểu trước đây mà thôi. Bây giờ ngoài việc phải tìm một nơi an táng hắn, hòa thượng ta cũng không ngại hành thiên

lý tìm cho ra kẻ giết hắn, nhị vị bảo trọng, hòa thượng ta phải cáo biệt rồi !
Nói đoạn, lão hơi khom người chào, rồi từ từ quay người mà bước đi !
Thượng Quang Phụng muốn nói nhưng bị Hạ Hầu Lam ngăn lại.
Chờ Cuồng hòa thượng đi khuất, Thượng Quang Phụng mới ngước nhìn Hạ Hầu Lam và hỏi:
- Lam ca, tại sao không cho muội nói ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Ta biết rất rõ tính khí của Khoái lão đầu này, bên ngoài lão điên điên cuồng cuồng, trêu đời ngạo thế nhưng trong lòng lại rất trọng tình cảm, hiện tại tâm tình của lão ta rất tệ, và đã có tính toán như vậy thì bất kỳ ai cũng không thể khiến lão thay đổi chủ ý !
Thượng Quang Phụng nói:
- Nhưng Lam ca cũng không thể để lão ta đi tìm hung thủ một mình như vậy !
Hạ Hầu Lam nói:
- Ý của Phụng muội là ...
Thượng Quang Phụng nói:
- Vại Giai Hiểu đã phụng mệnh đi hại Lam ca thì người sai khiến lão ta tất phải có quan hệ với kẻ luôn nhiều năm ngầm mưu hại Lam ca, đồng thời cũng tất có quan hệ với kẻ hiện đang dùng Nhất Tàn Chỉ vu oan giá họa, vậy sao Lam ca không cùng đi xem thử ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Nói rất hay, nhưng Phụng muội có điều chưa biết, xưa nay hòa thượng này không thích người khác chọc tay vào chuyện của lão.
Thượng Quang Phụng nói:
- Lam ca không thể âm thầm tiến hành sao ? Một sáng một tối như vậy cũng tiện chiếu cố cho nhau !
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Xem ra ta không bằng Phụng muội rồi, được, chúng ta đi !
Dứt lời, chàng lôi Thượng Quang Phụng cùng phóng ra khỏi cánh rừng ! Nhưng chẳng mấy chốc thì Hạ Hầu Lam bất giác chau mày, vì tứ bề tịch lặng và chỉ trong một khắc mà Cuồng hòa thượng đã đi đâu mất hút rồi !
Thượng Quang Phụng càng khẩn trương hơn, vì hiện tại nàng rất cảm kích đối với Cuồng hòa thượng, nàng hiểu rõ nếu không có lão ta chỉ điểm hai lần thì nàng không thể có như bây giờ !
Nàng quét mục quang nhìn quanh rồi vội nói:
- Đại hòa thượng làm gì mà đi nhanh thế nhỉ, Lam ca thấy phải làm

thế nào bây giờ ?
Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:
- Phụng muội không cần khẩn trương, nếu ta đóan không sai thì lão ta tất phải đến Nam Dương trấn.
Thượng Quang Phụng nói:
- Lam ca, làm sao biết được ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Vì từ lúc Vại Giai Hiểu rời Hồng Trạch Hồ cho đến khi lão bị giết, trước sau không đầy một canh giờ, thi thể lão ta đã nằm gần Nam Dương trấn, điều đó nói rõ kẻ giết lão ta dù không còn ở Nam Dương trấn thì cũng chưa rời khỏi Nam Dương trấn quá xa !
Thượng Quang Phụng gật đầu, nói:
- Lam ca phân tích rất hay, Cuồng hòa thượng không thể không nghĩ đến điểm này, chúng ta mau đi thôi !
Hạ Hầu Lam gật đầu, hai người cùng phi thân lướt đi trong đêm tối ! Nam Dương trấn cách Hồng Trạch Hồ không xa, nhưng lại cách bờ nam Hồng Trạch Hồ không gần !
Tuy nhiêu, dưới cước trình của Hạ Hầu Lam và Thượng Quang Phụng thì khoảng cách này chỉ xem như gang tấc, vì thế chưa cạn tuần trà thì Nam Dương trấn đã nằm trong tầm mắt của bọn họ !
Đột nhiên Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Phụng muội, hết tám phần mười là hòa thượng động thủ với người ta rồi !
Bấy giờ Thượng Quang Phụng mới để ý lắng nghe, từ hướng tây Nam Dương trấn truyền lại một loạt tiếng “vù vù”, đó là tiếng kình phong cương khí phát ra trong lúc cao thủ nội gia động thủ qua chiêu. Nàng vội nói:
- Lam ca, nghe ra hình như không ít người.
Hạ Hầu Lam nói:
- Tổng cộng có ba người, Cuồng hòa thượng dĩ một địch hai !
Trong lúc đối thoại thì hai người đã đến gần phía tây Nam Dương trấn, bỗng thấy một bóng người nho nhỏ như Cuồng hòa thượng tung người lên không và lướt đi, sát phía sau cũng có hai bóng người, một cao to, một gầy nhỏ cùng xuất chưởng truy kích.
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Phụng muội, ta đi trước một bước, chặn bọn họ lại đây !
Lời vừa dứt thì chàng khẽ hú một tiếng, thân hình tựa như thiên mã hành không lướt đi về phía hai bóng người truy theo bóng người nhỏ. Hai bóng người này đã bị tiếng hú làm cho kinh động nên xuất thủ cũng chậm lại, chớp mắt Hạ Hầu Lam đã đến nơi, song chưởng cùng

xuất, chụp vào sau lưng hai bóng người này !
Tự vệ là quan trọng, hai bóng người này đành bỏ mặc bóng người nhỏ phía trước, cả hai cùng quay ngoắt lại và vận toàn lực xuất chưởng.
Chỉ nghe “bình bình” hai tiếng, ba bóng người cùng rơi xuống đất một lúc, Hạ Hầu Lam rơi thẳng xuống, còn hai bóng người kia phải lui ra xa hơn trượng.
Đó là hai Hắc y nhân bịt mặt, một to cao, một gầy thấp !
Hạ Hầu Lam phất tay ngăn Thượng Quang Phụng vừa phi tới và muốn bổ nhào về phía đối phương, chàng chau mày định khai khẩu thì Hắc y nhân gầy chợt rùng mình, còn hắc y nhân cao to lại “à” một tiếng rồi nói:
- Hóa ra là ngươi, ta đã sớm đoán phía sau lão ta tất nhiên là ngươi, kết quả không sai !
Hạ Hầu Lam hơi ngạc nhiên, chàng nói:
- Ngươi biết ta là ai ?
Hắc y nhân cao to cười hì hì, nói:
- Sao lại không biết, là Hầu Sơn Phong - Hóa danh của Hạ Hầu Lam giả chết !
Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng nói:
- Các hạ xưng hô thế nào ?
Hắc y nhân cao to nói:
- Là giáo chủ của Ngũ Độc Thất Sát Giáo trước đây - Hiên Viên Cực !
Hạ Hầu Lam sững người, chàng nói:
- Các hạ là Hiên Viên Cực ?
- Không sai ! - Hắc y nhân cao to nói - Đương kim võ lâm không tìm ra kẻ nào dám giả mạo Hiên Viên Cực !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ không ngờ lão vẫn còn sống ở thế gian !
Hắc y nhân cao to cười lớn rồi nói:
- Ta muốn chết, nhưng phóng mắt khắp thiên hạ vẫn chưa gặp ai có thể giúp ta !
Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói:
- Đi mòn gót giày tìm không thấy, lúc tìm thấy lại chẳng tốn chút công phu, Hiên Viên Cực, tại hạ đang muốn tìm lão đây !
Hắc y nhân cao to nói:
- Phải nói đây là chuyện ngẫu nhiên rất khéo, hai bọn ta cũng đang tìm ngươi !
Hạ Hầu Lam “à” một tiếng rồi nói:
- Đích thực là chuyện rất khéo, lão tìm tại hạ làm gì ?

Hắc y nhân cao to nói:
- Ta tìm ngươi để đòi một người !
- Người nào ?
- Hạ Hầu Lam, ngươi còn giả vờ hồ đồ làm gì ...
- Hiên Viên Cực, hình như Hạ Hầu Lam không biết thế nào kêu bằng giả vờ hồ đồ - Cũng được ! - Hắc y nhân cao to cười nhạt, nói - Để tránh mất thời gian vô ích, ta sẽ nói rõ cho ngươi biết, Hạ Hầu Lam, bọn ta tìm ngươi để đòi nữ nhi bảo bối Đồng Uyển Nhược của Kim Lăng Đồng Thiên Hạc.
Hạ Hầu Lam ngớ người, nhưng chàng lập tức bật cười và nói:
- Hiên Viên Cực, xem ra lão cũng biết tiên hạ thủ vi chường đấy, lão biết tại hạ tìm lão làm gì không ?
Hắc y nhân cao to hỏi:
- Ngươi tìm ta làm gì ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ muốn hỏi lão, lão đã bắt cóc Đồng cô nương và Mạc Tử Kinh đưa đi đâu rồi ?
Hắc y nhân cao to cũng ngớ người, lão phá lên cười lớn rồi nói:
- Hạ Hầu Lam, không ngờ ngươi cũng biết phản chiêu đánh ngược lại ta, ngươi đừng quên rằng, một nhà gần trăm mạng của Kim Lăng Đồng gia đều bị chết dưới Nhất Tàn Chỉ của ngươi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Đó không phải kiệt tác của Hạ Hầu Lam ta, ngược lại ta phát hiện trong vò nước của Đồng gia có độc dược độc môn Thi Độc Tỏa Hồn Tán của Bạch Cốt Giáo của lão !
Song mục Hắc y nhân cao to lấp lánh hàn quang, người này nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi chớ ngậm máu phun người.
Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười và nói:
- Hiên Viên Cực, tại hạ có ngậm máu phun người hay không thì bản thân lão nên biết rõ điều này !
Hắc y nhân cao to lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói:
- Hạ Hầu Lam, nói thật cho ngươi biết cũng không sao, độc dược trong vò nước của Đồng gia là do chính tay ta bỏ vào, nhưng trước khi bọn họ bị độc tính phát tác thì ngươi đã hạ thủ giết cả nhà Đồng gia, bắt cóc nữ nhi bảo bối của Đồng Thiên Hạc đi !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Hiên Viên Cực, tại hạ lại cho rằng Bạch Cốt Giáo của lão hạ độc trước rồi bắt cóc người sau, rồi chẳng biết học lén Nhất Tàn Chỉ ở đâu mà giá họa cho tại hạ !
Hắc y nhân cao to nộ khí nói:

- Hạ Hầu Lam, Hiên Viên Cực ta thừa nhận chuyện thứ nhất, không dám thừa nhận chuyện thứ hai, đại trượng phu dám làm dám chịu, lẽ nào ngươi không sợ tổn ...
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Tự hỏi lòng mình không hổ thẹn, thì tại hạ sợ cái gì, nhưng Hiên Viên Cực lão cũng không phải là nhân vật tầm thường !
Hắc y nhân cao to cười nhạt, nói:
- Hạ Hầu Lam, xem ra ta và ngươi là ông nói có lý ông, bà nói có lý bà rồi !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Hiên Viên Cực, ý của lão là hạ thủ để biết sự thật phải không ?
Hắc y nhân cao to phá ra cười rồi nói:
- Sợ rằng không như thế thì không truy ra nữ nhi bảo bối của Đồng Thiên Hạc !
Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng cười cười và nói:
- Hiên Viên Cực, bằng vào hai người bọn lão hả ?
Hắc y nhân cao to nói:
- Hạ Hầu Lam, như thế cũng quá đủ rồi !
- Hừ, lão phải thử xem rồi hãy nói ...
Chàng chỉ Hắc y nhân bịt mặt thấp gầy và nói tiếp:
- Người này là ai ?
Hắc y nhân cao to cười nhạt, nói:
- Tạm thời chỉ cần hai bên chúng ta có một bên nằm xuống là được, hà tất phải biết người này là ai ?
Hạ Hầu Lam phá lên cười sang sảng một tràng rồi nói:
- Nói rất hay, Hiên Viên Cực, hai bọn lão cùng lên đi !
Hắc y nhân cao to cười hì hì, nói:
- Chuyện này không cần ngươi mời gọi !
Lời dứt nhưng thân hình chưa động, tuy nhiên hữu thủ đưa lên, năm ngón tay như móc câu chụp qua hư không về phía Hạ Hầu Lam.
Hắc y nhân thấp gầy do dự một lát rồi cũng xuất thủ công kích !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Phụng muội, đứng lui ra sau đi !
Lời phát chưởng xuất, nhưng nửa chừng thì chưởng biến thành chỉ, điểm vào hai tâm chưởng của đối phương.
Hắc y nhân cao to và Hắc y nhân thấp gầy trầm thủ biến chiêu một lúc, thân hình đột nhiên lay động, một tả một hữu phi tới trước !
Hạ Hầu Lam cười lớn rồi nói:
- Tại hạ cũng muốn xem thử hai lão khá hay là tại hạ khá !
Thân hình chàng cũng lay động rồi lướt nghênh tới trước.

Binh ! Binh !
Hai tiếng, bóng người vừa hợp lại lập tức phân ra.
Nhìn kỹ lại thì Hắc y nhân cao to mục xạ hàn quang còn Hắc y nhân thấp gầy thì chớp chớp song mục, hơi có vẻ bất an !
Hạ Hầu Lam ngưng thần nhìn Hắc y nhân thấp gầy và ngạc nhiên nói:
- Băng phách chưởng, người khác không thể có công lực thâm hậu thế này, lão là Lãnh Thiên Trì.
Hắc y nhân bịt mặt cao to cười nhạt, nói:
- Không phải Lãnh Thiên Trì không biết Băng phách chưởng sao ? Ngươi nhầm rồi, người này là hữu hộ pháp của tệ chủ nhân !
- Tệ chủ nhân ? - Hạ Hầu Lam ngạc nhiên kêu lên - Hiên Viên Cực, lão cũng chịu ở dưới người khác sao ?
Hắc y nhân cao to nói:
- Chuyện này có gì đáng để kinh ngạc ầm ĩ, Hiên Viên Cực ta không bằng người thì đành ở dưới người thôi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Khiến được lão tôn phục thì người này có thể nghĩ mà biết, Hiên Viên Cực, đó là ai vậy ?
Hắc y nhân cao to nói:
- Nói ra chưa chắc ngươi biết, Vạn Hoa công chúa !
Hạ Hầu Lam ngẩn người, chàng nói:
- Vạn Hoa công chúa, thì ra là nữ nhân, Hiên Viên Cực ...
Hắc y nhân cao to cắt lời, nói:
- Hạ Hầu Lam, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết chừng đó thôi !
Hạ Hầu Lam liền hỏi:
- Thế còn lão thì sao ?
Hắc y nhân cao to nói:
- Là tả hộ pháp của tệ chủ nhân !
Hạ Hầu Lam “à” một tiếng rồi nói:
- Thì ra là tả hữu nhị vị hộ pháp, Hiên Viên Cực, người này quả htật không phải là Lãnh Thiên Trì à ?
Hắc y nhân cao to nói:
- Tất nhiên là không phải ...
- Tại hạ không tin ! - Hạ Hầu Lam cắt lời, nói - Nhất định đây là Lãnh Thiên Trì !
Lời chưa dứt thì thân hình chàng đã lướt tới như chớp, hữu thủ chụp vào giữa ngực Hắc y nhân bịt mặt thấp gầy, chiêu thức uy mãnh và nhanh như gió.
Hắc y nhân thấp gầy kinh hoảng, trong lúc vội vàng đưa song thủ lên

chống đỡ thì hữu thủ của Hạ Hầu Lam như linh xa, trầm xuống vòng qua như sao xẹt, lần này chụp thẳng vào mặt đối phương. Hắc y nhân thấp gầy vừa biến chiêu vừa lách người tránh né, nhưng đáng tiếc là đã không kịp, mảnh vải đen che mặt đã bị Hạ Hầu Lam chụp được và giật văng ra !
Khuôn mặt phía sau mảnh vải chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì.
Hạ Hầu Lam thu chiêu lui bước và ngẩn người, hồi lâu sau chàng mới nói:
- Lãnh Thiên Trì, quả nhiên là lão !
Lãnh Thiên Trì rùng mình kinh khiếp, mặt xanh như thép, lão cất giọng lạnh lùng nói:
- Không sai, chính là ta !
Hạ Hầu Lam biến sắc, chàng nói:
- Lãnh Thiên Trì, lão và tại hạ nói thế nào đây ?
Lãnh Thiên Trì lạnh lùng nói:
- Ta vẫn nhớ, bắt một giáo đồ Bạch Cốt Giáo cho ngươi và không được nói ra bản lai diện mục thật của ngươi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhớ được thì tốt, vậy bây giờ lão nói thế nào ?
Lãnh Thiên Trì nói:
- Chẳn gnói thế nào cả, chuyện ước định giữa ngươi và ta đã sổ toẹt tất cả, lấy mạng của ngươi đền cho bốn sinh mạng Yêu - Ma - Quỷ - Quái, tứ vị hộ pháp của ta.
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Điều đó tùy lão, nhưng nói vậy là lão vẫn cho rằng tại hạ giết tứ vị hộ pháp của lão à ?
Lãnh Thiên Trì nói:
- Nhất Tàn Chỉ là chứng cứ xác thực, ngươi còn ...
Hạ Hầu Lam cất lời, nói:
- Chẳng phải tại hạ đã nói với lão rồi sao ? Tại hạ tự hẹn ba tháng, tron vòng ba tháng ...
Lãnh Thiên Trì phá ra cười rồi nói:
- Nhất thời ta không để ý nên suýt nữa bị ngươi lừa, bây giờ ta hiểu rõ rồi, ngươi muốn lợi dụng thời gian ba tháng đó để đi tìm Ngọc Thiềm Thừ, nếu chờ ngươi tìm được Ngọc Thiềm Thừ thì đừng nói những bằng hữu ta mời tới không làm gì được ngươi, dù ta mời được toàn bộ võ lâm đồng đạo thiên ha....
Hạ Hầu Lam hừ một tiếng rồi nói:
- Chuyện này ai nói với lão vậy ?

Lãnh Thiên Trì nói:
- Hà tất phải có người nói cho ta biết ? Sau khi rời khỏi rừng bạch dương hôm đó thì lão phu ta liền nghĩ thấu âm mưu của ngươi !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Sợ rằng chuyện này là do lão ta nói với lão rồi !
Lãnh Thiên Trì kinh động thần sắc, nhất thời bế khẩu không nói gì.
Hạ Hầu Lam quay sang nói với Hắc y nhân cao to:
- Lão tự nói đi, có phải là lão không ?
Hắc y nhân ca to cười hì hì, nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi nhanh đến độ khiến ta theo không kịp đấy, đại trượng phu dám làm dám chịu, ngươi đã biết đây là Lãnh lão thì ta cũng thừa nhận là ta nói cho Lãnh lão biết !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Lời này của lão có mâu thuẫn không vậy ?
Hắc y nhân cao to nói:
- Lời này của ta có chỗ nào mâu thuẫn ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ đã phí ba tháng để truy tìm Ngọc Thiềm Thừ thì lão còn tìm tại hạ để hỏi Đồng Uyển Nhược gì nữa ?
Hắc y nhân cao to cười nhạt, nói:
- Điều này không khó giải thích, có thể ngươi cần thời gian ba tháng để hỏi cung nha đầu đó của Đồng gia, sau đó ngươi đi tìm rồi tập luyện ...
Hạ Hầu Lam “hừ” một tiếng rồi nói:
- Lão cũng rất biết đặt điều thêu dệt ...
Chàng quay sang Lãnh Thiên Trì và nói tiếp:
- Lãnh Thiên Trì, tại hạ thấy lão càng sống càng tối tăm, tại hạ đang hoài nghi bọn chúng giết tứ vị hộ pháp của lão rồi giá họa cho tại hạ, nào ngờ ...
Hắc y nhân cao to cắt lời, nói:
- Đó chỉ là hoài nghi, còn những gì mọi người thấy được là vết thương chí mạng do Nhất Tàn Chỉ gây ra !
Hạ Hầu Lam nói:
- Làm sao tại hạ biết đó không phải là sự vu oan giá họa của các ngươi ?
Hắc y nhân cao to nói:
- Xưa nay Bạch Cốt Giáo không làm chuyện bỉ ổi như vậy !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Xem ra chúng ta phải động thủ để giải quyết chuyện này rồi, Lãnh Thiên Trì, hãy cẩn thận đấy !

Lời vừa dứt thì chàng tung người lướt tới ngay, hữu thủ phất ra nhằm chụp vào tay phải Lãnh Thiên Trì !
Lãnh Thiên Trì là tướng bại trận, đã hơn một lần kinh cung chi điểu nên đâu dám khinh suất, lão vội lách người tránh né chứ không có ý chống đỡ.
Cùng lúc đó, Hắc y nhân cao to cũng phi thân lướt tới.
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Các hạ đến đúng lúc lắm, tại hạ cũng muốn xem thử, rốt cuộc các hạ là nhân vật nào ?
Thì ra chàng vẫn hoài nghi Hắc y nhân cao to không phải là Hiên Viên Cực, giáo chủ trước đây của Bạch Cốt Giáo !
Lời chưa dứt thì tả chưởng của Hạ Hầu Lam đã đánh lệch ra, nhằm vào giữa mặt đối phương mà nhả kình lực !
Hắc y nhân cao to hơi giật mình, hữu thủ chụp vào cổ tay Hạ Hầu Lam, tả chưởng vỗ thẳng vào giữa ngực chàng.
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
Hiên Viên Cực, điều này còn quá sớm đấy !
Tả chưởng trầm xuống, hữu chưởng thu lại rồi phát ra tiếp tả chưởng đối phương.
Binh !
Một tiếng, Hắc y nhân cao to chấn động toàn thân và lui ba bước.
Thân hình Hạ Hầu Lam cũng lắc lư, nhưng chàng không chờ thân hình đứng vững mà mượn thế lắc lư, phóng như bay về phía Lãnh Thiên Trì !
Lãnh Thiên Trì đâu ngờ như vậy, lão cả kinh thất sắc, không dám thủ nghênh tiếp nhưng vừa định tránh né lần nữa thì Hạ Hầu Lam đã đến, cùng lúc Ảo Ảnh Thiên Ma Chưởng cũng vỗ xuống vai trái đối phương.
Chỉ cần vận dụng một chút lực thì vai trái của Lãnh Thiên Trì tất sẽ tàn phế.
Nhưng ngay tích tắc đó, đột nhiên có tiếng quát lanh lảnh sau lưng Hạ Hầu Lam:
- Hạ Hầu Lam, ngươi có muốn cô ta chết không ?
Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng vội triệt chiêu quay người, mục quang vừa quét ra thì cả kinh thất sắc, đồng thời cũng ngạc nhiên đến độ thộn người ra !
Chàng cả kinh thất sắc là vì chẳng biết từ lúc nào, sau lưng chàng đã ó một Bạch y thiếu nữ xuất hiện, thần sắc lạnh lùng, diện mạo thanh tú và Thượng Quang Phụng đã bị người ta khống chế huyệt đạo, hiện đang nằm trong tay Bạch y thiếu nữ.

Còn điều khiến chàng ngạc nhiên đến thộn người là Bạch y thiếu nữ đó chẳng phải ai xa lạ, mà chính là người bị bắt có với Mạc Tử Kinh, đến nay vẫn chưa rõ tung tích, Đồng Uyển Nhược !
Hắc y nhân cao to và Lãnh Thiên Trì lập tức cung kính cúi người, nói:
- Bọn thuộc hạ tham kiến công chúa !
- Không lẽ đây là Vạn Hoa công chúa ?
Hạ Hầu Lam buột miệng nói:
- Đồng cô nương, cô nương ...
Bạch y thiếu nữ lạnh lùng cắt lời, nàng nói:
- Ngươi nhận lầm người rồi, ta không phải Đồng Uyển Nhược, ta là Vạn Hoa công chúa.
Hạ Hầu Lam nào dám tin, chàng vội nói:
- Đông cô nương ...
Vạn Hoa công chúa chau mày liễu, song mục xạ hàn quang, nàng nói:
- Ngươi không nghe thấy sao ? Ta không phải Đồng Uyển Nhược, ta là Vạn Hoa công chúa !
Hạ Hầu Lam bất giác chau mày, chàng nói:
- Bất luận cô nương là Đồng Uyển Nhược cũng được, là Vạn Hoa công chúa cũng được, trước tiên xin cô nương thả vị bằng hữu của tại hạ ra rồi hãy nói ...
Vạn Hoa công chúa lắc đầu, nói:
- Không được, cô ta là con tin mà khó khăn lắm ta mới khống chế được.
Hạ Hầu Lam định nói tiếp thì Hắc y nhân cao to đã cướp lời:
- Bẩm công chúa, xử trí Hạ Hầu Lam như thế nào đây ?
Vạn Hoa công chúa lạnh lùng nói:
- Có cô ta trong tay ta thì hắn tuyệt đối không dám vọng động và cũng không dám nghe theo ta, ta còn có chỗ cần dùng hắn, nhị vị lui ra sau đi !
Hắc y nhân cao to không dám nói thêm một câu, lão ngoan ngoãn đáp một tiếng rồi cùng Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì lui ra sau Bạch y thiếu nữ.
Hạ Hầu Lam không nhịn được nên hỏi:
- Cô nương, hai chữ con tin giải thích thế nào đây ?
ạn Hoa công chúa nói:
- Người không hiểu à, ta dùng cô ta để trao đổi Đồng Uyển Nhược với ngươi.
Thật là chuyện đại nực cười trong thiên hạ, rõ ràng Đồng Uyển Nhược đang sờ sờ trước mắt mà còn trao đổi Đồng Uyển Nhược gì

với Hạ Hầu Lam ? Bảo Hạ Hầu Lam đi đâu tìm cho ra Đồng Uyển Nhược thứ hai bây giờ ?
Hạ Hầu Lam thật dở khóc dở cười, chàng nói:
- Cô nương nếu cô nương là Đồng Uyển Nhược thì không nên đùa với tại hạ như thế ...
Vạn Hoa công chúa lạnh lùng nói:
- Ta nói cho ngươi biết một lần nữa, ta không phải Đồng Uyển Nhược, ta cũng chẳng có hứng thú lấy mạng người khác ra đùa với ngươi !
Hạ Hầu Lam hít sâu một hơi rồi nói:
- Nếu cô nương thật không phải Đồng Uyển Nhược thì tại hạ đành phải trả lời với cô nương như thế này thôi, Đồng cô nương không có trong tay tại hạ, và tại hạ cũng đang truy tìm tung tích cô ta !
Vạn Hoa công chúa cười nhạt, nói:
- Cả nhà Kim Lăng Đồng gia chết dưới "Nhất Tàn Chỉ", độc nhất không thấy thi thể Đồng Uyển Nhược, tuy Đồng Uyển Nhược xuất thân ở võ lâm thế gia nhưng võ công rất tầm thường, ta không cho rằng cô ta có thể thoát khỏi tay ngươi mà đi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Cô nương lầm rồi, còn có tổng quản Mạc Tử Kinh nữa !
Vạn Hoa công chúa nói:
- Ta biết, nhưng ta không cần Hàn Tử Kỳ vô dụng đó !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng cô nương cũng nên biết, cả nhà Đồng gia tuy chết dưới "Nhất Tàn Chỉ" nhưng không phải Hạ Hầu Lam hạ độc thủ !
Vạn Hoa công chúa lại cười nhạt rồi nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi tưởng ta là đứa trẻ lên ba sao, lời này ngươi nói ra ai nghe mà tin được ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Trên sự thật, cô nương nên nhớ, cô nương từng đến sòng bạc cạnh Phu Tử Miếu ...
Vạn Hoa công chúa nộ khí nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi muốn ta nói bao nhiêu lần nữa ? Ta không phải Đồng Uyển Nhược !
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Nếu cô nương không phải Đồng Uyển Nhược thì ngược lại, tại hạ hoài nghi cô nương đã giết cả nhà Đồng gia, bắt có Đồng Uyển Nhược rồi giả họa cho tại hạ.
Nói vậy chẳng khác nào bảo rằng đây là một âm mưu của Đồng Uyển Nhược. Chẳng trách Hạ Hầu Lam nghĩ như thế, nếu như nói

Vạn Hoa công chúa trước mắt không phải Đồng Uyển Nhược. Điều này Hạ Hầu Lam tự vấn là tuyệt đối không thể. Còn nếu cô ta đã là Đồng Uyển Nhược, việc thất tung một cách ly kỳ của cô ta và Mạc Tử Kinh trước đây, bây giờ tìm Hạ Hầu Lam đòi Đồng Uyển Nhược, đây chẳng phải âm mưu của cô ta thì là gì ?
Vạn Hoa công chúa chau mày nói:
- Ta không ngại nói cho ngươi biết, người cùng với Mạc Tử Kinh đến cầu cứu ngươi lúc đầu là Đồng Uyển Nhược, còn người sau đó đến bái tạ ngươi và thất tung với Mạc Tử Kinh thì không phải Đồng Uyển Nhược, mà là ta, ngươi rõ chưa ?
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Tại hạ càng nghe càng mơ hồ ...
Vạn Hoa công chúa nói:
- Dù sao thì ta cũng đã nói cho ngươi biết, trước sau là hai người, người biết ta không phải Đồng Uyển Nhược là được rồi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Cô nương đã cùng vị tổng quản Mạc Tử Kinh đó đến đa tạ tại hạ thì cũng phải biết rằng, kẻ giết hại cả nhà Đồng gia không phải là Hạ Hầu Lam này, mà là một kẻ khác !
Vạn Hoa công chúa cười nhạt, nói:
- Đó là ai ? "Nhất Tàn Chỉ" giải thích thế nào ?
Hạ Hầu Lam ngẩng đầu lên và nói:
- Đây cũng là chuyện mà tại hạ nghĩ nát óc vẫn chưa heiểu được, nhưng tại hạ đang điều tra ...
Vạn Hoa công chúa cắt lời, nói:
- Ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, lúc ta và Mạc Tử Kinh đến bái tạ ngươi thì toàn bộ Đồng gia đã hôn mê vì trúng độc dược do tả hộ pháp này của ta thi triển. Đồng Uyển Nhược cũng đã lọt vào tay ngươi. Lúc ta và Mạc Tử Kinh quay về Đồng gia thì phát hiện toàn bộ Đồng gia đã chết dưới "Nhất Tàn Chỉ", thi thể ngổn ngang khắp nơi, duy nhất chỉ không thấy Đồng Uyển Nhược, vì thế ta nhất định rằng đó là trò quỷ của ngươi ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Theo cô nương nói thì lẽ nào tại hạ biết thuật phân thân ?
- Điều đó ta không cần biết ! - Vạn Hoa công chúa nói Nhưng sự thực không cho phép ta nghĩ khác.
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Nói vậy, cô nương há chẳng có chút không thông tình đạt lý sao ?
Hắc y nhân cao to quát lớn một tiếng, song mục đột hiện sát quang.
Vạn Hoa công chúa khoát tay, nói:

- Không phải chuyện của các vị, hắn không cần phải cung kính đối với ta ...
Hắc y nhân cao to lập tức thu mình và bế khẩu !
Vạn Hoa công chúa nhìn sang Hạ Hầu Lam và nói tiếp:
- Ngươi nên nghĩ kỹ xem, nếu Đồng Uyển Nhược trong tay ta thì ta không thể tự tìm phiền phức, không thể tìm một cường địch như ngươi để đòi Đồng Uyển Nhược nữa.
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Nhưng trên sự thực, cô nương, tại hạ cũng như cô nương thôi !
Vạn Hoa công chúa nói:
- Ta không muốn nói nhiều với ngươi, ta không cần biết ngươi có bắt cóc Đồng Uyển Nhược hay không, nhưng ta hạn cho ngươi trong thời gian ba tháng phải đem Đồng Uyển Nhược đến đổi lấy vị tình nhân này của ngươi, bằng không ...
Đôi mày lưỡi kiếm của Hạ Hầu Lam chợt dựng ngược lên, song mục xạ thần uy nhìn thẳng Vạn Hoa công chúa, chàng nói:
- Cô nương, sao cô nương lại vô lý đến thế !
Vạn Hoa công chúa lạnh lùng nói:
- Điều đó không trách ta được, nếu trách chỉ có thể trách vết thương trí mạng do Nhất Tàn Chỉ gây ra, bây giờ tình nhân của ngươi đã nằm trong tay ta, ta tin là ngươi không thể vọng động.
Hạ Hầu Lam chấn động tinh thần, chàng chau mày và nói:
- Cô nương, tại hạ đã nói nhiều lần rồi, vết thương trí mạng Nhất Tàn Chỉ đó là do người khác giá họa cho tại hạ, tại hạ cũng không bắt cóc Đồng Uyển Nhược, lẽ nào nói ...
Vạn Hoa công chúa cắt lời, nói:
- Đủ rồi, ta cũng đã nói rồi, ta không cần biết ngươi có bắt có Đồng Uyển Nhược hay không, ta chỉ muốn trong thời gian ba tháng ngươi đưa Đồng Uyển Nhược tới đổi lấy vị tình nhân này của ngươi về !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nói vậy là cô nương lấy bằng hữu của tại hạ uy hiếp, bức tại hạ thay cô nương ...
Vạn Hoa công chúa nói:
- Trên sự thực, nếu người của ta rơi vào tay ngươi thì ngươi cũng có thể làm như vậy đối với ta !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng tại hạ cho rằng cô nương là Đồng Uyển Nhược, và cũng hoài nghi đây là âm mưu trong kế hoạch đối phó Hạ Hầu Lam của cô nương.
Vạn Hoa công chúa hơi biến sắc, nhưng nàng liền thản nhiên nói:

- Muốn nói thế nào tùy ngươi, ta đã lười tranh biện với ngươi rồi, ngươi cho rằng đây là âm mưu của ta, nhưng ta cho rằng ngươi bắt cóc Đồng Uyển Nhược. Chuyện này chỉ dựa vào miệng lưỡi e rằng khó giải quyết rồi, chỉ đành chờ xem ai cao mình hơn ai thôi, mà bây giờ tình nhân của ngươi đã ở trong tay ta, trận đầu tiên ngươi thua rồi, vì thế ta có quyền đòi ngươi giao Đồng Uyển Nhược ra !
Hạ Hầu Lam nghe vậy thì chớp chớp song mục, chàng nói:
- Nói rất phải, được thôi ! Cô nương cần Đồng Uyển Nhược là vì Ngọc Thiềm Thừ phải không ?
Vạn Hoa công chúa khẽ gật đầu, nói:
- Ta không phủ nhận, đúng vậy !
Hạ Hầu Lam nói:
- Cô nương từng tự giả mạo Đồng Uyển Nhược, vậy cô nương phải biết mình và Đồng Uyển Nhược có tướng mạo khá giống nhau, khiến người ta khó phân biệt được ai là ai ?
Vạn Hoa công chúa nói:
- Điều này tự nhiên ta phải biết, nếu không làm sao ta có thể giả mạo Đồng Uyển Nhược.
Hạ Hầu Lam nói:
- Nếu cô nương không phải Đồng Uyển Nhược thì phải có dây mơ rễ má gì đó với Đồng gia.
- Ngươi sai rồi ! - Vạn Hoa công chúa nói Ta và Đồng Uyển Nhược không có chút quan hệ gì !
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Vậy, cô nương, Mạc Tử Kinh hiện ở đâu ?
Vạn Hoa công chúa nói:
- Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, tả hộ pháp của ta chính là Mạc Tử Kinh !
Hạ Hầu Lam ngẩn người, chàng ngạc nhiên nói:
- Cái gì, Mạc Tử Kinh là Hiên Viên Cực à ?
Vạn Hoa công chúa nói:
- Hiên Viên Cực là thật, Mạc Tử Kinh là giả !
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Được rồi, cô nương, ba tháng sau tại hạ đổi người ở đâu ?
Vạn Hoa công chúa lộ vẻ vui mừng, nàng nói:
- Đồng Uyển Nhược đã ở trong tay ngươi, ngươi hà tất phải chờ ba tháng để nếm mùi khổ sở của nương tử ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Đồng Uyển Nhược không có trong tay tại hạ, nhưng vì bằng hữu của tại hạ đã lọt vào tay cô nương, tại hạ không thể không tìm cho cô

nương.
Trong chớp mắt thần thái Vạn Hoa công chúa lại trở nên lạnh lùng, nàng nói:
- Thế rất tốt, ngươi không cần hỏi ta đổi người ở đâu, chỉ cần ngươi tìm được Đồng Uyển Nhược thì ta sẽ tự đến tìm ngươi. Bây giờ hãy trả lời câu hỏi cuối cùng của ta, sư phụ ngươi là ai ?
Hạ Hầu Lam ngưng thần nhìn đối phương và hỏi lại:
- Cô nương hỏi điều này làm gì ?
Vạn Hoa công chúa nói:
- Tất nhiên là có lý do của ta, ngươi chỉ cần trả lời câu hỏi của ta !
Hạ Hầu Lam nói:
- Đệ tử kỵ húy của thầy, xin lỗi tại hạ không thể nói !
Vạn Hoa công chúa nhướng mày, nói:
- Thế ngươi là hậu nhân của ai, lệnh tôn là người thế nào ?
Hạ Hầu Lam không khỏi ngạc nhiên, chàng ngưng thần nhìn đối phương và nói:
- Cô nương, tại hạ hỏi lại một câu, hỏi điều này làm gì ?
- Ta muốn ngươi trả lời câu hỏi ta trước ! - Vạn Hoa công chúa nói.
Hạ Hầu Lam bật cười, nói:
- Vậy thì đành xin lỗi, không cần thiết phải nói cho cô nương biết !
Vạn Hoa công chúa biến sắc, nàng nói:
- Ngươi không nói thì ta lấy mạng cô ta !
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Thế cô nương định không cần Đồng Uyển Nhược nữa à ?
Vạn Hoa công chúa bỗng cười nhạt, nói:
- Nếu ta không giết cô ta, mà cho cô ta nếm chút đau khổ thì sao ?
Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng nói:
- Cô nương, tại hạ vốn có chút vị nể, nhưng cô nương đừng bức tại hạ phải cắn răng làm càn !
Vạn Hoa công chúa phá lên cười một tràng khanh khách rồi nói:
- Không ngờ Lạt Thủ Thần Ma cũng biết động chân tình và có lòng thương hương tiếc ngọc ...
Tràng cười dứt thì ngọc diện cũng lạnh như băng sương, nàng nói tiếp:
- Ta không tin là ngươi sẽ cắn răng làm càn !
Nói đoạn, nàng vung ngọc thủ trắng như tuyết và mềm mại như không xương lên ...
Hạ Hầu Lam mục lộ thần uy, chân soạc tới trước.
Bỗng nhiên Vạn Hoa công chúa buông tay xuống và mỉm cười, nói:
- Tình cảm sâu nặng nhất của con người là một chữ "tình", nhưng hại

người thảm nhất cũng là một chữ "tình", bây giờ ngươi đối với cô ta như vậy, tương lai một khi dung nhan cô ta thay đổi, hoa tàn nhị úa thì chẳng biết ngươi sẽ đối với cô ta như thế nào. Nhưng cũng chẳng trách, ai bảo cô ta hoa dung nguyệt mạo, khiến ta thấy đáng thương ... Hạ Hầu Lam, ta tha cho cô ta đấy, ngươi yên tâm, ta sẽ không đối xử tệ với cô ta đâu. Ta đi đây, nhớ lấy, kỳ hạn ba tháng, nếu quá ba tháng mà không giao ra Đồng Uyển Nhược thì ngươi hãy tự nghĩ ra hậu quả.

Nói đoạn, nàng ôm lấy Thượng Quang Phụng và cùng tả hữu hộ pháp phi thân đi như bay. Hạ Hầu Lam muốn truy theo nhưng chàng không dám truy, chàng đứng đó vừa tức giận vừa hổ thẹn, tuy nhiên cũng chẳng nói được và cũng chẳng làm gì được người ta.

Đột nhiên song mục của chàng lấp lánh hàn quang, chàng vừa định qua người lại thì đã nghe tiếng niệm phật hiệu khàn khàn cất lên sau lưng:

- A di đà Phật, thiện tai, thiện tai !

Hạ Hầu Lam từ từ quay lại, trước mắt chàng chính là Cuồng hòa thượng. Chàng thản nhiên nói:

- Hòa thượng, lão nghe thấy cả rồi chứ ?

Cuồng hòa thượng khẽ gật đầu, nói:

- Hòa thượng ta đã chậm hơn Vạn Hoa công chúa đó một bước.

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:

- Hòa thượng, lẽ ra lão phải nhanh hơn một bước.

Chàng hơi ngừng lại rồi tiếp:

- Hòa thượng, lão cho rằng cô ta là Vạn Hoa công chúa sao ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Điều đó là tự cô ta nói:

- Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Nói vậy có nghĩa là tại hạ không nhìn sai ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Một đôi mắt hoặc giả có sai, nhưng hai đôi mắt thì không thể sai, hòa thượng ta không cho rằng trên thế gian này lại có người giống nhau như vậy Hạ Hầu Lam nói:

- Vậy hòa thượng, cô ta còn đòi tại hạ Đồng Uyển Nhược gì nữa ?

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:

- Hòa thượng ta cũng chẳng biết tại sao, nhưng lại biết hành động này của cô ta tất có thâm ý, ta cho rằng cô ta tất là kẻ sát hại cả nhà Đồng gia, sau đó giá họa cho thí chủ ngươi !

Hạ Hầu Lam bật cười nói:

- Hòa thượng, lão hồ đồ rồi, cô ta là Đồng Uyển Nhược !

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói:
- Hòa thượng ta một chút cũng không hồ đồ, đó cũng là điều tự cô ta tự nói có khả năng ngươi và ta thủy chung vẫn chưa gặp nữ nhi của Đồng Thiên Hạc, Đồng Uyển Nhược mà ngươi và ta từng gặp, căn bản là do cô ta giả mạo, thí chủ ngươi hiểu chứ ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ hiểu, nhưng hòa thượng điều đó có thể qua mặt được người khác, nhưng không thể qua mặt Đồng Thiên Hạc được !
Cuồng hòa thượng nói:
- Sợ rằng khi đó Đồng Thiên Hạc đã không nhận ra !
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Hòa thượng, đây là cuộc đọ sức gay go nhất kể từ khi tại hạ tái xuất võ lâm và cũng là trận đấu lớn nhất trong đời tại hạ. Đặc biệt thế trận này lại nghiêng về một nữ tử có lai lịch bất minh. Chỉ vì giúp người khác, nhưng giúp tới giúp lui lại rơi vào tròng của đối phương.
Cuồng hòa thượng lắc đầu thở dài rồi nói:
- Nếu hòa thượng ta sớm biết thế này thì bất luận thế nào cũng chẳng bảo ngươi quản vào chuyện này ...
Lão ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Thí chủ, nữ nhân này lai lịch bất minh, nhưng với thân phận Vạn Hoa và Lãnh Thiên Trì mà cam tâm theo hầu thì xem ra nữ nhân chẳng những có lai lịch khá lớn mà võ học và trí tuệ tất cũng siêu phàm.
Hạ Hầu Lam nói:
- Điều này tại hạ biết, nhưng hòa thượng, trên đời này bảo tại hạ đi đâu để tìm ra Đồng Uyển Nhược thứ hai, hòa thượng lão nghĩ giúp tại hạ thử xem !
Cuồng hòa thượng trầm ngâm hồi lâu rồi buột miệng nói:
- Rõ ràng đây là một độc kế ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng, chẳng phải lão đã nói rồi soa ? Có thể có một Đồng Uyển Nhược thật mà chúng ta chưa từng gặp !
Cuồng hòa thượng nói:
- Đó là phán đoán của hòa thượng ta, sự thực trên thế gian này chỉ có một Đồng Uyển Nhược là cô ta !
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy cô ta giết của nhà Đồng gia là ...
- Đương nhiên là vì một chữ thù !
- Thế tại sao cô ta phải giá họa cho tại hạ ?
- Thí chủ, chuyện này có hai cách nói, thứ nhất cô ta nghĩ rằng thí

chủ đã chết thật nên giá họa cho thí chủ chẳng những có thể khiến người ta vĩnh viễn không tìm ra hung thủ, mà còn có thể tạo ra một bầu không khí quái dị trong võ lâm. Thứ hai, cô ta biết thí chủ chưa chết, nếu là như vậy thì đó lại là một chữ thù nữa !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng làm sao cô ta biết thi triển Nhất Tàn Chỉ ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Chuyện này sợ rằng bản thân thí chủ phải vận động cân não thôi !
Hạ Hầu Lam trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên lắc đầu, nói:
- Không đúng, hòa thượng !
- Thí chủ, không đúng thế nào ? Cuồng hòa thượng hỏi.
Hạ Hầu Lam nói:
- Suy nghĩ kỹ mà xem, nếu cô ta thật sự không phải Đồng Uyển Nhược thì tất nhiên phải là người có tướng mạo cực kỳ giống Đồng Uyển Nhược !
Cuồng hòa thượng lại hỏi:
- Làm sao biết ?
Hạ Hầu Lam chậm rãi nói:
- Vì lúc cô ta và Mạc Tử Kinh đến Phu Tử Miếu tìm tại hạ, mọi người vừa thấy là nhận ra ngay cô ta là Đồng Uyển Nhược. Cành vàng lá ngọc của Đồng Thiên Hạc. Điều này đủ thấy người trong thành Kim Lăng rất quen thuộc cô ta, đã như vậy thì điều đó biểu thị rằng, Đồng Thiên Hạc đích thực có một nữ nhi kêu bằng Đồng Uyển Nhược. Mà đã có một nữ nhi như vậy thì con gái thật của Đồng Thiên Hạc không thể sát hại cả nhà lão ta, đó tất phải là con gái giả. Đã là con gái giả, nếu không có tướng mạo cực kỳ giống người ta thì làm sao có thể giả mạo, bây giờ nghĩ lại những điều cô ta nói là thật, tức trên thế gian này còn có một Đồng Uyển Nhược khác.
Cuồng hòa thượng im lặng lắng nghe, trong mắt lấp lánh dị quang.
Hạ Hầu Lam vừa dứt lời thì lão liền gật đầu nói:
- Thí chủ phân tích rất có lý, chỉ có điều hòa thượng ta cho rằng dù sao một Đồng Uyển Nhược khác thì Đồng Uyển Nhược đó cũng phải ở trong tay cô ta !
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy cô ta còn tìm tại hạ đòi Đồng Uyển Nhược gì nữa ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Hòa thượng ta nói rồi, đây lại là một độc kế !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng tại hạ không tìm được Đồng Uyển Nhược thì nhiều lắm là cô ta hại Thượng Quang Phụng ...

Cuồng hòa thượng tiếp lời:
- Điều đó có khác gì hại thí chủ ?
Hạ Hầu Lam ngẩn người, nhưng chàng liền lắc đầu và nói:
- Hòa thượng, điều này lại không đúng rồi !
Cuồng hòa thượng nói:
- Điều này sao lại không đúng ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Nếu Đồng Uyển Nhược rơi vào tay tại hạ thì tại hạ sẽ im hơi lặng tiếng uy hiếp cô ta, sau đó đi tìm Ngọc Thiềm Thừ, tuyệt không để dương ngôn khiến thiên hạ chú ý như vậy !
Cuồng hòa thượng thản nhiên nói:
- Thí chủ, đà có vết thương trí mạng của Nhất Tàn Chỉ thì võ lâm thiên hạ chỉ chú ý đến thí chủ ngươi thôi, tuyệt không để ý đến Vạn Hoa công chúa, thí chủ nghĩ kỹ xem có phải không ?
Hạ Hầu Lam lại ngẩn người, nhất thời trầm mặc không nói gì.
Cuồng hòa thượng lại nói:
- Nếu cô ta đối với thí chủ như vậy chỉ vì mục đích dịch chuyển sự chú ý của võ lâm thiên hạ thì không sao, hòa thượng ta tin rằng một khi cô ta tìm được Ngọc Thiềm Thừ thì sẽ tự động thả Thượng Quan nữ thí chủ. Còn nếu đây chỉ là một trong những mục đích thì tất sẽ còn âm mưu to lớn phía sau, lão nạp khuyên thí chủ, hay là mau chóng nghĩ cách giải cứu cho Thượng Quan nữ thí chủ trước !
Hạ Hầu Lam chỉ khẽ gật đầu mà không nói gì.
Cuồng hòa thượng trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:
- Thí chủ, tại sao cô ta đột nhiên hỏi đến sư môn của thí chủ và ...
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Điều đó ai mà biết được, chỉ đành hỏi chính cô ta thôi.
Cuồng hòa thượng nói:
- Thí chủ, chúng ta tri giao đã nhiều năm, nhưng xưa nay thí chủ chưa từng nói cho lão nạp biết sư môn và thân thế của thí chủ, bây giờ có thể cho lão nạp biết không ?
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Hòa thượng, có gì mà không được ...
Kế đó, chàng lược thuật một lượt về sư môn và thân thế của mình.
Cuồng hòa thượng im lặng nghe, thần sắc liên tục biến đổi, nghe xong lão kinh ngạc nói:
- Thì ra thí chủ là hậu nhân của Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách ...
- Không, hòa thượng ! - Hạ Hầu Lam lắc đầu nói - Tại hạ là nghĩa tử và là truyền nhân y bát của Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh

Khách, nhưng người xem tại hạ như con ruột !
Cuồng hòa thượng chấp tay nói:
- A di đà Phật, thiện tai ! Thì ra Hạ Hầu tiền bối cũng có một đoạn thương tâm huyết lệ sử như vậy, chẳng trách lão ta đổi hiệu là Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách ...
Bỗng nhiên lão gật mạnh đầu và nói tiếp:
- Có rồi, thí chủ, có thể Vạn Hoa công chúa đó là hậu nhân của Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung !
Hạ Hầu Lam ngớ người, chàng hỏi:
- Làm sao biết ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Nếu không tại sao cô ta hại thí chủ, Kim Ngọc Dng và Hạ Hầu tiền bối từng là bằng hữu thâm giao nên tất nhiên có thể thi triển Nhất Tàn Chỉ, Vạn Hoa công chúa này cũng lấy Nhất Tàn Chỉ giá họa, chẳng phải là có quan hệ sâu sắc với Kim Ngọc Dung đó sao ?
Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam chợt dựng lên, chàng nói:
- Hòa thượng, nếu thật vậy thì sợ rằng cô ta lẫn trốn còn không kịp nữa là ...
Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:
- Nếu giết được thí chủ thì bọn chúng há chẳng vĩnh viễn vô ưu sao ?
Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng "hừ" một tiếng lạnh lùng rồi nói:
- Thảo nào bỗng nhiên cô ta hỏi đến sư môn và thân thế của tại hạ ...
Cuồng hòa thượng tiếp lời:
- Sau khi hỏi rõ mới dễ tích cực hạ thủ !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nói vậy, kẻ luôn ngầm ám hại tại hạ trong những năm qua cũng phải là cô ta rồi !
Cuồng hòa thượng nói:
- Chắc là như vậy, cô ta thà giết lầm trăm ngàn người nhưng tuyệt đối không bỏ sót một người họ Hạ Hầu nào !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Vậy thì tốt, tại hạ chưa tìm cô ta thì cô ta đã tìm đến tại hạ, hòa thượng, tại hạ muốn đuổi theo cô ta !
Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:
- Mời thí chủ đi trước một bước, hòa thượng ta sẽ theo đến sau !
Hạ Hầu Lam ngước nhìn lão và hỏi:
- Hòa thượng, lão còn phải làm gì nữa chăng ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Hòa thượng ta vẫn chưa an táng Vạn Giai Hiểu !

Hạ Hầu Lam nói:
Vậy hòa thượng lão cứ làm xong chuyện của mình rồi hãy đi, càng chậm càng tốt, tốt nhất là đừng cùng đến với tại hạ.
Nói đoạn, chàng tung mình lên không, thi triển khinh công thượng thặng lướt đi như sao xẹt !
Nhìn bóng hình Hạ Hầu Lam dần khuất vào màn đêm, song mục Cuồng hòa thượng đột nhiên lấp lánh sắc thái kỳ dị vô cùng, thoáng cái lão cũng mất hút vào đêm tối.
Đương trường trở lại yên tĩnh ...
Một khắc sau, trong trang viện trầm tịch vốn tối mò mò ở Nam Dương trấn, lại có động tĩnh, một bóng đen gầy nho nhỏ lướt vào hậu viện của tòa đại trang viện này. Kế đó là tiến thẳng đến tòa tiểu lâu.
Người này vừa hạ thân xuống đất thì trong tiểu lâu có tiếng quát khẽ vang lên:
- Ai ?
Hắc y nhân lạnh lùng nói:
- Ta, mở cửa !
Hai cửa tiểu lâu lập tức mở ra, hai đại hán canh cửa vội cúi người cung kính nói:
- Tham kiến lão chủ nhân !
Hắc y nhân lạnh lùng khoát tay mà không nói một câu, thoáng cái bóng đen đã lọt vào cửa !
Một lát sau, Hắc y nhân lại đến trước một cửa đá.
Hiện tại có thể nhìn thấy chính diện người này, đó là một khuôn mặt nhợt nhạt, mắt nhỏ mi dài, râu dưới cằm khá dài ! Diện mạo không khó coi, cũng khá đĩnh đạc, nhưng nhìn vào sẽ khiến người ta có một thứ cảm giác không dễ chịu, và sè không lạnh mà run.
Dường như hai cánh cửa đá không đóng, từ ngoài nhìn vào trong thấy ánh đèn lấp lánh trong thạch thất, bạch y thiếu nữ nằm trên giường bông, mặt hướng vào trong.
Hai thanh y tì nữ, một đã ngủ, một vẫn ngồi quạt bên cạnh ! Cô ta thấy Hắc y nhân đến thì vội đứng lên hành lễ, vừa định khai khẩu thì Hắc y nhân đã đưa tay lên miệng và khẽ nói:
- Cô nương ngủ chưa ?
Thanh y tì nữ chưa kịp trả lời thì đã nghe Bạch y thiếu nữ nói:
- Vẫn chưa, lão lại đến làm gì ?
Hắc y nhân vội mỉm cười, nói:
- Hài nhi, ta đến thăm ngươi, sao vẫn chưa ngủ ?
Bạch y thiếu nữ vẫn nằm quay mặt vào trong, nàng nói:

- Lão càng đến nhiều lần thì ta càng không yên tâm chợp mắt !
Hắc y nhân mỉm cười, nói:
- Hài nhi, ta đến nói cho ngươi biết một chuyện, thuận tiện cũng muốn hỏi ngươi một chuyện !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Chuyện gì, lão nói đi !
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, một hai ngày tới có thể ta có một chuyến viễn hành ...
Thân hình Bạch y thiếu nữ khẽ động, nhưng vẫn nằm quay vào trong, nàng nói:
- Thế rất tốt, lão muốn hỏi ta chuyện gì ?
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, ngươi nói cho ta biết trước đi, lúc lâm tử mẫu thân của ngươi nói với ngươi những gì ?
Bạch y thiếu nữ trở mình ngồi dậy, nàng quay lại và nói:
- Lão hỏi chuyện này làm gì ?
Hắc y nhân vội tươi cười, nói:
- Hài nhi, tất nhiên là ta có dụng ý, vì sự tốt lành của hai phụ tử chúng ta, ta hy vọng là ngươi đừng giấu ta nữa.
Bạch y thiếu nữ nói:
- Ta không hiểu ý nghĩa lời này của lão ?
Hắc y nhân nói:
- Sở dĩ chuyến này ta phải đi xa là vì muốn tìm một vài chứng cứ xác thực, chứng minh ngươi là cốt nhục của ta. Nếu hài nhi ngươi có thể nói cho ta biết trước lúc chết mẫu thân ngươi nói với ngươi những gì thì có thể sẽ tiện lợi cho ta ...
Bạch y thiếu nữ thản nhiên nói:
- Có cần phải chứng minh không ?
- Tất nhiên là có ! - Hắc y nhân gượng cười nói - Hài nhi, ta không thể để phụ tử chúng ta tiếp tục hiểu lầm thế này, rồi tạo thành bi kịch thiên cổ, vì vậy ta không tiếc tất cả cũng cỉ muốn chứng minh cho hài nhi ngươi thấy mà thôi !
Bạch y thiếu nữ trầm ngâm một lát rồi nói:
- Được rồi, ta nói cho lão biết, mẫu thân ta nói bà ta vốn là thê tử của một vị bằng hữu thâm giao của lão, vậy mà lão chiếm đoạt bà ta trong lúc phu quân bà ta đi xa, đem thê tử gởi gấm cho lão chiếu cố. Sau đó lại bắt cóc bà ta cùng nhi tử của bà ta đưa đến thâm sơn cùng cốc không bóng người qua lại ...

Hồi 8
Thị Phi Khó Rõ

Hắc y nhân hơi cúi đầu, nhưng không nói gì.
Bạch y thiếu nữ thản nhiên nói tiếp:
- Sau đó vì vị bằng hữu đó của lão đến tầm thù nên thủy chung lão không dám rời thâm sơn một bước. Mãi đến khi nghe nói vị bằng hữu kia của lão chết rồi, lão mới đưa mẫu thân của ta đến Kim Lăng ...
Hắc y nhân hơi ngẩng đầu lên, nhưng vẫn không nói gì.
Bạch y thiếu nữ lại nói:
- Có một lần, nhân lão ra ngoài đốn củi, mẫu thân ta ôm nhi tử của bà ta thoát khỏi thâm sơn, tuy vẫn bị lão đuổi theo bắt về, nhưng bị bắt về chỉ là một mình mẫu thân ta, còn nhi tử của bà ta đã không thấy nữa.
Hắc y nhân cắt lời, nói:
- Đó là ca ca cùng mẹ khác cha của ngươi.
- Không !
Bạch y thiếu nữ ngẩng cao đầu nói:
- Đó là ca ca cùng mẹ cùng cha của ta !
Hắc y nhân thở dài, nói:
- Trước khi chưa chứng minh được ngươi là nữ nhi do ta sinh ra thì tùy ngươi muốn nói thế nào cũng được, nhưng ngươi nên biết, ta coi hài tử đó như con của mình sinh ra, luôn yêu thương rất mực ...
Bạch y thiếu nữ nói:
- Đó là do mẫu thân của ta luôn cẩn thận đề phòng lão, bà ta nói với lão rằng, nếu nhi tử của bà ta có mệnh hệ nào thì bà ta tuyệt đối không sống một mình, vì vậy mà lão không có cơ hội và cũng không dám hạ thủ. Nhưng mẫu thân của ta đã nhìn thấu tâm địa lang độc của lão, bà ta không thể không đề phòng tương lai ...
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, tùy ngươi muốn nói thế nào thì nói, nói tiếp đi !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Mẫu thân của ta vốn muốn tuẫn tiết, lão biết tại sao bà ta luôn nhịn nhục sống cho qua ngày đoạn tháng không ? Trước tiên đó là vì ca ca của ta, sau là vì bà đã hoài thai ta trong bụng !

Hắc y nhân buông miệng kêu lên:
- Hài nhi ...
Bạch y thiếu nữ trầm giọng nói:
- Đồng gia là võ lâm thế gia, sau khi lão giết Đồng Thiên Hạc và giả mạo lão ta, vì để bảo vệ mình nên lão học võ công độc môn của mỗi người trong Đồng gia. Nếu ta là nhi nữ do lão sinh ra thì tại sao lão không truyền thụ cho ta những võ công phòng thân đó ?
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, ta phải nói cho ngươi biết, Đồng Thiên Hạc không phải do ta giết, còn ngươi là nữ hài tử, ta chỉ có một mình ngươi nên không muốn để ngươi bước vào võ lâm đầy gió tanh mưa máu này !
- Nói nghe bùi tai quá nhỉ !
Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:
- Không phải lão sợ một ngày nào đó ta sẽ tìm lão báo thù sao ?
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, nếu ta có ý đó thì ta đã không giao Ngọc Thiềm Thừ cho ngươi cất giữ !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Đó là vì lão luôn tưởng nhầm ta là cốt nhục của lão !
Hắc y nhân nói:
- Cho đến chết ta vẫn nghĩ rằng ngươi là cốt nhục của ta, chỉ có điều nhất thời ngươi quá tin vào lời nói có ý đồ báo thù của mẫu thân ngươi nên ta chẳng biết làm thế nào thôi !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Dù lão nói thế nào thì ta cũng không tin !
Hắc y nhân gượng cười, nói:
- Bây giờ ta cũng không miễn cưỡng ngươi nữa, tương lai cũng có một ngày ngươi sẽ tin, nói tiếp đi !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Sau khi đến Kim Lăng thì mẫu thân ta lại sinh ra ta, chỉ có vậy thôi, chẳng có gì hay ho để nói nữa !
Hắc y nhân ngước nhìn Bạch y thiếu nữ và nói:
- Mẫu thân ngươi không nói cho ngươi biết vị bằng hữu đó của ta họ gì và tên gì à ?
Bạch y thiếu nữ không cần suy nghĩ mà buột miệng trả lời ngay:
- Không ....
Trong mắt Hắc y nhân lấp lánh sắc thái kỳ dị, lão nói:
- Mẫu thân ngươi nói cho ngươi biết nhiều như thế, lẽ nào bà ta không nói ...
Bạch y thiếu nữ vốn không suy nghĩ nhiều, nàng nói:

- Đây vốn là cố sự mà mẫu thân ta nói với ta trước lúc chết, sau khi nói xong cố sự này, bà ta nói lão là người đoạt thê tử của người ta, và nói ta vốn là con thứ của vị bằng hữu đó của lão ...
Sắc thái kỳ dị trong mắt Hắc y nhân càng lộ rõ, song lão không nói gì.
Bỗng nhiên Bạch y thiếu nữ chăm chú nhìn Hắc y nhân và nói:
- Ta nghĩ lão sẽ không nói cho ta biết vị bằng hữu đó của lão là ai !
Hắc y nhân vội nói:
- Hài nhi, người đó và ngươi không có quan hệ gì !
Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:
- Đã vậy thì lão nói cho ta biết có sao đâu ?
Hắc y nhân trầm ngâm một lát rồi nói:
- Hài nhi, ta có thể nói cho ngươi biết, chỉ có điều ngươi có chịu tin lời ta nói hay không ?
Bạch y thiếu nữ lắc đầu, nói:
- Ta vĩnh viễn không thể tin lời lão nói, lã không nói thì thôi vậy !
Hắc y nhân thở dài, rồi nói:
- Hài nhi, sở dĩ có chuyện đau lòng này xảy ra giữa cha con chúng ta, tất cả đều là báo ứng của việc làm sai trái trước đây của ta, ta không thể trách mẫu thân ngươi, vì bà ta có quyền làm thế, ta càng không thể trách ngươi, vì ngươi không biết. Nhưng hài nhi, ta tuyệt không thể để chuyện đau lòng này biến thành chuyện bi thảm hận thiên cổ, kẻ tác nghiệt ban đầu là ta, bây giờ kẻ cứu vớt cha con chúng ta cũng phải là ta thôi, vì vậy ...
Bạch y thiếu nữ cắt lời, nói:
- Đừng nói với ai những điều đó, ta đã nói hết những gì lão muốn biết rồi, lão chuẩn bị ra tay từ nơi nào, nói đi ?
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, đầu tiên ta muốn tìm ca ca cùng mẹ khác cha của ngươi ...
- Không !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Đó là ca ca cùng mẹ cùng cha của ta ! Lão tìm ca ca của ta để làm gì ?
Hắc y nhân nói:
- Ngươi không tin bất kỳ người nào nên ta muốn tìm hắn làm chứng.
- Làm chứng cái gì ? - Bạch y thiếu nữ buột miệng hỏi.
Hắc y nhân nói:
- Ngươi không nghe người ta nói sao, cốt nhục thân thiết thì huyết tụ, ta muốn trích huyết của ngươi và ta thử trước mặt hắn cho ngươi thấy, để ngươi biết ...
Bạch y thiếu nữ nói:

- Biện pháp này rất hay, nhưng lão không cần phải đi tìm ca ca của ta, bây giờ có thể thử ngay rồi !
Hắc y nhân hơi ngớ người, nhưng lão vội nói:
- Hài nhi, nếu có thể thử ngay bây giờ thì ta hà tất phải đi tìm hắn.
Bạch y thiếu nữ nói:
- Tại sao bây giờ không được ?
Hắc y nhân chậm rãi nói:
- Chuyện này có rất nhiều nguyên nhân, nhất thời không nói hết được !
Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:
- Dù sao thì đêm nay ta cũng không ngủ được, lão có thể nói dài một chút !
Hắc y nhân đảo mắt nhìn quanh rồi nói:
- Hài nhi, ngươi để ta đứng mãi ngoài cửa thế này sao ?
Bạch y thiếu nữ do dự một lát rồi lạnh lùng nói:
- Lão có thể vào trong ngồi, nhưng chỉ một lần này thôi !
Trong mắt Hắc y nhân lại có sắc thái kỳ lạ, đột nhiên có hai giọt lệ từ khóe mắt rơi xuống, lão nói:
- Hài nhi, có được một lần này ta cũng mãn nguyện ...
Vừa nói lão vừa cất bước đi vào thạch thất.
Hai giọt lệ của lão khiến trên mặt Bạch y thiếu nữ thoáng hiện thần thái khác thường, điều này hoàn toàn lọt vào ánh mắt của Hắc y nhân, chỉ có điều lão vờ như không thấy.
Sau khi ngồi xuống đôn đá cạnh cửa, lão đưa tay áo gạt lệ và nói:
- Hài nhi, đây là lần đầu tiên ta ở gần bên ngươi kể từ lúc mẫu thân ngươi mất, hài nhi, ngươi vẫn còn nhỏ tuổi nên không thể hiểu hết tâm tình của kẻ làm phụ thân ...
Câu này khiến thần thái khác thường trên mặt Bạch y thiếu nữ càng lộ rõ.
Nhưng vẻ lạnh lùng như hàn sương lập tức trở lại như cũ, nàng nói:
- Đây cũng là lần cuối cùng, nói chuyện chính đi thôi !
Hắc y nhân mỉm cười gật đầu nói:
- Được, hài nhi, ngươi nghe đây ...
Lão ngừng giây lát rồi chợt hỏi:
- Ngươi biết năm nay ngươi bao nhiêu tuổi không ?
Bạch y thiếu nữ không trả lời mà hỏi lại:
- Lẽ nào lão không biết ?
Hắc y nhân nói:
- Một kẻ làm phụ thân có thể quên mọi thứ của mình, nhưng tuyệt đối không quên bất kỳ một chuyện nhỏ nào của nữ nhi mình, huống hồ là

tuổi tác ...
Lão ngừng một lúc rồi mới nói tiếp:
- Hài nhi, đêm nay không tính, qua bảy lăm ngày nữa là sinh nhật của ngươi, qua sinh nhật năm nay là ngươi tròn hai mươi tuổi, dù chuyến này đi xa bao nhiêu thì ta cũng phải trở về trước sinh nhật của ngươi ...
Trên mặt Bạch y thiếu nữ lại lộ thần thái khác thường. Nàng nói:
- Điều này có quan hệ gì đến chuyện lão muốn nói ?
Hắc y nhân gật đầu, nói:
- Hài nhi, tất nhiên là có quan hệ, ngươi không nghe người ta nói sao ? Nam trưởng thập bát, nữ trưởng nhị thập !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Có nghe nói, thì sao nào ?
Hắc y nhân nói:
- Ngươi không hiểu ý nghĩa của câu này à ?
Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:
- Câu này rất đơn giản, tất nhiên là ta hiểu !
Hắc y nhân mỉm cười, nói:
- Vậy thì ngươi cũng nên hiểu lý do tại sao ta không thể thử ngay bây giờ !
- Ta không hiểu, lão thử nói xem ?
- Nam trưởng thập bát, nữ trưởng nhị thập, nam nữ chưa đến tuổi này thì không thể gọi là trưởng thành cả trong và ngoài thân thể, đặc biệt là kỳ kinh bát mạch. Nhất định phải qua tuổi trưởng thành thì kỳ kinh bát mạch mới định hình, mà ngươi chưa đủa hai mươi tuổi nên tự nhiên huyết mạch chưa thể định hình, vì vậy cũng không thể trích huyết thử được !
Bạch y thiếu nữ chau mày nói:
- Lẽ nào thiếu mấy ngày cũng không được ?
Hắc y nhân nói:
- Nói một cách chính xác thì thiếu một canh giờ cũng không được.
- Ta hiểu rồi !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Ý của lão là phải chờ ta đủ hai mươi tuổi rồi mới có thể thử !
Hắc y nhân gật đầu, nói:
- Không sai, hài nhi, đúng như vậy !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Vậy tại sao nhất định phải chờ lão tìm được ca ca của ta rồi mới thử ?
Hắc y nhân nói:

- Thực ra không nhất thiết phải tìm hắn cho bằng được, ý của ta chỉ muốn hắn làm chứng mà thôi !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Như vậy sau khi lão trở về, bất luận có tìm được ca ca của ta hay không, chỉ cần ta đủ hai mươi tuổi là có thể thử phải không ?
- Không sai, hài nhi ! - Hắc y nhân gật đầu nói.
Bạch y thiếu nữ lắc đầu, nàng nói:
- Vậy thì lão không nên đi tìm ca ca của ta !
Hắc y nhân ngạc nhiên nói:
- Tại sao ta không nên đi tìm hắn ?
Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:
- Nếu ca ca của ta là một người bình thường thì còn may cho lão, nếu là một cao thủ võ lâm đầy tuyệt nghệ thì vô luận ta có phải là nữ nhi của lão hay không, ca ca của ta cũng chẳng thể nào tha cho lão. Đây chẳng phải là lão tự tìm cái họa sát thân sao ?
Hắc y nhân lắc đầu, gượng cười và nói:
- Hài nhi, chỉ cần hắn nói ngươi là nữ nhi của ta một cách công bằng chính trực, và ngươi cũng tin lời hắn thì ta có tiếc gì cái chết, dù chết cũng mỉm cười mà nhắm mắt !
Trên mặt Bạch y thiếu nữ thoáng hiện vẻ xúc động, nhưng trong chớp mắt vẻ lạnh lùng bao phủ trở lại.
Nàng nói:
- Lão đã nói xong chưa ?
Hắc y nhân gật đầu nói:
- Ta nói xong hết rồi, hài nhi.
Bạch y thiếu nữ nói:
- Vậy thì đây chẳng phải là chuyện dài khó nói hết trong một thời gian ngắn !
Hắc y nhân gượng cười, nói:
- Hài nhi, sở dĩ ta nói thế chỉ vì muốn vào đây ngồi nghỉ một lát thôi.
Bạch y thiếu nữ lại hơi lộ vẻ xúc động, thần sắc biến đổi. Nàng nói:
- Nhưng hiện tại lão đã nói hết những gì cần nói rồi chứ ?
Hắc y nhân rùng mình, lão vội nói:
- Hài nhi, ta sẽ đi ngay đây, cuối cùng ta còn một câu ...
Bạch y thiếu nữ nói:
- Ta có thể để cho lão nói hết !
Trong mắt Hắc y nhân long lanh ngấn lệ, lão gượng cười nói:
- Cám ơn hài nhi của ta, hài nhi, nói dài nói ngắn gì ta cũng không thể làm mất thời gian quá lâu ...
Bạch y thiếu nữ quay người sang một bên rồi nói:

- Lão đã ngồi lâu như thế thì ta cũng không ngại để lão ngôi thêm một lát nữa.
Khóe mắt Hắc y nhân lập tức có hai giọt lệ lăn xuống, nhưng lão vội đưa tay áo lên gạt, tựa như sợ Bạch y thiếu nữ trông thấy !
Nhưng Bạch y thiếu nữ đã nhìn thấy, đôi mày liễu của nàng hơi chau lại, mục quang bất giác nhìn xuống đất.
Điều này không lọt khỏi tầm mắt của hắc y nhân, trên môi lão thoáng hiện nụ cười khó hiểu, lão nói:
- Hài nhi, ngươi biết đấy, tuy ca ca ngươi ở với ta từ nhỏ, nhưng thủy chung mẫu thân ngươi không cho ta gần gũi với hắn, bây giờ chuyện đã cách nhiều năm, dù hắn may mắn sống được thì ta cũng không thể nhớ hình dáng hắn như thế nào ...
Bạch y thiếu nữ quay lại nhìn Hắc y nhân và nói:
- Ý của lão là ...
Hắc y nhân nói:
- Mẫu thân ngươi có nói cho ngươi biết, trên người ca ca ngươi có điểm đặc biệt gì dễ nhận biết không, ngươi nói cho ta biéet một chút để ta dễ tìm ...
- Có ! - Bạch y thiếu nữ không do dự mà gật đầu nói ngay - Mẫu thân ta nói, trước ngực ca ca ta ...
Đột nhiên nàng bế khẩu dừng lại nửa chừng.
Hắc y nhân vội nói:
- Trước ngực có gì, là nốt ruồi hay là bớt đen ?
Bạch y thiếu nữ lắc đầu một cái lạnh lùng và nói:
- Đều không phải, ta không thể nói cho lão biết !
Hắc y nhân ngớ người, lão hỏi:
- Hài nhi, tại sao vậy ?
Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:
- Rất đơn giản, nếu ca ca của ta là một nhân vật kỳ tài, có võ học cao cường hơn lão thì chẳng sao, nếu không bằng lão thì bất cứ lúc nào cũng có họa sát thân.
Hắc y nhân ngạc nhiên hỏi:
- Hài nhi, ai muốn giết hắn ?
Bạch y thiếu nữ quét hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Hắc y nhân và nói:
- Chính là lão !
Hắc y nhân biến sắc, lão gượng cười, nói:
- Hài nhi, sao ngươi lại nghĩ thế ...
Bạch y thiếu nữ nói:
- Sự thật không cho phép ta không nghĩ như thế !

Hắc y nhân khẽ thở dài rồi nói:
- Hài nhi, ngươi biết đấy, ta đã cảm thấy tội lỗi cắn rứt lương tâm, thời thời khắc khắc ta đều hối hận, sở dĩ ta muốn tìm hắn chỉ vì muốn hắn làm chứng thôi, tuyệt không có ác ý !
Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói:
- Không cần tìm ca ca của ta làm chứng lúc đó chỉ cần huyết tụ là ta tin lão ngay !
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, lẽ nào ngươi không muốn gặp hắn ?
- Muốn ! - Bạch y thiếu nữ nói - Thủ túc chí thân sao lại không muốn gặp, nhưng không dám phiền đến lão. Một ngày nào đó ta sẽ tự đi tìm ca ca của ta, chỉ cần người còn sống trên đời ...
Trên mặt Hắc y nhân đầy vẻ đau khổ, lão nói:
- Hài nhi, ngươi không tin ta như thế sao ?
Bạch y thiếu nữ nói:
- Có thể tin, nhưng phải chờ ngày tụ huyết, chứng minh lão là phụ thân sinh ra ta. Tuy nhiên dù lão là phụ thân sinh ra ta thì ta cũng không thể để lão giết ca ca của ta !
Hắc y nhân nói:
- Hài nhi, yên tâm đi, tuyệt đối ta sẽ không làm hại hắn nữa, nhưng nếu hắn muốn giết ta thì sao ?
Bạch y thiếu nữ rùng mình, nàng nói:
- Lão là phụ thân của ta, hắn là ca ca của ta, ta cũng chẳng biết phải làm thế nào ?
Hắc y nhân gượng cười một cách bi thảm, lão nói:
- Hài nhi yên tâm, ta không để cho ngươi khó xử đâu, nếu hắn thật sự muốn giết ta thì ta sẽ không chờ hắn động thủ. Ngươi hiểu chứ, hài nhi ?
Bạch y thiếu nữ thản nhiên gật đầu, nàng nói:
- Ta hiểu ...
Hắc y nhân nhìn nàng và nói tiếp:
- Hài nhi, bây giờ ngươi yên tâm chưa ?
- Ta yên tâm rồi ! - Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói Nhưng ta vẫn không thể nói cho lão biết.
Trên mặt Hắc y nhân thoáng lộ vẻ thất vọng, lão nói:
- Hài nhi, đã thế thì thôi vậy, sáng mai ta phải đi rồi, mọi chuyện ở đây ta sẽ dặn dò, chỉ mong là ngươi hãy khá bảo trọng ...
Bạch y thiếu nữ thản nhiên nói:
- Tất nhiên là ta tự biết bảo trọng đối với tấm thân hữu dụng này !
Hắc y nhân biến sắc, lão cúi đầu một lát rồi chợt ngẩng lên, nói:

- Hài nhi, có một chuyện ta xin ngươi hãy hứa với ta !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Lão cứ nói, chỉ cần ta có thể hứa thì tuyệt đối không do dự !
Hắc y nhân nói:
- Những kẻ theo ta đều là cao thủ vào hàng đệ nhất, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất cường địch vượt qua sự cản trở, thâm nhập nơi này, lúc đó ta Hắc y nhân vọng ngươi nói ra chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ, chỉ cần bảo toàn sinh mạng của ngươi là được ...
Bạch y thiếu nữ ngẩng đầu nói:
- Chuyện này ta không thể hứa, có chết ta cũng không nói ra chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ !
Hắc y nhân vội nói:
- Hài nhi, nhưng ngươi là ái nữ duy nhất của ta ...
- Lão nhầm rồi ! - Bạch y thiếu nữ cắt lời, nói - Chỉ không nói ra chỗ cất Ngọc Thiềm Thừ thì ta mới có thể bảo toàn sinh mạng của mình !
Hắc y nhân ngẩn người, lão vừa lắc đầu vừa gượng cười, nói:
- Không sai, hài nhi. Xem ra vi phụ không bằng ngươi rồi ...
Lão đứng lên và nói tiếp:
- Hài nhi, ta đi đây, hãy ngủ sớm một chút, và nhớ bảo trọng nhé !
Bạch y thiếu nữ gật đầu nói:
- Ta biết rồi, lão đi đi !
Hắc y nhân nhìn Bạch y thiếu nữ một lần nữa, đôi môi máy động muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng lão quay người và cất bước ! Nhưng vừa đi được hai bước thì đột nhiên lão quay lại và mỉm cười, nói:
- Suýt chút nữa ta quên, qua bảy lăm ngày nữa là sinh nhật của ngươi, ngươi muốn những gì hãy nói cho ta biết, ta sẽ mang về cho ngươi !
Bạch y thiếu nữ chậm rãi lắc đầu và nói:
- Không muốn gì cả, những gì ta cần thiết đều có cả rồi !
Hắc y nhân hạ giọng nói như khẩn cầu:
- Hài nhi, thử nói một món gì đó được không ?
Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói:
- Ta chẳng cần món gì cả, lão bảo ta nói gì đây ?
Thân hình Hắc y nhân khẽ run, lão gượng cười nói:
- Được thôi, hài nhi, ta không miễn cưỡng ... ta không miễn cưỡng ...
Nói đoạn, lão cúi đầu và quay người cất bước. Nhìn bóng người nho nhỏ bước đi lặng lẽ, thật khiến người ta phải cảm thấy tê tái mà nhỏ lệ !

Bạch y thiếu nữ ngẩn người nhìn theo, thân hình nàng hơi run run, chợt nghe nàng thở dài một hơi rồi nói:
- Tiểu Mai !
Một thanh y tì nữ vội đáp:
- Có nô tì !
Bạch y thiếu nữ thản nhiên hỏi:
- Ngươi thấy lão ta có phải là phụ thân của ta không ?
Thanh y tì nữ kêu bằng Tiểu Mai bất giác ngẩn người ra, nàng do dự một lát rồi mới nói:
- Bẩm cô nương, tì nữ không dám nói.
Bạch y thiếu nữ nói:
- Ngươi cứ nói, ta không trách tội đâu !
Tiểu Mai lại do dự khá lâu rồi mới khẽ nói:
- Cô nương tì nữ chỉ cảm thấy lão chủ nhân thật đáng thương ...
Bạch y thiếu nữ nói:
- Nói vậy, ngươi cho rằng lão ta là phụ thân của ta chăng ?
Tiểu Mai vội cúi thấp đầu, nói:
- Xin cô nương chớ nổi giận !
Khuôn mặt lạnh lùng của Bạch y thiếu nữ chợt thoáng hiện vẻ tươi cười, nàng lẩm bẩm nói:
- Lão ta đích thực là nhân vật giàu tâm trí, ta không thể tin lão ta, ta không thể tin lão ta ! ...
Một bóng đen nho nhỏ lướt qua địa đạo tối mịt, rồi vượt qua tiểu lâu vĩnh viễn không có ánh đèn, đoạn hạ thân xuống giữa hậu viện !
Giữa hậu viện này, hiện có ba bóng người đứng đợi, một trước hai sau. Ba người này đều bịt mặt nên khiến người ta không thể thấy diện mục thật, nhưng từ sáu đạo mục quang lạnh lùng, có thể nhận ra đây là ba cao thủ nội ngoại gia vào hàng đệ nhất.
Vừa thấy Hắc y nhân lướt qua tiểu lâu thì ba người này lập tức cúi người cung kính nói:
- Bọn thuộc hạ tham kiến lão chủ nhân !
Hắc y nhân lạnh lùng khoát tay và nói:
- Chuẩn bị xong cả chưa ?
Người bịt mặt đứng trước nói:
- Bẩm lão chủ nhân, tấ cả đều chuẩn bị xong !
Hắc y nhân hỏi tiếp:
- Tổng cộng phái đi bao nhiêu nhân thủ ?
- Bẩm lão chủ nhân, tổng cộng sáu nhân thủ !
- Sáu người ? Đủ không ?
- Sáu người bọn họ mỗi người cách nhau trăm dặm, hợp thành phạm

vi sáu trăm dặm, tùy thời có thể bẩm báo, dù là một con chim sẻ cũng khó lọt !
- Được ! Bọn họ xuất phát bao lâu rồi !
Người bịt mặt đứng trước nói:
- Bẩm lão chủ nhân, bọn họ xuất phát sau khi lão chủ nhân dặn dò chừng một khắc.
Hắc y nhân gật đầu nói:
- Rất tốt, nếu không có gì sơ xuất ta sẽ có trọng thưởng.
Người bịt mặt đứng trước vội nói:
- Đa tạ ân điển của lão chủ nhân !
Hắc y nhân khoát tay nói:
- Ngươi biết bố trí những người ở lại như thế nào không ?
- Bẩm báo chủ nhân, thuộc hạ biết !
- Được, phải nhớ rằng cố gắng tránh liều mạng, nhưng khi cần thì không tiếc Hắc y nhân sinh để bảo vệ cô nương.
- Lão chủ nhân yên tâm, bọn thuộc hạ thề chết bảo vệ an toàn cho cô nương.
Hắc y nhân mỉm cười gật đầu, đoạn phất tay áo lướt đi vào màn đêm mờ mịt.
Gần thành Phụng Dương có sông Hoài Hà, dòng sông này thông với sông Vân Hà, vì vậy ngày thường có rất nhiều thuyền qua lại, cảnh sinh hoạt rộn ràng tấp nập !
Không nói bang ngày, dù là đương đêm, thoạt nhìn cũng thấy trên trăm ánh đèn lấp lánh trên thuyền. Đương nhiên không phải thuyền trên sông Hoài Hà đều di chuyển trong đêm, trong số đó có không ít thuyền neo lại bến. Tựa như một chiếc thuyền này ...
Đó là một chiếc thuyền lớn có hai cột buồm, hiện đang neo cạnh bờ sông dưới hàng liễu, ánh đèn lấp lánh từ cửa sổ nhỏ của khoang thuyền hắt ra ngoài, song chẳng nghe thấy tiếng cười. Tuy không nghe tiếng cười nhưng có thể thấy bóng người, không phải trong khoang thuyền mà là đầu và đuôi thuyền, đó là hai bạch y nhân đứng bất động.
Nếu nói là ngắm trăng thì đêm nay trăng non như câu liêm, ánh trăng mờ mờ, không có gì là đẹp, vả lại cũng nên ngồi ở đầu thuyền cử bôi đối tửu mới phải !
Nếu nói là thưởng ngoạn cảnh đêm trên sông Hoài Hà thì quả thật cảnh đêm trên sông Hoài Hà này chẳng có gì để ngắm, nhìn tới nhìn lui chỉ toàn là ánh đèn trên thuyền qua lại.
Vậy hai bạch y nhân kia đang ... Đột nhiên có ba bóng người từ xa lướt tới như sao xẹt !

Bạch y nhân đứng ở đầu thuyền lập tức cung kính ói:
- Bẩm phu nhân, công chúa và nhị vị hộ pháp đã về !
Trong thuyền có giọng nói lạnh lùng nhưng cực kỳ ngọt ngào truyền ra:
- Có đưa người về không ?
Bạch y nhân đứng ở đầu thuyền nói:
- Bẩm phu nhân, công chúa có ôm một người, nhưng nhìn không rõ ...
Bức màn nơi cửa khoang khẽ động, một trung niên mỹ phụ mặc bạch y từ trong khoang bước ra, nhan sắc tuyệt vời, mắt phụng mày liễu, mũi dọc dừa miệng oanh yến, làn da lộ bên ngoài xiêm y cũng trắng như tuyết, nõn nà như ngọc, ẩn tàng sắc thái mê hoặc thiên hạ !
Chỉ có điều giữa hai hàng chân mày bà ta ngưng tụ một thứ sát khí mờ mờ, mục quang sắc lạnh khiến người ta không dám ngước nhìn.
Sau lưng bà ta có hai thanh y tì nữ đi hai bên, hai cô nươngnày cũng tuyệt sắc thế gian, xinh đẹp vô cùng.
Bạch y mỹ phụ ra khỏi khoang thuyền thì ba bóng người có thân pháp như sao xẹt kia cũng vừa đến bờ sông, tuy ánh trăng mờ mờ nhưng vẫn có thể nhận ra đó là Vạn Hoa công chúa và tả hữu hộ pháp của nàng.
Người mà Vạn Hoa công chúa ôm trong tay là Thượng Quan Phụng, nàng vẫn nhắm hôn mê bất tỉnh.
Có một điều tế nhị là Vạn Hoa công chúa tự Ôm lấy Thượng Quan Phụng chứ không giao cho tả hữu hộp pháp, đây chính là sự vị nể của nàng đối với Hạ Hầu Lam.
Đến cạnh thuyền thì Vạn Hoa công chúa thay đổi vẻ lạnh lùng, ngạo thị bằng vẻ nũng nịu, nàng buột miệng kêu lên:
- Mẫu thân !
Bạch y mỹ phụ tỏ ra hiền từ vô hạn, bà mỉm cười nói:
- Trinh nhi, ngươi về đấy à, mau lên đây !
Vạn Hoa công chúa đáp một tiếng rồi lướt qua tấm ván bắc vào bờ mà lên thuyền.
Hai vị tả hữu hộ pháp liền cúi người cung kính nói:
- Thuộc hạ tham kiến phu nhân !
Bạch y mỹ phụ khẽ phất tay và nói:
- Nhị vị vất vả quá, hãy nghỉ ngơi đi !
Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì cùng nói:
- Tạ Ơn phu nhân !
Lời nói vừa dứt thì một trước một sau, cả hai đều lướt lên đuôi thuyền.

Bạch y mỹ phụ thu mục quang lại, nhìn qua Thượng Quan Phụng và nói:
- Trinh nhi, đây là nữ nhi của Đồng Thiên Hạc chăng ?
Vạn Hoa công chúa vội lắc đầu, nói:
- Không phải, mẫu thân, cô ta kêu bằng Thượng Quan Phụng, là ...
Bạch y mỹ phụ ngạc nhiên nói:
- Không phải Đồng Uyển Nhược à ? Vậy ngươi mang về làm gì ?
Vạn Hoa công chúa mỉm cười, nói:
- Mẫu thân, Trinh nhi mệt quá, vào trong rồi hãy nói được không ?
Bạch y mỹ phụ bất giác thất cười, bà khẽ gật đầu rồi cùng Vạn Hoa công chúa vào khoang thuyền.
Sau khi vào khoang, Vạn Hoa công chúa liền giao Thượng Quan Phụng cho hai thanh y tì nữ, đoạn nàng ngồi dựa thoải mái vào một chiếc ghế lót nệm bông !
Bạch y mỹ phụ cũng ngồi xuống bên cạnh, Vạn Hoa công chúa không chờ Bạch y mỹ phụ hỏi tiếp mà lập tức khai khẩu:
- Mẫu thân, cô ta là hồng nhan tri kỷ của Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam.
Bạch y mỹ phụ "à" một tiếng rồi nói:
- Trông cũng đẹp lắm, nhưng đáng tiếc ...
Vạn Hoa công chúa ngạc nhiên hỏi:
- Đáng tiếc cái gì, mẫu thân ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Đi chung với Hạ Hầu Lam thì còn gì là một cô nương, sự tích trước đây của Hạ Hầu Lam, ta cũng đã nói với ngươi rồi, Hiên Viên hộ pháp cũng rất rõ tình hình mai danh ẩn tánh trong mấy năm qua của hắn ở Kim Lăng, giang sơn dễ đổi, bản tánh khó thay, suốt ngày từ sáng đến tối, hắn lăn lộn trong chốn phong trần yên hoa cạnh sông Tần Hoài ...
Vạn Hoa công chúa vội nói:
- Ái chà, mẫu thân chớ trách nhầm vị Thượng Quan Phụng này, cô ta có mỹ hiệu kêu bằng Tố Tâm Ngọc Nữ, tính tình cương liệt, xưa nay nhãn giới rất cao ...
Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói:
- Nếu ta không trách nhầm cô ta thì đó là do cô ta có mắt như mù ...
- Không, mẫu thân ! - Vạn Hoa công chúa vội lắc đầu, nói:
- Hài nhi thấy Hạ Hầu Lam cũng đường ...
Ngọc diện chợt ửng đỏ và nàng bế khẩu không nói nữa.
Sắc diện của Bạch y mỹ phụ chợt lạnh lùng, song mục hiển lộ vẻ uy nghiêm, bà nói:

- Trinh nhi, nhiều năm qua, ta đã nói với ngươi thế nào ?
Vạn Hoa công chúa khẽ gật đầu nói:
- Mẫu thân, hài nhi nhớ mà, nhưng hài nhi chỉ theo sự việc mà luận ...
Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói:
- Ta chỉ cần ngươi nhớ là được, bọn nam nhân trong thiên hạ chẳng có kẻ nào tốt cả !
Vạn Hoa công chúa gật đầu, nói:
- Mẫu thân, cũng có một vài người tốt chứ !
Bạch y mỹ phụ lạnh lùng lắc đầu, bà nói:
- Một kẻ cũng không ! Mẫu thân ta từng gặp không nhiều hơn ngươi sao ?
Vạn Hoa công chúa trầm mặc không nói, nhưng từ thần sắc không dễ coi của nàng có thể nhận ra, nàng muốn nói điều gì đó nhưng không dám nói !
Bạch y mỹ phụ chăm chú nhìn nàng và lạnh lùng hỏi:
- Trinh nhi, lẽ nào ...
Vạn Hoa công chúa vội lắc đầu, nói:
- Mẫu thân làm sao thế ? Trinh nhi không thể, vĩnh viễn không thể ...
Vẻ uy nghiêm trên mặt Bạch y mỹ phụ chợt biến mất, nhưng trên môi thoáng lộ nụ cười có chút tàn khốc, bà gật đầu nói:
- Không thể là tốt, đó mới là hảo hài nhi của ta, kỳ thực, Trinh nhi, ngươi nên biết ta làm thế là muốn tốt cho ngươi, noi theo gương mẫu thân, ngươi nên ...
Vạn Hoa công chúa cúi đầu, nói:
- Mẫu thân đừng nói nữa, Trinh nhi biết rồi !
Lời nói rất nhu thuận nhưng bên trong hàm chứ không ít u oán !
Dường như Bạch y mỹ phụ không lưu ý, bà nói:
- Trinh nhi, Hạ Hầu Lam đó không giao Đồng Uyển Nhược ra nên ngươi ...
Vạn Hoa công chúa lắc đầu, nói:
- Chẳng những hắn không chịu giao Đồng Uyển Nhược ra mà căn bản không thừa nhận hắn đã bắt cóc Đồng Uyển Nhược !
Bạch y mỹ phụ biến sắc, bà nói:
- Thương tích Nhất Tàn Chỉ rành rành, há để cho hắn giảo biện sao ?
Vạn Hoa công chúa nói:
- Trinh nhi cũng nói thế, nhưng hắn nói đó là do có người giá họa cho hắn !
Bạch y mỹ phụ lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói:
- Đó là do hắn nói, vì Ngọc Thiềm Thư nên nói dối một chút đâu có

sao ...
Mày liễu chợt chau lại, bà ta nói tiếp:
- Trinh nhi, về chuyện sư môn và thân thế của hắn thì sao ?
Vạn Hoa công chúa khẽ lắc đầu và nói:
- Mẫu thân, hắn không chịu nói !
Bạch y mỹ phụ lại biến sắc, song mục lấp lánh ánh quang, bà lướt nhìn qua Thượng Quan Phụng rồi nói:
- Trinh nhi, giải huyệt đạo cho cô ta, để ta hỏi cô ta thử !
Vạn Hoa công chúa vội nói:
- Mẫu thân, Trinh nhi đã hứa với Hạ Hầu Lam, trừ phi trong vòng ba tháng hắn không giao Đồng Uyển Nhược ra, bằng không Trinh nhi phải đối xử tử tế với vị hồng nhan tri kỷ này của hắn.
Bạch y mỹ phụ ngạc nhiene nói:
- Trinh nhi, ngươi muốn dùng Thượng Quan Phụng này để đổi Đồng Uyển Nhược chăng ?
Vạn Hoa công chúa nói:
- Nếu không thì Trinh nhi mang cô ta về làm gì ?
Bạch y mỹ phụ mỉm cười gật đầu nói:
- Rất tốt, nhưng Trinh nhi, mẫu thân chỉ hỏi cô ta thôi !
Vạn Hoa công chúa nói:
- Tính tình của cô ta cương liệt, nếu có chỗ nào đắc tội với mẫu thân thì mẫu thân chớ ...
Bạch y mỹ phụ biến sắc, nhưng bà liền mỉm cười, nói:
- Tuy ta luôn không đếm xỉa đến những việc làm của Hạ Hầu Lam, nhưng ta không muốn ngươi thất tín với hắn, được rồi, ta đồng ý với ngươi là ta sẽ không giận cô ta !
Vạn Hoa công chúa mỉm cười, nàng vung ngọc thủ cách không giải huyệt cho Thượng Quan Phụng.
Thượng Quan Phụng rùng mình một cái rồi tĩnh lại, cảnh tượng trước mắt khiến nàng kinh ngạc biến sắc. Nàng buột miệng nói:
- Trong các ngươi, ai là người đưa ta đến đây ?
Vạn Hoa công chúa thản nhiên nói:
- Thượng Quan cô nương, là ta !
Thượng Quan Phụng chăm chú nhìn Vạn Hoa công chúa và nói:
- Ngươi là ai, đưa ta đến đây là có ý gì ?
Vạn Hoa công chúa lại mỉm cười, nói:
- Đây là chuyện không phải một câu là nói hết, Thượng Quan cô nương cứ bình tĩnh mà nói !
Thượng Quan Phụng nói:
- Ta có bình tĩnh hay không, còn phải xem ngươi trả lời ta như thế

nào ?
Vạn Hoa công chúa chau mày, đột nhiên nghe Bạch y mỹ phụ nói:
- Khá khen cho một cô nương quật cường, được ngồi trước mặt ta đã là ...
Vạn Hoa công chúa vội kêu lên:
- Mẫu thân !
Bạch y mỹ phụ liền bật cười và nói:
- Được, được. Mẫu thân không nói, bình tĩnh hay không là tùy cô ta !
Thượng Quan Phụng lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói:
- Vốn dĩ phải tùy ta, ta không tin bất kỳ người nào có thể miễn cưỡng được ta.
Bạch y mỹ phụ thản nhiên, mỉm cười, bà nói:
- Ta rất muốn thử, nhưng nữ nhi của ta không cho ta làm khó dễ ngươi đấy thôi.
Thượng Quan Phụng nói:
- Ta không lãnh nhận ân tình này, ngươi cũng không cần phải nghe lời nữ nhi của ngươi !
Song mục Bạch y mỹ phụ lộ hàn quang, bà nói:
- Trinh nhi, ngươi nghe thấy không, có nhịn được hay không ?
Vạn Hoa công chúa vội nói:
- Mẫu thân, người trong võ lâm xem nhẹ cái chết trong lời hứa, Trinh nhi cũng nói cho mẫu thân biết tính tình của cô ta rồi !
Bạch y mỹ phụ chau mày nhưng không nói gì.
Vạn Hoa công chúa sợ Thượng Quan Phụng gay gắt nữa nên vội nói với nàng:
- Thượng Quan cô nương, ta họ Bạch, kêu bằng Bạch Tố Trinh !
Thượng Quan Phụng nói:
- Ngươi đưa ta đến đây là có ý gì ?
Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh nói:
- Thượng Quan cô nương, trước tiên ta phải nói rõ là ta không có ác ý !
Thượng Quan Phụng lạnh lùng nói:
- Nhưng ta nghĩ không ra đây là hảo ý gì !
Bạch Tố Trinh giả vờ không nghe, nàng thản nhiên nói tiếp:
- Ta mời cô nương đến đây là vì muốn đòi Hạ Hầu Lam một người, thế thôi !
Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói:
- Ngươi đòi ai ?
Bạch Tố Trinh nói:
- Người này có lẽ cô nương cũng biết, đó là Đồng Uyển Nhược !

Thượng Quan Phụng nói:
- Đây càng chẳng phải là hảo ý rồi, ngươi nhầm rồi, hắn cũng đang đi tìm Đồng Uyển Nhược, thậm chí hắn còn cho rằng Đồng Uyển Nhược đã bị ngươi bắt cóc !
Bạch Tố Trinh nói:
- Thượng Quan cô nương, ta hạn cho hắn trong thời gian ba tháng đưa Đồng Uyển Nhược đến đổi cô nương về, nếu lúc đó hắn không giao Đồng Uyển Nhược ra thì hắn đừng nghĩ đến chuyện đòi cô nương nữa. Do vậy, vì hắn và cũng vì cô nương, ta nghĩ rằng cô nương nên nói sự thật, thậm chí nên khuyên hắn nhanh chóng giao Đồng Uyển Nhược cho ta !
Thượng Quan Phụng nói:
- Ngươi ép người ta vào chỗ khó xử rồi, ta căn bản không ...
Bạch Tố Trinh cắt lời, nói:
- Có cũng tốt, không có cũng tốt, dù sao thì ta đã kỳ hạn cho hắn trong thời gian ba tháng phải giao ra Đồng Uyển Nhược, vì cô nương nên ta cho rằng hắn sẽ làm được chuyện đó !
Thượng Quan Phụng nhướng mày nói:
- Ý này muốn nói, ta phải bị ngươi câu thúc làm con tin ba tháng ?
Bạch Tố Trinh mỉm cười nói:
- Không phải câu thúc, cô nương sẽ làm khách ở đây ba tháng, ta bảo đảm là sẽ đối đãi với cô nương như thượng khách.
Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói:
- Tạ ân ngươi, nhưng ta không dám nhận.
Nói đoạn nàng quay người định bỏ đi !
Hai thanh y tì nữ, lập tức lướt tới cản ngay cửa khoang.
Thượng Quan Phụng quay lại nói:
- Thế nào, ngươi muốn cưỡng ép giữ khách à ?
Bạch Tố Trinh nói:
- Ta không dám, Thượng Quan cô nương, khách quý khó mời, đây là lòng thành của ta, mong cô nương chớ làm cho đôi bên mất vui !
Thượng Quan Phụng cười nhạt nói:
- Mời khách cũng không thể mời như vậy, ta cứ đi xem ai cản được ta !
Nói đoạn nàng quay người xông ra cửa.
Bạch y mỹ phụ và Bạch Tố Trinh vẫn ngồi yên bất động.
Thượng Quan Phụng đến gần cửa khoang thì quát lớn:
- Tránh ra !
Đồng thời nàng vung ngọc thủ định gạt hai thanh y tì nữ ra hai bên.
Hai thanh y tì nữ này không nói một lời nhưng đột nhiên cùng xuất

thủ chụp về phía Thượng Quan Phụng, một nhằm vào cổ tay nàng, một nhằm vào vai nàng !
Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói:
- Tì nữ cũng là cao thủ à, chẳng trách lại vô lý đến thế ...
Ngọc thủ của nàng khựng lại rồi biến thế, vỗ vào hai ngọc thủ của đối phương.
"Bốp ! Bốp !" hai tiếng khẽ vang lên, hai thanh y tì nữ đều lui một bước, nhưng thân hình Thượng Quan Phụng cũng không trụ được, nàng phải lui lại hai bước.
Cố nhiên đây là lấy hai chọi một, đối phương hợp chân lực của hai người để đối phó với nàng, nhưng trong võ lâm, kẻ có thể tiếp được chưởng này của Thượng Quan Phụng, thật sự không nhiều !
Điều đó đủ thấy võ công của hai thanh y tì nữ này quả nhiên không tầm thường.
Thượng Quan Phụng biến sắc, đang lúc định xông tới lần thứ hai thì nghe Bạch Tố Trinh ở sau nói:
- Thượng Quan cô nương, dù cô nương có thể xông ra ngoài, nhưng ngoài khang còn có mười đại cao thủ và Hiên Viên Cực, Lãnh Thiên Trì - Tả hữu hộ pháp của ta, dù cô nương có thể địch được mười hai người đó thì vẫn còn ta và mẫu thân của ta ...
Thượng Quan Phụng quay ngoắt người lại, ngọc diện lạnh như băng, song mục lộ sát khí, nàng nói:
- Các ngươi muốn lấy số đông thủ thắng ...
Bạch y mỹ phụ phá lên cười rồi nói:
- Cần gì phải lấy số đông ! Cô nương, ngươi tránh được một trảo của ta thì ta lập tức sai người đưa ngươi lên bờ ngay, nhưng nếu ngươi tránh không được thì sao ?
Thượng Quan Phụng không cần suy nghĩ mà buột miệng nói ngay:
- Rất đơn giản, ta sẽ làm tù nhân ở đây ba tháng !
Bạch y mỹ phụ mỉm cười nói:
- Cô nương, lời này thật đấy chứ ?
Thượng Quan Phụng lạnh lùng nói:
- Xưa nay ta nói một là một, ngôn xuất như sơn, vả lại nếu ta không tránh được trảo của ngươi thì không muốn cũng phải ở lại thôi.
Bạch y mỹ phụ nói:
- Cô nương khiến người ta khâm phục, nói rất phải, cẩn thận nhé, ta xuất thủ đây !
Lời vừa dứt thì bà ta vung ngọc thủ lên, thế ngồi bất biến, năm ngón tay xòe ra rồi từ từ chụp về phía Thượng Quan Phụng.
Thế chụp rất chậm, theo lẽ thường mà nói thì việc tránh né dễ như

trở bàn tay.
Nào ngờ Thượng Quan Phụng thấy vậy thì biến sắc, nhất thời ngưng thần chú mục nhìn ngọc thủ của đối phương không chớp mắt, tựa như đại địch đang ở trước mặt vậy.
Sự thực không sai, trong mắt Thượng Quan Phụng không chỉ là một cánh tay từ từ đưa tới, mà có đến trăm cánh tay, trong chu vi mười trượng quanh nàng đều có chưởng lực phong tỏa, bất luận tránh né hướng nào thì trước mặt nàng cũng có một ngọc chưởng !
Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói:
- Cô nương quả nhiên bất phàm, nhưng ta cũng nắm rất chắc chắn là cô nương vẫn khó tránh thoát ngũ trảo này của ta, không tin thì cô nương thử xem.
Thượng Quan Phụng không nói gì, nàng ngưng thần chú mục mà nhìn, thần sắc nghiêm trọng vô cùng.
Bạch y mỹ phụ dứt lời thì ngọc chưởng đã đưa tới cách trước mặt Thượng Quan Phụng chừng một thước, khoảng cách một thước là đã kề cận với nguy hiểm rồi !
Thế nhưng Thượng Quan Phụng vẫn chưa có hành động.
Đột nhiên nghe Bạch y mỹ phụ bật cười và nói:
- Cô nương, cẩn thận, ta phải xuất thủ rồi !
Lời dứt thì ngũ trảo cũng chụp mạnh tới !
Thân hình Thượng Quan Phụng tựa như chớp, lướt qua mấy bước, nhưng nàng vừa đứng vững thì ngọc thủ của Bạch y mỹ phụ đã khẽ chạm vào trước ngực nàng rồi lập tức thu lại !
Bà ta mỉm cười, nói:
- Cô nương, thế nào ?
Cũng may là bà ta không có ý đả thương, nếu không chỉ cần vận chút chưởng lực thì tâm mạch của Thượng Quan Phụng tất sẽ vở nát, và lập tức ngọc tán hương tiêu.
Ngọc diện Thượng Quan Phụng bất giác đỏ ửng, nhưng lập tức biến thành lạnh lùng, hai tay kẹp sau lưng, nàng thản nhiên nói:
- Ta không tránh được trảo thủ của ngươi thì còn nói được gì nữa ? Công phu không bằng người thì đành thúc thủ chịu trói, ta tuân theo lời hứa làm tù nhân ba tháng, xin mời !
Bạch y mỹ phụ mỉm cười và lắc đầu, nói:
- Cô nương chớ hiểu lầm, đây không phải hạ ngục giam người, trong thời gian ba tháng tới đây, ta đãi cô nương như thượng khách, mời cô nương ngồi !
Thượng Quan Phụng vẫn đứng yên, nàng lạnh lùng nói:
- Cám ơn, chấp nhận hạ ngục là tự nguyện của ta, các ngươi mau

trói ta đi !
Đôi mày liễu của Bạch y mỹ phụ đột nhiên dựng lên, song bà ta liền mỉm cười nói:
- Tính khí của cô nương cứ như ta năm xưa, cô nương đồng ý với bất kỳ sự sắp đặt của ta thật sao ?
Thượng Quan Phụng thản nhiên nói:
- Ta nói rồi, xưa nay ta nói một là một, ngôn xuất như sơn !
Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói:
- Vậy thì tốt, trước tiên ta muốn mời cô nương ngồi xuống !
- Đây là sự sắp đặt cho ta chăng ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Cô nương, đây là bước thứ nhất, điều khiến cô nương khó chịu vẫn còn phía sau, nếu cô nương không muốn tiếp nhận thì bây giờ nói lại vẫn còn kịp.
Thượng Quan Phụng nói:
- Ta chẳng có gì là không muốn tiếp nhận cả một Nói đoạn, nàng bước tới chiếc ghế và lạnh lùng ngồi xuống !
Bạch y mỹ phụ cười cười, nói:
- Rất tốt ! Cô nương, ta phải thi hành bước thứ hai rồi ...
Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói:
- Ngươi cứ tự nhiên !
Bạch y mỹ phụ trầm ngâm một lát rồi hỏi:
- Cô nương quen biết Hạ Hầu Lam bao lâu rồi ?
- Ta không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của các ngươi ?
- Cô nương vừa nói là đồng ý tiếp nhận toàn bộ, nói một là một, ngôn xuất như sơn mà !
- Đây là bước thứ hai của ngươi à ?
- Không sai, cô nương !
Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói:
- Vậy thì ta đành phải trả lời thôi, ta và hắn quen biết đã ba bốn năm rồi !
Bạch y mỹ phụ nói:
- Cô nương và hắn có thật là lưỡng tình tương hợp, lưỡng tâm tương giao không ?
Thượng Quan Phụng bất giác đỏ mặt, nàng nói:
- Đây gọi là gì ...
Bạch y mỹ phụ cắt lời, nói:
- Đây là bước sắp đặt thứ hai của ta đối với cô nương.
Thượng Quan Phụng nói:
- Nhưng đây là chuyện riêng của ta !

Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói:
- Một lời hứa đáng giá ngàn vàng, trên sự thật bây giờ cô nương đã không còn tự tại rồi !
Thượng Quan Phụng lại đỏ mặt, nàng gật đầu, nói:
- Thế thì ta nói cho ngươi biết vậy, đúng thế, sao nào ?
Bạch y mỹ phụ cười cười, nói:
- Đúng như cô nương nói, đây là chuyện riêng của cô nương, ta có thể làm gì được cô nương ? Ta chỉ hỏi vậy thôi, cô nương có biết thân thế của hắn không ?
Thượng Quan Phụng lạnh lùng lắc đầu và nói:
- Không biết !
Bạch y mỹ phụ thản nhiên cười rồi nói:
- Vậy thì cô nương và hắn không thể gọi là lưỡng tính tương hợp, lưỡng tâm tương giao rồi, nếu không tại sao hắn chẳng nói cho cô nương biết thân thế của hắn ? Ta nghe nói Hạ Hầu Lam là nhân vật hiếu sắc, là lãng tử trong tình trường, bây giờ xem ra, quả nhiên không sai !
- Ngươi nói bậy ! - Thượng Quan Phụng khẽ quát Ngươi chớ có vu oan sau lưng người ta !
Bạch y mỹ phụ nói:
- Lẽ nào ta nói sai về hắn ?
- Đương nhiên ! - Thượng Quan Phụng gật đầu nói - Chỉ có ta mới biết hắn là một nam tử hán đại trượng phu, đội trời đạp đất, kỳ tài cái thế, hiệp cốt nhân tâm !
Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói:
- Trong mắt tình nhân xuất Tây Thi, đây là đạo lý bất dịch, đã vậy thì ta cũng lấy làm kỳ quái, tại sao hắn không nói thân thế của hắn cho cô nương biết !
Thượng Quan Phụng buột miệng nói:
- Ai bảo hắn không nói cho ta biết ...
Bạch y mỹ phụ bật cười, đoạn nói:
- Thì ra là đã nói rồi, vậy sao cô nương bảo là không biết ?
Thượng Quan Phụng đỏ mặt, nàng nói:
- Đó là vì ta không muốn nói:
Bạch y mỹ phụ lắc đầu, nói:
- Xem ra cô nương lại hủy lời hứa của mình rồi !
Thượng Quan Phụng chau mày, nói:
- Được, ta nói cho ngươi biết cũng chẳng sao, hắn là ...
Đột nhiên bên ngoài có giọng của Hiên Viên Cực cung kính nói:
- Bẩm phu nhân, Hạ Hầu Lam tìm đến rồi !

Thượng Quan Phụng lộ vẻ vui mừng, Bạch Tố Trinh và Bạch y mỹ phụ đều biến sắc.
Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh bật người đứng lên nhưng Bạch y mỹ phụ liền khoát tay ngăn lại, đoạn bà lớn tiếng nói ra ngoài:
- Hắn đến thuyền này à ?
Hiên Viên Cực nói:
- Bẩm phu nhân, hắn đang đi về phía bờ này, nhưng không biết ...
Bạch y mỹ phụ cắt lời, nói:
- Hắn đến thật đúng lúc, ta đang muốn gặp hắn, ngươi thay ta gọi hắn một tiếng !
Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi đột nhiên nghe lão hú một tiếng thật dài !
Tiếng hú vừa dứt thì nghe một giọng sang sảng cất lên từ trên bờ:
- Hiên Viên Cực, gan của lão thật không nhỏ, còn dám lấy tiếng hú để dẫn dụ ta đến ...
- Khoan đã ! - Hiên Viên Cực khẽ quát Hạ Hầu Lam, ta phụng mệnh gọi ngươi ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Vậy thì mời vị công chúa của lão ra đây nói chuyện !
Hiên Viên Cực chưa kịp nói thì Bạch y mỹ phụ đã nói:
- Bảo hắn đứng chờ trên bờ, ta sẽ đến ngay !
Hiên Viên Cực "vâng" một tiếng, rồi nói với Hạ Hầu Lam:
- Hạ Hầu Lam, phu nhân nhà ta bảo ngươi đứng chờ trên bờ đấy !
Hạ Hầu Lam bật cười, nói:
- Một công chúa lại thêm một phu nhân, thanh thế quả nhiên không nhỏ !
Bạch y mỹ phụ hơi chau mày, bà nhìn Thượng Quan Phụng rồi nói:
- Cô nương, xin theo mẹ con ta ra ngoài gặp Hạ Hầu Lam.
Nói đoạn, bà đứng lên và cất bước, hai thanh y tì nữ vội vàng vén rèm cửa !
Thượng Quan Phụng chỉ mong có cơ hội này, nên nàng liền đứng lên đi theo ra !
Vừa ra khỏi khoang thì nàng quét mục quang nhìn lên bờ, chỉ thấy Hạ Hầu Lam mặc thanh y, ung dung tự tại đứng dưới ánh trăng mờ mờ.
Lúc này Hạ Hầu Lam cũng đã nhìn thấy nàng, chàng vội cất tiếng hỏi:
- Phụng muội, nàng khỏe không ?
Thượng Quan Phụng vô cùng xúc động, nàng khẽ gật đầu và đáp:
- Đa tạ Lam ca, muội rất khỏe !

Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy thì ta yên tâm rồi ...
Chàng dịch đôi mục quang lạnh lùng nhìn qua Bạch y mỹ phụ và nói tiếp:
- Hiên Viên Cực, bà ta là ...
Hiên Viên Cực liền nói:
- Chính là phu nhân nhà ta !
Hạ Hầu Lam chỉ "à" một tiếng, đôi mày kiếm nhướng lên nhưng chàng không nói gì.
Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói:
- Ngươi là Hạ Hầu Lam ?
- Không sai ! - Hạ Hầu Lam gật đầu nói - Tại hạ chính là Hạ Hầu Lam !
Bạch y mỹ phụ chỉ Thượng Quan Phụng và nói:
- Trước tiên ta muốn cho ngươi thấy vị hồng nhan tri kỷ này của ngươi tuyệt nhiên không tổn hại một điều gì !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ thấy rồi, đó là bây giờ, còn về sau thì rất khó nói !
Bạch y mỹ phụ chau mày, nói:
- Hạ Hầu Lam, nói thế nghĩa là sao ?
Hạ Hầu Lam quét mục quang nhìn qua Vạn Hoa cô nương Bạch Tố Trinh rồi nói:
- Tại hạ nghĩ rằng phu nhân phải biết rõ mục đích bắt cóc tệ bằng hữu của cô ta !
Bạch y mỹ phụ nói:
- Đương nhiên, hài nhi của ta đã nói cho ta biết rồi !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:
- Cô ta là nữ nhi của phu nhân à ?
- Không sai ! - Bạch y mỹ phụ thản nhiên đáp.
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy phu nhân là ... của Kim Lăng Đồng gia Đồng Thiên Hạc ...
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Ngươi chớ lấy râu ông nọ cắm cằm bà kia, ta họ Bạch, không quan hệ gì với Kim Lăng Đồng gia Đồng Thiên Hạc, xá nữ cũng không phải ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Cũng không phải Đồng Uyển Nhược - Đồng cô nương ?
Bạch y mỹ phụ gật đầu nói:
- Sự thực như vậy, xá nữ kêu bằng Bạch Tố Trinh, không phải Đồng Uyển Nhược !

Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy phu nhân cũng nên biết là Đồng Uyển Nhược không ở trong tay tại hạ, tại hạ cũng đang đi tìm cô ta !
Bạch y mỹ phụ nói:
- Đó không phải là chuyện quan trọng trong lúc này !
- Vậy à ! Hạ Hầu Lam nói - Thế chuyện quan trọng trong lúc này là gì ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Ta hỏi ngươi một câu và ngươi phải thành thực trả lời câu hỏi của ta !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ có nghĩa vụ này sao ?
Bạch y mỹ phụ thản nhiên nói:
- Ngươi đừng quên là hồng nhan tri kỷ của ngươi đang nằm trong tay ta !
Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng nói:
- Phu nhân lấy bằng hữu của tại hạ để uy hiếp tại hạ à ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Ta đãi hồng nhan tri kỷ của ngươi như thượng khách, vốn không có ý làm khó dễ cô ta, nhưng nếu ngươi không thành thực trả lời câu hỏi của ta thì có khả năng điều đó sẽ khác đi !
Hạ Hầu Lam quét mục quang nhìn xung quanh rồi gật đầu, nói:
- Đã sai một bước thì đành chịu người khác khống chế thôi, được, phu nhân hỏi đi !
Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói:
- Họ Hạ Hầu trong thiên hạ không nhiều, ngươi phải biết ngươi là con cái nhà nào chứ ?
- Đây là câu hỏi thứ nhất của phu nhân phải không ?
- Không sai, ngươi nên thành thật trả lời !
- Phu nhân không cảm thấy câu hỏi này khiến người ta khó trả lời hay sao ?
- Vậy thì trả lời câu hỏi không khó trả lời, nói cho ta biết ngươi là người xứ nào ?
- Ngay bản thân tại hạ cũng không biết thì bảo tại hạ làm sao trả lời phu nhân.
Bạch y mỹ phụ biến sắc, bà nói:
- Hạ Hầu Lam, ta thấy ngươi là ...
Đột nhiên nghe Thượng Quan Phụng xen vào:
- Hắn thật sự không biết chứ không phải không muốn trả lời !
Bạch y mỹ phụ quét mục quang nhìn qua và nói:

- Vậy cô nương biết à ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Ta biết hắn không biết một tí gì về thân thế của mình !
- Ta không tin ! - Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói.
Thượng Quan Phụng nói:
- Sự thật là như vậy, ngươi không tin thì ta cũng chẳng biết phải làm thế nào !
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Nói vậy, hóa ra ta đã hỏi phí lời à ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Tuyệt nhiên không phí lời, hắn vẫn có sư phụ đấy !
Bạch y mỹ phụ ngớ người, nhưng bà liền mỉm cười, nói:
- Cám ơn cô nương ...
Bà quét mục quang nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói:
- Hạ Hầu Lam, sư phụ của ngươi thì sao ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Tiên sư là Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách !
Bạch y mỹ phụ lại ngẩn người, bà nói:
- Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách ? Ta chưa từng nghe tên tuổi này bao giờ !
Hạ Hầu Lam cười cười nói:
- Vì vậy phu nhân hỏi cũng phí lời thôi !
Bạch y mỹ phụ biến sắc, bà nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi thành thật trả lời đấy chứ ?
Hạ Hầu Lam không nói gì, nhưng Thượng Quan Phụng lại khai khẩu:
- Ta có thể chứng minh, tuyệt không có một chút giả dối !
Bạch y mỹ phụ nhìn Hạ Hầu Lam chằm chằm và nói:
- Cao tánh đại danh uc ?a lệnh sư ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Họ kép Hạ Hầu, song danh Nhất Tu !
Thần sắc Bạch y mỹ phụ chợt biến, song mục lấp lánh hàn quang, bà cười nhạt rồi nói:
- Nói vậy ta hỏi không phí lời rồi, và cũng hỏi đúng người rồi ...
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Vậy sao ? Thế thì tốt !
Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói:
- Sư đồ ngươi cùng một họ Hạ Hầu, thật là một chuyện khéo trùng hợp !
Hạ Hầu Lam nói:
- Điều đó không có gì đáng ngạc nhiên, họ Hạ Hầu của tại hạ do tiên

sư ban cho !
Bạch y mỹ phụ hơi kinh ngạc, bà hỏi:
- Sao lại nói thế ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Vì tại hạ cũng là nghĩa tử của tiên sư !
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Thế cũng chẳng trách ngươi thủ độc tâm cuồng, không chuyện ác gì là không thể làm !
Hạ Hầu Lam xạ hàn quang nhìn đối phương và nói:
- Phu nhân, tại hạ khuyên phu nhân tốt nhất là nói năng ...
- Tốt nhất thế nào ? - Bạch y mỹ phụ cắt lời, nói - Theo ta biết, con người Hạ Hầu Nhất Tu là một ác ma, dù chết ngàn lần cũng không rửa hết tội !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Phu nhân, tiên sư không phải là người mà bất kỳ ai cũng có thể vu oan !
Nói đoạn, chàng định động thân, nhưng Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh đứng sát phía sau Thượng Quan Phụng, liền lên tiếng:
- Hạ Hầu Lam, ngươi dám à !
Hạ Hầu Lam rùng mình thủ thế, chàng lạnh lùng nói:
- Cô nương, thật là một biện pháp hay, nhưng tại hạ phải nói cho cô nương biết, nếu tệ bằng hữu có chút tổn thương thì Hạ Hầu Lam này sẽ tận sát không còn một người trên thuyền.
Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng nói:
- Chí ít thì hiện tại ngươi cũng không dám vọng động.
Hạ Hầu Lam chưa kịp khai khẩu thì Bạch y mỹ phụ đã nói:
- Hạ Hầu Lam, đừng tưởng rằng công phu của ngươi là thiên hạ vô địch, nên biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, núi cao còn có núi cao hơn. Với võ công của ngươi, ta không cho rằng ngươi có thể làm được gì đối với bất kỳ người nào trên thuyền này !
- Vậy sao ?
- Nếu không tin thì ngươi có thể thử !
- Tại hạ vốn có ý này, tiếc rằng tệ bằng hữu ...
- Không quan hệ đến cô ta, ta bảo đảm không đả thương cô ta, ngươi cũng không cần đến gần, ta cũng không cần lên bờ, ngươi và ta cách không đối chưởng, thế nào ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Biện pháp rất hay, tại hạ đồng ý thử như vậy !
Bạch y mỹ phụ cười nhạt nói:
- Ngươi đứng cho vững nhé !

Lời xuất chưởng phát, ngọc thủ khẽ đưa lên rồi từ từ đẩy ra hư không !
Hạ Hầu Lam hơi chau mày, tay áo khẽ động, hữu chưởng cũng từ từ đẩy ra ! Khoảng cách từ mạn thuyền đến bờ có đến hai trượng nên trông hai người xuất chưởng cứ như trò đùa !
Song, sự thực không đùa chút nào, tuy không thấy kình phong và kình khí nhưng thân hình Bạch y mỹ phụ bỗng nhiên lay động rồi lui nửa bước. Lúc này Hạ Hầu Lam trên bờ cũng lui hơn một bước.
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, và thu thế chưởng rồi nói:
- Hạ Hầu Lam, thế nào ?
Song mục Hạ Hầu Lam không che đậy được sự kinh động và ngạc nhiên trong lòng, chàng nói:
- Tại hạ thừa nhận công lực còn kém phu nhân một bậc ...
Bạch y mỹ phụ nói:
- Thừa nhận thì tốt, bằng vào điều này, ngươi còn có thể làm được gì đối với bất kỳ người nào trên thuyền của ta ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Một phu nhân, thêm một Vạn Hoa công chúa, thêm Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì thì chẳng những tại hạ tất bại mà còn rơi vào thế cực kỳ nguy hiểm ...
Bạch y mỹ phụ cắt lời, nói:
- Ngươi biết vậy thì tốt !
Hạ Hầu Lam nói:
- Phóng mắt khắp võ lâm thiên hạ, có thể nói rằng, chẳng có mấy người có công lực thắng được tại hạ.
Bạch y mỹ phụ nói:
- Vậy ngươi cũng nên biết, ta không chỉ đơn thuần dựa vào hồng nhan tri kỷ của ngươi để uy hiếp ngươi !
- Tại hạ biết, nhưng tại hạ còn muốn biết phu nhân là ai ?
- Điều này không quan trọng, quan trọng là ngươi nói cho ta biết Hạ Hầu Nhất Tu hiện đang ở đâu ?
- Phu nhân hỏi để làm gì ?
- Ta muốn giết hắn !
- Cũng phải có một lý do chứ ?
- Đương nhiên là có !
Thần sắc Bạch y mỹ phụ trở nên lạnh lùng kinh người, bà nói tiếp:
- Những hành vi và những chuyện hắn làm, dù chết ngàn lần cũng khó chuộc.
Hạ Hầu Lam nói:
- Sao phu nhân không nói rõ một chút !

Bạch y mỹ phụ nói:
- Trở về mà hỏi Hạ Hầu Nhất Tu bản thân hắn phải biết rõ chuyện hắn làm !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Tại hạ nghĩ rằng phu nhân đã nghe thấy rồi, tại hạ vừa mới gọi là tiên sư đấy !
Bạch y mỹ phụ nói:
- Ta đã nghe thấy, nhưng hắn vẫn chưa chết !
Hạ Hầu Lam bật cười, rồi nói:
- Sống chết là đại sự, há có thể đem ra đùa, xưa nay tại hạ ...
Bạch y mỹ phụ lạnh lùng cắt lời, nói:
- Nếu sợ người ta đến cửa tầm thù mà giả chết thì sao nào ?
Hạ Hầu Lam chau mày, song mục lộ hàn quang, chàng nói:
- Phu nhân biết thế à ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Ta biết hắn có rất nhiều trò để lừa người và cũng quen tính rồi, ngươi chịu sự giáo huấn của hắn nên ...
Hạ Hầu Lam biến sắc, chàng lạnh lùng nói:
- Tại hạ có thể nói cho phu nhân biết một điều, tại hạ tận mắt trông thấy tiên sư hoành đao tự vẫn !
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Ngươi cho rằng ta là đứa trẻ lên ba chăng ? Hắn không có dũng khí để tự vẫn !
Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng nói:
- Phu nhân, tuy công lực tại hạ còn kém phu nhân một bậc, nhưng nếu biết phải chết mà xuất toàn lực liều một phen thì tình thế không dễ lường đâu !
Song mục Bạch y mỹ phụ chợt lộ sát quang, tuy nhiên bà ta vẫn không nói gì.
Đột nhiên nghe Thượng Quan Phụng lạnh lùng nói:
- Đó là sự thật, hắn không lừa ngươi đâu !
Bạch y mỹ phụ quay lại hỏi:
- Cô nương cũng tận mắt trông thấy à ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Ta không tận mắt trông thấy nhưng Hạ Hầu Lam từng nói như thế với ta, điều đó có khác gì ta tận mắt trông thấy ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Ngươi tin hắn như thế à ?
Thượng Quan Phụng gật đầu, nói:
- Đương nheien, hắn nói mặt trời mọc hướng tây ta cũng tin !

Bạch y mỹ phụ nói:
- Hãy bớt những chuyện ngoài đề lại, nhi nữ chìm đắm trong bể tình đều như vậy cả, cô nương, thoạt tiên ta ...
Bỗng nhiên bà ta đổi lời, nói tiếp:
- Cô nương cũng bị người ta lừa rồi, sư phụ thế nào dạy ra đồ đệ thế đó, Hạ Hầu Nhất Tu rất giỏi ngón nghề lừa dối đối thế, độ đệ của hắn cũng ...
- Phu nhân, câm miệng ! - Hạ Hầu Lam lạnh lùng quát - Lời là do tại hạ nói, tin hay không là tùy phu nhân !
Bạch y mỹ phụ quét mục quang lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Lam và nói:
- Tất nhiên là ta không tin !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ cũng không ép phu nhân tin.
Bạch y mỹ phụ nói:
- Ta cũng không ép ngươi nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu, nhưng ngươi nên biết, đời cha nợ thì đời con trả, sư phụ nợ thì đệ tử trả, ngươi không nói thì ta cứ tìm đến ngươi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ biết điều đó chẳng có gì khác nhau, tùy phu nhân vậy !
Bỗng nhiên Bạch y mỹ phụ phá ra cười khanh khách một tràng dài rồi nói:
- Thật là ngông cuồng, đánh trẻ thì sợ gì không lộ đầu già ? Ta cũng thử xem Hạ Hầu Lam có được mấy sinh mạng ...
Vẻ cười lập tức thu lại, bà ta lạnh lùng quát:
- Tả hộ pháp !
Hiên Viên Cực vội cúi người nói:
- Có thuộc hạ !
Bạch y mỹ phụ nói:
- Lấy binh khí đến đây !
Hiên Viên Cực "vâng" một tiếng, lão định cất bước thì chợt nghe Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh nói:
- Tả hộ pháp, khoan đã !
Hiên Viên Cực lại "vâng" một tiếng, nhất thời đứng yên bất động !
Bạch Tố Trinh nhìn qua Bạch y mỹ phụ và nói:
- Mẫu thân, người quên rồi sao ? Đồng Uyển Nhược vẫn còn trong tay hắn !
Bạch y mỹ phụ ngẩn người, bà nói:
- Vậy, tạm thời ta tha chết cho hắn, chờ ba tháng sau hắn đưa Đồng Uyển Nhược đến đổi ...
Hạ Hầu Lam lạnh lùng nói:

- Không cần đợi, Đồng cô nương không có trong tay tại hạ.
Bạch Tố Trinh lộ vẻ lo lắng, nàng khẽ quát:
- Ngươi nói bậy, rõ ràng là ngươi bắt cóc Đồng Uyển Nhược ...
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Đa tạ hảo ý của cô nương. Có là có mà không có là không có !

Hồi 9
Hoàng Hà Dạ Chiến

Sắc diện của Bạch Tố Trinh chợt ửng đỏ rồi chuyển qua xanh xám, nàng định nói tiếp thì Bạch y mỹ phụ đã quét hai đạo quang lạnh lùng nhìn qua và khẽ quát:
- Trinh nhi !
Bạch Tố Trinh rùng mình, đầu hơi cúi xuống, trong lúc nàng cúi đầu thì thần sắc trên mặt nàng rất phức tạp, khó có thể tả hết.
Bạch y mỹ phụ từ từ dịch mục quang nhìn sang Hiên Viên Cực ...
Lúc này bỗng nghe Thượng Quang Phụng nói:
- Lam ca hà tất vì một Đồng Uyển Nhược ...
Bạch y mỹ phụ lại dịch mục quang nhìn sang Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói:
- Phụng muội, đa tạ muội ! Nhưng chớ làm giảm uy danh Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma, vả lại chưa chắc bà ta có thể thắng được ta !
Thượng Quang Phụng càng lo lắng nàng kêu lên:
- Lam ca !
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Nữ nhi bây giờ giàu tâm trí, tả hộ pháp !
Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi cất bước đi vào khoang thuyền.
Thượng Quang Phụng biến sắc, bỗng nhiên nàng cắn răng liều mình bổ nhào về phía Bạch y mỹ phụ !
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Cô nương, ngươi cũng là kẻ hồ đồ đáng thương trong bể tình.
Vừa nói bà vừa vung tay xuất chỉ điểm ra, Thượng Quang Phụng ứng theo thế chỉ mà ngã, Bạch y mỹ phụ mượn thế chụp giữ lấy cánh tay nàng, đoạn bà ta giao Thượng Quang Phụng đã hôn mê cho Bạch Tố Trinh và nói:
- Trinh nhi, đỡ lấy Thượng Quang cô nương !
Bạch Tố Trinh đâu dám không nghe, nàng cúi đầu tiếp nhận Thượng Quang Phụng, sau đó ngẩng đầu lên định nói nhưng bị ánh mắt lạnh lùng và thần sắc uy nghiêm của Bạch y mỹ phụ làm cho khiếp sợ phải cúi đầu xuống lại.
Lúc này Hạ Hầu Lam đứng trên bờ nói:
- Phu nhân có bảo đảm là không gây tổn thương cho tệ bằng hữu

không ?
Bạch y mỹ phụ thản nhiên nói:
- Cô ta đã quá đáng thương rồi, ta nỡ lòng nào còn làm cho cô ta tổn thương nữa !
Hạ Hầu Lam thở phào một hơi, chàng không nói gì nữa.
Chớp mắt, Hiên Viên Cực đã mang một túi vải dài từ trongkhoang thuyền bước ra, đoạn lão đến gần và dâng hai tay cho Bạch y mỹ phụ.
Bạch y mỹ phụ nhận lấy túi vải, bà ta chăm chú nhìn Hạ Hầu Lam, ngọc diện đầy sát khí, bà ta từ từ lấy trong túi vải ra một vật, miệng lạnh lùng nói:
- Hạ Hầu Lam, bây giờ ngươi nói vẫn còn kịp đấy !
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Bây giờ ngay cả một câu tại hạ cũng lười nói !
Sát khí trên ngọc diện Bạch y mỹ phụ đột nhiên tăng lên ba phần, binh khí trong túi vải cũng đã lấy ra ngoài, đó là một thanh trường kiếm lẫn bao kiếm.
Trường kiếm vốn không có gì lạ, trong võ lâm đâu đâu cũng thấy, nhưng trường kiếm của bà ta không giống những trường kiếm khác, trên chuôi kiếm có khảm một chiếc đầu lâu bằng bạc lấp lánh.
Vũ khí giết người vốn đã rùng rợn, huống hồ còn khảm một chiếc đầu lâu bằng bạc lấp lánh như thế.
Trong mắt Hạ Hầu Lam lấp lánh dị quang, chàng nói:
- Hình như tại hạ đã từng nghe nói về thanh kiếm này của phu nhân !
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Vậy sao ? Là Hạ Hầu Nhất Tu chăng ?
- Tại hạ không nhớ là ai ?
- Nói vậy, ngươi vẫn không nhìn ra ta là ai ?
- Không sia, tại hạ nhìn không ra !
- Xem ra ngươi phải làm một tiểu quỷ hồ đồ rồi !
Lời vừa dứt thì "soạt" một tiếng, trường kiếm xuất vỏ, thuận tay Bạch y mỹ phụ quăng vỏ kiếm cho Hiên Viên Cực, đó là một thần binh xám nhạt, hàn khí xạ ra tứ phía, khiến người ta không rét mà run.
Hạ Hầu Lam chau mày và buột miệng nói:
- Hảo kiếm !
Bạch y mỹ phụ nói:
- Ngươi thử xem nó sắc hay không sắc, lấy binh khí của ngươi ra đi !
Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói:
- Thật là có lỗi, bình sinh tại hạ động thủ không dùng đến binh khí, vì vậy trên người không mang theo bất kỳ một món đồ chơi nào !

Bạch y mỹ phụ biến sắc, bà ta khẽ quát:
- Hạ Hầu Lam, ngươi còn dám ngông cuồng trước mặt ta sao ?
Hạ Hầu Lam cung thủ, nói:
- Tại hạ nói là sự thật, song thủ của Hạ Hầu Lam này còn cay độc hơn binh khí !
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Ta không chiếm tiện nghi đối với ngươi, tả hộ pháp !
Hiên Viên Cực cung kính nói:
- Có thuộc hạ !
Bạch y mỹ phụ nói:
- Lấy kiếm cho hắn mượn dùng !
Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi cất bước đi vào khoang thuyền, một lát sau lão mang ra một thanh trường kiếm và lạnh lùng nói:
- Hạ Hầu Lam, tiếp lấy !
Nói đoạn, lão vung tay quẳng cả kiếm lẫn vỏ kiếm về phía Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Lam đưa tả chưởng lên chụp lấy, đồng thời hữu thủ nắm lấy chuôi kiếm bạt ra "soạt" một tiếng. Đây cũng là thanh kiếm được chế từ tinh đồng bách luyện, kiếm quang lấp lánh, kiếm khí lạnh người.
Chàng mỉm cười:
- Tuy kém một chút nhưng cũng vừa tay !
Nói đoạn, chàng trầm cổ tay xuống, kiếm hoa lập tức xuất hiện chính đóa trên mũi kiếm !
Bạch y mỹ phụ thấy vậy thì biến sắc, bà nói:
- Ta không ngờ trình độ kiếm thuật của ngươi đã cao minh như vậy !
- Qúa khen ! - Hạ Hầu Lam thản nhiên cười và nói - Sợ rằng vẫn còn kém phu nhân nửa bậc !
Bạch y mỹ phụ nộ khí quát:
- Hạ Hầu Lam, ngươi dám ...
- Có gì không dám chứ ! - Hạ Hầu Lam cắt lời nói - Nếu phu nhân hối hận thì bây giờ nói lại vẫn còn kịp.
Bạch Tố Trinh ngẩng đầu lên, ánh mắt rất khó tả, nàng liếc nhìn về phía Hạ Hầu Lam và nhanh chóng nháy một cái.
Lúc này thân hình Bạch y mỹ phụ hơi run run, bà lạnh lùng quát:
- Hạ Hầu Lam, ta xem thử ngươi ngông cuồng được bao lâu, tiếp chiêu !
Lời dứt thì thân hình tung lên rồi lăng không mà lướt đi, dưới ánh trăng mờ mờ, trường kiếm mang theo một đạo hàn quang, chụp xuống đầu Hạ Hầu Lam.
Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì không dám chậm trễ, cả hai lập tức

tung người lướt theo.
Thần sắc của Hạ Hầu Lam đầy vẻ cuồng ngạo, nhưng trong lòng không dám khinh địch, chàng không tránh không né, vung tay xuất kiếm điểm thẳng vào bức màn kiếm đang chụp xuống.
Chỉ nghe "choang !" một tiếng, hai bóng người loang thoáng lui bước, sắc diện của Bạch y mỹ phụ càng lạnh lùng, bà ta ôm kiếm đứng nghiêm trang !
Còn trên mặt Hạ Hầu Lam vẫn có ý cười nhạo, chàng chống kiếm mà đứng.
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Hảo kiếm pháp, Hạ Hầu Lam, ta đánh giá thấp ngươi rồi !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Chẳng phải tại hạ đã nói rồi sao ? Bây giờ phu nhân nói lại vẫn còn kịp đấy !
Bạch y mỹ phụ nói:
- Ta hành sự xưa nay không hối hận !
Lời vừa dứt thì bà ta đã tung người lướt tới, người và kiếm hợp nhất, một đạo hàn quang bắn nhanh như chớp về phía Hạ Hầu Lam, thế kiếm cực nhanh và vô cùng uy mãnh.
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Trình độ kiếm thuật của phu nhân cũng đáng liệt vào hàng thiên hạ đệ nhị !
Thì ra, lúc nào chàng cũng có ý kích nộ Bạch y mỹ phụ ! Lời dứt thì chàng cũng tung người lướt tới, nghênh tiếp thế kiếm đối phương.
Hai bóng người tương tiếp, nghe "choang !" một tiếng như long ngân, sau đó hai bóng người lại phân ra, trở về chỗ cũ, còn Hạ Hầu Lam hơi lui ra sau một tấc !
Rõ ràng chàng còn kém đối phương nửa bậc về phương diện chân khí nội lực !
Nhìn lại hai người thì thấy trên ngọc diện lạnh như băng của Bạch y mỹ phụ đã hơi lấm tấm mồ hôi, còn mồ hôi trên trán Hạ Hầu Lam nhiều hơn bà ta một chút.
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Phu nhân, tại hạ nghĩ rằng trình độ kiếm thuật của phu nhân ghê gớm lắm, bây giờ xem ra chẳng qua chỉ như vậy mà thôi, trước khi xuất kiếm lần thứ ba, nếu phu nhân ...
- Câm miệng ! - Bạch y mỹ phụ quát lớn rồi tung người lướt tới, đường kiếm thứ ba lập tức đâm ra, thế kiếm lợi hại hơn hai đường kiếm trước rất nhiều. Lần này Hạ Hầu Lam cũng chống đỡ y như trước và buộc bà ta phải thu chiêu. Sau đường kiếm thứ ba, mồ hôi

trên trán Bạch y mỹ phụ càng nhiều hơn, còn mồ hôi trên trán Hạ Hầu Lam vẫn chừng đó !
Vừa đứng vững thì Bạch y mỹ phụ lại tung người bổ nhào tới !
Hạ Hầu Lam cười sang sảng rồi nói:
- Phu nhân, đã qua ba đường kiếm rồi, bây giờ phu nhân muốn đổi ý cũng không kịp ...
Vừa nói chàng vừa xuất kiếm nghênh tiếp. Lần này không giống như ba lần trước là tương tiếp rồi phân ra ngay, mà kiếm quang lấp loáng, kiếm khí xạ ra tứ phía, bóng người xoay chuyển quần chiến với nhau !
Hai lão ma đầu Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì, một nam một bắc đứng ngoài xa hai trượng, bốn mắt long lanh xoay chuyển theo trường ác đấu.
Trên thuyền, Bạch Tố Trinh cũng tròn xoe mắt phụng, thần thái đầy lo lắng và khẩn trương.
Cao thủ qua chiêu nhanh như chớp, đừng nói Bạch Tố Trinh, ngay cả hai lão ma đầu Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì chỉ đứng cách hai trượng mà cũng nhìn không ra hiện tại song phương đã chiết giải bao nhiêu chiêu rồi.
Đột nhiên có tràng cười sang sảng và tiếng quát lạnh lùng vạch không trung vang lên, hai bóng người phân ra, rồi hạ xuống đất, Bạch y mỹ phụ đầu tóc xõa vai, thần sắc trên mặt thảm thiết đáng sợ !
Tay áo trái của Hạ Hầu Lam rách một đường từ khuỷu tay đến cổ tay, cũng may là chưa tổn thương da thịt.
Bạch Tố Trinh cả kinh thất sắc, nàng buột miệng kêu lên:
- Mẫu thân !
Rồi tung người lướt vào bờ !
Bạch y mỹ phụ lạnh lùng khoát tay nói:
- Ta không sao, hãy khá chiếu cố Thượng Quan cô nương !
Bạch Tố Trinh vừa hạ chân xuống bờ, nghe vậy thì nàng lập tức mượn thế, lộn người trên không quay trở về thuyền.
Chợt nghe Hiên Viên Cực nói:
- Bẩm phu nhân, bọn thuộc hạ muốn ...
Bạch y mỹ phụ khoát tay, khẽ quát:
- Câm miệng, chớ làm tổn hại thanh danh của ta, lui ra sau !
Hiên Viên Cực vội cúi người và cùng Lãnh Thiên Trì lui bước.
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Quả nhiên là thân phận nô tài !
Hiên Viên Cực phát đại nộ, lão ngẩng đầu lên nhìn Hạ Hầu Lam,

song mục đầy hung quang.
Hạ Hầu Lam lại cười cười, nói:
- Lão trừng mắt nhìn tại hạ làm gì, lẽ nào không đúng ? Lão dám không nghe lời chăng ?
Dường như Hiên Viên Cực đã không thể nhẫn nhục được, thân hình lão ngấp nghé sẵn sàng xuất thủ. Nhưng Bạch y mỹ phụ chỉ lạnh lùng "hừ" một tiếng thì Hiên Viên Cực bất giác rùng mình, hung quang trong mắt biéen mất, lão lặng lẽ cúi đầu.
Hạ Hầu Lam cười lớn rồi nói:
- Thế nào, tại hạ không nói oan cho lão đấy chứ !
Thân hình Hiên Viên Cực không ngừng run run, nhưng thủy chung lão không dám động thủ.
Hạ Hầu Lam còn muốn nói nữa, nhưng Bạch y mỹ phụ đã cướp lời, nói:
- Hạ Hầu Lam, đủ rồi, hãy chú ý tiếp chiêu đây ! Nói đoạn, bà ta lại chồm người định phóng tới lần nữa.
Đột nhiên nghe trên thuyền có tràng cười khàn khàn quái đản truyền lại:
- Nữ bồ tát, ngươi cũng đủ rồi đấy, hãy nghỉ tay đi !
Mọi người nghe vậy thì lập tức ngước mắt nhìn lên, Bạch y mỹ phụ biến sắc, thân hình muốn quay lại và lướt đi, còn Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đều cả kinh thất sắc, cả hai cùng quát lớn và cùng muốn phóng đi !
Duy nhất chỉ có Hạ Hầu Lam là thở phào nhẹ nhõm, thần thái lập tức thư giãn.
Trên thuyền chẳng biết từ lúc nào mà đã có thêm một lão tăng gầy guộc đứng sau lưng Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh, có lẽ một tay của lão tăng đã ấn vào giữa lưng Bạch Tố Trinh.
Hai bạch y nhân vốn đứng ở đầu và đuôi thuyền đều muốn nhào tới, nhưng thực tế bọn chúng không dám vọng động.
Tất nhiên lão tăng gầy guộc kia chính là Cuồng hòa thượng, lão thấy Bạch y mỹ phụ và Hiên Viên Cực, Lãnh Thiên Trì muốn hành động thì liền cười một tràng quái đản và nói:
- A di đà Phật, nữ bồ tát dám bức người xuất gia sát sinh sao ?
Bạch y mỹ phụ khoát tay ngăn Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì lại, đoạn bà ta nói:
- Hòa thượng là ai ?
Cuồng hòa thượng đưa một tay lên giữa ngực và hơi khom người, nói:
- Phiền thí chủ phải hỏi rồi, bần tăng Cuồng hòa thượng tham kiến

nữ bồ tát !
Song mục Bạch y mỹ phụ lấp lánh hàn quang, bà ta nói:
- Các hạ là Cuồng hòa thượng à ?
Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:
- Hàng thật giá thật, nếu giả sẽ bảo đổi lại !
Bạch y mỹ phụ hơi chau mày, bà nói:
- Vậy hòa thượng làm thế là có ý gì ?
Cuồng hòa thượng lại cười hì hì, nói:
- Nữ bồ tá hỏi rất hay, hòa thượng là người xuất gia ăn chay niệm phật, trên tuân theo tôn chỉ Phật tổ, dưới ôm lòng từ bi hỉ xả, nghĩ rằng trên đời còn có đức hiếu sinh ...
Bạch y mỹ phụ cắt lời, nói:
- Nói vậy là hòa thượng ngươi đến ngăn cản trường ác đấu này à ?
Cuồng hòa thượng nói:
- A di đà Phật, nữ bồ tát nói đúng rồi !
Chợt nghe Hiên Viên Cực nói:
- Bẩm phu nhân, hòa thượng này là bằng hữu của Hạ Hầu Lam.
Bạch y mỹ phụ biến sắc, bà nói:
- Hòa thượng, đúng không ?
Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:
- Bờ sông không cỏ xanh, ở đâu ra nhiều miệng lừa thế, người xuất gia không biết nói dối, chẳng dám giấu nữ bồ tát, con lừa già nhiều chuyện kia nói không sai !
Người xuất gia không biết nói dối nhưng người xuất gia lại biết mắng người. Hiên Viên Cực mặt xanh như sắt, tuy nhiên lão ta vẫn chưa dám động đậy.
Bạch y mỹ phụ không quan tâm đến đều đó, bà ta nói:
- Nói vậy hòa thượng ngươi chẳng phải đến ngăn cản trường ác đấu này rồi ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Nữ bồ tát cho rằng hòa thượng ta đến đây làm gì ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Tất nhiên là đến giúp Hạ Hầu Lam.
Cuồng hòa thượng lắc đầu, mỉm cười nói:
- Nữ bồ tát nhầm rồi, hòa thượng không giúp ai cả, chỉ không muốn thấy cảnh huyết chảy đầu rơi thôi !
Bạch y mỹ phụ nói:
- Hòa thượng nói thật đấy chứ ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Đương nhiên là thật, người xuất gia không biết nói dối !

Thần thái của Bạch y mỹ phụ hơi thư giãn, bà ta nói:
- Vậy hòa thượng khống chế mạch môn của xá nữ là có ý gì ?
- Hóa giải phân tranh, ngăn cản trường ác đấu !
- Bây giờ đã không phân tranh cũng không ác đấu, hòa thượng có thể thả xá nữ được rồi đấy !
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Nữ bồ tát, luận về niên kỷ, lão nạp còn cao hơn nữ bồ tát nhiều, sao nữ bồ tát coi lão nạp như đứa trẻ lên ba vậy ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Hòa thượng, lời này là có ý gì ?
Cuồng hòa thượng chậm rãi nói:
- Nếu lão nạp thả lệnh ái thì sợ rằng cái đầu trọc của lão nạp phải lập tức dời nhà thôi !
Bạch y mỹ phụ nói:
- Hòa thượng, vậy thì ta đảm bảo với ngươi ...
Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:
- Hòa thượng ta đã nếm mùi thua thiệt mấy mươi năm qua, và bị mắc lừa cũng không ít, vì vậy nên không dám dễ dàng tin vào lời hứa đầu môi chót lưỡi của bất kỳ người nào, nữ thí chủ nên thông cảm cho !
Bạch y mỹ phụ nhướng đôi mày liễu lên và nói:
- Hòa thượng, vậy theo ngươi thì sao ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Đa tạ nữ bồ tát, điều này rất đơn giản, để vị bằng hữu của lão nạp đưa Thượng Quan nữ thí chủ đi trước, sau đó lão nạp sẽ đi ngay !
Bạch y mỹ phụ nói:
- Được thì được, nhưng làm sao ta tin hòa thượng ngươi ?
- Nữ bồ tát không tin lão nạp điều gì ?
- Nếu xá nữ bị tổn thương ...
- Lão nạp xin bảo đảm với nữ bồ tát ...
- Hòa thượng, ta cũng nếm mùi thua thiệt và mắc lừa còn nhiều hơn ngươi đấy !
Thì ra bà ta lấy gậy ông đập lưng ông !
Cuồng hòa thượng nói:
- Nữ bồ tát, lão nạp là người xuất gia, đệ tử phật môn !
Bạch y mỹ phụ lắc đầu, nói:
- Điều đó cũng không được !
Cuồng hòa thượng chớp chớp song mục và cười hì hì, nói:
- Nhưng trên thực tế, nữ bồ tát đành phải tin lão nạp thôi !
Bạch y mỹ phụ chau mày, nói:
- Hòa thượng, ngươi muốn quản vào chuyện này thật à ?

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:
- Nữ thí chủ nhầm rồi, lão nạp nương thân chốn phật môn nên tuân theo tôn chỉ phật tổ, sao có thể gọi là quản vào chuyện thiên hạ ?
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Chẳng cần biết nói như thế nào, hòa thượng ngươi chỉ trả lời ta một câu thôi, có thật là ngươi muốn quản vào chuyện này hay không ?
Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:
- Nữ bồ tát hỏi thêm làm gì, không phải quản mà là ngăn cản đổ máu thôi !
Đột nhiên Bạch y mỹ phụ phá lên cười khanh khách rồi nói:
- Được lắm, hòa thượng, phật môn có câu:
"Ta không nhập địa ngục thì ai nhập địa ngục", hòa thượng ngươi đã muốn vào địa ngục thì ta cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có điều ...
Sắc diện trở nên lạnh lùng, bà ta cười nhạt rồi nói tiếp:
- Hòa thượng, có một chuyện ta phải nói hco ngươi biết trước, ngươi không đả thương được xá nữ đâu !
Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:
- Vậy sao ?
ất nhiên là lão không tin, điều này cũng chẳng trách, bởi lẽ bất kỳ người nào ở vào vị trí hiện tại của lão cũng không tin.
Bạch y mỹ phụ "hừ" một tiếng lạnh lùng rồi nói:
- Ngươi thử xem, Trinh nhi !
Một tiếng quát khẽ vang lên, đồng thời bà ta cũng phất tay một cái.
Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đưa mắt nhìn nhau rồi cùng phi thân lên thuyền.
Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh cũng khẽ đưa tay lên định hành động.
Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói:
- Khoan đã, khoan đã, để hòa thượng ta đổi chỗ đã !
Nói đoạn, lão đưa hữu chưởng án lên Thiên Linh cái (đỉnh đầu) của Bạch Tố Trinh.
Bạch y mỹ phụ kinh ngạc quát lớn:
- Nhị vị hộ pháp mau quay lại !
Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đã lướt gần tới mạn thuyền, hai lão nghe vậy thì kinh tâm động pháp, vội mượn thế lao tới, điểm bốn chân vào mạn thuyền mà quay trở lại.
Hạ Hầu Lam thấy vậy cũng sững người, chợt nghe Cuồng hòa thượng bật cười nói:
- Tốt lắm, suýt chút nữa hòa thượng ta mắc lừa rồi, hóa ra trong

người lệnh ái có Thiên Tâm Ti Bối Tâm, chuyên chống đỡ chưởng pháp nội gia, may thay ! May thay !
Chẳng trách Bạch y mỹ phụ không sợ Cuồng hòa thượng đả thương ái nữ của bà ta, trước tiên bà ta hạ lệnh cho Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì xông lên thuyền, sau đó bà nháy mắt ra hiệu cho Bạch Tố Trinh.
Trong lúc khẩn trương thì Cuồng hòa thượng tất sẽ xuất chưởng, một chưởng vô hiệu cũng đủ thời gian cho Bạch Tố Trinh quay lại ra tay, thêm Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì, Nam bắc lưỡng đại ma đầu này thì hòa thượng còn chạy đi đâu được ?
Hạ Hầu Lam vừa ngộ ra thì nghe Bạch y mỹ phụ nói:
- Hòa thượng, sao ngươi biết được chứ ?
Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:
- Hòa thượng ta nổi tiếng là lão giang hồ, vừa nghĩ là biết ngay ! Vả lại dù nghĩ không ra cũng phải lần mò tìm cho ra nguyên nhân ...
Bạch y mỹ phụ nói:
- Hòa thượng, nếu ngươi hạ thủ thì ta sẽ đánh gãy tay ngươi trước đấy !
- A di đà Phật, tội lỗi ! Tội lỗi ! - Cuồng hòa thượng nghiêm túc nói - Lão nạp là người xuất gia, lục căn thanh tịnh, tứ đại giai không, không thể có tà niệm gì và cũng không dám mạo phạm lệnh ái.
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Có cho ngươi cũng không dám, hòa thượng, ta chịu thua rồi, bảo Hạ Hầu Lam đi đi !
Cuồng hòa thượng nhìn qua Hạ Hầu Lam và mỉm cười, nói:
- Này, thí chủ có nghe thấy không ? Trả kiếm cho người ta rồi ôm người trong tim ngươi mau đi đi ! Nữ bồ tát người ta đã hạ ngọc thủ lưu tình đấy !
Bạch y mỹ phụ nộ khí quát:
- Hòa thượng, ngươi dám nói người lời khinh bạc ...
- A di đà Phật ! - Cuồng hòa thượng vội nói - Lão nạp không dám ! Lão nạp không dám !
Hạ Hầu Lam do dự một lúc rồi chợt kêu lên:
- Hiên Viên Cực, tiếp lấy !
Chàng quăng trường kiếm trả lại cho Hiên Viên Cực, đồng thời tung người qua mũi thuyền.
Phía bên này Hiên Viên Cực cả kinh, lão chờ lưỡi kiếm bay qua rồi mới xuất thủ chụp lấy chuôi kiếm, nhưng cũng bị dư lực của trường kiếm bức lui một bước, khiến lão bất giác đỏ mặt.
Hạ Hầu Lam hạ xuống mũi thuyền, đưa tay nhấc Thượng Quang

Phụng lên rồi nói:
- Hòa thượng, chúng ta đi thôi !
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Không được, ngươi đi trước đi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Thế còn hòa thượng lão ...
Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:
- Ngươi yên tâm, nhất định hòa thượng ta sẽ tẩu thoát nhanh hơn ngươi.
Hạ Hầu Lam không muốn nói thêm nữa, chàng đề khí và ôm Thượng Quang Phụng lướt đi như bay, thoáng chốc đã mất hút vào màn đêm !
Chợt nghe Cuồng hòa thượng nói:
- Nữ bồ tát, hòa thượng ta cũng phải cáo biệt rồi !
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Hòa thượng, ngươi tưởng nói đi là đi được sao ?
Cuồng hòa thượng cười hì hì, niói:
- Đương nhiên ! Xưa nay lão nạp tự do tự tại, độc lại độc vãng, không ai có thể ngăn cản được !
Lời vừa dứt thì thân hình gầy guộc bốc lên và phóng thẳng xuống nước trước mũi thuyền.
Bạch y mỹ phụ quát lớn một tiếng, bà ta phi thân nhào tới cực nhanh, nhưng khi bà ta xuất thủ thì đã "ùm" một tiếng, sóng nước dưới thuyền chao động. Cuồng hòa thượng đã mất bóng dưới sông Hoài Hà !
Bạch y mỹ phụ tức giận, nghiến răng dậm chân một lúc rồi quay lại nhìn Bạch Tố Trinh, đoạn nói:
- Tất cả đều tại ngươi !
Nói đoạn, bà ta phất tay áo, hậm hực đi vào khoang.
Bạch Tố Trinh không có phản ứng, sắc diện nàng nhợt nhạt, song mục chớp động, hai giọt lệ rưng rưng nơi khóe mắt rồi từ từ rơi xuống.
Đó là chuyện trên thuyền buồm neo trên sông Hoài Hà !
Còn trên bờ sông, trước một cánh rừng, có hai người đang đứng dưới ánh trăng mờ mờ.
Đó là một nam một nữ, nam tức là Hạ Hầu Lam, nữ tức Thượng Quang Phụng !
Hai người đối diện trong im lặng, bỗng nhiên nghe Thượng Quang Phụng nói:
- Lam ca, sao đại hòa thượng vẫn chưa đến ?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Phụng muội đừng vội, lão ta sắp đến rồi đấy !
Thượng Quang Phụng chau mày, nói:
- Công lực của hai mẹ con lai lịch bất minh kia đều cao thâm, đặc biệt là Bạch y mỹ phụ, không biết đại hòa thượng có thể ...
Một tràng cười quái đản từ trong rừng truyền ra, tiếp theo là một giọng khèn lão:
- A di đà Phật, đa tạ nữ thí chủ quan tâm, hòa thượng ta bình an vô sự rồi !
Lời vừa dứt thì Cuồng hòa thượng cũng từ trong rừng cây bước ra.
Thượng Quang Phụng thở phào một hơi, nhưng khi nàng thấy tăng bào của Cuồng hòa thượng thì bất giác ngẩn người rồi buộc miệng kêu lên:
- Đại hòa thượng, đây là ...
Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói:
- Không có gì, hòa thượng ta mượn nước để thoát đi thôi !
Thượng Quang Phụng chợt hiểu ra, nhưng nàng vẫn chưa hết lo lắng, nàng định nói tiếp thì Hạ Hầu Lam đã cướp lời, chàng nói:
- Hòa thượng, lão biết bơi hả ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Thí chủ hỏi vậy chẳng thừa rồi sao, không biết bơi thì đâu thể mượn đường thủy chạy trốn ?
Hạ Hầu Lam tỏ ra ngạc nhiên, chàng nói:
- Nhưng sao tại hạ chưa từng nghe lão nói ...
Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:
- Một chút nghề mọn, lẽ nào cũng phải nói với thí chủ ngươi sao ?
Hạ Hầu Lam bế khẩu, nhắm mắt, nhất thời không nói gì.
Cuồng hòa thượng lại cười rồi nói:
- Hòa thượng ta đã đến từ sớm rồi, vì toàn thân sũng nước nên phải nấp trong rừng chờ hong khô tăng phục, đồng thời cũng muốn để nhị vị có thời gian gần gũi với nhau, nào ngờ nhị vị khiến người ta thất vọng ...
Thượng Quang Phụng nghe vậy thì bất giác đỏ mặt và cúi đầu.
Hạ Hầu Lam mở mắt ra và nói:
- Hòa thượng, bớt nói đùa đi thôi !
Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:
- Hòa thượng ta mạo cái hiểm rơi đầu này, cuối cùng lại thoát xuống sông Hoài Hà, khiến toàn thân sũng nước, thí chủ ngươi còn trừng mắt nhìn hòa thượng ta nữa sao ?
Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Hòa thượng, thực lòng mà nói, lão cứu người nhưng cứu không phải lúc.
- Sao lại nói thế ?
- Trên phương diện kiếm thuật, bà ta tuyệt đối không thể thắng tại hạ !
- Ý ngươi muốn nói, hòa thượng, ta không phải cứu ngươi mà cứu bà ta à ?
- Sự thực là như vậy, hòa thượng !
Cuồng hòa thượng tặc lưỡi một tiếng rồi nói:
- Sự thực như vậy à ? Ngươi có biết bà ta còn tam tuyệt chưa thi triển không ? Nếu hòa thượng ta không xuất hiện kịp thời thì ngươi ...
Hạ Hầu Lam chú mục nhìn hòa thượng và nói:
- Hòa thượng, lão biết à ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Không biết thì làm sao ta dám nói ?
- Thế hòa thượng có biết bà ta là ai không ?
- Hòa thượng ta không có phúc phần lớn như vậy !
- Vậy làm sao lão biết bà ta còn tam tuyệt chưa thi triển ?
- Nói toạt ra không đáng giá một xu, là nữ nhi bảo bối của bà ta nói cho hòa thượng ta biết !
Hạ Hầu Lam càng không hiểu, chàng ngạc nhiên hỏi:
- Hòa thượng, đây là chuyện thế nào vậy ?
Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:
- Hòa thượng ta không nói thì tốt hơn, nói ra sợ vướng vào tai họa không đâu !
Hạ Hầu Lam khẽ quát:
- Bớt những lời vô bổ lại, hòa thượng, lão nói đi !
- Thí chủ ngươi muốn ta nói thật à ?
- Lão hỏi hơi nhiều đấy !
- Được thôi ! Chỉ cần ngươi không hối hận thì ta nói ...
Cuồng hòa thượng ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Ngươi biết tại sao hòa thượng ta lại tiếp cận sau lưng vị công chúa đó một cách dễ dàng như vậy không ? Ngươi biết làm sao hòa thượng biết trong người cô ta có Thiên Tâm Ti Bối Tâm chuyên phòng hộ chưởng lực nội gia không ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ không biết !
Cuồng hòa thượng cười cười và nói:
- Hòa thượng ta sẽ nói cho ngươi biết, chuyện trước là cô ta cố ý "phóng thủy", chuyện sau là cô ta nói cho ta biết.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:
- Hòa thượng, sao lại nói thế ? Có thể như vậy được sao ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Sao lại không thể ? Lẽ nào ngươi là một tượng gỗ ?
Hạ Hầu Lam chơt. ngộ ra, sắc diện đỏ bừng lộ vẻ bất an !
Thượng Quang Phụng chỉ chau mày mà không nói gì.
Cuồng hòa thượng quay sang cười với nàng và nói:
- Nữ thí chủ chớ oán hòa thượng ta nhé, là do hắn bảo ta nói đấy !
Hạ Hầu Lam vội quát khẽ:
- Hòa thượng, lão dám nói lung tung nữa à !
Cuồng hòa thượng nói:
- Thề có lương tâm trời đất. Hòa thượng ta nói theo sự thật hoàn toàn, nếu có nửa lời giả dối thì trời đánh thánh vật, đầy hòa thượng ta xuống địa ngục cắt lưỡi ! Người ta hoàn toàn vì cứu ngươi ...
Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:
- Hòa thượng, lão còn dám ...
Cuồng hòa thượng cắt lời nói:
- Lúc đầu, ép hòa thượng ta nói là ngươi, bây giờ ngươi lại cản mũi ta, trừng mắt với ta làm gì, nếu trách thì hãy trách chính ngươi đấy !
Hạ Hầu Lam định nói nữa nhưng Thượng Quang Phụng đã cướp lời, nàng nói:
- Lam ca, yêu không phải là tội, tình không phải là nghiệt, loại chuyện này không thể cản được. Muội thấy vị công chúa đó cũng đáng thương, thử nghe lão ta nói tiếp xem sao ?
Hạ Hầu Lam đành gượng cười. Cuồng hòa thượng nói tiếp:
- Nghe thấy không ? Thượng Quan cô nương còn rộng lượng như thế, vậy ngươi vội vàng khẩn trương cái gì chứ ?
Hạ Hầu Lam bật cười rồi nói:
- Hòa thượng, nói vào chính đề đi, lão biết bà ta là ai không ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Chẳng phải ta đã nói rồi sao ? Ta không biết !
Hạ Hầu Lam nói:
- Người này công lực cao thâm, là kình địch đầu tiên mà tại hạ gặp phải !
Cuồng hòa thượng nói:
- Nếu không thì làm sao khiến hai lão ma đầu kia nghe lệnh, thần phục dưới chân bà ta ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Vì vậy nên bà ta không thể là hạng vô danh !
Cuồng hòa thượng nói:

- Theo hòa thượng ta thấy thì bà ta là nhân vật tiền bối thành danh từ nhiều năm trước, do mai danh ẩn tích lâu năm nên trong võ lâm đã quên bà ta.
- Hòa thượng làm sao biết được ?
- Sao ngươi hồ đồ thế ? Nếu không thì làm sao bà ta kết thù oán với sư phụ ngươi ?
- Hòa thượng nói cũng phải, chỉ có điều tại sao bà ta không chịu nói ra, rốt cuộc đó là thù oán gì ?
- Điều đó không thuộc khả năng hiểu biết của hòa thượng ta !
Hạ Hầu Lam chau mày trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Theo tại hạ biết, tiên sư không hề đắc tội với người nào ...
Cuồng hòa thượng tiếp lời:
- Trong võ lâm có những chuyện không nói lý được !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng tại hạ cũng chưa từng nghe nói, tiên sư quen biết người nào như thế !
- Đó là kỳ lạ, nhưng chỉ cần bà ta chịu nói thì sẽ không khó hiểu rõ !
- Nhưng khổ nỗi bà ta không chịu nói ra.
Cuồng hòa thượng chỉ gật gù, nhất thời trầm mặc bế khẩu.
- Còn nữa ! - Hạ Hầu Lam nói - Hòa thượng, lão cho rằng nữ nhi của bà ta không phải là Đồng Uyển Nhược, đúng không ?
Hòa thượng lắc đầu gượng cười, nói:
- Ai biết cô ta không thừa nhận hay căn bản là không phải, ngay cả hòa thượng ta cũng mơ hồ chuyện này.
Hạ Hầu Lam nói:
- Nếu cô ta là Đồng Uyển Nhược thì còn đòi tại hạ Đồng Uyển Nhược gì nữa ? Nếu cô ta không phải Đồng Uyển Nhược thì tại sao lại giống Đồng Uyển Nhược như hai giọt nước vậy ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Điều này không khó giải thích, có khả năng đó là dụng ý chuyển dịch sự chú ý của võ lâm thiên hạ !
Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:
- Điều đó dường như không cần thiết, chỉ bằng vào hai nhân vật tả hữu hộ pháp của cô ta thì không người nào trong võ lâm thiên hạ dám động đến cô ta rồi !
Cuồng hòa thượng gật đầu nói:
- Cũng phải, nhưng cũng có thể đó là tìm cớ đối phó ngươi ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng, nhân vật như bà ta đối phó với bất kỳ người nào, có cần phải tìm cớ không ?

Cuồng hòa thượng ngớ người, lão gượng cười lắc đầu, nói:
- Tất nhiên là không cần thiết, vậy ái nữ của bà ta không phải là Đồng Uyển Nhược ...
- Tại sao lại giống Đồng Uyển Nhược như đúc vậy ? - Hạ Hầu Lam nói - Càng quái dị là một họ Bạch, một họ Đồng. Chẳng có chút quan hệ ngọn nguồn gì với nhau cả.
Cuồng hòa thượng nói:
- Nếu là một đôi song sinh tỉ muội thì may ra !
- Nhưng đáng tiếc là không phải ! - Hạ Hầu Lam nói.
Cuồng hòa thượng nói:
- Làm sao biết là không phải ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Bạch Tố Trinh đã không thừa nhận !
- Tại sao cô ta phải thừa nhận ? - Cuồng hòa thượng nói - Có thể có bí mật gì đó mà bọn họ không muốn cho người khác biết ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Nói vậy, hai mẹ con bà ta có quan hệ với Kim Lăng Đồng gia à ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Trừ phi như vậy ! Nếu không thì làm sao mẹ con bà ta biết ở Kim Lăng có Đồng Uyển Nhược rất giống Bạch Tố Trinh ? Để rồi Bạch Tố Trinh đi giả mạo Đồng Uyển Nhược trong mấy ngày ?
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Nhưng tiên sư kết thù kết oán gì với Kim Lăng Đồng gia ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Điều đó ai mà biết ?
Hạ Hầu Lam cũng lắc đầu, nói:
- Hòa thượng, càng nghĩ tại hạ càng mơ hồ ...
Cuồng hòa thượng nói:
- Thực ra, chuyện này cũng chẳng có gì mơ hồ cả, hòa thượng ta không thể cho rằng Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh đó không phải là Đồng Uyển Nhược ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Nhưng hai mẹ con bà ta lại không thừa nhận !
- Đó là không thể thừa nhận ! - Cuồng hòa thượng nói - Bà ta bắt cóc Đồng Uyển Nhược thì làm sao có thể thừa nhận ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng bản thân Đồng Uyển Nhược, sao lại cũng ...
Cuồng hòa thượng nói:
- Đó là một thứ thủ pháp cao minh ngoài sức tưởng tượng, có thể bà ta cho Đồng Uyển Nhược uống dược vật gì đó làm mê muội thần trí,

vì thế nên Đồng Uyển Nhược cũng nghe lệnh bà ta, và cùng phủ nhận !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nói vậy, Hiên Viên Cực hoa thân Mạc Tử Kinh phải là ...
Cuồng hòa thượng nói:
- Phải là tâm phúc thân tín của bà ta, do hắn tiềm phục ở Kim Lăng Đồng gia rồi thừa cơ bắt cóc Đồng Uyển Nhược, căn bản không có thuyết Bạch Tố Trinh giả mạo Đồng Uyển Nhược !
Hạ Hầu Lam chau mày, nói:
- Cách nói này cũng có khả năng, như thế thì e rằng bà ta đã biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ, và cũng e rằng bà ta đã đoạt được bí đồ giấu bên trong Ngọc Thiềm Thừ !
Cuồng hòa thượng gật gù, nói:
- Có lẽ là như vậy !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng hòa thượng, đã như vậy thì bà ta còn đòi tại hạ Đồng Uyển Nhược gì nữa ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Đó là biện pháp tốt nhất để che mắt thiên hạ, dịch chuyển sức chú ý của võ lâm, khiến ngươi phải gánh lấy tai họa !
Hạ Hầu Lam nhướng mày, nói:
- Quả thật như vậy thì kẻ dùng Nhất Tàn Chỉ sát hại cả nhà Đồng gia, giá họa cho tại hạ là ...
Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:
- Tất nhiên phải là bà ta !
Song mục Hạ Hầu Lam xạ hàn quang, thần uy đột hiện, nhưng chàng không nói gì.
Thượng Quang Phụng mãi im lặng lắng nghe, bấy giờ bỗng nhiên khai khẩu:
- Lam ca, muội thấy Bạch Tố Trinh đó không giống người bị uống dược vật làm u mê thần trí !
Hạ Hầu Lam dịch mục quang nhìn qua nàng và nói:
- Phụng muội, làm sao biết ?
Thượng Quang Phụng nói:
- Muội thấy lời nói cử chỉ của Bạch Tố Trinh đều rất tỉnh táo sáng suốt như người thường, thậm chí còn có phần thông minh nhạy bén hơn người thường, vậy làm sao có thể bị uống dược vật u mê thần trí gì ?
Hạ Hầu Lam gật đầu rồi trầm ngâm suy nghĩ.
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:

- Cô nương đâu biết rằng, đó là một thứ dược vật làm u mê thần trí được chết tạo rất cao minh, khiến người ta uống phải vẫn có cử chỉ và nói năng như thường, bằng không thì sao có thể che được tai mắt thiên hạ ?
Hạ Hầu Lam tiếp lời:
- Phụng muội, hòa thượng nói đúng đấy, phải là như vậy thôi !
Thượng Quang Phụng lắc đầu, nói:
- Muội vẫn không nghĩ như vậy !
Cuồng hòa thượng nhìn qua nàng rồi cười hì hì, nói:
- Xem ra bà ta đã cho cô nương điều tốt gì rồi, nếu không sa cô nương lại nói giúp bà ta như thế ?
Thượng Quang Phụng thản nhiên nói:
- Có khả năng ta cũng bị bà ta cho uống thứ dược vật đó rồi !
Cuồng hòa thượng nói:
- Cô nương thật lợi hại, hòa thượng ta cam chịu xuống nước vậy !
Hạ Hầu Lam xen vào:
- Hòa thượng, bây giờ theo cao kiến của lão thì sao ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Hòa thượng ta không dám nhiều chuyện ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Hòa thượng, nói !
Cuồng hòa thượng nhìn qua Thượng Quang Phụng rồi rụt đầu, nói:
- Cô nương, đây là hắn bảo hòa thượng ta nói đấy nhé ...
Lão ngừng giây lát rồi tiếp:
- Tự nhiên là phải đoạt Đồng Uyển Nhược trở lại thôi !
Hạ Hầu Lam chau mày, nói:
- Vậy tại sao vừa rồi lão không nhân cơ hội mà ra tay luôn thể ?
Cuồng hòa thượng gượng cười, nói:
- A di đà Phật, hòa thượng ta không phải thần tiên, vừa rồi ta nào có biết.
Thượng Quang Phụng nói:
- Đại hòa thượng, Lam ca của ta không phải là đối thủ của bà ta, đúng không ?
Cuồng hòa thượng ngưng thần nhìn nàng và hỏi lại:
- Sao cô nương biết Lam ca của cô nương không phải là đối thủ của bà ta ?
Thượng Quang Phụng đỏ mặt, nàng nói:
- Lời này là do chính hòa thượng lão nói ra, lẽ nào lão đã quên ?
Cuồng hòa thượng "à" một tiếng, rồi nói:
- Cô nương muốn nói đến câu, bà ta còn ba tuyệt chiêu chưa thi triển

phải không ?
Thượng Quang Phụng gật đầu, nói:
- Đúng vậy !
Cuồng hòa thượng nói:
- Đó là Đồng cô nương nói cho hòa thượng ta biết, không phải hòa thượng ta tự nói !
Thượng Quang Phụng tiếp lời:
- Vậy thì đúng rồi, nếu Bạch Tố Trinh đó là Đồng Uyển Nhược thật, vì uống dược vật u mê thần trí gì đó mà phải nge lệnh bạch y mỹ phụ thì tự nhiên cô ta phải nói tốt cho bà ta đâu, đâu thể tiết lộ bí mật của Bạch y mỹ phụ một cách dễ dàng như vậy ? Đương nhiên càng không thể động đến tình cảm gì !
Hạ Hầu Lam cảm thấy trên mặt nóng ran, chàng vội gật đầu, nói:
- Hòa thượng, lời này có lý đấy !
Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:
- Không phải như vậy !
Thượng Quang Phụng hỏi:
- Vậy cao kiến của đại hòa thượng thế nào ?
- Khéo nói ! - Cuồng hòa thượng cười cười, nói - Sao cô nương biết những điều cô ta nói là thật mà không phải là giả ?
Lý này cũng đúng, Hạ Hầu Lam lại gật gật đầu.
Thượng Quang Phụng lại hỏi tiếp:
- Vậy làm sao đại hòa thượng biết là giả không thật, dù đó là giả không thật ? Ta tuyệt đối không cho rằng, người bị u mê thần trí lại biết động chấn tĩnh !
Cuồng hòa thượng ngẩn người giây lát rồi nói:
- Cô nương, hòa thượng ta chẳng từng nói rồi sao ? Dược vật làm u mê thần trí đó tất phải được điều chế cực kỳ cao minh, ngoài việc Đồng Uyển Nhược luôn hướng tâm về Bạch y mỹ phụ ra thì cô ta vẫn như người thường. Mà đã như người thường thì sao không thể động tình ?
Thượng Quang Phụng thản nhiên mỉm cười, nói:
- Đại hòa thượng, đó chẳng qua là phán đoán thôi !
Cuồng hòa thượng nói:
- Nhưng đều có căn cứ cả, và cũng chỉ có thể như vậy thôi !
Thượng Quang Phụng lắc đầu, nói:
- Đại hòa thượng, phán đoán này khiên cương rồi, bọn ta không dám gật bừa !
Cuồng hòa thượng gượng cười, nói:
- Hòa thượng ta phải nghĩ rằng cô nương cũng uống phải thứ dược

vật đó thật rồi, nếu không dù cô nương rộng lượng thế nào cũng chẳng thể biện minh cho kẻ từng bắt mình làm con tin như vậy !
Thượng Quang Phụng chau mày nói:
- Thực ra ta chỉ lo lắng cho Lam ca và sợ chúng ta truy nhầm phương hướng, tìm nhầm người mà làm hỏng đại sự thôi !
Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói:
- Dù nói thế nào cũng không bằng cầu chứng, cô nương nghĩ có đúng không ?
Thượng Quang Phụng gật đầu, nói:
- Đúng vậy, đại hòa thượng !
Cuồng hòa thượng nói tiếp:
- mà cách cầu chứng tốt nhất là không gì bằng đích thân đi xem, đúng không ?
Thượng Quang Phụng nói:
- Cũng đúng, đại hòa thượng ! Nhưng Lam ca không phải là đối thủ của bà ta !
Cuồng hòa thượng nói:
- Nếu cô nương có thể biến lời này thành sự thật thì chẳng còn gì để nói nữa ! Có một Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma, lại thêm một hòa thượng ta ...
Thượng Quang Phụng nói:
- Lấy hai chọi một, may ra có thể thắng Bạch y mỹ phụ, nhưng còn Bạch Tố Trinh và tả hữu hộ pháp Hiên Viên Cực, Lãnh Thiên Trì, ai đến ứng phó ?
Cuồng hòa thượng ngẩn người, nhất thời á khẩu, song lão lập tức nói ngay:
- Cô nương, đây chỉ là giả thuyết, còn nếu lời của Đồng cô nương là giả không thật thì chẳng có gì phải lo ngại cả !
Thượng Quang Phụng định nói thì Cuồng hòa thượng đã cướp lời nói tiếp:
- Cô nương không cần lo nghĩ nhiều, hòa thượng ta chỉ nói đến đây thôi, không uổng phí miệng lưỡi nữa, đi hay không là tùy nhị vị, dù sao thì hòa thượng ta cũng phải đi, dầu cái đầu trọc này phải dời nhà cũng chẳng tiếc !
Mỗi người nói một lời, khiến Hạ Hầu Lam chau mày, không biết nên nghe theo ai, lúc này bỗng nhiên nghe chàng khai khẩu:
- Hòa thượng, chớ dùng lời nói khích cô ta, tại hạ sẽ đi với lão !
Cuồng hòa thượng gượng cười, nói:
- Hòa thượng ta không dám miễn cưỡng, thí chủ ngươi ...
- Đừng nhiều lời, hòa thượng ! - Hạ Hầu Lam trầm giọng nói - Đừng

nói là một chiếc thuyền với mấy cao thủ, dù làm long đầm hổ huyệt ta cũng phải xông vào.
Trong mắt Cuồng hòa thượng lấp lánh dị quang. Song lão không nói gì.
Hạ Hầu Lam quay sang nói với Thượng Quang Phụng:
- Phụng muội, còn muội thì sao ?
Thượng Quang Phụng nói:
- Lam ca, chuyện có quan hệ trọng đại, muội không dám bảo Lam ca nghe lời muội, nhưng Lam ca đã quyết định đi thì muội không có lý gì lại không đi !
- Đúng ! Cuồng hòa thượng vỗ tay nói - Thế mới hình bóng thành đôi, phu xướng ...
Thượng Quang Phụng đỏ mặt, Hạ Hầu Lam trừng mắt !
Cuồng hòa thượng vội lắc đầu nói:
- Hòa thượng ta vẫn luôn không hiểu, tại sao con người ta lại không nghe được những lời tốt lành ...
Lão ngước nhìn Thượng Quang Phụng, hỏi:
- Cô nương không đi được chăng ?
Thượng Quang Phụng ngạc nhiên nói:
- Đại hòa thượng, tại sao ta không đi ?
Cuồng hòa thượng chậm rãi nói:
- Chuyến này tất lành ít dữ nhiều, thành công thì cố nhiên chẳng cần nói, vạn nhất họa hổ bất thành, hòa thượng ta có thể mượn dòng nước sông Hoài Hà thoát thân, Hạ Hầu thí chủ cũng có thể thoát đi dễ dàng, nếu có thêm cô nương ...
Thượng Quang Phụng nói:
- Đại hòa thượng cho rằng ta nên hay không nên đi ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Luận về tình thì nên đi, luận về lý thì không nên đi !
Thượng Quang Phụng nói:
- Đại hòa thượng, dù nói thế nào ta cũng đều phải đi !
Cuồng hòa thượng gượng cười, nói:
- Cô nương, xin hãy nghĩ đến đại cuộc !
Thượng Quang Phụng thản nhiên nói:
- Ta đi là nghĩ đến đại cuộc đấy, tốt xấu thế nào ta cũng có thể giúp hai người một tay !
Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:
- Hòa thượng ta thấy không phải cô nương đi giúp mà vì không yên tâm cho vị Lam ca của cô nương thôi !
- Nực cười ! - Thượng Quang Phụng đỏ mặt, nàng nói - Không ai có

thể hiểu Lam ca hơn ta, và cũng chẳng có gì khiến ta không yên tâm đối với Lam ca !
Cuồng hòa thượng hỏi:
- Vậy tại sao cô nương nhất định phải đi ?
Hạ Hầu Lam muốn xen vào nhưng bị Cuồng hòa thượng nháy mắt ngăn lại, chàng đành chau mày bế khẩu.
Thượng Quang Phụng nói:
- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, ta đi là ...
- Cô nương ! - Cuồng hòa thượng cắt lời, nói - Hòa thượng ta sống mấy mươi năm rồi !
Thượng Quang Phụng nhướng mày hỏi:
- Đại hòa thượng, lão không tin à ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:
- Hòa thượng ta không tin !
Thượng Quang Phụng gật đầu, nói:
- Được rồi, ta không đi vậy ta ở đây đợi hai người !
Trong mắt Cuồng hòa thượng lấp lánh sắc thái kỳ lạ, lão nói:
- Cô nương đã không đi thì chẳng cần phải ở đây chờ bọn ta, canh ba nửa đêm, một cô nương ở đây rất không tiện. Từ đây đi về đông chừng hơn dặm, có một tòa Thạch Đầu Trang, trước nhà có hai gốc liễu rất lớn, đó là nơi hòa thượng ta mới giao tiếp, chủ nhân họ Liễu, cô nương hãy đến đó chờ vậy !
Thượng Quang Phụng nói:
- Đa tạ hảo ý của đại hòa thượng, ta thích ở đây chờ thôi !
Cuồng hòa thượng vội nháy mắt với Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Lam hiểu ý nên nói ngay:
- Phụng muội, đại hòa thượng chỉ muốn tốt cho muội thôi, muội nên đi đến đó đi !
Đồng thời cũng tránh cho ta đỡ lo lắng !
Cái nháy mắt của Cuồng hòa thượng thi triển rất đúng lúc, có câu nói này của Hạ Hầu Lam thì Thượng Quang Phụng lập tức gật đầu.
Cuồng hòa thượng lắc đầu mỉm cười, nói:
- Rốt cuộc cũng là người của mình thôi, hòa thượng ta nói mười câu cũng không bằng Lam ca nói một câu !
Thượng Quang Phụng đỏ mặt, nàng "hứ" một tiếng rồi tung người lướt đi, khi thân hình còn lơ lửng trên không, nàng nói vọng lại:
- Lam ca, về sớm một chút nhé, đừng để muội phải chờ lâu đấy !
Lời dứt thì người cũng mất hút trong màn đêm.
Cuồng hòa thượng nhìn theo và luôn cười hì hì. Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Hòa thượng, tại sao lão không cho cô ta đi ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Vậy mà ngươi còn xưng là đương thế kỳ tài, ta làm vậy chỉ vì cô ta của ngươi thôi !
Chuyến đi này tất sè có nhiều hung hiểm, ngươi nhẫn tâm để cô ta bước vào nguy hiểm với chúng ta sao ?
Hạ Hầu Lam chau mày, lắc đầu, nhưng không nói gì.
Cuồng hòa thượng nói tiếp:
- Đừng lắc đầu nữa, đi sớm về sớm, chúng ta đi thôi !
Hai bóng người không hẹn mà cùng vút lên, lướt qua màn đêm mênh mông mà lao vút về phía thuyền buồm neo đậu !
Thân pháp hai người cực kỳ thần tốc, chẳng mấy chốc đã đến cách bờ sông ngoài mười trượng, hai người từ từ hạ thân.
Nhìn ra sông Hoài Hà ngoài xa, hai người đều phát hiện một quái sự và nhất thời ngẩn người.
Nơi chiếc thuyền buồm neo đậu vừa rồi chỉ còn lại trống không tĩnh lặng, nào thấy tung tích chiếc thuyền buồm to lớn ở đâu ? Rõ ràng người ta đã sớm nhổ neo bỏ đi rồi !
Dưới ánh trăng mờ mờ, dũ nhãn lực của hai người đều rất tinh nhưng cũng chỉ có thể nhìn trong phạm vi trăm trượng, xa hơn nữa rất khó nhìn thấy sự vật !
Hạ Hầu Lam định thần rồi nói:
- Hòa thượng, làm thế nào bây giờ ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Vừa rồi chúng ta từ thượng lưu đến nên nhất định bọn họ đã xuôi về hạ lưu, chúng ta đuổi theo một lúc xem thử, ý ngươi thế nào ?
Hạ Hầu Lam trầm ngâm giây lát rồi gật đầu, nói:
- Được, hòa thượng đi thôi !
Một chữ "đi" vừa phát thì hai bóng người, một lam một thanh lại phá không trung lướt đi đọc theo bờ sông Hoài Hà về hướng hạ lưu, thân pháp đều nhanh như chớp !
Hai người đề khí vượt mấy dặm đường, nhưng quái lạ, đừng nói là không thấy bóng dáng chiếc thuyền buồm to lớn đó, mà ngay cả một chiếc thuyền khác cũng không thấy !
Cuồng hòa thượng ngạc nhiên nói:
- Quái lạ, không lẽ bọn họ thăng thiên hoặc độn thổ ?
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Hòa thượng, tại hạ thấy nên thôi đi, chi bằng chúng ta trở về Thạch Đầu Trang chờ sáng mai lại xuôi hạ lưu sông Hoài Hà truy tìm, lo gì ...

Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói:
- Nói đi nói lại, thí chủ ngươi cũng không yên tâm về người trong lòng của ngươi, được rồi, hòa thượng ta làm chuyện tốt vậy, cũng muốn về nghỉ ngơi rồi sáng mai trở lại !
Hạ Hầu Lam không nói gì, thần sắc bất giác ửng đỏ. Thế là hai người quay trở lại đường cũ, chẳng bao lâu sau đã thấy mấy ánh đèn của một tiểu thôn trước mắt.
Cuồng hòa thượng chỉ tay, nói:
- Nhìn thấy không ? Đó là Thạch Đầu Trang !
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Nhưng không biết cô ta có tìm được Liễu gia trang hay không ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Đừng lo lắng nữa, thôn trang này chỉ có Liễu gia mới trồng hai gốc liễu trước ngõ thôi, dù là đứa trẻ lên ba cũng tìm được, huống hồ là một cô nương như vậy. Nếu lạc cô ta thì hòa thượng ta sẽ bồi thường cho ngươi là được.
Chỉ qua mấy lời đối đáp thì hai người đã đến gần cổng thôn trang, bên trong im lặng và tối đen như mực.
Tất nhiên, đêm khuya thế này thì mọi người đã ngủ say từ lâu, ai mà còn chạy đây chạy đó vào lúc này chứ ? Bỗng nhiên có tiếng chó sủa vang lên trong thôn trang, màn đêm tĩnh mịch bị phá vỡ.
Có Cuồng hòa thượng dẫn đường nên chẳng mấy chốc hai người đã tìm đến bên ngoài Liễu gia môn, quả nhiên không sai, trước cổng có hai gốc liễu rất lớn, trong thôn trang này chỉ có Liễu gia là có sân viện khá rộng, cửa son tường đá, tuy có vài nơi loang lỗ rêu phong nhưng cũng khá khí phái.
Từ ngoài nhìn vào trong tường rào, sân viện cũng có mấy gốc liễu tươi tốt, xuyên qua cành liễu có thể thấy ẩn khuất mấy ánh đèn thấp thoáng.
- Nhìn thấy không ? - Cuồng hòa thượng nhoẻn miệng cười và nói - Có ánh đèn là chứng tỏ người ta chưa ngủ, chủ nhà chưa ngủ là chứng tỏ có khách, nhà có khách ...
Hạ Hầu Lam khoát tay nói:
- Đừng dài dòng, hòa thượng đến gõ cửa đi !
Cuồng hòa thượng cười cười, nói:
- Thật là ứng với câu tục ngữ "Tăng nhân gõ cửa dưới trăng", nửa đêm canh ba thế này chớ làm phiền người khác, hay là chúng ta vượt tường mà vào thôi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Lão không sợ người ta xem là đạo tặc à ?

Tuy nói thế nhưng cuối cùng chàng cũng theo Cuồng hòa thượng vượt tường mà vào !
Trước mắt là một đình viện, cây cỏ hoa lá khắp nơi, cảnh sắc y nhã, chỉ có gian phòng giữa trong mấy gian phòng là có ánh đèn.
Cuồng hòa thượng vừa hạ chân xuống đất là đã lớn tiếng gọi:
- Liễu lão đầu, khách quý đến, còn không mau ra cung nghênh !
Không có tiếng trả lời và cũng không có động tĩnh !
Cuồng hòa thượng lại gọi:
- Liễu lão đầu, ngươi dám giả điếc hả ?
Đừng nói là mấy gian phòng tối đèn không có động tĩnh, ngay cả gian phòng giữa sáng đèn cũng không có chút động tĩnh gì, tất cả đều im lặng như tờ.
Cuồng hòa thượng chau mày nói:
- Đi vào trong xem thử !
Hạ Hầu Lam lập tức lắc người lướt vào gian phòng sáng đèn !
Vừa đến gần cửa thì đột nhiên chàng dừng bước vào và khoát tay nói:
- Lão ngửi thấy mùi gì không ?
Cuồng hòa thượng hít hít mấy cái rồi tròn xoe mắt nói:
- Mùi tanh của máu ...
Lão vung đơn chưởng đánh bật cửa phòng, ánh đèn chao động.
Cuồng hòa thượng rùng mình, mặt biến sắc, lão kêu lớn một tiếng rồi bổ nhào vào trong.
Hạ Hầu Lam thầm biết có dị trang nên cũng lập tức phóng vào, mục quang vừa nhìn vào trong thì hai vai chàng rung bần bật, sắc diện chợt biến, song mục xạ hàn quang.
Gian phòng này vốn là một gian thư phòng ! Cuồng hòa thượng ngẩn người đứng bên giá sách, cạnh đó có một chiếc ghế gỗ, trên ghế có một lão nhân trên dưới ngũ tuần đang ngồi.
Nhìn qua cách ăn mặc thì đây là một lão nhân yếu đuối không biết võ công. Nhưng hiện tại, giữa hai hàng chân mày của lão có một lỗ thủng rỉ máu, máu tươi chảy qua diện mục xuống tới ngực, trông cảnh tượng rất hãi người.
Ngoài ra, bên kia bàn đọc sách còn một chiếc ghế trống không, trên bàn có một chén trà, giữa bàn có một hòn đá cuội đè lên một trang giấy !
Đột nhiên nghe Cuồng hòa thượng kêu lên một tiếng thê thảm:
- Liễu lão đầu ...
Thân hình lão run bần bật, đầu cúi gục xuống !
Hạ Hầu Lam rùng mình mà tỉnh ngộ, chàng vội lướt tới lấy trang giấy

trên bàn lên xem, trên giấu có mấy hàng chữ thảo như rồng bay phượng múa thế này:
"Hạ Hầu đại hiệp các hạ !
Hồng nhan tri kỷ đã theo tại hạ, hương nồng ngọc nhuyễn trong lòng, giây phút đã tiêu hồn lạc phách, tại hạ kỳ hạn cho các hạ ba tháng, xin đưa Đồng Uyển Nhược đến đổi hồng nhan tri kỷ của mình về, quá kỳ hạn mà không đến thì đừng trách tại hạ bá chiếm Thượng Quan cô nương.
Nếu các hạ chịu buông Đồng Uyển Nhược thì cứ tuyên bố với võ lâm, lúc đó tại hạ sẽ tự thông báo thời gian và địa điểm trao đổi.
Nhưng vì sự thanh bạch của Thượng Quan cô nương. Ngàn vạn lần xin chớ dối trá với tại hạ, bằng không các hạ sẽ hối hận chẳng kịp đấy !
Tái bút, vì để tránh lão này nhiều chuyện nên đành phải giết người diệt khẩu, sự bất đắc dĩ, mong chớ trách !" Bên góc trái phía dưới có vẽ một con rồng nhe nanh múa vuốt, sống động như thật !
Hai khóe mắt của Hạ Hầu Lam muốn rách toạt, chàng nói:
- Hòa thượng, lão xem cái này này !
Thuận tay chàng đẩy trang giấy qua bên kia bàn.
Cuồng hòa thượng đưa tay run run tiếp lấy, lão đọc lướt qua rồi buông tay cúi đầu như người vô lực, bởi lẽ không cần đọc kỷ, cảnh tượng trước mắt đã đủ nói rõ mọi chuyện.
Hạ Hầu Lam xuất thủ chụp lấy chén trà, chàng cảm thấy lạnh tanh, không còn một chút hơi nóng, rõ ràng chuyện này xảy ra nhiều canh giờ rồi.
Cuồng hòa thượng cất giọng bi thương:
- Liễu lão đầu, hòa thượng ta hại lão rồi, ta không giết người ta nhưng người ta vì ta mà chết, nếu hòa thượng ta không thể báo thù rửa hận cho lào thì thề không làm người ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Hòa thượng, còn có tại hạ ...
Cuồng hòa thượng quay ngoắt lại, thần thái vừa bi vừa hận trông thấy hãi người, lão nói như muốn khóc:
- Lão hòa thượng ta bảo cô ta đến đây, bây giờ hòa thượng ta vô cùng hối hận, nếu cô ta có mệnh hệ nào thì hòa thượng ta làm sao ...
- Hòa thượng, đủ rồi ...
Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói:
- Là phúc thì không phải là họa, là họa thì trốn không thoát, người tốt tự nhiên có thiên tướng che chở, hòa thượng không cần lo lắng. Chuyện này cũng không trách hòa thượng lão được, đừng nói nữa !

Cuồng hòa thượng gượng cười bi thảm, lão nói:
- Một lời thành sấm, không ngờ hòa thượng t a phải bồi thường cho thí chủ ngươi ...
Song mục xạ hàn quang, lão lắc người định phóng ra ngoài !
Hạ Hầu Lam đưa tay ngăn lại và nói:
- Hòa thượng, vừa rồi lão kêu lớn hai tiếng mà chẳng có ai kinh tĩnh, không đi xem cũng được !
Thân hình Cuồng hòa thượng không ngừng run bần bật, lão nói:
- Tên thất phu, những cư dân lương thiện này có tội tình gì ...
Bất giác lão cắn vào môi đến bật máu.
Hạ Hầu Lam thở dài, nói:
- Hòa thượng, bình tĩnh, bình tình, bây giờ nói những điều đó có ích gì ...
Cuồng hòa thượng lạnh lùng hỏi:
- Ngươi cho rằng kẻ đó là ai ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ chỉ biết đó là kẻ sát hại mấy chục mạng người ở Kim Lăng Đồng gia, còn như là ai thì ...
Cuồng hòa thượng nói:
- Hòa thượng ta biết là ai rồi !
Hạ Hầu Lam ngẩn người, chàng vội hỏi:
- Lão nói là ai ?
Cuồng hòa thượng nghiến răng, nói:
- Miệng con rắn thanh trúc, độc nhất là lòng dạ đàn bà ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Hòa thượng, lão muốn nói Bạch y mỹ phụ trên thuyền đó chăng ?
- Ngoài phụ nhân tàn độc đó thì còn ai nữa ?
- Nhưng làm sao biết là Bạch y mỹ phụ đó ?
- Hòa thượng ta hỏi ngươi nhé, cái gọi là Vạn Hoa công chúa đó sau khi bắt có Thượng Quan cô nương thì kỳ hạn cho ngươi bao lâu đem Đồng Uyển Nhược đến trao đổi ?
- Ba tháng !
Cuồng hòa thượng cười nhạt, nói:
- Đây là chỗ trùng hợp thứ nhất, ta lại hỏi ngươi, phụ nhân ác độc đó tự nói là có thù oán với sư phụ Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách của ngươi phải không ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Không sai !
Cuồng hòa thượng lại cười nhạt, lão nói:
- Đây là người đầu tiên biết sư phụ ngươi mà ngươi phát hiện trong

võ lâm mấy năm qua, đúng không ?
Hạ Hầu Lam lại gật đầu, nói:
- Cũng không sai !
Cuồng hòa thượng nói tiếp:
- Nghe trong ngữ ý của phụ nhân độc ác đó thì hình như năm xưa sư phụ ngươi từng lừa dối bà ta điều gì đó, đã vậy thì rõ ràng phụ nhân độc ác đó và sư phụ ngươi vốn là bằng hữu, sau đó vì sư phụ ngươi lừa dối bà ta nên mới trở mặt thành thù, đúng không ?
Hạ Hầu Lam cũng gật đầu, nói:
- Hòa thượng nói có lý !
Cuồng hòa thượng nói:
- Đã vốn là bằng hữu, lại là người duy nhất mà ngươi phát hiện biết sư phụ ngươi, vậy bà ta có khả năng học lén Nhất Tàn Chỉ uy chấn thiên hạ của sư phụ ngươi không ?
Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng nói:
- Hòa thượng, còn gì nữa không ?
- Còn ! Cuồng hòa thượng nói - Tổng hợp hai điểm trên, thêm vào chuyện Vạn Hoa công chúa từng mạo danh Đồng Uyển Nhược thâm nhập Đồng gia, Hiên Viên Cực giả mạo Mạc Tử Kinh, chuyện đổ vò nước đi để tiêu hủy chứng cứ, vậy mấy chục mạng người ở Đồng gia không phải do bọn họ giết thì là ai ?
Hạ Hầu Lam trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:
- Nhưng hòa thượng, bà ta còn đòi tại hạ Đồng Uyển Nhược gì nữa ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Chẳng phải đã nói với ngươi rồi sao, đó là cách che đậy tai mắt võ lâm thiên hạ, chuyển dịch sự chú ý của giang hồ, khiến võ lâm thiên hạ miệt thị Hạ Hầu Lam ngươi, tìm Hạ Hầu Lam ngươi thanh toán ... Đây lại là một cách làm cực kỳ tàn độc ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng, nét chữ để lại trên giấy là của nam nhân mà !
Cuồng hòa thượng cười nhạt, nói:
- Nếu bà ta thừa nhận là nữ nhân thì há chẳng bị ngươi lập tức biết là bà ta sao ?
Sắc diện Hạ Hầu Lam đột nhiên hiện thần uy, chàng nói:
- Hòa thượng, đủ rồi !
Cuồng hòa thượng nói:
- Vậy ngươi nói xem, bây giờ chúng ta làm thế nào ?
- Tất nhiên là đi tìm bà ta, dù phải lật từng tấc đất lên, tại hạ cũng tìm cho được bà ta !
- Thế thì tốt, ngươi thuận theo sông Hoài Hà mà xuôi xuống hạ lưu,

ngươi đi trước một bước, hòa thượng ta sẽ đến sau !
- Hòa thượng, lão còn phải làm gì nữa ?
Cuồng hòa thượng chỉ lão nhân ngồi trên ghế và nói với giọng bi thương:
- Người chết xuống đất là yên ổn, ta phải đào cho cả nhà Liễu lão đầu này mấy cái huyệt ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng, vậy tại hạ giúp lão một tay !
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Không cần hai người làm chuyện nhỏ này, ngươi đi trước điều tra xem phụ nhân độc ác đó ở đâu, bất luận có tìm được hay không thì ngươi cũng chờ ta tại Ngũ Hà, ta làm xong chuyện này sẽ đến ngay, lúc đó chúng ta tính tiếp !
Hạ Hầu Lam do dự một lúc rồi gật đầu nói:
- Được, hòa thượng, vậy tại hạ đi trước một bước đây !
Nói đoạn chàng lướt ra cửa rồi phi thân như tên bắn vào màn đêm.
Hạ Hầu Lam đi rồi thì Cuồng hòa thượng rất bận rộn, mãi gần đến canh năm, thân hình gầy guộc của Cuồng hòa thượng mới lướt ra khỏi Liễu gia mà đi. Trong sân viện rộng lớn của Liễu gia có nhiều ngôi mộ mới đắp ...
Có một đại trang viện cũng tối đen như trang viện của Liễu gia, cũng yên lặng và tĩnh mịch, chỉ khác một điều là không có không khí bi thảm đó !
Đột nhiên một bóng đen gầy guộc nhỏ bé lướt qua màn đêm mà vào trong sân viện, tuyệt không có một tiếng động nhỏ.
Đó là một hắc y lão nhân gầy gầy thấp thấp, kẻ được mọi người ở đây gọi là "lão chủ nhân". Nhưng hiện tại lão bịt mặt bằng một vuông lụa đen !
Lão vừa hạ thân xuống đất thì trong bóng tối của đình viện lập tức có một Hắc y nhân bịt mặt cao to bước ra và cung kính cúi người nói:
- Lão chủ nhân đã về rồi à !
Hắc y lão nhân quét mục quang nhìn tứ phía rồi nói:
- Bọn họ về cả rồi chứ ?
Hắc y nhân bịt mặt cao to nói:
- Bẩm lão chủ nhân, đã về cả rồi !
- Đắc thủ không ?
- May là không phục sứ mệnh, đắc thủ rồi !
- Tốt ! Đưa cô ta đến gặp ta !
Hắc y nhân cao to "vâng" một tiếng rồi quay ra sau vẫy tay !
Sau lưng người này là bóng đêm tối đen, nhưng lập tức có người

đáp lời, kế đó là một loạt tiếng bước chân rất nhanh đi tới, lại có hai Hắc y nhân bịt mặt khiêng một thiếu nữ hôn mê bất tỉnh từ trong đình viện đi ra !
Thiếu nữ chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Tố Tâm Ngọc Nữ Thượng Quang Phụng !
Hai Hắc y nhân bịt mặt khiêng Thượng Quang Phụng đến trước mặt Hắc y lão nhân rồi cung kính nói:
- Bẩm lão chủ nhân, con tin đã đưa đến !
Hắc y lão nhân lạnh lùng nói:
- Giải huyệt cho cô ta !
Hắc y nhân cao to liền xuất thủ, cách không vỗ về phía Thượng Quang Phụng. Thượng Quang Phụng giật mình tỉnh lại, vừa thấy mình bị hai Hắc y nhân bịt mặt khiêng trên cáng thì nàng kinh hoảng vội giẫy giụa nhưng không thể thoát xuống được. Nàng vội nói:
- Các ngươi là ...
Hắc y lão nhân lạnh lùng nói:
- Thượng Quan cô nương, đã đến đây thì lão phu khuyên cô nương nên thành thực một chút !
Thượng Quang Phụng trừng mắt nhìn lão rồi nộ khí quát hỏi:
- Ngươi là ai, làm thế này là có ý gì ?
Hắc y lão nhân nói:
- Ta là ai chờ lát nữa ta sẽ cho biết, còn làm thế này là có ý gì thì bây giờ ta có thể nói cho cô nương biết ngay, cô nương cản chân cản tay ta ở bên ngoài nên ta phải mời cô nương đến đây ở một thời gian !
Thượng Quang Phụng ngạc nhiên nói:
- Ngươi nói gì ta không hiểu ...
Hắc y lão nhân nói:
- Lát nữa cô nương sẽ tự hiểu ...
- Ngươi biết ta à ? - Thượng Quang Phụng lại hỏi.
Hắc y lão nhân mỉm cười, nói:
- Tất nhiên, ta rất quen biết cô nương, chỉ có điều cách vuông lụa bịt mặt nên cô nương nhất thời không nhận ra ta đấy thôi !
Thượng Quang Phụng chăm chú nhìn đối phương rồi lại hỏi:
- Vậy rốt cuộc ngươi là ai ?
Hắc y lão nhân cười hì hì, nói:
- Thượng Quan cô nương hà tất phải nôn nóng, chẳng phải ta đã nói rồi sao, lát nữa ta sẽ cho cô nương biết !
Thượng Quang Phụng quét mục quang nhìn quanh tứ phía rồi nói:
- Đây là nơi nào ?
Hắc y lão nhân nói:

- Tạm thời ta không thể nói điều này, nhưng ta có thể nói cho cô nương biết, nơi này đã không phải là trang viên của họ Liễu ở Thạch Đầu Trang !
Thượng Quang Phụng biến sắc, nàng nộ khí quát lớn:
- Rốt cuộc ngươi làm thế này là có ý gì ?
Hắc y lão nhân nói:
- Lão phu vừa nói rồi, cô nương cản chân cản tay lão phu ngoài giang hồ nên lão phu không thể không mời cô nương đến đây tạm ở một thời gian, đồng thời lão phu cũng có dụng ý kỳ hạn cho Hạ Hầu Lam ba tháng, muốn hắn đưa Đồng Uyển Nhược đến đổi cô nương về.
Nếu không thì người tình của hắn sẽ phải trở thành của lão phu thôi !
Thượng Quang Phụng vừa kinh vừa nộ, nàng khẽ quát:
- Ngươi dám à ?
Hắc y lão nhân mỉm cười, nói:
- Phóng mắt khắp võ lâm thiên hạ, không ai có công lực cao cường để trấn áp Hạ Hầu Lam, không ai không khiếp sợ Lạt Thủ Thần Ma của hắn. Vậy mà ta có thể trêu đùa hắn như vật trong lòng bàn tay, một khi kỳ hạn ba tháng đến thì cô nương sẽ thấy ta dám hay không dám !

Hồi 10
Giai Nhân Ma Kiếp

Thượng Quang Phụng nói:
- Nhưng hắn không bắt cóc Đồng Uyển Nhược !
- Ta biết ! - Hắc y lão nhân mỉm cười nói - Ta là người duy nhất trên thế gian này biết Đồng Uyển Nhược đang ở đâu, ta dám khẳng định rằng, đừng nói là kỳ hạn ba tháng, dù cho Hạ Hầu Lam ba năm thì hắn cũng tìm không ra Đồng Uyển Nhược.
Thượng Quang Phụng nộ khí nói:
- Đã vậy ngươi còn bắt ta làm gì ?
Hắc y lão nhân cười hì hì, nói:
- Cho hắn kỳ hạn ba tháng, chẳng qua là trêu đùa hắn thôi, thực ra bản ý của ta chỉ muốn cho hắn nếm mùi vị tình nhân của mình bị người ta bá chiếm.
Thượng Quang Phụng tức run người, nàng quát lớn:
- Lão tặc, ngươi dám à ?
Hắc y lão nhân cười cười, nói:
- Lại thế nữa, cô nương cứ chờ ba tháng sau ắt biết !
Thượng Quang Phụng quát hỏi:
- Rốt cuộc ngươi là ai ?
Hắc y lão nhân cười hì hì, nói:
- Ta cũng lười nói rồi, cô nương hãy tự xem lấy vậy ! Lão đưa tay vén vuông lụa đen che mặt lên, tuy nhiên tay áo rộng của lão cũng vừa khớp che kín bên phải mặt lão, trừ Thượng Quang Phụng ở phía trước, hai hắc y nhân bịt mặt khiêng cáng và hắc y nhân bịt mặt cao to không thể thấy được diện mạo của lão ta !
Thượng Quang Phụng đột nhiên biến sắc, nàng trừng mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương, thân người bần bật run lên, giọng nói cũng lạc đi:
- Ngươi .... ngươi ... Thì ra ngươi là ...
Hắc y lão nhân nhanh chóng buông khăn bịt mặt xuống và thuận thế xuất chỉ điểm nhanh như chớp.
Thân thể Thượng Quang Phụng mềm nhũn, nhất thời bế mục bế khẩu, nàng lại bị khống chế huyệt đạo.
Hắc y lão nhân mỉm cười và vẫy tay nói:
- Cho cô ta ăn chút gì đó rồi giam vào mật thất !

Hai hắc y nhân bịt mặt khiêng cáng lập tức đáp lời rồi khiêng Thượng Quang Phụng đi như bay !
Hắc y lão nhân nhìn theo một lúc rồi cười cười, nói:
- Mỹ nhân nõn nà như thế, nếu để Hạ Hầu Lam hưởng thụ, há chẳng đáng tiếc lắm sao ? Tất nhiên là cô ta phải thuộc về ta rồi ...
Lão từ từ thu mục quang lại, nhìn qua hắc y nhân to cao và nói:
- Ngươi nói xem, có phải thế không ?
- Đúng vậy ! - Hắc y nhân cao to vội cúi người nói - Lão chủ nhân là đương thế đệ nhất, lý đương nhiên là phải tận hưởng mỹ nhân trong thiên hạ.
Hắc y lão nhân ngửa mặt cười lớn một tràng rồi nói:
- Ngươi ăn nói khéo lắm !
Hắc y nhân cao to vội cúi đầu nói:
- Lão chủ nhân minh giám, mỗi lời của thuộc hạ đều xuất tự đáy lòng !
Hắc y lão nhân cười ha hả rồi nói:
- Kỳ htực, ngươi nịnh nọt chẳng qua cũng chỉ vì ...
Lão hơi dừng lại rồi nói tiếp:
- Ngươi là người duy nhất biết bí mật và biết diện mục của ta !
Hắc y nhân cao to vội nói:
- Đúng vậy, đó là sự tin tưởng của lão chủ nhân đối với lòng trung thành không gì thay đổi của thuộc hạ !
Hắc y lão nhân hỏi:
- Hai người kia thì sao ?
Hắc y nhân cao to nói:
- Là lần đầu tiên chiêm ngưỡng tiên nhan của lão chủ nhân, và cũng là ...
Hắc y lão nhân cắt lời, nói:
- Ta không muốn để nhiều người biết ta, ngươi biết phải làm thế nào rồi (mất trang) Hắc y nhân cao to nói:
- Bẩm lão chủ nhân, thuộc hạ không dám bất tuân, ngay hôm lão chủ nhân giao phó, thuộc hạ đã ...
Hắc y lão nhân cắt lời, nói:
- Được, ngươi đi đi !
Hắc y nhân cao to "vâng" một tiếng rồi quay người lướt đi. Hắc y lão nhân cũng tung người phóng đi như chớp, thoáng chốc đã mất hút tung tích.
oo Nơi này kêu bằng Ngũ Hà, là một tiểu trấn không quá lớn cũng không quá nhỏ !
Đa số cư dân ở tiểu trấn này là dân chài, đó là vị dựa núi ăn núi, dựa

nước ăn nước, mà tiểu trấn Ngũ Hà này nằm sát sông Hoài Hà. Cũng vì nằm cận kề sông Hoài Hà nên tiểu trấn này có khá nhiều quán rượu khách điếm, bởi lẽ thương khách qua lại sông Hoài Hà cũng muốn lên bờ nghỉ ăn uống.
Hôm nay có một người cũng đến tiểu trấn Ngũ Hà, nhưng không phải bằng đường thủy mà bằng đường bộ. Người này mặc thanh y, thân hình cao ráo, tướng mạo phóng khoáng thoát tục, tất nhiên đó là Hạ Hầu Lam !
Lúc chàng vào tiểu trấn thì dưới một gốc đại thụ bên đường ngoài cổng trấn có một hán tử nằm hóng mát, mũ rơm rộng vành che mặt, hai chân duỗi dài bất động, có lẽ là đã ngủ rồi ! Đây cũng là cảnh thường thấy ở một nơi nắng nóng như thế này !
Sau khi Hạ Hầu Lam thản nhiên vào tiểu trấn thì hán tử kia đột nhiên ngồi bật dậy, mũ rơm rơi vào lòng, để lộ một khuôn mặt. Đó là một khuôn mặt dài như mặt ngựa, sắc diện nhợt nhạt thâm trầm, mày chữ bát, mắt như người đưa ma.
Hắn nhìn bóng hình phía sau Hạ Hầu Lam rồi bất giác mỉm cười một cách khó hiểu, đoạn đội mũ lên đầu, đứng dậy phủi mông rồi theo sau Hạ Hầu Lam vào tiểu trấn.
Dường như Hạ Hầu Lam không phát hiện được gì, vì trời nắng nóng nên tiểu trấn khá vắng vẻ, chàng đứng nhìn xung quanh một lúc rồi cất bước đi về phía trái !
Bên này có mấy tửu quán với nhiều tiếng nói náo nhiệt ở trong, nhưng ngoài cổng chẳng có mấy hành nhân, có lẽ mọi người đều nấp trong nhà tránh nắng.
Hạ Hầu Lam bước thẳng vào một tửu quán có biển hiệu là Thái Bạch.
Quán nhỏ nên người phục vụ cũng ít, không giống những đại tửu quán, vừa bước vào cửa là có người mời chào lăng xăng chạy tới chạy lui, ở đây khách điếm ăn uống đều tự tìm lấy chỗ ngồi.
Hạ Hầu Lam cũng tự tìm được một chỗ ngồi, lưng tựa vào vách, mặt ngó ra ngoài.
Sau khi an tọa, chàng liếc mắt nhìn xung quang, và bất giác cau mày. Thì ra chàng phát hiện tại bàn phía đông có ba lão nhân đều trên dưới ngũ tuần, một bạch y, một thanh y và một hắc bào !
Bạch y lão nhân mắt phụng mày dài, râu cằm phất phơ, trông có vẻ thoát tục !
Thanh y lão nhân thân thể thấp lùn, mày rậm mắt nhỏ, sắc diện hồng hào, râu vừa rậm vừa dày, song thủ khá to khỏe !
Hắc bào lão nhân thân hình cao gầy, thần sắc trên khuôn mặt xương

xẩu lạnh lùng đến độ kinh người !
Thoạt nhìn, ba lão nhân này chẳng có điểm nào đặc biệt, nhưng dưới mắt Hạ Hầu Lam, ba lão này đều là đương thế đệ nhất cao thủ. Chàng biết đó là lão đại, lão nhị, lão tam, ba vị cốc chủ uy chấn võ lâm của Bất Quy Cốc !
Người của Bất Quy Cốc xưa nay rất ít khi hành tẩu giang hồ, bây giờ có chuyện gì đáng để ba vị cốc chủ phải thân chinh trên giang hồ, đây là một nghi vấn !
Đương nhiên Hạ Hầu Lam chẳng có gì phải sợ ba vị cốc chủ của Bất Quy Cốc này, chàng nhìn qua một lần rồi lập tức thu mục quang thản nhiên như không.
Lúc này, điếm tiểu nhị mang rượu tới, Hạ Hầu Lam nhận bình rượu và tự rót một chung, chàng vừa nâng chung rượu kề môi thì hắc bào lão nhân trong ba vị cốc chủ Bất Quy Cốc muốn đứng dậy !
Thanh bào lão nhân vội xuất thủ giữ lão ta lại, và uống rượu như chẳng có chuyện gì.
Bỗng nhiên ngoaài cổng Thái Bạch tửu quán có tám đại hán lục tục kéo vào, tám người này đều mặc hoàng y, đầu đội mũ rơm rộng vành. Chỉ có một điểm khác nhau, là thân hình của tám đại hán này cao thấp không đồng đều. Hán tử nằm hóng mát dưới gốc cây bên vệ đường trước cổng trấn là một trong tám đại hán này !
Tám hoàng y nhân vừa vào tửu quán thì ba tên chặn ngang cổng, ba tên khác phân ra ngồi mỗi tên một bàn, hoàng y nhân có khuôn mặt nhợt nhạt, thâm trầm và một tên cao to, mắt lớn miệng rộng, mặt đầy nếp nhăn, tướng mạo đáng sợ, cùng bước đến chỗ bàn của Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Lam thấy cũng như không thấy, chàng nâng chung rượu uống cạn một hơi rồi cầm lấy đôi đủa tre ! Lúc này hai hoàng y nhân đã đến gần và dừng bước trước mặt Hạ Hầu Lam, hoàng y nhân mắt to miệng rộng, khai khẩu như sấm động:
- Hạ Hầu Lam ...
Hạ Hầu Lam ngước mắt lên nhìn và thản nhiên nói:
- Các hạ biết tại hạ à ?
Hoàng y nhân miệng rộng nói:
- Không biết thì không thể tìm ngươi !
- Được ! - Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Tránh qua một bên để ta nói với những tửu khách vô tội một tiếng.
Quả nhiên, hai hoàng y nhân liền dịch bước qua một bên !
Hạ Hầu Lam mỉm cười rồi cao giọng gọi:
- Tiểu nhị !

Điếm tiểu nhị đáp lời rồi chạy tới, vừa cúi người vừa cười cầu tài, nói:
- Thì ra quan khách có thêm bằng hữu, lấy hai chung nữa phải không ?
Hạ Hầu Lam khẽ lắc đầu, nói:
- Không, tiểu nhị, xin hãy nói với tửu khách trong quán một tiếng, xin bọn họ ăn uống xong rượu thịt trước mặt thì trả tiền rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này ...
Điếm tiểu nhị sững sờ, hắn ngạc nhiên nói:
- Khách quan, đây là ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Chậm một bước là cẩn thận kẻo máu nhuốm vào thân đấy !
Điếm tiểu nhị lại sững người, tròn xoe hai mắt, nhưng hắn lập tức hiểu ý, đương thời sắc diện tái nhợt. Hắn định quỳ gối van xin thì hoàng y nhân miệng rộng trừng mắt quát:
- Đi !
Bộ dạng hắn vốn đã kinh người, huống hồ là khi trừng mắt quát tháo, điếm tiểu nhị sợ đến vãi ra quần, hắn vội quay người bỏ chạy. Kỳ thực, không cần hắn nói thì tửu khách cũng biết, bởi lẽ chẳng có ai đui điếc gì. Thế là tửu khách lần lượt buông chén, tính tiền rồi chuồn sạch ! Ngay cả ba vị cốc chủ Bất Quy Cốc cũng bỏ đi.
Lúc này lão chủ quán thấy bất ổn nên vội rời quày định bước ra khuyên giải, nhưng hoàng y nhân miệng rộng liền cười nhạt nói:
- Lão đầu, muốn sống thêm vài ngày thì hãy trốn vào nhà đi !
Lão chủ quán nghe vậy thì kinh tâm khiếp đảm, thân người run bần bật, lão vội quay người chuồn vào nhà trong.
Hoàng y nhân miệng rộng lạnh lùng nói:
- Hạ Hầu Lam, sạch cả rồi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Ta còn thấy rõ hơn ngươi ...
Chàng chỉ gã mặt ngựa thâm trầm và nói tiếp:
- Vừa rồi hắn chờ ta trước cổng trấn, bây giờ tám các ngươi theo ta đến tửu quán, làm mất hết tửu hứng của ta, ngươi nói thử xem, rốt cuộc là tại sao ?
Hoàng y nhân miệng rộng lạnh lùng nói:
- Lẽ nào bản thân ngươi không hiểu ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Nếu hiểu thì ta còn hỏi làm gì ?
- Nói cũng phải.
Hoàng y nhân mặt ngựa tiếp lời:

- Lào đại, nói cho hắn biết cũng chẳng sao !
Hoàng y nhân miệng rộng cười nhạt nói:
- Hạ Hầu Lam, tám huynh đệ bọn ta từ phương nam vượt thiên lý xa xôi đến đây chỉ vì một chuyện, ngươi giao nha đầu của Đồng gia ở Kim Lăng ra thì có thể an nhiên rời khỏi nơi này !
Hạ Hầu Lam "à" một tiếng rồi nói:
- Hóa ra là vì Ngọc Thiềm Thừ, ai bảo các ngươi đến tìm ta vậy ?
Hoàng y nhân miệng rộng nói:
- Là chính ngươi !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:
- Nói thế nghĩa là sao ?
Hoàng y nhân miệng rộng nói:
- Phóng mắt khắp võ lâm thiên hạ, ai lại không biết ngươi đã tái xuất giang hồ, và giết cả nhà Đồng gia !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Xem ra ta bị hại không nhẹ ...
Chàng nhìn qua hoàng y nhân mặt ngựa và tiếp lời:
- Hắn đợi ta ngoài cổng trấn, điều đó chứng tỏ các ngươi đã biết trước ta tất sẽ đến Ngũ Hà này, ai nói cho các ngươi biết điều đó, có thể nói cho ta nghe không ?
Hoàng y nhân miệng rộng nói:
- Ta không có thời gian nhàn rỗi đó, và cũng không cần thiết !
- Tốt ! - Hạ Hầu Lam gật đầu, nói - Vậy thì chờ lát nữa sẽ nói vậy, tám các ngươi cũng khá gan dạ đấy, cơ hồ khiến ta không dám tin ...
Chàng vỗ vỗ vào ngực và nói tiếp:
- Ngọc Thiềm Thừ hiện đang ở trên người ta, kẻ nào có bản lĩnh cứ đến lấy !
Hoàng y nhân miệng rộng chợt biến sắc, hắn cười nhạt rồi nói:
- Điều đó là tất nhiên !
Lời vừa dứt thì hắn và Hoàng y nhân mặt ngựa cùng xuất thủ một lúc, một trảo chụp vai trái, một trảo chụp vai phải, thế công nhanh như chớp !
Hạ Hầu Lam vẫn chưa xuất thủ, thân hình ngửa ra sau đủ tránh né song trảo của đối phương, chàng mỉm cười, nói:
- Xưa nay ta luôn nhượng ba chiêu, đây là chiêu thứ nhất ...
Lời vừa dứt thì nghe Hoàng y nhân miệng rộng quát một tiêng, kế đó hắn cùng tên mặt ngựa biến trảo thành thế phát, mười đầu ngón tay cùng phất vào hai vai Hạ Hầu Lam. Nếu bị phất trúng thế này thì hai vai Hạ Hầu Lam tất bị tàn phế chứ không nghi ngờ gì nữa ! Trong khi đó, thân hình Hạ Hầu Lam vốn đã ngửa ra sau, muốn tiếp tục tránh

né là chuyện rất khó.
Những tưởng mười đầu ngón tay sẽ phất trúng hai vai Hạ Hầu Lam, nào ngờ thân hình Hạ Hầu Lam đã ngửa ra sau lại tiếp tục ngửa ra sau, thế phất của mười ngón tay lập tức rơi vào hư không.
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Đây là chiêu thứ hai ! Chỉ còn một chiêu cuối cùng thôi, cơ hội khó có, phải vận toàn lực mà thi triển.
Thân hình chàng lúc này dường như nằm bằng với mặt đất, nửa thân trên treo lơ lửng trong không trung ?
Hoàng y nhân miệng rộng cười nhạt, nói:
- Chẳng những toàn lực thi triển mà còn hạ sát thủ !
Hắn quát lớn một tiếng rồi cùng tên mặt ngựa vung chưởng vỗ ra ! Mười thành chưởng lực uy mãnh kinh người, thế chưởng nhằm đánh vào nửa thân trên của Hạ Hầu Lam. Lần này quả nhiên bọn chúng xuất chiêu rất tàn độc, dù muốn tránh né cũng khó tránh né.
Nhưng Hạ Hầu Lam rốt cuộc vẫn là Hạ Hầu Lam, chàng mỉm cười, nói:
- Ba chiêu qua rồi, hãy cẩn thận tiếp lại thủ của ta !
Thân hình chàng bật mạnh lên, hai đạo chưởng phong như xuyên qua kẽ hở mà cùng phát, đồng thời song cước dưới bàn cũng bật lên đạp vào chân của đối phương. Chừng đó đã đủ cho hai hoàng y nhân nếm mùi đau khổ.
Cả hai cùng kêu thất thanh, một tên gãy chân trái, một tên gãy chân phải, hai tiếng kêu thảm vừa phát ra thì liền nghe Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Cẩn thận !
Hai tay chàng chụp vào mép bàn rồi hất mạnh một cái, toàn bộ ly chén rượu thịt và cả chiếc bàn chụp mạnh xuống đầu hai hoàng y nhân. Chân gãy tay gãy, lại thêm chiếc bàn gỗ chụp xuống đầu, thử hỏi hai tên này làm sao bò dậy nổi nữa ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên như chẳng có chuyện gì, chàng búng người đứng dậy và mỉm cười, đoạn quét mục quang nhìn sáu tên còn lại rồi nói:
- Sáu người còn muốn Ngọc Thiềm Thừ nữa không ?
Sáu hoàng y nhân này đã sớm cả kinh thất sắc, nghe vậy thì chúng đồng thanh quát lớn:
- Muốn luôn cả mạng ngươi nữa !
Lời vừa dứt thì hai tên liên thủ xông lên. Đó là hai hoàng y nhân có tướng mạo hung ác và xấu xí nhất !
Hạ Hầu Lam xạ hàn quang nhìn chúng và cười nhạt, nói:

- Các ngươi thật là chưa đến Hoàng Hà chưa chịu thôi, tiếp chiêu !
Chàng vung cước đá một cái, hoàng y nhân mặt ngựa lập tức kêu thảm, toàn thân hắn mang theo chiếc bàn gồ bay về phía hai hoàng y nhân đang xông tới. Hai tên này không đề phòng nên cả kinh biến sắc, tên bên trái vung thủ đánh chiếc bàn văng ra, tên bên phải tiếp đỡ gã mặt ngựa, nhưng đó đã là một thi thể đầy máu me từ thất khiếu (hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng) chảy ra.
Hạ Hầu Lam quả nhiên đúng với danh hiệu "Lạt Thủ Thần Ma" !
Hoàng y nhân bên phải rùng mình buột miệng kêu thất thanh với giọng bi thảm:
- Lão bát xong rồi, chúng ta liều mạng với hắn !
Tiếng kêu của hắn vừa dứt thì năm tên còn lại lập tức thò tay vào thắt lưng.
Nhưng Hạ Hầu Lam vẫn luôn nhanh hơn người một bước, chàng đạp chân lên giữa ngực hoàng y nhân miệng rộng rồi thản nhiên cười, nói:
- Kẻ nào dám giở trò bừa bãi thì ta lấy mạng hắn trước đấy !
Lời này quả nhiên trấn áp được năm hoàng y nhân kia, chẳng tên nào dám vọng động nữa !
Hoàng y nhân ôm thi thể gã mặt ngựa kêu bằng "lão bát" lớn tiếng quát:
- Hạ Hầu Lam, ngươi thật là tàn độc ...
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Tám các ngươi không biết ta được gọi là Lạt Thủ Thần Ma sao, vừa nay Thần Ma ta hạ thủ với lũ ma các ngươi chưa bao giờ lưu tình. Vả lại nếu đổi người khác mà được võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ thì ta không cho rằng các ngươi sẽ không giết người đó !
Hoàng y nhân ôm thi thể định nói nữa nhưng Hạ Hầu Lam đã cướp lời nói tiếp:
- Đừng nhiều lời, ngươi nên biết việc dám tìm Hạ Hầu Lam ta thế này, nhiều năm qua chẳng có mấy kẻ sống sót, nói, là kẻ nào cho các ngươi biết rằng ta sẽ đến Ngũ Hà này ?
Hoàng y nhân ôm thi thể cười nhạt nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi cho rằng ta sẽ nói sao ?
Hạ Hầu Lam lạnh lùng nói:
- Ta cho rằng ngươi không thể không cần sinh mạng lão đại các ngươi ...
Hoàng y nhân ôm thi thể bất giác rùng mình, nhất thời im lặng bế khẩu.
Hạ Hầu Lam quét song mục đầy thần uy nhìn qua sáu tên một lượt

rồi nói:
- Tính nhẫn nại của ta không mấy tốt, ta đếm đến ba, nếu các ngươi ...
Đột nhiên nghe một hoàng y nhân nói:
- Hạ Hầu Lam, cứ cho là ngươi lợi hại, ta nói !
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Thế mới phải, nói đi, ta nghe đây !
Hoàng y nhân này nói:
- Đó là có người truyền tin trong võ lâm ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Ta hỏi người truyền tin đó là ai ?
Hoàng y nhân này nói:
- Là những hắc y hán tử, không quen biết !
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Là những hắc y hán tử à, nhiều thế sao ?
- Đúng vậy, ít ra thì huynh đệ bọn ta cũng gặp được hai tên !
- Tại đâu ?
- Gần Phụng Dương !
- Tướng mạo bọn chúng thế nào, có gì đặc biệt không ?
- Rất khó nói ! - Hoàng y nhân nói - Chỉ có vết dao trên mặt là dễ thấy !
Hạ Hầu Lam nói:
- Ngươi không lừa dối ta đấy chứ ?
Hoàng y nhân này nói:
- Không cần thiết phải làm thế, tin hay không tùy ngươi !
- Được ! - Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Vậy ta nói cho ngươi biết, chỉ có kẻ có đức mới có thể giữ được kỳ trân chí bảo, bằng không chẳng khác gì chuốc họa sát thân, nghĩ các ngươi nhất thời hàm hồ động lòng tham, bình sinh cũng không làm chuyện ác gì lớn, hôm nay ta xử đến đây thôi. Nhưng ta cũng nói trước, khi ta đi, kẻ nào dám vọng động thì ta sẽ lấy mạng kẻ đó, kẻ nào không tin cứ việc thử rồi biết !
Nói đoạn, chàng bước qua người hoàng y nhân miệng rộng, kẹp tay sau lưng, chậm rãi thản nhiên đi ra ngoài. Uy danh Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma quả nhiên kinh thế hãi tục, dù thần thái tên nào tên nấy đều tỏ ra hung tợn nhưng chẳng tên nào dám động đậy !
Đột nhiên có tiếng quát như sấm sét vang lên từ phía sau Hạ Hầu Lam, hoàng y nhân miệng rộng cho rằng đây là cơ hội tốt nhất nên vận toàn chân lực bình sinh bật dậy rồi tung người bổ nhào về phía Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam quay lại mỉm cười, nói:
- Ta đã nói tất phải làm, các ngươi xem đây !
Lời phát chưởng xuất, đơn chưởng từ trước đẩy mạnh ra sau.
Hoàng y nhân miệng rộng kêu thảm một tiếng, thân hình bị chưởng lực đánh văng vào vách tửu quán rồi rơi xuống đất, tứ chi buông xuôi, toàn thân bất động. Hạ Hầu Lam cũng chẳng dừng bước, chàng tiếp tục đi ra ngoài.
Sáu hoàng y nhân còn lại vừa tức vừa giận, nhiệt huyết bừng bừng dâng lên, bọn chúng thét lớn rồi liên thủ bổ nhào về phía Hạ Hầu Lam. Song mục Hạ Hầu Lam nhướng lên, chàng khẽ quát:
- Hoàng Y Bát Ma xóa tên khỏi võ lâm từ đây !
Thân hình chàng quay phắt lại, song chưởng xuất như chớp, một loạt tiếng "binh, binh ... " liên tiếp vang lên, sau đó tĩnh lặng như tờ !
Nhìn lại đường trường, tám hoàng y nhân sắc diện nhợt nhạt, thân hình nằm ngay đơ bất động, máu tươi chảy thành dòng dưới đất.
Bàn ghế trong tửu quán ngổn ngang, bình ly chén bát vỡ bay tứ tung, cảnh tượng vừa bát nháo vừa ghê rợn kinh thiên động địa.
Hạ Hầu Lam lấy ra một vật đặt lên quày rượu và lớn tiếng nói:
- Chủ quán, trên quày rượu có hạt minh châu, xem như ta bồi thường toàn bộ tổn thất trong quán.
Nói xong, chàng quay người cất bước đi ra khỏi Thái Bạch tửu quán !
Bên ngoài có khá đông người vây lại xem náo nhiệt, tuy nhiên tất cả đều đứng ở xa xa, vừa thấy Hạ Hầu Lam bước ra thì bọn họ vội vàng chạy tứ tán tựa như thấy hung thần ác sát.
Hạ Hầu Lam thản nhiên không nhìn thấy gì, chàng cất bước chậm rãi đi về hướng tây.
Nhưng vừa đi chẳng được mấy bước thì đột nhiên có một bạch y hán tử từ bên đường lớn chạy đến, người này dừng bước cung thủ định khai khẩu thì đã nghe Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Các hạ là người của Bất Quy Cốc phải không ?
Bạch y hán tử sững sờ, nhưng y lập tức trấn định tinh thần và nói:
- Không sai, ba vị cốc chủ của tệ cốc mời Hạ Hầu đại hiệp quá bộ sang bên kia nói chuyện !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Ta cũng xứng với từ "đại hiệp" sao ?
Bạch y hán tử lại ngẩn người, biến sắc, nhất thời không nói gì !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Phiền các hạ thông báo với ba vị cốc chủ của quý cốc rằng Hạ Hầu Lam có chú tkhách khí với người trong bạch đạo nên không nhẫn tâm hạ sát thủ, không muốn tạo thêm sát nghiệt, nếu ba vị vẫn muốn

tìm tại hạ thì đến khách điếm trước mặt mà hỏi, tại hạ trú ở đó !
Nói đoạn chàng không chờ bạch y hán tử có phản ứng mà thản hiên cất bước đi tiếp !
Bạch y hán tử tỏ vẻ khó xử gọi thì không dám gọi, ngăn cản cũng không dám ngăn cản, nhưng không gọi hoặc không ngăn cản thì trở về phục mệnh thế nào đây ?
Y còn đang băn khoăn không biết làm thế nào thì bỗng Hạ Hầu Lam quay lại nói:
- Các hạ không cần sầu mi khổ diện lo lắng làm gì, ta sẽ đi với các hạ một chuyến vậy !
Nói đoạn, chàng quay hẳn người lại, bạch y hán tử vốn đang kinh hoảng, nhưng nghe xong thì lập tức vui mừng, y vội cung thủ mỉm cười, nói:
- Đa tạ Hạ Hầu đại hiệp ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Ta hy vọng từ bây giờ trở đi, các hạ chớ khẩu thị tâm phi gọi ta là đại hiệp nữa. Sao không dứt khoát khẩu tâm như một gọi ta một tiếng là ác ma, như thế nghe có thuận tai hơn không ?
Bạch y hán tử không dám nói thêm, y vội cung thủ nói:
- Để tại hạ dẫn đường !
Nói đoạn, y quay người đi về hướng cổng trấn.
Hạ Hầu Lam cũng chẳng nói gì thêm, chàng lặng lẽ bước theo sau !
Bạch y hán tử dẫn Hạ Hầu Lam ra khỏi tiểu trấn rồi rẽ bước đi về hướng đông. Đây là một vùng hoang dại rộng lớn, cỡ cao hơn thước.
Vừa rẽ qua hướng đông thì Hạ Hầu Lam nhìn thấy trước cánh rừng ở ngoài xa ba mươi trượng có vị cốc chủ của Bất Quy Cốc là bạch y, thanh y và hắc bào lão nhân sánh vai mà đứng. Khoảng cách ba mươi trượng vốn là chuyện trong chớp mắt của người học võ, vì vậy nên chớp mắt bọn Hạ Hầu Lam đã đến nơi. Chàng dừng bước cách ba vị cốc chủ hơn trượng, song thủ buông xuôi, đứng im bất động.
Bạch y hán tử vội bước lên trước, cúi người bẩm báo:
- Bẩm cốc chủ, Hạ Hầu đại hiệp đến !
Xem ra y vẫn không sửa đổi cách xưng hô, điều này cũng dễ hiểu, bởi lẽ y căn bản không dám thay đổi.
Hắc bào lão nhân lạnh lùng phất tay, bạch y hán tử lập tức cúi đầu và lui bước sang một bên.
Lúc này bạch y lão nhân mới cung thủ, thần thái tỏ ra rất nghiêm túc, lão nói:
- Phiền Hạ Hầu đại hiệp phải dời đại giá, lão khiếu xin tạ tội trước !
Hạ Hầu Lam đáp lễ rồi mỉm cười, nói:

- Đâu dám, Hạ Hầu Lam là kẻ hậu học, lý đương nhiên phải theo sự gọi bảo mà đến bái kiến !
Bạch y lão nhân vội nói:
- Hạ Hầu đại hiệp uy nghi, huynh đệ lão khiếu không muốn làm phiền lương dân và cũng không dám làm kinh thế hãi tục nên mới sai người mời Hạ Hầu đại hiệp đến đây !
Hạ Hầu Lam nói:
- Đại cốc chủ không cần khách khí, dám hỏi các vị triệu kiến có chuyện gì không ?
Bạch y lão nhân do dự một lúc rồi hỏi lại rất khéo:
- Lão khiếu thỉnh giáo, trong võ lâm loan truyền Hạ Hầu đại hiệp sát hại mấy chục nhân mạng già trẻ lớn bé ở Kim Lăng Đồng gia rồi bắt cóc ái nữ của Đồng Thiên Hạc, chẳng hay chuyện này thực hư thế nào ?
Hạ Hầu Lam trả lời càng khéo:
- Nếu tại hạ trả lời rằng "không" thì đại cốc chủ có tin không ?
Bạch y lão nhân hắng giọng một tiếng rồi nói:
- Hạ Hầu đại hiệp được tôn xưng là võ lâm đệ nhất, đã có trả lời như vậy thì lão khiếu đâu dám không tin, chỉ có điều lão khiếu không hiểu tại sao trong võ lâm lại loan truyền như vậy, xin đại hiệp có thể ...
- Đại cốc chủ ! - Hạ Hầu Lam cắt lời, nói - Chuyện này đại cốc chủ nên đi hỏi người loan truyền !
Bạch y lão nhân nói:
- Tất nhiên lão khiếu biết như thế này là mạo muội đường đột, nhưng đáng tiếc Nhất Tàn Chỉ ...
Hạ Hầu Lam lại cắt lời, nói:
- Tại hạ thỉnh giáo, đại cốc chủ có biết cái gì kêu bằng Nhất Tàn Chỉ đó không ?
Bạch y lão nhân nói:
- Nhất Tàn Chỉ uy chấn võ lâm, ai lại không biết, ai lại không hiểu, lão khiếu tuy kiến thức nông cạn nhưng cũng hiểu rằng đó là nhất chỉ tàn mệnh ...
- Không sai ! - Hạ Hầu Lam gật đầu, nói - Cốc chủ có biệt đặc trưng của Nhất Tàn Chỉ ở chỗ nào không ?
Bạch y lão nhân nói:
- Ngoài đả thương chỗ giữa hai hàng chân mày ra, dường như không có đặc chưng gì ...
- Đúng vậy ! - Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói - Bởi thế cho nên chỉ cần là cao thủ hàng đệ nhất võ lâm thì ai ai cũng đều có thể xuất chỉ đâm thủng trán người khác, điều đó dường như không thể

gọi chung là Nhất Tàn Chỉ, đại cốc chủ nghĩ có đúng không ?
Bạch y lão nhân trầm ngâm một lúc, nhưng lão không thể không gật đầu, lão nói:
- Sự thật như vậy, đúng thế !
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy đại cốc chủ nên hiểu, kẻ giết mấy chục mạng ở Kim Lăng Đồng gia không nhất định là Hạ Hầu Lam, vết thương trí mạng đó cũng không thể khẳng định là Nhất Tàn Chỉ !
Bạch y lão nhân lại hắng giọng rồi nói:
- Lời tuy không sai, lý cũng như vậy, chỉ có điều Hạ Hầu đại hiệp nên biết, Kim Lăng Đồng gia là võ lâm thế gia, người người đều là cao thủ hàng đệ nhất, nếu không ....
Hạ Hầu Lam cắt lời:
- Đại cốc chủ đứng đầu Bất Quy Cốc nên tự nhiên phải là cao nhân minh trí, và tự nhiên phải hiểu rõ câu:
nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên ... núi cao còn có núi cao hơn. Trong võ lâm người có công lực cao hơn Hạ Hầu Lam hoặc công lực tương đương Hạ Hầu Lam, e rằng không khó tìm !
Bạch y lão nhân nói:
- Đó là Hạ Hầu đại hiệp uy nghi ...
Hạ Hầu Lam lại cắt lời, hỏi:
- Lẽ nào đại cốc chủ không tin ?
Bạch y lão nhân gật đầu, nói:
- Thâm sơn đại trạch có không ít cao nhân ẩn sĩ, lão khiếu không dám không tin.
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy đại cốc chủ còn không hiểu điều gì ?
Bạch y lão nhân chậm rãi nói:
- Hạ Hầu đại hiệp nên biết, trong võ lâm thiên hạ hiện nay, chưa nghe nói có vị nào công lực cao thâm hơn Hạ Hầu đại hiệp ...
Hạ Hầu Lam bật cười rồi nói:
- Đó là do võ lâm bằng hữu mến mộ mà đề cao, và cũng do người khác thâm tàng bất lộ, chẳng giống tại hạ phơi bày quá lộ liễu nên mới dẫn đến nhiều chuyện phiền phức !
Bạch y lão nhân nói:
- Ý của Hạ Hầu đại hiệp muốn nói là có người giá họa ?
Hay cho câu "Ý của Hạ hầu đại hiệp" !
Hạ Hầu Lam thản nhiên cười, nói:
- Sự thực như đinh đóng cột, tình huống rõ ràng xác thực, phàm kẻ có chút hiểu biết thì vừa nhìn là biết Hạ Hầu Lam bị người ta hại mà

chịu hàm oan !
Câu "phàm kẻ có chút hiểu biết" này cũng không tầm thường !
Chợt nghe hắc bào lão nhân lạnh lùng nói:
- Vậy mấy lời Hạ Hầu đại hiệp nói với Hoàng Y Bát Ma trong tửu quán vừa rồi, nên giải thích thế nào ?
Hạ Hầu Lam "à" một tiếng rồi hỏi:
- Ba vị cốc chủ nghe được à ?
Hắc bào lão nhân nói:
- Lão khiếu luôn ở ngoài cửa !
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Nghe được cũng tốt ...
Chàng quét mục quang nhìn qua ba vị cốc chủ rồi nói tiếp:
- Ba vị cốc chủ, tại hạ xin hỏi, Ô gia huynh đệ là hạng người thế nào ?
Hắc bào lão nhân nói:
- Hoàng Y Bát Ma độc bá Nam Hoang, hung tàn độc ác, giết người vô số, là tà ma ngoại đạo trong hắc đạo, giết trăm lần cũng không rửa hết tội lỗi !
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Tam vị cốc chủ là người sáng suốt ...
Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Tam vị cốc chủ, những lời đó của tại hạ là nói với bọn tà ma ngoại đạo, tuyệt không nói với giới bạch đạo hiệp nghĩa !
Hắc bào lão nhân ngớ người, lão nói:
- Lời này của Hạ Hầu đại hiệp khiến cho người ta khó hiểu rồi !
- Rất đơn giản ! - Hạ Hầu Lam cười cười, nói - Tam vị cốc chủ đã biết Hoàng Y Bát Ma hung tàn độc ác, vậy tại hạ xin hỏi tam vị cốc chủ, dù có lý đầy bụng nhưng có giảng cho tám người đó thông hiểu được không ?
Hắc bào lão nhân ngẩn người bế khẩu.
- Còn nữa ! - Hạ Hầu Lam lại nói - Nếu tại hạ nói với bọn chúng rằng, già trẻ lớn bé mấy chục mạng ở Kim Lăng Đồng gia không phải tại hạ giết, Đồng Uyển Nhược không phải do tại hạ bắt cóc, liệu bọn chúng có tin không ?
Hắc bào lão nhân do dự một lát rồi gật đầu nói:
- Tất nhiên là không tin !
- Đúng vậy ! - Hạ Hầu Lam nói - Đã như thế thì tại hạ hà tất phải phí lời giải thích, gật đầu thừa nhận cho xong, đỡ phải phiền phức !
Hắc bào lão nhân gật đầu, nói:
- Thì ra là như vậy.

Lão trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:
- Nhưng Hạ Hầu đại hiệp nên biết rằng cách nói của Hạ Hầu đại hiệp cố nhiên mỗi câu đều có lý, cũng khiến người ta không thể không gật đầu, song lại rất khó khiến người ta tin được !
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Điều đó không nhất định, phàm là kẻ hiểu biết thuộc giới bạch đạo hiệp nghĩa thì tất nhiên là tin tại hạ.
Hắc bào lão nhân tiếp lời:
- Xin Hạ Hầu đại hiệp lượng thứ cho lão khiếu bạo gan nói thẳng, ba huynh đệ lão khiếu tuy không xứng liệt vào hàng bạch đạo hiệp nghĩa trong võ lâm, nhưng sự việc trọng đại, ba huynh đệ lão khiếu không dám tin !
Hạ Hầu Lam hơi chau mày, chàng nói:
- Ba vị cốc chủ, bốn chữ "sự việc trọng đại" giải thích thế nào ?
Hắc bào lão nhân nói:
- Lão kiếu muốn nói, chuyện có liên quan đến Ngọc Thiềm Thừ !
- Vì vậy nên ba vị không tin ? - Hạ Hầu Lam hỏi.
Hắc bào lão nhân gật đầu nói:
- Sự thực như vậy, lão khiếu không muốn phủ nhận !
Hạ Hầu Lam bật cười sang sảng rồi nói:
- Tại hạ ngỡ rằng ba vị cốc chủ của Bất Quy Cốc là nhân vật bạch đạo hiệp nghĩa, thông tình đạt ý, và cũng là cao nhân hiểu chuyện, sự thực hôm nay khiến tại hạ quá thất vọng. Thế này xem ra dưới một chữ "tham" thì bạch đạo hiệp nghĩa và hắc đạo tà ma chẳng có gì khác nhau, ba vị cốc chủ, tại hạ không có nhiều thì giờ, có lẽ ba vị cũng không thích nói nhiều, xin cứ nói rõ một câu, ba vị gọi Hạ Hầu Lam đến đây là có ý gì ?
Hắc bào lão nhân đỏ mặt, lão nói:
- Không dám, ba huynh đệ lão khiếu không dám tự xưng là người trong giới bạch đạo hiệp nghĩa, chẳng qua chỉ vì "hộ bảo" mà thôi !
Hạ Hầu Lam chau mày hỏi:
- Ba vị cốc chủ, hai chữ "hộ bảo" nên hiểu thế nào đây ?
Hắc bào lão nhân nói:
- Ba huynh đệ lão khiếu chỉ sợ Hạ Hầu đại hiệp nhất thời bất cẩn, ngộ nhỡ để Ngọc Thiềm Thừ rơi vào tay bọn tà ma, dẫn đến trường gió tanh mưa máu trong võ lâm ...
Hạ Hầu Lam gật đầu mỉm cười nói:
- Hóa ra là như vậy, ba vị cốc chủ, tại hạ xin hỏi nếu Ngọc Thiềm Thừ đó nằm trong tay ba vị thì có đảm bảo an toàn không ? Có dẫn đến phong ba bão táp trong võ lâm không ?

Hắc bào lão nhân lại đỏ mặt, lão ấp úng nói:
- Chuyện này ... chuyện này ...
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Bình sinh tại hạ không thích nói vòng vo tam quốc, sao ba vị cốc chủ không nói đại ra rằng, tại hạ là ma trong ma, sợ Ngọc Thiềm Thừ đó rơi vào tay tại hạ ?
Hắc bào lão nhân đỏ mặt tía tai, nhất thời bế khẩu đứng yên !
Đột nhiên nghe thanh y lão nhân khai khẩu:
- Hạ Hầu đại hiệp, ba huynh đệ lão khiếu tuy không dám nhận là giới bạch đạo hiệp nghĩa, nhưng cũng không dám không bảo vệ sự bình an của võ lâm !
Hạ Hầu Lam thản nhiên cười nói:
- Nhị cốc chủ quả nhiên là người phóng khoáng, ăn nói phóng khoáng, nhưng e rằng cũng chưa đủ sức thuyết phục, tại hạ xin hỏi, ba vị muốn bảo vệ sự bình an của võ lâm thật chăng ?
Thanh y lão nhân gật đầu nói:
- Không sai, nếu có dị tâm thì trời tru đất diệt !
Hạ Hầu Lam nói:
- Ba vị thật đáng kính đáng phục, vậy xin hỏi nhị cốc chủ, sau khi đoạt Ngọc Thiềm Thừ từ tay tại hạ rồi thì ba vị đỉnh xử trí võ lâm chí bảo đó như thế nào ?
Thanh y lão nhân nói:
- Trước tiên ba huynh đệ lão kheiéu cất kỹ nó trong Bất Quy Cốc, sau đó phát thiệp khắp võ lâm thiên hạ, mời các đại môn phái và võ lâm đồng đạo đến cùng tìm cách xử trí !
Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:
- Thật là không có một chút tư tâm, không hổ danh bạch đạo hiệp nghĩa, nhưng nhị cốc chủ chờ tới khi các đại môn phái và võ lâm đồng đạo đến Bất Quy cốc thì sợ rằng ba vị không biết đã đi phương nào rồi !
Thanh y lão nhân đỏ mặt, lão nói:
- Hạ Hầu đại hiệp, đây là ý gì ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Muốn tại hạ nói toạt ra chăng ? Ba vị tự cho mình là bạch đạo hiệp nghĩa, nhưng trước một chữ "tham", hành vi lại đặc biệt hơn bọn hắc đạo tà ma. Ba vị luôn miệng nói là bảo vệ sự bình an cho võ lâm, song cốt yếu là muốn chiếm cứ Ngọc Thiềm Thừ. Xem ra hiện nay trong võ lâm có quá nhiều người lừa đời cầu danh, quá nhiều kẻ đeo mặt nạ giả, bên ngoài nhân hiệp trong lòng gian trá, thật là ngụy quân tử không bằng chân tiểu nhân !

Thanh y lão nhân run người biến sắc, lão quát lớn:
- Hạ Hầu đại hiệp, ngươi chớ ngậm máu phun người !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Có ngậm máu phun người hay không thì trời biết đất biết, lão biết tại hạ biết, tại hạ nói thêm với ba vị một câu nữa, chuyện không phải Hạ Hầu Lam gây ra, ngọc cũng không ở trên người Hạ Hầu Lam, tin hay không tin tùy ba vị, lời đến đây là hết, cáo biệt !
Nói đoạn, chàng cung thủ chào rồi quay người định cất bước.
Thanh y lão nhân quát lớn:
- Hạ Hầu Lam đứng lại !
Hạ Hầu Lam từ từ quay người lại và nói:
- Nhị cốc chủ, còn chuyện gì nữa ?
Thanh y lão nhân mục xạ hàn quang, lão cười nhạt một tiếng rồi nói:
- Hạ Hầu Lam, không giao Ngọc Thiềm Thừ ra, ngươi cho rằng có thể đi được sao ?
Hạ Hầu Lam tỏ vẻ ngạc nhiên, chàng nói:
- Ba vị định ngăn cản tại hạ chăng ?
Thanh y lão nhân chỉ tay ra ngoài xa và nói:
- Ngươi hãy tự nhìn đi !
Theo tay lão chỉ, Hạ Hầu Lam thấy ngoài mười trượng xung quanh chàng, hoặc bụi cây, hoặc sau tảng đá, hoặc sau đống cỏ, đều có mấy chục bạch y nhân đeo kiếm đang từ từ rời vị trí mai phục tiến lại !
Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam nhướng cao lên mấy phân, chàng nói:
- Nhị cốc chủ, tất cả đều là cao thủ của "Bất Quy Cốc" chăng ?
Thanh y lão nhân lạnh lùng gật đầu nói:
- Không sai !
Hạ Hầu Lam lại tỏ vẻ ngạc nhiên, chàng nói:
- Bằng vào bọn họ mà cản được tại hạ sao ?
Thanh y lão nhân nói:
- Bạch y kiếm thủ của Bất Quy Cốc có Cửu Cửu Kiếm Trận tựa như Thập Bát La Hán Trận củ Thiếu Lâm uy chấn võ lâm, giang hồ hiếm thấy, ngươi có thể thử xem !
Hạ Hầu Lam chưa vội trả lời, chàng quét mục quang nhìn qua bạch y lão nhân và nói:
- Đại cốc chủ, từ ngày tái xuất giang hồ, tính tình trước đây của Hạ Hầu Lam đã thay đổi, không muốn tạo nhiều sát nghiệt, tại hạ xin nói rò trước, kiếm trận mà những bạch y kiếm thủ này của quý cốc lập thành tuyệt đối không ngăn được tại hạ. Nếu quý cốc bức ép nữa thì

đó là do "Bất Quy Cốc" tự chuốc lấy phiền phức, thời gian không còn bao nhiêu, mong đại cốc chủ minh trí suy nghĩ cho kỹ !
Những lời này rất chân thật, đây cũng là sự nhẫn nại lớn nhất của Ngọc Diện Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam - kể từ khi tái xuất giang hồ, nhưng đáng tiếc ...
Bạch y lão nhân lạnh lùng khai khẩu:
- Bổn cốc không tiếc cốc hủy nhân vong, tận xuất toàn lực bảo vệ sự thái bình cho võ lâm.
Lời này nói ra với khẩu khí cương nghi đường hoàng, chắc như đinh chặt sắt.
Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, chàng nói:
- Vậy thì tại hạ chẳng còn gì để nói rồi !
Chàng quay người và cất bước đi ra ngoài !
Chợt nghe bạch y lão nhân khẽ quát sau lưng chàng:
- Hạ Hầu Lam, giao Ngọc Thiềm Thừ ra thì ngươi có thể đi tự do !
Hạ Hầu Lam nghe như không nghe, chàng thản nhiên đi tiếp.
Bạch y lão nhân lại nói:
- Hạ Hầu Lam, giao Ngọc Thiềm Thừ ra ...
Hạ Hầu Lam vẫn bước đi như không nghe thấy gì.
Bạch y lão nhân cười nhạt, nói:
- Sự bất quá tam, Hạ Hầu Lam ngươi chớ oán lão phu đấy nhé !
Lời của lão ta vừa dứt thì Hạ Hầu Lam cảm thấy có ba đạo âm phong uy mãnh đánh vào ba đại huyệt sau lưng chàng, hạ thủ tuyệt độc, không chút lưu tình !
Hạ Hầu Lam bật cười, nói:
- Đây là hành vi của giới bạch đạo hiệp nghĩa sao ? Vì một Ngọc Thiềm Thừ mà không ngại vây sát người khác sao ?
Nói đoạn, chàng quay phắt người lại, song thủ định phất ra phản kích ! Nào ngờ, chàng vừa quay người lại thì có mấy đạo âm phong lạnh lùng đã bắn tới nhanh như chớp, toàn bộ đại huyệt sau lưng chàng đều bị bao phủ. Công lực của bọn bạch y kiếm thủ này thật là không tầm thường, xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn, đồng thời cũng tàn độc kinh người.
Trong tình thế lưỡng đầu thọ địch này, Hạ Hầu Lam không thể không tung người phóng ngang. Nhưng thân hình chàng vừa lách qua trái thì trường kiếm của bọn bạch y kiếm thủ bên trái cũng đâm tới nhanh như chớp, kiếm phong vun vút, kiếm khí lạnh người. Hạ Hầu Lam cả kinh vội soạt chân tới trước, nhưng chỉ hơi chậm một bước mà tay áo trái của chàng "toạt" một đường với hai vết kiếm, cũng may là chưa phạm vào da thịt. Tuy chưa chạm vào da thịt nhưng đối với Hạ

Hầu Lam thế này là đã đủ khó chịu rồi.
Song mục của chàng đột nhiên xạ thần quang, tả chưởng quét mạnh ra, bốn bạch y kiếm thủ kêu "hự, hự ... " rồi loạng choạng lui bước.
Chàng không truy kích bên trái mà vội soạt bước qua phải, hữu chưởng mãnh xuất, lại mấy tiếng kêu thảm nữa vang lên, ba bạch y kiếm thủ vỡ nát lồng ngực, tim gan phèo phổi tuôn ra đất, cảnh chết cực thảm ! Khiến người ta không nhẫn tâm nhìn, thủ pháp cực độc, khiến người ta không rét mà run !
Khi nhìn lại thì Hạ Hầu Lam đoạt một thanh trường kiếm, chàng chống kiếm đứng thản nhiên giữa đương trường.
Lập tức lại có hai bạch y kiếm thủ nữa xông tới, Hạ Hầu Lam phất trường kiếm đánh văng kiếm của hai gã này rồi lớn tiếng nói:
- Đại cốc chủ, tại hạ ...
- Hạ Hầu Lam, câm miệng ! - Bạch y lão nhân nói Ba bạch y kiếm thủ của ta đã tử thương, ta há chịu bãi chiến với ngươi được sao ? Chỉ có một con đường để đi thôi, giao Ngọc Thiềm Thừ trong người của ngươi ra.
Hạ Hầu Lam hơi nộ khí, chàng nói:
- Lão thấy đó, tại hạ đã nương tay lắm rồi đấy !
Chàng đưa tay trái lên xé toạt ngực áo, toàn bộ lồng ngực lộ ra ngoài nhưng nào có Ngọc Thiềm Thừ gì đâu ? Lẽ ra ba vị cốc chủ của Bất Quy Cốc nên tin và bãi thủ mới phải !
Nào ngờ bạch y lão nhân lại cười nhạt, nói:
- Lão phu không phải là đứa trẻ lên ba, hãy nói ra chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ ...
Một tràng cười đầy nộ khí vang dài trên không trung, Hạ Hầu Lam nói:
- Các vị bức người thái quá rồi !
Thân người chàng đột nhiên bốc lên không trung, trường kiếm xuất ra nhanh như chớp, thêm một loạt tiếng kêu thảm, tám bạch y kiếm thủ dường như cùng ngã xuống một lượt, trước ngực đều có một lỗ thủng đầy huyết tươi ! Chiêu này lập tức chấn động toàn đương trường !
Nhưng đáng tiếc thời gian toàn trường bị chấn động quá ngắn, bọn bạch y kiếm thủ chỉ thủ thế ngừng tay trong giây lát rồi lại quát tháo xông lên.
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Các ngươi ép ta phải chém tận giết tuyệt rồi !
Thân hình chàng đột nhiên lao vút lên cao rồi từ nửa tầng không hạ xuống, trường kiếm trong tay áo khởi một màn kiếm quang chụp

xuống đầu bọn bạch y kiếm thủ. Uy lực trải đều mọi nơi, kiếm khí khiến người ta ngộp thở, bọn bạch y kiếm thủ cả kinh thất sắc, tim gan muốn vỡ nát, trốn không kịp và đánh trả càng không thể, xem ra đã sắp vong mạng toàn bộ dưới kiếm của Hạ Hầu Lam.
Đột nhiên có một bóng người lướt tới nhanh như chớp, theo đó là một giọng nói khàn khàn cất lớn:
- A di đà Phật, trời xanh còn có đức hiếu sinh, thí chủ hạ thủ lưu tình một chút !
Thì ra người đến là Cuồng hòa thượng, lão ta đến thật đúng lúc !
Hạ Hầu Lam vội vàng thu kiếm triệt chiêu, thân hình lướt ngang trên không trung rồi hạ thân xuống, ngoài xa mười trượng.
Nhìn lại bọn bạch y kiếm thủ thì tên nào tên nấy đều mặt xanh như tàu lá luột, nhất thời ngẩn người đứng bất động như pho tượng, hồn xiêu phách tán !
Cuồng hòa thượng như bay mà đến, vừa quét mục quang nhìn qua thảm trạng trên đương địa, lão vội chấp tay niệm một tràng phật hiệu, sau đó mới nghiêng người chào ba vị cốc chủ và nói:
- Lão nạp tham kiến ba vị cốc chủ !
Bạch y lão nhân mặt xanh như thép, lão khẽ đáp lễ và nói:
- Không dám, đại hòa thượng là cao nhân phương nào ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Lão nạp là Cuồng hòa thượng !
Ba vị cốc chủ đều lộ vẻ ngạc nhiên, bạch y lão nhân vội nói:
- Thì ra là Cuồng đại sư, huynh đệ lão khiếu thất kính rồi !
Cuồng hòa thượng nói:
- Khách sáo, khách sáo ! Lão nạp tuy cười đời cợt thế, du hí phong trần, nhưng người xuất gia làm đệ tử phật môn vĩnh viễn ôm lòng từ bi, hôm nay đến đây là muốn hóa giải trường huyết kiếp rùng rợn này, chẳng hay đại cốc chủ ...
Bạch y lão nhân cắt lời, nói:
- Đại hòa thượng có biết đây là vì chuyện gì không ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Nếu lão nạp đoán không nhầm thì chuyện có liên quan đến một vật chẳng lành là Ngọc Thiềm Thừ !
Bạch y lão nhân lạnh lùng nói:
- Đúng vậy !
Cuồng hòa thượng tiếp lời:
- Ba vị cốc chủ đức cao trọng vọng, anh danh nửa đời, Bất Quy Cốc uy chấn võ lâm thiên hạ, hùng cứ một phương, lão nạp cho rằng ba vị tuyệt không có ý tranh đoạt vật chẳng đáng có đấy !

Hòa thượng này nói năng rất khéo !
Bạch y lão nhân bất giác đỏ mặt, lão vội nói:
- Huynh đệ lão khiếu chỉ muốn duy trì bảo vệ sự bình yên cho võ lâm, không để bảo vật rơi vào tay tà ma !
Cuồng hòa thượng chấp tay niệm phật rồi nói:
- Tấm lòng của ba vị thật đáng kính, hành động của ba vị cũng thật đáng phục, chỉ có điều ba vị đã tìm nhầm người rồi !
Bạch y lão nhân ngạc nhiên nói:
- Đại hòa thượng, nói thế nghĩa là sao ?
Cuồng hòa thượng chậm rãi nói:
- Ngọc Thiềm Thừ đó không ở trên người Hạ Hầu Lam thí chủ, chính hắn cũng đang đi tìm tung tích Ngọc Thiềm Thừ !
Bạch y lão nhân nói:
- Đại hòa thượng cũng tin hắn sao ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Không phải tin hay không tin, mà sự thực là như vậy !
Bạch y lão nhân lại hỏi:
- Sao đại hòa thượng biết đó là sự thực ?
- A di đà Phật ! - Cuồng hòa thượng nói - Đại cốc chủ hỏi rất hay, nhưng lão nạp chỉ có thể nói cho đại cốc chủ biết đó là sự thật và nguyện lấy cái đầu trọc này bảo đảm, còn lý do thì không thể nào nói ra được !
Bạch y lão nhân chau mày trầm ngâm. Bỗng nhiên nghe hắc bào lão nhân nói:
- Không lẽ đại hòa thượng quen biết với Hạ Hầu Lam ?
Cuồng hòa thượng gật đầu nói:
- Lão nạp và Hạ Hầu thí chủ là bằng hữu vong niên đã nhiều năm.
Hắc bào lão nhân cười nhạt, nói:
- Thảo nào là như vậy !
Hạ Hầu Lam chau mày định nói, nhưng Cuồng hòa thượng đã cướp lời:
- Tam cốc chủ, lão nạp chỉ biết thị phi, không hỏi đến thân sơ !
Hắc bào lão nhân nói:
- Chỉ đáng tiếc là đại hòa thượng không đưa ra được chứng cứ minh xác, võ lâm thiên hạ là trọng, ba huynh đệ lão khiếu không dám dễ dàng tin lời bất kỳ người nào !
Cuồng hòa thượng lại chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:
- Nói vậy là ba vị cốc chủ không tin lời lão nạp ?
Hắc bào lão nhân nói:
- Lão khiếu không dám phủ nhận !

Cuồng hòa thượng nói:
- Lão nạp xin hỏi, ba vị có chắc là muốn bảo vệ bình yên cho võ lâm không ?
Hắc bào lão nhân hơi đỏ mặt, lão nói:
- Đại hòa thượng đã biết thân phận và địa vị của ba huynh đệ lão khiếu, lẽ nào ...
Cuồng hòa thượng tiếp lời:
- Lão nạp không dám nghi ngờ, nhưng lão nạp muốn nói một câu, nếu ba vị thật lòng muốn duy trì và bảo vệ sự bình yên của võ lâm thì không nên tìm Hạ Hầu thí chủ !
Hắc bào lão nhân chau mày hỏi:
- Đại hòa thượng nói vậy nghĩa là thế nào ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Ngọc Thiềm Thừ đó chỉ nằm trong tay Hạ Hậu thí chủ mới không thể dẫn đến huyết tanh mưa máu trong võ lâm ...
Hắc bào lão nhân cười nhạt, nói:
- Đại hòa thượng, lời này là do lão nói phải không ?
- Không sai, là do lão nạp nói !
- Nói thế, đại hòa thượng thừa nhận là Ngọc Thiềm Thừ đó ở trên người Hạ Hầu Lam ?
- Đó chỉ là nguyện vọng của lão nạp, chẳng phải thừa nhận gì cả !
- Đương nhiên rồi ! Đại hòa thượng là bằng hữu vong niên nhiều năm thâm giao với hắn mà !
- A di đà Phật ! - Cuồng hòa thượng nói - Lão nạp vừa nói rồi, lão nạp chỉ hỏi thị phi, bất luận thân sơ !
Hắc bào lão nhân nói:
- Nhưng đáng tiếc là ba huynh đệ lão khiếu không dám tin !
Cuồng hòa thượng nói:
- Vậy tùy ba vị thôi, nhưng lão nạp xin hỏi ba vị có khả năng khống chế được Hạ Hầu thí chủ không ? Có đoạt được cái gọi là Ngọc Thiềm Thừ trên người hắn không ?
Hắc bào lão nhân biến sắc, nhất thời không thể trả lời !
Đột nhiên nghe thanh y lão nhân quát:
- Đại hòa thượng, người xuất gia làm đệ tử phật môn không nghĩ đến an nguy của võ lâm và đông đảo chúng sinh, mà cứ một mực bảo vệ cho tên ma đầu đó là sao, lẽ nào đại hòa thượng muốn thấy ...
- A di đà Phật ! - Cuồng hòa thượng cắt lời, nói - Nhị cốc chủ, người xuất gia làm đệ tử phật môn, trên có tôn chỉ phật tổ, dưới ôm lòng từ bi, phân biệt rõ chính tà thiện ác. Nhị cốc chủ gọi Hạ Hầu thí chủ là ma đầu, nhưng lão nạp thấy ma đầu như Hạ Hầu thí chủ còn hơn

bọn lừa đời cầu danh trong võ lâm, bọn giả vờ đạo đức lương thiện !
Thanh y lão nhân xanh mặt, lão quát lớn:
- Đại hòa thượng, ngươi nói ai lừa đời cầu danh, đạo đức giả ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Lão nạp không chỉ rõ là ai, nhị cốc chủ hà tất phải vội vàng nổi nóng như vậy ? Thực ra là ai thì người đó phải tự hiểu, chỉ vì một Ngọc Thiềm Thừ mà lột mặt nạ hiệp nghĩa, trước một chữ "tham" chẳng khác gì bọn tà ma hắc đạo, không ngại nhúng tay vây máu gây họa cho võ lâm. Nếu là hắc đạo tà ma thì bọn chúng còn dám nói thẳng một chữ "đoạt", còn như bọn người ngụy quân tử kia thì nói vòng vo cái gì bảo vệ bình yên cho võ lâm ....
- Câm miệng ! - Thanh y lão nhân và hắc bào lão nhân cùng quát một lượt !
Thanh y lão nhân nói:
- Đại hòa thượng, ba huynh đệ lão khiếu kính ngươi là phong trần dị nhân, nhưng không ngờ ngươi ...
Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:
- Người xuất gia chỉ làm chuyện nên làm, không dám nhận một chữ "kính" đó, hết lòng khuyên bảo nhưng khó xua được ma chướng, sớm kinh tối kệ nhưng khó lay tỉnh kẻ chấp mê, hòa thượng ta không quản nữa, có Hạ Hầu thí chủ ở đây, nếu ba vị đủ tự tin thì cứ tự mình tìm hắn mà đòi bảo vật, đừng khiến những kẻ vô tội phải bán mạng cho ba vị nữa !
ba vị cốc chủ của Bất Quỷ Cốc tức đến độ xanh mặt run người.
Cuồng hòa thượng vừa dứt lời thì hắc bào lão nhân chỉ tay quát lớn rồi luôn miệng nói:
- Được ! Được ! Được ! ...
Hồi lâu sau lão mới trấn định tinh thần rồi nói tiếp.
- Hòa thượng, Hạ Hầu Lam, hai ngươi nghe đây, ba huynh đệ lão khiếu tự biết khó địch lại hai ngươi nhưng trong võ lâm còn có người khống chế được hai ngươi, hôm nay tạm dừng ở đây, đợi một ngày khác ... Hừ, hừ, đi !
Một chữ "đi" vừa phát thì cả bạch y lão nhân lẫn thanh y lão nhân đều dẫn bọn bạch y kiếm thủ của Bất Quy Cốc mà phóng đi như bay, chớp mắt đã khuất bóng vào sau cánh rừng.
Không khí một trận đại chiến lập tức tiêu tan, dương địa còn lại bảy đến tám thi thể.
Hạ Hầu Lam lắc đầu gượng cười, nói:
- Hòa thượng, xem ra tay của tại hạ lại nhuốm máu rồi, sợ rằng vĩnh viễn khó rửa sạch ...

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói:
- Trên thực tế ngươi không giết người, theo hòa thượng ta thấy, bọn lừa đời cầu danh này đều bề ngoài nhân nghĩa nhưng trong lòng ẩn chứa nhiều gian trá, bớt đi mấy tên cũng tốt thôi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng khắp thiên hạ ai ai cũng đều biết Hạ Hầu Lam là ma trong ma, tội ác khó tha !
Cuồng hòa thượng nói:
- Hành sự chỉ cần ngửa mặt không thẹn với trời, cúi xuống không hổ với đất, hà tất phải quan tâm đến sự bình nghị của nhân tình thế thái ? Nếu ngươi quan tâm đến một chữ "hiệp" thì lúc đầu hà tất phải như vậy ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng, lão nói rất đúng, tại hạ hà tất phải mưu cầu một chữ "hiệp" !
Cuồng hòa thượng tiếp lời:
- Chỉ cần trong lòng hòa thượng ta và Thượng Quan cô nương, ngươi vẫn nhân hiệp là đủ rồi !
Hạ Hầu Lam chỉ cười cười, nhưng thần sắc lập tức trở nên thâm trầm.
Cuồng hòa thượng chăm chú nhìn chàng và nói:
- Phải chăng thí chủ ngươi đang lo lắng cho Thượng Quan cô nương ?
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Sự thật như vậy, hòa thượng, tại hạ sao có thể không lo lắng ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Lo lắng có ích gì chứ ? Nên nghĩ cách cứu cô ta mới phải !
Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Hòa thượng, chẳng thấy hai mẹ con phụ nhân kia đâu cả !
Cuồng hòa thượng nói:
- Đương nhiên, đã bắt cóc người trong lòng của ngươi đi rồi thì bà ta không thể chờ ngươi tìm đến cửa, nhưng chúng ta không cần tìm bà ta nữa, nên để bà ta tìm đến chúng ta !
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Hòa thượng, cõi lòng tại hạ đã loạn rồi !
- Sao không vấn kế hòa thượng ta !
- Tại hạ đợi nhiều giờ rồi, hòa thượng, lão có cách gì ?
- Tất nhiên là có cách, nếu không đâu để ngươi chờ lâu như vậy ?
- Vậy hòa thượng lão mau nói ra xem !
- Ở đây chăng ?

- Thế nào ? Ở đây không được à ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:
- Người chết đầy đất, hòa thượng ta thấy khó chịu quá, nên tìm một nơi khác thôi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng, nơi nào được ?
Cuồng hòa thượng cười cười, nói:
- Vào tửu quán trong trấn một chuyến, chúng ta vừa đi vừa nói !
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Hòa thượng, lão lại nghĩ đến ăn uống rồi, chỉ có điều tại hạ đã không thể vào trấn được nữa !
- Tại sao ?
- Tại hạ đã giết tám người tại một tửu quán trong trấn !
- Ai ? Tại sao ?
- Nam Hoang Hoàng Y Bát Ma ...
Kế đó chàng lượt thuật chuyện vừa xảy ra cho Cuồng hòa thượng nghe.
Nghe xong Cuồng hòa thượng bật cười, nói:
- Hòa thượng ta hiểu rồi, ngươi sợ người ta không dám bán rượu thịt cho ngươi chứ gì ?
Hạ Hầu Lam gượng cười gật đầu nói:
- Đúng vậy, hòa thượng !
Cuồng hòa thượng cười cười, nói:
- Có cách rồi, đeo mặt nạ của ngươi vào, có thêm hòa thượng ta làm bạn thì ai cũng không ngờ ngươi làm hung thủ vừa mới giết người !
Hạ Hầu Lam thất cười, nói:
- Nói đi nói lại, hòa thượng lão cũng muốn ăn uống, được, đi thôi !
Cuồng hòa thượng cười hì hì, thân hình gầy gầy của lão lắc lư bước đi vào trong tiểu trấn. Đi được hai ba bước thì Hạ Hầu Lam khai khẩu.
- Hòa thượng, nói thử xem, cách gì vậy ?
Cuồng hòa thượng cười cười, nói:
- ngươi quên trang giấy đó rồi sao ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ không quên, thế nào ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Ta chỉ chiếu theo lời bà ta mà làm, tung tin ra võ lâm, nói rằng ngươi muốn dùng Đồng Uyển Nhược hoặc Ngọc Thiềm Thừ đổi lấy Thượng Quan cô nương, như vậy còn sợ gì bà ta không tự đi tìm ngươi ?

Hạ Hầu Lam chau mày, chàng lắc đầu nói:
- Hòa thượng, không ổn rồi !
Cuồng hòa thượng nói:
- Sao lại không ổn ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Làm vậy chẳng phải tại hạ tự thừa nhận mình bắt cóc Đồng Uyển Nhược ư ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Cứ cho là ngươi bắt cóc Đồng Uyển Nhược, điều đó có gì ghê gớm chứ ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Điều đó cũng đồng nghĩa với việc tại hạ thừa nhận giết mấy chục mạng người ở Đồng gia !
Cuồng hòa thượng tiếp lời:
- Theo hòa thượng ta thấy, điều đó cũng chẳng có gì ghê gớm !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:
- Hòa thượng, lão sao thế ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:
- Hòa thượng ta chẳng sao cả, tỉnh táo hơn bao giờ hết !
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy sao lão lại nói chẳng có gì ghê gớm ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Trên sự thật, điều đó đích thực là chẳng có gì ghê gớm !
Hạ Hầu Lam càng ngạc nhiên, chàng lắc đầu nói:
- Hòa thượng, tại hạ không hiểu !
Cuồng hòa thượng thản nhiên nói:
- Rất đơn giản, ngươi có giết gần trăm mạng ở Đồng gia và cướp Đồng Uyển Nhược không ?
Hạ Hầu Lam vô cùng kinh ngạc, chàng nói:
- Hòa thượng, lão cũng hỏi tại hạ như thế sao ? Mọi chuyện lão đều biết mà !
- Đúng vậy ! - Cuồng hòa thượng nói - Đã không làm thì ngươi còn sợ gì chứ ? Chẳng phải hòa thượng ta đã nói rồi sao ? Hành sự chỉ cần ngửa mặt không thẹn với trời, cúi xuống không hổ với đất. Bọn chúng nói thế nào cũng mặc.
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng hòa thượng, một khi đối mạt với võ lâm thiên hạ, dù tại hạ có trăm miệng cũng không thể biện bạch.
Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:
- Không cần biện bạch, dù ngươi có nói rách da miệng, võ lâm thiên

hạ vẫn cho rằng ngươi là ma trong ma, giết một người là ác ma, giết trăm người cũng là ác ma, đã như vậy thì ngươi còn biện bạch làm gì ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng tại hạ không thể chịu oan thế này mãi ...
- Thí chủ ngươi quên rồi sao, chỉ có cách này mới có thể cứu được người trong lòng của ngươi !
- Không, tại hạ muốn tự mình đi tìm ...
- Chờ ngươi tìm được thì kỳ hạn ba tháng cũng đã đến, gù ngươi có thể tìm được sớm mấy ngày, nhưng Thượng Quan cô nương ở trong tay bà ta, ngươi có thể cứu được người hay có thể giết bà ta không ?
Hạ Hầu Lam chấn động tâm thần nhất thời trầm mặc bế khẩu.
Cuồng hòa thượng lại nói:
- Ngươi đã là ma trong ma như thiên hạ đều biết, lại thêm vết thương trí mạng là Nhất Tàn Chỉ, ngươi có thể biện bạch được sao ? Ai có thể tin ngươi ? Lấy chuyện vừa rồi mà nói, có hòa thượng ta làm chứng nhân nhưng người ta vẫn không tin, huống hồ ...
- Hòa thượng ! - Hạ Hầu Lam nói - Ba lão cốc chủ của Bất Quy Cốc là hạng lừa đời cầu danh ...
Cuồng hòa thượng nói:
- Sao ngươi biết những người khác không phải như vậy ? Phóng mắt khắp võ lâm, đâu đâu cũng có hạng người như ba lão đó, trước một chữ "tham" bọn họ đều quên cả sinh mạng thì chuyện gì lại không thể làm ? Rốt cuộc ai là người sáng suốt công tâm để hiểu rõ vấn đề ?
Ai còn có thể tin ngươi ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng tiếp tục thế này thì hai tay của tại hạ không biết sẽ vấy bao nhiêu máu nữa !
Cuồng hòa thượng nói:
- Dù sao thì cũng đã vấy máu rồi, hơn nữa, theo hòa thượng ta thấy, nếu hạng người đó càng ít đi thì càng là chuyện tốt cho võ lâm thiên hạ !
Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lát, rồi nói:
- Hòa thượng, đành làm như thế vậy, tại hạ nghe theo lão !
Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói:
- Tình ý của Thượng Quan cô nương đối với ngươi thâm sâu như vậy, dù ngươi phải đối địch với võ lâm thiên hạ thì cũng nên làm, đúng không ?
Hạ Hầu Lam bất giác đỏ mặt, chàng không nói gì !

Lúc này hai người đã vào tới cổng trấn, Hạ Hầu Lam lấy chiếc mặt nạ da người đeo lên.
Trong chớp mắt dung mạo đã thay đổi, bây giờ dù chàng trở lại tửu quán vừa trừ diệt Bát Ma lúc nãy thì sợ rằng chưa chắc có người nhận ra chàng !
Cuồng hòa thượng đưa Hạ Hầu Lam đến một tửu quán có tên Nhất Phẩm Hương, có lẽ bị ảnh hưởng chuyện giết người vừa rồi nên tửu khách trong quán không đông, chỉ có dăm ba người, không khí rất buồn tẻ !
Hòa thượng vào tửu quán, đây là chuyện ly kỳ ít thấy từ thời Bàn Cổ khai thiên đến nay, do vậy hai người vừa bước vào thì tửu khách, tiểu nhị, chủ quán đều ngạc nhiên trố mắt nhìn, kèm theo đó không ít lời xì xào dị nghị.
Nhưng Cuồng hòa thượng thấy như không thấy, ung dung tự tại, lã khệnh khạng bước vào và ngồi vào một bàn trong góc.
Người xuất gia mà không ăn chay thì lục căn thanh tịnh hay không ? Đó là chuyện của bản thân hòa thượng, không có vương pháp nào khép tội chém đầu những người bán rượu thịt cho hòa thượng.
Làm nghề buôn bán, chỉ cần là khách biết tiêu tiền, bất luận hạng người nào cũng được nghênh tiếp !
Vì vậy Cuồng hòa thượng và Hạ Hầu Lam vừa nàng tọa thì điếm tiểu nhị lập tức chạy đến vui vẻ nghênh đón, hắn cúi người nói:
- Lão sư gia muốn ăn uống gì ?
Cuồng hòa thượng chỉ qua Hạ Hầu Lam và nói:
- Hắn mời khách, chuyện kêu rượu thịt là của hắn, hòa thượng ta chỉ biết ăn thôi, đừng hỏi gì ta !
Điếm tiểu nhị ngớ người, nhưng hắn vội quay sang Hạ Hầu Lam. Hạ Hầu Lam cười cười rồi tùy tiện gọi đại mấy món.
Điếm tiểu nhị gật đầu định quay người thì Cuồng hòa thượng gọi lại nói:
- Này, tiểu nhị, chậm một chút !
Điếm tiểu nhị hỏi:
- Lão sư gia có gì dặn dò chăng ?
Cuồng hòa thượng hỏi:
- Trong quán của ngươi có bút mực không ?
Điếm tiểu nhị gật đầu nói:
- Có, có, lão sư gia muốn dùng chăng ?
Cuồng hòa thượng gật đầu nói:
- Đúng vậy, nhân tiện ngươi lấy cho ta vài trang giấy nhé !
Điếm tiểu nhị vâng dạ mấy tiếng rồi quay vào trong.

Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Hòa thượng, lão muốn làm gì vậy ? Không lẽ lão muốn viết thiếp cáo thị ?
Cuồng hòa thượng cười cười, nói:
- Chuyện này giao cho hòa thượng ta, ngươi cứ việc chờ rồi sẽ thấy !
Hạ Hầu Lam lắc đầu thở dài, chàng không nói gì thêm.
Một lát sau, rượu thịt được mang lên, ngoài ra điếm tiểu nhị còn trao nghiêng bút và một trang giấy lớn cho Cuồng hòa thượng.
Cuồng hòa thượng khoát tay, nói với Hạ Hầu Lam:
- Ngươi ăn trước đi, chỉ cần khai khẩu lưu cho ta một chút tình là được rồi !
Đoạn lão quay sang nói với điếm tiểu nhị:
- Ngươi mài mực giúp hòa thượng ta nhé, lát nữa sẽ có thưởng !
Điếm tiểu nhị nghe có thưởng thì vội cười cầu tài và nói:
- Lão sư gia khách sáo rồi, chút việc nhỏ cũng nên giúp thôi !
Nói đoạn hắn vén tay áo lên rồi bắt đầu mài mực cho Cuồng hòa thượng.
Bên này hắn mài mực, bên kia Cuồng hòa thượng cũng không nhàn rỗi, lão rọc trang giấy lớn thành mấy trang giấy nhỏ rồi chấm mực phóng bút viết như rồng bay phượng múa, chớp mắt đã kín mấy trang giấy !
Hạ Hầu Lam kinh ngạc nói:
- Hòa thượng, quen biết nhiều năm nhưng tại hạ không biết thư pháp của hòa thượng lão lại đẹp như vậy !
Cuồng hòa thượng cười cười, nói:
- Chuyện ngươi không biết vẫn còn nhiều !
Nói đoạn, lão hạ bút, lấy trong người ra một nén bạc đặt lên bàn và nói:
- Người xuất gia không chiếm tiện nghi người khác, tiểu nhị, cầm lấy, xem như tiền ta mua trang giấy này. Bây giờ ngươi mang đi dán ở bốn cổng trấn, nhớ dán ở chỗ dễ thấy đấy nhé !
Điếm tiểu nhị thấy nén bạc thì sáng mắt, không giấu được vẻ vui mừng, hắn nhặt nén bạc cùng mấy trang giấy rồi cúi người tạ Ơn, đoạn chạy ù ra ngoài.
Cuồng hòa thượng vừa xoa tay vừa mỉm cười nói:
- Được rồi, chúng ta yên tâm ăn uống, chờ lát nữa sẽ thấy chuyện tốt đến cửa.
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng, tại hạ chỉ sợ là họa sự thôi !
Cuồng hòa thượng chau mày nói:

- Ăn ngủ không nên nói nhiều, là chuyện tốt hay chuyện xấu, ăn uống no say rồi tự ngươi sẽ mở mắt ra mà nhìn !
Hòa thượng này quả nhiên rất tuân thủ quy định ăn ngủ không nói nhiều, lời vừa dứt thì lão cầm đũa ăn uống một hơi mà không nói thêm gì. Hạ Hầu Lam cũng đành ăn uống theo, song chàng chẳng có cao hứng như hòa thượng.
Một lát sau, điếm tiểu nhị mở cổng bước vào, hắn đến trước bàn Cuồng hòa thượng rồi cúi người nói:
- Lão sư gia, dán xong cả rồi, không còn một tờ !
Cuồng hòa thượng gật đầu nói:
- Tốt ! Có người thấy không ?
- Sao lại không ? - Điếm tiểu nhị vội nói - Vừa dán lên là có mấy người lập tức vây lại xem !
Cuồng hòa thượng gật gù, nói:
- Làm rất tốt, làm rất tốt, tiểu nhị ngươi đi làm việc của ngươi đi !
Điếm tiểu nhị vâng một tiếng, hắn cúi chào rồi quay bước vào trong.
Trong chớp mắt đã gió thổi mây tan. Cuồng hòa thượng rượu thịt no say, ba chiếc đĩa trên bàn nhẵn bóng. Lão đưa tay áo lau miệng rồi vỗ bụng nói:
- Xong rồi, ăn của người ta thì không thể làm việc cho người ta, thí chủ, hôm nay ngươi trú tại Ngũ Hà này nhé, hòa thượng ta phải đi đây !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:
- Hòa thượng, lão định đi đâu !

Hồi 11
Khéo Quá Hóa Vụng

Cuồng hòa thượng chớp chớp song mục và nói:
- A di đà Phật, thí chủ ngươi hồ đồ quá, hai chúng ta sao có thể ở chung với nhau ? Chỉ có ngươi ngoài sáng, ta trong tối, như vậy khi người ta tìm đến thì hòa thượng ta mới dễ xuất đầu lộ diện nói chuyện.
Hạ Hầu lam gật đầu nói:
- Hòa thượng cao minh, trút mọi chuyện rắc rối cho tại hạ gánh vác, còn lão thì chuồn êm như dưới chân cớ bôi dầu !
Cuồng hòa thượng biến sắc, nhưng lão liền cười hì hì, nói:
- Ngươi thật là không biết lòng tốt của người khác, cũng may hôm nay hòa thượng ta uống ít rượu, nếu không thì e rằng đã trở mặt đánh với ngươi một trận rồi !
Nói đoạn lão phất tăng bào đứng lên !
- Khoan đã, hòa thượng ! - Hạ Hầu lam kịp thời nói - Lão muốn tại hạ Ở nơi nào ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Vừa rồi ngươi không thấy chín chữ:
Kính chờ hồi âm tại Lục Phúc khách điếm sao ?
Hạ Hầu Lam hỏi tiếp:
- Hòa thượng, nơi này có Lục Phúc khách điếm à ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Không có thì hòa thượng ta làm sao bảo ngươi đến đó ở ?
Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:
- Xem ra hòa thượng lão rành vùng này quá nhỉ !
Cuồng hòa thượng gật đầu nói:
- Đương nhiên hòa thượng ta dựa vào hai chân và một miệng mà hành vạn lý, ăn thập phương có nơi nào là không thông thuộc ?
Không thông thuộc thì hòa thượng ta không thể đi hóa duyên !
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Đừng phí lời nữa, lão đi đi !
- A di đà phật ? - Cuồng hòa thượng nói - Vậy hòa thương ta cáo biệt đây !
Nói đoan, lão chấp tay chào rồi quay người cất bước đi ra khỏi tửu quán.

Nhìn bóng hình gầy guộc phía sau của Cuồng hòa thượng, nhớ lại những chuyện bỡn đời cợt thế, du hí phong trần của lão. Hạ Hầu Lam bất giác lắc đầu và thất cười.
Kế đó, chàng cũng đứng lên tính tiền rồi lặng lẽ ra khỏi tửu quán, chàng kẹp tay sau lưng, ung dung đi về hướng đông !
Vừa đi chàng vừa quan sát xung quanh, nơi cổng trấn có không ít người hiếu kỳ vây lại xem bản báo thị do Cuồng hòa thượng viết, quả dúng như lời Cuồng hòa thượng nói, đây là cách thu được hiệu quả truyền tin nhanh nhất !
Hạ Hầu Lam đi về hướng đông không xa thì thấy tòa Lục Phúc khách điếm đã xuất hiện trước mắt, chàng không chút do dự mà bước thẳng vào trong.
Lục Phúc khách điếm này là ba gian đại viện nối liền nhau, vì muốn yên tĩnh nên Hạ Hầu Lam chọn một phòng trang nhã sạch sẽ ở hậu viện !
Chàng vừa an toa. thì điếm tiểu nhị đưa trà vào, ngoài ra còn có một phong thư, hắn nói:
- Khách quan, ngài có thư ?
Nói đoạn hắn cung kính cúi người và dùng hai tay đưa phong thư cho Hạ Hầu Lam Hạ Hầu Lam ngạc nhiên đến sững người, chàng nói:
- Ta có thư ?
Điếm tiểu nhị nói:
- Vừa rồi có người đến cửa đưa phong thư này và bảo hãy trao cho vị khách mới đến trọ tệ điếm chỉ có khách quan là người mới đến, nên ...
Hạ Hầu Lam tiếp nhận phong thư, quả nhiên ngoài phong bì có sáu chữ lớn:
"Thân gởi Hạ Hầu đại hiệp !" Chàng liền gật đầu với điếm tiểu nhị và nói:
- Thư đúng là của ta, người đưa thư là ai vậy ?
Điếm tiểu nhị lắc đầu nói:
- Người đó không báo danh tánh chỉ nói khách quan xem xong thư ắt biết !
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Cám ơn ngươi, không có chuyện gì nữa, ngươi lui đi !
Điếm tiểu nhị vâng một tiếng rồi quay người ra ngoài phòng. Hạ Hầu Lam mở phong bì, lấy ra một tờ giấy trắng như tuyết, trên giấy viết mấy hàng chữ như rồng bay phượng múa:
"Các hạ quả nhiên là người thủ tín, vì hồng nhan tri kỷ mà từ bỏ chí

bảo cũng khiến người ta khâm phục ! Dưới gốc tùng đứng cô độc trên Loạn Thạch sơn cạnh Hồng Trạch Hồ có chôn chỉ thị về thời gian và địa điểm trao đổi con tin, mong các hạ nhanh chóng đến đào lấy !" Cũng như những trang giấy trước đây, bên dưới không ký tên nhưng góc trái có vẽ một con rồng nhe nanh múa vuốt sống động như thật !

Hạ Hầu Lam chau mày, vừa vào khách điếm lại phải ra đi, nếu phong thư này đến sớm một khắc thì há chăng cần tốn thời gian vào khách điếm sao ?

"Hồng Trạch Hồ" cách nơi này không xa, theo cách nói trong thư thì chỉ đi đào một thư khác để biết thời gian và địa điểm trao đổi con tin, dường như không có hung hiểm gì đáng nói !

Nhưng đã không có dụng ý gì khác thì hà tất phải khiến Hạ Hầu Lam chạy một chuyến đến Hồng Trạch Hồ ! Nói rõ trong thư này há chẳng được sao ? Điều này dường như lại cho thấy chuyến đi Hồng Trạch Hồ này, tuyệt đối không đơn giản ! Tuy nhiên, trong đầu Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma xưa nay chưa hề có một chữ sợ, vì vậy chàng suy nghĩ một thoáng rồi lập tức đứng dậy đi ra ngoài, mặt cũng chưa kịp rửa, trà cũng không kịp uống ?

Vừa ra phía trước thì chàng gặp phải tên điếm tiểu nhị lúc nãy, hắn mỉm cười chào:

- Khách quan muốn ra ngoài à ?

Hạ Hầu Lam gật đầu. nói:

- Ta ra ngoài dạo một vòng ...

Điếm tiểu nhị thuận miệng "vâng" một tiếng rồi định đi vào trong !

Bỗng nhiên Hạ Hầu Lam vẫy tay nói:

- Tiểu nhị, khoan đã !

Điếm tiểu nhị quay lại hỏi:

- Khách quan có dặn dò gì chăng ?

Hạ Hầu Lam lấy ra đĩnh bạc, bước tới đặt vào tay hắn và nói:

- Đây là tiền trọ, ba ngày sau nếu ta không về thì ngươi cứ dọn phòng cho người khác thuê !

Nói đoạn, chàng không chờ điếm tiểu nhị phản ứng, mà lập tức quay người bước đi !

Điếm tiểu nhị cũng chẳng nói gì, hắn nắm đĩnh bạc trong tay, đôi mắt nhìn theo đến độ phát ngẩn.

Hạ Hầu Lam kẹp tay sau lưng, ung dung ra khỏi Lục Phúc khách điếm.

Vừa ra khỏi cổng thì chàng liếc thấy có hai tăng nhân trung niên mặc lam y đang sánh vai đứng bên kia đường, chàng nghĩ đây là hòa

thượng đi hóa duyên nên cũng chẳng buồn để ý !
Thế nhưng Hạ hầu Lam rời Lục Phúc khách điếm chưa được mấy bước thì đột nhiên nghe có tiếng niệm phật hiệu vang lên ở sau lưng
- A di đà phật, xin thí chủ dừng bước giây lát ?
Hạ Hầu Lam nghe vậy thì dừng bước quay người, hai lam y tăng nhân lúc nãy đang đi về phía chàng. Hóa ra không phải là hòa thượng hóa duyên hóa kiếp gì !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:
- Nhị vị đại hòa thượng gọi tại ha chăng ?.
Hai trung niên tăng nhân không vội trả lời, tăng nhân bên trái khom người chấp tay hành lễ và nói:
- Bần tăng xin hỏi, trước mặt có phải là Hạ Hầu thí chủ ?
Hạ Hầu Lam hơi giật mình, chàng mỉm cười, nói:
- Nhãn lực của hòa thương thật cao minh, không sai, tại hạ chính là Hạ Hầu Lam !
Tâng nhân bên tả nói::
- Bần tăng lại xin hỏi, thí chủ định đi đâu vậy ?
Hạ Hầu Lam ngẩn người, song chàng cùng mỉm cười, nói:
- Lẽ nào đại hòa thượng định can thiệp vào chuyện đi lại của tại hạ ?
Tăng nhân bên tả vội nói:
- A di đà phật. bần tăng không dám. chỉ xin hỏi thôi !
Ha Hầu Lam nói:
- Hai bên chưa từng quen biết, hôm nay mới có duyên sơ ngộ, tại ha có cần thiết phải nói cho đại hòa thượng biết không ?.
Tăng nhân bên tả nói:
- Nói hay không nói đều tùy thí chủ, bần tăng không dám miễn cưỡng, chỉ có điều bần tăng có một câu không thể không nói cho thí chủ biết, nếu thí chủ không đi Loạn Thạch Sơn - Hồng Trạch Hồ thì bần tăng mời thí chủ quá bộ qua bên kia nói chuyện !
Hạ Hầu Lam biến sắc, chàng hỏi:
- Sao đại hòa thương biết tại hạ muốn đi Loạn Thạch Sơn - Hồng Trạch hồ ?
Tăng nhăn bên tả không trả lời mà hỏi lại:
- Vậy là thí chủ muốn đi Loạn Thạch Sơn - Hồng Trạch Hồ chăng ?
Hạ Hầu Lam cũng không trả lời, chàng nói:
- Đại hòa thương, xin trả lời câu hỏi của tại hạ đã !
Tăng nhân bên tả cúi người, nói:
- Thí chủ đã muốn đi Loạn Thạch Sơn - Hồng Trạch Hồ thì đến lúc đó sẽ gặp lại bên Hồng Trạch Hồ vậy !
Nói đoạn, lão quay người và cũng tăng nhân bên hữu định bỏ đi !

Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Đại hòa thượng chưa trả lời câu hỏi của tại hạ mà !
Hai tăng nhân làm như không nghe thấy gì, thản nhiên bước đi tới trước !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Đại hòa thượng, tại hạ muốn hỏi thêm một câu nữa !
Hai tăng nhân vẫn như không nghe thấy, cả hai tiếp tục bước đi !
Hạ Hầu Lam khẽ "hừ" một tiếng, chàng nói:
- Nhị vị tại hạ phải đắc tội rồi !
Chàng phóng bước truy theo đến phía sau hai tăng nhân và xuất thủ chụp vào lưng tăng nhân bên hữu !
- A di đà phật, hiện tại bọn bần tăng không muốn động thủ thí chủ hà tất phải bức ép !
Hai tăng nhân cùng quay ngoắt lại và xuất chưởng phán kích nhanh như chớp.
Hạ Hầu Lam xuất tiếp tả thủ, cùng lúc hữu thủ cũng lật lại, chớp mắt hai cổ tay phải của hai tâng nhân đã nằm gọn trong hai tay chàng, hai tăng nhân rùng mình, thần sắc chợt biến !
Hạ Hầu Lam bật cười rồi nói:
- Cầm Long Trảo của Thiếu Lâm, nhị vị xưng hô thế nào ?
Tăng nhân bên tả ngạc nhiên nói:
- Thí chủ cao minh, bọn bần tăng là Thiếu Lâm Ngộ Thiền, Ngộ Không !
Hạ Hầu Lam buông tay ra và nói:
- Thì ra là hai trong tứ vi tôn giả uy chấn võ lâm của Thiếu Lâm, tại hạ thất kính rồi.
- Khách sáo ! - Ngộ Thiên bên tả nói - Bọn bần tâng không dám nhận !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tai sao đại hòa thượng không trả lời câu hỏi tại hạ ?
Ngộ Thiền nói:
- Đến lúc đó thí chủ sẽ tự biết, bây giờ hà tất phải hỏi nhiều !
Hạ Hầu Lam nói - Xem ra đại hòa thượng chỉ hỏi tại hạ một câu, ngoài ra không muốn nói gì khác.
Ngộ Thiền gật đầu, nói - Thí chủ, sự thật là như vậy !
Hạ Hầu Lam chau mày nói - Đại hòa thượng, nếu tại hạ muốn cưỡng ép thì sao ?
Ngộ Thiền thản nhiên nói - Bọn bần tăng tự biết là không địch lại thần công tuyệt kỹ của thí chủ, nhưng dù thí chủ áp dụng thủ pháp tàn khốc nhất đối với bọn bần tăng thì bọn bần tăng cũng không thể nói

nhiều hơn một chữ !
Hạ Hầu Lam khoát tay nói - Nhị vị đi đi !
Ngộ Thiền, Ngộ Không cùng cúi người chào và nói.. - Đa tạ thí chủ !
Nói đoạn, cả hai quay người cất bước, thoáng chốc đã mất hút tung tích.
Hạ Hầu Lam chau mày, chàng nghĩ không ra tại sao hòa thượng Thiếu Lâm lại hỏi như vậy, và tại sao lại biết chàng đi Loạn Thạch Sơn - Hồng Trạch Hồ ?
Nhưng ít ra thì chàng cũng hiểu rõ một điều, sở dĩ hòa thượng Thiếu Lâm hạ sơn viễn hành thế này, tám chín phần mười là vì chàng - Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam.
Đã vì chàng mà đến, đợi chàng trước khách điếm, nhưng khi gặp mặt thì tại sao không đả động gì đến chàng ? Phải chăng là thừa biết không phải địch thủ ? Đã thừa biết không phải địch thủ thì còn đến làm gì ? Lẽ nào chỉ vì một câu đó thật, sau đó lại nói là đến Hồng Trạch Hồ đợi chàng ? Vậy tại sao phải đến Hồng Trạch Hồ đợi chàng ? Còn nữa, tăng nhân Thiếu Lâm làm sao biết được chàng ở Lục Phúc khách điếm, và vừa nhìn là nhận ra chàng là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam ?
Tất cả những chuyện này chỉ có một khả năng, là do Cuồng hòa thượng nói, Cuồng hòa thượng làm chuyện này với dụng ý là mời trợ thủ cho chàng, vì vậy nên mới đến đợi ở Hồng Trạch Hồ !
Nhưng Ngộ Thiền hòa thượng vừa mới nói rõ là "hiện tại không muốn động thủ, điều này chứng tỏ tăng nhân Thiếu Lâm với chàng là địch chứ không phải là bạn !
Vậy há có lý nào Cuồng hòa thượng gọi địch thủ đến cho chàng ?
oo Hạ hầu Lam vừa đi vừa suy nghĩ, những vấn đề này luôn xoay chuyển trong đầu chàng, nhưng thủy chung chàng vẫn không nghĩ ra tại sao như vậy ? Cứ thế chàng vừa đi vừa nghĩ tiếp ...
Bỗng nhiên có tiếng niệm phật hiệu từ xa xa truyền lại.
- Vô lượng thọ phật, xin thí chủ dừng bước !
Hạ Hầu Lam giật mình kinh tĩnh, chàng ngước lên nhìn thì thấy tứ bề bảng lãng hoàng hôn, nơi chàng đứng hoang liên vắng vẻ, không biết đã cách Ngũ Hà bao xa rồi:
Ngoài mười trượng phía trước, có bảy toàn chân đạo sĩ sánh vai mà đứng, hắc bào lất phất, lưng dắt trường kiếm.
Vừa nhìn, Hạ Hầu Lam nhận ra ngay đây là Võ Đang Thất Kiếm ở Thượng Thanh Cung của phái Võ Đang, uy danh chấn động võ lâm tuyệt nhiên không kém Thiếu Lâm Tứ Tôn Giả !
Hạ Hầu Lam chau mày, lớn tiếng nói:

- Bảy vị có phải là Thiên Phong Chân Nhân ?
- Không dám ? - Đạo sì đứng ngoài cùng bên trái khẽ gật đầu rồi nói Chính là Thiên Phong bảy sư huynh đệ, vậy thí chủ có lẽ là Hạ Hầu đại hiệp ?
Hạ Hâu Lam nói:
- Không sai, tại hạ chính là Hạ Hầu Lam, bảy vị chặn đường phải chăng là muốn hỏi tại hạ đi đâu ?
Thiên Phong chân nhân hơi ngạc nhiên, nhưng liên nói:
- Không sai, sao Hạ Hầu đại hiệp biết ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười nói:
- Vừa rồi tại hạ có gặp Thiếu Lâm Tứ Tôn Giả !
Thiên Phong Chân Nhân "à" một tiếng rồi nói:
- Xem ra Thiếu Lâm đã đến sớm hơn Võ Đang một bước rồi, xin hỏi có phải Hạ Hầu đại hiệp định đi ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Loạn Thạch Sơn - Hồng Trạch Hồ !
Thiên Phong chân nhân nói:
- Đa tạ đã cho biết, đã vậy thì bọn Thiên Phong phải đi đến trước chờ đại giá thôi !
Nói đoạt thất kiếm gật đầu chào rồi tung người phóng đi như bay !
Hạ Hầu Lam chau mày, hết Thiếu Lâm lại đến Võ Đang, xem ra người vì chàng mà đến quả thật không ít, chẳng biết phía trước có còn nữa hay không ? Làm sao bọn họ biết chàng muốn đi Hồng Trạch Hồ ? Tại sao lại đều hỏi như vậy, sau đó đều nói đến trước để chờ đợi ? Khó hiểu vẫn cứ khó hiểu, song tình hình này quả thật không đơn giản !
Hạ Hầu Lam đi tiếp, trước khi đến được Hồng Trạch Hồ, chàng gặp liên tục ba toán người như vậy nữa, đó là Nga My tam lão, Hoa Sơn Tứ Tẩu, Côn Luân Nhị Ông, đều là cao thủ tuyệt đỉnh của ngũ đại môn phái ! Và cũng toàn là nhân vật hiệp nghĩa trong bạch đạo !
Tất cả đều hỏi một câu giống nhau, sau đó cũng nói một câu giống nhau rồi bỏ đi !
Cuối cùng thì Hạ Hầu Lam cũng đến được Hồng Trạch Hồ, lúc này sắc trời đã tối, ánh trăng lạnh lẽo tỏa chiếu xuống mặt nước xanh rì của Hồng Trạch Hồ, tạo thành một vòm sáng bàng bạc nhấp nhô. Xa xa có vài ánh đèn của thuyền chài chớp động theo sóng gợn, cuối cùng Hạ Hầu Lam cũng nhìn thấy Loạn Thạch Sơn bên cạnh Hồng Trạch Hồ !
Đó đích thực là một ngọn Loạn Thạch Sơn đúng như tên gọi, dõi mắt nhìn lên chỉ thấy vô số loạn thạch chồng chất cao gần trăm trượng.

Hạ Hầu Lam đứng cạnh Loạn Thạch sơn chừng mấy chục trượng, mục quang quét nhìn tứ phía nhưng chưa thấy bóng dáng một cao thủ nào của ngũ đại môn phái xuất hiện.
Chàng bấm đốt ngón tay nhẩm tính, có không quá hai mươi cao thủ, dù là địch thì chàng cũng không sợ.
Sau một thoáng quan sát, chàng lập tức tung người lướt đi, đối với chàng mà nói, độ cao trăm trượng chỉ là chuyện trong chớp mắt.
Vì vậy chỉ trong chớp mắt chàng đã lên đến tuyệt đỉnh Loạn Thạch Sơn, nhưng cảnh tượng trên đỉnh Loạn Thạch Sơn khiến chàng bất giác rùng mình. biến sắc !
Không phải trên đỉnh Loạn Thạch Sơn không có cây tùng nào, mà có cây tùng đó sừng sững đứng một mình cạnh vách núi. Nhưng ngoài cây tùng ra, Loạn Thạch sơn này lẽ ra không nên có người thứ hai, song hiện tại có rất nhiều bóng đen đứng xung quanh gốc tùng.
Nếu đếm kỹ, tuyệt đối không dưới hai mươi cao thủ. Rõ ràng số lượng nằm ngoài dự tính của Hạ Hầu Lam !
Ngoài những người đã gặp trên đường từ Lục Phúc khách điếm đến Hồng Trạch hồ, số còn lại cũng chẳng xa lạ gì đối với Hạ Hầu Lam. Đó là Thiếu Lâm chưởng môn, tứ đại hộ pháp và chư vị đường chủ đầu tọa ! Võ Đang chưởng môn, Thượng Thanh cung thập nhị điện chủ ! Nga My chưởng môn ! Hoa Sơn chưởng môn ! Côn Luân chưởng môn !
Ngoài hai mươi cao thủ của ngũ đại môn phái mà Hạ Hầu Lam từng gặp, số còn lại cũng trên hai mươi cao thủ tuyệt đỉnh của ngũ đại môn phái, đương nhiên công lực bọn người này còn cao thâm hơn hai mươi cao thủ kia !
Trên Loạn Thanh Sơn nho nhỏ cạnh Hồng Trạch Hồ mà tụ tập đến năm vị chưởng môn và bốn năm chục cao thủ của ngũ đại môn phái ! Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì sợ rằng sẽ lập tức gây chấn động toàn bộ võ lâm thiên hạ.
Trước khi chuyện này xảy ra, tại sao trên giang hồ chẳng nghe đả động gì ? Phải có, dù nói thế nào cũng phải có, vì đây là đại sự trong võ lâm gần trăm năm qua ! Nhưng trước khi chuyện này xảy ra, cục diện võ lâm đang sóng yên gió lặng, chẳng có chút dấu tích gì biểu hiện sẽ xảy ra chuyện này !
Hạ Hầu Lam đang sững sờ thì nghe chưởng môn Thiếu Lâm khai khẩu:
- A di đà phật, lão nạp là Thiếu Lâm Đại Bi, cùng các vị võ lâm đồng đạo và các môn phái cung nghênh Hạ Hầu đai hiệp !
Một lời vừa dứt thì mọi người tại đương trường đều phất tay áo hành

lễ với Hạ Hầu Lâm Các vị võ lâm đồng đạo ! Không lẽ ngoài ngũ đại môn phái ra, trên Loạn Thạch Sơn còn có những người khác ?
Hạ Hầu Lam quét mục quang nhìn kỹ, quả nhiên không sai, bọn người này đứng hơi xa hơn và đều bị cao thủ của ngũ đại môn phái che khuất, nếu không quan sát kỹ tất sẽ không thấy.
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Chưởng môn ...
Thiếu Lâm chưởng môn Đại Bi thượng nhân lập tức cắt lời, nói:
- Lão nạp xin nói cho thí chủ biết, ngũ đại môn phái và các võ lâm đồng đạo nghe nói thí chủ sẽ đến Loạn Thạch Sơn này lấy một vật nên vội vàng đến chờ đợi cung nghênh, một là vì võ lâm chánh nghĩa trừ ma vệ đạo, hai là bảo vệ võ lâm chí bảo và báo thù cho mấy chục nhân mạng của Đồng gia, xin hỏi thí chủ có dám đến trước vài bước không ?
Bây giờ đã rõ ràng, là địch chứ không phải là bạn !
Hạ Hầu Lam lớn tiếng nói:
- Chưởng môn, đến trước vài bước thì sao nào ?
Đại Bi thượng nhân nói:
- Nếu thí chủ dám đến trước vài bước nữa thì các môn phái và chư vị võ lâm đồng đạo sẽ chặn đường lui của thí chủ, đêm nay thí chủ sẽ tuyệt sinh lộ !
Hạ Hầu Lam phá lên cười một tràng sang sảng, tiếng cười nát đá xuyên mây xông thẳng lên bầu trời đêm, nhiều cao thủ tại đương trường phải biến sắc, chàng nói:
- Chưởng môn, Hạ Hầu Lam bình sinh không biết đến chữ "sợ", nhưng trước khi tại hạ tiến tới, chư vị có muốn nghe tại hạ nói mấy câu không ?
Đại Bi thượng nhân chưa kịp nói thì đột nhiên có giọng the thé từ lớp người phía sau cất lên:
- Hạ Hầu Lam, tốt nhất ngươi nên nói ít lại một câu, xưa nay kẻ giết người đều không bao giờ thừa nhận, dù ngươi nói đến lúc mặt trời mọc ở hướng tây cũng uổng công thôi !
Hạ Hầu Lam xạ thần quang nhìn về phía người vừa nói và hỏi:
- Các hạ là vị nào ?
Giọng the thé cười nhạt, nói:
- Danh không thường truyền trên giang hồ, không nói cũng chẳng sao !
Ha Hầu Lam nói:.
- Các hạ đã dám đến nơi này và dám nói với Hạ Hầu Lam ta như vậy thì tại sao không có can đảm báo danh tánh ? Tại hạ không tin các

hạ là hạng vô danh tiểu tốt !.
Giọng the thé nói:
- Ngươi không tin ta cũng chẳng biết làm thế nào. sự thật ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Nhưng ít ra các hạ cũng nên bước lên trước cho tại hạ xem thử !
Giọng the thé nói:
- Có xem ngươi cũng chưa chắc nhận ra, tốt nhất là không nên xem !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Hạ Hầu Lam có chết cũng phải chết một cánh quang minh lỗi lạc, không nhìn thấy các hạ thì làm sao có thể ...
Giọng the thé cắt lời, nói:
- Ngươi muốn tìm ta đòi nợ chăng ?
Hạ Hầu Lam gật.đầu, nói:
- Không sai !
Giọng the thé nói:
- Vậy ta càng không dám để cho ngươi nhìn thấy !
Câu này nghe ra khiến ai nấy cũng đều muốn cười, song không ai dám cười !
Chỉ có Hạ Hầu Lam, chàng phá lên cười rồi nói:
- Các hạ, tại hạ cho rằng cả hai chúng ta đều quen biết nhau !
Dường như giọng the thé hơi kinh ngạc nên chất giọng cũng hơi lạc đi:
- Vậy sao ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Nếu không thì các hạ hà tất phải sửa giọng để nói chuyện ?
Gióng the thé cười khan rồi nói:
- Giọng nói là do trời sinh, há có thể sửa đổi được sao ? Vả lại ta cũng không cần thiết ...
- Có - Hạ Hầu Lam nói - Chỉ vì tại hạ biết các hạ !
Giọng the thé nói:
- Dù ngươi biết cũng chẳng có gì đáng để ta phải kinh hoàng hoảng sợ mà sửa giọng ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng các hạ sửa giọng lại khiến người ta nghi ngờ !
Giọng the thé cười nhạt, nói:
- Nghi ngờ thì ngươi cứ nghi ngờ, dù sao ta cũng không nói cho ngươi biết danh tánh cũng không bước ra cho ngươi xem mặt, ngươi làm gì được ta nào ? Có biện pháp thì ngươi hãy tự đến mà xem !
Hạ Hầu Lam vẫn đứng yên, chàng quay sang nói với Đại Bi thượng nhân:

- Chưởng môn có thể cho phép tại hạ xem mặt người này không ?
Đại Bi thượng nhân nói:
- Phàm chuyện gì cũng đều có trước có sau, thí chủ ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Nói thế, chỉ cần chư vị vây được tại hạ thì chưởng môn sẽ đồng ý cho tại hạ thấy người đó ?
Đại Bi thượng nhân do dự một lát rồi nói:.
- Lão nạp không dám quyết định thay người khác, chờ lão nạp hỏi thử ...
Giọng the thé lại cất lên kịp thời:
- Chưởng môn, không cần hỏi, tại hạ đồng ý với hắn !
Đại Bi thương nhân nói:
- Đa tạ thí chủ ... - Lão quay sang Hạ Hầu Lam và nói tiếp - Thí chủ đã nghe rồi đấy, nhưng chuyện quan hệ đến sinh tử, lão nạp mong thí chủ suy nghĩ cho kỹ !
Hạ Hầu Lam cười cười nói:
- Chưởng môn không cần khích tướng, dù trước mắt là vạc dầu biển lửa thì tại ha cũng phải nhảy vào một chuyến !
Nói đoạn, chàng thản nhiên cất bước đi tới trước !
Hào khí này khiến cao thủ các đại môn phái đều biến sắc !
Chàng vừa đi được mấy bước thì chỗ mới đứng phía sau lập tức bị người của ngũ đại môn phái vây kín lại, nhìn thế trận này, trừ phi nhảy xuống vách núi thẳng đứng phía Hồng Trạch Hồ, ngoài ra không còn đường nào khác, dù mọc cánh bay như chim cũng khó thoát !
Hạ Hầu Lam vẫn an nhiên tự tại, dường như không biết những điều đó, sau khi đi tới trước chừng một trượng thì chàng dừng bước, từ từ quay người lại nhìn Đại Bi thượng nhân và nói:
- Chưởng môn, tại hạ vào vòng vây rồi !
- A di đà phật ? - Đại Bi thượng nhân khẽ niệm phật hiệu rồi nói:
- Hào khí của thí chủ xuyên nhật nguyệt, can đảm chấn động thiên địa, khiến lão nạp vô cùng hổ thẹn, vô cùng kính phục, lão nạp đành thực hiện lời hứa thôi.. Lão hơi ngừng lại rồi cao giọng nói:
- Mời vị thí chủ đó bước ra ngoài cho Hạ Hầu thí chủ xem mặt thôi !
Giọng the thé liền nói:
- Kính tuân mệnh lệnh của chưởng môn, xin các vị phía trước làm ơn rẽ ra hai bên !
Lời vừa dứt thì quần hào của ngũ đại môn phái lập tức tự động địch bước sang hai bên, nhường một lối đi, một bóng lam y thấp thoáng lướt tới trước !

Đó là một lam y lão nhân diện mục thâm trầm xương xẩu lão ta lướt lên khỏi quần hùng chừng một bước rồi lập tức dừng lại nói:
- Hạ Hầu Lam, muốn xem thì ngươi xem cho kỹ đi !
Nói đoan, lão kẹp hai tay ra sau lưng, đầu ngước tới trước !
Hạ Hầu Lam xạ thần quang nhìn kỷ, trông tướng mạo bên ngoài thì người này cực kỳ xa lạ nhưng thần thái và cử chỉ lại hơi quen quen rốt cuộc chàng không nhớ ra là ai ! Chàng thản nhiên nói:
- Các hạ có thể tiến tới vài bước nữa không ?
- Không được, không được !
Lam y lão nhân khoát tay nói Ta không thể đế ngươi giở trò trước khi ngươi chết !
Ha Hầu Lam nói - Các hạ biết tại hạ tất sẽ giết các hạ chăng ?
Điều đó rất khó nói ! - Lam y lão nhân cười cười, nói - Nhưng phàm chuyện gì có đề phòng một chút thì tốt hơn.
Hạ Hầu Lam nói:
- Nếu tại hạ quyết ý bắt lão thì sợ rằng lão chạy không thoát đâu !
Lam y lão nhân thản nhiên cười, nói:
- Bước tới trước vài bước thì có thể nhưng bây giờ e rằng không dễ như vậy đâu !
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy lão cứ thử xem !
Chàng vung tay ra thế muốn chụp tới !
Thân pháp của lam y lão nhân cực nhanh thân hình chỉ lắc nhẹ một cái đã chuồn ra sau tứ đại hộ pháp của Thiếu Lâm rồi !
Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang chàng nới:
- Thân pháp tuyệt lắm không phải hạng tầm thường càng không phải hạng vô danh tiểu tốt !
Lam y lão nhân nói:
- Hạ Hầu Lam, ta bước ra chỉ vì để cho ngươi ngắm nhìn chứ không phải nói hươu nói vượn với ngươi, bây giờ ngươi đã nhìn xong ta phải ...
Khoan đã ! - Hạ Hầu Lam khẽ quát - Lão bước ra cho tại hạ nhìn lại lần nữa !
Lam y lão nhân nói:
- Cái gì ngươi còn muốn nhìn nữa à ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Đây là lần cuối cùng !
Lam y lão nhân nói:
- Nói cũng phải, thực ra dung mạo của ta có gì mà sợ người khác nhìn chứ !

Nói đoạn lão lách qua Thiếu Lâm tứ đi hộ pháp rồi bước lên trước đứng ngay chỗ cũ !
Ha Hầu Lam ngưng thần vận mục lực mà nhìn, song mục tuyệt nhiên không chớp động.
Qua một lúc, lam y lão nhân hơi có vẻ bất an, lão nhịn không được nên nói:
- Hạ Hầu Lam ngươi nhìn ...
Đột nhiên nghe Hạ Hầu lam nói:
- Thuật dịch dung cua các hạ cực kỳ cao minh nhưng đáng tiếc là vẫn bị tại hạ nhìn ra một chút sơ hở các hạ có thể nói cho tại hạ biết tại sao phải dịch dung mà đến không ?
Thân hình lam y lão nhân hơi chấn động, lão cười cười nói:
- Hạ Hâu Lam, ngươi không hổ là một kỳ tài, chỉ có điều đây là chuyện riêng của bản thân ta, trời sinh ta có tính khí kỳ quái như vậy, xưa nay không muốn cho người khác thấy diện mục thật của mình !
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Thế thì thôi vậy ...
Một lời chưa dứt thì thân hình đột nhiên lướt tới nhanh như chớp, đơn chưởng phất ra, nhằm thẳng vào mặt lam y lão nhân, chàng muốn phá thuật dịch dung cao tuyệt của lão ta !
Dường như lam y lão nhân rất giàu cơ trí, thời thời khắc khắc đều đề phòng lão kinh hãi kêu lớn:
- Chư vị đồng đạo, cứu người !
Lời vừa phát thì thân hình lão ta cũng ngoặt qua một bên và chưui ra phía sau quần hào ...
Lúc này, Thiếu Lâm tứ đại hộ pháp liên thủ giăng ngang, tất tả đều xuất chưởng đánh về phía Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Lam nói:
- Đại hòa thượng, người này khiến tại ha rất nghi ngờ, xin tránh ra.
Hữu chưởng lật lại và vỗ ra cùng lúc. Chỉ nghe "binh, binh ... " mấy tiếng vang lên, Thiếu Lâm tứ đại hộ pháp đều loạng choạng lui một bước, sắc diện biến rất thảm. Hạ Hầu Lam thừa cơ hội lướt vèo qua. Nhưng lam y lão nhân đã chui vào trong đám đông quần hào và mất hút tung tích.
Hạ Hầu Lam triệt thủ và lớn tiếng nói:
- Đại hòa thượng, tứ vị quá thích quản vào chuyện người khác rồi.
Chàng quay về phía Đại Bi thượng nhân và nói tiếp:
- Chưởng môn, có thể cho Hạ Hầu Lam đào lấy một vật dưới gốc tùng rồi nói với chư vị tại đương trường mấy câu, sau đó chúng ta sẽ động thủ, được không ?.

Đại Bi thương nhân nói:
- Tất nhiên không có gì là không được chỉ có điều vật mà thí chủ muốn đào lấy có phải là Ngọt Thiêm Thừ không ?
Hạ Hầu lam mỉm cười.nói:
- Thanh danh Thiếu Lâm tồn tại đã mấy trăm năm, thượng nhân là tôn trưởng của một phái, sao cũng quan tâm đến Ngọc Thiềm Thừ như vậy ?
Đại Bi thượng nhân đỏ mặt, lão nói:
- Người xuất gia không nói dối, ngũ đại môn phái đến đây cũng chỉ vì ngăn cản không để cho bảo vật rơi vào tay ma, trước tiên là giữ cho thần vật không bị nhuốm phong trần, sau là không để thần vật làm hại võ lâm.
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy thì chưởng môn có thể yên tâm rồi, đó không phải là Ngọc Thiềm Thừ Quần hào của ngũ đại môn phái lập lức thở phào nhẹ nhõm. Đại Bi thượng nhân nói:
- Vậy mời thí chủ tự nhiên, bọn lão nạp cũng chẳng vội trong lúc này.
Hạ Hầu Lam nói:
- Đa tạ chưởng môn !
Nói đoạn chàng quay người đi về phía cây cổ tùng cô độc nơi gần vách núi.
Đến nơi, chàng nhìn kỹ thì thấy quả nhiên có vết đất đá mới đào. Không chút do dự.
Hạ Hầu Lam khom người xuất thủ moi xuống. Chỉ qua một lớp đất móng thì lập tức có một ống tre hiện ra trước mắt.
Hạ Hầu Lam nhặt ống tre rồi đứng thẳng lên, sau đó chàng lấy ra từ ống tre một mảnh giấy trắng được cuộn lại cẩn thận. Nhưng vừa mở ra xem thì Hạ Hầu Lam lập tức biến sắc.
Trên mảnh giấy trắng viết thế này:
Hạ Hầu tuyệt mệnh, Thượng Quan thuộc về ta, từ nay về sau duy ngã độc tôn !
Dưới góc trái vẫn là hình một con rồng sống động, nhe nanh múa vuốt. Hạ Hầu Lam chợt hiểu ra, chàng hiểu là mình đã mắc lừa, lọt vào tròng của đối phương, chỉ có điều khi chàng hiểu ra thì đã quá muộn, thật sự là quá muộn rồi.
Chuyện này xuất phát từ một chủ ý của Cuồng hòa thượng và bị người ta thừa cơ.
Chuyện đến nước này mà không biết lão hòa thượng đã chạy đi đâu rồi.
Lúc này, trong đám quần hào có đôi mắt thâm độc chứa đầy vẻ đắc ý

đang nhìn Hạ Hầu Lam, đó là lam y lão nhân thần bí lúc nãy. Thế nhưng Hạ Hầu Lam không hay biết gì, sau một lúc ngẫn người thì sự bình tĩnh hơn người của chàng bình phục trở lại, hai tay xát vào nhau vò nát mảnh giấy rồi quăng ra theo gió bay đị. Kế đó, chàng nhìn sang Đại Bi thượng nhân và nói:
- Chưởng môn, xin nghe tại hạ nói mấy câu, trước tiên tại hạ sẽ nói rõ sau đó tin hay không là tùy chưởng môn và chư vị tại đương trường, tại hạ không miễn cưỡng và cũng không thể miễn cưỡng.
Đại Bi thượng nhân nói:
- Mời thí chủ nói, bọn lão nạp rửa tai chờ nghe đây.
Hạ Hầu Lam nói:.
- Mấy chục mạng ở Kim Lăng Đồng gia không phải do tại hạ giết, Đồng Uyển Nhược - Đồng cô nương cũng không phải do tại ha bắt cóc.
Đại Bi thượng nhân nói:
- Dám hỏi thí chủ, vết thương trí mệnh Nhất Tàn Chỉ đó giải thích thế nào đây ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ chỉ có thể nói cho chưởng môn biết thế này, đó là có người giá họa.
Đột nhiên nghe giọng the thé của lam y lão nhân vang lên:
- Công phu xưng là độc môn, còn có người khác biết thi triển sao ?
Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:
- Tại hạ đã nói là không ép chư vị tin.
Lam y lão nhân lại nói:
- Dù ngươi giết ta, ta cũng không tin, tờ thiếp dán tại Ngũ Hà trấn là do ngươi viết phải không ?
Hạ Hầu Lam giật mình, chàng nói:
- Là tại hạ viết !
Thật ra điều đó cũng chẳng khác gì do chính tay chàng viết.
Giọng the thé của lam y lão nhân nói:
- Điều đó giải thích thế nào ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Đó là vị hồng nhan tri kỷ của tại hạ đã bị kẻ giá họa cho tại hạ bắt cóc, đối phương nói rõ trong thời gian ba tháng phải đưa Đồng Uyển Nhược đến đổi cô ta về, vì nóng lòng muốn cứu cô ta nên tai hạ bất đắc dĩ phải dùng hạ sách này lừa dối.
Lam y lão nhân cười nhạt nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi coi mọi người tại đây đều là đứa trẻ lên ba cả rồi.

Cuồng hòa thượng nói không sai, quả nhiên là khó có được người tin.
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Chư vị không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào, sự thực trên trang giấy vừa rồi ...
Bỗng nhiên chàng giật mình rồi bế khẩu.
Lam y lão nhân nói:
- Hạ Hầu Lam. trên trang giấy vừa rồi thế nào ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Đã bị tại hạ vò nát rồi, không thể làm chứng cứ được nữa Lam y lão nhãn cười nhạt. nói:
- Vậy ngươi còn nói gì nữa ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Đúng vậy, tại hạ chẳng còn gì để nói, nhưng Hạ Hầu Lam này hành sự chỉ cần ngửa mật không thẹn với trời, cúi dầu không hổ với đất, chẳng quan tâm đến lời bình nghi của nhân tình thế thái Lam y lào nhân cười lớn một tràng rồi nói:
- Thiên ha đều biết ngươi là ma trong ma, cách nói như vậy há chẳng nực cười lắm sao ?
Hạ Hầu Lam nên biết chuyện này không quan hệ đến lời bình nghị của thế nhân mà là quan hệ đến sinh tồn tử vong.
Hạ Hầu Lam không trả lời, chàng nhìn qua Đại Bi thượng nhân và nói:
- Chưởng môn muốn tạo một trường huyệt chiến trên Loạn Thạch Sơn này thật à ?
Đại Bi thượng nhân nói:
- Người xuất gia trên có tôn chỉ Phật tổ, vốn không muốn tạo sát nghiệp, khiến chúng sinh đổ máu, nhưng hiềm nỗi Thiếu Lâm là huyết mạch của võ lâm, trừ ma vệ đạo, giữ cho võ lâm thái bình thì không dám đứng sau người khác.
Hạ Hầu lam chau mày nói:
- Không thể ngăn ngừa được sao ?
- Có thể !
Đại Bi thượng nhân nói - Xin thí chủ giao ái nữ của Đồng Thiên Hạc ra, và tự điểm huyệt phế võ công, ngũ đại môn phái và các võ lâm đồng đạo sẽ lập tức xuống núi ai trở về nhà nấy ngay Hạ Hầu Lam bật cười, nói:
- Nói đi nói lại rốt cuộc chư vị cũng vì Ngọc Thiềm Thừ đó ?
Đại Bỉ thượng nhân hơi đỏ mặt, lão nói:
- Người xuất gia làm đệ tử phật môn cấm tuyệt một chữ "Tham", tùy

thí chủ muốn nói thế nào cũng được Hạ Hầu Lam nói:
- Chưởng môn là cao tăng đắc đạo một đời, và cũng là chí tôn của một phái, người xuất gia cấm tuyệt chữ "Tham", tứ đại giai không, lục căn thanh tịnh và không tranh chấp với thế nhân, bây giờ chỉ vì Ngọc Thiềm Thừ mà không ngại thiên lý, chạy đến Loạn Thạch sơn này soái lãnh gần trăm cao thủ vây đánh một người, xem ra cái gọi là nhân vật lãnh tụ đức cao vọng trọng cũng đều lộ diện mục thật trước một chữ "Tham", thiên đạo ở đâu, đạo nghĩa có còn không ? Nếu phật tổ biết được chuyện này thì không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào ?
Nghe xong lời này thật ai nấy đều biến sắc Đại Bi thượng nhân hơi cúi đầu.
Chợt nghe giọng the thé của lam y lão nhân cất lên:
- Người trong võ lâm vốn mưu cầu một chữ "Danh", điều này không thể trách được bất kỳ môn phái nào, ai bảo Ngọc Thiềm Thừ đó là võ lâm chí bảo, kẻ có được có thể xưng tôn võ lâm, độc bá thiên hạ ? Dù mình không có dã tâm nây nhưng cũng phải đề phòng người khác chiếm cứ, khiến mình vĩnh viễn khó ngóc đầu, nếu Hạ Hầu Lam ngươi thanh cao như vậy thì tại sao thà mất mạng chứ không chịu thừa nhận ?
Hạ Hầu Lam không tranh biện, chàng biết như thế là thừa nên chỉ cười nhạt, nói:
- Nếu nói như vậy thì quá phiền phức rồi.. Lam y lão nhân hỏi:
- Phiền phức thế nàa ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Ngọc Thiềm Thừ chỉ có một, môn phái lại có đến năm, lại thêm không ít vị vô môn bất phái, vậy chia như thế nào đây ? Nên thuộc về ai ?
Lam y lão nhân cười hì hì, nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi chớ khiêu khích ly gián, điều đó vô ích thôi, cũng chẳng cần ngươi bận tâm, chưởng môn chưởng giáo của các môn phái tự có diệu sách công bằng Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Xem ra các hạ là kẻ duy nhất muốn. ta không thể không chết trong đêm nay.
- Đương nhiên !
Lam y lào nhân cười ha ha rồi nói:
- Ai bảo ngươi là ma trong ma mà ai ai cùng đều thống hận chi ? Dù không muốn ngươi chết thì cũng phải nghĩ đến cuộc sống của bọn ta, đúng không ?
Hạ Hầu Lam nói:

- Đây mới là trổ hết tài khiêu khích, miệng lưỡi có thể giết chết người ta, tình thế tối nay xem ra thật là một chút cũng không sai, chỉ có điều, chẳng biết chư vị có nghĩ đến chuyện muốn giết một Hạ Hầu Lam thì chư vị phải trả giá không dưới mười lần không ?
Lam y lão nhân nói:
- Đã sớm nghĩ đến rồi, sợ chết thì bọn ta đã không đến, vả lại dù là núi đao vạc dầu nhưng có thể trừ được ma bảo vệ được đạo cho võ lâm thì các vị hiệp nghĩa trước mắt sẽ không ai chịu tụt hậu.
Hạ Hầu Lam nói:
- Các hạ thật là một kẻ giết người bằng miệng lưỡi.
Lam y lão nhân cười nhạt, nói:
- Không thể nói như vậy, nếu ngươi giao Đồng cô nương ra và tự phế võ công thì vẫn còn sinh lộ cho ngươi Hạ Hầu Lam nói:
- Đáng tiếc là xưa nay tại ha không có ý điểm huyệt tự phế võ công, lại càng không thể giao ra Đồng Uyển Nhược.
Lam y lão nhân nói:
- Vậy thì ngươi không còn đường nào để lựa chọn rồi.
Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng nói:
- Nói vậy ý của các hạ không phải là Ngọc Thiêm Thừ mà chỉ vì muốn giết tại hạ ?
Lam y lão nhân cười cười, nói:
- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, ai bảo ngươi là ma trong ma mà ai ai cũng thống hận chi.
Một ngày Hạ Hầu Lam ngươi còn tồn tại thì một ngày võ lâm khó bình yên, vì đại nghĩa, vì cuộc sống của từng người, ai cũng lấy việc trừ diệt ngươi là nhiệm vụ quan trọng trước mắt, chỉ có trừ bó được ngươi thì đâu có ai cần Ngọc Thiềm Thừ làm gì ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Các hạ, bây giờ tại ha có chút phán đoán các hạ là ai rồi.
Lam y lão nhân nói:
- Ngươi cho rằng ta là ai ?
Ha Hầu Lam nói:
- Các hạ là kẻ giết hại toàn bộ Đồng gia, bắt cóc Đồng Uyển Nhược giá họa cho tại hạ, và cũng là kẻ hai ba lần ngầm ám hại tại hạ.
Lam y lão nhân bật cười, nói:
- Hay quá nhỉ, ta lại bị đánh ngược một đinh ba của lão Trư rồi.
Hạ Hầu Lam trầm mặc không nói gì.
- A di đà phật !
Đại Bi thượng nhân niệm một câu phật hiệu rồi nói:
- Thí chủ quyết định rồi phải không ?

Hạ Hầu Lam nói:
- Chưởng môn, tại hạ vừa nói rồi, xưa nay tại hạ không có ý tự điểm huyệt phế võ công, và cũng không có Đồng Uyển Nhược dể giao ra.
Đại Bi thượng nhân biến sắc, lão nói:
- Vậy thí chú đã chuẩn bị một trận tử chiến ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Sự thực là như vậy, chưởng môn, Hạ Hầu Lam này không phải là người mà ai muốn hại là hại Đại Bi thượng nhân nói:.
- A di dà phật, thiện tai, thiện tai trước lúc chết mà thí chủ còn muốn giết người thì thật là bạo tàn khó tiêu, hung tàn khó trừ, đã như vậy thì.. - Chưởng môn !
Hạ Hầu Lam cắt lời nói:
- Tại hạ không muốn tranh biện đối với những lời của lão, nhưng tại hạ phải nói cho chưởng môn biết. chưởng môn làm như thế là giết người vô tội, lại để cho kẻ giảo quyệt tàn độc nhởn nhơ ngoài vòng đạo lý Giọng the thé của lam y lão nhân lại cất lên.
- Đáng tiếc, Hạ Hầu Lam, mấy trang giấy hồng dán tại Ngũ Hà trấn đã đủ để luận tội ngươi rồi.
Xem ra Cuồng hòa thượng đã hại người rồi.
Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:
- Thất phu, Hạ Hầu Lam ta thừa nhận là đã rơi vào toàn bộ độc mưu của ngươi nhưng nếu đêm.nay Hạ Hầu Lam ta may mắn thoát chết thì tên thất phu ngươi đừng mong thoát khỏi Loạn Thạch Sơn này.
Lam y lão nhân cười cười nói:
- Đại Bi thượng nhân nói rất đúng, trước khi chết mà ngươi còn muốn giết người, đủ thấy bạo tàn khó tiêu hung tàn khó trừ. Hạ Hầu Lam, đáng tiếc là đêm nay ngươi chết chắc rồi.
Hạ Hầu Lam nói:
- Điền đó chúng ta hãy chờ lát nữa sẽ thấy Chàng nhìn qua Đại Bi thượng nhân và nói tiếp:
- Chưởng môn, đối với hạng người tham lam thị phi, bất phân hắc bạch bất minh đó, tai hạ chẳng có gì khác để nói nữa, nhưng tại hạ phải nói cho chưởng môn biết, nếu đêm nay Hạ Hầu Lam mệnh lớn không chết và thoát khỏi vòng vây này thì tại hạ thề tất sẽ báo thù các môn phái và những người đến đây đêm nay.
Đại Bi thượng nhân rùng mình, lão nói:
- A di đà phật, thiện tai, thiện tai ...
Chợt nghe lam y lão nhân cười nhạt, nói:
- Hạ Hâu Lam nếu ngươi nghĩ là ngươi sẽ không chết thì tại sao lại nói những lời như vậy ?

Hạ Hầu Lam nói:.
- Nhân sinh xưa nay ai lại không chết. Hạ Hầu Lam không sợ điều này, ta chỉ nhắc nhở các vị suy nghĩ cho kỷ rồi sau đó mới hành sự đừng vì sự nhầm lẫn nhất thời mà dẫn đến tại họa vô cùng cho bản thân mình.
- Vô lượng thọ phật !
Đột nhiên nghe vị Võ Đang chưởng môn khai khẩu:
- Thí chủ không cần nói nhiều, các môn phái chỉ vì trừ ma vệ đạo, không ngại môn phái bị hủy, người bị tổn thất - Chiêu bài nghe chính nghĩa quá nhỉ ?
Hạ Hầu Lam cười nhạt nói:
- Tại hạ lại cho rằng chuyện này có vẻ giống người vì tiền mà chết, đạo trưởng giết tại hạ rồi các vị có được Ngọc Thiềm Thừ không ?
Võ Đang chưởng môn - vi đạo nhân tướng mạo tiên phong đạo cốt, râu dài tới ngực, mắt phụng uy nghi, lão xạ mục quang nhìn thẳng Hạ Hầu Lam và nói:
- Trừ được ác ma thì võ lâm vĩnh viễn bình yên, hà tất phái cần Ngọc Thiềm Thừ ?
- Nói khéo lắm !
Hạ Hầu Lam nói:.
- Chỉ sợ giết tại hạ rồi thì chuyện bi thảm trong võ lâm lại tiếp nối phát sinh, lại càng nhiều thêm.
Võ Đang chưởng môn nói:
- Trước mắt sợ rằng không có ai tin lời này của thí chủ.
Hạ Hầu Lam nói:
- Đó là vì cái lợi làm mờ tâm trí !
Võ Đang chưởng môn biến sắc, nhưng lão cùng không hổ là nhân vật đứng dầu một phái, chốc lát đã bình tĩnh lại ngay, lão quay sang nói với Đại Bi thượng nhân.
- Đạo hữu, thời gian đã không còn sớm, đạo hữu nên hạ lệnh thôi !
Đại Bi thượng nhân chấp tay nói.
- Lão nạp tuân mệnh !
Lập tức lão quay sang nói với Hạ Hầu Lam:
- Thí chủ, lão nạp thành thật khuyên lời cuối cùng, xin thí chủ hãy mau mau nói ra chỗ giam giữ ái nữ của Đồng Thiên Hạc, sau đó điểm huyệt tự phế võ công, bằng không thì lão nạp buộc lòng phải hạ lệnh động thủ thôi !
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Chưởng môn, những gì nên nói tại hạ đã nói hết rồi, tại hạ không muốn nói thêm nữa, lão hạ lệnh di.

- A di dà phật ! Thiện tai, thiện tai ...
Đại Bi thượng nhân hơi rùng mình, lão nói:
- Sinh mệnh là vô giá, sao thí chủ lại coi trọng vật ngoài thân như vậy ?
Nói đoan, lão từ từ đưa tay phải lên.
Lập tức đương trường cũng vang lên một loạt tiếng "soạt ... soạt", quần hào của các môn phái đều xuất binh khí, kiếm bạt cung trương, không khí trên tuyệt đỉnh Loạn Thạch sơn bỗng nhiên vô cùng khẩn trương, một trường gió tanh mưa máu sắp diễn ra trước mắt.
Nhưng khi Đại Bi thượng nhân sắp phất hữu thủ xuống thì thân hình Hạ Hầu Lam chấn dộng, mặt biến sắc Đột nhiên nghe chàng quát lớn:
- Chưởng môn, khoan đã một Đại Bi thượng nhân dừng tay nửa chừng và nói - Thí chủ hồi tâm chuyển ý rồi chăng ?
Hạ Hầu Lam nói - Tai hạ nắm chắc là sẽ khiến các vị trả giá không chỉ mười lần, nhưng cũng thừa biết là khó thoát khỏi vòng vây hãm đêm nay, trước khi động thủ chưởng môn có thể thật lòng trả lời tại hạ vài câu hỏi không ?
Đại Bi thượng nhân do dự một lát rồi nói:
- Thí chủ cứ hỏi, điều gì lão nạp biết thì lão nạp tất sẽ trả lời.
- Đa tạ chưởng môn !
Hạ Hầu Lam nói:
- Xin hỏi chưởng môn, là kẻ nào nói cho chư vị biết đêm nay Hạ Hầu Lam sẽ đến Loạn Thạch sơn này ?
Đại Bi thượng nhân to vẻ khó xử, nhưng lão liền nói:
- Lão nạp chỉ có thể nói thế này, mấy ngày trước có người đưa thư đến các môn phái, mời các môn phái trừ ma vệ đạo bảo vệ võ lâm chí bảo, tiếp đó lại có người đưa thư đến các môn phái nói rằng nội trong hôm nay thí chủ tất sẽ đến Loạn Thạch sơn - Hồng Thúy Hồ, yêu cầu các môn phái vây kích thí chủ trước đoạn nhai này.
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ tin là chưởng môn tất không lừa dối tại hạ ?
Đại Bi thượng nhân nói:
- Lão nạp đã đồng ý trả lời thì tuyệt đối không có lý nào lại lừa dối thí chủ !
Hạ Hầu Lam truy vấn:
- Dám hỏi chưởng môn, người đó là ai ?
Đại Bi thượng nhân lắc đầu, nói:
- Không biết !
- Trên thư có ký tên không ?.

- Cả hai thư đều không có ký tên.
Hạ Hầu Lam trầm ngâm giây lát rồi nói:
- Vậy chưởng môn có mang thư bên người không ?
Đại Bi thượng nhân gật đầu, nói:
- Có mang theo !
Hạ Hầu Lam nói:
- Có thể lấy ra cho tai hạ xem một chút được không Đại Bi thượng nhân lắc đầu, nói:
- Thí chủ thông cảm, chuyện này lão nạp khó có thể tuân mệnh.
Hạ Hầu Lam hỏi:
- Chưởng môn, tại sao vậy ?
Đại Bi thượng nhân chậm rãi nói:
- Lão nạp không thể để cho thí chủ dựa vào bút tích trên thư mà tầm thù.
- Tầm thù ?
Hạ Hầu Lam phá lên cười rồi nói:
- Chưởng môn cho rằng đêm nay Hạ Hầu Lam có thể không chết sao ?
Đại Bi thương nhân ngớ người, lão liền nói:
- Phàm chuyện gì cũng không thể không đề phòng vạn nhất.
Hạ Hầu Lam nói:
- Thế thì thôi vậy !
Đại Bi thượng nhân nhướng đôi mày bạc hỏi:
- Thí chủ hỏi hết chưa ?
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Hỏi hết rồi.
Đại Bi thượng nhân nói:
- Đã vậy thì lão nạp phải hạ lệnh đây Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Chưởng môn, không cần. Hạ Hầu Lam không phải là người mà ai muốn hại thì hại, tại hạ sẽ tự mình đi vậy !
Lời vừa dứt thân hình chàng đột nhiên bốc lên cao, đầu dưới chân trên chúi thẳng xuống dưới vách núi dựng đứng.
Đại Bi thượng nhân ngẩn người, quần hùng của các đại môn phái đều cả kinh thất sắc trong tiếng quát như sấm rền, tất cả đều bổ nhào theo thân hình vừa bốc lên của Hạ Hầu Lam.
Nhưng đáng tiếc, bọn họ đều chậm một bước, chỉ thấy Hạ Hầu Lam biến thành một bóng xanh xanh rơi xuống dưới vách núi như sao xẹt.
Hồng Thủy Hồ nổi sóng và bọt trắng, một lát sau mặt nước lại bình lặng như cũ Sau khi Hạ Hầu Lam nhảy từ vách núi trăm trượng xuống Hồng Thủy Hồ, quần hào các môn phái đều sững sờ hồi lâu

sau mới định thần trở lại.
Bỗng nhiên nghe Đại Bi thượng nhân nói:
- Tại ... tại sao hắn lại nhảy xuống hồ tự tận ?
Một tiếng cười nhạt vang lên, có người nói:
- Sợ rằng hắn mượn vách núi thẳng đứng và Hồng Thủy hồ để thoát thân ?
Đại Bi thượng nhân lắc đầu, nói:
- Không thể, từ trên cao trăm trượng nhảy xuống, dù là nhảy xuống nước cũng chẳng có ai có thể sống sót.
Một tràng cười hì hì liên tiếp cất lên, lam y lão nhân nói:
- Chưởng môn nói không sai, chớ xem thường Hồng Thủy Hồ nà y. Hạ Hầu Lam nhất định phải chết chứ không nghi ngờ gì nữa.
Người vừa cười nhạt, nói:
- Nói vậy nghĩa là sao ?
Lam y lão nhân đầy vẻ đắc y, lão nói:
- Theo tại hạ biết, Hạ Hầu Lam tuy có hiệu là Du Long nhưng lại là một con vịt trên cạn không biết bơi, nước ngập đầu là hắn không thể không chết.
Người kia hỏi:
- Làm sao các hạ biết ?
Lam y lão nhân nói:
- Đương nhiên là tại hạ biết, có lần tại hạ tận mắt trông thấy hắn suýt chút nữa thì chết đuối.
Người kia nói:
- Nhưng kết quả vẫn không chết đuối Lam y lão nhân nói:
- Đó là nhờ có người cứu hắn lên.
Đại Bi thượng nhân xen vào:
- Lời này của thí chủ có thật không ?
Lam y lão nhân nói:
- Sự việc trọng đại, tại hạ đâu dám dối người và tự dối mình ?
Đại Bi thượng nhân thở phào một hơi rồi nói:
- A di đà phật, cuối cùng thì ma chướng đã được tiêu trừ, từ nay về sau võ lâm sẽ ...
Lam y lão nhân lắc đầu, nói:
- Ma chướng tuy đã tiêu trừ nhưng Tàng Chân Đồ trong Ngọc Thiềm Thừ cùng mai một theo Đại Bi thượng nhân nói:
- Ngũ đại môn phái chỉ lo việc trừ ma vệ đạo không nghĩ đến chuyện đoạt bảo vật.
Ngọc Thiềm Thừ là vật bất tường.
Lam y lão nhân cười một cách thâm hiểm và nói.

- Chưởng môn, vậy sao ?
Đại Bi thượng nhân bất giác đỏ mặt, nhất thời không nói gì.. Đột nhiên nghe Võ Đang chưởng môn hắng giọng một tiếng rồi tiếp lời:
- Bần đạo rất lấy làm kỳ quái, hắn có thể đánh mà tại sao lại không đánh ?
Đại Bi thượng nhân cũng ngạc nhiên, lão nói:
- Lão nạp cũng không hiểu được ?
Lam y lão nhân lại cười nhạt, nói - Chuyện này tại hạ biết, vừa rồi dù là người bình thường thì Hạ Hầu Lam cũng đánh không lại.
Quần hào tại đương trường đều ngạc nhiên đến tột độ. Võ Đang chưởng môn xạ đôi mục quang đầy nghi hoặc nhìn lam y lão nhân và nói:
- Thí chủ nói như vậy nghĩa là thế nào ?
Lam y lão nhân cười cười, nói:
- Công phu toàn thân hắn đã mất đi trước đó một khắc.
Võ Đang chưởng môn ngạc nhiên nói:
- Điều đó làm sao có thể, tại sao như vậy ?
Lam y lão nhân thản nhiên nói:
- Chẳng sao cả, tin hay không thì tùy chưởng môn.
Đại Bi thượng nhân xen vào:
- Làm sao thí chủ biết ?
Lam y lão nhân mỉm cười một cách thần bí, lão nói:
- Điều này phải dựa vào kinh nghiệm và nhãn lực.
Đột nhiên nghe người vừa cười nhạt lúc nãy lên tiếng:
- Lẽ nào nói cao thủ và chưởng môn của các đại môn phái không bằng các hạ ?
Lam y lão nhân cười hì hì, nói:
- Sự thực chỉ có một mình tại hạ nhìn ra mà thôi Người kia nói:
- Các hạ cho rằng bọn tại hạ sẽ tin sao ?
Lam y lão nhân nói:
- Dù sao thì hắn cũng đã chết, tin hay không tin dường như chẳng quan hệ gì nữa ?
Võ Đang chưởng môn nói:
- Rốt cuộc thí chủ là vị cao nhân nào ?
Lam y lão nhân nói:
- Danh không thường truyền trên giang hồ, không nói cũng vậy thôi, nhưng nếu đạo trưởng nhất định muốn hỏi thì tại ha chỉ có thể nói cho đạo trưởng biết thế này, tại hạ họ Kim, thế thôi.
Họ Kim ? Võ Đang chưởng môn còn đang chau mày suy nghĩ thì lam y lão nhân tự xưng họ Kim lại nói tiếp:

- Ác ma tuy đã trừ nhưng võ lâm khó bình yên, tại hạ phải tìm một nơi để tránh họa thôi.
Nói đoạn, lão cười cười, rồi cất bước, xuyên qua quần hào tại trường mà đi xuống núi Quần hào nghe vậy thì sững sờ, Võ Đang chưởng môn liên tục chau mày suy nghĩ. Đại Bi thượng nhân vội lắc đầu nói:
- A di dà phật. Kim thí chủ đi đường bình an Lam y lão nhân họ Kim cũng không quay lại, lão chỉ mỉm cười và nói:
- Đa tạ chưởng môn, tại hạ sẽ đi rất bình an.
Càng đi càng xuống thấp, trong chớp mắt lam y lão nhân đã mất hút dưới chân Loạn Thạch sơn Võ Đang chưởng môn không nhịn được nên nói:
- Đạo hữu, rốt cuộc người này là ai ?
Đại Bi thượng nhân lắc đầu nói:
- Lão nạp không biết, cũng chỉ biết lão ta là người họ Kim !
Võ Đang chưởng môn nói:
- Trong võ lâm có cao thủ họ Kim nào không ?
Đột nhiên có người lớn tiếng nói:
- Có, Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung, chỉ có điều lão ta đã chết gần hai mươi năm rồi.
Võ Đang chưởng môn nói:
- Vậy thì không phải lão ta rồi.
Vị chưởng môn này trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:
- Đạo hữu có hiểu không ? Lời của lão ta trước khi đi là ám chỉ điều gì ?
Đại Bi thượng nhân nói:
- Phải chăng đao hữu muốn chỉ đến câu:
"ác ma tuy đã trừ nhưng võ lâm khó bình yên" của lão ta ?
Võ Đang chưởng môn gật đầu, nói:
- Đúng vậy !.
Đại Bi thượng nhân nói:
- Trừ phi Hạ Hữu Lam không chết.
- Không thể !
Võ Đang chưởng môn nói:
- Đạo hữu, lão ta nói ác ma tuy đã trừ rồi mà ?
Đại Bi thượng nhân lắc đầu, nói:
- Điều đó thì lão nạp không hiểu, vậy hai câu:
"Khó bình yên" và "tránh họa" của lão ta được giải thích như thế nào ?
Nhất thời toàn trường đều im lặng, nhưng liền sau đó có người lớn tiếng nói:

- Nói gì mặc lão ta, hà tất phải giải thích ? Dù sao thì Hạ Hầu Lam cũng đã chết thật, từ nay võ lâm bình yên cũng tốt, loạn cũng tết, là phúc thì không phải là họa, đã là họa thì không thể trốn tránh.
Đại Bi thượng nhân nói:
- Nói cũng phải, nói cũng phải, chúng ta đi thôi !
Nói đoạn, lão tăng cất bước đi ngay.
Võ Đang chưởng môn vội bước theo và khẽ nói:
- Đạo hữu, người này đã nhìn thấu dụng tâm của ngũ đại môn phái.
Đại Bi thượng nhân hơi rùng mình, lão vội nói:
- Vì ngọc mà bức người ta chết, việc đã làm rồi thì hà tất phải sợ người ta biết ?
Võ Đang chưởng môn trầm mặc không nói gì.
Trong chớp mắt trên tuyệt đỉnh Loạn Thạch sơn đã đi sạch không còn một bóng người, không gian trở nên yên tĩnh và có đôi chút thê lương tịch mịch.
Tuy nhiên sự yên tĩnh này chẳng tồn tại bao lâu vì hiện tại có một bóng người từ sau vách đá bên trái bay ra.
Nói là bay cũng không quá đáng, bởi lẽ thân hình người này lướt đi nhẹ nhàng tựa như một bóng u linh.
Sau khi lên tuyệt đỉnh Loạn Thạch sơn thì người này dừng bước bên cạnh góc cổ tùng cô độc.
Nhìn kỹ thì thấy đó là lam y lão nhân họ Kim, hóa ra lão ta bỏ đi rồi trở lại. Không, phải nói là căn bản lão ta không đi.
Lão đứng cạnh gốc cổ từng, xạ mục quang nhìn xuống mặt nước Hồng Thủy Hồ dưới trăm trượng rỏi bỗng phát ra tràng cười khẽ đầy đắc ý.
Nhưng tràng cười chưa dứt thì sau lưng lão chừng mười trượng có một giọng nói lạ lùng cất lên:
- Đúng là nên cao hứng, người đã chết rồi mà.
Lam y Kim lão nhân rùng mình và quay phắt lại, đôi mục quang sắc lạnh nhìn thẳng đến chỗ vừa phát ra lời nói.
Ngoài xa mười trượng, cạnh một phiến quái thạch có một hắc y lão nhân đang đứng, thần thái lạnh lùng thâm trầm đến độ kinh người, mắt bồ câu mũi hạc, râu dê phơ phất.
Song mục của lam y Kim lão nhân lấp lánh hàn quang, lão bật cười rồi nói:
- Ta tưởng là ai, hóa ra là Cam lão ca !
Trong mắt hắc y lão nhân cũng lấp lánh hàn quang, lão nói:
- Các hạ biết tại hạ à ?
Lam y Kim lão nhân mỉm cười, gật đầu nói:

- Đương nhiên, đương nhiên, Bắc Mang Cam lão ca ai lại không biết ?
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Vậy thì tốt, chúng ta đều biết lẫn hau, như vậy sẽ dễ nói chuyện.
Dường như lam y Kim lão nhân có ý thay đối đề tài, lão mỉm cười, nói:
- Sao Cam lão ca còn chưa đi ?
Hắc y Cam lão nhân nói:.
- Điều đó phải hỏi các hạ, chẳng phải các hạ cũng chưa đi đó sao ?
Lam y Kim lão nhân nói:
- Không nói giấu gì Cam lão ca, tại hạ đang nghĩ xem có cách gì vớt Hạ Hầu Lam hay không.
Hắc y Cam lão nhân hỏi:
- Vớt hắn để làm gì ?
- Tất nhiên là vì Ngọc Thiềm Thừ trên người hắn.
- Các hạ biết Ngọc Thiềm Thừ có trên người hắn à ?
- Ái nữ của Đồng Thiên Hạc đã bị hắn bắt cóc đi thì tất nhiên hắn sẽ dùng thủ đoạn hạ lưu lừa chiếm đoạt Ngọc Thiềm Thừ.
Song mục của hắc y Cam lão nhân lộ vẻ nghi hoặc, lão cười nhạt, nói:
- Sợ rằng không phải như vậy ?
- Không phải ?
Lam y Kim lão nhân ngạc nhiên nói:
- Vậy Cam lão ca cho rằng tại hạ đến đây làm gì ? Phúng điếu hắn chăng ?
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Các hạ chỉ mong hắn chết thì làm sao có thể đến phúng điếu hắn ? Theo ta thấy thì các hạ đến là để xem thử rốt cuộc hắn có chết hay không, vạn nhất hắn còn nổi lên giấy giụa trên mặt nước thì các hạ sẽ bồi tiếp cho hắn một tảng đá.
Lam y Kim lão nhân hơi biến sắc, lão cười nhạt, nói:
- Vì đại nghĩa thì chuyện này dường như không có gì là không phải.
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Chỉ sợ rằng, đây là vì cá nhân thôi Lam y Kim lão nhân sững người, lão nói:
- Cam lão ca, sao các hạ lại nói như thế, tại hạ và hắn vốn không có thù oán gì.
- Không phải !.
Hắc y Cam lão nhân cười nhạt và lắc đầu nói:
- Các hạ và hắn chẳng những có thù oán mà thù oán đó còn thâm

sâu như ngũ hồ tứ hải.
Lam y Kim lão nhân bật cười, nói:
- Xin Cam lão ca chớ nói đùa.
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Các hạ nên biết tại hạ đến đây không phải để nói đùa.
Lam y Kim lão nhân nói:
- Cam lão ca, các hạ nói vậy là ...
- Muốn tai hạ nói rõ hơn chăng ?
- Đúng vậy, tốt nhất là Cam lão ca nói rõ hơn một chút, nếu không tại hạ vĩnh viễn khó hiểu.
Hắc y Cam lão nhân cười nhạt, nói:
- Trước tiên tại hạ nói rõ như thế này, tại hạ là người duy nhất trên thế gian biết được, chuyện này năm xưa các hạ hại chết Hạ Hầu Nhất Tu vì Hạ Hầu Lam mang họ Hạ Hầu nên các hạ hoài nghi hắn là nhi tử của Hạ Hầu Nhất Tu, do đó các hạ tìm thiên phương bách kế để hại hắn.
Lam y Kim lão nhân phá lên cười rồi nói:
- Dựa vào đâu mà Cam lão ca nói như vậy, các hạ cho rằng tại hạ là ai ?
Hắc y Cam lão nhân lạnh lùng nói:
- Vừa rồi khi các hạ tự xưng họ Kim thì tại hạ đã hoài nghi các hạ rồi, các hạ là Thiết Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung.
Lam y Kim lão nhãn cười ha ha rồi nói:
- Cam lão ca nói đùa quá nhiều rồi, ai chẳng biết Kim Ngọc Dung đã chết gần hai mươi năm rồi, thi thể chẳng đã sớm mục nát theo cây cỏ.
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Chuyện này ta biết, các hạ qua mặt được Hạ Hầu Nhất Tu và cũng che được tai mắt thiên hạ gần hai mươi năm, nhưng đêm nay lại bị tại hạ khám phá.
Lam y Kim lão nhân nói:
- Vị Thiết Diện Thư Sinh đó là một nhân vật phong lưu tuấn tú, tại hạ làm sao.. Hắc y Cam lão nhân cắt lời, nói:
- Các hạ quên rồi à, danh hiệu của các hạ là Thiết Diện Thư Sinh, tự nhiên là có thuật dịch dung độc bộ thiên hạ.
Lam y Kim lão nhân trầm mặc một lúc rồi gặt đầu, nói:
- Được rồi, cứ cho rằng tại hạ là Thiết Diện Thư sinh Kim Ngọc Dung đã chết gần hai mươi năm, thi thể đã không còn tồn tại đó, Cam lão ca, thì sao nào ?
Hắc y Cam lão nhân, cười nhạt nói:

- Ngươi đã là Thiết Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung thì khiến ta liên tưởng đến một chuyện, năm xưa ngươi và Hạ Hầu Nhất Tu tâm đầu ý hợp, tình như thủ túc nên tám chín phần là ngươi đã học được công phu độc môn bá đạo Nhất Tàn Chỉ của lão ta. Điều đó vừa hợp của việc Ha Hầu Lam không thừa nhận mình là hung thủ, nói rằng thảm họa ở Kim Lăng Đồng gia là có người giá họa.
Lam y Kim lão nhân cười cười, nói:
- Sức liên tưởng của Cam lão ca thật tuyệt vời, nói tiếp đi ?
Hắc y Cam lão nhân chậm rãi, nói:
- Ta còn liên tưởng đến nhiều vấn đề, ngươi đã giá họa cho hắn rồi lại lợi dụng lòng tham của các môn phái, sau khi hẹn Hạ Hầu Lam đến đây thì ngươi mời các môn phái đến thực hiện cái gọi là trừ ma vệ đạo. Ngươi hại hắn là vì muốn nhổ cỏ tận gốc, ngươi giết cả nhà Đồng gia, một mặt là vì muốn giá họa, một mặt khác là vì muốn chiếm đoạt võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ.
Lam y Kim lão nhân mỉm cười, nói:
- Bản lĩnh suy diễn của Cam lão ca thật khiến người ta khâm phục.
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Chuyện đến nước này thì ta phải hoài nghi tung tích của Ngọc Thiềm Thừ ở chỗ ngươi thôi !
Lam y Kim lão nhân nói:
- Cam lão ca muốn nói Ngọc Thiềm Thừ đó đang ở trong tay tại hạ chăng ?
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Không sai, kẻ cuối cùng tìm được là ngươi.
Lam y Kim lão nhân cười ha hả rồi nói:
- Cam lão ca, tại hạ nói rồi, bản lĩnh suy diễn của các hạ thật ...
- Thế nào ?
Hắc y Cam lão nhân cười nhạt, nói:
- Ngươi không thừa nhận à ?
Lam y Kim lão nhân lắc đầu, nói:
- Cam lão ca, tại hạ căn bản không phải là Kim Ngọc Dung đó, các hạ bảo tại hạ làm sao thừa nhận chứ ?
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Ngươi không thừa nhận thì thôi vậy, ta sẽ loan truyền chuyện này ra võ lâm.
Lam y Kim lão nhân thản nhiên nói:
- Tại hạ nghĩ rằng Cam lão ca không thể làm như vậy.
- Tại sao ?
- Vì nếu Cam lão ca định làm như vậy thì vừa rồi là một cơ hội tốt

nhất - Ngươi nói đúng một nửa, vừa rồi ta đã bỏ qua một cơ hội tốt, nhưng điều đó không thể có lần thứ hai, ngươi biết vì sao vừa rồi ta không nói toạc ra không ?
- Cam lão ca muốn tai hạ chia phần chăng ?
- Không sai, ngươi quả nhiên là người sáng suốt.
Lam y Kim lão nhân chau mày nói:
- Cam lão ca, võ lâm chí bảo này quả thật không dễ có được.
Hắc y Cam lão nhân cắt lời, nói:
- Chia đều hai bên, nếu ngươi không muốn thì sợ rằng ngay cả một nửa ngươi cũng không có được.
Lam y Kim lão nhân nói:
- Cam lão ca nói thế nghĩa là sao ?
Hắc y Cam lão nhân mỉm cười thâm hiểm, lão nói:
- Nếu ta loan truyền chuyện này ra võ lâm, đến lúc đó.. Lão cười hì hì rồi bế khẩu.
Hình như lam y Kim lão nhân có chút hoang mang, lão vội nói:
- Cam lão ca, phàm chuyện gì cũng nên thương lượng trước.
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Vì vậy nên ta chưa rời khỏi nơi này, mục đích là chờ thương lượng với ngươi.
Lam y Kim lão nhân trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Được rồi, Cam lão ca đã không vạch mặt tại hạ tại đương trường thì tại hạ cũng không xử tệ với bằng hữu, Cam lão ca, xin ngồi xuống đây chúng ta cùng thương lượng.
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Ngồi thì có thể, nhưng phải cách xa vách núi một chút, chỗ đó nguy hiểm lắm.
Song mục của lam y Kim lão nhân lộ vẻ thâm độc, lão nói:
- Cam lão ca đa nghi quá, đối với loại chuyện thế này, chúng ta nên nói chuyện với nhau một cách cởi mở.
Tuy miệng nói thế nhưng chân vẫn rời vách núi đi vào bên trong.
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Ta nhớ một câu nói của ngươi, phàm chuyện gì cũng nên đề phòng một chút thì tốt hơn !
Nói đoạn, lão cũng cất bước đi tới.
Lam y Kim lão nhân nói:
- Với thân võ học của Cam lão ca, lẽ nào ...
Hắc y Cam lão nhân cắt lời, nói:
- Ta tự biết mình không phải là địch thủ của ngươi.. Lam y Kim lão nhân mỉm cười, nói:

- Vậy thì Cam lão ca không nên đến uy hiếp tại hạ.
Hắc y Cam lão nhân buông tay so vai và nói:.
- Con người vì tiền của mà chết, chim chóc vì miếng ăn mà vong mạng, ai bảo ta tham lam như vậy chi ? Ai bảo ngươi có võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ đó chi ? Vả lại, tuy thừa biết không phải là đối thủ của ngươi nhưng ta lại tự tin là có thể chạy thoát được, vì thế ta chẳng có gì phải sợ.
Lam y Kim lão nhân nói:
- Được rồi, Cam lão ca, chúng ta ngồi lại với nhau cho dễ thương lượng nhé.
Nói đoạn, lão đưa tay mời.. Hắc y Cam lão nhân không do dự, lão phất vạt áo qua một bên và ngồi xuống ngay.
Lam y Kim lão nhân mỉm cười, đoạn ngồi xuống đối diện với hắc y Cam lão nhân, chỗ này đất cát sạch sẻ nên không sợ bẩn y phục.
Sau khi an tọa thì lam y Kim lão nhân nói:
- Bây giờ chúng ta nên bàn cách chia như thế nào.
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Chuyện này hình như chẳng có gì để nói, hai chúng ta cùng nghiên cứu tập luyện.
Lam y Kim lão nhân lắc đầu, nói:
- Cam lão ca hiểu nhầm rồi, bản thân Ngọc Thiềm Thừ chẳng có chút giá trị gì, sở dĩ nó được gọi là võ lâm chí bảo là vì phải án theo Tàng Chân Đồ mà lục tìm nơi cất giấu báo vật, sau đó mới có thể ...
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Ta không hề nhầm, ý ta muốn nói là sau khi tìm được bí kíp thì chúng ta sẽ cùng nghiên cứu và tập luyện.
Lam y Kim lão nhân cười cười, nói:
- Sao Cam lão ca biết đó là bí kíp võ lâm ?
Hắc y Cam lão nhân hơi ngạc nhiên, lão nói:
- Lẽ nào không phải ?
Lam y Kim lão nhân lắc đầu, nói:
- Tại ha không nói là không phải, ý tại hạ muốn nói rốt cuộc đó là bảo vật gì chúng ta vẫn chưa biết, vạn nhất nó không phải là bí kíp gì mà là kỳ trân dị bảo khác thì há chẳng phải là dễ chia đó sao ?
Hắc y Cam lào nhân thản nhiên mỉm cười, nói:
- Ta cho rằng đó là võ lâm bí kíp, nếu không sao có câu "kẻ nào có được thì độc bá thiên hẹ" Lam y kim lão nhân nói:
- Cũng mong là như vậy, nhưng ...
- Đừng có nhưng nhi nữa !
Hắc y Cam lão nhân cắt lời nói:

- Chuyện này rất đơn giản, nếu là bí kíp võ lâm thì chúng ta cùng nghiên cứu tập luyện, nếu không phải bí kíp võ lâm thì chia đôi, như thế không được sao ?
Lam y Kim lão nhân gật đầu, nói:
- Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đồng ý làm như thế nhé !
Hắc y Cam lão nhân chớp chớp song mục và nói:
- Hiện tại Ngọc Thiềm Thừ đó có trên người của ngươi không ?.
- Không, tại ha giấu nó ở một nơi rất bí mật, làm như vậy là để nhỡ kẻ nào biết Ngọc Thiềm Thừ đã rơi vào tay tại hạ thì nhất thời cũng không làm gì được tại ha....
- Cơ trí của ngươi rất cao thâm, suy nghĩ chu đáo khiến người ta khâm phục.
- Cam lão ca quá khen, tục ngữ có câu:
"Con người vốn không có tội". Hạ Hầu Lam đã vì vậy mà mất mạng, tại hạ đâu dám không cẩn thận.
Hắc y Cam lão nhân cười nhạt một tiếng, mục quang quét qua trước ngực đối phương và nói:
- Vậy trong ngươi của ngươi giấu vật gì thế ?
Lam y Kim lão nhân biến sắc, vội cúi đầu nhìn xuống ! Hắc y Cam lão nhân mỉm cười, nói:
- Nếu không mang theo bên người thì việc gì ngươi phải khẩn trương ?
Lam y Kim lão nhân ngẩng đầu lên và nói:
- Trá thuật của Cam lão ca rất cao minh, khiến người ta thán phục
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Binh bất yếm trá, vì một nửa lợi ích của ta nên ta đành phải thử như vậy.
Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp:
- Cái này kêu bằng nói chuyện cởi mở với nhau đó sao ?
Lam y Kim lão nhân gượng cười, nói:
- Cam lão ca nên biết, nếu các hạ là tại hạ thì các hạ cũng không nỡ buông ra.
Hắc y Cam lão nhân cười nhạt, nói:
- Bây giờ ngươi không nỡ cũng phải buông ra thôi, lấy ra đi.
Lam y Kim lão nhân do dự một lát, nhưng cuối cùng cũng thò tay vào trong áo, đồng thời lão cười cười, nói:
- Đã trúng trá thuật của người ta thì đành cung kính bất như tuân mệnh.
Lão cẩn thận lấy ra một túi vải màu vàng đặt ngay ngắn vào lòng bàn tay, rồi mở túi vải ra, bên trong rõ ràng là Ngọc Thiềm Thừ trong suốt

như tuyết.
Hắc y Cam lão nhân lộ vẻ vui mừng, lão xúc động nói:
- Cho ta xem thử.
Nói đoạn, lão đưa tay chụp tới.
Dường như lam y Kim lão nhân đã lường trước điều này nên vội giật tay lại và cười cười nói:
- Cam lão ca, chớ nôn nóng như thế, đợi lát nữa rồi tha hồ mà xem, bây giờ tại hạ có một cách này, cả hai chúng ta đều không thua thiệt.
Nói đoạn, lão xuất thủ vỗ nát Ngọc Thiềm Thừ.
Sau đó, lão lấy ra một cuộn giấy nhỏ ố vàng từ trong phiến ngọc vỡ nát, đoạn nhìn hắc y Cam lão nhân và cười cười nói:
- Cam lão ca, đây là trang Tàng Chân Đồ.
Lão mở cuộn giấy ra, trên giấy vẽ một số sông núi, ngoài ra còn có mấy hàng chữ.
Bỗng nhiên lam y Kim lão nhân phân song thủ, xé trang Tàng Chân Đồ ra làm đôi.. Hắc y Cam lão nhân kinh ngạc, vội nói:
- Ngươi, ngươi làm thế là có ý gì ?
Lam y Kim lão nhân thản nhiên nói:
- Vì sự công bằng, như thế này thì chúng ta không ai thua thiệt, không ai ít hơn ai, tất nhiên là có thế thành tâm hợp tác.
Nói đoạn, lão quăng nửa trang Tàng Chân Đồ tới trước, hắc y Cam lão nhân vội xuất thủ chụp lấy.
Lam y Kim lão nhân lại nói:
- Trước mắt tại hạ còn chút việc phải đi làm, ba ngày sau chúng ta sẽ gặp lại ở nơi này khi đó sẽ ...
- Không được !
Hắc y Cam lão nhân cắt lời nói:
- Con người ta rất nóng tính, hận không thể tìm ra nơi giấu bảo vật trong đêm nay, vả lại có thể ngươi đã xem qua trang Tàng Chân Đồ này, bây giờ ta chỉ xem được một nửa, thời gian ba ngày đủ để người nẫng tay trên rồi.
Lam y Kim lão nhân nói:
- Vậy theo cao kiến của Cam lão cạ. Hắc y Cam lão nhân lại cắt lời.
- Chi bằng chúng ta đi tìm ngay đêm nay Lam y Kim lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói:
- Thôi được, Cam lão ca, tại hạ đành nghe theo ...
Vừa nói lão vừa chống tay đứng lên.
Hắc y Cam lão nhân cũng đứng lên theo, nhưng thân hình của lão bỗng nhiên loạng choạng, sắc diện đầy vẻ ngạc nhiên, song mục nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Lam y Kim lão nhân vội nói:
- Cam lão ca làm sao thế ?
Hắc y Cam lão nhân gượng cười, nói:
- Không sao, chẳng qua là nhất thời đứng không vững mà thôi.
Lam y Kim lão nhân thở phào một tiếng rồi nói:
- Làm tại ha giật thót mình, tại hạ tưởng thân thể Cam lão ca có gì bất ổn chứ.
Hắc y Cam lão nhân nói:
- Không có gì bất ổn.
Sắc diện đột biến, lão đổi giọng nói:
- Kim lão ca, ta thay đổi chủ ý.. - Thế nào ?
Lam y Kim lão nhân hơi ngạc nhiên, lão nói:
- Lẽ nào Cam lão ca không muốn một nửa trang Tàng Chân Đồ ?
Hắc y Cam lão nhân lắc đầu, nói:
- Không phải vậy, khó khăn lắm mới lấy sinh mạng đổi được thì tại sao có thể không cần ? Chỉ có điều đột nhiên ta nhớ lại mình cũng có việc cần làm, nên muốn theo nguyện ý của Kim lão ca, đêm nay chúng ta không đi tìm, ba ngày sau sẽ gặp lại ở nơi này.
Lam y Kim lão nhân vội nói:
- Mọi chuyện không quan trọng và cấp thiết bằng chuyện tìm bảo vật, tại hạ thấy ...
- Không !
Hắc y Cam lão nhân cắt lời nói:
- Ba ngày sau sẽ tái kiến.
Nói đoạn, không chờ lam y Kim lão nhân có phản ứng, lão vội quay người cất bước.
Bước đi của lão có vẻ chệch choạng, nhưng lão vẫn cố gắng giữ cho ổn định, không để lộ ra ngoài. Lam Kim lão nhân nói:
- Cam lão ca, tại hạ thấy lão ca có vẻ không ổn thật rồi.
Hắc y Cam lão nhân không đáp lời, lão vẫn tiếp tục đi.
Lam y Kim lão nhân cười cười, nói:
- Vừa rồi trong lúc vội vàng nên tại hạ quên nói cho Cam lão ca biết, vì đề phòng người khác đánh cắp nên tại hạ đã tẩm một lớp kịch độc lên Tàng Chân Đồ, nếu không cẩn thận để dính phải thì ...
Hắc y Cam lào nhân rùng mình, đột nhiên lão tung người lên và phóng thẳng xuống chân Loạn Thạch sơn.
- Còn nữa !

Hồi 12
Thần Ma Đổi Ngôi

Lam y Kim lão nhân nói tiếp:
- Trang Tàng Chân Đồ đó cũng là vật giả.
Lời nói vừa xuất thì hắc y Cam lão nhân đột nhiên quay phắt lại và lướt lên đỉnh Loạn Thạch Sơn. Khuôn mặt nhăn nheo của lão tái nhợt, thần sắc trông đáng sợ, lão lớn tiếng nói:
- Kim Ngọc Dung, ta liều mạng với ngươi !
Lam y Kim lão nhân cười hì hì, nói:
- Không liều mạng được đâu, Cam lão ca. Nên giữ tấm thân hữu dụng để vạch mặt tại hạ, các hạ là người duy nhất trên thế gian này biết tại hạ, nếu liều mạng thì e rằng ...
Lão khẽ lách người tránh né thế bổ nhào tới của hắc y Cam lão nhân một cách dễ dàng.
Hắc y Cam lão nhân xông qua mấy bước rồi mới đứng vững, sau đó lão quay người và xông tới tiếp, nhưng lần này thân hình của lão loạng choạng suýt bị ngã nhào.
Lam y Kim lão nhân cười cười, nói:
- Tại hạ lại quên nói cho các hạ biết một điều, người trúng độc được này mà vọng động chân khí thì không xong, càng vận chân khí thì chất độc càng chuyển động nhanh trong huyết mạch.
Song mục của hắc y Cam lão nhân mở to trừng trừng, lão vừa đưa song chưởng lên thì đột nhiên "hự" một tiếng, lam y Kim lão nhân thấy vậy liền nói:
- Cam lão ca, Bắc Cùng Sơn còn nhiều đất trống nhưng đáng tiếc là các hạ không về được, để ta giúp các hạ một tay nhé.
Nói đoạn, lão thản nhiên cất bước đi tới.
Hắc y Cam lão nhân rùng mình, lão ngẩng đầu lên nhìn thì thấy lam y Kim lão nhân đầy sát khí trên mặt, khóe miệng nở nụ cười đầy vẻ đắc ý và vô cùng tàn nhẫn.
Lão buột miệng kêu lớn:
- Kim Ngọc Dung, ngươi thật độc ác, ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi đâu.
Lam y Kim lão nhân cười cười, nói:
- Từ xưa đến nay, oan hồn vô số, nhưng có làm gì được ta đâu ?

Lời vừa dứt thì lão đã đến gần đối phương khoảng một trượng, đột nhiên hắc y Cam lão nhân há miệng và thổ ra một búng huyết vừa tanh vừa nóng. Lam y Kim lão nhân đã có đề phòng nên lập tức lách người tránh né.
Lúc này hắc y Cam lão nhân lại quay người chạy về phía vách núi thẳng đứng - nơi có gốc cổ tùng cô độc - và cũng là nơi Hạ Hầu Lam đã tung người phóng xuống.
Dường như lam y Kim lão nhân cũng đoán được điều này nên vội tung người phóng theo, nhưng chờ khi lão lướt tới mép vách núi thì hắc y Cam lão nhân đã như một tảng đá rơi thẳng xuống Hồng Thủy Hồ.
Càng lúc thấy thân hình lão càng nhỏ, cuối cùng biến thành một chấm đen, hồ nước bọt nổi trắng, chốc lát bình lặng trở lại.
Trước sau không đầy hai canh giờ mà đã có hai người từ vách núi thẳng đứng của Loạn Thạch Sơn này nhảy xuống Hồng Thủy Hồ, và tất cả đều chết bởi tay lam y Kim lão nhân.
Trên thực tế, lão ta có phải là Thiết Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung đã chết gần hai mươi năm hay không, ngoài bản thân lão ta ra thì vẫn không có ai biết được.
Thật lòng mà nói, hình như không thể có chuyện người đã chết gần hai mươi năm, bây giờ đột nhiên xuất hiện.
Lam y Kim lão nhân nhìn xuống vách núi trăm trượng và lẩm bẩm tự nói:
- Ngươi đến từ Bắc Cùng Sơn, bây giờ làm ma ở vực thẳm, đến vì chuyện này rồi cũng vì chuyện này mà đi, ngươi có nuối tiếc không ? Mong rằng, với nửa trang Tàng Chân Đồ đó cũng đủ an ủi ngươi dưới đáy hồ, và cũng mong rằng ngươi và Hạ Hầu Lam sẽ kết bạn với nhau để đôi bên không cảm thấy cô đơn.
Nói đoạn lão phất tay áo một cái, nửa trang Tàng Chân Đồ còn lại cũng bay đi theo gió mà rơi xuống chân vách núi.
Sau cùng, lam y Kim lão nhân chậm rãi quay người, thân hình lão khẽ động rồi thuận theo gió mà lướt đi như một bóng u linh.
Mặt trời mọc rồi lặn, ngày qua đêm tới, thời gian tuần hoàn luân chuyển, không biết đã trải qua bao nhiêu ngày trắng đêm đen, bao nhiêu buổi hoàng hồn bảng lảng, bao nhiêu đêm trường thê lương tĩnh mịch.
Trên tuyệt đỉnh Loạn Thạch Sơn cạnh Hồng Thủy Hồ lại có vết chân người xuất hiện.
Đó là hai người, một lớn một nhỏ là một hài tử chừng mười hai mười ba tuổi, ăn mặc theo kiểu dân chài, quần xắn quá gối để lộ đôi chân

nhỏ rám nắng. Đôi mắt đen tuyền không ngừng chớp động, hình như cảm thấy rất ngạc nhiên với một nơi như thế này ...
Còn vị hắc y khách lại tỏ ra thản nhiên, đôi mắt thất thần như người vừa lành bệnh, song khí độ lại cao ngạo khiến người ta phải dè chừng.
Hai người đứng trên tuyệt đỉnh Loạn Thạch Sơn, không ai động đậy và cũng không ai nói một câu, hắc y khách nhìn gốc cổ tùng đứng cô độc bên cạnh vách núi, sắc diện liên tục biến đổi.
Đột nhiên nghe tiểu hài tử khai khẩu:
- Đại thúc, là nơi này à ?
Hắc y khách cười và khẽ gật đầu, nói:
- Đúng vậy, Tiểu Thuận Tử, là nơi này.
Giọng nói có khí mà vô lực, nghe ra mới thê lương làm sao.
Hài tử kêu bằng Tiểu Thuận Tử nói:
- Vậy tiểu điệt thắp hương nhé, đại thúc ?
Nói đoạn hắn đặt chiếc giỏ tre xuống đất rồi lấy ra một bó hương, vàng mã tiền giấy, một bình sứ và một chén rượu.
Hắc y khách chỉ gật đầu mà không nói gì, người này lặng lẽ cất bước đi về phía vách núi.
Tiểu Thuận Tử vội chạy theo hỏi:
- Đại thúc nói là đốt vàng mã cho ai ?
Hắc y khách thản nhiên nói:
- Là một vị bằng hữu của đại thúc.
- Bằng hữu của đại thúc chết ở nơi này à ?
- Đúng vậy, Tiểu Thuận Tử.
- Đại thúc, vị bằng hữu đó của đại thúc chết như thế nào ? Ngã xuống vực thẳm chăng ?
- Không sai, bị người ta đẩy ngã xuống vực.
Tiểu Thuận Tử hỏi tiếp:
- Đại thúc có nhìn thấy không ?
Hắc y khách lắc đầu nói:
- Không !
Tiểu Thuận Tử lại hỏi:
- Vậy làm sao đại thúc biết vị đó ...
Hắc y khách cắt lời, nói:
- Ta phán đoán như vậy, và nhất định là như vậy, bởi vị bằng hữu đó của đại thúc không thể tự nhảy xuống.
- Tại sao ? Đại thúc !
- Tiểu Thuận Tử, nếu là ngươi thì ngươi có nhảy xuống không ?
- Tất nhiên là không, tiểu điệt đâu có ngốc như thế ?

- Không sai, Tiểu Thuận Tử, vị bằng hữu đó của đại thúc cũng không ngốc.
Tiểu Thuận Tử hiểu ra, hắn gật gật đầu và không nói thêm gì nữa.
Đột nhiên hắn phát hiện là đã đến bờ vực nên vội dừng bước và túm lấy vạt áo của Hắc y khách.
Hắc y khách quay đầu lại nói:
- Sao thế ? Tiểu Thuận Tử ?
Tiểu Thuận Tử chỉ tay tới trước và nói:
- Đi tới nữa là rơi xuống đấy !
Hắc y khách mỉm cười, nói:
- Yên tâm Tiểu Thuận Tử, đại thúc không thể ngốc như vậy đâu.
Ngừng lại một lát, người này lại nói tiếp:
- Trừ phi là bị bức và thế bất đắc dĩ.
Tiểu Thuận Tử chỉ tay xuống đất và nói:
- Đại thúc, đốt ở đây nhé !
Hắc y khách gật đầu, nói:
- Cũng được !
Nói đoạn, người này nhận lấy chiếc giỏ tre từ tay Tiểu Thuận Tử, sau đó quỳ xuống và bày biện vàng mã cùng hương đèn ra đất mà đốt.
Sau cùng, Hắc y khách rót ra một chén rượu, nâng lên ngang mày và lẩm bẩm nói:
- Bằng hữu, ngươi hãy yên nghỉ, ta còn sống ngày nào thì nhất định sẽ báo thù rửa hận cho ngươi, sinh tiền ngươi thích uống rượu nên ta thành kính lấy chén rượu nhạt này an ủi anh linh.
Nói đoạn, Hắc y khách đổ chén rượu xuống vực thẳm, sau đó lại im lặng ngẩn người, mặc cho gió thổi qua y phục lất phất và hoàng hôn cũng dần buông.
Tiểu Thuận Tử không nhịn được nên nói:
- Đại thúc, xong chưa ?
Hắc y khách thản nhien gật đầu nói:
- Xong rồi !
Tiểu Thuận Tử vội vàng xách giỏ tre lên và nói:
- Vậy chúng ta trở về thôi, đại thúc, phụ thân của tiểu điệt còn đợi chúng ta.
Hắc y khách lắc đầu nói:
- Tiểu Thuận Tử, ngươi trở về trước đi, ta đứng đây một lát rồi sẽ về sau.
Tiểu Thuận Tử cũng lắc đầu, nói:
- Không, đại thúc, tiểu điệt sẽ về cùng đại thúc.
Hắc y khách nhìn qua mặt Tiểu Thuận Tử và nói:

- Trời sắp tối rồi, ngươi không sợ sao ?
- Không sơ, một mình tiểu điệt thì sơ, nhưng có đại thúc thì không sợ !
- Tiểu Thuận Tử, nghe lời đại thúc trở về trước đi, để đại thúc đứng một mình ở đây một lát.
- Không, đại thúc, gia phụ nói phải cùng đại thúc trở về một lượt.
Hắc y khách chau mày nói:
- Tiểu Thuận Tử, ngươi quên rồi sao ? Đại thúc phải dạy cho ngươi thứ gì ?
Tiểu Thuận Tử sáng mắt, hắn nói:
- Quên thế nào được, đại thúc còn phải dạy cho tiểu điệt đánh nhau.
- Đúng vậy !
Hắc y khách nói:
- Chưa khấu đầu bái sư mà ngươi đã không nghe lời đại thúc, vậy đại thúc còn dám nhận ngươi làm đồ đệ sao ?
Tiểu Thuận Tử nghe vậy thì ngẩn người, hắn hoảng hốt nói:
- Đại thúc, tiểu điệt nghe lời, nhưng gia phụ nói ...
Hắc y khách nói:
- Chớ nghe theo phụ thân ngươi, đại thúc to lớn thế này lẽ nào còn sợ người ta bắt đi sao ? Nghe lời ta trở về trước đi, đại thúc đứng một lát rồi sẽ về ngay thôi.
Tiểu Thuận Tử hỏi:
- Đại thúc, nơi này có gì hay ho để đứng đâu ?
Hắc y khách nói:
- Thế nào, lại không muốn nghe lời à ?
Tiểu Thuận Tử vội nói:
- Đại thúc, tiểu điệt nghe lời, tiểu điệt nghe lời, nhưng đại thúc phải về sớm nhé.
Hắc y khách gật đầu nói:
- Đương nhiên, đại thúc không định đứng vậy suốt đêm đâu mà sơ, ngươi về trước đi, không chừng ngươi vừa vào nhà là đại thúc cũng vừa đến cửa đấy.
Tiểu Thuận Tử chớp chớp mắt, hắn vẫn không nỡ bỏ đi nên lại nói:
- Đại thúc, thật không ?
Hắc y khách gật đầu nói:
- Đương nhiên là thật, đại thúc có thể nào lừa dối ngươi sao ? Mau trở về đi, đợi lát nữa trời tối là không dễ đi đâu đấy !
Tiểu Thuận Tử "vâng" một tiếng rồi quay người cất bước, tay xách theo chiếc giỏ tre.
Khi hắn quay người thì tay áo của Hắc y khách cũng phất ra, theo đó

một đạo bạch quang từ tay áo bay ra và rơi vào giỏ tre.
Tiểu Thuận Tử không hề hay biết gì, hắn vẫn tiếp tục đi, chẳng mấy chốc đã xuống khỏi đỉnh núi.
Nhìn theo bóng hình nho nhỏ của Tiểu Thuận Tử dần khuất trong hoàng hôn, từng thớ thịt trên mặt Hắc y khách hơi co giật, đột nhiên người này thở dài rồi tự nói:
- Đây là lần đầu tiên trong đời ta lừa một hài tử lương thiện không hiểu chuyện. Tiểu Thuận Tử, tha thứ cho đại thúc, bất đắc dĩ đại thúc phải làm như vậy thôi !
Hắc y khách lại buông tiếng thở dài đầy cảm khái rồi tung mình lướt đi chẳng biết đi về phương nào, nhưng trong chớp mắt đã mất hút tung tích.
Trên tuyệt đỉnh Loạn Thạch Sơn lại yên tĩnh và tịch mịch như trước. Chỉ còn lại hương tàn và tro của vàng mã bị gió chiếu phảng phất thổi bay đi.
oo Vùng Tần Hoài Giang - Phu Tử miếu trong thành Kim Lăng vẫn náo nhiệt như thuở nào, mùi hương phấn quyến rũ vẫn phảng phất lan tỏa trong gió. Đối với bọn con bạc lăn lộn ở vùng này thì chuyện Hầu Sơn Phong đột nhiên bỏ đi chỉ như một viên đá ném xuống sông Tần Hoài, tuy cũng khiến mặt nước gợn sóng nổi bọt, nhưng cũng rất nhanh chóng bình lặng trở lại.
Tất cả rồi cũng theo dòng nước chảy về đông, chẳng bao lâu sau người ta cũng quên dần.
Tối nay, vào lúc đèn hoa vừa mới thắp lên, trên cầu Văn Đức bắc ngang qua sông Tần Hoài có một Hắc y khách kẹp tay sau lưng mà đứng, đó chính là vị Hắc y khách vừa rời Loạn Thạch Sơn cạnh Hồng Thủy Hồ.
Chàng đứng trên cầu Văn Đức quay lưng về phía hành nhân, mặt hướng về những chiếc thuyền hoa qua lại như thoi đưa, đôi mày kiếm khẽ chau, song mục dõi nhìn ra xa xa được như đang tìm thứ gì đó.
Phía sau, hành nhân qua lại trên cầu cũng chẳng ai để ý đến chàng, nhiều lắm là chỉ liếc nhìn chàng với ánh mắt hơi ngạc nhiên rồi quay đầu mà đi. Cũng dễ hiểu thôi, vì điều này có gì đáng để kinh ngạc đâu ? Một người đứng trên cầu nhìn những chiếc thuyền hoa một cách xuất thần cũng vốn là chuyện bình thường.
Hồi lâu sau, Hắc y khách từ từ quay người rồi đi xuống cầu, nhưng chàng vừa xuống tới chân cầu thì thấy có một hán tử tướng mạo phàm tục đang đi lại.
Hán tử này nhe răng cười hì hì rồi cúi người, nói:

- Đại gia, ngài cần một cô nương chăng ?
Hắc y khách thản nhiên bước đi, thậm chí cũng không buồn liếc nhìn hán tử kia một lần.
Nhưng hán tử vẫn bước theo và nói:
- Đại gia, cô nương trên thuyền của tiểu nhân không phải hạng tầm thường, đều là đại gia khuê tú vừa đến từ thành Bắc Kinh, chẳng những biết ca múa pha trò mà da thịt cũng trắng nõn nà ...
Đột nhiên Hắc y khách quay ngoắt lại, khiến hán tử kia sững sờ rồi vội vàng lui mấy bước.
Nhưng Hắc y khách chỉ mỉm cười, hỏi:
- Thật không ?
Hán tử kia thở phàm nhẹ nhõm, gã biết vị khách ngoài "lạnh" trong "nóng" này đã động lòng rồi, thế là hắn vội vàng giới thiệu một loạt các cô nương trên thuyền của hắn.
Cuối cùng gã cười hì hì, nói:
- Trên thuyền của tiểu nhân có một cô nương mới góa chồng, nhưng cũng chỉ mười tám mười chín thôi.
Nào ngờ, gã nói muốn gãy cả lưỡi nhưng vị Hắc y khách ngoài lạnh trong nóng kia vẫn lắc đầu nói:
- Ta không thích cô nương đến từ thành Bắc Kinh, ta chỉ thích giai nhân nam quốc nhẹ nhàng nhưng nhiệt tình. Ta nghe nói nơi này của các ngươi có một Tiểu Thúy Hồng với ngoại hiệu là Tiểu Lạt Tiêu.
Thì ra đây là khách mộ danh mà đến, nhưng hán tử kia liền lắc đầu nói:
- Vậy là chẳng có cách rồi, vì Tiểu Thúy Hồng đã bỏ đi từ lâu rồi.
Hắc y khách "à" một tiếng rồi nói:
- Làm sao ngươi biết ?
- Sao tiểu nhân lại không biết chứ ?
Hán tử kia nói:
- Nói ra dài dòng lắm, vùng này vốn có một tên kêu bằng Hầu Sơn Phong, Tiểu Thúy Hồng là mối ruột của hắn, nhưng trước đây không lâu. Hầu Sơn Phong đột nhiên bỏ đi, thế là tiểu thư cũng rời thuyền lên bờ và chẳng biết đã đi đâu. Chẳng biết có phải là đi theo Hầu Sơn Phong hay không ? Như vậy cũng tốt, dân gian có câu: "Quả phụ thất tiết không bằng kỹ nữ hoàn lương.", chỉ có điều với nhan sắc của Tiểu Thúy Hồng thì phải chọn một kẻ giàu có để nương thân ...
Hắc y khách cắt lời, nói:
- Có thể chuyện liên quan đến chữ tình ?
Hán tử kia nói:

- Cô ta thật sự đã động chân tình với Hầu Sơn Phong, đó cũng chính là sự mê muội của cô ta, vì Hầu Sơn Phong là một kẻ chỉ biết ăn uống cờ bạc và trai gái thì lấy gì mà nuôi sống cô ta ?
Hắc y khách nói:
- Nghe nói Hầu Sơn Phong đó là một đại hiệp khách ẩn thế, chẳng phải vậy sao ?
hán tử kia lắc đầu, nói:
- Làm gì có chuyện đó, chỉ có người mù mới nói như vậy, nếu hắn là đại hiệp khách có chút bản lĩnh thì đã không chọn Tiểu Thúy Hồng.
Hắc y khách gật đầu nói:
- Nói cũng phải, nhưng chẳng ai biết Tiểu Thúy Hồng đi đâu à ?
Hán tử lắc đầu nói:
- Đúng vậy !
Nói đoạn, gã lặng lẽ quay người bỏ đi với sự thất vọng tràn trề.
Hắc y khách trầm ngâm một lát rồi cũng cất bước, chàng đi về phía Phu Tử Miếu.
Nơi này vẫn như xưa, chẳng có gì thay đổi, vẫn những tửu quán đầy bọn lưu manh vừa ăn uống vừa văng tục, đặc biệt là sòng bạc, xem ra có phần náo nhiệt hơn trước.
Hắc y khách kẹp tay sau lưng ung dung cất bước đi đến trước sòng bạc. Hai đại hán canh cổng thấy Hắc y khách đến thì tưởng là khách đến đánh bạc nên vội cúi người gật đầu chào và bước sang một bên nhường đường.
Nhưng Hắc y khách chỉ mỉm cười, nói:
- Nhị vị, tại hạ muốn hỏi thăm một người.
Đại hán bên trái ngớ người, gã lạnh giọng hỏi:
- Ngươi muốn hỏi thăm ai ?
Hắc y khách nói:
- Tần Lục !
Đại hán bên trái lắc đầu, nói:
- Không biết !
Đây cũng là lẽ thường, không đến đánh bạc mà chỉ đến hỏi thăm người thì làm sao gã hứng thú ?
Hắc y khách chợt hiểu ra nên mỉm cười, nói:
- Bằng hữ, tại hạ cũng đến đánh bạc.
Hai đại hán lập tức mỉm cười và đưa tay mời vào trong.
Hắc y khách lại nói:
- Chỉ có điều chưa chắc trong sòng bạc này hoan nghênh tại hạ.
Đại hán bên trái ngạc nhiên nói:
- Nói vậy nghĩa là sao ?

Hắc y khách mỉm cười, nói:
- Có biết Hầu Sơn Phong không ? Hắn là sư huynh đệ đồng môn về cờ bạc với tại hạ đấy !
Hai đại hán lập tức biến sắc, không biết thì thôi, một khi đã biết thì làm sao dám mời vào trong nữa ?
Trước đây, không ván nào Hầu Sơn Phong không thắng, tất cả con bạc đều sợ hắn, Hắc y khách trước mắt là sư huynh đệ của Hầu Sơn Phong thì có khác gì Hầu Sơn Phong ?
Hắc y khách mỉm cười, nói:
- Nhị vị, tại hạ nói không sai đấy chứ, phiền nhị vị cho biết Tần Lục đang ở đâu ?
Đột nhiên trong sòng bạc có người lớn tiếng nói:
- Ai tìm Tần Lục vậy ?
Liền theo đó là bức màn khẽ động, một hán tử to cao có nước da ngăm đen bước ra, đó chính là Thiết Ngưu.
Hắn quét mục quang nhìn ra ngoài và hỏi lại:
- Ai tìm Tần Lục ?
Hắc y khách nói:
- Là tại hạ.
Thiết Ngưu ngạc nhiên nói:
- Bằng hữu ngươi là ...
Hắc y khách cắt lời, nói:
- Là một bằng hữu từ xa mới đến.
Thiết Ngưu "à" một tiếng rồi nói:
- Thì ra là bằng hữu của Lục ca, thế thì chẳng phải người ngoài rồi, mời bằng hữu theo tại hạ đi tìm hắn.
Nói đoạn hắn cười cười với hai đại hán canh cổng rồi định cất bước.
Đại hán bên trái liền nói:
- Thiết Ngưu, vị này là sư huynh đệ đồng môn của lão Hầu đấy.
Thiết Ngưu vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, hắn vội kêu lên:
- Thật thế sao ?
Hắc y khách gật đầu nói:
- Tính ra hắn là tiểu sư đệ của tại hạ.
Thiết Ngưu vui mừng khôn tả, hắn nói:
- Vậy thì càng không phải là người ngoài rồi, xin hỏi quý tánh của bằng hữu ?
Hắc y khách nói:
- Tại hạ hỏ Giả ...
Thiết Ngưu cười cười, nói:
- Thì ra là Giả lão ca, Giả lão ca, lão Hầu đi đâu mà sao ...

Hắc y khách nói:
- Thiết Ngưu huynh, chúng ta tìm Tần Lục rồi hãy nói, được chứ ?
Thiết Ngưu ngạc nhiên nói:
- Làm sao Giả lão ca biết hỗn danh của tại hạ ?
Hắc y khách chỉ đại hán bên trái rồi cười cười nói:
- Vị huynh đệ này vừa gọi đó.
Thiết Ngưu "à" một tiếng rồi gật đầu nói:
- Được, Giả lão ca, chúng ta chờ tìm được Tần Lục rồi hãy nói, đi thôi !
Nói đoạn, hắn kéo Hắc y khách rời khỏi sòng bạc.
Đi được mười bước thì đột nhiên nghe Hắc y khách nói:
- Thiết Ngưu huynh, thực ra đã gặp được huynh thì không cần tìm Tần Lục nữa.
Thiết Ngưu ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao ?
Hắc y khách mỉm cười, nói:
- Tại hạ tìm Tần Lục là để hỏi thăm một chuyện, bây giờ đã gặp Thiết Ngưu huynh thì hỏi huynh cũng được thôi, hà tất ...
Thiết Ngưu "à" một tiếng rồi nói:
- Thì ra là như thé, nếu Giả lão ca đơn thuần chỉ muốn hỏi thăm chuyện thì tất nhiên không cần tìm Tần Lục nữa, nhưng Giả lão ca đã là huynh đệ đồng môn với lão Hầu thì không thể không tìm Tần Lục.
Hắc y khách hơi ngạc nhiên, chàng nói:
- Thiết Ngưu huynh nói vậy nghĩa là sao ?
Thiết Ngưu lắc đầu thở dài rồi nói:
- Giả lão ca không biết đấy thôi, Tần Lục là một hán tử cương cường ít thấy và cũng là chỗ giao tình thâm sâu với lão Hầu, sau khi lão Hầu bỏ đi không nói một lời thì hắn vừa tức giận vừa khó chịu, nằm liền mấy ngày không dậy. Gần đây hắn vừa rời khỏi giường thì suốt ngày uống rượu từ sáng đến tối, rồi không đánh nhau thì cũng gây sự với người khác. Trước đây hai ngày, nếu tại hạ không kịp thời ngăn chặn thì hắn đã vong mạng dưới đao người ta rồi, vì vậy tại hạ nói là Giả lão ca nên đi thăm hắn.
Hắc y khách im lặng lắng nghe, thần thái tỏ ra rất xúc động, nghe xong chàng thở dài và gật đầu nói:
- Đích thị là một bằng hữu tốt khó tìm, tại hạ phải đi thăm hắn mới được.
Thiết Ngưu cũng gật đầu, đoạn hắn hỏi qua chuyện khác:
- Giả lão ca định hỏi thăm chuyện gì ?

Hắc y khách nói:
- Thiết Ngưu huynh, đừng vội, chờ lát nữa gặp Tần Lục rồi hãy nói.
Thiết Ngưu gật đầu nói:
- Được !
Hắn chỉ tay về phía trước rồi tiếp lời:
- Giả lão ca, đến rồi, nhìn xem chẳng phải Tần Lục đó sao ?
Hắc y khách nhìn theo hướng Thiết Ngưu chỉ thì thấy trogn một tửu quán nho nhỏ bên đường Cổng Viện có một người đang cúi đầu uống rượu tiêu sầu.
Đó chính là Tần Lục, lời của Thiết Ngưu nói không sai, phần lớn khách ăn uống đều tránh xa hắn, ngay cả chủ quán cũng phập phồng lo sợ.
Hắc y khách chau mày nói:
- Lục ca gầy đi nhiều quá !
Thiết Ngưu gật đầu, nói:
- Đúng vậy !
Bỗng nhiên hắn nhìn qua Hắc y khách và ngạc nhiên nói:
- Trước đây Giả lão ca đã gặp hắn rồi à ?
Hắc y khách "à" một tiếgn rồi nói:
- Tại hạ chỉ nghe Hầu Sơn Phong kể lại thôi !
Thiết Ngưu thở dài, nói:
- Một trang hán tử khỏe mạnh như vậy mà bị chính mình giày vò đến độ chẳng ra sao cả.
Nói đoạn, hắn bước đến chỗ Tần Lục và khẽ nói:
- Lục ca, có người tìm ngươi đấy !
Tần Lục vẫn không quay lại, dường như không nghe thấy gì.
Thiết Ngưu lại nói:
- Lục ca, có người tìm ...
Tần Lục xua tay, quay người lại nói:
- Ta không điếc, nói với hắn là Tần Lục ta đã chết rồi.
Khuôn mặt hắn đích thực là gầy đi rất nhiều, sắc diện nhợt nhạt, hai mắt sâu hoắm.
Hắc y khách thấy vậy thì bất giác chau mày.
Thiết Ngưu vội nói:
- Lục ca, đừng làm thế, can cớ gì lại nóng nảy như vậy chứ ? Người này là sư huynh đệ của lão Hầu.
Tần Lục đứng lên trừng mắt và nói:
- Đừng nhắc đến hắn nữa, Tần Lục ta không có một bằng hữu như hắn.
Ngừng một lát, Tần Lục nói tiếp:

- Nói cho ta biết hắn dang ở đâu, ta đi tìm hắn liều mạng một phen.
Thiết Ngưu vội nói:
- Lục ca, ngươi nghe ta nói hết đã, đây là sư huynh của lão Hầu, người ta đến thăm ngươi, sao ngươi lại đối xử với người ta như vậy ?
Tần Lục cười nhạt, nói:
- Hắn thăm ta để làm gì, không có hắn, Tần Lục ta vẫn cứ sống.
Thiết Ngưu chau mày quát:
- Lục ca, người ta không phải là lão Hầu, người ta vượt ngàn dặm đến đây thăm ngươi để rồi nghe ngươi nói những điều đó sao ?
Tần Lục vỗ bàn quát lại:
- Không nghe thì bảo hắn đi đi ...
Thiết Ngưu biến sắc, hắn vừa định phát tác thì Hắc y khách đã nhanh tay khẽ khều vào lưng hắn ra hiệu bình tĩnh.
Đột nhiên nghe Tần Lục nói:
- Thiết Ngưu, hắn ở đâu, để ta gặp hắn thử ?
Không chờ Thiết Ngưu trả lời, Hắc y khách đã bước lên trước, cung thủ chào và nói:
- Lục ca, tại hạ Ở đây, Sơn Phong bảo tại hạ thay hắn hỏi thăm Lục ca, đồng thời cũng bảo tại hạ nói rõ với Lục ca rằng, sở dĩ hắn ra đi mà không nói lời từ biệt là vì có nỗi khổ tâm khác.
Tần Lục chớp chớp song mục và nói:
- Xin hỏi quý tính của bằng hữu ?
Hắc y khách nói:
- Tại hạ họ Giả.
Tần Lục nói:
- Là Giả lão ca à, mời ngồi.
Hắc y khách mỉm cười, đoạn kéo Thiết Ngưu và nói:
- Thiết Ngưu huynh, chúng ta cùng ngồi nhé, đã không phải là người xa lạ thì hôm nay tại hạ mời khách, trước là thay Sơn Phong tạ lỗi nhị vị, sau là cũng muốn mượn chén rượu đa tạ sự chiếu cô của nhị vị đối với Sơn Phong trước đây.
Nói đoạn, chàng kéo Thiết Ngưu cùng ngồi xuống.
Thiết Ngưu nói:
- Giả lão ca nói gì thế, Thiết Ngưu và Lục ca là người bản địa, bất luận nói thế nào cũng không thể để Giả lão cả tổn phí, lão Hầu đã có nỗi khổ tâm riêng thì bằng hữu với nhau còn tạ lỗi gì nữa, còn hai chữ chiếu cố thì càng không cần nói, bằng hữu giao tình thân thiết với nhau, có ăn thì mọi người cùng ăn, có uống thì mọi người cùng uống, không ai phải chiếu cố ai cả.

Hắc y khách nghe vậy thì tỏ ra khâm phục, chàng nói:
- Tuy nói vậy nhưng tại hạ là sư huynh của Sơn Phong nên không thể không bày tỏ chút tâm ý.
Thiết Ngưu không nói gì, hắn vẫy tay gọi thêm rượu thịt và hai chén uống rượu.
Tần Lục nói:
- Giá lão ca, lão ca là người từng trải, xin chớ trách tại hạ.
- Sao lại nói thế ?
Hắc y khách vội cắt lời, nói:
- Nói đi nói lại cũng nên trách Sơn Phong không tốt thôi, bất luận thế nào thì trước khi đi hắn cũng phải chào một tiếng mới đúng !
Tần Lục nói:
- Giả lão ca nói vậy khiến Tần Lục này áy náy quá.
Hắn ngước nhìn lên và nói tiếp:
- Giả lão ca, lão Hầu khỏe không ?
Hắc y khách vội nói:
- Khỏe, khỏe, nhờ hồng phúc của Lục ca.
Thiết Ngưu cắt lời, nói:
- Giả lão ca, lão Hầu hiện ở đâu.
Hắc y khách nói:
- Hiện giờ Sơn Phong đã đi ra ngoài biên giới.
- Đi ra ngoài biên giới ?
Thiết Ngưu ngạc nhiên nói:
- Giả lão ca, lão Hầu ra ngoài biên giới làm gì ?
Hắc y khách mỉm cười, nói:
- Chuyện này liên quan đến nỗi khổ tâm không từ biệt mà đi của hắn.
Chàng nhấp ngụm rượu rồi nói tiếp:
- Thật không giấu gì nhị vị, Sơn Phong vốn là một nhân vật võ lâm.
"Bốp" một tiếng, Tần Lục vỗ đùi trừng mắt nói:
- Giỏi lắm, vậy mà lão Hầu cứ giấu bọn ta. Ta đã sớm cảm thấy hắn có vẻ không bình thường, nếu hắn không có bản lĩnh cao cường thì làm sao có thể đánh bại bốn lão kia.
- Nói rất phải, nói rất phải !
Thiết Ngưu tiếp lời:
- Bây giờ xem ra, lão Hầu chẳng những có bản lĩnh mà còn là nhân vật có bản lĩnh rất cao cường.
Hắc y khách gật đầu nói:
- Trong mấy huynh đệ bọn tại hạ, thì hắn là nhất.
Thiết Ngưu nói:
- Giả lão ca, mau nói tiếp đi.

Hắc y khách gật đầu nói:
- Nhị vị có lẽ đã biết tai họa của Kim Lăng Đồng gia xảy ra trước đây không lâu ?
Thiết Ngưu vội gật đầu nói:
- Biết, biết, tại hạ còn đến đó giúp mà.
Hắc y khách nói:
- Vậy nhị vị phải biết chuyện cô nương của Đồng gia và vị Mạc tổng quản cùng mất tích ?
Thiết Ngưu vỗ bàn trừng mắt chửi:
- Chỉ không biết là tên cẩu tặc lòng lang dạ thú nào thôi, hắn giết cả nhà người ta còn chưa đủ hay sao mà còn bắc cóc cả Đồng cô nương và Mạc tổng quản.
tần Lục trừng mắt một cái, Thiết Ngưu vội bế khẩu.
Hắc y khách liên` nói:
- Nói ra tiếp khiến người ta đau lòng, một cô nương khuê các ...
Chàng lắc đầu rồi nói tiếp:
- Sơn Phong cũng vì chuyện này, chờ đến lúc đuổi theo ra khỏi thành Kim Lăng và phát hiện chân tướng thì hắn đã không kịp chào nhị vị, do đó hắn đành phải truy theo tiếp.
Tần Lục gật đầu nói:
- Thì ra là như vậy, tại hạ đã trách oan lão Hầu rồi.
Hắc y khách mỉm cười, nói:
- Chuyện đã qua rồi, đừng nhắc lại làm gì, chúng ta uống vài chén đi thôi.
Nói đoạn chàng nâng chén lên mời hai người.
Thiết Ngưu nâng chén lên và nói:
- Giả lão ca, chẳng phải lão nói là muốn hỏi thăm chuyện gì đó sao ?
Hắc y khách lắc đầu, mỉm cười nói:
- Không vội, không vội, uống vài chén trước rồi hãy nói.
Thế là Thiết Ngưu đành im lặng, sau hai tuần rượu, Hắc y khách đặt chén xuống rồi nói:
- Lục ca, tại hạ muốn hỏi thăm một người.
Tần Lục vội hỏi:
- Ai ? Giả lão ca cứ nói, chỉ cần là người ở vùng này thì không ai là tại hạ không biết.
Hắc y khách mỉm cười nói:
- Vì vậy nên tại hạ mới tìm đến Lục ca.
Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Lục ca, người đó là Tiểu Thúy Hồng.
Thiết Ngưu sững người, hắn nói:

- Giả lão ca muốn hỏi về cô ta à ?
Tần Lục biến sắc, hắn trợn trừng song mục và nói:
- Giả lão ca, đừng nhắc đến ả thối tha đó nữa, người ta nói kỹ nữ là vô tình, con hát vô nghĩa, thật là chút cũng không sai. Lúc đầu ả kỹ nữ thối tha này được lão Hầu cung phụng cho ăn, cho mặc và đối với ả tốt biết chừng nào ? Ả luôn miệng nói dù có chết cũng không thay lòng, không lấy ai ngoài lão Hầu, cả đời này là người của lão Hầu, suốt ngày giữ lão Hầu trên thuyền.
Hắc y khách cắt lời, nói:
- Lục ca, tại hạ là người rất nóng tính, rốt cuộc thì cô ta thế nào ?
Tần Lục lạnh lùng nói:
- Lấy chồng rồi !
Hắc y khách hơi ngạc nhiên hỏi lại:
- Lấy chồng rồi ?
Tần Lục nói:
- Nói cô ta lấy chồng là còn dễ nghe đấy, thực ra là cô ta chạy theo người ta thôi.
Hắc y khách lại ngạc nhiên nói:
- Cái gì, chạy theo người ta à ?
Thiết Ngưu vội xen vào:
- Giá lão ca, đừng nghe hắn nói lung tung, sự tình là thế này.
- Là thế nào ?
Tần Lục trừng mắt nói:
- Ta nói lung tung à ? Tiểu Thúy Hồng đúng là một ả vô lương tâm, đó chẳng phải chạy theo người thì là gì ?
Hắc y khách vội khoát tay, nói:
- Lục ca, đừng tranh cãi, có gì từ từ nói, Tiểu Thúy Hồng chạy theo người ta cũng được, lấy chồng cũng được, tại hạ chỉ muốn làm cho rõ là chuyện như thế nào thôi !
Tần Lục thở dài, nói:
- Thiết Ngưu, ngươi nói đi, ta lười nhắc đến ả rồi, nhắc đến ả là ta ngứa miệng, nếu ả không nhanh chóng cao chạy xa bay thì ta đã thay lão Hầu trị cho ả một trận rồi.
Thiết Ngưu chau mày, lắc đầu và nói:
- Giả lão ca, chuyện là như thế này, lão Hầu đi chưa được bao lâu thì Tiểu Thúy Hồng không giữ mình được nên bắt đầu tiếp khách, thực ra điều này cũng chẳng trách cô ta được, làm cái nghề này, nếu cô ta không tiếp khách thì cô ta ăn gì, mặc gì ...
Tần Lục vừa trừng mắt thì hắc y khách vội nói:
- Lục ca, đừng cắt lời có được không ?

Tần Lục đành bế khẩu, hắn lấy rượu để trút giận nên ngửa cổ uống liền hai chén.
Thiết Ngưu nói tiếp:
- Luận về nhan sắc, Tiểu Thúy Hồng chưa phải hạng trên ở vùng Tần Hoài Giang này, nhưng cô ta có một số bản lĩnh mà người khác không có được. Trước đây không lâu, có một lão lên thuyền Tiểu Thúy Hồng, theo tại hạ thấy thì lão này chẳng giống một đại lão gia giàu có gì, có thể Tiểu Thủy Hồng sống bằng nghề này nên tinh mắt hơn tại hạ. Hình như cô ta nhận thấy lão này có thực tâm nên dăm câu bảy sợi là đối phương rơi vào mê hồn trận, sau một đêm gần gũi thân thiết, kết quả là khi trời sắp sáng thì thuyền của Tiểu Thúy Hồng trống không.
Hắc y khách nói:
- Làm sao biết là cô ta chạy theo lão đó ?
Thiết Ngưu nói:
- Rất đơn giản, vì sau khi gặp lão đó thì cô ta mất tăm mất tích. Giả lão ca thử nói xem, cô ta không chạy theo lão đó thì theo ai ?
Hắc y khách nói:
- Không ai thấy cô ta đi về đâu à ?
Thiết Ngưu lắc đầu, nói:
- Không nghe nói.
Tần Lục đột nhiên xen vào:
- Ta nghe nói, khi trời chưa sáng thì có người thấy một cỗ xa mã xuất thành, cô nương ngồi trong xe rất giống Tiểu Thúy Hồng. Nhưng khi ta đuổi theo thì cỗ xa mã đó đã sớm đi xa rồi.
Hắc y khách chau mày nói:
- Thế này nếu muốn tìm lại cô ta thì cũng khó rồi.
Tần Lục nói:
- Giả lão ca tìm cô ta có chuyện gì chăng ?
Hắc y khách nói:
- Nhị vị đều không phải người ngoài nên tại hạ không cần giấu nhị vị, đây là do Sơn Phong bảo tại hạ tìm cô ta, hắn nói Tiểu Thúy Hồng có giữ của hắn một vật, bây giờ bảo tại hạ tìm cô ta đòi lại vật đó.
Thiết Ngưu vội nói:
- Là vật gì, có quan trọng không ?
- Phí lời !
Tần Lục nói:
- Không quan trọng thì lão Hầu còn bảo Giả lão ca đến lấy làm gì ?
Hắc y khách gật đầu, nói:
- Lục ca nói rất đúng, đó là chiếc Trân Châu Sam.

Thiết Ngưu kinh ngạc kêu lên:
- Trân Châu Sam ?
Hắc y khách gật đầu. Thiết Ngưu nói tiếp:
- Trời đất, vật đó chẳng đáng giá mấy vạn lạng sao ?
Hắc y khách thản nhiên mỉm cười, nói:
- Thực ra Trân Châu Sam này là vật vô giá, không ai có thể nói ra một giá tiền nào cả.
- Con bà nó, bọn kỹ nữ thối tha thật đáng ghét.
Tần Lục buột miệng chửi:
- Chém ả ngàn đao e rằng cũng còn ít, như vậy thì ả còn lo gì ăn lo gì mặc nữa ? Rõ ràng là ả có lòng dạ đen tối muốn nuốt trọn chiếc Trân Châu Sam này, cứ để cho ả chạy, đừng để Tần Lục ta tìm được, nếu ta tìm được ả thì hừ ... hừ ...
Hắn hừ hừ mấy tiếng rồi bế khẩu.
Thiết Ngưu lắc đầu, nói:
- Lục ca, phát hận không như vậy thì có ích gì ? Chẳng biết ả đó đã chạy đến đâu, thiên hạ rộng lớn thế này, biết đi đâu mà tìm ả bây giờ ?
Hắc y khách mỉm cười, nói:
- Nhị vị không cần nóng vội, chỉ cần cô ta còn sống trên thế gian này thì cũng có ngày sè bị chúng ta tìm được, đến lúc đó còn lo gì cô ta chẳng nhả chiếc Trân Châu Sam ra ?
Tần Lục nói:
- Giả lão ca, chỉ sợ rằng đến lúc đó ả đã bán chiếc Trân Châu Sam và tiêu sạch tiền rồi.
Hắc y khách cười cười, nói:
- Điều này Lục ca yên tâm, nhất thời rất khó có người mua nổi chiếc Trân Châu Sam đó.
Tần Lục nói:
- Nếu ả tháo những trân châu ra bán thì sao ?
Hắc y khách nói:
- Cô ta không thể tháo được, Trân Châu Sam đó được dùng Thiên Tâm Ti dệt thành, trừ phi có bảo đao bảo kiếm chém sắt như chém bùn, bằng không chẳng ai động được nó.
Tần Lục hơi yên tâm, hắn nói:
- Vậy thì tốt rồi, nhưng tốt nhất là nhanh chóng tìm cho ra ả.
Hắc y khách nói:
- Điều đó là đương nhiên, thôi đừng nói chuyện này nữa, Lục ca, chúng ta uống tiếp đi.
Nói đoạn, chàng nâng chén mời Tần Lục và Thiết Ngưu.

Sau khi cạn mấy chén nữa thì Tần Lục nói:
- Đêm nay Giả lão ca ở đâu ?
Hắc y khách nói:
- Vẫn chưa nhất định, đến lúc đó tùy tiện ở khách điếm nào cũng được.
Tần Lục hơi có vẻ ngượng, hắn nói:
- Giả lão ca, lão ca muốn ăn uống chơi bời thế nào ở Kim Lăng thì Tần Lục cũng đều có cách chiêu đãi, chỉ duy nhất có chỗ ở là không biết làm thế nào.
Hắc y khách cắt lời, nói:
- Đều là người của mình cả, Lục ca hà tất phải khách khí ?
Tần Lục chỉ cười cười mà không nói gì.
Chợt nghe Thiết Ngưu nói:
- Giả lão ca định ở lại Kim Lăng bao lâu ?
Hắc y khách nói:
- Đã không tìm được Tiểu Thúy Hồng thì ngày mai tại hạ phải đi.
Thiết Ngưu buột miệng hỏi lại:
- Ngày mai ?
- Đúng vậy, ngày mai.
Hắc y khách khẳng định.
Thiết Ngưu lắc đầu, nói:
- Vậy thì Giả lão ca sẽ bỏ qua cơ hội mười năm mới gặp một lần rồi.
Tần Lục vỗ đùi đánh đét và tiếp lời:
- Đúng đấy, sao ta lại quên được nhỉ ?
Hắc y khách ngạc nhiên nói:
- Nhị vị, là chuyện thế nào vậy, cái gì là cơ hội mười năm mới có một lần ?
Tần Lục há miệng định nói nhưng lại lắc đầu và bảo với Thiết Ngưu:
- Thiết Ngưu, ngươi nói đi !
Thiết Ngưu nhấp ngụm rượu rồi nói:
- Giả lão ca, là thế này từ ngày mai trở đi, trong ba ngày liền là hội miếu Phu Tử Miếu.
Hắc y khách "à" một tiếng rồi nói:
- Thì ra là như vậy.
Thiết Ngưu nói tiếp:
- Hội Phu Tử Miếu vốn chẳng có gì đáng nói hội thuyền hoa đăng cũng chẳng có gì, nhưng hai chuyện này phải nhập làm một, mười năm tổ chức một lần, cả hai chuyện nói nhiệt mà nhập lại thì Giả lão ca nghĩ xem sẽ náo nhiệt như thế nào.
Hắc y khách nói:

- Tất nhiên là sẽ rất náo nhiệt và vui mắt.
Tần Lục tiếp lời:
- Đương nhiên, đây là cơ hội rửa mắt mười năm mới có một lần, ai lại không mong đợi.
Hắn ngước nhìn Hắc y khách và nói tiếp:
- Giả lão ca, cũng may là chuyện này cũng không cấp thiết trong nhất thời, sao không ở lại xem náo nhiệt rồi hãy đi ?
Hắc y khách nói:
- Đa tạ ý tốt của nhị vị, chỉ có điều ...
Thiết Ngưu vội nói:
- Giả lão ca, khó khăn lắm các huynh đệ mới có cơ hội tụ tập, ở lại xem náo nhiệt rồi hãy đi nhé.
Hắc y khách trầm ngâm một lát rồi nói:
- Cũng được, nhưng tại hạ chỉ có thể ở lại thêm một ngày.
Tần Lục mỉm cười, nói:
- Một ngày là đủ rồi, nào Giả lão ca, uống thôi.
Hắn cao hứng nâng chén lên mời, thế là chủ khách lại cạn thêm một tuần rượu nữa.
Cuộc vui nào cũng có lúc tàn, đến canh ba thì bàn rượu không còn một giọt. Tần Lục và Thiết Ngưu lấy danh nghĩa là chủ nên giành trả tiền.
Sau khi tính tiền xong thì Tần Lục hỏi:
- Giả lão ca định trọ Ở khách điếm nào ? Nói trước cho tại hạ biết một tiếng, quá ngọ ngày mai tại hạ và Thiết Ngưu sẽ đến tìm.
Hắc y khách vội lắc đầu nói:
- Vẫn chưa nhất định, thế này nhét, quá ngọ ngày mai tại hạ sẽ đến tìm Lục ca và Thiết Ngưu huynh vậy, xin nhị vị cho biết địa điểm ?
Tần Lục buồn bã nói:
- Giả lão ca không đến được chỗ tại hạ Ở đâu, chỗ ở Thiết Ngưu cũng chẳng khá gì hơn, như vậy không được đâu. Thế này vậy, quá ngọ ngày mai, tại hạ sẽ chờ Giả lão ca tại sòng bạc nhé.
Hắc y khách gật đầu, nói:
- Được, cứ như thế. Nhị vị, tại hạ đi đây.
Tần Lục và Thiết Ngưu cùng nói:
- Giả lão ca đi bình an nhé, ngày mai chúng ta gặp lại ở sòng bạc.
Hắc y khách gật đầu, chàng cung thủ chào tạm biệt rồi quay người cất bước.
Tần Lục nhìn theo bóng Hắc y khách dần khuất rồi đột nhiên nói:
- Quái lạ, Thiết Ngưu, ngươi có cảm giác gì không ?
Thiết Ngưu ngạc nhiên hỏi:

- Cảm giác gì là cảm giác gì ?
Tần Lục nói:
- Ngoài khuôn mặt ra thì thân hình, cử chỉ, lời nói của vị Giả lão ca này đều rất giống lão Hầu.
Thiết Ngưu nói:
- Ngươi không nghe gì sao ? người ta là sư huynh đệ đồng môn với nhau mà.
Đây chỉ là một ý nghĩ thật thà ngây thơ của Thiết Ngưu, vì hắn cho rằng, đã làm sư huynh đệ đồng môn với nhau thì lời nói, cử chỉ, thậm chí cả thân hình cũng phải giống nhau.
Song, Tần Lục nghe cũng có lý nên hắn gật đầu và không nói gì nữa.
Cả hai cùng lập tức dìu nhau ra khỏi tửu quán.
Lúc này đã qua canh ba nên phần lớn khách điếm đều đóng cửa, chỉ có Kim Lăng khách điếm là một đại khách điếm nên hai cửa còn mở rộng, bên trong có bóng người đi đi lại lại, xem ra cũng khá đông.
Hắc y khách bước thẳng đến trước cửa Kim Lăng khách điếm, chàng ghé mắt nhìn vào thấy có mấy điếm tiểu nhị đang tất bật dọn dẹp ở tiền sảnh.
Hắc y khách vừa bước vào thì có một điếm tiểu nhị lập tức bước ra nghênh tiếp và hỏi:
- Khách quan muốn ở trọ hay là ...
- Ở trọ !
Hắc y khách cắt lời, nói:
- Còn phòng sạch sẽ không ?
Điếm tiểu nhị lắc đầu, nói:
- Xin lỗi, khách quan, đừng nói là phòng sạch sẽ, ngay cả một chỗ có thể ở được cũng không còn, vì vậy ... vì vậy đành phải mời khách quan.. Hắc y khách hỏi:
- Đầy khách rồi chăng ?
Điếm tiểu nhị vội gật đầu nói:
- Đúng vậy, đúng vậy, khách quan, trời vừa tối là đầy khách rồi.
Hắc y khách mỉm cười, nói:
- Làm ăn có thời quá nhỉ ?
Điếm tiểu nhị cao hứng nói:
- Khách quan từ xa tới nên không biết đấy thôi, từ ngày mai trở đi, suốt ba ngày liền, trong vòng trăm dặm của Kim Lăng thành đều rất náo nhiệt.
Hắc y khách nhớ lại lời Tần Lục và Thiết Ngưu nên mỉm cười, nói:
- Vì hội miếu Phu Tử Miếu và hội thuyền hoa đăng trên sông Tần Hoài phải không ?

Điếm tiểu nhị ngạc nhiên hỏi:
- Khách quan đã biết rồi à ?
Hắc y khách gật đầu nói:
- Ta nghe người ta nói, vì vậy mà nơi này đầy khách phải không ?
Điếm tiểu nhị nói:
- Đúng vậy, không chỉ người trong thành Kim Lăng muốn xem náo nhiệt, người ở các nơi khác cũng kéo đến rất đông, thậm chí có người còn đến trước ba ngày.
Hắc y khách chau mày, lắc đầu và nói:
- Xem ra tối nay ta khó lòng tìm được chỗ trọ rồi.
Điếm tiểu nhị nói:
- Khách quan nên đến sớm một chút, ba ngày tới sợ rằng rất khó tìm chỗ trọ, vì tất cả khách điếm trong thành Kim Lăng này đều đầy khách.
Hắc y khách lắc đầu nói:
- Nếu biết sớm thế này, chi bằng vừa rồi ta ...
Đột nhiên có một loạt tiếng bước chân vang lên ở bên ngoài, kế đó là có ba Hắc y đại hán sánh vai bước vào, vừa nhìn là biết ngay đó là giang hồ bằng hữu, nhân vật võ lâm.
Điếm tiểu nhị vội bước tới chào và nói:
- Ba vị về rồi à, trà nước đều đã chuẩn bị sẵn.
Ba hắc y đại hán chẳng buồn nhìn hắn một lần, đừng nói là để ý đến Hắc y khách, cả ba thản nhên bước thẳng ra hậu viện.
Hắc y khách chau mày hỏi:
- Tiểu nhị, ba vị này là ...
Điếm tiểu nhị vội giải thích:
- Đã mở cửa thì ai lại không muốn mua bán, khách quan chớ hiểu lầm, ba vị này đều đã được trọ từ sớm rồi, bọn họ vừa ra ngoài tản bộ rồi trở về đấy.
- Ta biết, ý ta muốn hỏi ba vị này là ...
- Cũng là khách đến xem náo nhiệt, tệ điếm có ba dãy phòng, trong đó có hai dãy đã được các vị bằng hữu giang hồ thuê trọ, một phòng cũng chẳng còn.
- Thế còn một dãy kia !
- Cũng có người bao luôn, trong dãy cuối cùng này có một vị lão nhân và một vị cô nương.
Hắc y khách giật mình, chàng nói:
- Một vị lão nhân và một vị cô nương ?
- Đúng vậy !
Điếm tiểu nhị nói:

- Theo tiểu nhân thấy thì vị lão nhân đó chí ít cũng ngoại ngũ tuần, còn vị cô nương kia lại còn rất trẻ, nhan sắc lại xinh đẹp.
Hắc y khách nói:
- Thế à ! Bọn họ đến ở từ khi nào ?
Điếm tiểu nhị nói:
- Lâu rồi, chí ít cũng đã một tháng.
Song mục của Hắc y khách hơi chớp động, chàng nói:
- Bọn họ chỉ hai người mà ở cả một hậu viện rộng lớn như thế sao ?
Điếm tiểu nhị nói:
- Khách quan, bọn họ bao trọn cả hậu viện, bọn họ trả tiền không ít hơn người khác nên tự nhiên tệ điếm phải ...
Hắc y khách cắt lời, nói:
- Tiểu nhị, hai dãy phòng trước đã có bằng hữu giang hồ ở kín, bọn họ có thể để cho hai người kia bao cả hậu viện sao ?
Điếm tiểu nhị mỉm cười, nói:
- Phàm chuyện gì cũng phân ra đến trước đến sau, tiểu nhân chẳng nghe những vị bằng hữu giang hồ nói gì, vả lại trong khách điếm nào cũng có nhân vật võ lâm thuê trọ.
- Cái gì ?
Hắc y khách buột miệng hỏi:
- Nhiều võ lâm bằng hữu đến xem náo nhiệt như thế à ?
- Ai mà biết được ?
Điếm tiểu nhị nói:
- Có lẽ các vị đại gia trên giang hồ đều thích xem náo nhiệt.
Hắc y khách trầm ngâm một lát rồi nói:
- Tiểu nhị, chúng ta thương lượng với nhau nhé, ngươi tìm cho ta một chỗ trọ trong khách điếm, ta tặng ngươi ít tiền để bày tỏ tâm ý, được chứ ?
Điéem tiểu nhị nghe có thưởng thì vội nói:
- Khách quan nói gì thế ? Đó là chuyện đương nhiên phải làm của tiểu nhân mà, thế này được không ? Nếu khách quan không chê thì tiểu nhân nhường phòng của mình cho khách quang ở tạm một đêm.
Hắc y khách vội nói:
- Vậy thì cám ơn ngươi nhiều lắm, phòng của ngươi ở dãy nào ?
Điếm tiểu nhị nói:
- Là phòng cuối cùng dựa vào phía trái dãy đầu tiên.
Hắc y khách không nói gì thêm, chàng vội lấy ra một đỉnh bạc và dúi vào tay điếm tiểu nhị.
Điếm tiểu nhị cũng nhanh tay nhét vào người rồi nói:
- Mời khách quan theo tiểu nhân.

Nói đoạn hắn quay người đi vào trong. Hắc y khách mỉm cười và lập tức bước theo.
Đến dãy phòng thứ nhất, nơi này chỉ có mấy phòng còn lấp lánh ánh đèn, gian phòng của điếm tiểu nhị Ở tối đen như mực. Nhìn qua khe cửa sổ những gian phòng còn sáng đèn thì thấy bóng người thấp thoáng, phần lớn đều mặc hắc y, thân hình cao to, khuya thế này mà còn chưa ngủ, không lẽ bọn họ ...
Điếm tiểu nhị mở khóa, đẩy cửa bước vào rồi thắp đèn lên.
Gian phòng này tuy không mấy hoa lệ nhưng rất sạch sẽ, không có chút bụi, điều này rất hợp với tâm ý Hắc y khách.
Chàng vội gật đầu nói:
- Là gian này à, thế còn ngươi ?
Điếm tiểu nhị cắt lời, nói:
- Không sao, chỉ cần khách quan vừa ý thì tiểu nhân có thể tìm bất kỳ nơi nào để qua đêm cũng được, mấy ngày này khách rất đông, có thể ngủ được hay không còn rất khó nói.
Hắc y khách nói:
- Đã vậy thì cám ơn ngươi !
- Không dám !
Điếm tiểu nhị nói:
- Khách quan nghỉ ngơi nhé, tiểu nhân đi chuẩn bị trà nước cho khách quan đây.
Nói đoạn hắn đẩy cửa đi ra ngoài.
Một lát sau, hắn mang trà và nước sôi lên rồi cáo biệt Hắc y khách mà đi ra phía trước.
Sau khi điếm tiểu nhị đi rồi thì Hắc y khách cũng không rửa mặt, không uống trà, chàng ngồi lặng lẽ một lúc rồi đẩy cửa đi ra ngoài.
Hắc y khách kẹp tay sau lưng đi vào sân viện giữa dãy phòng thứ nhất và thứ hai, lúc này ngọn đèn phía tây vẫn chưa tắt, chàng chú ý nhìn một lúc rồi chuyển hướng vào sân viện thứ hai. Nơi này rất yên tĩnh, không một tiếng động, dãy phòng thứ hai cũng chỉ có một vài phòng sáng đèn, kỳ dư đều tối đen như mực.
Nhưng Hắc y khách vượt qua sân viện thứ hai, định đẩy cửa vào sân viện thứ ba thì đột nhiên có tiếng gọi làm phá tan màn đêm yên tĩnh:
- Bằng hữu, đứng lại !
Hắc y khách vội xoay người nhìn tứ phía và ngạc nhiên hỏi:
- Là vị nào gọi đó ?
Ngoài mười trượng về phía hữu, có người đứng trong bóng tối nói:
- Là ta !
Lời vừa dứt thì có một hắc y hán tử cao cao gầy gầy bước ra từ bóng

tối, lúc này từ chỗ gần cửa sân viện thứ hai cũng có một hắc y trang hán khác bước ra.
Thì ra khi hắc y khách bước vào sân viện thứ hai là đã bị người ta phát hiện.
Hắc y khách nhìn hắc y hán tử cao gầy đang đi tới và nói:
- Vị bằng hữu này gọi tại hạ à ?
Hắc y hán tử không trả lời ngay mà chăm chú nhìn đối phương một lúc rồi nói:
- Các hạ làm gì ở đây ?
Hắc y khách thản nhiên đáp:
- Tại hạ là khách trọ Ở đây.
- Tại hạ biết, tại hạ muốn hỏi các hạ thuộc lộ anh hùng hảo hán nào ?
- Anh hùng hảo hán ?
Hắc y khách ngạc nhiên rồi bật cười, nói:
- Các hạ có nhầm không đấy, tại hạ không phải là người trên giang hồ.
Hắc y hán tử cười nhạt, nói:
- Bằng hữu, người ngay thẳng không nên nói dối trước mặt người khác.
Hắc y khách vội nói:
- Tại hạ nói thật mà, tại hạ là người từ xa đến Kim Lăng xem náo nhiệt, nếu các hạ không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào.
Hắc y hán tử cười cười, nói:
- Có thể là tại hạ nhìn nhầm rồi, vậy ...
Hắn ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Canh ba nửa đêm, các hạ không ngủ mà lén lén lút lút đến đây làm gì ?
Hắc y khách nói:
- Các hạ nói gì lạ thế ? Đây là khách điếm chứ có phải trang viện của riêng ai đâu, tại hạ không ngủ được, muốn đi dạo một lúc cũng không được sao ?
Hắc y hán tử chau mày, nói:
- Có thể, nhưng tại hạ khuyên bằng hữu ngươi một câu, sân viện thứ nhất và thứ hai ngươi muốn đi dạo chỗ nào cũng được, còn sân viện thứ ba đã có người bao rồi, có rất nhiều chỗ bất tiện, Hắc y khách vọng bằng hữu ngươi chớ xông bừa vào đó, bằng không nếu xảy ra chuyện gì thì chớ trách tại hạ không cảnh báo trước.
Hắc y khách nói:
- Nếu các hạ nói sớm thì mời tại hạ đi tại hạ cũng không đi, còn chuyện gì nữa không ?

Hắc y hán tử nói:
- Không, ngươi cứ tự nhiên !
Hắc y khách cũng không nói gì thêm, chàng kẹp tay sau lưng rồi đi ngược trở ra. Lẽ ra, chàng đi rồi thì xem như việc đã xong, chẳng còn gì để nói nữa. Nào ngờ hắc y hán tử rắp tâm gây sự nên hắn cười nhạt một tiếng rồi lặng lẽ xuất thủ chụp vào sau gáy Hắc y khách.
Những tưởng trảo thủ của đối phương sẽ chụp trúng gáy Hắc y khách, nào ngờ ngay lúc đó đột nhiên có giọng khàn khàn từ sau cửa viện thứ ba cất lên:
- Canh ba nửa đêm, ai còn nói chuyện ngoài đó ?
Hắc y đại hán cả kinh, hắn vội triệt thủ thu trảo và lui một bước.
Kế đó là thấy hai cánh cửa của sân viện thứ ba mở ra, một lão nhân mặc trường bào, tay kẹp sau lưng chậm rãi bước ra.
Lão nhân này có tướng mạo khá uy phong, mũi cao miệng rộng, mắt phụng mày dài, thần thái toát ra vẻ uy nghiêm tự nhiên khiến người ta phải khiếp sợ.
Hắc y hán tử vội bước tới trước rồi cúi người cung kính nói:
- Tham kiến lã chủ nhân !
Trường bào lão nhân khoát tay, nói:
- Là chuyện gì thế ?
- Bẩm lão chủ nhân.
Hắc y hán tử nói:
- Là vị bằng hữu này nửa đêm không ngủ được nên muốn vào sân viện thứ ba đi dạo.
Trường bào lão nhân "à" một tiếng rồi ngước nhìn về phía Hắc y khách.
Hắc y khách cũng từ từ quay người lại.
Chàng cung thủ chào và nói:
- Xin chào lão trượng, tại hạ thật đắc lỗi.
- Không dám !
Trường bào lão nhân vội đáp lễ và nói:
- Lão đệ là ...
Hắc y khách đáp:
- Tại hạ là khách trọ Ở dãy thứ nhất.
- Hóa ra cũng là khách ở trọ !
Trường bào lão nhân nói:
- Xin hỏi quý tính của lão đệ ?
- Không dám !
Hắc y khách đáp:

- Tại hạ họ Giả !
Trường bào lão nhân mỉm cười, nói:
- Thì ra là Giả lão đệ, đại danh của lão đệ ...
- Không dám !
Hắc y khách khiêm tốn nói:
- Tiểu danh là Thiếu Du !
Trường bào lão nhân mỉm cười, nói:
- Xưa kia có một vị Tần Thiếu Du, ngày nay có một vị Giả Thiếu Du, há chẳng ...
Giả Thiếu Du vội nói:
- Không dám sánh với cổ nhân.
Trường bào lão nhân gật đầu, nói:
- Lão khiếu là Án Tử Phong, đến từ quan ngoại, mấy năm võ lâm, mấy năm buôn bán, tất cả đều thuộc về quá khứ, nếu có chỗ nào đắc tội thì lão khiếu xin tạ tội tại đây vậy.
Nói đoạn lão lại cung thủ chào.
Hắc y kháchvội đáp lễ và nói:
- Ngàn vạn lần không dám, nói ra đều do lỗi của tại hạ, lẽ ra tại hạ không nên chạy đây chạy đó trong lúc canh ba nửa đêm, khiến lão trượng và các vị huynh đệ đây sinh nghi.
Trường bào lão nhân Án Tử Phong nói:
- Giả lão đệ, không phải người bản địa à ?
Giả Thiếu Du nói:
- Không sai, sao lão trượng biết ?
- Khẩu âm không giống, vả lại người bản địa thì cần gì phải ở khách điếm.
- Lão trượng thật cao minh, nghe khẩu âm của lão trượng cũng không giống người ở quan ngoại !
- Giả lão đệ nghe không sai, lão khiếu phiêu bạt võ lâm từ đông sang tây suốt mấy năm, sau đó lại thêm mấy năm hành nam tẩu bắc mua bán nên khẩu âm biến đổi rất nhiều.
- Đúng vậy, điều đó thực khó tránh khỏi.
Án Tử Phong nhìn Hắc y khách và hỏi:
- Giả lão đệ đến Kim Lăng là ...
Giả Thiếu Du vội đáp:
- Tại hạ vốn thích ngao du đây đó, nghe nói ngày mai ở Kim Lăng có thịnh hội nên không ngại đường xa mưa gió đến đây để xem náo nhiệt.
Án Tử Phong cười ha hả rồi nói:
- Thì ra lão đệ ngươi cũng giống lão khiếu, mục đích của hai chúng ta

không hẹn mà hợp, nhân sinh khó gặp người cùng sở thích, càng khó có được giây phút tương phùng ngẫu nhiên như thế này. Nếu lão đệ không ngại thì xin mời vào hậu viện thắp đèn đàm đạo suốt đêm, sau đó ngày mai lại đồng vai sát cánh cùng đi xem thịnh hội, thế nào ?
Lão này thật là người có tính tình phóng khoáng, mau mắn.
Giả Thiếu Du vội nói:
- Bình thủy tương phùng, lại gặp nhau trong lúc nửa đêm thế này thì đâu dám phiền ?
Án Tử Phong mỉm cười, nói:
- Đã có nhã hứng đi dạo thì có lẽ lão đệ ngươi cũng không ngủ được, đã ngủ không được thì tại sao không đàm đạo ? Lão khiếu vừa nói rồi, được tương phùng là duyên, nào nào, để lão khiếu dẫn ngươi vào.
Nói đoạn, lão bước tới nắm tay Giả Thiếu Du, định dẫn chàng đi vào hậu viện.
Giả Thiếu Du nói:
- Đã vậy thì đành phiền lão trượng thôi.
Án Tử Phong mỉm cười, nói:
- Lão đệ là người tao nhã, lão khiếu cũng không phải hạng phàm tục, lẽ ra phải như vậy.
Lão quay sang nói với hán tử hắc y cao gầy:
- Không có chuyện gì nữa, các ngươi đi ngủ thôi !
Hắc y hán tử và trang hán vội cúi người cung kính đáp một tiếng, lúc này Án Tử Phong đã đưa Giả Thiếu Du đi vào sân viện thứ ba.
Vừa vào trong thì lập tức có mùi thanh hương ập vào mũi, trước mắt là một khóm hoa cỏ xanh tươi rất đẹp, hai bên đường nhỏ rải đá được trồng rất nhiều hoa, xa xa có một hòn giả sơn giữa một hồ nước nhỏ lấp lánh ánh trăng.
Giả Thiếu Du buột miệng tán thưởng:
- Chẳng trách lão trượng lại bao cả hậu viện này, nếu là tại hạ thì tại hạ cũng sẽ ...
Án Tử Phong mỉm cười, nói:
- Tiền tài là vật ngoài thân, ở tuổi xế bóng không dùng nó để hưởng thụ thì để làm gì ?
Bình sinh lão khiếu thích thanh tĩnh, chỉ sợ tục khách quấy rầy nên mới ....
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Nhưng hôm nay sẽ khó tránh khỏi bị tục khách quấy rầy rồi.
Án Tử Phong cười ha ha, nói:

- Lão đệ ngươi là nhã khách, nếu coi lão đệ ngươi là tục khách thì lão khiếu thà nằm trên giường tiêu khiển với mấy trang sách, có đâu phải ra ngoài mời lão đệ ngươi vào nói chuyện suốt đêm ?
Giả Thiếu Du chỉ mỉm cười mà không nói gì. Nơi này chỉ có hai gian phòng. Án Tử Phong đưa khách vào gian bên phải, gian bên trái có ánh đèn nhưng lại không nghe tiếng người. Gian phòng bên phải này được bày trí cực kỳ hoa lệ, khí phái, điều này khỏi cần phải nói.
Sau khi chủ khách an tọa thì Án Tử Phong tự tay rót cho Giả Thiếu Du một chén trà nóng, hương thơm bốc lên ngào ngạt, lão nâng chén trà mời khách và nói:
- Mời khách nửa đêm, chỉ đành mượn trà thay rượu, nào, mời lão đệ !
Giả Thiếu Du mỉm cười và nâng chén hớp một ngụm. Án Tử Phong quan sát chàng một lúc rồi cười cười, nói:
- Lão khiếu hành nam tẩu bắc mấy mươi năm, tự tin là nhãn lực không tệ, lão khiếu e rằng Giả lão đệ ngươi cũng là võ lâm hiệp khách thâm tàng bất lộ.
Giả Thiếu Du thất cười, chàng nói:
- Lão trượng nhầm rồi, tại hạ là người đọc sách, học kiếm nhưng chẳng có môn nào thành.
Án Tử Phong nói:
- Lão đệ, tuy là bình thủy thương phùng nhưng hai ta vừa gặp là đã như quen biết từ lâu.
Giả Thiếu Du nói:
- Lão trượng, mỗi lời của Thiếu Du này đều xuất tự tâm can.
Án Tử Phong mỉm cười, nói:
- Lẽ nào nói rằng, đây là lần đầu tiên nhìn nhầm trong đời lão khiếu ?
Giả Thiếu Du thản nhiên mỉm cười, nói:
- Lão trượng, người có thất thần, ngựa có loạn vó, kẻ trí giả cũng có lúc ngu, kẻ cẩn mật cũng có lúc sơ suất, người sống trên đời tuyệt đối khó tránh khỏi điều này.
Án Tử Phong nói:
- Đã vậy thì lão khiếu không tiện nói thêm gì nữa, nhưng lão đệ, sự tương giao của con người quý ở chỗ thành tâm chính ý, lão khiếu thật lòng giao hảo với bằng hữu ngươi.
Giả Thiếu Du thản nhiên mỉm cười, hỏi:
- Vậy sao, lão trượng ?
Án Tử Phong nghiêm túc nói:
- Lão khiếu tuyệt không có toan tính gì, bình sinh không quen và cũng ghét nhất kẻ động tâm trí giả dối với người khác, vả lại lão

khiếu đã chừng này tuổi thì làm sao có thể ...
Giả Thiếu Du nói:
- Lão trượgn nói vậy khiến tại hạ có lời mà không tiện nói ra.
Án Tử Phong nói:
- Con người quý ở chỗ thẳng thắn, lão đệ cứ nói đi.
Giả Thiếu Du nói:
- Đã vậy thì trước tiên sin lượng thứ cho tại hạ trực ngôn.
Ngừng một lát, chàng nóitiếp:
- Tục ngữ có câu:
"Muốn người ta thành tâm đối đãi với mình thì mình phải thành tâm đối đãi với người ta trước." Án Tử Phong chau mày nói:
- Lão đệ nói lão khiếu không thành tâm chăng.
Giả Thiếu Du nói:
- Xin lão trượng tha thứ cho sự to gan nói thẳng của tại hạ, đúng vậy !
- Vậy lão đệ thử xem, rốt cuộc lão khiếu không thành tâm chỗ nào ?
- Bằng câu "Đến từ quan ngoại" của lão trượng.
- Lão đệ nói vậy nghĩa là sao ?
- Lão trượng có nhớ đường thi có câu:
"Thiếu Tiểu Ly Gia Lão Đại Hồi, Thương Âm Vô Cải Nhiệm mao suy" (lúc nhỏ xa nhà, già về lại, giọng quê không đổi, râu tóc bạc), điều đó nói rằng, dù không bôn ba nhiều năm, tuế nguyệt không tha người, râu tóc đều bạc nhưng giọng nói vẫn không thay đổi, đặc biệt là người đã thành niên thì càng khó đổi giọng. Hôm nay lão trượng tự xưng là đến từ quan ngoại, rồi lại nói vì nhiều năm bôn ba xứ người mà giọng quê hương không còn, điều này há chẳng phải là không thành tâm chính ý đó sao ?
Án Tử Phong hơi biến sắc, lão gượng cười, nói:
- Lão đệ quả nhiên cao minh, không dám giấu gì lão đệ, lão khiếu chẳng phải đến từ quan ngoại mà là dân ở Trung Nguyên, như thế được chưa ?
Giả Thiếu Du nói:
- Lão trượng, điều này cũng không thành thật !
Án Tử Phong ngạc nhiên nói:
- Lão đệ, lẽ nào vẫn còn nữa ?
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Chẳng những vẫn còn mà còn không chỉ một điều.
Án Tử Phong lắc đầu cười và nói:
- Lão khiếu xin nghe chỉ giáo cao minh của lão đệ ngươi.
- Không dám !

Giả Thiếu Du nói:
- Lão trượng từng nói mấy năm võ lâm, mấy năm buôn bán, trước tiên tại hạ xin thỉnh giáo, phải chăng điều đó nói rằng trước đây lão trượng là nhân vật võ lâm, về sau quy ẩn theo nghề buôn bán ?
Án Tử Phong gật đầu, nói:
- Không sai, lão đệ !
Giả Thiếu Du nói:
- Vậy thì một người quy ẩn theo nghề buôn bán hà tất phải có nhiều cao thủ võ lâm theo hầu như năm xưa, lão trượng có thể giải thích điều này không ?
Án Tử Phong sững người, lão nói:
- Đó là vì trước đây lão khiếu hành tẩu giang hồ, khó tránh khỏi có chút ân oán nên sợ.
Giả Thiếu Du nói:
- Điều này lại càng không thành thật, theo tại hạ thấy sở học của lão trượng đáng xếp vào hàng đệ nhất đệ nhị trong đương kim võ lâm, có thân thủ như vậy thì việc gì phải sợ kẻ thù ngày trước ?
Án Tử Phong lại biến sắc, lão nói:
- Lão đệ khen nhầm rồi, lão khiếu tự biết mình sở học chỉ có thể đối phó với cao thủ tầm thường mà thôi, nào dám sánh với hàng đệ nhất đệ nhị trong đương kim võ lâm ?
Giả Thiếu Du nói:
- Chuyện này lại càng không thành thật nữa.
Án Tử Phong sững người, lão thở dài nói:
- Thôi được, lão đệ, lão khiếu thừa nhận vậy, hiện tại lão khiếu vẫn là người trong võ lâm.
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Thế mới phải, lão trượng !
Án Tử Phong chau mày nói:
- Lão khiếu thỉnh giáo điều thứ ba ?
Giả Thiếu Du nói:
- Nếu không phải người tinh thâm thuật này và không có sự quan sát tinh tế thì tuyệt đối không thể phát hiện ra điều thứ ba, diện mục hiện tại của lão trượng không phải là diện mục thật, mà là diện mục đã được dịch dung.
Án Tử Phong chấn động tâm thần, lão bật đứng lên nhưng lại vội ngồi xuống và nói:
- Lão đệ, lão khiếu cũng thừa nhận luôn, xin hỏi điều thứ tư ?

Hồi 13
Người Chết Vì Ngọc

Giả Thiếu Du nói:
- Với những điều không thành thật ở trên và diện mục giả đã qua dịch dung, tại hạ dám nói rằng danh tánh của lão trượng cũng giả nốt, đúng không ?
Án Tử Phong tròn xoe hai mắt, lão nhìn đối phương một cách ngạc nhiên và nói:
- Lão đệ, còn gì nữa không ?
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Còn một điểm nữa, lão trượng tuyệt đối không đơn thuần là đến đây xem náo nhiệt.
Án Tử Phong bật cười, lão nói:
- Lão đệ, lần này thì ngươi nhầm rồi, lão khiếu đến đây chỉ đơn thuần là xem náo nhiệt, nói ra điều này cũng không hoàn toàn vì lão khiếu mà còn vì tiểu nữ, tiện nội của lão khiếu đã mất từ lâu, để lại chỉ một tiểu nữ này nên không khỏi được yêu thương và nuông chiều quá mức.
- Lão trượng, đó cũng là lẽ thường tình của con người thôi !
- Lão khiếu dám nói rằng không có kẻ làm cha nào trong thiên hạ được như lão khiếu, đối với tiểu nữ của mình lão khiếu nuông chiều hết mực, dù cô ta muốn mặt trăng trên trời thì lão khiếu cũng không tiếc mọi thứ, phải nghĩ hết cách hái xuống bằng được cho cô ta.
- Đó là điều mà những bậc phụ mẫu khác khó lòng làm được.
Bỗng nhiên Án Tử Phong chú mục nhìn Giả Thiếu Du và nói:
- Lão đệ, vừa rồi lão khiếu đã được nghe khá nhiều cao kiến của lão đệ ngươi, bây giờ ngươi có muốn nghe đôi điều từ cách nhìn thiên căn của lão khiếu không ?
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Xin được nghe cao kiến của lão trượng.
Án Tử Phong cười cười, nói:
- Sở học của lão đệ ngươi cũng thuộc hàng võ lâm đệ nhất đệ nhị.
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Sợ rằng còn kém lão trượng một bậc.
Án Tử Phong nói tiếp:

- Đó là do lão đệ ngươi quá khiêm tốn.
Bỗng nhiên mục quang xoay chuyển, lão nói tiếp:
- Khuôn mặt này của lão đệ, e rằng cũng không thật !
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Lão trượng tinh thâm thuật này nên tại hạ tự biết là khó qua được mắt của lão trượng.
- Vậy thì danh tánh hiện tại của lão đệ cũng không phải là danh tánh thật.
- Lão trượng nói đúng cả, chỉ có điều lão trượng cũng không thể trách tại hạ được.
- Không sai lão đệ. Muốn người ta thành tâm đối đãi với mình thì phải thành tâm đối đãi với người ta trước.
Lão ngừng giây lát rồi nghiêm túc nói tiếp:
- Lão đệ, lão khiếu là Án Vân Phi.
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Tại hạ kêu bằng Giả Bất Chân.
Án Tử Phong chau mày nói:
- Lão đệ, sao ngươi lại ...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Xin lão trượng tự hỏi mình, ba chữ Án Vân Phi này e rằng cũng không thật.
Án Tử Phong biến sắc, song mục lấp lánh dị quang, lão cười lớn rồi nói:
- Sống qua năm mươi mùa đông uổng phí, xem ra đêm nay lão khiếu mới gặp được đối thủ !
- Qúa khen !
Giả Thiếu Du nói:
- Vì vậy cho nên lão trượng cũng không thể trách tại hạ được.
- Đâu dám !
Án Tử Phong mỉm cười, nói:
- Nói tới nói lui cả buổi nhưng ngươi và ta vẫn không mò ra được một điểm thật nào của đối phương.
Giả Thiếu Du thản nhiên mỉm cười, nói:
- Lão trượng biết một Giả Thiếu Du như vậy, tại hạ biết một Án Tử Phong như vậy, chúng ta cứ thế kết làm bằng hữu, há chẳng tương xứng lắm sao ?
Án Tử Phong cười ha ha rồi nói:
- Thật là "tiền vô cố nhãn, hậu vô lai giả", nên chuyển qua đề tài khác thôi.
Giả Thiếu Du nói:

- Tại hạ đang có ý này ...
Vừa nói đến đây thì đột nhiên có tiếng động vang lên ở phòng bên cạnh. Giả Thiếu Du ngạc nhiên hỏi:
- Vị Ở phòng bên là lệnh ái phải không ?
Án Tử Phong gật đầu nói:
- Chính là tiểu nữ, để lão khiếu gọi cô ta qua chào lão đệ !
Giả Thiếu Du không có ý ngăn cản nên không nói gì.
Án Tử Phong liền gọi lớn:
- Hài nhi, ngươi chưa ngủ à ?
Phòng bên vẫn không có tiếng trả lời.
Án Tử Phong lại nói:
- Vi phụ vừa kết giao với một vị bằng hữu vong niên, mau qua đây cho vi phụ giới thiệu.
Lần này thì phòng bên cạnh có tiếng trả lời, đó là một giọng nói trong trẻo nhưng khá lạnh lùng:
- Đầu bù tóc rối, y phục không chỉnh tề nên không dám gặp khách.
Giả Thiếu Du nghe xong lời này thì mục quang lấp lánh dị sắc.
Án Tử Phong gượng cười, nói:
- Lão đệ nghe thấy rồi đấy. Xin chớ chê cười, tính khí của cô ta là như vậy, lão khiếu quá yêu chiều mà làm hư hỏng cô ta.
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Không sao, đêm đã khuya nên tất nhiên là có nhiều điều bất tiện.
Án Tử Phong lắc đầu, nói:
- Lão khiếu tung hoành võ lâm mấy mươi năm, nhưng đối với nữ nhi bảo bối của mình thì lại chẳng có biện pháp.
Giả Thiếu Du nói:
- Đó cũng là chuyện thường gặp, không riêng gì lão trượng.
Án Tử Phong mỉm cười, nói - Cũng nên khuyên bậc làm cha làm mẹ trong thiên hạ chớ quá chiều con cái mà làm chúng hư hỏng.
Giả Thiếu Du không tiếp lời, vì chàng không tiện nói thêm về vấn đề này.
Sau một lúc trầm ngâm, Án Tử Phong ngước nhìn lên và nói:
- Có thật là lão đệ ngươi đến đây để xem náo nhiệt không ?
Giả Thiếu Du không trả lời mà hỏi lại:
- Nghe ngữ ý của lão trượng thì hình như trong cuộc thịnh hội ở Kim Lăng này còn có vấn đề tiềm ẩn !
Án Tử Phong vội nói:
- Không phải thế, lão khiếu chỉ thuận miệng vậy thôi !
Giả Thiếu Du nói:
- Vậy thì mục đích đến đây của tại hạ cũng giống như lão trượng thôi.

Án Tử Phong lại trầm ngâm, hồi lâu sau lão mới nói:
- Lão đệ ngươi biết mục đích đến đây của lão khiếu như thế nào ?
- Chẳng phải lão trượng vừa nói đó sao ? Là đơn thuần cùng với lệnh ái đến xem náo nhiệt.
- Lão đệ, thật lòng mà nói thì đó chỉ là một nửa, còn một nửa khác.
Bỗng nhiên lão ngước nhìn Giả Thiếu Du và hỏi:
- Lão đệ ngươi có phát hiện gì không ? Một hai ngày qua, trong tất cả các khách điếm lớn nhỏ của thành Kim Lăng đều đông nghẹt nhân vật võ lâm và các lộ anh hùng hào kiệt.
Giả Thiếu Du tiếp lời:
- Tại hạ vừa đến Kim Lăng nên không để ý, nhưng lúc nãy có nghe điếm tiểu nhị nói qua.
Án Tử Phong nói:
- Lão đệ ngươi không biết tại sao thật à ?
Giả Thiếu Du nói:
- Người trong võ lâm không phải ai ai cũng thích náo nhiệt, vì vậy trong chuyện này tất có thâm ý, chỉ có điều tại hạ không biết tại sao ?
Án Tử Phong lại hỏi:
- Lão đệ ngươi chỉ đơn thuần là đến xem náo nhiệt thật à ?
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Chỉ có một điểm này là thật !
Án Tử Phong nói:
- Vậy thì chuyến xem náo nhiệt này của lão đệ ngươi thật là đúng nghĩa rồi.
Giả Thiếu Du hơi ngạc nhiên, chàng nói:
- Sao lại nói thế, lão trượng ?
Án Tử Phong nói:
- Từ từ rồi lão khiếu sẽ nói cho biết, chỉ có điều trước khi lão khiếu nói cho ngươi biết rõ, lão khiếu muốn thương lượng với ngươi một điều và muốn lão đệ gật đầu đồng ý.
Giả Thiếu Du nói:
- Xin lão trượng cứ nói ra trước thử xem.
Án Tử Phong do dự một lúc rồi nói:
- Sở dĩ các lộ anh hùng nhân cuộc thịnh hội này mà kéo đến là vì thành Kim Lăng này vừa có một nhà hào môn của võ lâm nổi lên, trong hội thuyền ho đăng sẽ đưa ra một vật.
- Vật này nhất định không tầm thường !
- Đúng vậy, lão đệ, nếu là vật phẩm tầm thường thì các lộ anh hùng không thể mạo cái hiểm sát thân, vượt thiên lý quan san kéo đến Kim Lăng.

- Lão tượng, đó là kỳ trân dị bảo gì vậy ?
- Lát nữa lão khiếu sẽ cho biết, không giấu gì lão đệ, lão khiếu cũng vì vật này mà đến, nhưng bây giờ ngầm quan sát thực lực các lộ anh hùng, lão khiếu tự cảm thấy thực lực của mình chưa đủ.
- Tại hạ hiểu rồi.
Giả Thiếu Du nói:
- Ý lão trượng muốn tại hạ giúp một tay chứ gì ?
Án Tử Phong gật đầu, nói:
- Chính là như vậy, lão đệ, chẳng hay ngươi có thể ban chút lực cử đỉnh không ?
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Lão trượng, tại hạ muốn nghe trước nhà hào môn này là những nhân vật như thế nào ?
Án Tử Phong nói:
- Lão đệ yên tâm, nhà hào môn này tuyệt đối chẳng phải là nhân vật chính phải gì, nguyên trước khi Kim Lăng Đồng gia gặp thảm họa, bọn chúng không ngóc đầu lên nổi, bây giờ Kim Lăng Đồng gia nhà tan cửa nát, thế lực đã mất nên nhà hào môn này mới chớp cơ hội vùng lên.
Giả Thiếu Du nói:
- Lão trượng muốn chỉ nhà nào ?
Án Tử Phong nói:
- Đó là La gia ở phía tây thành Kim Lăng.
Giả Thiếu Du ngạc nhiên nói:
- Sao trước đây tại hạ chưa từng nghe nói ở phía tây thành Kim Lăng có một La gia là võ lâm thế gia ?
Án Tử Phong nói:
- Chẳng phải lão khiếu vừa nói đó sao, trước đây có Đồng gia tồn tại nên thủy chung La gia không ngóc đầu lên nổi, vì vậy nên luôn im hơi lặng tiếng.
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Đã vậy thì tại hạ có thể giúp, chỉ có điều bình thủy tương phùng, vừa có duyên gặp mặt thì làm sao lão trượng có thể tin tưởng một người hoàn toàn giả như tại hạ ?
Án Tử Phong mỉm cười, nói:
- Lão khiếu tuy già nhưng chưa hoa mắt, lão khiếu nhận ra lão đệ ngươi là một vị kỳ khách đầu đội trời chân đạp đất.
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Lão trượng tâng bốc như vậy khiến tại hạ dù có hai lòng cũng không tiện thi triển.

Án Tử Phong cũng cười cười và nói:
- Đã được lão đệ ngươi đồng ý ban thần lực thì lão khiếu cũng không dám đa tạ suông, nguyện sau khi đoạt vật đó thì chúng ta sẽ cùng hưởng.
Giả Thiếu Du nói:
- Đó là chuyện nhỏ, lão trượng nói xem, rốt cuộc đó là kỳ trân dị bảo gì vậy ?
Án Tử Phong nói:
- Lão đệ từng nghe nói đến một vật kêu bằng Ngọc Thiềm Thừ chưa ?
Giả Thiếu Du chấn động tâm thần, chàng nói:
- Đã nghe nói, vì nó mà võ lâm phải chịu nhiều trận huyết tanh mưa máu, lẽ nào ...
Án Tử Phong gật đầu, nói:
- Không sai, chính là vật này !
Giả Thiếu Du ngẩn người, chàng lắc đầu, nói:
- Không thể, không thể, chuyện này hoàn toàn không thể.
Án Tử Phong bị ba tiếng "không thể" làm cho ngớ người, lão ngạc nhiên hỏi:
- Lão đệ, sao lại không thể ?
Giả Thiếu Du nói:
- Thứ nhất, tại hạ nghe nói Ngọc Thiềm Thừ đó vốn ở trong tay Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam, mà trước đây không lâu Hạ Hầu Lam đã bị ngũ đại môn phái bức phải nhảy xuống Hồng Thủy Hồ tự tận. Lẽ ra Ngọc Thiềm Thừ đó cũng phải mất đi theo Hạ Hầu Lam, bây giờ Kim Lăng La gia lấy đâu ra một Ngọc Thiềm Thừ nữa ?
Án Tử Phong gật đầu, nói:
- Lão khiếu cũng từng nghe chuyện này, chỉ có điều ...
Giả Thiếu Du nói tiếp:
- Lão trượng là người sáng suốt nên thừa hiểu rằng, đừng nói là La gia không thể có Ngọc Thiềm Thừ, dù có thật thì lẽ ra bọn họ phải giấu kín, có đâu lại đem ra khoe ở hội thuyền hoa đăng.
- Lão đệ nói không sai !
- Theo tại hạ thấy thì trong chuyện này tất sẽ có âm mưu.
- Vậy theo lão đệ thấy thì đó là âm mưu gì ?
- Rõ ràng đây là âm mưu dựng lên chuyện, lấy mồi thơm nhử anh hùng hào kiệt trong võ lâm thiên hạ tụ tập lại, để rồi quăng một mẻ lưới quét sạch, dụng tâm thâm độc thật đáng sợ.
Đột nhiên Án Tử Phong nói:

- Còn có một chuyện, chẳng biết lão đệ có nghĩ đến không ?
Giả Thiếu Du hỏi:
- Chuyện gì ?
Án Tử Phong do dự một lát rồi nói:
- Có khả năng là Hạ Hầu Lam đó bị chết oan.
Song mục Giả Thiếu Du lấp lánh hàn quang, chàng nói:
- Hạ Hầu Lam đó vốn là bị Oan uổng mà.
Án Tử Phong ngạc nhiên hỏi:
- Sao lão đệ biết Hạ Hầu Lam vốn bị Oan uổng ?
Giả Thiếu Du hơi chấn động tình thần, chàng mỉm cười và nói:
- Giả như La gia đã có Ngọc Thiềm Thừ từ lâu, Hạ Hầu Lam chẳng phải chết oan thì là gì ?
Mục quang của Án Tử Phong xoay chuyển, lão nói:
- Giả như chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ là chuyện tạo dựng lên thì sao ?
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Vậy thì có khả năng là Hạ Hầu Lam không chết oan.
Án Tử Phong chăm chú nhìn Giả Thiếu Du rồi cười cười, nói:
- Giả như chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ là thật thì kẻ giết cả nhà Kim Lăng Đồng gia phải là La gia chứ không phải Hạ Hầu Lam.
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Đúng vậy, lão trượng, phải nói như vậy thôi.
Án Tử Phong lắc đầu, thở dài rồi nói:
- Nhưng đáng tiếc là Hạ Hầu Lam đã vĩnh viễn chìm dưới đáy Hồng Thủy Hồ, nếu không chẳng biết hắn sẽ đối phó với Kim Lăng La gia như thế nào ?
- Nói rất đúng.
Đôi mày của Giả Thiếu Du hơi nhướng lên, chàng nói:
- Với lạt thủ của Hạ Hầu Lam thì e rằng La gia sẽ không còn một kẻ may mắn thoát nạn, nhưng trong võ lâm vẫn còn có nhiều nhân vật vì chính nghĩa, chỉ cần Hạ Hầu Lam thật sự bị chết oan thì tự nhiên sẽ có người báo thù rửa oan cho hắn, lão trượng nghĩ có đúng không ?
- Đúng !
Án Tử Phong gật đầu, nói:
- Lão khiếu sẽ là người đầu tiên, và sợ rằng người thứ hai sẽ là lão đệ ngươi.
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Lần này lão trượng không nhầm, tại hạ nguyện theo sau lão trượng, chung ta vì võ lâm chính nghĩa.
Án Tử Phong gật gật đầu, lão định nói thì bỗng nhiên Giả Thiếu Du

chau mày, cướp lời nói tiếp:
- Lão trượng, có một chuyện tại hạ không hiểu ?
- Lão đệ không hiểu chuyện gì ?
- Quần hùng đều mong muốn đoạt bảo vật đã nghe phong thanh mà đến thì lẽ ra phải sợ chậm chân hơn người nên tất sớm có hành động ra tay trước, nhưng tại sao lại cứ chờ đến hội thuyền hoa đăng.
- Lão đệ, ngươi cao minh nhưng sao lại hàm hồ nhất thời như vậy ? Chưa đến giờ khai hội thì tất nhiên La gia còn giấu Ngọc Thiềm Thừ đó ở một nơi bí mật, dù có giết cả nhà bọn họ cũng chưa chắc tìm ra được, như vậy sao không chờ bọn họ tự lấy ra rồi mới hạ thủ đoạt lấy ?
Giả Thiếu Du gật gật đầu rồi lại lắc đầu, nói:
- Lão trượng nói rất có lý, nhưng tại hạ sợ rằng đến lúc đó La gia sẽ thay đổi bằng vật kah c.
Án Tử Phong ngạc nhiên hỏi:
- Làm sao biết được ?
Giả Thiếu Du nói:
- La gia đã là võ lâm thế gia thì tai mắt của bọn họ tất nhiên rất nhạy bén, bọn họ không thể không biết chuyện quần hùng rầm rộ kéo đến Kim Lăng, mà đã biết thì có lý nào còn lấy võ lâm chí bảo ra khoe ?
Án Tử Phong lắc đầu nói:
- Lão đệ nhầm rồi, không phải La gia đem Ngọc Thiềm Thừ ra khoe khoang mà là dùng nói treo thưởng, điều đó chứng tỏ vật này chẳng phải là võ lâm chí bảo gì, đã vậy thì bọn họ còn để ý chi đến chuyện ai sẽ đoạt nó ?
Giả Thiếu Du gật đầu nói:
- Có lý, chỉ có điều lão trượng, sợ rằng Ngọc Thiềm Thừ đó đã chẳng còn chút giá trị gì.
Án Tử Phong ngạc nhiên nói:
- Tại sao, lão đệ ?
Giả Thiếu Du nói:
- Nếu La gia có Ngọc Thiềm Thừ thật và muốn đem nó ra treo thưởng thật thì sợ rằng trong ruột Ngọc Thiềm Thừ đó sẽ trống không rồi, Tàng Chân Đồ đã sớm bị lấy đi.
Án Tử Phong ngớ người giây lát rồi nói:
- Không sai, có khả năng là như vậy, sao lão khiếu lại không nghĩ đến.
Giả Thiếu Du tiếp lời:
- Làm sao lão trượng biết La gia có Ngọc Thiềm Thừ và chuyện bọn họ muốn dùng nói treo thưởng ?

Án Tử Phong giật mình, lão "à" một tiếng rồi nói:
- Chuyện này trên giang hồ đã truyền khắp tam sơn ngũ nhạc, ai lại không nghe, ai lại không biết ?
Giả Thiếu Du truy vấn:
- Nhưng chẳng hay người đầu tiên truyền ra tin này là ai ?
Án Tử Phong lắc đầu, nói:
- Điều đó lão khiếu không biết !
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Hy vọng là không phải người của chính La gia.
Án Tử Phong ngẩn người rồi gật đầu, nói:
- Nói rất phải, nếu không thì âm mưu này thật đáng sợ.
Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:
- Lão trượng, nếu tin tức này không phải do người của La gia truyền ra thì âm mưu đó cũng không nhỏ, sợ rằng La gia sẽ trở thành kẻ vô tội thứ hai hy sinh sau khi Hạ Hầu Lam bị chìm dưới phong ba của Ngọc Thiềm Thừ.
Án Tử Phong ngước lên hỏi:
- Sao lão đệ biết Hạ Hầu Lam đó vô tội ?
Giả Thiếu Du chấn động tâm thần, nhưng chàng thản nhiên nói:
- Nếu Hạ Hầu Lam không phải vô tội thì ai tin La gia có Ngọc Thiềm Thừ ?
Án Tử Phong ngẩn người, lão nói:
- Lão khiếu hy vọng là Hạ Hầu Lam vô tội, nhưng lại không dám tin là hắn vô tội.
Giả Thiếu Du thất cười, nói:
- Lão trượng nói vậy khiến người ta khó hiểu rồi.
Án Tử Phong nói:
- Lão khiếu hy vọng Hạ Hầu Lam vô tội, như vậy sẽ có lý do chính đáng để ra tay báo thù rửa hận cho hắn, lão khiếu không dám tin hắn vô tội, là vì xưa nay ngũ đại môn phái tuyệt đối không khinh suất.
- Lão trượng !
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Điều thứ hai không khó giải thích, nghe đến Ngọc Thiềm Thừ thì ai lại không sáng mắt ? Chỉ vài ba câu khiêu khích, thêm vào đó là vết thương trí mạng Nhất Tàn Chỉ ở Đồng gia thì phái nào trong ngũ đại môn phái lại không tin.
Án Tử Phong nói:
- Cũng mong là như đệ nói.
Sau một hồi đàm đạo nữa thì đã nghe có tiếng gà gáy ở xa xa, thì ra đêm đã tận, phương đông đã hừng sáng.

Án Tử Phong mỉm cười, nói:
- Gặp tri kỷ ngàn câu cũng ít, chốc lát phương đông đã hừng sáng, lão đệ.
Giả Thiếu Du mỉm cười, đứng lên và nói:
- Làm phiền cả đêm, tại hạ phải cáo biệt rồi.
Án Tử Phong cũng không có ý giữ khách, lão đứng dậy theo và nói:
- Lão đệ, khi nào chúng ta cùng đến Tần Hoài ?
Giả Thiếu Du nói:
- Tại hạ còn có chút việc phải làm, thế này vậy, đêm nay sẽ gặp mặt tại bờ sông Tần Hoài.
- Cũng được !
Án Tử Phong nói:
- Đêm nay tuy sẽ đông người nhưng có lẽ cũng không khó tìm lão đệ, lão đệ đi đường bình an nhé.
Giả Thiếu Du cung thủ cáo biệt rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Trong lúc đi ngang qua cửa, chàng lợi dụng thời cơ liếc mắt nhìn qua phòng bên nhưng chỉ thấy hai cánh cửa đóng chặt, rõ ràng vị Án cô nương kia vẫn chưa dậy.
Án Tử Phong tiễn khách ra khỏi phòng rồi đứng ngoài cửa nhìn bóng hình Giả Thiếu Du dần khuất, khóe miệng của lão bất giác nở nụ cười khó hiểu. Cùng lúc đó, trên môi Giả Thiếu Du cũng xuất hiện nụ cười.
Sau khi trở lại sân viện thứ nhất, Giả Thiếu Du không vào phòng ngủ một lát mà lại kẹp tay sau lưng, ung dung đi ra cổng lớn của khách điếm. Sáng sớm, bầu không khí trong lành mát mẻ nhưng cũng khá tĩnh mịch, nhà nhà đều đóng chặt cửa, trên đường đi chẳng có mấy hành nhân. Giả Thiếu Du ra khỏi khách điếm, chàng vươn vai hít thở mấy hơi rồi bước thuận theo đường quan đạo mà đi. Nhưng chàng vừa rẽ qua một góc đường thì đột nhiên phải dừng bước. Hóa ra lúc này cũng có một người rẽ qua góc đường theo chàng, đó chính là hắc y hán tử cao cao gầy gầy từng chặn đường chàng tối qua.
Tên này vừa thấy Giả Thiếu Du rẽ qua đường thì kinh ngạc dừng bước và vội mỉm cười, nói:
- Giả tiên sinh đi dạo sớm nhỉ ?
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Các hạ cũng không muộn, các hạ đi đâu mà vội vàng thế ?
Hắc y hán tử liền nói:
- Đi mua ít điểm tâm cho tệ chủ nhân.
Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:
- Đối diện với khách điếm có bán điểm tâm, xin trở về nói quý chủ

nhân rằng, nếu muốn tại hạ hợp tác thì đừng phái người theo dõi tung tích tại hạ nữa.
Nói đoạn, chàng quay người cất bước đi tiếp.
Sắc diện thâm trầm của hắc y hán tử chợt đỏ ửng, hắn đành nhìn theo Giả Thiếu Du một lúc rồi quay người trở lại đường cũ.
Giả Thiếu Du gia tăng cước lực đi thẳng đến trước phu tử miếu trên đường Cống Viện, và chẳng bao lâu sau thì chàng tìm thấy Tần Lục.
Tần Lục ngạc nhiên hỏi:
- Giả lão ca, có chuyện gì mà đến sớm thế ?
Giả Thiếu Du gật đầu nói:
- Đúng vậy, tại hạ muốn hỏi thăm Lục ca một chuyện.
- Chuyện gì, Giả lão ca ?
- Lục ca có biết La gia ở phía tây thành không ?
- Không những biết mà còn rất quen, thế nào ?
- Chẳng thế nào cả, tại hạ muốn hỏi La gia đối nhân xử htế như thế nào thôi ?
Tần Lục ngạc nhiên hỏi lại:
- Không lẽ Giả lão ca và La gia ...
- Lục ca !
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Xin trả lời tại hạ trước đã.
Tần Lục nhìn Giả Thiếu Du với vẻ mặt đầy ngạc nhiên, hắn nói:
- La gia là chánh phái hiệp nghĩa trong võ lâm, ở thành Kim Lăng này nổi tiếng là đại hiệp.
Giả Thiếu Du "à" một tiếng rồi nói:
- Lục ca, thật không ?
- Ta có thể lừa Giả lão ca sao, không tin thì Giả lão ca cứ đi hỏi.
- Lục ca, không phải tại hạ không tin, mà vì xưa nay tại hạ chưa nghe nói phía tây thành Kim Lăng có một La gia là võ lâm thế gia nên mới hỏi vậy thôi.
- Đó là vì trước đây thanh danh của Đồng gia quá lớn đè nén, La gia thủy chung không ngóc đầu lên nổi.
Giả Thiếu Du gật gật đầu rồi hỏi sang chuyện khác:
- Lục ca, ngươi có biết hội thuyền hoa đăng là do ai chủ trì không ?
Tần Lục nói:
- Là do tửu quán lớn nhỏ trong thành Kim Lăng chủ trì, đó cũng vì mời chào ...
Giả Thiếu Du nói:
- Lục ca có biết phần thưởng là do La gia đưa ra không ?
Tần Lục ngạc nhiên nói:

- Ai bảo thế ? Tại sao tại hạ chẳng biết ?
Giả Thiếu Du cũng bất giác ngẩn người, chàng nói:
- Lẽ nào không phải ?
Tần Lục nói:
- Tại hạ chỉ biết phần thưởng là do các tửu lâu lớn nhỏ trong thành Kim Lăng hợp lại mua, đó chẳng qua là một chiếc thuyền hoa được làm từ kim ngân, trọng lượng chừng mười lạng.
Giả Thiếu Du chau mày trầm ngâm hồi lâu rồi nói:
- Lục ca, người trong thành Kim Lăng đều biết thế à ?
Tần Lục nói:
- Đương nhiên, ba ngày trước đã truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ.
Giả Thiếu Du càng chau mày, bỗng nhiên chàng gật đầu nói:
- Lục ca, xin nói cho tại hạ biết đường đến La gia ?
Tần Lục ngạc nhiên nói:
- Giả lão ca đến đó làm gì ?
Giả Thiếu Du nghiêm túc nói:
- Có người muốn hại La gia, tại hạ phải đi giúp bọn họ một tay.
Tần Lục kinh ngạc nói:
- Cái gì, có người muốn hại La gia à ? Là ai ? Rốt cuộc là chuyện như thế nào ?
Giả Thiếu Du nói:
- Tại hạ chỉ biết là có người nhưng không biết là ai ? Còn như chuyện như thế nào thì một vài lời không thể nói hết, chờ tối đến tại hạ sẽ nói tỉ mỉ cho Lục ca biết.
Tần Lục gật đầu nói:
- Được, đi, ta đưa Giả lão ca đi.
Nói đoạn, hắn định cất bước nhưng Giả Thiếu Du đưa tay cản lại và nói:
- Lục ca, chuyện quan hệ đến võ lâm, tốt nhất là ngươi đừng vướng vào, chỉ nói cho tại hạ biết đường đến La gia là được rồi.
Tần Lục nói:
- Cũng được, chỉ cần Giả lão ca đến phía tây thành rồi tùy tiện hỏi một tiếng thì ai ai cũng ...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Đa tạ Lục ca, tại hạ phải đi ngay đây, tối nay chúng ta gặp lại nhé.
Nói đoạn, chàng quay người cất bước, Tần Lục đứng nhìn theo một hồi lâu rồi mới lững thững đi đến sòng bạc.
Giả Thiếu Du đến phía tây thành Kim Lăng, quả đúng như Tần Lục nói, chàng chỉ cần hỏi một tiếng thì lập tức có người chỉ đường đến La gia ngay. Từ điều này xem ra, thanh danh của La gia đích thị

không nhỏ.
Đó là một trang viện rộng lớn và rất khí phái, có thể nói quy mô, khí phái còn lớn hơn Đồng gia, nhưng danh tiếng lại không bằng.
Trước hai cánh cổng sơn son là thềm đá cao rộng, hai bên dưới chân thềm đá có tạc hai con sư tử đá to lớn và uy mãnh.
Hai bên cổng là tường đá cao hơn trượng, bên trong là nhà ngang dãy dọc bề thế.
Lúc này, hai cánh cổng sơn son còn đóng chặt, không nghe một chút động tĩnh, càng không thấy một bóng người, có thể nói là cả nhà vẫn đang ngủ say.
Giả Thiếu Du lưỡng lự một lúc rồi bước lên thềm đá gõ mạnh vào cổng ba tiếng.
Hồi lâu sau mới nghe có tiếng bước chân khẽ vang lên từ xa rồi đến gần, tiếp theo đó là có người ở bên trong lớn tiếng hỏi:
- Vị nào vậy ?
Giả Thiếu Du đáp:
- Là tại hạ, một bằng hữu từ xa đến.
Hai cánh cổng khẽ động rồi từ từ mở ra, một lam y hán tử ăn mặc theo kiểu bộc nhân đứng giữa cổng, nhìn Giả Thiếu Du từ đầu đến chân rồi ngạc nhiên hỏi:
- Khách quan là ...
Giả Thiếu Du liền cung thủ, nói:
- Xin thông báo với quý chủ nhân một tiếng, tại hạ họ Giả, từ xa mới đến, chỉ vì mộ danh nên mạo muội đến bái kiến quý chủ nhân.
Lam y hán tử còn đang do dự thì chợt nghe một giọng sang sảng từ bên trong vang lên:
- La Võ, là ai vậy ?
Lam y hán tử vội nói:
- Bẩm Lý gia, tiểu nhân không biết.
Chỉ nghe bên trong "à" một tiếng rồi có bước chân vang lên, một thanh y lão nhân to cao từ trong đình viện đi ra.
Thanh y lão nhân này chừng ngũ tuần, râu dài phơ phất, bước chân trầm vững, ánh mắt sắc sảo ẩn chứa một thứ uy lực kinh người.
Lão đi gần tới cổng thì lam y hán tử kêu bằng La Võ vội lui bước và cúi người, nói:
- Lý gia, là vị này !
Thanh y lão nhân họ Lý chăm chú nhìn Giả Thiếu Du một lúc rồi nói:
- Lão khiếu xin hỏi, tôn giá là ...
Giả Thiếu Du cung thủ, nói:
- Không dám, tại hạ họ Giả, là khách từ viễn phương mới đến, vì mộ

danh nên mạo muội đến bái kiến La lão anh hùng.
Thanh y lão nhân họ Lý lưỡng lự một lúc rồi nói:
- Đã là khách đến thăm thì cho phép lão khiếu thay tệ chủ nhân cung nghênh, mời !
Nói đoạn, lão nép người qua một bên và đưa tay mời khách vào.
Giả Thiếu Du nói một câu khiêm tốn rồi cung thủ tạ Ơn và bước đi vào.
Thanh y lão nhân quay sang bảo La Võ:
- La Võ, dâng trà lên đại sảnh !
La Võ đáp một tiếng, đoạn đóng cổng rồi chạy ù vào trong sảnh, vừa đi Giả Thiếu Du vừa nói:
- Tại hạ chưa thỉnh giáo ...
- Không dám !
Thanh y lão nhân nói:
- Lão khiếu là Lý Thiên Huyền, là tổng quản ở La phủ.
Giả Thiếu Du "à" một tiếng rồi nói:
- Thì ra là Lý tổng quản, lẽ nào là Truy Quỷ Thủ năm xưa ?
Lý Thiên Huyền hơi kinh động tâm thần, lão ngưng mục nhìn qua Giả Thiếu Du và nói:
- Không dám, chính là lão khiếu. Giả bằng hữu biết lão khiếu à ?
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Năm xưa Lý tổng quản tung hoành thiên hạ, uy chấn võ lâm, ai lại không biết ?
Lý Thiên Huyền nói:
- Giả bằng hữu quá khen, lão khiếu chỉ cảm thấy hổ thẹn đến toát mồ hôi, chẳng hay đại danh của ...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Tiểu danh là Thiếu Du !
Lý Thiên Huyền chau mày tỏ vẻ ngạc nhiên, lão nói:
- Thì ra là Giả Thiếu Du. Giả bằng hữu, rõ ràng cái tên này rất xa lạ đối với lão.
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Mạc học hậu tiến, vô danh tiểu tốt, xin Lý tổng quản chớ chê cười.
Lý Thiên Huyền vội nói:
- Đâu dám, đâu dám.
Trong lúc đối thoại thì hai người đã đến trước đại sảnh, Lý Thiên Huyền hơi nghiêng người rồi cất bước mời khách.
Chủ khách vừa an toa. trong đại sảnh thì La Võ cũng mang trà lên mời, khi hắn đứng sau lưng Giả Thiếu Du thì lập tức nháy mắt với Lý Thiên Huyền một cái.

Lý Thiên Huyền khẽ gật đầu, La Võ vội cúi người lui ra ngoài.
Sau khi La Võ lui ra thì Lý Thiên Huyền nhìn qua Giả Thiếu Du và nói:
- Chẳng hay Giả bằng hữu từ đâu tới ?
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Lý tổng quản, tại hạ đến từ Tam Tương.
Lý Thiên Huyền nói:
- Lão khiếu định hỏi Giả bằng hữu về một người, chẳng hay ...
- Lý tổng quản cứ nói, suốt dãy Tam Tương tại hạ rất quen thuộc ...
- Năm xưa lão khiếu có một vị bằng hữu chí giao, bằng hữu giang hồ thường gọi Tam Tương Nhất Kiếm.
- Phải chăng Lý tổng quản muốn nói đến Hàn Lăng Ba Hàn đại hiệp ?
- Không sai !
- Vậy sợ rằng Lý tổng quản không thể không biết, Hàn đại hiệp đã khứ thế từ ba năm trước.
Lý Thiên Huyền gượng cười, nói:
- Lão khiếu biết chuyện này, lão khiếu hỏi vậy chỉ là ...
Giả Thiếu Du tiếp lời:
- Là thử xem Giả Thiếu Du có phải từ Tam Tương đến hay không ?
Lý Thiên Huyền đỏ mặt, lão nói:
- Lão khiếu là bề dưới của người ta, phàm chuyện gì cũng không thể không cẩn thận, mong Giả bằng hữu bỏ qua cho.
- Khách sáo !
Giả Thiếu Du nói:
- Đó là chuyện lý sở đương nhiên, đã khiến Lý tổng quản sinh nghi thì Giả Thiếu Du này đâu dám.
Lý Thiên Huyền vội nói:
- Nếu Giả bằng hữu có ý bỏ đi thì đó là trách tội lão khiếu khinh mạn khách rồi.
- Không dám !
Giả Thiếu Du nói:
- Tại hạ cũng tự biết là quá đường đột nên làm vậy cũng khiến tại hạ tiếc nuối cho chuyến viễn hành vì mộ danh mà đến này.
Lý Thiên Huyền đỏ mặt, lão vội cung thủ nói:
- Giả bằng hữu, lão khiếu xin tạ tội vậy !
Giả Thiếu Du vội đáp lễ và nói:
- Điều này lại khiến tại hạ càng bất an.
Lý Thiên Huyền hơi biến sắc, lão vừa định nói thì Giả Thiếu Du đã cướp lời nói tiếp:
- Lý tổng quản, La lão anh hùng không có ở nhà chăng ?

Lý Thiên Huyền gật đầu, nói:
- Có, lão chủ nhân vừa mới dậy, lão khiếu đã bảo La Võ đi thông báo rồi.
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Được gặp La lão anh hùng, chiêm ngưỡng tôn nhan của người là ước nguyện bình sinh của tại hạ.
Lý Thiên Huyền cười cười, nói:
- Giả bằng hữu vì mộ danh lão chủ nhân mà đến thật chăng ?
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Lý tổng quản lại sinh nghi rồi.
Ngừng một lát, chàng nói tiếp:
- Lý tổng quản, làm sao biết tại hạ không phải vì mộ danh mà đến ?
Lý Thiên Huyền nhướng mày nói:
- Giả bằng hữu, từ khi Kim Lăng có Đồng gia thì nhiều năm qua, danh tiếng của La gia cứ như bị chụp trong lồng, trừ những bậc cao niên ở Kim Lăng ra, còn lại rất ít người biết Kim Lăng còn có một La gia.
Giả Thiếu Du nói:
- Vậy tại hạ bằng lòng nói cho Lý tổng quản biết, tại hạ đến còn có ý khác.
Lý Thiên Huyền hơi biến sắc, lão nói:
- Chẳng hay Giả bằng hữu có thể cho biết.
- Đừng vội !
Giả Thiếu Du nói:
- Xin chờ lát nữa tại hạ sẽ nói với La lão anh hùng.
Lý Thiên Huyền chau mày nói:
- Nói vậy, trước khi gặp lão chủ nhân thì Giả bằng hữu nhất định không chịu nói ?
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Sự thật như vậy, tại hạ không muốn phủ nhận Lý Thiên Huyền chậm rãi lắc đầu và nói:
- Nếu Giả bằng hữu không chịu nói ra trước mục đích đến đây thì ...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Lý tổng quản sẽ không cho tại hạ kiến diện La lão anh hùng, đúng không ?
Lý Thiên Huyền gật đầu, nói:
- Đó là chức trách của lão khiếu, không thể không như vậy, mong Giả bằng hữu thông cảm.
- Không dám !
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:

- Xin hỏi Lý tổng quản, tổng quản muốn nghe mục đích đến thật hay muốn nghe mục đích đến giả ?
Lý Thiên Huyền nói:
- Giả bằng hữu hỏi như vậy thật khiến người ta khó hiểu.
Giả Thiếu Du nói:
- Rất đơn giản, nếu Lý tổng quản muốn nghe điều giả thì tại hạ có thể lập tức bịa ra một câu chuyện, nếu Lý tổng quản muốn nghe điều thật thì xin chờ gặp La lão anh hùng rồi hãy nói.
Lý Thiên Huyền chau mày nói:
- Nếu bây giờ lão khiếu muốn nghe điều thật thì sao ?
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Tại hạ tùy ý nói ra, Lý tổng quản biết nó là thật hay không thật chăng ?
Gặp phải một nhân vật cực kỳ giàu cơ trí và ngôn ngữ sắc sảo như vậy thì vị Truy Hồn thủ Lý Thiên Huyền thực cảm thấy không ứng phó nổi. Chỉ còn một biện pháp là không cho gặp, lập tức hạ lệnh đuổi khách.
Nhưng với thanh danh của La gia và địa vị của Lý Thiên Huyền trong võ lâm thì sao có thể làm như vậy được ? Đang lúc vô kế khả thi thì chợt nghe ngoài đại sảnh có tiếng cười nhạt, tiếp theo là một giọng nói sang sảng:
- Tại hạ có biện pháp khiến các hạ phải nói thật !
Lời vừa dứt thì một trước hai sau, ba người bước vào đại sảnh. Người đi trước là một bạchy thiếu niên, mặt ngọc môi son, tướng mạo anh tuấn thoát tục.
Chỉ tiếc là thái độ quá ngạo mạn, dường như trong mắt chẳng có ai. Hai người đi sau là hai hắc y hán tử cao cao gầy gầy, cử chỉ nhẹ nhàng, song mục hữu thần, vừa nhìn thì biết ngay đây là hai cao thủ nội gia.
Bạch y thiếu niên vừa bước vào đại sảnh thì Lý Thiên Huyền lập tức đứng lên và bước ra nghênh tiếp, lão nói:
- Tam thiếu gia về rồi à ?
Bạch y thiếu niên lạnh lùng khoát tay, mắt nhìn Giả Thiếu Du và nói:
- Lý tổng quản, người này là ai ?
Lý Thiên Huyền cung kính nói:
- Bẩm tam thiếu gia, vị này là bằng hữu giang hồ từ xa đến, muốn bái kiến lão chủ nhân.
Bạch y thiếu niên nói:
- Hắn họ gì, tên gọi thế nào ?
Lý Thiên Huyền chau mày, lão chưa kịp trả lời thì Giả Thiếu Du đã

đứng lên, thản nhiên nói:
- Tại hạ Giả Thiếu Du, có lẽ La thiếu hiệp chưa từng nghe nói ?
Bạch y thiếu niên cười khinh khỉnh và nói:
- Đích thị là rất xa lạ.
- Đúng vậy.
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- La thiếu hiệp có gia thế hiển hách thì làm sao nghe nói đến hạng vô danh tiểu tốt trên giang hồ ?
Bạch y thiếu niên phá lên cười ha ha rồi nói:
- Đó là sự thật, ngươi muốn gặp gia phụ làm gì ?
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Tại hạ đã nói với Lý tổng quản, chờ lát nữa gặp La lão anh hùng rồi hãy nói.
- Gia phụ không có thời gian tiếp khách, ngươi nói với ta thôi.
- Sợ rằng La thiếu hiệp còn trẻ tuổi và thanh danh cũng chưa đủ để làm chủ chuyện này.
- Điều đó không cần ngươi bận tâm, chỉ cần là chuyện của La gia ta thì chuyện lớn nhỏ gì ta cũng có thể làm chủ.
- Thiếu hiệp thông cảm, tại hạ vì mộ danh La lão anh hùng mà đến.
Bạch y thiếu niên biến sắc, hắn nói:
- Ta đã nói rồi, gia phụ không rảnh rỗi để tiếp khách.
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Vậy thì tại hạ cáo biệt.
Nói đoạn, chàng cung thủ chào và định cất bước thật.
Bạch y thiếu niên cười nhạt một tiếng, hai hắc y hán tử lập tức bước ra cản đường.
Bạch y thiếu niên nói:
- Muốn đi cũng được, nhưng phải nói ra mục đích đến đây của ngươi.
Giả Thiếu Du mỉm cười và thản nhiên nóii:
- Đối với Lý tổng quản, tại hạ còn có thể giả tạo một câu chuyện, nhưng đối với La thiếu hiệp, ngay cả một câu chuyện giả tại hạ cũng lười nói. Vì để tránh tổn thương hòa khí của đôi bên, xin bảo hai người bọn họ tránh đường cho.
Bạch y thiếu niên cười nhạt, nói:
- Đâu có dễ dàng như thế, không nói ra mục đích đến đây thì đừng mong ra khỏi La gia một bước.
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Tại hạ không tin, tại hạ cứ đi xem thử ai có thể cản được tại hạ.
Nói đoạn, chàng kẹp tay sau lưng và ung dung cất bước đi đến

trước.
Lý Thiên Huyền lộ vẻ khẩn trương, lão vừa định khai khẩu thì đã nghe Bạch y thiếu niên lạnh lùng nói:
- Lý tổng quản, lão chớ quản vào chuyện của ta.
Hắn nhìn qua hai hắc y hán tử và quát lớn:
- Bắt lại !
Hai hắc y hán tử không nói không rằng, đột nhiên xuất song thủ chụp vào Kiên Tĩnh huyệt ở hai vai trái phải của Giả Thiếu Du, chiêu thức quái dị và cực nhanh.
Giả Thiếu Du lắc đầu cười rồi nói:
- Hóa ra là môn hạ của Tây Vực, La phủ quả nhiên là nơi tàng long ngọa hổ, nhưng đối đãi với khách như vậy thì khiến người ta cảm thấy khó phục.
Vừa nói chàng vừa xuất thủ chỉ thủ điểm vào song thủ của hai hắc y hán tử.
Đối phương xuất chiêu đã nhanh nhưng chàng còn nhanh hơn, nhanh đến độ khiến hai hắc y hán tử không kịp nghĩ đến chuyện tránh né, cả hai bất giác rùng mình, thân hình bay thẳng ra sau, hai cánh tay cũng không nhất lên được nữa.
Lý Thiên Huyền thấy vậy thì sững sờ, song mục lấp lánh dị quang, thần sắc liên tục biến đổi, Bạch y thiếu niên cũng biến sắc, nhưng song mục đầy phẫn nộ, hắn cười nhạt rồi nói:
- Không ngờ ngươi cũng là cao thủ, để ta thử xem !
Nói đoạn hắn xuất đơn thủ chụp vào mạn sườn trái của Giả Thiếu Du, thế trảo nhanh như chớp.
Đối phó với một người xa lạ thì chiêu này không tránh khỏi quá tàn độc. Lý Thiên Huyền chau mày nhưng lão không nói và cũng không có cử động gì.
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Tam thiếu gia, không thử thì hơn.
Tả chưởng khẽ lật lại, chớp mắt chàng đã chụp được cổ tay Bạch y thiếu niên một cách dễ dàng, thuận thế chàng đẩy mạnh một cái, thân hình Bạch y thiếu niên loạng choạng lui ra sau mấy bước.
Lý Thiên Huyền buột miệng kêu thất thanh, nhất thời ngẩn người ra như pho tượng.
Sắc diện của Bạch y thiếu niên từ đỏ chuyển sang xanh rồi trở nên trắng nhợt, đôi mày nhướng cao, song mục trừng trừng.
Đột nhiên nghe hắn quát lớn một tiếng, nhuyễn kiếm đã nằm trong tay với một đạo hàn quang. Bạch y thiếu niên cười nhạt, nói:
- Họ Giả kia, ngươi đứng lại, nếu không ...

- Nếu không thì sao ?
Giả Thiếu Du quay nửa người lại và nói:
- La tam thiếu gia, niên kỷ còn trẻ, chớ ngông cuồng tự đại không biết trời cao đất dày như vậy, tại hạ khuyên thiếu gia nên nghĩ đến nửa đời anh hùng của lệnh tôn.
Bạch y thiếu niên nào chịu nghe, hắn quát lớn:
- Ta cần ngươi đến giáo huấn sao ?
Hữu thủ trầm xuống, kiếm quang hoa lên, hắn định xuất kiếm đâm thẳng vào trước ngực Giả Thiếu Du.
Trong nháy mắt Giả Thiếu Du cũng vừa xuất hiện thần uy thì đột nhiên có tiếng quát như chuông vang lên nơi cửa đại sảnh:
- Tam đệ ngừng tay, phụ thân đến rồi.
Bạch y thiếu niên giật mình một cái rồi vội vàng triệt thế thu chiêu, lui bước sang một bên.
Giả Thiếu Du vội quay người nhìn ra phía trước, chàng thấy có ba người một lão hai thiếu đang đứng nơi cửa đại sảnh.
Lão nhân râu tóc đều điểm sương nhưng tuyệt không có một chút sắc thái của người già yếu, thân thể vạm vỡ, mày rậm mắt to, đầu hổ cổ yến, song mục tàng ẩn thứ uy lực kinh người.
Bên trái lão là một thanh niên mặc hắc y, tướng mạo anh vũ, làn da ngâm đen, bên phải lão là một thanh y thiếu niên anh tuấn, niên kỷ hơi nhỏ hơn hắc y thanh niên nhưng lại hơi lớn hơn Bạch y thiếu niên.
Tiếng quát như chuông ngân vừa rồi đã làm kinh tỉnh Lý Thiên Huyền, lão vội bước ra nghênh đón và cúi người, nói:
- Tham kiến lão chủ nhân và đại nhị thiếu gia.
Trường bào lão nhân khẽ khoát tay và nói:
- Lý tổng quản, giới thiệu khách nhân với ta đi.
Lý Thiên Huyền "vâng" một tiếng rồi quay lại nói với Giả Thiếu Du:
- Giả bằng hữu, đây là tệ chủ nhân !
Lý Thiên Huyền còn chưa kịp giới thiệu ngược lại thì Giả Thiếu Du đã bước lên trước cung thủ chào và mỉm cười, nói:
- Kẻ mạc học hậu tiến Giả Thiếu Du tham kiến La lão anh hùng.
Trường bào lão nhân hơi ngượng ngùng, lão vội đáp lễ và nói:
- Lão khiếu đến chậm một bước, khiến xú tử mạo phạm quý khách và làm cho lão khiếu cũng hổ thẹn vô cùng. Xin đa tạ Giả lão đệ hạ thủ lưu tình, bảo toàn chút tiểud anh nửa đời của La Chấn Vũ.
Giả Thiếu Du vội nói liên tiếp mấy lời khiêm nhường, lời vừa dứt thì La Chấn Vũ đã quay sang quát bảo Bạch y thiếu niên:
- Còn không mau ra hậu viện quỳ xuống cho ta.

Bạch y thiếu niên đã mất hết vẻ ngạo mạn, hắn sợ sệt đáp một tiếng rồi cúi đầu định cất bước, nhưng Giả Thiếu Du liền nói:
- Lã lão anh hùng trách lệnh lang như vậy khiến Giả Thiếu Du cảm thấy bất an và áy náy vô cùng.
Sắc diện của La Chấn Vũ hơi hòa hoãn trở lại, lão nói:
- Cất kiếm rồi đứng lui ra sau, thật là thứ không biết tiến thoái, dựa vào chút sở học thiển cận mà đã coi trời bằng vung rồi. Lúc nãy nếu quý khách không hạ thủ lưu tình thì cánh tay của ngươi há chẳng mất rồi sao ?
Bạch y thiếu niên không dám hé một lời, hắn vội cất nhuyễn kiếm rồi lui bước đứng qua một bên.
La Chấn Vũ nhìn qua hai bên tả hữu và nói:
- Uy nhi, Phi nhi, mau tham kiến khách nhân.
Hắc y thanh niên và thanh y thiếu niên lập tức vâng mệnh bước lên trước hành lễ với Giả Thiếu Du.
Giả Thiếu Du cũng vội vàng đáp lễ một cách khiêm tốn.
La Chấn Vũ lại nói:
- Đây là Thanh Uy, Thanh Phi, con lớn và con thứ của lão khiếu, về sau mong Giả lão đệ chiếu cố cho chúng.
Giả Thiếu Du lại vội vàng nói mấy lời khiêm nhường.
Kế đó, La Chấn Vũ đưa tay mời khách, Giả Thiếu Du cũng không tiện nói gì thêm nên quay người đi vào trong đại sảnh.
Sau khi chủ khách an tọa, La Chấn Vũ quan sát Giả Thiếu Du một lúc rồi nói:
- Lão khiếu đã được gia nhân thông báo rõ, hy vọng Giả lão đệ thật lòng cho biết mục đích đến đây ?
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Đã được La lão anh hùng đích thân tiếp kiến thì đương nhiên tại hạ phải thật lòng nói rõ lý do.
Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Lã lão anh hùng có biết, từ tối nay trở đi, liên tiếp ba ngày là hội thuyền hoa đăng trên sông Tần Hoài không ?
La Chấn Vũ gật đầu nói:
- Lão khiếu đời đời sống ở Kim Lăng này, tự nhiên là biết rõ tập tục của Kim Lăng.
Giả Thiếu Du lại hỏi:
- Vậy lão anh hùng có biết, phần thưởng ở hội thuyền hoa đăng là gì không ?
La Chấn Vũ đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng lão không hỏi lại mà chỉ bình thản nói:

- Là một chiếc thuyền hoa bằng kim ngân, trọng lượng chừng mười lạng, do các tửu lâu lớn nhỏ trong thành Kim Lăng hợp lại mua.
Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:
- La lão anh hùng nhầm rồi, không phải.
Mọi người trong đại sảnh nghe vậy thì sững sờ. La Chấn Vũ ngạc nhiên hỏi lại:
- Không phải ?
Giả Thiếu Du thản nhiên lắc đầu nói:
- Đúng vậy, không phải !
La Chấn Vũ quay sang hỏi Lý tổng quản:
- Thiên Huyền, phần thưởng đó là gì ?
Lý Thiên Huyền đáp:
- Bẩm lão chủ nhân, đó là một chiếc thuyền hoa bằng kim ngân.
La Chấn Vũ nhìn sang Giả Thiếu Du rồi nói:
- Không lẽ Giả lão đệ nghe nhầm ?
Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:
- Tuyệt đối không nhầm,nếu La lão anh hùng không tin thì cứ phái người đến các khách điếm lớn nhỏ trong thành mà tìm hỏi các nhân vật võ lâm, phần thưởng mà bọn họ biết, tuyệt đối không phải là chiếc thuyền hoa bằng kim ngân.
La Chấn Vũ chau mày nói:
- Nhân vật võ lâm trong các khách điếm ?
Giả Thiếu Du nói:
- Không sai, trong các khách điếm lớn nhỏ của thành Kim Lăng, hiện ở đầy võ lâm hào kiệt, cả chính lẫn tà từ các nơi trong thiên hạ kéo đến.
Mọi người trong đại sảnh bất giác nhìn nhau và đều lắc đầu.
La Chấn Vũ lại hỏi:
- Giả lão đệ, tại sao võ lâm đồng đạo lại kéo đến đây ?
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Bọn họ kéo đến là vì phần thưởng không phải là chiếc thuyền hoa.
La Chấn Vũ ngớ người, lão vội hỏi tiếp:
- Vậy thì theo Giả lão đệ thì phần thưởng là gì ?
Giả Thiếu Du chậm rãi nói:
- Phần thưởng là võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ do Kim Lăng La gia đưa ra.
Mọi người trong đại sảnh đều chấn động tâm thần, La Chấn Vũ biến sắc, lão vội hỏi:
- Giả lão đệ, chuyện này ... chuyện này là do ai nói ?
Giả Thiếu Du thản nhiên mỉm cười và nói:

- Hiện nay mỗi nhân vật võ lâm ở trong các khách điếm lớn nhỏ của thành Kim Lăng đều biết, nhưng không biết tin tức này từ đâu ra ? Lẽ nào La lão anh hùng không biết là do ai nói ?
La Chấn Vũ mở to song mục, lão nói:
- Chuyện này ... chuyện này từ đâu mà ra nhỉ ? Từ ngày Kim Lăng có Đồng gia thì lão khiếu luôn hạn chế gia nhân ra ngoài, vì vậy đối với tin tức ở bên ngoài có thể nói là gần như đoạn tuyệt. Chẳng những không biết võ lâm đồng đạo tụ tập đến Kim Lăng mà cũng không biết chuyện phần thưởng của hội thuyền hoa đăng là Ngọc Thiềm Thừ do La gia đưa ra.
Giả Thiếu Du nói:
- La lão anh hùng, thực tế ở bên ngoài đã náo động khắp thành rồi, trừ bách tính của Kim Lăng ra, phàm là nhân vật võ lâm thì không ai không biết, giờ đây có thể nói quý phủ là mục tiêu hướng tới của quần hùng, nguy cơ rình rập tứ phía.
La Chấn Vũ nhướng đôi mày bạc lên và nói:
- Vậy mục đích đến đây của Giả lão đệ là ...
Giả Thiếu Du tiếp lời:
- Chỉ xin La lão anh hùng thật lòng cho biết, có hay không có chuyện này.
La Chấn Vũ lắc đầu nói:
- Lão khiếu dám lấy thanh danh nửa đời ra đảm bảo, tuyệt đối không có chuyện này, Giả lão đệ thử nghĩ xem, nếu La gia có võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ thì e rằng còn giấu không kịp, làm sao có thể ...
- Nhưng La lão anh hùng !
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Có người nói thế này, La lão anh hùng đã sớm lấy Tàng Chân Đồ trong Ngọc Thiềm Thừ ra rồi. Ngọc Thiềm Thừ hiện tại chỉ là một vật trống không, chẳng có chút giá trị gì.
La Chấn Vũ nói:
- Nếu quả thật như vậy thì chẳng phải không đánh mà khai, lạy ông tôi ở bụi này sao ?
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Cũng có nói, La lão anh hùng mượn vật này làm mồi, quăng một mẻ lưới tóm gọn võ lâm thiên hạ ?
La Chấn Vũ ngẩn người rồi lập tức gượng cười, nói:
- Chuyện này thật khiến lão khiếu dở khóc dở cười, lão khiếu cả đời xem thường danh lợi, khép mình sống qua ngày trên chút sản nghiệp của tổ tiên để lại ở góc tây thành Kim Lăng này, xưa nay tuyệt đối không có chút dã tâm, hơn nữa lão khiếu dựa vào cái gì mà thâu tóm

võ lâm thiên hạ chứ ? Bằng vào ba đứa con dại và mấy vị bằng hữu xung quanh đây chăng ?
Thực lòng mà nói, bây giờ Giả Thiếu Du đã hiểu rõ, bằng vào thực lực của La gia thì dư sức xưng hùng một phương, nhưng muốn quăng một mẻ lưới thâu tóm toàn bộ võ lâm thiên hạ thì quả là một việc đội đá vá trời, châu chấu đá xe.
Chàng chau mày nói:
- Tại hạ tin tưởng những lời của La lão anh hùng, nhưng lão anh hùng là người sáng suốt, nên biết đây là chuyện không thể xem thường.
La Chấn Vũ nói:
- Giả lão đệ cho rằng ...
Giả Thiếu Du tiếp lời:
- Kẻ thất phu vô tội nhưng giữ ngọc trong người thì trở thành kẻ có tội. La lão anh hùng hiểu rõ đạo lý này chứ ? Phải chăng Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam từng vì chuyện này mà chết oan dưới Hồng Thủy Hồ đó sao ?
La Chấn Vũ rùng mình, lão vội nói:
- Hạ Hầu Lam đã chết oan ở Hồng Thủy Hồ rồi à ? Chuyện này xảy ra khi nào vậy ?
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Các đây không lâu, chừng hơn một tháng trước thôi.
La Chấn Vũ ngạc nhiên nói:
- Trước đây hơn tháng à ? Chẳng phải Hạ Hầu Lam đã chết từ ba năm trước ?
Giả Thiếu Du thở dài, nói:
- Xem ra La lão anh hùng cách tuyệt võ lâm quá lâu rồi.
Kế đó, chàng đem chuyện Hạ Hầu Lam giả chết và sau đó ẩn cư tại Kim Lăng, thuật lại một lượt.
Nghe xong, La Chấn Vũ lắc đầu nói:
- Ba năm trước, vì núi cao đường xa nên lão khiếu không kịp đến ai điếu, chẳng ngờ ba ngăm sau, Hồng Thủy Hồ chỉ ở gần trong gang tấc mà lão khiếu vẫn không kịp ra tay trợ giúp.
Giả Thiếu Du ngạc nhiên nói:
- Ai điếu ? Trợ giúp ? La lão anh hùng, phóng mắt khắp võ lâm thien hạ, không ai không cho rằng Hạ Hầu Lam đó là ác ma, chết trăm ngàn lần cũng không rửa hết tội.
La Chấn Vũ lắc đầu, nói:
- Nhưng lão khiếu biết hắn là nhân vật hiệp cốt nhu trường kiếm đảm cầm tâm một trang nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, một chân

anh hào khiến người ta kính ngưỡng.
Giả Thiếu Du "à" một tiếng rồi lắc đầu mỉm cười, nói:
- Không ngờ trên dời này còn có người biết hắn, nếu ở dưới suối vàng Hạ Hầu Lam hay được thì có lẽ cũng ngậm cười mà nhắm mắt.
La Chấn Vũ lại lắc đầu, nói:
- Thực ra, chỉ vì ...
Bỗng nhiên lão thở dài mộthơi rồi nói tiếp:
- Chuyện cũ đã qua rồi, cũng không nên nhắc lại làm gì.
Người ta đã khôngmuốn nói thì Giả Thiếu Du cũng không tiện hỏi, chàng trầm mặc một lúc rồi nói:
- La lão anh hùng, chuyện trước mắt này ...
La Chấn Vũ nói:
- Lão khiếu cho rằng có khả năng năm xưa lão khiếu từng đắc tội với một vài võ lâm bằng hữu nào đó, bây giờ bọn họ rắp tâm gia hại.
Giả Thiếu Du hỏi:
- La lão anh hùng có biết hậu quả sẽ như thế nào không ?
La Chấn Vũ thở dài một tiếng đầy bi thương rồi nói:
- Nhà tan cửa nát, La gia sẽ khó lòng giữ lại một mạng sống.
- Sự thực là như vậy.
Giả Thiếu Du tiếp lời:
- Lẽ nào La lão anh hùng bó tay ngồi chờ chết, mặc cho người ta gia hại như vậy ?
La Chấn Vũ lắc đầu gượng cười, nói:
- Giả lão đệ nên biết, chỉ dựa vào miệng lưỡi thì không thể nói rõ được loại chuyện này.
Giả Thiếu Du gật đầu nói:
- La lão anh hùng nói rất phải, trước đây Hạ Hầu Lam dù có trăm miệng cũng không thể biện bạch.
Ngừng một lát, chàng nói tiếp:
- Nói vậy là La lão anh hùng định xuất toàn lực liều một phen ?
La Chấn Vũ nói:
- Ngoài cách này ra, lão khiếu chẳng còn lương sách nào khác, nhưng Giả lão đệ nên biết, với chừng này nhân thủ của La gia mà đối phó với võ lâm thiên hạ thì chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.
Bạch y thiếu niên mải cúi đầu theo dõi câu chuyện, lúc này đột nhiên ngẩng đầu lên nói:
- Dù có chết cũng chết một cách oanh liệt.
La Chấn Vũ chau mày, nhưng lập tức thu lại vẻ nghiêm nghị, lão thở dài nói:
- Đại họa sắp đến, cái chết đã sắp đổ xuống đầu, vi phụ cũng chẳng

còn lòng dạ nào tức giận ngươi nữa.
Anh hùng về già, tráng sĩ cùng đường, lời nay sao mà bi thảm quá.
Giả Thiếu Du cũng ngẩn người thở dài, chàng nói:
- La lão anh hùng, thực ra, tam thiếu gia nói không sai, chỉ có điều chết như thế này thì quá oan uổng, và cũng nhẹ tựa lông hồng, như vậy là trúng ngay độc kế của người ta rồi.
La Chấn Vũ lắc đầu, nói:
- Một ngày lòng dạ của người trong võ lâm còn xấu xa thì đạo nghĩa cũng mờ tịt, lão khiếu ...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- La lão anh hùng, tại hạ biết điều này, tình trạng võ lâm hiện nay là chỉ nói thị phi, vu thiện thành ác, lòng người không như xưa, đạo nghĩa mai một, hạng lừa đời cầu danh xuất hiện khắp nơi, chỉ vì một Ngọc Thiềm Thừ mà không ngại tạo ra trường gió tanh mưa máu, không chừa bất kỳ thủ đoạn nào để chiếm làm của mình. Sống đã không có ý nghĩa thì chết cũng chẳng tiếc nuối, nhưng quan trọng là kẻ chính nghĩa phải ngậm hờn mà chết, còn hạng gian ác lại đắc ý sống nhơn nhởn, một ngày đạo nghĩa mất đi thì ma đạo hoành hành, võ lâm thiên hạ khó tránh khỏi một trường biến loạn.
La Chấn Vũ chau mày nói:
- Vậy Giả lão đệ chỉ giáo lão khiếu phải làm thế nào ?
- Không dám !
Giả Thiếu Du nói:
- Tại hạ nguyện lấy sức mình ra giúp La lão anh hùng điều tra ra ...
La Chấn Vũ cảm động nói:
- Đa tạ Giả lão đệ, nói vậy Giả lão đệ từ xa đến đây chỉ vì ...
- Không, La lão anh hùng !
Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:
- Vốn không phải như vậy.
La Chấn Vũ ngạc nhiên nói:
- Vậy, Giả lão đệ vốn cũng là đến đoạt ngọc ?
Giả Thiếu Du lại lắc đầu nói:
- Cũng không phải để đoạt ngọc ?
La Chấn Vũ đầy vẻ kinh ngạc, lão nói:
- Vậy, Giả lão đệ ...
Giả Thiếu Du thản nhiên cắt lời, nói:
- Thực không dám nói giấu, nếu La lão anh hùng có Ngọc Thiềm Thừ đó thật thì tại hạ phải chỉ ra rằng, La lão anh hùng là kẻ sát hại cả nhà Đồng gia, hãm hại Hạ Hầu Lam, và bây giờ định quăng một mẻ lưới tiêu diệt toàn bộ võ lâm thiên hạ.

La Chấn Vũ rùng mình, nhưng lão bình thản nói:
- Cũng may là lão khiếu không có vật này, bằng không thì dù có trăm miệng cũng khó biện bạch.
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Bây giờ tại hạ đã tin La lão anh hung, và cũng biết lão anh hùng bị người ta hại.
Nhưng sợ rằng La lão anh hùng có trăm miệng cũng không thể biện bạch trước võ lâm quần hào đã tụ tập tại Kim Lăng.
La Chấn Vũ gật đầu, nói:
- Nói rất đúng, vì vậy nên lão khiếu ...
Dường gnhư Giả Thiếu Du có ý không để cho lão nói tiếp nên chàng lại cắt lời và nói:
- Xin hỏi La lão anh hùng, bình sinh anh hùng có kẻ thù nào không ?
La Chấn Vũ lắc đầu nói:
- Tính tình của lão khiếu thời trẻ tuổi rất cô độc, ngoài một vị bằng hữu vừa là chỗ thân thuộc vừa là chỗ thâm giao ra thì bình sinh dường như không qua lại với ai. Và từ khi vị bằng hữu đó qua đời thì lão khiếu đoạn tuyệt luôn với bên ngoài, không qua lại với bất kỳ người nào cả.
Giả Thiếu Du nói:
- Chẳng hay vị bằng hữu đó của La lão anh hùng là vị nào vậy ?
La Chấn Vũ lưỡng lự một lúc rồi nói:
- Nói ra có thể Giả lão đệ cũng không lạ gì, năm xưa trong võ lâm có một vị kỳ nhân tự xưng là Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách.
Giả Thiếu Du chấn động toàn thân, chàng vội hỏi:
- Không lẽ là Hạ Hầu Nhất Tu tiền bối ?
La Chấn Vũ gật đầu nói:
- Chính là người này !
Giả Thiếu Du lại hỏi:
- La lão anh hùng là bằng hữu thâm giao với Hạ Hầu tiền bối à ?
La Chấn Vũ nói:
- Nói thâm giao là lão khiếu hơi trèo cao rồi, thực ra nói thân thuộc thì hợp hơn.
Giả Thiếu Du ngạc nhiên nói:
- Thân thuộc ? Sao không nghe nói ?
La Chấn Vũ lắc đầu thở dài rồi nói:
- Giả lão đệ còn có chỗ vẫn chưa biết, thế tử Sài Ngọc Hà của lão ta là biểu muội (em bà con) của lão khiếu.
Giả Thiếu Du buột miệng kêu lên:
- Sao không nghe nói, Hạ Hầu tiền bối còn có một vị thân thuộc là La

lão anh hùng ?
La Chấn Vũ lắc đầu, nói:
- Điều đó nói ra nên trách lão khiếu thôi, lão khiếu và biểu muội Sài Ngọc Hà vốn là một đôi bạn thanh mai trúc mã, trong mắt của hàng trưởng bối lúc đó thì tương lai tất sẽ thành một đôi, nào ngờ tình cảm của Ngọc Hà biểu muội đối với lão khiếu chỉ là tình cảm giữa huynh muội. Sau này lớn lên, cô ta yêu vị võ lâm kỳ khách Hạ Hầu Nhất Tu đó, lão khiếu vì quá xấu hổ nên cực lực ngăn cản, mấy lần muốn sát hại Hạ Hầu Nhất Tu nhưng đều bị lão ta nhân nhượng tránh né. Sau khi Hạ Hầu Nhất Tu và Ngọc Hà biểu muội thành hôn, thì phu thê bọn họ chẳng đếm xỉa đến một kẻ có tâm tính như lão khiếu, thủy chung không nhận nhà này là thân thuộc. Nhưng về sau, Hạ Hầu Nhất Tu rộng lượng đại độ, lão khiếu cũng thay đổi tâm tính nên mới kết thành bằng hữu thâm giao.
Giả Thiếu Du im lặng nghe đến đây thì đột nhiên xen vào:
- Hóa ra Hạ Hầu tiền bối và La lão anh hùng còn có một đoạn chuyện cũ mà không ai biết được, vậy nguyên nhân mà La lão anh hùng vừa nói không kịp ai điếu và trợ giúp Hạ Hầu Lam là cũng vì chuyện này ?
La Chấn Vũ gật đầu nói:
- Giả lão đệ nói không sai, chính là vì vậy !
Bây giờ Giả Thiếu Du nghe một câu "Giả lão đệ" thì cảm thấy không tự tại, chàng vội nói:
- Lão nhân gia, xin thay đổi cách xưng hô, vãn bối thật không dám nhận.
La Chấn Vũ ngạc nhiên nói:
- Giả lão đệ ...
Giả Thiếu Du vội nói:
- Hạ Hầu tiền bối gọi lão nhân gia là đại ca thì vãn bối phải gọi lão nhân gia là lão bá mới đúng.
La Chấn Vũ càng kinh ngạc, lão nói:
- Lời này ...
Giả Thiếu Du vội cắt lời, nói:
- Lão bá, tiểu điệt là Hạ Hầu Lam.
Lời này vừa xuất thì mọi người trong đại sảnh đều sững sờ, La Chấn Vũ bật người đứng dậy, lão chưa kịp nói gì thì Giả Thiếu Du đã lột chiếc mặt nạ da người là một khuôn mặt anh phong tuấn tú, chẳng phải Hạ Hầu Lam từng rơi từ Loạn Thạch Sơn xuống Hồng Trạch Hồ thì là ai nữa ?
La Chấn Vũ vô cùng xúc động, hồi lâu sau lão mới nói thành lời:
- Quả nhiên là hiền điệt, chỉ đáng thương cho phu thê Ngọc Hà biểu

muội, bọn họ còn có một nhi tử.
Hai khóe mắt của lão rưng rưng ngấn lệ, lão đổi giọng nói:
- Lão khiếu chỉ nghe nói, sau khi Nhất Tu lão đệ ngộ thảm biến thì thu nhận một vị nghĩa tử và truyền thụ y bát, lão khiếu cũng biết đó là hiền điệt, nhưng tính ra hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt giữa chúng ta.
Nói đến đây thì đột nhiên lão nhìn qua tả hữu và khẽ quát:
- Uy nhi, Phi nhi, Dương nhi, còn không mau đến tham kiến đại ca.
La Thanh Uy, La Thanh Phi và La Thanh Dương vội bước ra hành lễ với Hạ Hầu Lam, hai bên đã không còn là người ngoài xa lạ nên tự nhiên rất thân thiện.
Bạch y thiếu niên La Thanh Dương tỏ ra vô cùng hổ thẹn, khó khăn lắm mới ngẩng đầu lên được.
Trong lúc hai bên hành lễ và đáp lễ thì La Chấn Vũ nói:
- Chẳng trách ngươi không phải là đối thủ, ngươi cũng không chịu xem thử là mình gặp phải ai, lần sau để xem ngươi còn biết trời cao đất dày hay không !
La Thanh Dương đỏ mặt, tía tai nhất thời không biết nói gì nên hành lễ xong thì hắn vội lui bước đứng sau hai vị huynh trưởng.
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Tam đệ, đừng trách ta vừa gặp mặt đã dạy khôn, nhưng người trẻ không thể không có ngoại cốt, song tuyệt đối không nên có ngạo khí, điều đó chỉ đam lại tổn hại mà không có ích gì.
Nhị thiếu gia La Thanh Phi mỉm cười, nói:
- Lão tam, còn không mau đa tạ sự chỉ giáo của đại ca.
La Thanh Dương đỏ mặt, hắn gượng cười, nói:
- Đa tạ đại ca, tiểu đệ biết rồi, lần sau nếu đại ca thấy tiểu đệ ngạo mạn thì xin cứ thẳng tay trừng trị.
Chợt thấy Lý Thiên Huyền bước tới trước hành lễ và nói:
- Lão khiếu có mắt mà không tròng, không biết là hiệp giá của Hạ Hầu đại hiệp.
- Lý tổng quản !
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Hai bên đã không còn xa lạ, Lý tổng quản khách khí như vậy càng khiến tại hạ bất an.
Lý Thiên Huyền còn định nói nữa nhưng La Chấn Vũ đã cười lớn một tràng, lão đưa tay mời khách và nói:
- Lý tổng quản đừng nói nữa, tất cả đều là người một nhà, ngồi, ngồi.
Thế là mọi người đều ngồi xuống, La Chấn Vũ nhìn qua Hạ Hầu Lam và hỏi tiếp:

- Vừa rồi hiền điệt có nói chuyện Hồng Trạch Hồ.
Hạ Hầu Lam nói:
- Đó là chuyện có thật, đích thị tiểu điệt đã bị cao thủ ngũ đại môn phái và chính tà lưỡng đạo bức phải nhảy xuống đoạn nhai ở Loạn Thạch Sơn, rơi xuống Hồng Trạch Hồ.
La Chấn Vũ chau mày nói:
- Hóa ra chưởng môn của ngũ đại môn phái cũng thị phi bất phân phàm, hắc bạch bất minh như vậy, trước một chữ "tham" thì tất cả đều bộc lộ bộ mặt thật, hiền điệt, sợ rằng bọn họ cũng đã trả một giá đắt.
- Không, lão bá !
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Bọn họ không thương vong một người.
La Chấn Vũ ngạc nhiên nói:
- Ta không tin bọn họ không trả giá mà bức được hiền điệt phải nhảy xuống hiểm vực.
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Thực ra là tiểu điệt thoát đi thôi.
La Chấn Vũ trầm ngâm một lát rồi nói:
- Ta hiểu rồi, là vì hiền điệt hiệp cốt nhân tâm, không muốn ...
- Không !
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Đương thời tiểu điệt từng nghĩ đến chuyện xuất toàn lực liều mạng một phen, nhưng chẳng hiểu thế nào, lúc tiểu điệt muốn đề khí vận công thì đột nhiên cảm thấy chân khí khó tụ, đã không vận được chút lực đạo nào thì làm sao có thể liều mạng ? Tiểu điệt lại không muốn rơi vào tay bọn họ nên tự tung người nhảy xuống vách núi trăm trượng.
La Chấn Vũ ngạc nhiên nói:
- Hiền điệt, làm sao như vậy ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Sau đó tiểu điệt mới phát giác mình bị trúng độc dược mãn tính.
La Chấn Vũ truy vấn:
- Là kẻ nào ngầm hạ độc thủ ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tiểu điệt nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có khả năng ở hai người, là kỹ nữ Tiểu Thúy Hồng trên sông Tần Hoài, hai là Cuồng hòa thượng - một vị hảo hữu của tiểu điệt.
La Chấn Vũ gật đầu nói:
- Vừa rồi ta đã nghe ngươi nói qua, Tiểu Thúy Hồng đó thì còn có

khả năng nhưng Cuồng hòa thượng kia chẳng phải hiền điệt từng nói, lão ta là Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên, một vị bằng hữu thâm giao của ngươi đó sao ?
Thần sắc Hạ Hầu Lam hơi có vẻ buồn bã, chàng lắc đầu nói:
- Lão bá còn có chỗ chưa biết, sau khi rơi xuống Hồng Trạch Hồ, chẳng những tiểu điệt không chết mà còn phát hiện một bộ xương người trên một tảng đá lớn.
Trên cổ tay trái của bộ xương đó có một chiếc vòng, mà chiếc vòng này chính là vật của Khoái Bán Thiên, lão ta thường đeo nó bên tay trái.
La Chấn Vũ nói:
- Thiên hạ không ít người đeo vòng, không chừng ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Chiếc vòng của Khoái Bán Thiên không phải bằng vàng, bạc hoặc ngọc bích mà là vật được chế tạo từ Thiết Tâm Mộc ở bắt Thiên Sơn, phóng mắt khắp thiên hạ chỉ có một chiếc thôi.
La Chấn Vũ chau mày nói:
- Nói vậy, Cuồng hòa thượng đó là ...
Hạ Hầu Lam tiếp lời:
- Tiểu điệt hoài nghi lão ta là một người khác giả mạo.
Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lát rồi nói:
- Hiền điệt có từng thấy trên tay trái của Cuồng hòa thượng.
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Đây là sơ suất của tiểu điệt, tiểu điệt không hề để ý.
La Chấn Vũ thở dài, nói:
- Nói vậy lão ta cũng có khả năng rồi, sự hiểm trá của nhân tâm thật khôn lường.
Hạ Hầu Lam nói:
- Bây giờ tiểu điệt vẫn chỉ hoài nghi mà không dám khẳng định, vì theo tiểu điệt thấy, bất luận thân thế, tướng mạo, lời nói, cử chỉ của Cuồng hòa thượng, căn bản đều là Khoái Bán Thiên.
La Chấn Vũ suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Hiền điệt, không chừng có kẻ giả mạo Khoái Bán Thiên, và được Khoái Bán Thiên đồng ý.
Hạ Hầu Lam nói:
- Điều đó phải chờ tiểu điệt tìm được Cuồng hòa thượng rồi mới có thể biết được, nhưng tiểu đệ cho rằng khả năng đó không lớn, vì có thể giả mạo Khoái Bán Thiên nhưng chiếc vòng làm bằng Thiết Tâm Mộc thì phóng mắt khắp thiên hạ tuyệt đối không có chiếc thứ hai.
La Chấn Vũ gật đầu, nói:

- Hiền điệt chưa tìm được Cuồng hòa thượng à ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:
- Vẫn chưa, nhưng trong võ lâm đã có tin Ngọc Thiềm Thừ sẽ xuất hiện tại Kim Lăng, nếu lão ta thật sự là Khoái Bán Thiên thì bất luận thế nào, nhất định lão ta cũng sẽ đến xem.

Hồi 14
Dối Trá Lẫn Nhau

Đột nhiên nghe La Thanh Uy nói:
- Đại ca, nếu lão ta là giả thì lão ta cũng có thể đến với một bộ mặt khác !
Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hào quang, chàng gật đầu, nói:
- Đúng vậy, đại đệ !
La Chấn Vũ tiếp lời:
- Hiền điệt, còn Tiểu Thúy Hồng thì sao ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Đã rời Tần Hoài Giang, chẳng biết đi về đâu.
La Chấn Vũ nói:
- Như vậy thì sự hiềm nghi đối với cô ta càng lớn.
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Đúng vậy lão bá, tiểu điệt cũng nghĩ như thế.
La Chấn Vũ trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Hiền điệt vừa rồi khi thuật lại chuyện, ngươi từng nói có vị hồng nhan tri kỷ là Thượng Quan cô nương bị người ta bắt cóc, kỳ hạn là ba tháng phải...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Quả thực là có chuyện này, lão bá !
La Chấn Vũ nói tiếp:
- Vậy ta cho rằng hiền điệt không nên đến Kim Lăng tìm Tiểu Thúy Hồng mà nên tìm tung tích mà cứu Thượng Quan cô nương trước.
La Thanh Uy lại xen vào:
- Phụ thân thật là, chuyện của đại ca làm còn có thể sai được sao ? Nếu Tiểu Thúy Hồng đó là người hạ độc mưu hại đại ca thì từ cô ta tất có thể truy ra tung tích của Thượng Quan cô nương !
La Chấn Vũ ngó người lão nói:
- Không sai, trước mắt chỉ có duy nhất một manh mối này...- Lão lắc đầu, gượng cười và nói tiếp - Xem ra vi phụ không bằng các ngươi rồi.
Đôi mày điểm sương chợt chau lại, lão nói tiếp:
- Nhưng bây giờ Tiểu Thúy Hồng tung tích bất minh, manh mối duy nhất này cũng...

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:
- Lão bá, không sao, trước mắt tại Kim Lăng còn có một manh mối khác có thể truy tìm !
La Chấn Vũ ngạc nhiên nói:
- Hiền điệt, nói vậy nghĩa là thế nào ?
Hạ Hầu Lam chậm rãi nói:
- Tiểu điệt nghe xong câu chuyện giữa lão bá và nghĩa phụ của tiểu điệt thì xúc động tâm linh, sở dĩ người đó tìm thiên phương bách kế mưa hại tiểu điệt là vì tiểu điệt là nghĩa tử của Đoạn Trường Tâm Thâu Sinh Khách, sở dĩ đối phương tạo ra câu chuyện Ngọc Thiềm Thừ để hại lão bá là vì lão bá là thân thuộc của Hạ Hầu Nhất Tu. Như vậy có thể nói đây là hành vi của một người, đã là hành vi của một người thì người đó há không đến Kim Lăng để xem tình hình do mưu gian thâm độc của hắn tạo ra ?
La Chấn Vũ vỗ đùi, nói:
- Không sai, không sai, hiền điệt quả nhiên rất cao minh.. - Ngừng một lát, lão nói tiếp - Chỉ có điều, hiền điệt, nhân vật võ lâm đông như vậy thì ngươi biết là người nào ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Chỉ cần đối phương không biết tiểu điệt chết thì nhất định sẽ có kẻ hở để tìm !
La Chấn Vũ gật đầu, Lão quét mục quang nhìn qua hai bên tả hữu và nói:
- Các ngươi đều nghe rồi nay, tuyệt đối không để chuyện hôm nay truyền ra ngoài !
Lcu mỉm cười nói:
- Điều này còn cần phụ thân dặn dò nữa sao ?
La Chấn Vũ nhìn sang Hạ Hầu Lam rồi nói:
- Hiền điệt, theo ngươi biết thì sinh tiền nghĩa phụ ngươi có kết thâm thù đại hận với ai không ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Điều đó rất khó nói, sau khi gia cảnh ngộ biến thì tính tình của nghĩa phụ cũng thay đổi, do lão ghét ác như thù nên hạ thủ không tránh khỏi quá tàn độc, chỉ cần bọn giang hồ bại hoại lọt vào tay lão thì khó có tên nào sống sót, vì vậy chuyện thù oán nhiều ít thế nào khiến người ta khó có thể phán đoán...
La Chấn Vũ chau mày nói:
- Vậy thì phiền phức rồi...
Hạ Hầu Lam tiếp lời:
- Nhưng tiểu điệt cho rằng, chỉ cần tìm được Tiểu Thúy Hồng, Cuồng

hoà thượng hoặc Lam y lão nhân từng cực lực khiêu khích trên Loạn Thạch Sơn thì tất có thể hiểu rõ mọi chuyện !
La Chấn Vũ gật đầu nói:
- Hiền điệt nói không sai, nếu Kim Bán Thiên là giả thì thuật dịch dung của người này quả thật là cao minh vô cùng...
Lão ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Lam và hỏi:
- Hiền điệt có biết, trong đương kim võ lâm có ai tinh thông thuật dịch dung không ?
Hạ Hầu Lam chậm rãi nói:
- Ngoài Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung đã chết nhiều năm, đương kim võ lâm không có người nào tinh thông thuật dịch dung như vậy !
La Chấn Vũ chau mày nhưng nhất thời không nói gì. Chợt nghe Hạ Hầu Lam hỏi:
- Lão bá và nghĩa phụ của tiểu điệt thâm giao nhiều năm, vậy lão bá có biết nghĩa phụ của tiểu điệt có truyền công phu độc môn Nhất Tàn Chỉ cho người nào khác không ?
La Chấn Vũ trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Nếu có thì người đó tất phải là Kim Ngọc Dung vì hắn và nghĩa phụ của ngươi tri giao như huynh đệ !
Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:
- Tên thất phu đó đã chết nhiều năm, đương kim võ lâm ngoài tiểu điệt ra thì tại sao lại còn có người biết thi triển công phu Nhất Tàn Chỉ ?
La Chấn Vũ nói:
- Trừ phi Kim Ngọc Dung cũng có truyền nhân !
Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:
- Không thể, tiểu điệt từng nghe nghĩa phụ nói là Kim Ngọc Dung không có truyền nhân.
La Chấn Vũ lắc đầu nói:
- Vậy thì đành bó tay rồi...
Hạ Hầu Lam tiếp lời:
- Lão bá, tạm thời không nói những chuyện này nữa, chuyện đêm nay đã sắp đến rồi...
La Chấn Vũ mỉm cười nói:
- Bây giờ đã có hiền điệt thì La gia còn sợ gì nữa ?
- Lão bá định liệu một trận thật ư ?
- Còn có thể giả được sao ? Thế nào, hiền điệt không tán thành à ?
- Tiểu điệt cho rằng, nhiệm vụ quan trọng trước mắt của chúng ta là tìm cho ra kẻ ngấm ngầm thi triển âm mưu tàn độc này, còn chuyện

quyết chiến thì phải chờ đến lúc cần thiết rồi hãy tính...
- Có lý, vậy hiền điệt ngươi nói xem, nên làm thế nào ?
Hạ Hầu Lam cười cười nói:
- Nếu lão bá yean tâm thì xin giao cho tiểu điệt toàn quyền xử lý chuyện này !
La Chấn Vũ bật cười nói:
- Giao cho hiền điệt thì ta còn gì mà không an tâm... Lão đưa tay chỉ những người trong đại sảnh và nói tiếp - Những người trước mắt này và ngay cả ta cũng đều nghe theo sự điều động của hiền điệt !
Hạ Hầu Lam mỉm cười lắc đầu nói:
- Lão bá, tạm thời tiểu điệt chưa cần dùng mấy vị trước mắt...
La Thanh Dương tính khí nóng nảy nên vội kêu lên:
- Đại ca...
Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:
- Tam đệ không nghe sao, chỉ tạm thời thôi mà !
La Thanh Dương vui mừng hỏi:
- Vậy sau đó thì sao ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Lúc cần thiết tất sẽ có nhiệm vụ quan trọng cho tam đệ !
La Thanh Dương hớn hở vui cười, nhưng gặp phải đôi mắt uy nghiêm của phụ thân hắn, thì vẻ tươi cười lập tức biến mất.
La Chấn Vũ khẽ quát:
- Ngươi tưởng là chuyện chơi sao ? Đây không phải chuyện gây sự đánh nhau bình thường của ngươi, cũng không phải chuyện tốt như hôm nay đại ca của ngươi nhân nhượng ngươi !
Hạ Hầu Lam mỉm cười tiếp lời:
- Lão bá, phàm chuyện gì cũng lấy sự cẩn thận làm đầu, nhưng không vì thế mà phải sợ !
La Chấn Vũ thở dài, nói:
- Xong rồi, có câu này của ngươi thì mấy lời vừa rồi của ta xem uổng phí rồi !
Mọi người nghe vậy thì bật cười, tiếng cười chưa dứt thì Hạ Hầu Lam đã đứng lên nói:
- Lão bá, tiểu điệt phải đi rồi !
- Cái gì ? - La Chấn Vũ ngạc nhiên nói - Phải đi ? Vậy làm sao được ? Bất luận thế nào ngươi cũng phải ở trong nhà...
Hạ Hầu Lam cắt lời nói:
- Lão bá, đây là thời điểm cực kỳ quan trọng, tiểu điệt không thể ngồi yên một chỗ !
La Chấn Vũ lắc đầu nói:

- Ta nói không lại ngươi rồi, nhưng ngươi chưa nói cho ta biết...
- Lão bá đã giao cho tiểu điệt toàn quyền xử lý thì hà tất phải nói nhiều như vậy ?
- Không lẽ đây là thiên cơ gì chăng ?
- Là cơ mật đối địch, điều đó cũng chẳng khác gì thiên cơ !
- Nhưng hiền điệt cũng nên nói cho ta biết, bọn ta ở đây phải làm thế nào chứ ?
- Tăng cường phòng bị, sinh hoạt bình thường, thản nhiên như không có chuyện gì !
La Chấn Vũ chau mày nói:
- Giả như có người xâm nhập ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tiểu điệt cho rằng không thể, vạn nhất có thì giữ đối phương lại làm khách !
La Chấn Vũ bật cười nói:
- Ngu bá tuân lệnh, hiền điệt trú tại...
Hạ Hầu Lam cắt lời nói:
- Lão bá cứ xem như tiểu điệt không hề đến, tiểu điệt cũng không có chỗ ở nhất định.
La Chấn Vũ chẳng biết là thế nào nên đành lắc đầu nói:
- Thôi được, đi, ta tiễn hiền điệt ra khỏi đại sảnh !
Lần này thì Hạ Hầu Lam không nói gì, chàng không cự tuyệt việc già trẻ La gia tiễn mình ra khỏi đại sảnh, nhưng đến bậc tam cấp trước đại sảnh thì chàng quay lại xin La Chấn Vũ dừng bước, sau đó chàng đeo chiếc nạ da người vào, đoạn kẹp tay sau lưng mà ung dung ra khỏi La gia với thân phận Giả Thiếu Du !
Sau khi ra khỏi La gia, chàng không đi đến nơi nào khác mà quay về Tần Hoài Giang.
Vừa đến Tần Hoài Giang chàng lập tức phát hiện Tần Lục đang đứng trên cầu, không ngừng ngóng nhìn về hướng tây.
Khi chàng thấy Tần Lục thì cũng là lúc Tần Lục thấy chàng, hắn vỗ tay từ xa và nói:
- Giả lão ca, ta ở đây ! - Miệng nói chân chạy như bay, khi đến gần, hắn lại nói - Giả lão ca sao đi lâu thế ?
Giả Thiếu Du mỉm cười hỏi lại:
- Thế nào, Lục ca, có chuyện gì chăng ?
Tần Lục nói:
- Chuyện thì không có, chỉ có điều ta đợi đến sốt cả ruột !
Giả Thiếu Du tỏ ra rất cảm động, chàng mỉm cười, nói:
- Bây giờ Lục ca cũng nên yên tâm rồi !

Tần Lục cười cười nói:
- Giả lão ca, La gia thế nào ?
Giả Thiếu Du đưa ngón tay cái lên và nói:
- Lục ca nói không sai, La gia thật anh hùng, phụ tử đều anh hùng...
Tần Lục nói:
- Giả lão ca, ta không nói sai đấy nhé, như vậy chuyện đó là không có...
Giả Thiếu Du gật đầu nói:
- Lục ca, bên trong chuyện này có khúc mắc rất lớn, nhất thời không thể nói hết, nhưng tại hạ có thể nói cho Lục ca biết, có người muốn hại La gia là sự thực.
Tần Lục biến sắc, hắn vội hỏi:
- Giả lão ca, đó là ai ?
Giả Thiếu Du lắc đầu mỉm cười nói:
- Lục ca hỏi rất hay, nếu tại hạ biết người đó là ai thì còn nói gì nữa ?
Tần Lục gật đầu nói:
- Nói cũng phải, chỉ có điều là tại sao như vậy, Giả lão ca ?
Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:
- Lục ca, chuyện trên giang hồ kỳ dị và biến hóa khôn lường, nên rất khó nói ra lý do, nhưng nói tới nói lui cũng có chút quan hệ đến Sơn Phong !
Tần Lục sững người, hắn à một tiếng rồi hỏi:
- Giả lão ca, chuyện có quan hệ gì đến lão Hầu vậy ?
Giả Thiếu Du nói:
- Nhất thời cũng không thể nói hết, chuyện này liên quan rất lớn...
Tần Lục lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:
- Dù sao thì ta cũng không phải là người giang hồ nên ta cũng lười hỏi nhiều về chuyện giang hồ phiền phức này. Tóm lại Kim Lăng đã mất đi một Đồng gia, bây giờ bọn chúng lại muốn hạ thủ La gia thì quả thật là quá tàn nhẫn, không lẽ nói Kim Lăng này...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Lục ca, tâm không đủ độc, tay không đủ tàn nhẫn thì không thể làm người giang hồ và cũng chớ quản vào chuyện bất bình, loại chuyện này Lục ca quản không nổi đâu !
Tần Lục phẫn nộ nói:
- Đó là vì trời sinh ra ta vô dụng, nếu có chút bản lãnh thì việc gì ta lại không thể nhúng tay vào ?
Giả Thiếu Du cười cười, hỏi lại:
- Thật vậy sao, Lục ca ?
- Còn giả được à ?

Tần Lục nói:
- Tần Lục này chẳng có chỗ nào tốt, nhưng xưa nay nói một câu là tính một câu, và cũng thích quản vào chuyện bất bình. Huống hồ Đồng gia, La gia đều là đại thiện nhân nay hiệp nghĩa ở Kim Lăng, bình thường những kẻ khốn khó không ai là không nhận được sự chiếu cố của bọn họ ! Ngày sau Giả lão ca gặp lại lão Hầu thì có thể hỏi hắn xem, Tần Lục là người thế nào, tính khí như thế nào ? Lần trước vì chuyện của Đồng gia mà suýt chút nữa ta trở mặt với hắn !
Giả Thiếu Du mỉm cười nói:
- Tại hạ không còn biết Lục ca là người thế nào sao ? Thử hỏi khắp vùng Tần Hoài Giang, Phu Tử miếu này xem, ai lại không đưa ngón tay cái lên và nói một câu rất có nghĩa khí...
Tần Lục mỉm cười, hắn vừa định nói thì Giả Thiếu Du đã tiếp lời:
- Lục ca, chuyện của Đồng gia đã qua rồi, không nhắc lại nữa, còn chuyện của La gia trước mắt, nếu Lục ca thật muốn xuất chút lực thì cũng có thể nhúng tay vào...
Tần Lục vội nói:
- Giả lão ca, nếu bảo ta liều mạng thì mười người như ta cũng không dịch lại một ngón tay của người ta, ngoài chuyện liều mạng ra thì bất cứ chuyện gì ta cũng đồng ý làm !
Giả Thiếu Du mỉm cười nói:
- Không cần Lục ca phải xuất lực đi liều mạng, chỉ cần Lục ca chiêu tập các huynh đệ lại rồi đi khắp đường lớn ngõ nhỏ nói một câu là được rồi !
Tần Lục ngạc nhiên nói:
- Lại là đi khắp đường lớn ngõ nhỏ nói một câu à ?
Giả Thiếu Du cũng hơi ngạc nhiên, chàng nói:
- Lục ca, chữ "lại" này giải thích thế nào ?
Tần Lục nói:
- Trước đây vì chuyện của Đồng gia, lão Hầu từng bảo ta triệu tập các huynh đệ đi khắp thành Kim Lăng thổi phồng hắn một phen, bây giờ Giả lão ca cũng dùng phương pháp này...
Giả Thiếu Du mỉm cười nói:
- Sư huynh đệ mà, một sư phụ dạy ra thì đương nhiên phải giống nhau !
Tần Lục cũng bật cười, hắn nói:
- Giả lão ca, chuyện này cứ giao cho ta, chỉ có điều phải nói thế nào ?
Giả Thiếu Du cười cười nói:
- Không cần nói nhiều, chỉ nói rằng ngày thứ ba của đại hội thuyền

hoa đăng trên sông Tần Hoài, La gia mới xuất Ngọc Thiềm Thừ, hai ngày đầu...
Tần Lục ngạc nhiên cắt lời, nói:
- Giả lão ca, chẳng phải ngươi nói là không có chuyện đó sao ?
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Đúng là không có chuyện đó !
- Vậy ngày thứ ba La gia còn xuất Ngọc Thiềm Thừ gì nữa ?
- Lục ca cứ đi nói như vậy, có hay không có là chuyện của tại hạ !
- Giả lão ca như thế có ổn không ?
- Lục ca, lần trước Sơn Phong bảo ngươi đi thổi phồng hăùn, vậy chuyện có ổn không ?
- Thoạt đầu ta cũng cho rằng không ổn, nhưng sau khi sự việc xảy ra ta mới biết, chẳng những rất ổn thõa mà còn...
- Đúng vậy ! - Giả Thiếu Du mỉm cười nói - Chuyện đó của Sơn Phong vừa ổn thỏa vừa hữu hiệu, vậy tại sao chuyện này lại không như vậy ?
Tần Lục gật đầu, nói:
- Thôi được, không quản chuyện khác nữa, ta chỉ biết Giả lão ca bảo thế nào thì ta nói thế đó !
- Có thế chứ ! - Giả Thiếu Du nói - Lục ca, đa tạ trước nhé !
Tần Lục nói:
- Nói gì thế, đôi bên không phải xa lạ thì khách khí làm gì. Giả lão ca, khi nào chúng ta gặp lại và gặp ở đâu ?
Giả Thiếu Du nói:
- Đến lúc đó tại hạ sẽ tìm Lục ca !
- Được ! - Tần Lục gật đầu, nói - Vậy ta đi đây !
Nói đoạn, hắn qua người cất bước, thoáng chốc đã mất hút vào dòng người xuôi ngược.
Giả Thiếu Du trầm ngâm một lúc rồi cũng cất bước đi, nhưng vừa đi mấy bước thì tâm thần giao động, vì chàng nhìn thấy một người ! Người này là một nữ nhân, thân hình thon thả, dáng điệu uyển chuyển. Nàng vận xiêm y màu hồng, đang xuôi theo dòng người đi về hướng nam, vì quay lưng lại nên không thấy được diện của nàng. Nhưng từ dáng hình thon thả uyển chuyển phía sau cùng với bước tha thước yểu điệu, chỉ thoạt nhìn là Giả Thiếu Du lập tức đoán định nàng là Tiểu Thúy Hồng !
Thật là đi mòn gót giày cũng không gặp, lúc gặp thì chẳng tốn chút công phu ! Có phát hiện này thì trong lòng Giả Thiếu Du sao có thể không vui ? Đương thời không chút chậm trễ, chàng cất bước đi theo ngay ! Khoảng cách giữa hai bên chừng trăm trượng,tuy hoà trong

dòng người nhưng nữ nhân này dĩ khả nhanh, do vậy Giả Thiếu Du cũng gia tăng cước lực, nhanh hơn bình thường một chút. Khoảng cách càng lúc càng gần, chớp mắt đã chỉ còn chừng năm mươi trượng.
Đột nhiên hồng y nữ phía trước rẽ bước qua phải, chờ đến lúc Giả Thiếu Du kịp truy tới thì bóng hồng đã mất hút tông tích. Giả Thiếu Du truy thêm một đoạn khá xa nhưng vẫn không thấy gì, chàng quay người trở lại đường cũ, lòng cảm thấy hối hận vì nhất thời sợ làm kinh động thường dân nên không dám thi triển khinh công.
Tuy nhiên, khi chàng quay trở lại gần tới ngã ba thì linh cơ chợt động, thân hình đang bước đi tự nhiên chàng đột ngột quay phắt lại. Lần này chàng cũng ngẩn người vì chàng lại có phát hiện mới ! Chàng thấy bên trong hai cánh cổng của một đại trang viện nằm gần ngã ba có một chiếc đầu thò ra, khi chàng quay ngoắt lại thì chiếc đầu kinh hãi thụt vào ngay, đồng thời đóng sầm hai cánh cổng lại. Nhưng như thế cũng đã quá đủ, Giả Thiếu Du cười nhạt một tiếng rồi cất bước đi đến.
Đến trước hai cánh cổng, chàng dừng chân quan sát một lúc, trang viện này rộng lớn lạ thường, tường cao hơn trượng bên trong sâu hun hút. Chàng biết bên cạnh Tần Hoài Giang có một nhà thế này, nhưng xưa nay chàng không lưu ý trang viện này là của ai, ở trong đó là những người như thế nào ! Sau một hồi quan sát thì chàng bước đến gõ cửa !
Một lúc sau bên trong có tiếng bước chân vang lên từ xa đến gần và đi về phía cổng lớn, tiếp theo là có giọng khàn khàn hỏi:
- Ai đó ?
Giả Thiếu Du đáp:
- Là tại hạ, tại hạ tìm người !
Lời vừa dứt thì hai cánh cổng son mở ra, một hắc y đại hán mày rậm mắt to đứng ngay giữa cổng. Hắn chớp đôi mắt to xạ quang nhìn Giả Thiếu Du một cách lạnh lùng, đoạn cất tiếng hỏi:
- Ngươi có chuyện gì ?
Giả Thiếu Du nhìn thấy rất rõ, người trước mắt không phải là kẻ mới thụt đầu vào, vì chiếc đầu vừa thụt vào là một trung niên hán tử, đầu hoẵng mắt chuột. Còn đại hán trước mắt, vừa nhìn có thể biết chẳng những là một tay lão luyện mà còn là hạng không tốt lành gì !
Giả Thiếu Du vội nói:
- Tại hạ đến đây tìm người !
- Ngươi tìm ai ?
- Một nữ nhân kêu bằng Tiểu Thúy Hồng !

- Bằng hữu, ngươi mở to mắt ra một chút, đây là Thạch gia đại viện của bọn ta chứ có phải lầu Tần cung Sở gì đâu mà đến tìm vui, ngươi tìm nhầm chỗ rồi !
Nói đoạn, hắc y đại hán định đóng cổng.
Giả Thiếu Du đưa tay cản lại và nói:
- Khoan đã, bằng hữu, tại hạ biết đây là nhà dân lương thiện, nhưng vừa rồi tại hạ thấy rõ ràng cô ta đi vào cổng này.
Hắc y đại hán nói:
- Ngươi trông thấy người như thế nào đi vào Thạch gia đại viện ?
Giả Thiếu Du nói:
- Một nữ nhân mặc xiêm y màu hồng...
Đại hán cười nhạt một tiếng rồi lại muốn đóng cổng.
Giả Thiếu Du vội cản lại và nói:
- Khoan đã, lẽ nào không có người như vậy đi vào Thạch gia đại viện ?
Hắc y đại hán gật đầu, nói:
- Có người như thế đi vào Thạch gia đại viện ?
Giả Thiếu Du nhướng mày nói:
- Vậy thì không thể nhầm rồi...
Hắc y đại hán cười nhạt cắt lời nói:
- Có người như thế đi vào Thạch gia đại viện là không sai, nhưng ngươi nhìn lầm người rồi, đó chẳng phải là Tiểu Thúy Hồng gì cả, đó là Thạch tam nương của bọn ta.
Lời dứt thì hắn lại muốn đóng cổng. Giả Thiếu Du cũng lại đưa tay ngăn chặn.
Hắc y đại hán nộ khí, nói:
- Ngươi làm thế là có ý gì ?
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Không có ý gi, tại hạ chỉ muốn gặp vị vừa rồi...
- Nói cho ngươi biết một lần nữa là ngươi đã nhìn lầm người, đó là Thạch Tam Nương của bọn ta.
- Cô ta không thể lắc người một cái là thành Thạch Tam Nương được ?
- Ngươi nói vậy nghĩa là sao ?
- Rất đơn giản, trước đây cô ta là Tiểu Thúy Hồng, sau khi lấy người của Thạch gia đại viện thì cô ta chẳng trở thành Thạch Tam Nương sao ? Nhưng cũng có khả năng cô ta nguyên là Thạch Tam Nương !
Hắc y đại hán cười nhạt nói:
- Bằng hữu, ta khuyên ngươi có nói năng cẩn thận một chút, đại gia của bọn ta là hạng thân phận nào chứ ? Há có thể lấy một kỹ nữ mua

cười...
Giả Thiếu Du tiếp lời:
- Sao các hạ biết cô ta là kỹ nữ mua cười ?
Hắc y đại hán giật mình, nhưng hắn liền nói:
- Có gì là không biết, vùng này ai ai lại chẳng biết Tiểu Thúy Hồng là một kỹ nữ lẵng lơ quyến rũ, ngay cả ta cũng đã từng lên thuyền của cô ta !
Giả Thiếu Du cười cười nói:
- Nói rất hay, nhưng tại hạ đã nói rồi, rất có khả năng cô ta vốn là Thạch Tam Nương.
Hắc y đại hán bừng bừng phẫn nộ, hắn nói:
- Ngươi dám nói tam nương của bọn ta là... Bỗng nhiên hắn đổi giọng nói - Bằng hữu, muốn tìm chị em để vui thú thì nên mở to mắt ra một chút, nhìn cho rõ người và tìm cho đúng nơi đúng chốn. Thạch gia đại viện không phải là nơi dễ vướng vào đâu, sao không nhân lúc đại gia của bọn ta còn chưa biết mà mau đi đi ! Nói đoạn hắn lại muốn đóng cổng.
Lần này Giả Thiếu Du không ngăn lại nữa, chàng cười cười nói:
- Bằng hữu chớ coi ta là đứa trẻ lên ba, đừng có hù doa. ta, mở ra !
Hữu thủ khẽ phất một cái, hắc y đại hán lảo đảo lui mấy bước, suýt chút nữa là té nhào.
Giả Thiếu Du thừa thế bước qua cổng, tòa đại viện này quả nhiên không nhỏ, tiền viện lưa thưa cây cối cùng với mấy gian phòng lớn và có một sảnh hoa !
Cuối con đường nhỏ rải đá xanh còn có một cánh cổng chắn, rõ ràng bên trong còn có hậu viện. Chàng vừa bước qua cổng thì hắc y đại hán kêu lên:
- Giỏi lắm, ngươi theo Thạch Tam Nương của ta đến cổng, người của Thạch gia đại viện còn chưa tìm ngươi nói chuyện mà ngươi còn dám đánh ta là ngươi thật là một kẻ độc ác.
Nói đoạn, hắn vung quyền định đánh trả.
Giả Thiếu Du vừa chau mày thì chợt nghe một tiếng quát khẽ từ xa truyền lại:
- Thạch Hổ, dừng tay !
Hắc y đại hán vội thu quyền kêu lên:
- Tứ gia đến thật đúng lúc, tiểu tử này xông bừa vào cửa bức hiếp người.
Giả Thiếu Du ngước nhìn lên thì thấy một thanh y lão nhân cóthân hình hơi gầy, chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cuối hành lang của dãy phòng bên trái. Lão nhân này mắt to, mũi cao, cằm nhọn, sắc

diện vàng vọt, dưới cằm lưa thưa mấy sợi râu dê. Nhưng song mục của lão rất có thần, thái độ lạnh lùng thâm trầm, khuôn mặt hiện lộ vẻ hiểm trá âm độc và gian xảo.
Lúc này lão đã bước đến gần và hỏi:
- Chuyện gì mà kêu la ầm ĩ lên thế ?
Thạch Hổ càng được thế, hắn vội thuật lại sự việc một lượt. Nghe xong thanh y lão nhân hơi chau mày, lão nhìn qua Giả Thiếu Du và mỉm cười, vẻ cười khiến người cảm thấy không rét mà run, lão nói:
- Lão khiếu Tư Nhất Qúy là tổng quản của Thạch gia đại viện, cao tánh đại danh của bằng hữu xưng hô thế nào ?
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Đâu dám, tại họ họ Giả, kêu bằng Thiếu Du !
Tư Nhất Qúy vội nói:
- Thì ra là Giả bằng hữu, bằng hữu thật là chân nhân bất lộ tướng, chỉ khẽ phất tay mà đã có thể đánh lui một người như Thạch Hổ thì thân thủ quả nhiên không tầm thường...
Giả Thiếu Du vừa định nói thì Tư Nhất Qúy đã tiếp lời:
- Giả bằng hữu truy theo Tam nương của bọn ta là một sự hiểu lầøm, cái gọi là đánh người cũng là việc nhỏ, lão khiếu thấy nên bỏ qua chuyện này. Nhưng hy vọng Giả bằng hữu thấy rõ đây là Thạch gia đại viện, lần sau đừng đến nữa...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Đó là chuyện sau này, còn chuyện trước mắt...
Tư Nhất Qúy cắt lời, nói:
- Trước mắt lão khiếu có thể cho Giả bằng hữu biết, ngươi đã nhìn lầm người, đích thị người đó là Tam nương của bọn ta, là đệ tam phòng của Thạch Đại gia !
Giả Thiếu Du nói:
- Vậy thì lạ quá, tại hạ thấy rõ ràng cô ta là Tiểu Thúy Hồng mà !
- Giả bằng hữu có nhìn rõ mặt Tam nương của bọn ta không ?
- Không, tại hạ chỉ thấy sau lưng cô ta...
- Phải rồi ! Vậy làm sao Giả bằng hữu biết...
- Không giấu gì Tư tổng quản, dù Tiểu Thúy Hồng bị thiêu thành tro tại hạ cũng nhận ra.
Tư Nhất Qúy chau mày, nói:
- Đó có thể Tam nương của bọn ta có chỗ giống Tiểu Thúy Hồng, nhưng... - Lão cười một cách dâm tà và nói tiếp - Giả bằng hữu, vùng Tần Hoài Giang này phần lớn là gái thượng hạng, việc gì phải tìm ...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Tư tổng quản hiểu lầm rồi, tại hạ tìm Tiểu Thúy Hồng không phải vì

chuyện đó !
Tư Nhất Qúy "à" một tiếng rồi nói:
- Vậy Giả bằng hữu tìm cô ta là vì chuyện gì ? Lão khiếu không cho rằng còn có người tìm cô ta vì chuyện khác, Giả bằng hữu có thể nói cho biết không ?
Giả Thiếu Du gật đầu nói:
- Có thể, Tiểu Thúy Hồng đã nẫng của tại hạ một chiếc Trân Châu Sam vô giá !
Tư Nhất Qúy "à" một tiếng rồi nói:
- Thảo nào Giả bằng hữu phải tìm cô ta cho bằng được, trường hợp là lão khiếu thì dù chân trời góc bể, đi mòn gót giày, lật từng tấc cỏ cũng không thể không tìm cho ra cô ta !
Giả Thiếu Du tiếp lời:
- Tư tổng quản đã hiểu rõ như vậy thì có thể...
Tư Nhất Qúy cắt lời, nói:
- Giả bằng hữu vẫn cho rằng Tiểu Thúy Hồng mà ngươi cần tìm hiện đang ở trong Thạch gia đại viện chăng ?
Giả Thiếu Du thản nhiên, nói:
- Tư tổng quản, rõ ràng tại hạ trông thấy cô ta đi vào Thạch gia đại viện này !
- Nếu lão khiếu nói với Giả bằng hữu một câu nữa, đó là tam nương của bọn ta không phải Tiểu Thúy Hồng mà ngươi cần tìm, có lẽ Giả bằng hữu cũng vẫn không tin ?
- Sự thật như vậy, tại hạ không muốn phủ nhận !
Tư Nhất Qúy gật đầu, nói:
- Thôi được, sự việc đã liên quan đến một chiếc Trân Châu Sam vô giá thì Thạch gia đại viện cũng không dám để mang tiếng bao che, Thạch gia đại viện tuy rộng lớn nhưng rốt cuộc vẫn có chu vi nhất định, Tư Nhất Qúy ta đồng ý để Giả bằng hữu tự lục tìm...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Tư tổng quản, Thạch gia đại viện có cổng sau không ?
Tư Nhất Qúy mỉm cười, nói:
- Lão khiếu hiểu ý Giả bằng hữu, Giả bằng hữu đã cho rằng Tam nương của bọn ta là Tiểu Thúy Hồng mà ngươi cần tìm thì lão khiếu sẽ lập tức cho mời Tam nương ra cho ngươi gặp, sau đó lại mời ngươi lục tìm khắp nơi, được chứ ?
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Tư tổng quản đã có lòng giúp như vậy thì còn gì bằng. Nhưng Tư tổng quản là người sáng suốt nên biết Tam nương mà tại hạ sẽ gặp phải là vị vừa vào cổng lúc nãy.

Tư Nhất Qúy gật đầu, nói:
- Nhất định là vị đó, nếu gặp Tam nương rồi mà Giả bằng hữu cho rằng cô ta không phải vị vừa vào cửa thì xin trút mọi việc lên đầu Tư Nhất Qúy ta !
Vị tổng quản họ Tư này đích thị rất phóng khoáng hào sảng, và cũng rất chịu giúp người !
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Đa tạ Tư tổng quản vậy !
Tư Nhất Qúy cười hì hì, nói:
- Chớ khách khí, nhưng Giả bằng hữu, lão khiếu có một điều kiện...
- Xin Tư tổng quản cứ nói !
- Nếu Tam nương đích thị là người mà Giả bằng hữu cần tìm hoặc giả Tiểu Thúy Hồng có trong Thạch gia đại viện thì Tư Nhất Qúy ta chịu trách nhiệm hoàn trả chiếc Trân Châu Sam cho Giả bằng hữu...
Giả Thiếu Du mỉm cười, tiếp lời:
- Nếu vị Thạch Tam nương đó không phải người mà tại hạ cần tìm hoặc giả Tiểu Thúy Hồng không có trong Thạch gia đại viện thì tại hạ cũng phải chịu thua thứ gì đó, đúng không ?
Tư Nhất Qúy gật đầu, nói:
- Giả bằng hữu quả nhiên là người sáng suốt, đúng là như vậy !
Giả Thiếu Du cười cười nói:
- Vậy theo Tư tổng quản thấy tại hạ phải thua thứ gì ?
Song mục Tư tổng quản lấp lánh kỳ quang, lão nói:
- Tuyệt không dám làm khó Giả bằng hữu, chỉ xin từ bây giờ trở đi, Giả bằng hữu chịu khó làm khách của Thạch gia đại viện trong ba ngày là được rồi, Giả bằng hữu thấy thế nào ?
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Được làm khách trong một đại viện sang trọng thế này, quả thật là quá tiện nghi đối với một lãng tử như tại hạ, chỉ có điều tại hạ không hiểu tại sao lại phải ba ngày...
Tư Nhất Qúy liền nói:
- Nếu Giả bằng hữu muốn ở thêm mấy ngày nữa thì lão khiếu cũng hoan nghênh !
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Bớt lại một hoặc hai ngày thì sao ?
Tư Nhất Qúy lắc đầu, nói:
- Điều đó e rằng không được, Giả bằng hữu nên biết, thời gian ba ngày là đã quá dễ dãi rồi !
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Dễ dãi thì cũng quá dễ dãi, nhưng trong mấy ngày này tại hạ còn có

chuyện quan trọng cần phải làm...
Tư Nhất Qúy nói:
- Nếu Giả bằng hữu không đồng ý thì lão khiếu cũng chẳng dám miễn cưỡng, bằng hữu cứ đi làm chuyện của mình...
Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:
- Điều đó không cần, nhưng tại hạ muốn làm rõ, con số ba ngày của Tư tổng quản phải chăng là có dụng ý gì đặc biệt, hoặc giả là...
Tư Nhất Qúy hơi biến sắc, lão gượng cười, nói:
- Đương nhiên là dụng ý, vô tam bất thành lễ, chuyện cũng bất quá tam, ít hơn thì không đủ, nhiều hơn cũng không được, vì vậy lão khiếu đành phải chọn ba ngày !
Giả Thiếu Du trầm ngâm một lát rồi gật đầu, nói:
- Thôi được, tại hạ đồng ý !
Song mục Tư Nhất Qúy xuất hiện dị quang, lão nói:
- Giả bằng hữu, quân tử nhất ngôn !
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Tứ mã nan truy, Tư tổng quản yên tâm, Giả Thiếu Du tuy là một kẻ vô danh tiểu tốt nhưng dứt khoát trọng lời hứa, xưa nay ngôn xuất như sơn...
Tư Nhất Qúy gật đầu, nói:
- Giả bằng hữu quả nhiên là một trang hảo hán, khiến người ta khâm phục...
Lão ngừng lại rồi khẽ quát:
- Thạch Hổ, mời Tam nương ra sảnh hoa tiếp khách !
Thạch Hổ chưa trả lời thì đã nghe một giòng ngọt như mật, mềm mại như nhung thánh thót như oanh yến cất lên:
- Không cần mời, ta đã đến rồi !
Giả Thiếu Du giật thót mình, chàng vội quét mục quang nhìn về phiá phát ra giọng nói và bất giác cau mày. Từ cuối con đường nhỏ rải đá xanh, có một nữ nhân tha thước trong bộ xiêm y màu hồng đang đi ra, khuôn mặt đầy vẻ phóng đãng, thân hình khiêu gợi, nào phải Thạch Tam Nương gì đâu, rõ ràng là Tiểu Thúy Hồng !
Cô ta mang theo một làn hương phong say đắm lòng người mà đi đến, hắc y đại hán kêu bằng Thạch Hổ cúi đầu, hình như hắn không dám nhìn thẳng vào thân hình nữ nhân này.
Tư Nhất Qúy mỉm cười đầy vẻ tà đạo, lão bước tới nghênh tiếp và nói:
- Tam nương !
Hồng y nữ liếc mắt nhìn ngang đầy phong tình và mỉm cười, nói:
- Lão tứ, chuyện gì mà mời ta tiếp khách vậy ?

Tư Nhất Qúy vội thuật lại sự việc một lượt, sau đó lão chỉ qua Giả Thiếu Du vào nói:
- Tam nương, là vị Giả bằng hữu này !
Hồng y nữ nhìn qua Giả Thiếu Du ánh mắt hàm chứa ba phần ba hoặc, bảy phần tình ý, căn bản không giống phụ nhân lương thiện, nữ nhân đường hoàng. Hồng y nữ mỉm cười, nói:
- Có chuyện như thế sao ? Vậy ngươi hãy nhìn xem, ta có phải là Tiểu Thúy Hồng vô tình vô nghĩa và vô lương tâm đó của ngươi không ? Hử ?
ntq tiếp lời:
- Giả bằng hữu, đây là Thạch Tam Nương của bọn ta mà ngươi vừa thấy đi vào cổng !
Giả Thiếu Du chau mày quan sát, chàng định khai khẩu thì hồng y nữ đã nhoẻn miệng cười và nói:
- Ngươi phải nhìn cho rõ rồi hãy nói !
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Tại hạ đã nhìn rõ ràng rồi !
- Vậy... - Hồng y nữ lại mỉm cười mê hoặc và nói tiếp - Ta có phải là Tiểu Thúy Hồng từng chung sống nhiều năm của ngươi không ?
Giả Thiếu Du nói:
- Phải hay không phải, điều đó cô nương nên biết rõ hơn tại hạ !
- Không sai - Hồng y nữ nói - Bản thân ta đã biết rất rõ, ta không phải, còn Tiểu Thúy Hồng th ta cũng đã ngưỡng mộ từ lâu, trong số kỹ nữ trên sông Tần Hoài cô ta là số một, nhưng luận về nhan sắc, cô ta còn kém ta một bậc. Giả bằng hữu, Tiểu Thúy Hồng đã có thể lấy Trân Châu Sam của ngươi đi, đủ thấy giao tình giữa ngươi và cô ta không tầm thường, như vậy có thể nói rằng, dù nhắm mắt ngươi cũng biết rõ về cô ta như lòng bàn tay. Ta khuyên Giả bằng hữu hãy bình tâm tĩnh khí nhìn cho kỹ, rốt cuộc ta có phải là Tiểu Thúy Hồng của ngươi hay không ?
Nữ nhân này thật quá bạo gan và cũng quá phóng đãng.
Giả Thiếu Du cười nhạt một tiếng, chàng ngưng thần chăm chú nhìn một lúc rồi đột nhiên chấn động toàn thân, kinh ngạc vô cùng, bất giác thộn cả người ra ! Nữ nhân trước mắt giống Tiểu Thúy Hồng như đúc, bất luận thân thế, dung mạo, giọng nói, điệu bộ cử chỉ đều hoàn toàn giống hệt Tiểu Thúy Hồng ! Nhưng chàng lại cứ cảm thấy nữ nhân này tuyệt không phải Tiểu Thúy Hồng mà là một nữ tử khác xưa nay chưa từng quen biết. Chàng không nói được nữ tử này và Tiểu Thúy Hồng có chỗ nào khác nhau, nhưng hiện tại chàng lại cho rằng nữ nhân này tuyệt đối không phải Tiểu Thúy Hồng.

Thế gian sao lại có quái dị sự như vậy. Trong chớp mắt, bỗng nhiên chàng nhớ đến sự bí ẩn giữa Đồng Uyển Nhược và Vạn Hoa công chút Bạch Tố Trinh...
Đột nhiên Thạch Tam Nương nhoẻn miệng cười rồi nói:
- Giả bằng hữu, ta có phải là Tiểu Thúy Hồng của ngươi không ?
Giả Thiếu Du định thận trở lại, chàng do dự, một lát lắc đầu, nói:
- Không phải...
Thạch Tam Nương liền phá lên cười khanh khách một tràng, Tư Nhất Qúy cũng cười theo.
Hầu như Giả Thiếu Du không để ý đến những điều đó, chàng thản nhiên nói tiếp:
- Nhưng cô nương giống Tiểu Thúy Hồng như đúc.
- Vậy sao ?
Thạch Tam Nương nhướng cao đôi mày liễu và nói:
- Đây là một chuyện kỳ lạ trong thiên hạ, nhưng ngươi đã tưởng ta là Tiểu Thúy Hồng thì đủ thấy đích thị là ta rất giống cô ta... - Ngừng một lát nàng nói tiếp:
- Không ngờ trên đời này còn có người giống ta như vậy, nếu ta biết sớm thì ta cũng đã đi xem thử vị Tiểu Thúy Hồng đó như thế nào !
Tư Nhất Qúy đứng bên cạnh đưa tay ra và nói:
- Giả bằng hữu, bây giờ xin mời lục soát khắp Thạch gia đại viện !
Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:
- Không cần nữa, người mà tại hạ nhận lầm đã ở trước mắt, hà tất phải tìm nữa, hà tất phải tìm nữa. Trong Thạch gia đại viện không thể có người thứ hai để tại hạ nhận lầm là Tiểu Thúy Hồng !
Tư Nhất Qúy mỉm cười nói:
- Điều đó rất khó nói, để tránh thiệt thòi cho Giả bằng hữu, hay là mời Giả bằng hữu cứ tìm qua một lượt...
Giả Thiếu Du chau mày, nói:
- Tư tổng quản, con người tại hạ xưa nay nói một là một, tại hạ chịu thua rồi !
Tư Nhất Qúy mỉm cười, nụ cười rất đắc ý, lão nói:
- Nói vậy, Giả bằng hữu không muốn tìm thật à ?
Giả Thiếu Du thản nhiên gật đầu, và nói:
- Đương nhiên là thật !
Tư Nhất Qúy nói:
- Giả bằng hữu khiến người ta phải kính phục, vậy thì xin mời !
Nói đoạn lão xoay người, và đưa tay ra mời khách.
Trong đầu Giả Thiếu Du có hằng trăm ý niệm xoay chuyển tuy nữ nhân trước mặt không phải Tiểu Thúy Hồng nhưng không khỏi không

có quan hệ với Tiểu Thúy Hồng.
Chàng không tin trên đời có hai người giống nhau như vậy mà chẳng có chút quan hệ gì, đồng thời chàng cũng cảm thấy Thạch gia đại viện ẩn tàng một thứ thần bí kỳ dị khó hiểu, và chẳng phải là nơi tốt lành gì. Điều khiến chàng động tâm là việc Tư Nhất Qúy ra điều kiện trùng khớp với ba ngày diễn ra hội thuyền hoa đăng để cầm chân chàng. Tại sao không nhiều hơn một ngày hoặc ít hơn một ngày ?
Những bí ẩn này khiến Giả Thiếu Du không chút do dự, nhưng khi chàng định cất bước thì đột nhiên Thạch Tam Nương xuất ngọc thủ cản lại. Cánh tay nõn nà đến độ mê người, nàng nhìn Tư Nhất Quý, mỉm cười và nói:
- Lão tứ định đưa Giả bằng hữu đi đâu ?
Tư Nhất Qúy hơi khom người, lão không trả lời mà cung kính nói:
- Xin Tam nương dặn dò !
Thạch Tam Nương lại cười rồi nói:
- Lão tứ thật là người biết điều... - Ngừng một lát, nàng nói tiếp - Vậy cứ giao hắn cho ta !
Tư Nhất Qúy nói:
- Tam nương đã nói vậy thì lão khiếu nào dám bất mãn, chỉ có điều...
Thạch Tam Nương chau mày nói:
- Chỉ cần lão tứ kín miệng một chút là được...
Tư Nhất Qúy vội nói:
- Tam nương, điều đó có gì phải nói, chỉ có điều... chỉ có điều...
Thạch Tam Nương mỉm cười, nói:
- Lão tứ sẽ có điều tốt cho lão, được lão ?
Tư Nhất Qúy vui mừng nói:
- Đa tạ tam nương !
Thạch Tam Nương nhìn sang Giả Thiếu Du và nói:
- Giả bằng hữu, không phải chúng ta phải ngũ ba ngày trong nhà chứa củi đâu, xin hãy đi theo ta vào đây !
Nói đoạn nàng quay người cất bước theo con đường nhỏ rải đá xanh đi vào trong. Giả Thiếu Du chau mày, nhưng chàng cũng lập tực cất bước đi theo.
Thạch Tam Nương đưa Giả Thiếu Du vào hậu viện, nơi này không rộng bằng tiền viện nhưng thâm trầm bí ẩn hơn nhiều, lâu dài, đình viện đều ẩn mình dưới bóng cây rậm rạp.
Đến trước một tiểu lâu, Thạch Tam nương vừa định đưa tay mở cửa thì Giả Thiếu Du ở phía sau lên tiếng hỏi:
- Thạch Tam Nương, nơi này là...
Thạch Tam Nương quay lại mỉm cười nói:

- Đây là chổ ở của ta, chỉ sợ không làm vừa lòng quí khách...
Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:
- Thạch Tam Nương thế này sợ rằng không tiện...
- Có gì là không tiện ? Vừa rồi ngươi đã nghe ta dặn dò bọn bọ, sẽ không có ai nói một câu, ba ngày sau, ngươi là ngươi, ta là ta, ngươi có muốn đến Thạch gia đại viện nữa e rằng không dễ đâu !
Nói đoạn, nàng quay tới trước mở cửa, một làn hương xuân nồng nàn từ trong tiểu lâu cuộn ra, khiến bất kỳ ai cũng phải ngây ngất.
Thạch Tam Nương bước vào trước, nhưng Giả Thiếu Du vẫn đứng bất động ngoài cửa.
Thạch Tam Nương thấy vậy thì vội quay lại nói:
- Chao ơi, nam tử hán đại trượng phu mà sợ ta ăn thịt chăng ?
Nói đoạn nàng nắm lấy cổ tay Giả Thiếu Du mà kéo mà. Giả Thiếu Du vận chút chân lực rồi để mặc cho nàng chụp vào tay mình, nhưng khi những ngón tay mềm mại như không xương chạm vào da tay chàng thì chàng phát giác cánh tay ngà ngọc cũng hơi có chút chân lực, điều này khiến Giả Thiếu Du thêm một phen kinh ngạc !
Trước sự lôi kéo của Thạch Tam Nương, Giả Thiếu Du đi vào tiểu lâu, lên cầu thang rồi cuối cùng đi vào một hương khuê nồng ấm xuân tình. Trong hương khuê được trần thiết cực kỳ mỹ lệ, đặc biệt là những làn hương dìu dặt càng làm say đắm lòng người.
Sau khi đã vào hương khuê thì Thạch Tam Nương buông ngọc thủ ra, nàng uyển chuyển xoay người bước đến ngồi xuống chiếc giường đệm bông, thuận tay nàng vỗ vỗ vào mép giường, đoạn ngước mắt đầy xuân tình nhìn Giả Thiếu Du và nói:
- Nào, lại đây ngồi !
Giả Thiếu Du không bước lại, nhưng chàng ngồi xuống một chiếc đôn gỗ, lặng lẽ nhìn tứ phía rồi thản nhiên nói:
- Xem ra Thạch đại gia phải là một vị bách vạn đại tài chủ !
- Bách vạn đại tài chủ ? - Thạch Tam Nương bật cười rồi nói - Ngươi đánh giá thấp lão ta rồi, lão ta là người giàu có nhất Kim Lăng, kiều thê mỹ thiếp đàn đàn lũ lũ, một ngày sáng đến tối đều nằm trong hương phòng ôm ấp mỹ nhân, thật là...
Bỗng nhiên, nàng chau mày rồi lắc đầu nói tiếp:
- Không nhắc đến lão ta nữa, lúc này mà nhắc đến lão ta thì mất hứng thú, Giả bằng hữu.. - Đột nhiên nàng đổi giọng nói - Bây giờ có thể lấy thứ đồ chơi trên mặt của ngươi xuống được không ?
Giả Thiếu Du chấn động tâm thần, nhưng chàng liền giả vờ hồ đồ nói:
- Trên mặt tại hạ có thứ đồ chơi gì ?

- Mặt nạ da người ! - Thạch tam nương - Thôi được, Giả bằng hữu, hà tất phải giả vờ ngây ngô với ta nữa ? Ngươi qua mặt người khác được nhưng không qua mặt ta được đâu, vừa nhìn là ta đã trông thấu ngươi rồi. Đã bị ta trông thấu thì tại sao không thẳng thắn dứt khoát với nhau một chút ? Để ta xem thử diện mục thật của ngươi như thế nào ?
Giả Thiếu Du cười cười nói:
- Xem ra Thạch Tam Nương là một vị cao nhân thâm tàng bất lộ, không sai, tại hạ thừa nhận là có đeo mặt nạ, chỉ có điều hà tất phải lấy ra ?
- Đương nhiên là nên lấy ra ! - Thạch Tam Nương chau mày nói - nếu không, ngươi và ta ở ba ngày trong tiểu lâu này mà ngay cả diện mục thật của ngươi thế nào ta cũng không biết điều đó há chẳng phải là đại nực cười trong thiên hạ sao ? Vả lại... Nàng cười cười rồi nói tiếp - Ngươi cũng không thể vô lương tâm như vậy, đúng không ?
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Nói rất đúng, Thạch Tam Nương là...
Thạch Tam Nương cắt lời, nói:
- Ta kêu bằng Tiểu Thúy Hồng !
Giả Thiếu Du kinh ngạc, nhưng chàng liền mỉm cười và nói:
- Sao cô nương cũng kêu bằng Tiểu Thúy Hồng ? Chuyện trùng hợp ngẫu nhiên năm nào cũng có nhưng xem ra năm nay đặc biệt hơn nhiều đấy !
Thạch Tam Nương mỉm cười nói:
- Điều đó cũng chẳng có gì lạ, ta hy vọng là ngươi coi ta như Tiểu Thúy Hồng của ngươi trước đây, kỳ thực dù ta tên thật là Tiểu Thúy Hồng cũng chẳng có gì không thể !
Giả Thiếu Du cười cười nói:
- Nói rất phải, điều đó tự nhiên là chẳng có gì không thế !
Thạch Tam Nương liếc nhìn chàng một cái và nói:
- Vậy trước tiên hãy lấy mặt nạ ra đi !
Giả Thiếu Du nói:
- Muốn tại hạ lấy mặt nạ ra cũng không khó, nhưng trước tiên cô nương phải thành thật trả lời tại hạ mấy câu...
- Ái chà ! - Thạch Tam Nương kêu lên - Xưa nay chỉ nghe nói Tô tiểu muội làm khó tân lang, chưa từng nghe nói ngược lại...
Giả Thiếu Du thản nhiên cắt lời nói:
- Nếu cô nương không đồng ý thì thôi vậy !
Thạch Tam Nương vội nói:
- Người còn muốn cho ngươi thì có gì là không muốn, ngươi hỏi đi !

Giả Thiếu Du mỉm cười hỏi:
- Vị Thạch đại gia đó là người như thế nào ?
Thạch Tam Nương trừng mắt nói:
- Chẳng phải ta đã nói rồi sao ? Lão ta giàu có nhất Kim Lăng...
- Điều này tại hạ biết, tại hạ muốn hỏi lão ta là vị nào trong võ lâm ?
- Võ lâm ? Có trời mới biết lão ta là vị nào trong võ lâm, nói thật cho ngươi biết nhé, lão ta nhà lớn nghiệp lớn nên sợ có người đoạt sản nghiệp của lão vì vậy lão ta không tiếc vàng bạc mời mấy vị bảo tiêu, biết võ công đến bảo vệ, tựa như Tư Nhất Qúy và Thạch Hổ...
- Thì ra là như vậy, thế còn Thạch Tam Nương thì sao ?
- Ta là đệ tam phòng của lão...
Giả Thiếu Du cười nói:
- Thạch Tam Nương cũng giỏi giả vờ ngây ngô quá đấy ?
- Thật là lợi hại ! - Thạch Tam Nương chau mày nói - Ngươi thấy ta giống người biết võ công chăng ?
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Thạch Tam Nương, người hỏi là tại hạ !
Thạch Tam Nương gượng cười nói:
- Vậy thì ta nói cho ngươi biết, ta không biết võ công, chẳng qua chỉ có chút nhãn lực hơn người mà thôi, ngươi tin hay không tin ?
Giả Thiếu Du nói:
- Chỉ cần là sự thật thì đương nhiên tại hạ phải tin !
- Đối với ngươi ta còn có thể không nói sự thật sao ?
- Vậy thì tốt, Thạch đại gia có mấy phòng thê thiếp ?
- Biết được thì có ba phòng, còn số không biết được thì chẳng biết là bao nhiêu.
- Sợ rằng không phải là thiểu số... - Giả Thiếu Du ngừng giây lát rồi nói tiếp - Thạch đại gia không ở trong Thạch gia đại viện à ?
Thạch Tam Nương cười cười nói:
- Ngươi sợ gặp lão ta à ? Yên tâm đi, hôm nay lão ta ở chỗ này, ngày mai lão ta ở chỗ kia, mười ngày nửa tháng may ra mới đến chỗ ta một lần, lão ta không thể...
Giả Thiếu Du nói:
- Tại sao Thạch Tam Nương chẳng có một nha đầuể sai vặt vậy ?
Thạch Tam Nương phá lên cười rồi nói:
- Bọn nha đầu thật rách việc, thế này sẽ chẳng tiện hơn sao ?
- Thế vị Thạch đại gia đó cũng yên tâm thật à ?
- Không yên tâm cũng phải yên tâm thôi, lão ta đâu để ý đến điều đó làm gì ?
- Nói rất phải, nói rất phải, Thạch Tam Nương, dối trá lẫn nhau, giả

điên giả khùng mua ngốc như thế này là đủ rồi nên dừng lại thôi. Tại hạ xin thỉnh giáo Tiểu Thúy Hồng hiện đang ở đâu ?
Thạch Tam Nương hoa dung biến sắc, nhưng nàng liền mỉm cười và nói:
- Xem ra ngươi vẫn khó quên được cô ta !
Giả Thiếu Du nghiêm giọng nói:
- Thạch Tam Nương, tại hạ đã nói rồi đã đến lúc phải dừng lại thôi !
Thạch Tam Nương chau mày nói:
- Vậy trước tiên ngươi hãy nói cho ta biết, Tiểu Thúy Hồng có phải là nhân tình cũ của ngươi không ?
Giả Thiếu Du lắc đầu nói:
- Cô nương hiểu lầm rồi, tại hạ tìm cô ta thay cho một vị bằng hữu !
- Bằng hữu ? Thạch Tam Nương ngạc nhiên hỏi - Là ai vậy ?
Giả Thiếu Du nói:
- Có thể Thạch Tam Nương biết người này, đó là một tay lăn lộn ở vùng Tần Hoài Giang - Phu Tử Miếu, tên hắn là Hầu Sơn Phong !
Thạch Tam Nương hơi rùng mình, nàng gượng cười và nói:
- Là hắn à, ta có nghe nói người trong thành Kim Lăng đều cho rằng hắn là một tên lưu manh lăn lộn kiếm sống nhưng không ai ngờ rằng hắn lại là một đại hiệp khách ẩn cư tại thị...
Giả Thiếu Du cắt lời nói:
- Nhưng hắn đã bị Tiểu Thúy Hồng hại chết rồi !
Thạch Tam Nương kinh ngạc vội nói:
- Cái gì ? Hắn bị Tiểu Thúy Hồng hại chết rồi à ? Đó là chuyện như thế nào ?
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Chuyện này Thạch Tam Nương phải biết rõ hơn tại hạ chứ !
Thạch Tam Nương bật cười nói:
- Nói vậy ngươi tìm Tiểu Thúy Hồng là để báo thù cho bằng hữu à ?
- Không sai !
- Đáng tiếc là ngươi đã tìm nhầm người rồi, ta và Tiểu Thúy Hồng chẳng có liên quan gì cả !
- Tại hạ không tin hai người giống nhau như vậy mà chẳng có liên quan gì !
- Sự thật là như vậy, ngươi không tin thì ta cũng chẳng biết làm thế nào !
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Thôi được, cứ xem như cô nương và cô ta không có liên quan gì, vậy còn chuyện của La gia ở phía tây thành là chuyện như thế nào ?
Thạch Tam Nương ngạc nhiên nói:

- Cái gì là chuyện của La gia ở phía tây thành ?
Giả Thiếu Du nói:
- Đó là chuyện các ngươi muốn cầm chân ta ba ngày tại đây !
Thạch Tam Nương càng ngạc nhiên, nàng nói:
- Ngươi càng nói ta càng không hiểu, cái gì là cầm chân ngươi ba ngày ?
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Vậy thì nói rõ ra một chút, các ngươi bịa đặt dựng chuyện gieo hoa. làm cho La gia nhà tan cửa nát, cầm chân trước ba ngày là khiến ta không thể phân thân cứu trợ...
Thạch Tam Nương phá lên cười khanh khách một tràng rồi nói:
- Các hạ, ngươi nhầm rồi, nói thật cho ngươi biết nhé, điều đó hoàn toàn là chuyện của ta, ngươi không nhìn thấy sao, một mình ta sống trong Thạch gia đại viện này cô đơn lạnh lẽo biết dường nào ? Tuy không lo ăn mặc nhưng đêm đêm phòng không cô độc, sống những ngày như vậy thì thật là khó chịu vô cùng, vì thế cứ cách ba ngày là ta ra ngoài một chuyến, ngươi biết đấy, thế nào cũng có nam nhân theo đến cửa, sau đó ta tìm mọi cách giữ bọn họ lại ba ngày, không ngờ hôm nay gặp phải ngươi... - Nói đoạn ngàng nhỏen miệng cười tình rồi bế khẩu.
Giả Thiếu Du nghe xong thì cười nhạt, nói:
- Thạch Tam Nương, trời sinh cô nương miệng lưỡi hơn người, mấy lời vừa rồi đích thực là không có một chỗ sơ hở, nhưng đáng tiếc là tại hạ không quá hồ đồ, cô nương giả làm Tiểu Thúy Hồng để dẫn dụ tại hạ đến đây, trước khi tại hạ vào Thạch gia đại viện thì cô nương dùng rất nhiều thủ đoạn cao minh để khiến tại hạ cho rằng cô nương là Tiểu Thúy Hồng, chờ đến khi lúc tại hạ vào rồi thì lại phái Tư Nhất Qúy dùng lời ràng buộc bắt ngặt tại hạ, mưu đồ cầm chân tại hạ Ở đay ba ngày. Thạch Tam Nương, nếu cô nương không có chút quan hệ gì với Tiểu Thúy Hồng thì tuyệt đối không thể biết tại hạ cần tìm cô ta, Thạch gia đại viện cỏn con này cũng không thể giữ chân tại hạ, đồng thời cô nương cũng chớ ép tại hạ phải xuất thủ với hạng nữ lưu, hiểu chứ ?
Thạch Tam Nương nghe mấy lời này thì hoa dung liên tục biến sắc, nhưng Giả Thiếu Du nói xong thì nàng lập tức bình tĩnh trở lại, nàng mỉm cười và nói:
- Xem ra ngươi là một nhân vật rất giàu tâm trí và thông minh tuyệt đỉnh...
- Qúa khen ! - Giả Thiếu Du thản nhiên nói - Chỉ có thể nói rằng, tại hạ không phải là kẻ quá hồ đồ thôi !

Thạch Tam Nương mỉm cười nói:
- Chỉ đáng tiếc ngươi đã là cá cắn câu mắc lưới, không ra được Thạch gia đại viện rồi !
Giả Thiếu Du cũng cười cười, chàng nói:
- Điều này còn phải chờ đến lúc đó thử xem rồi hãy nói, bây giờ đã có cô nương thì hình như tại hạ không cần tìm Tiểu Thúy Hồng nữa rồi. Tại hạ chỉ hỏi một câu nữa, cô nương bị kẻ nào sai khiến, hiện giờ kẻ đó ở đâu, chớp ép tại hạ phải ra tay !
- Có thể ! - Thạch Tam Nương gật đầu nói - Ta có thể nói cho ngươi biết những điều ngươi muốn biết, nhưng ngươi cũng phải cho ta biết một chút về những điều ta muốn biết, ngươi có thật là bằng hữu của Hầu Sơn Phong đó không ?
- Đương nhiên !
- Sợ rằng điều này cũng giống như họ của ngươi ?
- Chuyện thế gian vốn chân chân giả giả, tại hạ cũng học lại câu nói của cô nương, cô nương không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào !
Thạch Tam Nương không nói là tin hay không tin mà quét mục quang nhìn khắp người Giả Thiếu Du rồi nói:
- Ngươi có biết Hầu Sơn Phong là một biến danh của Hạ Hầu Lam ?
Giả Thiếu Du gật đầu nói:
- Đương nhiên là biết !
Thạch Tam Nương mỉm cười nói:
- Hạ Hầu Lam còn không địch lại, liệu ngươi có địch lại không ?
Giả Thiếu Du cười cười nói:
- Tại hạ không nắm chắc, nhưng tại hạ không quan tâm đến điều đó, vả lại đã vì bằng hữu mà xuất lực thì tại hạ cũng không nghĩ nhiều đến mình !
- Nghĩa khí khiến người ta kính phục !
Thạch Tam Nương đưa ngón tay cái lên và nói tiếp:
- Chỉ có điều trừ phi ngươi là Hạ Hầu Lam, nếu không...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Hạ Hầu Lam đã bị các ngươi hại chết rồi !
Thạch Tam Nương lại mỉm cười, nói:
- Vậy thì tuyệt đối ngươi không thể quản được chuyện này, ngươi nên biết ngươi không nắm chắc thì không thể quản vào chuyện này, bọn ta cũng vậy, nếu không nắm chắc thì bọn ta đã không dẫn dụ ngươi đến Thạch gia đại viện này !
Giả Thiếu Du nói:
- Vậy thì phiền phức rồi, hai bên đều có nắm chắc nên đành phải thử

vận khí thôi !
- Thử thì tự nhiên phải thử rồi, chỉ có điều ta rất kỳ quái về một chuyện...
- Có chuyện gì đáng để Thạch Tam Nương phải lấy làm kỳ quái ?
- Sau khi Hạ Hầu Lam nhảy xuống hồ mấy ngày thì trên Loạn Thạch Sơn có tro tàn của giấy vàng mã và hương tàn, chẳng biết là ai...
- Chuyện đó chẳng có gì đáng để kỳ quái, là tại hạ đến phúng điếu hắn !
- Là ngươi !
- Không sai, là tại hạ !
Trên môi Thạch Tam Nương lộ vẻ cười khó hiểu, nàng nói:
- Xưa nay bọn ta chưa từng nghe nói Hạ Hầu Lam có vị bằng hữu nào họ Giả, và cũng chẳng biết trong võ lâm xuất hiện một cao thủ họ Giả từ khi nào ?
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Đó là do kiến văn của các ngươi quá nông cạn đấy thôi !
Thạch Tam Nương nói:
- Cứ cho là như vậy, nhưng tại sao ngươi không cho người ta thấy diện mục thật ?
Giả Thiếu Du nói:
- Đó là chuyện của tại hạ, dung mạo xấu xí nên không muốn cho người khác thấy !
Thạch Tam Nương cười nhạt nói:
- Ta thấy dung mạo của ngươi chẳng những không xấu xí, mà cũng anh tuấn tú như Hạ Hầu Lam, họ là họ Giả, lại không muốn cho người ta thấy diện mục thật, thử hỏi làm sao ta không hoài nghi ngươi là Hạ Hầu Lam ?
Giả Thiếu Du ngửa mặt lên cười ha hả một tràng rồi nói:
- Có thuyết nói rằng người chết sống lại chăng ?
Thạch Tam Nương gật đầu nói:
- Có đấy !
Giả Thiếu Du à một tiếng rồi nói:
- Đó là ai vậy ? Tại hạ cũng muốn nghe chuyện kỳ lạ chưa từng được nghe này !
Thạch Tam Nương mỉm cười nói:
- Ngươi đã là bằng hữu của Hạ Hầu Lam thì không thể gọi là kỳ lạ khi nghe thuyết người chết sống lại !
- Tại hạ hiểu rồi ! - Giả Thiếu Du nói - Cô nương muốn nói đến chuyện giả chết mấy năm trước của Hạ Hầu Lam ?
- Không sai !

- Vậy thì cô nương cũng nên biết, hai chuyện này không giống nhau, trước đây hắn tự giả chết nên đương nhiên có thể sống lại, còn bây giờ hắn bị người ta hại chết, hắn tuyệt dối không thể sống lại nữa !
- Cũng hy vọng là có thể hại chết hắn thật !
Giả Thiếu Du à một tiếng rồi nói:
- Vậy cô nương có thâm thù đại hận gì với hắn à ?
Thạch Tam Nương nói:
- Ta và hắn chẳng có thù hận gì cả !
- Vậy tại sao cô nương muốn hắn phải chết ?
- Cũng không phải ta muốn hắn phải chết !
- Vậy là ai ?
- Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết đó là một người khác.
Giả Thiếu Du chau mày hỏi:
- Người đó và Hạ Hầu Lam có thù hận gì ?
Thạch Tam Nương lắc đầu nói:
- Ngươi nên đi hỏi người đó !
Giả Thiếu Du cười nhạt nói:
- Cô nương cho rằng tại hạ sẽ tìm không ra người đó chăng ?
Thạch Tam Nương nói:
- Có thể tìm ra được người đó thì chẳng phải là càng tốt sao ?
Giả Thiếu Du cười cười nói:
- Tại hạ đã biết người đó là ai rồi, chỉ có điều nhất thời chưa tìm ra mà thôi !
Thạch Tam Nương à một tiếng rồi nói:
- Người đó là ai, ngươi nói thử xem ?
Giả Thiếu Du nói:
- Là hai mẹ con Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh !
Thạch Tam Nương cảm thấy nhẹ người nhưng nàng giả vờ kinh ngạc nói:
- Ngươi... làm sao ngươi biết ?
Song mục Giả Thiếu Du lấp lánh dị quang, chàng hỏi:
- Tại hạ đoán đúng rồi phải không ?
Thạch Tam Nương kinh ngạc, vội lắc đầu và nói:
- Xưa nay ta chưa từng nghe nói trong võ lâm có một đôi mẹ con như vậy...
Giả Thiếu Du cười cười nói:
- Nếu tại hạ đoán sai thì sợ rằng cô nương phải thừa nhận còn không kịp, sao lại lắc đầu phủ nhận bỏ qua cơ hội tốt để giá họa cho người khác một cách dễ dàng như vậy ?
Thạch Tam Nương bật cười rồi nói:

- Hảo hán làm thì hảo hán chịu, tại sao phải giá họa cho người ?
Giả Thiếu Du cười nhạt nói:
- Hay cho câu hảo hán làm thì hảo hán chịu, đã vậy thì cô nương nói xem, đó là ai ?
Thạch Tam Nương trầm mặc một lúc rồi nói:
- Ngươi nghĩ là ta sẽ nói sao ?
- Bây giờ tại hạ cũng không cần cô nương nói nữa, chỉ cần cô nương cho biết người đó đang ở đâu thôi ?
- Trừ phi ngươi là Hạ Hầu Lam, nếu không ta không nói !
- Tại sao ?
- Vì nếu ngươi là Hạ Hầu Lam thì bọn ta có thể nghĩ cách giết ngươi một lần nữa, nếu ngươi không phải Hạ Hầu Lam thì giết ngươi phỏng có ích gì ?
Giả Thiếu Du gật đầu nói:
- Nói cũng phải, cứ xem như tại hạ là Hạ Hầu Lam vậy !
Thạch Tam Nương mỉm cười một cách bí hiểm và hỏi:
- Xem như ? Sao lại nói thế ?
Giả Thiếu Du nói:
- Tại hạ là bằng hữu thâm giao của hắn thì có khác gì hắn ?
Thạch Tam Nương cười cười nói:
- Có khác nhiều đấy, hắn có thể gần gũi thân thiết với tình nhân của hắn, còn ngươi không thể làm như vậy đối với tình nhân của hắn, nhưng... - Nàng cười nhạt rồi nói tiếp - có lẽ ngươi cũng có thể vì ta hoài nghi...
Giả Thiếu Du nói:
- Điều đó tùy cô nương, nhưng cô nương cũng có thể nghĩ xem, với thủ pháp hại người rất âm hiểm và độc ác của các ngươi thì người ta có được mấy phần hy vọng sống sót ?
- Không cần nghĩ, một phần cũng chẳng có...
- Đúng vậy ! Thế thì Hạ Hầu Lam làm sao có hy vọng gì sống sót ?
- Vì hắn là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma, là đương kim đệ nhất cao thủ, nếu hắn bị hại một lần mà chết thì không thể gọi là đương kim đệ nhất cao thủ !
- Xem ra cô nương đánh giá Hạ Hầu Lam quá cao rồi !
- Đương nhiên ! - Thạch Tam Nương mỉm cười, nói - Thậm chí ta còn xiêu lòng vì hắn, ta thường nghĩ thế này, nếu ta được thân mật với hắn trên giường, một đêm phong lưu rồi chết thì cũng không hối hận !
Thật là một nữ nhân không biết xấu mặt !
Giả Thiếu Du chau mày, nói:

- Đáng tiếc là hắn đã chết, nếu ở dưới hoàng tuyền mà hắn biết được thì chẳng biết cảm tưởng của hắn như thế nào !
Thạch Tam Nương mỉm cười nói:
- Ngươi cho rằng hắn sẽ có cảm tưởng như thế nào ?
Giả Thiếu Du nói:
- Theo tại hạ thấy thì hắn sẽ lắc đầu cảm thán trước sự suy vi của luân thường đạo lý !
- Vậy sao ? Thế thì hắn không xứng đáng gọi là ma rồi !
- Hắn là thần ma chứ không phải là sắc ma !
- Vậy hắn cùng một kỹ nữ như Tiểu Thúy Hồng suốt ngày quấn quấn riết riết trên giường thì có gì là tốt đẹp đâu ?
- Thạch Tam Nương, cô nương là một nữ nhân to gan mà bình sanh tại hạ mới gặp đấy !
- To gan ? Đó là ngươi khách khí đấy thôi ! - Thạch Tam Nương mỉm cười nói - Sao ngươi không nói ra vô sĩ, dâm đãng, thực ra điều đó cũng không thể trách ta được, ai bảo bọn đại gia các ngươi có quá nhiều thê thiếp nên không chiếu cô hết, ai bảo lão ta bỏ ta ở đây cô dơn lạnh lẽo một mình ? Ai bảo ta phải đối diện với một Hạ Hầu Lam phong lưu tuấn tú ?
Giả Thiếu Du vẫn bình thản, chàng mỉm cười nói:
- Cô nương vẫn cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam ?
Thạch Tam Nương nói:
- Nếu ngươi không phải Hạ Hầu Lam thì đó mới là quái sự !
Giả Thiếu Du lại hỏi:
- Có gì là quái sự ?
Thạch Tam Nương nói:
- Ta thừa nhận là Hạ Hầu Lam bị Tiểu Thúy Hồng ngầm hại, mà chuyện này chỉ có bản thân hắn mới biết, nếu ngươi không phải Hạ Hầu Lam thì tại sao ngươi cứ tìm Tiểu Thúy Hồng để báo thù cho hắn ? Lẽ nào ngươi có khả năng cùng hắn âm dương, người quỷ nói chuyện được chăng ?
Điều này đích thực là một sơ hở lớn !

Hồi 15
Hai Lần Sống Chết

Giả Thiếu Du nghe vậy thì giật mình, nhất thời cảm thấy không còn lời để đối đáp, nhưng chàng không hổ là nhân vật thông minh tuyệt đích, ý nghĩ vừa xoay chuyển trong đầu thì lập tức đã có lời biện thuyết.
Chàng thản nhiên nói:
- Thạch Tam Nương, cô nương vừa thông minh vừa lợi hại, chuyện đã đến nước này thì tại hạ cũng không giấu cô nương nữa, không sai, Hạ Hầu Lam tuy mạng lớn chưa chết nhưng hắn đã mất toàn bộ công lực, hiện chẳng khác một phế nhân, vì thế hắn mới nhờ tại hạ đi tìm ...
Trong mắt Thạch Tam Nương lộ dị quang, nàng cười cười, nói:
- Vì vậy nên hắn nhờ ngươi báo thù cho hắn phải không ?
- Không sai, sự thực là như vậy !
- Thế tại sao ngươi phải lấy họ Giả và không cho người ta biết diện mục thật ?
- Thạch Tam Nương, đó là chuyện của tại hạ !
- Nhưng ta vẫn hoài nghi ngươi chính là Hạ Hầu Lam !
Giả Thiếu Du cười cười nói:
- Tùy cô nương, trời đã không còn sớm, tại hạphải đi rồi, trước khi tại hạ đi, tại hạ hy vọng cô nương có thể nói cho tại hạ biết những gì tại hạ muốn biết ?
Thạch Tam Nương liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên sắc trời đã tối, cảnh vật trong Thạch gia đại viện càng thâm trầm ẩn mật, nàng "à" một tiếng rồi nói:
- Quả nhiên là trời đã tối thật rồi, mải mê nói chuyện mà không hay thời gian vùn vụt trôi qua, ngươi xem trong phòng càng tối hơn bên ngoài, có cần ta thắp đèn không ?
Giả Thiếu Du lắc đầu nói:
- Không cần, tại hạ ...
Thạch Tam Nương cắt lời, nói:
- Thế mới gọi là hiểu phong tình, ngươi đến cả nửa ngày nhưng chỉ có câu này là thuận tai ta, hợp lòng ta, nói chuyện trong bóng tối mới ...

Giả Thiếu Du lại cắt lời, nói:
- Thạch Tam Nương, cô nương không nghe tại hạ nói gì à ?
Thạch Tam Nương thản nhiên nói:
- Nghe chứ, chỉ có điều ngươi nhẫn tâm bỏ ta cô đơn lạnh lẽo một mình thế này sao ?
Giả Thiếu Du nghiêm giọng nói:
- Thạch Tam Nương, tại hạ là một pho tượng lòng dạ sắt đá, chẳng phải một nam tử hiểu phong tình gì đâu, đừng giở trò với tại hạ nữa. Tại hạ nói lại một lần nữa, tòa Thạch gia đại viện cỏn con này không giữ được tại hạ đâu !
Thạch Tam Nương nói:
- Nhưng ngươi cũng chớ quên câu nói của ta, nếu bọn ta không nhắm chắc phần thắng thì không thể tự lộ hành tung để dẫn dụ ngươi đến đây ?
Giả Thiếu Du gật đầu nói:
- Nói rất hay, có thể tại hạ thoát không khỏi tòa tiểu lâu này thật, nhưng cô nương cũng đừng quên hiện tại trong tòa tiểu lâu này không phải chỉ có một mình tại hạ !
Thạch Tam Nương mỉm cười nói:
- Ta biết là còn có ta, nhưng ngươi nên biết đó là do ta cam lòng tự nguyện, sợ ngươi cô đơn một mình nên ta bồi tiếp ngươi, đồng thời cũng đãi ngươi như thượng khách, nếu là người khác thì e rằng có nằm mơ cũng không được đâu !
Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:
- Cô nương nhầm rồi, tại hạ sinh ra đã là một kẻ lòng dạ sắt đá, xưa nay không hề biết cái gọi là thương hương tiếc ngọc, Thạch Tam Nương, tính nhẫn nại của tại hạ chỉ có hạn ...
Thạch Tam Nương nhoẻn miệng cười và nói:
- Nói tới nói lui ngươi cũng trở thành một kẻ nôn nóng,điều này còn cần ngươi nói sao ?
Ta đến đây để làm gì chứ, tại sao ta phải bồi tiếp ngươi ? Trong ba ngày này, tùy ngươi ...
Giả Thiếu Du trừng mắt khẽ quát:
- Thạch Tam Nương ...
Thạch Tam Nương nghe như không nghe, nàng đưa tay ngọc lên vẫy vẫy, đôi mắt mê người không ngừng đưa tình, nàng mỉm cười nói:
- Đến đây nào, ngốc tử, chớ ngồi thừ ra đó ...
Giả Thiếu Du cười nhạt một tiếng, rồi đứng lên thật, chàng nói:
- Được, tại hạ đến đây !

Nhưng chàng vừa định cất bước thì bỗng nhiên Thạch Tam Nương khoát tay, nói:
- Khoan đã, quay lưng lại, không được nhìn lên đấy – Nói đoạn, nàng đưa tay lần cởi núc áo.
Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:
- Sự vô sĩ của cô nương quả nhiên là thiên hạ đệ nhất, nhưng đáng tiếc là cô nương tìm nhầm người rồi, cô nương đừng ép tại hạ xuất thủ hỏi cung đấy. Nói đoạn, chàng xuất trảo thủ chụp tới !
Chàng nhằm chụp vào cánh tay trước ngực Thạch Tam Nương, nhưng trảo thủ vừa xuất thì Thạch Tam Nương bật đứng lên, ưỡn người tới trước và nói:
- Oan gia, ngươi thật là ...
Giả Thiếu Du kinh hoảng, vội triệt thế thu chiêu lại !
Thạch Tam Nương phá lên cười khanh khách một tràng, tiếng cười chưa dứt thì thân hình chợt nhiên ngã ngữa ra sau, chỉ nghe tiếng đệm bông kêu ầm một tiếng, khi nhìn lại thì chiếc giường trống không, đệm bông đã biến mất, thì làm sao còn thấy tung tích Thạch Tam Nương. !
Giả Thiếu Du sững người nhưng chàng lập tức hiểu ra ngay, thì ra chiếc giường này được chế tạo rất đặc biệt. Thạch Tam Nương động vào cơ quan của nó nên cả người và đệm bông đều lộn ngược xuống dưới ! Giả Thiếu Du khẽ vỗ vào thành giường thì nghe những tiếng đinh đoong như đại đồng chung, chàng lại hiểu ra rằng, chiếc giường này trông như giường gỗ nhưng kỳ thực là giường sắt ! Đang lúc kinh hoàng thì linh cơ vụt sáng, chàng vội tung ngườiphóng ra khỏi phòng. Nhưng ra khỏi phòng thì dễ, còn muốn ra khỏi tiểu lâu này thì quả thật chẳng dễ chút nào. Bởi lẽ, chẳng biết từ lúc nào mà cửa cầu thang đã bị đóng chết lại, những cửa sổ trên lầu thoạt trông như gỗ nhưng thực ra đều là sắt thép !
Đột nhiên Giả Thiếu Du xuất chỉ điểm vào vách thì nghe “keng” một tiếng, hoá ra ngay cả vách cũng làm bằng đồng sắt. Giả Thiếu Du buông xuôi tay, đứng ngẩn người bất động, chàng không thử nữa, vì chàng biết có thử nữa cũng vô ích, tòa tiểu lâu này quả nhiên là một nơi có thể giam người.
Đột nhiên ở sau lưng chàng có âm thanh kỳ lạ vang lên, Giả Thiếu Du quay lại và bất giác sững sờ, thì ra vị Thạch Tam Nương kia đã ngồi trên giường như cũ, trên ngọc diện vẫn tươi cười một cách dâm đãng khêu gợi !
Giả Thiếu Du chau mày, định tung người lướt tới nhưng Thạch Tam Nương đã khai khẩu:

- Đừng động đậy, ngươi động là ta đi, vĩnh viễn ngươi không chạm vào ta được đâu !
Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:
- Cô nương đi rồi trở lại như vậy là có ý gì ?
Thạch Tam Nương mỉm cười nói:
- Còn có ý gì nữa ? Ta không nỡ rời xa ngươi thôi !
Giả Thiếu Du nói:
- Chuyện đã đến nước này thì tại hạ mong cô nương nói năng nghiêm túc một chút !
Thạch Tam Nương nói:
- Xem ra ngươi thật là một kẻ lòng dạ sắt đá, không hiểu gì về phong tình, chuyện người khác nằm mơ cũng không được, vậy mà đưa đến trước mặt ngươi, ngươi cũng không động lòng ... – Nàng lắc đầu thở dài nói tiếp – Cũng chẳng biết là ngươi có phúc hay ta không có phần, được rồi, nghe ta nói đây, ngươi muốn biết ta là ai phải không ?
Giả Thiếu Du nói:
- Điều đó dường như không quan trọng !
Thạch Tam Nương bật cười rồi nói:
- Không quan trọng ư ? Nếu ngươi biết ta là ai thì nhất định ngươi sẽ tức điên lên thôi !
Nói cho ngươi biết nhé, ta chính là Tiểu Thúy Hồng !
Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:
- Nhưng cô nương không thể nào qua được hai mắt của tại hạ !
Thạch Tam Nương cười cười, nói:
- Ngươi sai rồi, rốt cuộc thì ta đã qua được hai mắt của ngươi, ta chỉ điểm lên mặt chút dược vật dịch dung, đủ khiến cho người ta nhìn vào thì thấy rất giống Tiểu Thúy Hồng, nhưng lại cứ cảm thấy ta không phải là Tiểu Thúy Hồng. Nếu không thì làm sao ta có thể khiến ngươi tự chịu thua mà ngoan ngoãn theo ta đến tiểu lâu này ? Sợ rằng đương thời ngươi đã hạ thủ với ta rồi !
Giả Thiếu Du lạnh lùng nói:
- Tại hạ không tin !
Thạch Tam Nương nói:
- Lời là do ta nói, tin hay không tùy ngươi, ta qua mặt ngươi nhưng ngươi không qua mặt ta được, đôi tay của ngươi ta vừa nhìn là biết ngươi là Hạ Hầu Lam rồi !
Giả Thiếu Du hơi rùng mình, chàng mỉm cười nói:
- Tại hạ chưa từng nghe nói từ đôi tay mà có thể nhận ra người !
- Người khác thì may ra là không thể, nhưng ngươi đừng quên là hai

chúng ta từng sống với nhau nhiều năm, mọi ngày kề tai áp má, da thịt tương thân ...
- Nếu cô nương cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam thì điều đó cũng tốt thôi !
- Không phải cho rằng mà sự thật ngươi là Hạ Hầu Lam !
- Tùy cô nương, trả lời tại hạ một câu, làm sao các ngươi biết tại hạ đang tìm Tiểu Thúy Hồng ?
- Đó là do trí tuệ hơn người của bọn ta, bọn ta đoán là nhất định ngươi sẽ hiểu rạ. Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:
- Đừng cho rằng tại hạ là đứa trẻ lên ba, tại hạ là Giả Thiếu Du, không phải là Hạ Hầu Lam !
Thạch Tam Nương nói:
- Nhưng vị cao nhân của ta biết ngươi là Hạ Hầu Lam.
Giả Thiếu Du lại cười nhạt, nói:
- Nếu người đó biết tại hạ là Hạ Hầu Lam thì hắn không thể phái cô nương đến thử tại hạ !
Thạch Tam Nương hơi rùng mình, nhất thời không biết phải trả lời thế nào !
Giả Thiếu Du lạnh lùng nói tiếp:
- Đừng giở trò trước mắt ta nữa, nói đi, làm sao các ngươi biết ?
Bỗng nhiên Thạch Tam Nương phá ra cười rồi nói:
- Ngươi nghĩ là ta sẽ nói sao ?
Giả Thiếu Du nói:
- Ta đã không thể ra khỏi toà tiểu lâu này thì cô nương còn sợ gì nữa ?
Thạch Tam Nương trầm ngâm một lát rồi nói:
- Thế thì ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, là do Tần Lục nói đấy, ngươi tin không ?
Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:
- Cô nương nên biết là tại hạ tin hay không ?
Thạch Tam Nương nói:
- Thực ra ngươi luôn bị che đậy như người trong chiếc trống. Tần Lục cũng là người của bọn ta đấy !
Giả Thiếu Du nói:
- Tại hạ không thể tin ...
Thạch Tam Nương phá lên cười rồi nói:
- Ta nói cho ngươi biết, Tần Lục đã lọt vào tay bọn ta rồi, chỉ cần động một đầu ngón tay thì còn sợ gì hắn không nói ra dụng ý đến Kim Lăng của ngươi ?
Giả Thiếu Du chấn động tâm thần, chàng hỏi:

- Cô nương nói là Tần Lục đã lọt vào tay các ngươi ?
- Một phút cũng không sai, hiện giờ hắn cũng đang ở trong Thạch gia đại viện này !
- Đủ rồi, tại hạ dám nói rằng dù có giết hắn thì hắn cũng không thể nói ra một chữ.
- Tần Lục là một hảo hán cứng đầu như thế sao ?
- Cứng đầu thì chưa chắc là cứng đầu, nhưng hắn lại rất trọng nghĩa khí, là một hán tử cương trực rất có tình bằng hữu.
Thạch Tam Nương gật đầu, nói:
- Không sai, Tần Lục đích thị là người như vậy, ta nói thật nhé, chỉ cần phái một người tơi rỉ tai Tần Lục mấy câu, nói rằng ta biết tung tích Tiểu Thúy Hồng ...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Thủ pháp lừa người này quá ấu trĩ, thứ nhất là Tần Lục không thể hồ đồ như vậy, thứ hai người kia đã nói thế thì điều đó biểu thị rằng các ngươi đã biết tại hạ đến đây là để tìm Tiểu Thúy Hồng, mà đã biết thì hà tất phải lừa gạt Tần Lục nữa ?
Thạch Tam Nương ngớ người, nhất thời á khẩu.
Giả Thiếu Du cười cười rồi nói tiếp:
- Tại hạ không hỏi chuyện này nữa, cô nương hãy nói cho tại hạ biết, Thượng Quan Phụng hiện giờ đang ở đâu ?
Thạch Tam Nương hoa dung biến sắc, nàng nói:
- Ta không nói ... – Nàng nghiêm giọng nói tiếp – Ta không thể nói cho ngươi biết, ngươi không phải là Hạ Hầu Lam !
- Tại hạ hành sự thay cho hắn, điều đó có khác gì đâu ?
- Theo ta thấy thì khác biệt rất lớn.
- Nếu tại hạ là Hạ Hầu Lam thì sao ?
- Thì ta càng không nói, ta phải để cho cô ta hết hy vọng ...
- Cô ta và cô nương có thâm thù đại hận gì chứ ?
- Đó là chuyện của ta, trừ phi là Hạ Hầu Lam, bằng không chẳng có ai quản được chuyện này !
Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:
- Tại hạ nói rồi, nếu tại hạ là ...
Thạch Tam Nương cắt lời, nói:
- Đó chỉ là nếu, sự thực ngươi không phải ...
Giả Thiếu Du lạnh lùng nói:
- Đừng giở trò “Dục cầm cố túng” (muốn bắt nhưng cố ý thả) để đối phó với tại hạ, chẳng có ích gì đâu, cô nương hãy nói cho tại hạ biết, tại sao cô nương phải nhất quyết biện minh cho được tại hạ có phải là Hạ Hầu Lam hay không ?

Thạch Tam Nương thản nhiên nói:
- Chẳng có gì, vì ta là Tiểu Thúy Hồng !
Tuy trong tiểu lâu đã tối nhưng Giả Thiếu Du vẫn thấy rõ ràng những chuyển biến trên ngọc diện của đối phương, chàng chau mày và bất giác cảm thấy khác thường nên liền hỏi:
- Tại hạ thấy hình như cô nương có tâm sự !
Thạch Tam Nương kinh hoảng, vội mỉm cười nói:
- Tâm sự của ta là khó có thể đoán định rốt cuộc ngươi có phải là Hạ Hầu Lam hay không ?
- Điều đó quan trọng lắm sao ?
- Đương nhiên là quan trọng !
- Nếu tại hạ là...
- Đừng có nếu, rốt cuộc ngươi có phải hay không ?
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Hạ Hầu Lam đã trúng độc, hiện tại công lực đã mất sạch, chẳng khác một phế nhân, hắn há có thể...
Thạch Tam Nương cắt lời, nói:
- Không, hắn không thể...
Bỗng nhiên nàng bế khẩu không nói nữa !
Giả Thiếu Du để ý điều này nên truy vấn:
- Hắn không thể thế nào ?
- Không có gì !
- Được rồi, cô nương không muốn nói thì thôi vậy, nhưng nói cho tại hạ biết, các ngươi định giam tại hạ đến khi nào ?
- Vĩnh viễn !
Giả Thiếu Du "à" một tiếng rồi nói:
- Tại hạ hiểu rồi, chỉ có điều tại hạ không biết các ngươi định dùng thủ pháp gì ?
- Rất đơn giản ! - Thạch Tam Nương nói - Đến lúc đó chỉ cần ấn vào cơ quan thì trong tòa tiểu lâu này chí ít cũng có tám chỗ phóng ra khí độc, và chỉ cần ngửi một chút là lập tức hôn mê bất tỉnh...
Giả Thiếu Du thầm kinh động trong lòng, chàng nói:
- Có nắm chắc không ?
Thạch Tam Nương thản nhiên nói:
- Ngươi đã thử rồi, bản thân ngươi phải hiểu rõ chứ ?
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Vậy cô nương còn ngại gì mà không nói thêm vài câu với người sắp chết ?
- Ngươi muốn ta nói gì ?
- Chẳng hạn như cô nương bị ai sai khiến, Thượng Quan Phụng hiện

đang ở đâu ?
- Chuyện trước thì ta không biết, còn chuyện sau ta không muốn nói !
- Nói vậy nghĩa là sao ?
- Rất đơn giản, ta hành sự đều theo chỉ thị từ một trang giấy, kẻ truyền lệnh là một hắc y nhân bịt mặt, do vậy tự nhiên ta không biết mình bị ai sai khiến, càng không biết...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Không biết là ai mà lại nghe lệnh người ta, thế gian có chuyện như vậy sao ?
- Tất nhiên là có ! - Thạch Tam Nương nói - Trong giang hồ chuyện thế này đâu đâu cũng có !
Không sai, đích thị có rất nhiều chuyện thế này trong giang hồ.
Giả Thiếu Du trầm ngâm một lát rồi nói:
- Vậy chuyện sau thì sao ?
Hình như Thạch Tam Nương rất bực mình với chuyện này, nàng lạnh lùng nói:
- Chẳng có lý do gì cả, không muốn nói là không muốn nói.
Giả Thiếu Du buông xuôi hai tay và nói:
- Thôi được tại hạ đành làm một con ma hồ đồ vậy !
Bỗng nhiên trong mắt Thạch Tam Nương lộ kỳ quang, nàng nói:
- Ta hỏi một câu cuối cùng, rốt cuộc ngươi có phải là Hạ Hầu Lam hay không ?
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Tại hạ lại phải hỏi lần nữa, điều đó quan trọng lắm sao ?
Thạch Tam Nương gật đầu, nói:
- Đương nhiên là rất quan trọng !
Giả Thiếu Du nói:
- Phải thì sao, không phải thì sao ?
Thạch Tam Nương nói:
- Chớ hỏi nhiều như vậy, chỉ trả lời cho ta biết...
Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:
- Không được, cô nương không nói thì tại hạ cũng không nói !
Ngọc diện của Thạch Tam Nương thoáng hiện dị sắc, nàng gật đầu nói:
- Thôi được, nếu ngươi không phải Hạ Hầu Lam thì ngươi sẽ chết chắc, nếu ngươi là Hạ Hầu Lam thì có thể ngươi không chết...
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
- Có gì để giải thích không ?
- Tất nhiên là có !
- Tại sao ? Có lý do gì ?

- Không tại sao cả, và cũng chẳng có lý do gì cả !
- Vậy thì sợ rằng, nếu tại hạ là Hạ Hầu Lam thì cái chết sẽ càng đến nhanh hơn.
Thạch Tam Nương hơi biến sắc, nàng lắc đầu nói:
- Không, nếu ngươi là Hạ Hầu Lam thì ngươi có thể không chết !
Giả Thiếu Du cười cười nói:
- Vậy thì rất đáng tiếc, tại hạ chết chắc, tại hạ không phải là Hạ Hầu Lam !
Một luồng sát khí thoáng hiện qua mặt Thạch Tam Nương, nàng nói:
- Vậy thì ngươi hãy ở đây chờ chết, ta phải đi...
Một lời chưa dứt thì thân hình Giả Thiếu Du đã lắc nhanh như chớp, Ảo Ảnh Thiên Ma Chưởng bách phát bách trúng, uy chấn võ lâm, cũng xuất ra như sao xẹt, án vào hư không mà chụp về phía Thạch Tam Nương.
Thạch Tam Nương thấy vậy thì hoa dung thất sắc, nàng buột miệng kêu lên:
- A, ngươi là...
Trong tích tắc sững sờ đó, thân hình mềm mại uyển chuyển của nàng đã bị một luồng hấp lực mạnh hút tới p hía trước, toàn thân lập tức rời khỏi mép giường, vì thế cho nên nàng nói chưa hết câu thì đã bị ngũ trảo như móc câu của Giả Thiếu Du chụp vào cánh tay rồi !
Thế nhưng, dường như nàng quên cả đau đớn, quên giằng co, quên kêu la, nàng chỉ nhìn Giả Thiếu Du một cách sững sờ, và tỏ ra xúc động đến độ bất ngờ, nàng lẩm nhẩm tự nói:
- Ngươi chưa chết, ngươi thật sự chưa chết...
Giả Thiếu Du mỉm cười nói:
- Đúng như cô nương từng nói, nếu tại hạ dễ dàng bị người ta hại chết như vậy thì đâu xứng với danh hiệu Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma, Tiểu Thúy Hồng, bây giờ cô nương còn gì để nói chăng ?
Thạch Tam Nương nói:
- Ngươi tin ta là Tiểu Thúy Hồng sao ?
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Tin, trước tiên nói cho tại hạ biết...
Tiểu Thúy Hồng rùng mình một cái rồi mới vội nói:
- Đi mau, chậm nữa là không kịp đấy, hãy rời khỏi nơi này trước rồi hãy nói...
Nói đoạn, nàng với một cánh tay còn lại về phía mép giường.
Giả Thiếu Du gạt tay nàng sang một bên và cười nhạt, nói:
- Cô nương muốn làm gì ?
Tiểu Thúy Hồng nói:

- Ấn vào cơ quan mở cửa...
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Sợ rằng cô nương muốn ấn vào cơ quan phóng độc khí đó thôi ? Đừng quên là cô nương đang ở cạnh tại hạ !
Tiểu Thúy Hồng biến sắc, nàng ấp úng nói:
- Ngươi... ngươi... ngươi... Ta thật sự muốn cứu ngươi...
Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:
- Đừng giở trò cũ đối với tại hạ, lúc đầu hại tại hạ, bây giờ cô nương há có thể cứu tại hạ sao ? Bây giờ đã có ý cứu tại hạ thì lúc đầu hà tất phải hại tại hạ ?
Tiểu Thúy Hồng gật đầu mạnh và nói:
- Không sai, lúc đầu là ta hại ngươi, nhưng ngươi có biết tại sao ngươi rơi xuống hố mà không chết, tại sao công lực của ngươi có thể phục hồi trở lại không ?
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Đó là do Hạ Hầu Lam ta mạng lớn.
Tiểu Thúy Hồng nói:
- Ngươi có biết là ngươi trúng độc gì không ?
- Độc gì ?
- Ngươi từng nghe nói về vô ảnh tán công tán chưa ?
- Cái gì ? Cô nương nói tại hạ trúng vô ảnh tán công tán à ?
- Không sai, nếu ngươi trúng đủ phân lượng vô ảnh tán công tán thì ngươi đừng mơ đến chuyện rơi xuống hố mà không chết, công lực tuyệt th ế của ngươi há có thể phục hồi được sao ?
Giả Thiếu Du chấn động tâm can, chàng nói:
- Cô nương nói tại hạ trúng độc không đủ phân lượng chăng ?
Tiểu Thúy Hồng gật đầu, nói:
- Đó là do ta hạ không đủ phân lượng !
Giả Thiếu Du cau mày nói:
- Tại sao cô nương phải làm như vậy ?
Tiểu Thúy Hồng nói:
- Tại vì ta...
Bỗng nhiên nàng đổi giọng nói:
- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, đi mau thôi, nếu chậm là không kịp đấy !
Nói đoạn, nàng lại với tay về phía thành giường.
Giả Thiếu Du giữ lại và nói:
- Đừng vội, chờ tại hạ tin cô nương rồi hãy tính !
Tiểu Thúy Hồng biến sắc, nàng nói:
- Thế nào, ngươi không tin ta sao ?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Không sai !
Tiểu Thúy Hồng càng khẩn trương, nàng nói:
- Chờ đến lúc ngươi tin ta thì sợ rằng không kịp nữa rồi.
Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:
- Không sai, chờ đến lúc tại hạ tin cô nương thì có lẽ mọi chuyện đã muộn, nhưng tại hạ không thể không làm như vậy...
Tiểu Thúy Hồng lại biến sắc, nàng gượng cười một cách bi thương và nói:
- Đây là tấm lòng thành của ta...
Đột nhiên nàng trở tay vỗ vào ngực mình, toàn thân nàng chấn động, nàng nói tiếp:
- Thế này ngươi có thể tin ta không ?
Ngọc thủ buông xuống nhưng trên ngực còn cắm một lưỡi phi đao mỏng như giấy và tinh xảo như lá liễu, hiện chỉ còn chuôi phi đao lộ ra bên ngoài !
Giả Thiếu Du cả kinh thất sắc, chàng vội kêu lên:
- Tiểu Thúy Hồng ! Nàng...
Trên môi Tiểu Thúy Hồng hiện nụ cười bi thảm, nàng nói:
- Không cần nói nữa, cho ta ấn vào cơ quan đi !
Nói đoạn nàng lại vương tay ấn vào mép giường ! Lần này Giả Thiếu Du không ngăn cản nữa ! Tay của Tiểu Thúy Hồng vừa chạm vào mép giường, thì cửa sổ lập tức mở ra, nàng cố gắng chỉ tay ra ngoài và nói:
- Mau, đi ra theo lối đó...
Giả Thiếu Du vừa hổ thẹn, vừa hối hận chàng kêu lên:
- Thúy Hồng ! Nàng...
Tiểu Thúy Hồng cắt lời nói:
- Ngươi hiểu được là tốt rồi, đi mau thôi !
Giả Thiếu Du gật đầu rồi ôm ngang thắt lưng nàng, tung người phóng qua cửa sổ mà ra ngoài. Bên ngoài là hậu viện của Thạch gia đại viện, cũng là nơi tiếp giáp với vùng yên tĩnh phía sau Phu Tử Miếu.
Giả Thiếu Du ôm Tiểu Thúy Hồng vượt qua tường rào Thạch gia đại viện rồi dừng bước trên đất hoang vắng sau Phu Tử Miếu. Màn đêm đã buông tứ bề không một bóng người, chàng đặt Tiểu Thúy Hồng xuống một bãi cỏ r ồi định điểm huyệt cầm máu cho nàng, nhưng nàng khẽ lắc đầu, nói:
- Không cần đâu, ngươi biết đây là yếu huyệt mà...
Giả Thiếu Du rùng mình, chàng nói:
- Thúy Hồng, tại sao nàng...

Tiểu Thúy Hồng gượng cười, nói:
- Không đâm vào yếu huyệt thì há có thể khiến cho ngươi tin được sao ? Chỉ cần ngươi thoát được thì ta có chết mười mạng cũng cam tâm tình nguyện. Ta chỉ cần ngươi hiểu phần tâm ý này của ta thôi, không sai, bản tính của ta dâm đãng nhưng đối với ngươi là thật lòng, trước đây, trên thuyền hoa của ta chỉ hy vọng...
Bỗng nhiên nàng đổi giọng nói tiếp:
- Nhưng ngươi vẫn không động lòng, và từ đó trở đi, ta cũng hiểu ra rằng, Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma đích thị là một nam tử cái thế đầu đội trời, chân đạp đất...
Giả Thiếu Du định khai khẩu nhưng nàng đã lắc đầu và nói tiếp:
- Để cho ta nói hết đã, nếu không nỗi sầu trong lòng sẽ khiến ta chết mà không thể nhắm mắt...
Giả Thiếu Du chưa kịp nói thì Tiểu Thúy Hồng lại tiếp lời:
- Nhưng trong lòng ta cũng ngầm hận ngươi, một mặt vì ngươi chẳng ngó ngàng gì đến ta, một mặt khác là vì trong lòng ngươi đã có người khác, đương thời ta hận là không thể giết chết hai người cùng một lúc. Tiếc rằng lệnh truyền chỉ cần ta thừa cơ hạ độc một mình ngươi...
Nàng lắc đầu gượng cười rồi nói tiếp:
- Có trời mới biết trong lòng ta có bao nhiêu mâu thuẫn, ta lại không nhẫn tâm nên chỉ hạ phân nửa lượng vô ảnh tán công tán, đó là vì có người ngầm giám sát ta nên ta không thể không làm như vậy, song hắn chỉ biết ta nghe lệnh mà hành sự, còn hạ độc bao nhiêu thì hắn lại không biết...
Giả Thiếu Du hỏi:
- Tiểu Thúy Hồng, người đo là ai ?
Tiểu Thúy Hồng nói:
- Là tổng quản Tư Nhất Qúy của Thạch gia đại viện, không, hắn kêu bằng Tư Lương Tướng, trên giang hồ có ngoại hiệu là "ác sư phụ", hắn nguyên là...
Đôi mày kiếm của Giả Thiếu Du đột nhiên dựng lên, chàng nói:
- Thì ra là tên thất phu này, Tiểu Thúy Hồng, Thạch gia đại viện đó thật ra là...
Tiểu Thúy Hồng lắc đầu, nói:
- Trừ tòa Thạch gia đại viện ra, còn lại tất cả đều là giả !
Giả Thiếu Du nói:
- Vậy nàng chịu sự sai khiến của ai ?
- Ta không biết thật mà, chỉ có Tư Lương Tướng là kẻ duy nhất tiếp xúc với ta !

- Vậy Thượng Quan cô nương...
- Ta cũng không biết !
- Tiểu Thúy Hồng, nàng...
- Thật mà, ta là người sắp chết thì còn ghen tương đố kỵ với cô ta làm gì ? Thực ra, ta cũng biết chỉ có cô ta mới xứng với ngươi, còn tấm thân tàn hoa bại liễu này...
Nàng gượng cười rồi đổi giọng nói tiếp:
- Không nói những chuyện đó nữa, để ta nói tiếp cho ngươi biết, sau khi ngươi bị bức nhảy xuống Hồng Trạch Hồ, thì ta hối hận và ray rứt vô cùng, nhưng vẫn nuôi một chút hy vọng. Quả nhiên chẳng bao lâu sau thì có lệnh truyền tới, thực ra chỉ là chuyện từ trưa hôm nay mà thôi, lệnh cho ta giả làm như Tiểu Thúy Hồng nhưng không phải Tiểu Thúy Hồng để dẫn dụ ngươi cắn câu, sau đó làm rõ lai lịch của ngươi là nhân vật từ phương nào. Có trời mới biết khi đó ta cao hứng như thế nào, nhưng ta lại không chịu thừa nhận, nếu không...
Nàng lắc đầu rồi nói tiếp:
- Có lẽ đây là số mệnh của ta, nhưng được chết trong vòng tay của ngươi là ta mãn nguyện lắm rồi...
Đột nhiên thân hình nàng co giật liên hồi, sắc diện càng lúc càng nhợt nhạt, nàng gượng cười nói:
- Không xong rồi, sắp đến giờ ta phải đi rồi, ngươi đã hiểu rồi chứ ?
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Thúy Hồng, ta hiểu rồi, Hạ Hầu Lam này nợ nàng nhiều quá...
- Không !
Tiểu Thúy Hồng nói:
- Ta hại ngươi rồi lại cứu ngươi, như thế là công bằng, không ai nợ ai cả...
Giả Thiếu Du định nói nhưng Tiểu Thúy Hồng đã lắc đầu, nói tiếp:
- Đừng để ta phải mang theo sự bất an ra đi, được chứ ?
Giả Thiếu Du khẽ gật đầu, Tiểu Thúy Hồng lại nói:
- Cuối cùng ta nói cho ngươi biết, ta vốn cũng là nữ tử con nhà lương thiện, chỉ đáng hận là bản tánh dâm đãng, đi sai một bước mà làm hại cả đời mình, ta họ Cơ, kêu bằng Cơ Ngọc Hoa...
Lời chưa dứt thì đôi môi thất sắc, thân hình co giật một lúc rồi bất động, song mục thất thần, đầu ngoẻo qua một bên...
Giả Thiếu Du không nói gì và cũng không có động tĩnh gì, tròng trắng trong đôi mắt chàng từ từ đỏ lên, đột nhiên chàng ôm thi thể Tiểu Thúy Hồng đứng dậy rồi chậm rãi đi về phía Thạch gia đại viện ! Đến trước cổng Thạch gia đại viện, chàng không vượt tường mà đưa tay gõ cửa, thanh âm chấn động một vùng ! Nhưng gõ cửa rất lâu mà

bên trong không có động tĩnh gì, rõ ràng Tư Lương Lướng và Thạch Võ đã phát hiện chàng tẩu thoát và đoán thế nào chàng cũng trở lại tìm nên chúng đã cao chạy xa bay.
Giả Thiếu Du đành quay người nhưng vừa đi được mấy bước thì đột nhiên dừng chân.
Thì ra lúc này đã đến giờ lên đèn, thành Kim Lăng đang hồi náo nhiệt, hội thuyền hoa đăng trên sông Tần Hoài đã bắt đầu, người người chen chân đi xem hội, chàng ôm một nữ nhân trên tay mà lại là một thi thể đã hương tiêu ngọc tán thì còn có thể đi đâu được ? Chỉ cần bị một người trông thấy là đủ để kinh thế hãi tục, gây chấn động cả thành Kim Lăng rồi ! Thế là chàng đành quay lại, vượt tường mà vào Thạch gia đại viện.
Hồi lâu sau chàng quay trở ra bằng cổng chính, hai tay trống không, chẳng biết chàng đã đặt thi thể Tiểu Thúy Hồng ở nơi nào. Chàng cũng chẳng buồn nhìn lại Thạch gia đại viện một lần nữa, đó không phải cảnh tượng náo nhiệt trên sông Tần Hoài trước mắt hấp dẫn chàng, mà vì Thạch gia đại viện là một nơi thương tâm.
Tiểu Thúy Hồng vì chàng và cũng vì hai chữ si tình mà hy sinh ! Nỗi đau này, nỗi ray rứt này sẽ khắc sâu vào tâm linh chàng và sẽ theo chàng suốt cuộc đời, chỉ đáng tiếc là cái chết của Tiểu Thúy Hồng không đem lại cho chàng chút manh mối gì để truy tìm.
Cố nhiên cái chết của Tiểu Thúy Hồng phân nửa là do nàng bước sai một bước mà dẫn đến hậu quả bi thương, nhưng đối với chàng mà nói, Tiểu Thúy Hồng là một kỳ nữ đáng hoài niệm, đáng khâm phục.
Cái chết của Tiểu Thúy Hồng tuy không để lại cho chàng một manh mối gì có thể tìm, nhưng lại để cho chàng một mối nghi ngờ khó hiểu ! Đó là đến lúc này chàng vẫn không biết kẻ trong bóng tối kia là ai, làm sao biết chàng đến đây tìm Tiểu Thúy Hồng, mối nghi ngờ này khiến chàng nghĩ không thông, và giải không ra !
Suy nghĩ kỹ thì người biết chàng cần tìm Tiểu Thúy Hồng chỉ có Tần Lục, Thiết Ngưu và mấy người của La gia, nhưng người của La gia thì không có khả năng rồi, vì mấy người của La gia đều biết chàng là Hạ Hầu Lam, đã như vậy thì không cần phải bảo Tiểu Thúy Hồng thăm dò thử xem chàng có phải là Hạ Hầu Lam hay không ? Còn Tần Lục và Thiết Ngưu thì càng không có khả năng là người của bọn chúng.
Có khả năng trong lúc giúp chàng dò hỏi tung tích Tiểu Thúy Hồng mà hai vị bằng hữu đầy nhiệt tâm này vô ý để lộ mục đích của chàng. Nhưng sáng nay khi gặp lại Tần Lục, chàng không nghe Tần Lục nói gì đến chuyện này.

Như vậy là Thiết Ngưu vô ý để lộ chăng ? Vấn đề này cũng là một câu đố, nhưng câu đố này không khó giải, vì chỉ cần gặp Tần Lục hoặc Thiết Ngưu, chẳng cần hỏi, chỉ cần quan sát lời nói và sắc diện là đủ biết rồi !
Vừa đi vừa nghĩ, vô tình đôi chân đã đưa chàng rời Thạch gia đại viện khá xa ! Dọc theo bờ sông Tần Hoài rộn vang tiếng chiêng tiếng trống cùng tiếng kêu la inh ỏi, ánh đèn dường như chàng không nghe khôngthấy gì trong lòng căn bản không một chút xúc động.
Đột nhiên song mục Giả Thiếu Du lấp lánh hàn quang, chân trái soạt ra sau, thân hình vừa lách qua một bên thì "vèo vèo !" hai đạo bạch quang xẹt qua người chàng bay đi ! Giả Thiếu Du quét mục quang nhìn ra thì thấy nơi phát ra ám khí chính là tại đám đông cạnh bờ sông, mọi người đều vung tay múa chân kêu la inh ỏi, nào có chút dị trạng gì đâu ? Và có thể nhận ra ai được đâu ?
Xem ra, nguy cơ đang rình rập quanh chàng Giả Thiếu Du ! Tuy nhiên, chàng vẫn bình tĩnh kẹp tay sau lưng rồi ung dung bước đi, kế đó, chàng dừng bước phía sau lưng đám đông và lặng lẽ quan sát sau lưng từng người một.
Hồi lâu sau, đột nhiên có một người cúi xuống, đó là một hắc y đại hán, hắn cúi xuống nhặt một vật trên đất, vật đó là chiếc khăn tay ! Khi hắn vừa nhặt chiếc khăn thì thân hình hắn bỗng nhiên chấn động, sau khi đứng thẳn nggườilên, hắn lập tức chen vào đám đông mà đi tới trước.
Xem náo nhiệt thì ai ai cũng muốn chen đến đứng trước, điều này chẳng có gì kỳ lạ.
Nhưng trên môi Giả Thiếu Du lại thoáng hiện vẻ cười nhạt, đồng thời chàng cũng cất bước đi tới ! Song chỉ đáng tiếc là vì người xem náo nhiệt quá đông, nên khi Giả Thiếu Du chen được vào trong thì hắc y đại hán kia đã mất hút tung tích. Thế là chàng đành quay trở ra, hai tay kẹp sau lưng mà đi. Chàng đi không lâu thì trong đám đông ở ngoài xa mấy trượng, có một người cũng chen ra, đó chính là hắc y đại hán vừa cúi nhặt chiếc khăn lúc nãy. Song mục hắn không ngừng chuyển động, thần sắc đầy vẻ khẩn trương, hắn dáo dác nhìn tứ phiá rồi vội vàng bỏ đi về hướng đông.
Nhưng hắn vừa đi được mấy bước thì đột nhiên có một giọnglạnh lùng cất lên sau lưng:
- Các hạ, xin dừng bước !
Hắc y đại hán rùn gmình, hắn vội quay ngoắt người lại, trước mắt hắn chính là Giả Thiếu Du, chẳng biết chàng xuất hiện từ khi nào, chỉ thấy thần sắc chàng lạnh lùng kinh người.

Hắc y đại hán biến sắc, hai vai khẽ run run, dường như hắn muốn quay người bỏ chạy nhưng không dám, một lát sau hắn trấn tĩnh tinh thần rồi gượng gạo hỏi:
- Bằng hữu gọi tại hạ chăng ?
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Đúng vậy !
Hắc y đại hán nói:
- Bằng hữu có điều chi chỉ giáo ?
Giả Thiếu Du nói:
- Nơi này người đông, đối với các hạ và tại hạ đều có điều bất tiện, tại hạ muốn mời các hạ quá bước qua bên kia nói chuyện.
Hắc y đại hán càng biến sắc, hắn nói:
- Bằng hữu, chúng ta có quen biết nhau không ?
- Không quen biết nhưng tứ hải giai huynh đệ, gặp nhau hà tất phải là quen biết ? Gặp nhau một đôi lần rồi sẽ quen biết thôi, vả lại tại hạ không biết các hạ nhưng các hạ lại biết tại hạ, đừng có đứng thộn người ra đó, đi thôi !
- Bằng hữu muốn tại hạ đi đâu ?
- Đến một nơi không xa, chỉ quanh quẩn vùng này thôi, đến nơi ngươi ắt biết.
- Không được, bằng hữu, tại hạ còn có chuyện, tại hạ không muốn đi, có gì cứ nói ở đây...
Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:
- Các hạ nên hiểu, điều đó không do các hạ quyết định đâu !
Hắc y đại hán bật cười, nhưng cười là để trấn áp vẻ k inh hoàng, hắn nói:
- Bằng hữu, các hạ nên nhìn xem đây là nơi nào, có bao nhiêu người, tại hạ chỉ cần kêu lên một tiếng là có thể yên yên ổn ổn mà qua đường, các hạ có tin không ?
Giả Thiếu Du cười nhạt, nói:
- Ta tin, nhưng chỉ cần ngươi tự tin là nhanh hơn ta thì ngươi cứ kêu lên đi !
Hắc y đại hán nói:
- Ta cũng muốn thử xem...
Hắn há miệng định kêu lên, nhưng đích thị là hắn không thể nhanh hơn Giả Thiếu Du, một tiếng kêu chưa phát ra khỏi miệng thì hắn đã bị điểm á huyệt rồi !
Kêu không được nhưng Hắc y đại hán lại quay người định chạy ! Nhưng hắn làm sao có thể nhanh hơn Giả Thiếu Du ? Chân chưa động thì vai trái đã bị ngũ trảo của chàng chụp giữ lại, toàn thân hắn

chấn động, tuy nhiên hắn cũng quay người định phản kháng.
Đột nhiên trong đám đông có người lớn tiếng kêu lên:
- Mau xem, bên kia có người đánh nhau.
Tiếng kêu này khiến những người xem náo nhiệt đều quay đầu lại.
Giả Thiếu Du chỉ cau mày rồi đẩy hắc y đại hán đi !
Lại có người kêu lên:
- Này, bằng hữu, ngươi định đưa hắn đi đâu đấy ?
Lúc này đã có mấy người tách khỏi đám đông và bước lại, một kẻ hỏi:
- Này bằng hữu, xảy ra chuyện gì thế ?
Một người khác nói:
- Bằng hữu, thôi đi, có chuyện gì ghê gớm đâu ! Hôm nay là ngày xem náo nhiệt của mọi người ở Kim Lăng thành, mấy năm mới có một lần...
- Đúng vậy ! - Có người tiếp lời - Hãy nể mặt mọi người ở đây mà bỏ qua rồi đi xem náo nhiệt thôi !
Người này một lời, người kia một tiếng, chớp mắt đám đông đã vây Giả Thiếu Du và Hắc y đại hán vào giữa ! Tất nhiên Giả Thiếu Du hiểu đây là chuyện gì, chàng cau mày định khai khẩu thì đột nhiên chàng phát hiện thân hình hắc y đại hán chấn động rồi khuỵu xuống ! Giả Thiếu Du lập tức hiểu ra rằng hắc y đại hán đã bị ám toán và đã tắt thở, nếu để bọn người này phát giác thì e rằng...
Trong lòng chàng vừa chấn động thì có một tên hiếu sự xông tới, một tay đẩy chàng, còn một tay khác đẩy vào người hắc y đại hán, đồng thời miệng nói:
- Thôi đi, bằng hữu, thả hắn đi... - Động tác như có ý can hai người ra !
Nhưng khi tay hắn vừa chạm vào người hắc y đại hán thì hắn buột miệng kêu thất thanh, song mục trừng trừng nhìn lên mặt hắc y đại hán, và nói:
- Sao mặt hắn bầm tím, hai mắt trắng bạch, các vị mau đến xem...
Không sai, sắc diện của hắc y đại hán lúc này đích thị là đã tím bầm, hai mắt trắng bạch, cổ ngữa ra sau như người không xương...
Một tiếng kêu khiến cho nhiều người chú ý, lập tức đám đông lại nhốn nháo:
- Hắn hôn mê rồi...
- Không giống hôn mệ, không giống hôn mê, mà giống như...
- Giống như đã chết !
Một lời này vừa phát ra thì đám đông vội lui ra sau mấy bước rồi kêu lên:

- Giết người rồi ! Giết người rồi !
- Xảy ra án mạng ! Xảy ra án mạng rồi !
Mấy tiếng kêu la này lại khiến những người xem náo nhiệt ngoài bờ sông chạy tới, chớp mắt đám đông càng đông thêm.
Có kẻ thuận miệng kêu lên:
- Tên này thật ác độc, giải hắn lên nha môn thôi !
Mỗi người một lời, tiếng kêu la kinh thiên động địa. Giả Thiếu Du biết là mình đã mắc mưu nhưng chàng vẫn rất bình tĩnh, nhất thời đứng yên tại chỗ mà không nói một câu.
Đột nhiên có người rẽ đám đông bước vào giữa, đó là một tử y hán tử, song mục người này rất có thần, vừa nhìn có thể biết ngay là nhân vật võ lâm, mà sở học cũng không tầm thường. Tử y hán tử này mày rậm mắt to, thân hình lực lưỡng, khí thế uy mãnh, kinh người, song mục xạ hàn quang nhìn Giả Thiếu Du từ đầu đến chân rồi nói:
- Bằng hữu quý tánh xưng hô thế nào ?
Giả Thiếu Du thản nhiên:
- Tại hạ họ Giả, Giả Thiếu Du !
Tử y hán tử đưa tay chỉ Hắc y đại hán và nói:
- Giả bằng hữu, xảy ra chuyện gì vậy ?
Giả Thiếu Du bình thản nói:
- Hắn trốn trong đám đông dùng ám khí đánh lén tại hạ, rồi bị tại hạ tóm được, khi mọi người vây đến thì hắn lại bị kẻ khác dùng ám khí tẩm độc giết người diệt khẩu, giá họa cho tại hạ ! Chỉ có thế thôi !
Lại có người kêu lên:
- Tên này thật độc ác, đã giết người còn đổ hô cho kẻ khác !
Câu này khiến đám đông vốn đã im lặng, lập tức nhốn nháo trở lại !
Lại có người khác nói:
- Đừng đôi co với hắn, mau giải hắn đi gặp quan thôi !
- Đúng ! Giải hắn lên nha môn !
- Đúng ! Đúng !
Trong chớp mắt đương trường náo loạn hẳn lên ! Tử y hán tử liền giơ cao hai tay ra hiệu cho mọi người bình tĩnh, sau đó gã quay sang nói với Giả Thiếu Du:
- Giả bằng hữu, các hạ là bằng hữu thuộc lộ anh hùng hảo hán nào ?
Giả Thiếu Du cười cười nói:
- Độc lại độc vãng, không thuộc lộ số nào...
Tử y hán tử nói:
- Giả bằng hữu, mọi người đều đã lăn lộn nhiều năm trên giang hồ, người sáng mắt...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Đã vậy thì các hạ phải nhìn ra người này không do tại hạ giết.
Tử y hán tử nói:
- Giả bằng hữu cũng phải đưa ra một vài chứng cứ nếu không sợ rằng khó có thể thuyết phục chúng...
Giả Thiếu Du nói:
- Mời các hạ xem thử, vết thương trí mạng của người này chẳng phải là ở sau lưng đó sao ?
Tử y hán tử nhìn ra sau lưng hắc y đại hán rồi nói:
- Không sai, đó là hai mũi Mai Hoa châm tẩm độc.
Giả Thiếu Du nói:
- Vậy các hạ thử nghĩ xem, đến bây giờ người này vẫn đối mặt với tại hạ...
Tử y hán tử gật đầu, nói:
- Không sai, các hạ không thể hạ thủ từ sau lưng của hắn...
Giả Thiếu Du tiếp lời:
- Vậy mời các hạ tìm trên người tại hạ xem có mũi ám khí Mai Hoa châm nào không ?
Tử y hán tử lắc đầu, nói:
- Không cần, tại hạ biết là không thể có, chỉ có điều đó là ai...
Giả Thiếu Du nói:
- Vừa rồi các hạ có nghe tiếng hô đánh nhau không ?
Tử y hán tử gật đầu, nói:
- Có nghe ! Thế nào ?
Giả Thiếu Du nói:
- Kẻ giết người này phải là ngươi hô đánh nhau đó !
Tử y hán tử quét mục quang nhìn vào đám đông.
Lúc này có người kêu lên:
- Tại hạ thấy người đó hắn đã bỏ đi rồi, đi về hướng đông.
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
- Bây giờ các hạ thấy thế nào ?
Tử y hán tử không trả lời, mà khoát tay nói với đám đông:
- Mọi người đi xem náo nhiệt thôi, không có chuyện gì nữa rồi, người này không phải bị vị bằng hữu này giết, hung thủ giết người đã sớm cao chạy xa bay, giản tán thôi, giải tán thôi !
Mọi người nghe vậy thì cũng muốn giải tán, nhưng đột nhiên có kẻ kêu lên:
- Lẽ nào như thế này là thôi ? Dù thế nào thì cũng phải giải hắn lên nha môn mới được !
Đám đông lại nhốn nháo, kẻ xướng người hoạ, nhất thời náo động

trở lại !
Tử y hán tử vội khoát tay và nói:
- Chuyện trên giang hồ đã có người giang hồ lo, quan phủ quản không được đâu !
Sự nhốn nháo vừa lắng xuống thì bỗng nhiên lại có người kêu lên:
- Trên mặt họ Giả này có đeo mặt nạ, bảo hắn cởi xuống đi...
Đám đông lại sông động, Tử y hán tử cũng bất giác ngẩn người.
Song mục Giả Thiếu Du xuất hiện kỳ quang, chàng nói:
- Các hạ, còn có đồng bọn của kẻ giết người ở đây đấy !
Tử y hán tử gật đầu rồi quay sang đám đông, quát lớn:
- Người vừa nói là ai, mời bước ra ngoài đi !
Một người trong đám đông có vẻ sợ hãi đáp:
- Là tại hạ !
Tử y hán tử đưa tay vẫy hắn và nói:
- Xin mời bước ra ngoài !
Đám đông dịch chuyển, một hán tử thấp bé bước ra, thần sắc trên mặt đầy vẻ bất an !
Giả Thiếu Du mỉm cười hỏi:
- Bằng hữu, làm sao ngươi biết tại hạ có đeo mặt nạ ?
Hán tử thấp bé ấp úng nói:
- Vừa rồi có một người bên cạnh nói cho tại hạ biết.
Tử y hán tử lập tức quét mục quang lục tìm trong đám đông.
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
- Không cần tìm nữa, nhất định là hắn đã chuồn sớm rồi !
Hán tử thấp bé ngạc nhiên gật đầu:
- Không sai, hắn đã đi rồi, làm sao ngươi biết ?
Giả Thiếu Du khoát tay, nói:
- Bằng hữu, không còn chuyện của ngươi nữa, ngươi đi đi, nhưng nên nhớ lần sau phàm chuyện gì cũng chớ xuất đầu lộ diện, đừng để người khác lợi dụng mà mang họa đấy nhé !
Hán tử thấp bé sững người, nhưng hắn không nói gì thêm, mà vội quay người chen ra ngoài. Đám đông cũng lần lượt giải tán, ai nấy đều quay ra bờ sông xem náo nhiệt. Nhưng giữa lúc đám đông giải tán thì song mục Giả Thiếu Du lấp lánh hàn quang, đột nhiên chàng quát khẽ:
- Các hạ cẩn thận !
Vừa nói chàng vừa nhấc thi thể hắc y đại hán lên và quét về phía sau tử y hán tử !
Tử y hán tử vừa sững sờ thì hữu thủ của Giả Thiếu Du đã trầm xuống, chàng dùng tả thủ nâng thi thể Hắc y đại hán đưa lên trước,

và nói:
- Các hạ, xin mời xem này !
Tử y hán tử vừa nhìn vào thi thể Hắc y đại hán thì lập tức biến sắc rùng mình ! Thì ra trên thi thể hắc y đại hán này ghim đầy Mai hoa châm nhỏ li ti như lông bò, mỗi mũi đều lấp lánh màu xám, rõ ràng là được tẩm chất kịch độc.
Giả Thiếu Du mỉm cười, chàng dùng tay phải chỉ ra xa xa phía trước và nói:
- Mời các hạ xem kìa !
Tử y hán tử quét mục quang nhìn theo hướng Giả Thiếu Du ch ?, thần sắc lại biến động, đôi mày rậm nhướng cao ! Thì ra theo hướng Giả Thiếu Du chỉ, có một hắc y hắn tử cao cao gầy gần đang ở ngoài xa ba mươi trượng rồi. Tuy chỉ có thể thấy sau lưng nhưng từ bóng dáng phía sau cũng có thể biết người này đang rất kinh hoảng.
Song mục của tử y hán tử đã đỏ bừng như lửa, gã định tung người truy theo nhưng ngay lúc đó, độg nhiên có một bóng trường bào từ tửu quán bên cạnh bờ sông lướt ra. Thân pháp uy mãnh như chim ưng, và nhanh như chớp, bóng trường bào bổ nhào đến chỗ hắc y hán tử cao gầy đang chạy.
Chỉ thấy bóng trường bào khẽ phất tay một cái thì hắc y hán tử cao gầy đã ngã ngữa ra đất rồi nằm yên bất động. Trong chớp mắt, bóng trường bào cũng hiện nguyên hình, Giả Thiếu Du cau mày vì chàng nhận ra đó là Án Tử Phong đầy thần bí !
Lão vẫy tay về phía bên này và nói:
- Giả lão đệ, xin mời qua đây ngồi !
Lão ta tỏ ra thản nhiên như chẳng có chuyện gì !
Giả Thiếu Du không thể không đáp lời:
- Mời lão trượng cứ tự nhiên, tại hạ sẽ qua ngay.
Lúc này có hai đại hán từ trong tửu quán đi ra, và đến cúi người trước Án Tử Phong, chỉ thấy Án Tử Phong khẽ dặn dò hai tên này mấy câu gì đó, hai đại hán lập tức khiêng hắc y háan tử cao gầy đi về hướng đông.
Án Tử Phong lại vẫy tay qua bên này ra hiệu chào hỏi rồi đi vào tửu quán. Tử y hán tử định phóng bước truy theo hai đại hán đang khiêng hắc y hán tử nhưng Giả Thiếu Du ngăn lại và nói:
- Các hạ, khong cần đâu, người đó đã bị điểm tử huyệt rồi !
Tử y hán tử rùng mình biến sắc, gã vội nói:
- Lão ta làm vậy là...
Giả Thiếu Du cắt lời, và nói:
- Có lẽ đó là hảo ý của lão ta !

Tử y hán tử ngạc nhiên hỏi:
- Giả bằng hữu biết lão ta à ?
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Chỉ mới quen thôi, nhưng lão ta là người rất nhiệt tình với người khác.
Hắc y hán tử trầm mặc một lúc rồi nói:
- Dù nói thế nào thì tại hạ cũng phải đi cảm ơn lão một tiếng.
Giả Thiếu Du mỉm cười nói:
- Điều đó không cần, người kia đối phó tại hạ chớ không phải các hạ, người phải đi cám ơn lão là tại hạ, các hạ có việc gì xin cứ tự nhiên.
Tử y hán tử nói:
- Giả bằng hữu, tại hạkhông phải là hạng người không biết điều, đại ân không dám nói lời cảm ơn suông...
Giả Thiếu Du nói:
- Cứ xem là đại ân nhưng việc các hạ giúp tại hạ hôm nay cũng công bằng rồi !
Tử y hán tử nói:
- Giả bằng hữu không cần nói nhiều, đại ân này tại hạ sẽ ghi nhớ mãi trong lòng...
Gã ngừng lại một lát rồi nói tiếp:
- Còn như tên họ thật cùng diện mạo của Giả bằng hữu...
Giả Thiếu Du cười cười nói:
- Nếu còn có duyên gặp lại thì khi đó tại hạ sẽ nói cho các hạ biết.
Tử y hán tử chau mày nói:
- Đã vậy thì tại hạ xin cáo biệt.
Gã cung thủ chào rồi quay người cất bước ! Giả Thiếu Du cũng nhấc thi thể hắc y đại hán lên, và đi về phía hoang vắng cách bờ sông, thoáng chốc đã mất hút vào bóng đêm.
Hồi lâu sau chàng từ trong bóng tối bước ra, đoạn đi về phía tửu quán cạnh bờ sông, trong tay đã không còn thi thể hắc y đại hán.
Án Tử Phong ngồi một mình một bàn trong tửu quán, ngoài chén đũa của lão ra, phía đối diện còn có thêm một đôi đũa, một chén, và một chung rượu nữa. Tửu quán rộng lớn nhưng chỉ có độc nhất một mình lão, xem ra lão đã đợi khá lâu rồi.
Vừa thấy Giả Thiếu Du bước vào thì lão vội đứng lên nghênh tiếp và mỉm cười nói:
- Sao lão đệ nỡ để lão phu trông ngón gmuốn rách cả mắt vậy ?
Giả Thiếu Du thản nhiên mỉm cười nói:
- Lão trượng nên biết, tại hạ không thể đưa một thi thể vào tửu quán !
Án Tử Phong mỉm cười nói:

- Điều đó cũng chẳng hù được ai, vì tửu khách đã bị lão phu hù chạy cả rồi.
Nói đoạn lão mời Giả Thiếu Du ngồi, sau đó tự tay rót rượu mời chàng. Giả Thiếu Du mỉm cười nói:
- Thân thủ của lão trượng thật là cao cường.
Án Tử Phong nói:
- Qúa khen, quá khen, nếu sánh với lão đệ thì chẳng khác gì đom đóm với mặt trăng.
Giả Thiếu Du nói:
- Lão trượng khiêm tốn rồi, không phải tại hạ Oán lão trượng nhưng vừa rồi lão trượng hạ thủ hơi nặng...
Án Tử Phong chau mày nói:
- Hạng giang hồ bại hoại, tiểu nhân gian hiểm đó thì còn để lại làm gì ?
Giả Thiếu Du lắc đầu nói:
- Lão trượng còn có chỗ không biết, tại hạ đang muốn bắt sống hắn để truy ra người chủ trì trong bóng tối.
Án Tử Phong ngạc nhiên nói:
- Cái gì, sau lưng hắn còn có người chủ trì sao ?
Giả Thiếu Du gật đầu nói:
- Đúng vậy !
Án Tử Phong đập bàn, nói:
- Đáng chết ! Ta cứ ngỡ hắn chỉ hành động một mình, nếu không thì bất luận thế nào ta cũng không làm thế...
- Đương nhiên rồi ! - Giả Thiếu Du cười cười nói - Nếu tại hạ không quen biết lão trượng trước thì tại hạ đã hoài nghi lão trượng cố ý giết người diệt khẩu rồi.
Án Tử Phong biến sắc, nhưng lão liền phá lên cười rồi nói:
- Đúng vậy, đúng vậy, lão đệ, ta là người chủ trì đấy !
Giả Thiếu Du mỉm cười nói:
- Lão trượng, điều đó cũng không chừng !
Án Tử Phong lại cười lớn mấy tràng, hồi lâu sau mới nâng chung rượu lên mời và nói:
- Nào, lão đệ, tửu phùng tri kỷ thiên bôi tửu, chúng ta cạn chung này thôi chỉ có điều ngươi phải cẩn thận, nếu ta là người chủ trì thì kế thứ nhất không thành, ắt sẽ có k ế thứ hai, trong rượu này...
Giả Thiếu Du nâng chung và tiếp lời:
- Dù là độc dược đoạn trường thì tại hạ cũng phải uống cạn, uống không còn một giọt, lão trượng, tại hạ cạn trước đây !
Nói đoạn, chàng ngửa cổ uống cạn chung rượu.

Song mục Án Tử Phong lấp lánh dị quang, lão mỉm cười nói:
- Lần kết giao này của ta quả nhiên không uổng phí rồi, lão đệ can đảm hào khí hơn người, ta cũng liều mạng bồi tiếp vậy.
Nói đoạn, lão cũng ngửa cổ uống cạn, không còn một giọt, sau đó cả hai cùng nhìn vào chung của nhau và cả cười.
Sau khi cả hai tự rót đầy chung của mình thì Án Tử Phong nghiêm túc nói:
- Lão đệ, nói thật đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?
Giả Thiếu Du thản nhiên cười và nói:
- Lão trượng, cho phép tại hạ nhắc đến chuyên này trước, sáng nay vừa ra khỏi khách điếm thì tại hạ thấy quý thuộc hạ...
Án Tử Phong vội khoát tay với vẻ ái ngại, lão nói:
- Lão đệ, đừng nhắc nữa, nhắc lại chuyện này khiến ta phải tìm khe hở mà chui xuống đất hôi !
Ngừng một lát, lão lại nghiêm sắc mặt nói tiếp:
- Nhưng lão đệ ngươi cũng nên bỏ qua cho, giữa lúc mưa từ tứ phương bát hướng tụ về thành Kim Lăng này thì mỗi một người đều bị nguy cơ rình rập từ tứ phía, vì sự an nguy của tiểu nữ, lão phu không thể không cẩn thận.
Giả Thiếu Du nói:
- Lão trượng, điều đó cũng phải thôi, chỉ có điều tại hạ đã đắc tội với quý thuộc hạ...
Án Tử Phong khoát tay nói:
- Lão đệ, đừng nói vậy, kẻ có lỗi là lão phu.
Giả Thiếu Du không nói thêm nữa, chàng trầm ngâm một hồi rồi chợt hỏi:
- Đúng rồi, sao không thấy Án cô nương ?
Án Tử Phong thản nhiên nói:
- Bọn thuộc hạ đã đưa đi xem náo nhiệt rồi, con sâu rượu trong người lão phu phát tác nên lão phu mới chạy vào đây trị nó, không ngờ lại gặp chuyện này !
- Thật là đúng lúc ! - Giả Thiếu Du cười cười nói - Nếu con sâu rượu trong người lão trượng không phát tác thì tên thất phu đó đã cao chạy xa bay rồi !
Án Tử Phong lắc đầu nói:
- Lão đệ, cũng không thể nói vậy, lão phu chỉ thuận tiện ra tay thôi, bằng vào tên thất phu đó, dù hắn có mọc hai cánh thì cũng đừng mong thoát khỏi tay lão đệ ngươi.
Giả Thiếu Du cười nói:
- Lão trượng nói vậy khiến tại hạ có cảm giác như đang bay bổng lên

chín tầng mây...
Ngừng giây lát, chàng nói tiếp:
- Lão trượng có nhớ chuyện Hạ Hầu Lam mà chúng ta nói trong khách điếm không ?
Án Tử Phong ngạc nhiên nói:
- Có nhớ lẽ nào có liên quan đến chuyện vừa rồi ?
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Đúng vậy ! Có người cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam !
Án Tử Phong tỏ ra ngạc nhiên vô cùng, lão "à" một tiếng rồi nói:
- Lão đệ, nói thế nghĩa là sao ?
Giả Thiếu Du bèn thuật lại một lượt chuyện ở Thạch gia đại viện, đương nhiên, chàng sửa đổi không ít đối với đoạn cùng Tiểu Thúy Hồng đối đáp.
Án Tử Phong nghe xong thì thở dài, nói:
- Xưa nay hiệp nữ đều xuất thân từ chốn phong trần, vị Tiểu Thúy Hồng cô nương này đích thị là một kỹ nữ khiến người ta vừa thương xót vừa khâm phục, nếu những kỹ nữ trên sông Tần Hoài mà biết được thì bọn họ sẽ cảm thấy vinh dự không ít !
Đột nhiên lão chau mày nói tiếp:
- Bọn người đó thật bỉ ổi ác độc, loại giang hồ bại hoại, võ lâm ác ma như vậy, há có thể để cho chúng tự tung tự tác...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
- Lão trượng, tục ngữ có câu:
"Kẻ gian không thể trốn lâu, đạo nghĩa tất sẽ thắng ma đạo !", lại có câu "Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt !" thiện hay ác cuối cùng sẽ có báo ứng, vấn đề chỉ là sớm muộn mà thôi...
Án Tử Phong gật đầu, nói:
- Nói rất đúng, lão đệ, loại đại gian đại ác này sẽ đắc ý không lâu đâu...
Bỗng nhiên lão phá lên cười rồi nói tiếp:
- Lão đệ, chẳng trách bọn chúng cho rằng ngươi là Hạ Hầu Lam, qua những gì lão đệ nói, ngay cả lão phu ta cũng cho rằng ngươi là...
- Cái gì ? - Giả Thiếu Du cười nhạt, nói - Ngay cả lão trượng cũng hoài nghi tại hạ à ?
Án Tử Phong chăm chú nhìn lên mặt Giả Thiếu Du và nói:
- Ai bảo lão đệ ngươi đeo mặt nạ da người chi ?
Giả Thiếu Du bật cười nói:
- Nhãn lực của lão trượng quả nhiên cao minh, nhưng lão trượng cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam thì càng tốt ! Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma uy chấn võ lâm, lát nữa tại hạ ra khỏi tửu quán thì sợ rằng

các lộ anh hùng đến Kim Lăng đoạt bảo vật sẽ chỉ dám đứng ngoài xa mà nhìn thôi !
Án Tử Phong mỉm cười nói:
- Nói rất hay, nói rất hay, ngay cả lão phu ta cũng được núp bóng để hưởng không ít vinh quang.
Đột nhiên Giả Thiếu Du phá lên cười rồi lắc đầu, nói:
- Nếu Hạ Hầu Lam dưới suối vàng biết tại hạ giả danh hắn, trộm hiệu của hắn thì sợ rằng...
Án Tử Phong tiếp lời:
- Hạ Hầu Lam là kỳ nhân đại hiệp một đời, hiệp cốt nhu trường, kiếm đảm cầm tâm, nếu ở dưới suối vàng hắn biết có người như lão đệ ngươi giả danh hắn thì có lẽ hắn cung tha thứ thôi !

Hồi 16
Cạm Bẫy Khắp Nơi

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
-Lão trượng, nói đùa đến đây thôi nếu tại hạ mạo danh Hạ Hầu Lam thì lát nữa e rằng sẽ thành vật tế thần mất, các lộ anh hùng tìm tại hạ đòi Ngọc Thiềm Thừ thì tại hạ làm sao đánh lại ?
Án Tử Phong ngớ người một lúc rồi nói:
-Nói cũng phải, nói cũng phải, chuyện này không thể nói đùa được ...
Bỗng nhiên lão chau mày và nói tiếp:
-Lão đệ, tối nay khi ra khỏi khách điếm ta nghe được một tin tức, không biết ...
-Lão trượng, tin tức gì vậy ?
-Nghe người ta nói, ngày thứ ba La gia mới xuất Ngọc Thiềm Thừ ra treo thưởng!
-Lão trượng, tin này do ai nói vậy ?
-Thế nào, lão đệ ngươi không nghe gì sao ?
-Không, tại hạ chưa từng nghe ...
Án Tử Phong gật đầu nói:
- Đúng rồi, có lẽ lão đệ ngươi bận đối phó chuyện vừa rồi nên không nghe ...
Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:
-Tại hạ có nghe hay không điều đó không quan trọng, quan trọng là tin này do ai nói ?
Án Tử Phong ngạc nhiên hỏi:
-Thế nào ? Lão đệ ngươi làm sao vậy ?
Giả Thiếu Du không trả lời mà hỏi lại:
-Lão trượng cho rằng La gia có Ngọc Thiềm Thừ thật à ?
Án Tử Phong sững người, lão nói:
-Lẽ nào ...
Giả Thiếu Du cắt lời,nói:
-Nếu Ngọc Thiềm Thừ rơi vào tay La gia thật thì điều đó tự nhiên không cần nói, còn nếu người này có ý giá họa hãm hại La gia thì nguồn gốc của tin tức chẳng đáng để điều tra sao ?
Án Tử Phong ngẩn người một lát rồi nói:
-Không sai, chỉ có điều, lão đệ, theo ta thấy bất luận Ngọc Thiềm Thừ

có rơi vào tay La gia hay không thì nguồn gốc của tin tức đều đáng điều tra !
Giả Thiếu Du hỏi:
-Lão trượng nói vậy nghĩa là sao ?
Án Tử Phong chậm rãi nói:
-Nếu Ngọc Thiềm Thừ trong tay La gia là giả thì nhất định là người truyền tin tức này có ý giá họa hãm hại La gia, chúng ta mang danh là người hiệp nghĩa nên phải điều tra. Còn nếu Ngọc Thiềm Thừ rơi vào tay La gia là thật thì càng phải xem thử người truyền tin này là ai ? Nếu là người ngoài thì còn tốt, nếu là La gia thì có khả năng chuyện La gia muốn quăng một mẻ lưới tóm gọn người của võ lâm đồng đạo là thật.
Giả Thiếu Du trầm ngâm một lát rồi gật đầu, nói:
-Lão trượng quả nhiên cao kiến, nhưng hteo tại hạ thấy thì thành phần vu oan giá họa hãm hại La gia hơi nhiều, còn thành phần võ lâm đồng đạo để La gia quăng một mẻ lưới tóm gọn đã ít lại càng ít.
Án Tử Phong hỏi:
-Làm sao lão đệ ngươi biết ?
Giả Thiếu Du thản nhiên:
-La gia dựa vào đầu mà quăng một mẻ lưới tóm gọn võ lâm thiên hạ ?
Án Tử Phong chú mục nhìn đối phương và nói:
-Lão đệ ngươi biết rõ thực lực La gia à ?
Giả Thiếu Du hơi giật mình, chàng vội lắc đầu, nói:
-Tại hạ không biết !
- Đúng vậy ! - Án Tử Phong cười, nói - Làm sao lão đệ ngươi biết La gia có thực lực kinh thế hãi tục hay không?
Giả Thiếu Du nói:
-Tuy không biết rõ nhưng tại hạ cũng từng nghe nói, La gia chỉ có mấy nhân vật...
Án Tử Phong cắt lời, nói:
-Mỗi người đều có thể dĩ nhất địch trăm địch vạn, vả lại, lão đệ, ai lại đem chuyện của mình nói hết cho người ta biết đâu ?
Giả Thiếu Du gật đầu nói:
-Nói rất phải, lão trượng, lẽ nào La gia còn có bí mật không cho người ta biết ?
Án Tử Phong vuốt râu mỉm cười, nói:
-Lão đệ, sự thực là như vậy, đương kim võ lâm có được mấy đại thế gia đâu, mà thế gia nào lại chẳng có bí mật?
Giả Thiếu Du lại gật đầu, chàng nói:

-Lão trượng thấy nhiều hiểu rộng, thật khiến người ta khâm phục ...
Án Tử Phong mỉm cười, nói:
-Lão đệ, ngươi tâng bốc lão phu rồi, giữa chúng ta mà còn khách sáo làm gì ...
Lão nâng chung mời khách và nói:
-Nào, lão đệ, uống thêm một chung nữa đi !
Giả Thiếu Du vội lắc đầu, nói:
-Lão trượng, tửu lực của tại hạ có hạn, đành thất bồi vậy !
Án Tử Phong mỉm cười, nói:
Giả Thiếu Du nói:
-Thực không giấu gì lão trượng, xưa nay tại hạ uống rượu không dám quá một chung !
Án Tử Phong chăm chú nhìn đối phương rồi mỉm cười, nói:
-E rằng lão đệ ngươi sợ trong chung thứ hai này có ...
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
-Nói rất đúng, lão trượng, tại hạ đã mạo hiểm một lần nên không dám có lần thứ hai !
Án Tử Phong cũng cười cười, nói:
-Lão đệ, tửu lượng của Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma như biển, sao ngươi lại ...
-Nhưng tại hạ không phải là hắn, chỉ đơn cử vấn đề tửu lượng này là đủ thấy tại hạ không thể mạo danh hắn rồi !
- Đã vậy thì lão phu cũng không dám ép. Lão tự uống cạn nửa chung của mình rồi đặt lại xuống bàn. Chợt nghe Giả Thiếu Du nói:
- Đúng rồi, lão trượng, vừa rồi lão trượng lệnh cho quý thuộc hạ đưa thi thể tên thất phu đó đi ...
Án Tử Phong vội nói:
-Ta đã sai bọn hcúng mang đi chôn rồi, người chết là hết, đồng thời cũng để tránh kinh thế hãi tục.
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
-Vậy thì tốt, tại hạ muốn tìm trên thi thể tên thất phu đó, xem thử có chút manh mối khả dĩ nào không!
Án Tử Phong hơi biến sắc, lão vội nói:
-Lão đệ, ta đã sai bọn chúng tìm rồi, chẳng thấy gì ...
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
-Lão trượng đâu biết rằng bọn chúng giấu đồ vật trong người rất ẩn mật, nếu không tìm kỹ từ đầu đến chân thì e rằng khó tìm ra được gì !
Án Tử Phong lắc đầu nói:
-Lão đệ, ta thấy bọn chúng không ngốc đến độ giấu manh mối trên

người...
Giả Thiếu Du cũng lắc đầu, chàng nói:
-Rất khó nói, tại hạ tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào !
Án Tử Phong chau mày, nói:
-Lão đệ, người chết thì trăm chuyện đều hết, lẽ nào lão đệ ngươi muốn đào một thật ...
Giả Thiếu Du nói:
- Đối với hạng giang hồ bại hoại, tiểu nhân gian hiểm này thì có gì phải kiêng kỵ ?
Sắc diện của Án Tử Phong hơi có chút khó coi, nhất thời lão không nói gì nữa !
Giả Thiếu Du nói tiếp:
-Nhưng chẳng hay lão trượng lệnh cho quý thuộc hạ chôn hắn ở nơi nào ?
Án Tử Phong nói:
-Ta chỉ sai bọn chúng khiêng đi chôn nhưng lại không dặn dò bọn chúng chôn ở nơi nào, cũng may là bọn chúng sắp trở về, chờ lát nữa hỏi bọn chúng là biết ngay.
Giả Thiếu Du gật đầu, nói:
- Được, tại hạ đành nhẫn nại chờ vậy ...
Vừa nói đến đây thì đã nghe có tiếng bước chân bên ngoài, hai hắc y đại hán cùng bước vào tửu quán, bọn chúng đến gần và chào Án Tử Phong, nhưng chúng chưa kịp nói gì thì Án Tử Phong đã vội nói:
-Giả gia muốn lục tìm trên thi thể đó, hai ngươi chôn hắn ở đâu ?
Hai hắc y đại hán nghe vậy thì hơi sững sờ, gã bên trái vội nói:
-Bẩm lão chủ nhân, bọn thuộc hạ tìm mãi không có chỗ nào chôn nên đành quăng hắn xuống sông Tần Hoài rồi.
Án Tử Phong dậm chân thở dài đánh sượt rồi nói:
-Vậy thì bước đâu mà tìm ? Thế này thì ngay cả một chút manh mối cũng không có chỗ để tìm rồi, các ngươi thật là vô dụng, đã bảo chôn hắn mà lại ...
Giả Thiếu Du cắt lời, nói:
-Lão trượng, quý thuộc hạ đã vô tình giúp cho bọn chúng rất nhiều nhưng đây là sự vô tình, có câu:
“Kẻ không biết không có tội”, tại hạ thấy lão trượng cũng không nên trách bọn họ nữa.
Án Tử Phong nói:
-Vậy thì làm thế nào lão đệ tìm ra manh mối ?
Giả Thiếu Du nói:
-Thì thế đã chìm vào nước và trôi đi thì còn biết làm thế nào, chỉ

đành bỏ qua vậy !
Án Tử Phong tỏ ra rất áy náy, lão nói:
-Lão đệ, ta cảm thấy thật bất an ...
-Lão trượng, quên đi thôi ! - Giả Thiếu Du mỉm cười, nói - Giữa chúng ta mà còn khách sáo làm gì ?
Án Tử Phong đành gượng cười nhưng không nói gì.
Giả Thiếu Du nhìn qua hắc y đại hán bên trái và hỏi:
-Nhị vị quăng thi thể tên thất phu đó ở đoạn sông nào ?
Hắc y hán tử bên tả nói:
-Thưa Giả gia, hơn trăm trượng về phía thượng du !
-Hơn trăm trượng về phía thượng du ?
Giả Thiếu Du trầm ngâm một lúc rồi dậm chân nói:
-Hỏng bét, nhị vị làm việc này sai rồi, đó chính là nơi bắt đầu náo nhiệt của hội thuyền hoa đăng ...
Hắc y hán tử bên tả kinh hãi vội nói:
-Giả gia , nhưng người xam náo nhiệt đều chú ý vào những thuyền hoa đăng, không ai để ý ...
Án Tử Phong cắt lời, nói:
-Lão đệ, xin yên tâm, đừng nói là không có ai phát hiện, dù bị người ta phát hiện thì kẻ giết người là lão phu chứ không phải lão đệ, Án Tử Phong ta đâu phải hạng sợ tội ...
Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:
-Không phải nói lão trượng sợ tội, chỉ có điều làm như vậy sẽ không tốt ...
Án Tử Phong nói:
-Lão đệ, ta không quan tâm nhiều đến việc đó, nếu sợ có gì không tốt thì lúc đầu ta đã không ra tay.
Người ta đã chân thực nhiệt tình, đầy nghĩa khí như vậy thì Giả Thiếu Du còn nói gì được nữa ?
Chàng đành nói:
-Chỉ sợ đến lúc đó lại liên lụy đến lão trượng ...
Chàng lắc đầu và nói tiếp:
-Tại hạ không nói nữa, tại hạ xin tâm lãnh phần ân tình này của lão trượng vậy !
Án Tử Phong nghiêm sắc diện, nói:
-Lão đệ, nói gì lạ thế, ngươi và ta tuy bình thủy tương phùng nhưng vừa gặp đã như cố cựu, ta lại mong muốn kết giao bằng hữu với ngươi, chúng ta đều là người trọng nghĩa xem nhẹ cái chết, nếu được bằng hữu mà xuất chút lực thì sảng khoái biết chừng nào ? Chẳng phải ta vừa nói rồi sao ? Nếu Án Tử Phong sợ tội thì lúc đầu

đã không ra tay, lão đệ, xin hãy yên tâm, chuyện của ngươi tức là chuyện của ta, cứ để bọn chúng tìm đến ta cũng tốt, ta muốn xem bọn thất phu tàn độc âm tổn đó là những kẻ như thế nào ...
Lời này là tận nhân chí nghĩa, Giả Thiếu Du nghe vậy thì cảm động vô cùng.
Án Tử Phong vừa nói tới đây thì chàng liền cắt lời, nói:
-Lão trượng, tại hạ không nói gì nữa, được chứ ?
Án Tử Phong vuốt râu mỉm cười, nói:
-Thế mới không hổ bảy thước ngang tàng, tu mi đại trượng phu, thế mới là hảo bằng hữu, lão đệ , nào, hôm nay uống thêm một chung nữa nhé !
Giả Thiếu Du vội lắc đầu, nói:
-Lão trượng, xin đừng tách tại hạ cố ý làm cao, quả thực là tửu lượng của tại hạ rất kém, lẽ nào lão trượng không muốn cho tại hạ xem náo nhiệt?
Án Tử Phong mỉm cười, nói:
Đù đêm nay không xem được thì vẫn còn đêm mai ...
Giả Thiếu Du nói:
-Không xem náo nhiệt được là chuyện nhỏ, say ngã xuống sông Tần Hoài không về khách điếm được mới là chuyện lớn ...
Án Tử Phong bật cười rồi cất giọng ngâm:
“Nhân sinh đắc ý tu tận hoan. Mạc sử kim tôn không đối nguyệt.”
Tạm dịch:
“Ở đời đắc ý uống cho say. Chớ để chén vàng suông ánh nguyệt.”
Ngâm xong, lão cười ha ha rồi nói:
-Lão đệ, sống ở đời phỏng có được mấy lần say, huống hồ là say ngã xuống sông Tần Hoài ? Đây là chuyện phong lưu, lão đệ, xin cứ yên tâm, nếu ngươi say thì lão phu sẽ sai người đưa ngươi đến hương khuê để tiêu hồn lạc phách một đêm, sáng mai ta sẽ đến tiếp ngươi, nếu không ta sẽ lập tức đưa ngươi trở về ...
Giả Thiếu Du vội lắc đầu, nói:
-Không được, lão trượng, xin đa tạ mỹ ý, bình sinh tại hạ không thích ràng buộc, vả lại say ngủ một đêm là chuyện nhỏ, còn say li bì ba ngày ba đêm không tỉnh, bỏ qua cơ hội tốt đoạt bảo vật hoặc giả nhất say bất tính, nhắm mắt thiên thu thì hỏng bét.
Án Tử Phong phá lên cười ha hả rồi nói:
-Lão đệ thật là người thú vị nói nghe cũng thú vị, thôi được lão đệ, đã không muốn nhận lời thì thôi vậy, nếu không vạn nhất như lời lão đệ nói, say li bì ba ngày ba đêm không tỉnh, hoặc giả nhất say nhất tỉnh, nhắm mắt thiên thu thì tội nghiệt của ta lớn quá. Lão đệ, rượu có thể

không uống nhưng thức ăn không ăn không được, cho phép ta uống vài chung nữa, sau đó chúng ta sẽ kề vai sát cánh đi xem náo nhiệt, xem đến thỏa thích mới thôi !
Giả Thiếu Du nói:
- Đa tạ hảo ý của lão trượng, nhưng...
-Còn nhưng nhị gì nữa ?
-Quả thật tại hạ còn có vài chuyện phải làm !
-Lão đệ ngươi còn phải làm chuyện gì nữa ?
-Chuyện quan hệ đến thiên cơ, xin cho phép tại hạ bất khả tiết lộ !
-Lẽ nào lão đệ muốn đơn độc đoạt Ngọc Thiềm Thừ?
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
-Vẫn khó thoát được pháp nhãn cao minh của lão trượng, lão trượng Ngọc Thiềm Thừ và võ lâm chí bảo, các anh hùng đến Kim Lăng lần này không ai là không muốn một mình đoạt lấy, lão trượng há có thể ngoại lệ sao ?
Án Tử Phong gượng cười gật đầu nói:
-Lão đệ, ta không phủ nhận con người ai cũng có tư tâm, ta không phải là người trên người thì làm sao lại không muốn đơn độc đoạt lấy, chỉ có điều còn phải chờ xem tình hình thế nào đã.
-Lão trượng nói vậy có nghĩa là sao ?
-Nếu La gia bị người ta dựng chuyện giá họa hãm hại thì ta phải vì võ lâm mà ra tay trượng nghĩa, tiêu diệt tai họa cho La gia, nếu La gia có Ngọc Thiềm Thừ thật mà muốn dùng nó làm mồi nhử rồi quăng một mẻ lưới diệt gọn võ lâm thiên hạ thì ta không những phải đoạt mà còn phải vì võ lâm trừ diệt bọn gian tà này !
-Tấm lòng của lão trượng quả nhiên quảng đại hơn người, khiến người ta vô cùng khâm phục...
-Lão đệ, ngươi đồng ý đi với lão phu chứ ?
- Đồng ý thì đồng ý với cách làm, nhưng hành động thì không thể theo lão trượng được!
Án Tử Phong mỉm cười, nói:
-Xem ra lão đệ ngươi quả nhiên cơ trí hơn người, vĩnh viễn không thể mắc lừa.
Giả Thiếu Du nói:
-Không dám, đó là lão trượng quá khen và tự khiêm nhượng thôi !
-Khiêm nhượng? - Án Tử Phong cười ha ha một tràng rồi nói - Lão đệ, trước võ lâm chí bảo thì ai nhượng ai chứ ? Thôi, lão phu không dám làm cản trở nữa, xin lão đệ cứ tự nhiên !
Giả Thiếu Du đứng lên, nói:
-Lão trượng, làm phiền quá nhiều rồi, lần này xin nhường lão trượng

tổn phí, lần sau gặp lại trên tửu lâu, tại hạ sẽ làm chủ, xin cáo biệt tại đây. À, lão trượng đừng phái người đi theo nữa nhé !
Án Tử Phong ngớ người, nhưng lão liền cười ha ha rồi nói:
-Lão đệ, ngươi đi đi, ta là âm hồn bất tán, thời thời khắc khắc đều không rời ngươi nửa bước đó !
Giả Thiếu Du cũng không muốn nói nhiều, chàng cung thủ nói:
-Lão trượng, làm chi mà vất vả thế !
Nói đoạn, chàng quay người cất bước đi ra khỏi tửu quán.
Sau khi ra khỏi tửu quán, căn bản chàng không ngoái đầu nhìn lại, vì chàng hiểu rằng Án Tử Phong này là một nhân vật thần bí cao thâm khôn lường, nhân thủ rất đông chứ không chỉ có mấy người như vậy. Nếu lão muốn theo dõi chàng thì không cần phái người xuất phát từ tửu quán, bởi lẽ các nơi bên ngoài tửu quán tất nhiên đều có người của lão !
Giả Thiếu Du cũng không ngược bờ sông Tần Hoài đi về phía thượng du trăm trượng để điều tra thử, vì chàng thừa biết căn bản không có chuyện đó !
Cố nhiên, chàng thấy rõ ràng Án Tử Phong xuất chỉ điểm vào tử huyệt của hắc y hán tử cao gầy kia, nhưng dường như chỉ lực không đủ phân lượng để giết người.
Chuyện này vốn rất khả nghi, nhưng chỉ là dường như chứ không chắc chắn, vì vậy Giả Thiếu Du vẫn không thể đoán định được.
Song, bất luận nói thế nào thì Án Tử Phong cũng là một nhân vật cực kỳ thần bí, tâm trí cao thâm khôn lường và cũng rất khả nghi !
Vì vậy, Giả Thiếu Du tuyệt không thể bỏ qua mà không lưu ý người này.
Theo lẽ thường mà nói, lẽ ra chàng phải có hành động đối với Án Tử Phong, nhưng đáng tiếc là thủ pháp của lão ta quá cao minh và lợi hại, khiến người ta không mở ra được một chút chứng cứ nào.
Đối với một người như vậy, trước khi chưa tìm ra được chứng cứ đích xác thì không thể hành động tùy tiện, làm như vậy sẽ đưa đến hậu quả không thể tưởng tượng !
Do vậy, Giả Thiếu Du đành nhẫn nại chờ đợi, cẩn thận tìm chứng cứ và sơ hở !
Sau khi rời tửu quán, chàng kẹp tay sau lưng mà đi dọc theo bờ sông Tần Hoài, sau lưng đám đông xem náo nhiệt.
Nhưng đi chưa được bao xa thì đột nhiên bên trái có người gọi:
-Giả bằng hữu, đi đâu đó ?
Giả Thiếu Du nghe vậy thì dừng bước, quét mục quang nhìn quang, cách không xa về phía trước có ba người đang đứng, một trong ba

người này là tử y hán tử lúc nãy. Cả ba đều nhìn về phía chàng và mỉm cười gật đầu.
Giả Thiếu Du vội gật đầu chào và nói:
-Thì ra là các hạ, thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng, xem ra vùng Tần Hoài giang này quá nhỏ rồi !
Chẳng hay nhị vị kia là ...
Tử y hán tử nói:
- Đây là hai vị huynh đệ của tại hạ.
Giả Thiếu Du nói:
-Thì ra ba vị là huynh đệ với nhau, chẳng hay ba vị định đi xem náo nhiệt chăng ?
Lúc này ba người bọn tử y hán tử đã bước lại gần, hai người kia cũng đều mặc tử y, song thân hình có phần kém lực lưỡng hơn tử y hán tử ban đầu.
Tử y hán tử mỉm cười, nói:
-Huynh đệ tại hạ Ở đây là đợi Giả bằng hữu đấy !
Giả Thiếu Du ngạc nhiên nói:
-Thế nào, ba vị có chuyện gì chăng ?
Tử y hán tử cười cười, nói:
-Chẳng phải Giả bằng hữu từng nói, khi gặp lại sẽ nói cho biết tên thật sao ? Vì vậy ...
Giả Thiếu Du bật cười, nói:
-Sao ba vị lại vội vàng thế ?
Tử y hán tử nói:
-Thọ đại ân của người thì có lý nào không hỏi rõ danh tánh thật của ân nhân.
Giả Thiếu Du nói:
-Các hạ nói vậy khiến tại hạ càng không dám nói ra tên họ thật !
Tử y hán tử nói:
-Chúng ta đều là nam tử hán đại trượng phu, há có thể nói lời mà không giữ lời ?
-Các hạ thật lợi hại ! - Giả Thiếu Du chăm chú nhìn đối phương và nói - Câu này đủ bắt nghẹn người ta rồi, tại hạ khó lòng không nói ...
Chàng quét mục quang nhìn quanh rồi nói tiếp:
-Chúng ta đứng đây nói chuyện sao ?
Tử y hán tử nói:
-Ý của Giả bằng hữu là ...
Giả Thiếu Du nói:
-Tại hạ muốn mời các vị địch bước qua bên kia nói chuyện !
-Không cần ! - Tử y hán tử lắc đầu, nói - Người xem náo nhiệt đều

tập trung vào mấy chiếc thuyền hoa đăng, không ai để ý đến chúng ta đâu !
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
-Có lẽ các hạ sợ tại hạ ăn thịt người rồi, cũng được, trước tiên tại hạ xin thỉnh giáo cao danh quý tánh ba vị ...
Tử y hán tử hơi đỏ mặt, gã nói:
-Không dám, tại hạ họ Hàn, kêu bằng Hàn Anh Kiệt ...
Gã chỉ qua người bên phải và nói:
- Đây là nhị đệ Nhân Kiệt !
Lại chỉ qua người bên trái nói:
- Đây là tam đệ Ngọc Kiệt !
Giả Thiếu Du nói:
-Thì ra là Hàn thị tam Kiệt, uy chấn Sơn Đông !
-Không dám! - Hàn Anh Kiệt nói - Đó là do giang hồ bằng hữu mến mộ mà cất nhắc thôi !
Giả Thiếu Du nói:
-Khách sáo ! Ba vị vì chuyện gì mà vượt thiên lý ...
Hàn Anh Kiệt nói:
-Nghe nói giang hồ phong cảnh đẹp, Tần Hoài giang lại có đại hội thuyền hoa đăng...
Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:
-Còn có giải thưởng của đại hội thuyền hoa đăng là võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ!
Hàn Anh Kiệt biến sắc, gã gượng cười, nói:
-Xem ra, Giả bằng hữu cũng là người đến đây đoạt bảo vật !
Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:
- Điều này rất khó nói !
Hàn Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi:
-Giả bằng hữu, lời này nghĩa là sao ?
Giả Thiếu Du thản nhiên nói:
-Ba vị có biết trong những ngày gần đây, Kim Lăng và những vùng lân cận liên tục xảy ra đại sự không?
Hàn Anh Kiệt chau mày, nói:
-Giả bằng hữu muốn nói đến thảm họa của Kim Lăng Đồng gia chăng ?
Giả Thiếu Du gật đầu nói:
-Còn nữa, chuyện Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam tái xuất giang hồ, sau đó lại bị ngũ đại môn phái bức phải nhảy xuống hồ tự tận !
Hàn Anh Kiệt nói:

-Những tin tức này đã truyền khắp võ lâm, tất nhiên huynh đệ tại hạ đều đã biết !
- Đã biết thì tốt, vậy ba vị có nghe nói Ngọc Thiềm Thừ vốn ở trong tay ai không?
- Đồng gia ở Kim Lăng!
-Cả nhà Đồng gia do ai giết ?
-Tất cả đều chết dưới Nhất Tàn Chỉ của Hạ Hầu Lam!
-Ba vị có từng nghe nói Đồng gia có người chưa bị hại không?
Hàn Anh Kiệt gật đầu nói:
- Đó là ái nữ của Đồng đại hiệp - Đồng cô nương!
Giả Thiếu Du lại hỏi:
-Tại sao cô ta lại may mắn thoát nạn ?
Hàn Anh Kiệt trả lời ngay:
-Vì cô ta là người duy nhất biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ!
-Ai đã bắt cóc cô ta !
-Tất nhiên là Hạ Hầu Lam!
-Vậy, hiện nay Hạ Hầu Lam đã nhảy xuống hồ mà chết, Đồng Uyển Nhược tung tích bất minh, Ngọc Thiềm Thừ sao lại có thể rơi vào Kim Lăng La gia ?
Hàn Anh Kiệt ngớ người, gã nói:
-Theo Giả bằng hữu thấy ...
Giả Thiếu Du nói:
-Rõ ràng là chuyện bịa đặt dựng lên để giá họa hãm hại !
Hàn Anh Kiệt lắc đầu, nói:
-Không thể !
Giả Thiếu Du thản nhiên “à” một tiếng rồi hỏi lại:
-Không thể ? Xin nghe cao kiến của Hàn đại hiệp!
-Không dám ! - Hàn Anh Kiệt nói - Có hai chuyện, chẳng hay Giả bằng hữu đã biết chưa ?
Giả Thiếu Du hỏi:
Đám hỏi đó là hai chuyện gì ?
Hàn Anh Kiệt nói:
-Thứ nhất, đó là chuyện Hạ Hầu Lam có nguồn gốc sâu xa với La gia !
Lời này quả là kinh người, Giả Thiếu Du chấn động tâm thần, chàng vội hỏi:
-Nguồn gốc sâu xa gì ?
Hàn Anh Kiệt nói:
-Sự phụ Hạ Hầu Lam là Hạ Hầu Nhất Tu, mà thê tử Hạ Hầu Nhất Tu là biểu muội của Kim Lăng La gia - La Chấn Vũ, nguồn gốc này ...

Giả Thiếu Du không giấu được kinh ngạc, chàng “à” một tiếng rồi nói:
-Chuyện này thì tại hạ không biết, Hàn đại hiệp, còn chuyện thứ hai thì sao ?
Hàn Anh Kiệt chau mày nói:
-Hạ Hầu Lam tuy rơi xuống hồi nhưng chưa chắc đã chết.
Trong lòng Giả Thiếu Du lại thêm một phen kinh động, chàng ngạc nhiên nói:
-Hàn đại hiệp, nói vậy nghĩa là sao, ngũ đại môn phái ai ai cũng thấy ...
Hàn Anh Kiệt thản nhiên mỉm cười, nói:
-Người ta chỉ có một mạng nhưng Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma lại có đến chín mạng, hắn đâu thể tự tuyệt mà chết dễ dàng như vậy !
Giả Thiếu Du nói:
-Nhưng sự thực ...
Hàn Anh Kiệt nói:
-Sự thực hắn đã thay tên đổi họ, cải trang diện mục để đến Kim Lăng này !
Giả Thiếu Du vô cùng kinh ngạc, chàng hỏi:
-Có chuyện như thế sao ? Tại hạ không tin, Hàn đại hiệp nghe ai nói vậy ?
Hàn Anh Kiệt nói:
-Hiện nay, các lộ anh hùng tụ tập tại Kim Lăng, không ai là không biết chuyện này !
-Hàn đại hiệp, thế tin tức này từ đâu ra !
-Tại hạ không biết !
-Có đáng tin cậy không?
Đường như hai chuyện này không phải là những chuyện có thể bịa đặt dựng lên !
Giả Thiếu Du chau mày, chàng trầm ngam một hồi rồi nói:
-Vậy hai chuyện này có quan hệ gì với chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ hay không?
Hàn Anh Kiệt nói:
-Chẳng những có quan hệ mà còn có quan hệ rất lớn !
Giả Thiếu Du nói:
-Xin được nghe cao kiến.
-Không dám ! - Hàn Anh Kiệt thản nhiên nói - Hạ Hầu Lam đã có nguồn gốc sâu xa với La gia như vậy thì rất có khả năng hắn đã đem Đồng cô nương giấu ở La gia, mà Đồng cô nương đã rất có khả năng bị giấu ở La gia, thì chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ cũng rất

có khả năng là có thật ...
Ngừng một lát gã nói tiếp:
-Hạ Hầu Lam đã thay tên đổi họ và cải trang để đến Kim Lăng thì mục đích đến đây của hắn không thể là đoạt ngọc, vậy hắn đến để làm gì ? Bất kỳ người nào cũng có thể suy nghĩ mà biết được, đó phải là bảo vệ võ lâm chí bảo, từ hai điểm này mà suy thì chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ là rất đáng tin cậy!
Không sai, trên phương diện suy luận thì quả nhiên là như vậy ! Giả Thiếu Du chau mày trầm ngâm, nhất thời không nói gì.
Hàn Anh Kiệt nói tiếp:
-Hiện nay, La gia đối mặt với võ lâm thiên hạ mà không kinh không hoảng, tuyệt không có chút động tĩnh gì, điều này không thể không nói là một hiện tượng quái lạ, vậy hiện tượng quái lạ này biểu thị cho điều gì ? Xem ra sự đồn đại trong thành Kim Lăng đã có phần đúng, La gia muốn lợi dụng lòng tham của con người để quăng một mẻ lưới đánh gọn võ lâm thiên hạ !
Giả Thiếu Du cười cười, nói:
-Có một chuyện mà e rằng ba vị còn chưa biết !
-Chuyện gì ?
-Hạ Hầu Lam cũng là người bị hại, trên thực tế Đồng gia không phải do hắn ...
-Sao Giả bằng hữu biết không phải là hắn ?
-Có lẽ Hàn đại hiệp căn cứ vào “Nhất Tàn Chỉ” mà ...
-Không sai, nhưng còn một điều nữa !
- Điều gì ?
Hàn Anh Kiệt chậm rãi nói:
-Từ khi Đồng gia nổi lên ở Kim Lăng là uy danh của La gia rơi xuống vạn trượng, không thể ngóc đầu lên được, Hạ Hầu Lam đã có nguồn gốc sâu xa với La gia như vậy thì rất có khả năng hắn đã thấy La gia trút mối hận đó, vãn hồi thanh thế cho La gia !
Giả Thiếu Du ngớ người, nhưng chàng lập tức lắc đầu nói:
-Xem ra Hạ Hầu Lam và La gia có trăm miệng cũng không thể biện minh rồi!
Hàn Anh Kiệt thản nhiên nói:
-Bây giờ Giả bằng hữu có thể nói cho biết danh tánh thật không?
Giả Thiếu Du chau mày nói:
-theo tại hạ thấy thì tốt nhất là không nên nói trong lúc này ...
Hàn Anh Kiệt cười nhạt:
-Không sai, Giả bằng hữu, ba huynh đệ tại hạ cũng không đến nỗi quá hồ đồ, tuy thừa biết không địch lại các hạ nhưng cũng phải liều

với các hạ một phen. Song, bất luận nói thế nào thì huynh đệ tại hạ cũng nợ các hạ một lần ân tình, bây giờ huynh đệ tại hạ bỏ qua cho các hạ, xem như chúng ta không sai nợ ai. Lần sau, nếu có duyên tương phùng thì tuyệt không dễ dàng như vậy, huynh đệ tại hạ vốn không phải đến đây đoạt bảo vật, nhưng một khi đã biết đây là một đại âm mưu thì huynh đệ tại hạ không thể tự thủ bàng quang. Tại hạ nói cho các hạ biết và cũng xin các hạ truyền cáo cho La Chấn Vũ biết, ma nghiệp tuy cao nhưng vĩnh viễn không qua chữ "Đạo", lời đã hết, các ngươi hãy chờ đấy, nhị đệ , tam đệ, đi thôi !
Nói đoạn, cả ba đều quay người một lúc rồi phóng bước mà đi !
Giả Thiếu Du sững sờ, thật sự sững sờ ! Đến khi chàng định thần lại thì Hàn thị tam kiệt chẳng biết đã đi về hướng nào rồi !
Phóng mắt nhìn vào màn đêm bao la phía trước, bất giác Giả Thiếu Du lắc đầu và gượng cười.
Hiện giờ chàng không thể không thừa nhận là mình hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.
Chàng cũng không thể không khâm phục sự cao minh của đối phương.
Binh pháp Tôn Tử có câu:
"Tri kỷ tri bỉ, báchc hiến bắc thắng" (biết người biết ta, trăm trận trăm thắng).
Nhưng hiện nay chàng chỉ biết ta mà không biết người, thậm chí còn không biết đối phương là ai, song đối phương lại biết rõ chàng như lòng bàn tay.
Tuy nhiên có một điểm rất khả nghi, tại sao đối phương lại biết chàng có quan hệ sâu xa với La gia ?
Điều này chỉ có mấy người của La gia biết, vậy mà sao bây giờ đối phương cũng mò ra được rõ ràng.
Đột nhiên song mục Giả Thiếu Du lấp lánh hàn quang, chàng cất bước đi thẳng về hướng tây.
Lúc đó, tại một nơi trong bóng tối có một đôi mắt âm độc đang nhìn theo chàng, bên dưới đôi mắt âm độc này là đôi môi với nụ cười rất đắc ý ...
Trong chớp mắt, Giả Thiếu Du đã mất hút vào bóng đêm của vùng Tần Hoài giang.
Một lát sau, chàng xuất hiện trước cổng chính của La gia.
Chàng không vượt tường mà vào, vì đó không phải là lễ của hàng văn bối ! Chàng bước đến trước cổng và gõ cửa, không một chút do dự. Thanh âm vang động cả một vùng hoang vắng của Kim Lăng thành, nghe ra chói tai nhức óc!

Lập tức có tiếng chân vang lên ở bên trong, tiếp đó có người hỏi:
-Vị nào đó ?
Giả Thiếu Du vội nói:
-La Võ huynh phải không, là tại hạ !
Người bên trong "à" một tiếng rồi nói:
-Thì ra là Hạ Hầu ...
Đột nhiên người này bế khẩu, tiếp đó là tiếng động của khóa vang lên, hai cánh cổng hé mở, đứng giữa cổng là một lam y hán tử, hắn chính là tòng bộc La Võ !
Hắn vội cúi người hành lễ và nói:
-Tham kiến Hạ Hầu ... Giả đại hiệp !
Bây giờ nên gọi vị Giả Thiếu Du này là Hạ Hầu Lam rồi, chàng vội đáp lễ nói:
-Không dám, xin thông báo giúp tại hạ, nói rằng tại hạ có đại sự quan trọng cầu ...
Một chữ "kiến" chưa kịp nói thì đã nghe Lý Thiên Huyền từ bên trong lên tiếng:
-La Võ , là ai vậy ?
La Võ vội đáp:
-Bẩm Lý gia, là Giả đại hiệp !
Một tiếng "à" vừa cất lên thì một bóng người cũng lướt ra, Lý Thiên Huyền trước mặt Hạ Hầu Lam rồi hơi khom người nói:
-Tham kiến Hạ Hầu đại hiệp!
Hạ Hầu Lam vội hành lễ đáp trả. Đôi bên hành lễ xong thì Lý Thiên Huyền nép người qua một bên và đưa tay mời, thái độ rất trịnh trọng.
Hạ Hầu Lam bước đi trước, Lý Thiên Huyền hơi thụt lại phía sau, vừa đi lão vừa nói:
-Hạ Hầu đại hiệp, tình hình bên ngoài thế nào?
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
-Nguy cơ bách biến, thật không lường hết được !
Lý Thiên Huyền "à" một tiếng rồi nói:
-Không lẽ đêm nay ...
Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:
-Rất khó nói, hiện nay bên ngoài có rất nhiều tin nhảm!
Lý Thiên Huyền thấy chàng có ý không muốn nói nhiều nên cũng chẳng tiện hỏi thêm, lão nói:
-Hạ Hầu đại hiệp trở lại là ...
Hạ Hầu Lam nói:
-Bẩm báo với La lão anh hùng một tiếng về những điều tai nghe mắt thấy !

Nói đến đây thì hai người đã tới trước đại sảnh. Lý Thiên Huyền nói:
-Vậy xin mời Hạ Hầu đại hiệp vào trong sảnh ngồi chờ một lát, lão khiếu đi thông báo ngay đây!
Nói đoạn, lão quay người định cất bước, nhưng Hạ Hầu Lam vội nói:
-Phiền Lý tổng quản quá, tại hạ đợi ở đây cũng được.
Lý Thiên Huyền nói:
-Vậy Hạ Hầu đại hiệp chờ một lát nhé !
Nói đoạn lão hơi cúi người chào rồi đi ra phía sau !
Chưa đầy một khắc thì đã có tiếng bước chân từ sau đi tới trước, La Chấn Vũ dẫn lão đại Thanh Uy và lão nhị Thanh Phi cùng Lý Thiên Huyền vội vàng bước về phía đại sảnh!
Từ xa, La Chấn Vũ đã lên tiếng chào:
-Hiền điệt, chờ lâu không ?
Hạ Hầu Lam vội hành lễ tham kiến và hỏi:
-Lão bá, sao không thấy tam thiếu gia ?
La Chấn Vũ “à” một tiếng rồi vội nói:
-Hắn trực đêm, hiện đang đi tuần tra các nơi, nào, chúng ta vào trong ngồi rồi hãy nói!
Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:
-Không cần đâu, lão bá, tiểu điệt bẩm báo cho lão bá rõ một chuyện rồi đi ngay!
La Chấn Vũ ngạc nhiên nói:
-Làm gì mà khẩn trương như vậy?
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
-Lão bá không biết đấy thôi, tình hình bên ngoài bách biến khôn lường, lúc nào cũng phải lưu ý mới được!
La Chấn Vũ gật đầu, nói:
-Vất vả cho hiền điệt quá, vậy hiền điệt cứ nói đi !
Hạ Hầu Lam ngước nhìn mọi người một lượt rồi nói:
-Ở đây có hai vị là cột nhục thân thiết của lão bá, một vị vừa là tổng quản vừa là chỗ cố cựu của lão bá, tất cả đều không phải người ngoài, lát nữa nếu tại hạ nói năng có chỗ nào đắc tội thì xin nhị vị huynh đệ và Lý tổng quản bỏ qua cho ...
La Chấn Vũ kinh ngạc, lão định hỏi thì Hạ Hầu Lam đã nói tiếp:
-Lão bá, câu chuyện mà tiểu đệ và lão bá nói trong đại sảnh này hồi ban ngày đã bị tiết lộ ra ngoài rồi !
La Chấn Vũ rùng mình biến sắc, lão vội nói:
-Cái gì ? Hiền điệt, chuyện đó làm sao có thể ?
Hạ Hầu Lam nói:
-Trên sự thực, lúc này bên ngoài ai ai cũng đều biết tiểu được có

nguồn gốc với lão bá.
La Chấn Vũ chau mày nói:
-Hiền điệt có thể nói rõ hơn một chút không?
Hạ Hầu Lam bèn thuật lại một lượt đoạn đối thoại với Hàn Anh Kiệt.
Nghe xong, chẳng những sắc diện của La Chấn Vũ biến đến độ khó coi, mà La Thanh Uy, Thanh Phi và Truy Hồi Thủ Lý Thiên Huyền cũng đều cả kinh thất sắc !
Hồi lâu sau, La Chấn Vũ mới lẩm bẩm nói:
- Đúng như hiền điệt nói, đường thời ngoài ba huynh đệ Uy nhi ra thì chỉ có Lý tổng quản là chỗ cố cựu nhiều năm của ta, vậy có thể là ai ...
Đột nhiên đôi mày bạc nhướng lên, lão nói tiếp:
-Lẽ nào nói rằng trong lúc nói chuyện, có người rình nghe lén bên ngoài đại sảnh.
La Thanh Uy tiếp lời:
- Điều đó có thể qua được tai mắt bọn ta nhưng tuyệt đối không thể qua mặt đại ca được!
La Chấn Vũ gật đầu nói:
-Nói như vậy là trong ...
Đột niên lão bế khẩu rồi im lặng.
Đột nhiên nghe Lý Thiên Huyền nói:
-Lão chủ nhân, Thiên Huyền tự xin chịu giam giữ, chờ sau khi sự tình được điều tra rõ ràng ...
La Chấn Vũ trừng mắt nói:
-Thiên Huyền, ngươi nói gì thế, là chỗ cố cựu nhiều năm, lẽ nào ta không tin ngươi?
Lý Thiên Huyền vội nói:
-Thiên Huyền không dám, nhưng đáng tiếc là việc có quan hệ trọng đại, nói thế nào thì Thiên Huyền cũng nên tính là một người ngoài, không thể không tự nguyện chịu giam giữ để chờ sự thực được điều tra rõ !
La Chấn Vũ định nói tiếp thì đã nghe nhị thiếu gia La Thanh Phi nói:
-Phụ thân thấy Hách Liên huynh đệ ...
Hắn muốn nói đến Độc Thủ Song Sát, hai nhân vật môn hạ Tây Vật luôn đi bên cạnh La Thanh Dương.
La Chấn Vũ khẽ quát:
-Chuyện quan hệ trọng đại, không bằng không chứng thì không thể chỉ bừa bất kỳ người nào !
La Thanh Phi lập tức bế khẩu, không dám nói nữa !
La Chấn Vũ nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói tiếp:

-Hiền điệt, ngươi thấy chuyện này ...
Hạ Hầu Lam nói:
-Lão bá, mọi việc phải do lão bá làm chủ !
La Chấn Vũ nói:
-Hiền điệt, đôi bên đều không phải người ngoài, ngươi nói vậy ...
Lý Thiên Huyền xen vào:
-Chuyện quan hệ trọng đại, xin Hạ Hầu đại hiệp ra tay điều tra rõ chuyện này, để mọi người khỏi cảm thấy bất an!
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
-Lão bá muốn tiểu điệt điều tra chuyện này thật à ?
La Chấn Vũ nghiêm túc nói:
-Hiền điệt, giữa chúng ta mà còn hư tình giả ý sao ?
Hạ Hầu Lam nói:
-Tiểu điệt không dám, vậy lão bá, tiểu điệt xin tuân mệnh ...
Song mục của chàng đột nhiên lộ hàn quang, chàng lạnh lùng nói:
-Lý tổng quản, Hạ Hầu Lam phải đắc tội rồi !
Lý Thiên Huyền thả nhiên nói:
-Hạ Hầu đại hiệp cứ nói !
Ba cha con La Chấn Vũ cả kinh thất sắc, bọn họ định khai khẩu thì đã nghe Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
-Lý tổng quản, tại hạ khâm phục sự cao minh của lão đấy !
Lời vừa dứt thì chàng xuất chỉ nhanh như chớp điểm vào trọng huyệt trước ngực Lý Thiên Huyền !
Lý Thiên Huyền vẫn bình tĩnh thản nhiên nư không, thậm chí cũng không động đậy.
Nhưng ngón tay của Hạ Hầu Lam vừa chạm vào áo Lý Thiên Huyền thì đột nhiên trầm xuống rồi thu lại, chàng nói:
-Lý tổng quản, sự bất đắc dĩ, mong lão thông cảm cho !
Lý Thiên Huyền nói:
-Hạ Hầu đại hiệp nói gì thế, lẽ ra phải như vậy mà !
Hạ Hầu Lam mỉm cười nhìn qua La Chấn Vũ và nói:
-Lão bá, xin gọi tam đệ vào đây, nói rằng lão bá có chuyện muốn hỏi !
La Chấn Vũ liền nói:
-Phi nhi, đi ! Mau gọi tam đệ của ngươi vào đây !
La Thanh Phi đáp một tiếng rồi phóng đi như bay !
La Chấn Vũ nhìn Hạ Hầu Lam với vẻ nghi hoặc và nói:
-Vừa rồi hiền điệt làm vậy đối với Thiên Huyền là ...
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
-Lão bá cũng thấy rồi đó, một chỉ vừa rồi của tiểu điệt đủ để trí mạng

!
La Chấn Vũ gật đầu nói:
-Không sai, đó là trọng huyệt Tương đài !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
-Nếu đúng là người chúng ta cần tìm thì lão ta có thể đứng yên bất động sao ?
La Chấn Vũ ngẩn người, nhất thời trầm mặc và lắc đầu.
Trong chớp mắt Thanh Phi đã tìm Thanh Dương vào tới nơi, từ xa Thanh Dương đã khoát tay gọi:
- Đại ca ...
Tiếng kêu chưa dứt thì người đã đến nơi, hắn nói tiếp:
- Đại ca đến lúc nào vậy, sao không sớm gọi tiểu đệ một tiếng ?
Vị La tam thiếu gia này quả nhiên rất nhiệt tình.
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
-Chỉ mới đến một lúc thôi, tam đệ vất vả quá !
-Không có gì ! - La Thanh Dương nói - Phần việc trong nhà cũng tập làm cho quen thôi.
Hạ Hầu Lam nói:
-Tam đệ, có một chuyện ta muốn hỏi ngươi..... -Tiểu đệ vừa nghe nhị ca nói và cũng đang muốn hỏi đại ca là chuyện gì vậy ?
-Tam đệ thu nhận nhị vị tả hữu bên mình từ khi nào vậy ?
- Đại ca muốn nói đến Hách Liên huynh đệ chăng ?
- Đúng vậy, tam đệ!
La Thanh Dương chậm rãi nói:
- Đó không thể kêu bằng thu nhận, thực ra bọn tiểu đệ chỉ mới quen biết trước đây không lâu, tiểu đệ và hai người bọn họ vừa gặp đã tâm đầu ý hợp, vừa lúc hai người bọn họ không có nơi nào để đi nên ...
-Tam đệ ! - Hạ Hầu Lam nói - Nói chung chung quá, có thể nói rõ hơn một chút không?
Tựa như trước đây không lâu, rốt cuộc là khi nào, tại đâu, quen biết trong trường hợp nào ?
La Thanh Dương mỉm cười nhưng hắn nhìn Hạ Hầu Lam với ánh mắt hồ nghi và hỏi:
- Đại ca, hình như có chuyện gì phải không?
Rõ ràng Thanh Phi chưa nói cho hắn biết là chuyện gì !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
-Cũng chẳng có gì, thuận tiện ta muốn hỏi cho biết vậy thôi !
Tất nhiên La Thanh Dương không thể hiểu, hắn vừa kêu “đại cạ..” thì La Chấn Vũ đã trầm giọng nói:

Đương nhi, đừng hỏi, trước tiên hãy trả lời câu hỏi của đại ca ngươi đã !
La Thanh Dương là một nhân vật không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ duy nhất vị nghiêm phụ này, do vậy hắn đâu dám hỏi nữa mà vội nói:
- Đại ca, thời gian là hơn nửa tháng trước, địa điểm là trên một tửu lâu trong thành, còn quen biết thế nào thì..... Sắc diện chợt ửng đỏ, hắn ngập ngừng một lát rồi nói tiếp - Đó là vị tiểu đệ thấy hai người bọn họ ăn mặc quái dị nên bất giác nhìn bọn họ hơn một lần, thế là xảy ra phiền phức ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
-Hai người bọn đến chất vấn, gặp lúc tam đệ khí thịnh nên một lời không hợp là dẫn đếnh đánh nhau, kết quả là không đánh thì không biết nhau, cuối cùng trở thành bằng hữu , đúng không ?
La Thanh Dương lắc đầu, nói:
-Không, đại ca , căn bản không có đánh nhau, sau khi nghe tiểu đệ thông báo danh tánh thì hai người bọn họ lập tức thay đổi thái độ và xin lỗi, đồng thời bọn họ thay phiên nhau tâng bốc tiểu đệ lên tận mây xanh ...
Hạ Hầu Lam quay sang nói với La Chấn Vũ:
-Lão bá, tiểu điệt bạo gan nói một câu, bằng vào tài nghệ của môn hạ Tây Vực và bốn chữ Độc Thủ Song Sát thì quả thực không có khả năng thay đổi thái độ và xin lỗi với người của La gia như thế !
La Chấn Vũ gật đầu, nói:
-Không sai, thanh uy của La gia còn kém xa Tây Vực môn, vậy hiền điệt cho rằng ...
Hạ Hầu Lam nói:
-Lão bá, tiểu điệt cho rằng bọn họ đến có mục đích !
La Chấn Vũ chau mày rồi gật đầu nói:
-Hiền điệt nói không sai !
Hạ Hầu Lam nhìn qua La Thanh Dương và hỏi:
-Tam đệ, rốt cuộc ngươi hiểu hai người bọn họ bao nhiêu ?
La Thanh Dương ngớ người, hắn nói:
-Ý đại ca muốn nói là ...
Hạ Hầu Lam nói:
-Ý ta muốn nói, tam đệ cảm thấy hai người bọn họ như thế nào, rốt cuộc ngươi biết bao nhiêu về hai người đó, tỉ như ...
La Thanh Dương không chờ nghe xong mà vội cắt lời, nói:
- Đại ca, hai người bọn họ thâm trầm ít nói, tính khí rất cổ quái, tuy có lúc ngoan ngoãn nghe lệnh nhưng không để mất uy phong ...
Hắn ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp:

-Còn như biết bao nhiêu về bọn họ thì tiểu đệ chỉ biết cả hai đều xuất thân từ Tây Vực môn !
Hạ Hầu Lam mỉm cười, hỏi:
-Tam đệ, chỉ có thế thôi à ?
La Thanh Dương gật đầu, nói:
- Đúng vậy, đại ca !
Hạ Hầu Lam trầm mặc suy nghĩ.
Đột nhiên nghe La Chấn Vũ nói:
-Hiền điệt, có lẽ đủ rồi đấy !
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Đúng thế, lão bá, hai người bọn họ rất khả nghi !
La Chấn Vũ chau mày nói:
-Vậy, hiền điệt, chúng ta có thể ...
-Không, lão bá, không vội ! - Hạ Hầu Lam nói.
La Chấn Vũ ngạc nhiên hỏi lại:
-Thế nào ? Hiền điệt, không vội ư ?
- Đúng vậy, lão bá, không vội ! - Hạ Hầu Lam lại thản nhiên nói.
La Chấn Vũ càng nghi hoặc, lão nói:
-Vậy hiền điệt định làm thế nào ?
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
-Chẳng phải lào bá lệnh cho tiểu điệt toàn quyền xử lý chuyện này đó sao ?
La Chấn Vũ gật đầu, nói:
- Được, ta không hỏi nữa !
Hạ Hầu Lam mỉm cười, chàng nhìn qua La Thanh Dương và nói:
-Tam đệ, hai người bọn họ có trong nhà không ?
La Thanh Dương gật đầu, nói:
-Vừa rồi còn đi cùng với tiểu điệt !
-Thế thì tốt ! - Hạ Hầu Lam nói - Vậy phiền tam đệ gọi hai người bọn họ vào đây, chỉ nên nói rằng có đại sự muốn thương lượng !
La Thanh Dương đáp một tiếng nhưng chân vẫn chưa động, hắn lại hỏi:
- Đại ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ?
Hạ Hầu Lam bèn đem nguyên nhân nói đại khái một lượt.
La Thanh Dương nghe xong cũng biến sắc, hắn lắc đầu nói:
-Không thể, đại ca chuyện này tuyệt đối không thể ...
Hạ Hầu Lam nói:
-Tam đệ, làm sao biết là không thể ?
La Thanh Dương nói:
-Tuy quen biết chưa lâu nhưng tiểu đệ nhận thấy hai người bọn họ

tuyệt đối không thể ...
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
-Có ai nói sẽ làm gì hai người bọn họ đâu, tam đệ hà tất phải khẩn trương như thế ?
La Thanh Dương nói:
- Đại ca, không phải tiểu đệ thiên vị bao che, nhưng quả thực hai người bọn họ ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
-Tam đệ, ta chỉ cần ngươi gọi hai người bọn họ vào đây thôi, đích thị là có chuyện quan trọng cần thương lượng mà !
La Thanh Dương chưa kịp nói thì Hạ Hầu Lam đã tiếp lời:
-Tam đệ, đây là vì sự an nguy cả La gia !
La Thanh Dương lại biến sắc, hắn cúi đầu nói:
- Được, tiểu đệ đi đây !
Nói đoạn, hắn quay người và cất bước.
Hạ Hầu Lam kịp thời nói:
-Tam đệ, chớ nói ra những gì không nên nói nhé !
La Thanh Dương không quay đầu lại, nhưng đáp lời:
- Đại ca, tiểu đệ biết rồi !
Nhìn theo bóng La Thanh Dương dần khuất, Hạ Hầu Lam thu mục quang lại, đoạn nhìn qua mọi người tại đương trường và nói:
-Tại hạ xin chư vị tỏ ra như bình thường, chớ để lộ một chút dị trạng gì !
Mọi người đều đồng loạt gật đầu, La Chấn Vũ nói:
-Hiền điệt cứ yên tâm, bọn ta hiểu rồi !
Hạ Hầu Lam nói:
-Trừ hai người bọn họ đi cũng chẳng có ích gì, tại hạ không muốn đánh cỏ động xà, ép bọn họ nói không bằng ngầm để ý, khiến bọn họ tự dẫn khuất người trong bóng tốira !
La Chấn Vũ gật đầu nói:
-Hiền điệt, điều này ta hiểu !
Chỉ qua mấy câu đối đáp thì bên ngoài đã có tiếng chân vang lên, ba người từ trong bóng tối tiến về phía đại sảnh.
Đi trước là La Thanh Dương , hai người đi sau chính là Độc Thủ Song Sát! Khi đến gần thì Hách Liên huynh đệ vội vàng thi lễ chào mọi người.
Hành lễ xong thì Hạ Hầu Lam liền khai khẩu:
-Bây giờ mọi người đã tề tựu, tại hạ muốn nói cho chư vị biết một chuyện đại sự, ngàn vạn lần không thể tiết lộ chuyện này ra ngoài, bằng không toàn bộ chúng ta sẽ lâm nguy !

La Chấn Vũ nói:
-Hiền điệt yên tâm, xin cứ nói ra đi !
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
-Tại hạ đã chế ra một phiến Ngọc Thiềm Thừ, bất luận là kích thước, hình thức hoặc chất ngọc đều giống hệt Ngọc Thiềm Thừ thật, chờ đến tối ngày thứ ba sẽ đưa ra để bọn chúng đi đoạt. Nhân lúc bọn chúng náo loạn đoạt Ngọc Thiềm Thừ, chúng ta có thể ra tay quét sạch.
Hách Liên huynh đệ im lặng lắng nghe, trên mặt không có chút dị sắc.
La Chấn Vũ vỗ tay tán thưởng:
-Tốt, cứ làm như vậy ! Hiền điệt, còn chuyện gì khác không ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
-Không, chỉ có điều chuyện này quan hệ đến an nguy của La gia, ngàn vạn lần không được tiết lộ !
La Chấn Vũ nói:
-Hiền điệt yên tâm, tuyệt không thể ...
Lão quay sang La Thanh Dương và phất tay nói:
Đương nhi, ba các ngươi đi đi, đêm nay phải tăng cường giới bị hơn nữa, hiểu chưa ?
La Thanh Dương đáp một tiếng rồi đưa Hách Liên huynh đệ cáo biệt mà đi ra !
Chờ ba bóng người dần khuất, Hạ Hầu Lam chau mày nói:
-Lão bá, mọi người cũng nên đi theo ám sát nhưng phải cẩn thận, chớ để bọn họ cảm thấy kinh hoảng !
La Chấn Vũ gật đầu nói:
- Được, chúng ta đi !
Một tiếng “đi” vừa phát thì mấy bóng người lập tức rời khỏi đại sảnh, tất cả cùng đi về phía hậu viện.
Trong hậu viện, La Thanh Dương và Độc Thủ Song Sát Hách Liên huynh đệ đang trầm mặc bước đi.
Đột nhiên lão nhị Hách Liên Địa khai khẩu:
-Tam thiếu gia, tại hạ cảm thấy đau bụng quá, tại hạ đi một lát sẽ quay lại ngay!
La Thanh Dương bật cười, nói:
- Đi đi, đi nhanh về nhanh nhé !
Hách Liên Địa đáp một tiếng rồi một mình vượt lên trước chạy thẳng đến chỗ thâm sâu ở hậu viện. Nơi này là một bãi cỏ gần sát với tường rào, trên bãi cỏ này có một ngôi nhà tranh nho nhỏ dùng để chứa củi. Hách Liên Địa nhẹ nhàng đi tới ngôi nhà tranh rồi cẩn thận

đẩy cửa bước vào trong.
Một lát sau, khi hắn quay ra thì trong tay có thêm một vật sống, đó là một chú chim bồ câu đưa thư. Hách Liên Địa quét mục quang nhìn tứ phía rồi vung tay định thả cho bồ câu bay đi. Đột nhiên, trong bóng tối có tiếng quát trầm hùng vang lên:
-Các hạ, khoan đã !
Hách Liên Địa cả kinh thất sắc, hắn nhìn lại thì thấy có năm người từ trong bóng tối bước ra, đó chính là Hạ Hầu Lam, La Chấn Vũ, Thanh Uy, Thanh Phi và Lý Thiên Huyền!
Hách Liên Địa vội buông tay cho con bồ câu vỗ cánh bay lên, còn bản thân hắn cũng quay người định chạy. Nhưng Hạ Hầu Lam đã cười nhạt, nói:
-Các hạ muốn đùa với ta à, ngươi còn kém nhiều lắm!
Một lời chưa dứt thì thân hình chàng đã tung lên như sao xẹt, hữu thủ chụp ra, con bồ câu lập tức nằm gọn trong tay. Thân hình còn đang trên không thì hữu chưởng cũng khẽ phất ra cùng với tiếng quát:
-Xuống mau!
Hách Liên Địa vừa mới tung người lên thì đã bị chưởng lực đẩy xuống, hắn lảo đảo lui mấy bước.
Hạ Hầu Lam cũng hạ người xuống, chàng khoát tay ngăn Thanh Uy, Thanh Phi và Lý Thiên Huyền đang định bổ tới, đoạn mỉm cười, nói:
-Hắn chạy không thoát đâu, tại hạ còn có chuyện muốn hỏi hắn.
Ba người bọn Lý Thiên Huyền đều trừng mắt mà nhìn, song không ai dám tự tiện hành động.
Hạ Hầu Lam đưa con bồ câu tới trước và cười nhạt, nói:
-Tuyết Linh, đây là loại bồ câu quý hiếm, để ta xem thử nó chuyển đi cho các hạ những gì? Nói đoạn, chàng mở một cuộn giấy nhỏ dưới chân bồ câu ra.
Lúc này sắc diện của Hách Liên Địa xám xịt như tử thi, hắn không nói và cũng không động đậy.
Hạ Hầu Lam mở cuộn giấy ra xem và bất giác chau mày nói:
- Đây là chữ gì, vẽ bùa vẽ chú gì thế ?
Không sai, trên mảnh giấy nhỏ vẽ đầy những hình ngoằn ngoèo, chỉ cần nhìn vào là biết ngay không phải chữ, song cũng chẳng biết có thị ý gì?
Bỗng nhiên Hạ Hầu Lam bật cười rồi nói:
-Ta hiểu rồi, hai ngươi xuất thân là môn hạ Tây Vực, và cũng đến từ Tây Vực, có lẽ đây là chữ Tây Vực rồi, đúng không?
Hách Liên Địa vẫn bế khẩu như nêm, hắn không nói gì.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
-Có thể phiền các hạ một chút không, nói cho ta biết đây là ý gì ?
Trong mắt Hách Liên Địa chợt hiện hàn quang, đột nhiên hắn khai khẩu:
-Có thể đây là thông tin cho bản môn, ta muốn báo cho bản môn biết, tạm thời huynh đệ ta không thể trở về Tây Vực, muốn ở lại giúp La gia tai qua nạn khỏi rồi sau đó mới tính !
Hạ Hầu Lam "à" một tiếng rồi mỉm cười, nói:
-Nói vậy, đây là hảo ý đầy nhân nghĩa của các hạ rồi !
Hách Liên Địa lạnh lùng nói:
-Vốn là như vậy!
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
-Tại hạ có chỗ không hiểu ! Tây Vực môn và La gia không thân thiết cũng chẳng phải thù địch, tại sao nhị vị không ngại đường xa vạn dặm để đến Trung Nguyên giúp La gia như vậy ?
Hách Liên Địa nói:
-Rất đơn giản, người Trung Nguyên các ngươi có câu "Sĩ vị tri kỷ giả tử" (kẻ sĩ vì tri kỷ mà chết) ...
Hạ Hầu Lam nói:
-Hay cho câu "Sĩ vị tri kỷ giả tử", các hạ có thật không?
- Đương nhiên là thật, các hạ có thể đọc trên mảnh giấy đó ...
- Đó là các hạ cố tình làm khó tại hạ rồi, làm sao tại hạ đọc hiểu được?
-Vậy thì ta chẳng còn cách nào !
-Nhưng tại hạ có đấy, sợ rằng sau khi mảnh giấy này đưa ra ngoài thì La gia khó qua được nguy nan !
Hách Liên Địa biến sắc, nhưng hắn liền lạnh lùng nói:
-Nếu ngươi không tin thì ta cũng chẳng biết làm thế nào !
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
-Hách Liên Địa, các hạ cho rằng tại hạ không biết chữ Tây Vực chăng ?
Hách Liên Địa cả kinh, nhưng hắn liền bình tĩnh nói:
-Vậy thì càng tốt, ngươi đã hiểu được thì phải biết những điều ta vừa nói là thật !
Hạ Hầu Lam nói:
-Ta biết là các hạ không thể nói dối, nhưng ý tứ viết trên mảnh giấy này chẳng khác những gì ta vừa dặn dò, ngươi không tin thì ta đọc cho ngươi nghe nhé !
Nói đoạn, chàng lẩm nhẩm đọc một hồi, Hách Liên Địa rùng mình thất sắc, hắn định tung người đào tẩu nhưng đáng tiếc là đã quá

muộn. Thân hình Hạ Hầu Lam lướt tới như chớp, ngũ trảo như móc câu chụp vào vai phải Hách Liên Địa, chỉ nghe hắn kêu “hự” một tiếng rồi khuỵu xuống !
Hạ Hầu Lam quay sang nói với La Chấn Vũ:
-Lão bá, maus ai người áp giải Hách Liên Thiên đến đây !
Thần sắc của La Chấn Vũ lúc này rất khó coi, lão không nói gì mà chỉ phất tay ra hiệu cho Lý Thiên Huyền. Lý Thiên Huyền vừa định cất bước thì chợt nghe Hạ Hầu Lam nói:
-Khoan đã , Lý tổng quản, tam thiếu gia có phải là đối thủ của Hách Liên Thiên không?
Lý Thiên Huyền nói:
-Sợ rằng còn kém Hách Liên Thiên một bậc !
Hạ Hầu Lam nói:
-Vậy trước tiên phải tách tam thiếu gia ra xa hắn ...
Lý Thiên Huyền gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, nhưng lão vừa định cất bước thì đột nhiên nghe một tràng cười nhạt truyền tới, tiếp theo là một giọng nói khàn khàn:
-Không cần mời ta tự đến rồi, chỉ có điều tam thiếu gia không muốn rời xa ta nửa bước.
Mọi người đều kinh tâm động phách, La Chấn Vũ liên tục biến sắc, lão muốn tung người phóng tới nhưng lại không dam, chỉ vì Hách Liên Thiên đang từ trong bóng tối bước ra, một tay hắn án vào giữa lưng tam thiếu gia La Thanh Dương, sắc diện của La Thanh Dương tái nhợt, trông rất kinh người!
Hách Liên Thiên dừng bước ngoài xa trăm trượng rồi cười nhạt, nói:
-Các ngươi kẻ nào dám manh động, ta chỉ cần nhá chút chưởng lực thì tâm mạch của tm thiếu gia lập tức đứt đoạn ngay !
Đây không phải là hư ngọn dọa người, mà là sự thật, có thể xảy ra bất kỳ lúc nào !
Quần hùng tại đương trường đều là cao thủ, ai lại không hiểu sự lợi hại này ?
La Chấn Vũ nộ khí nói:
-Hách Liên Thiên, La gia đãi huynh đệ các ngươi không bạc mà!
Hách Liên Thiên lạnh lùng nói:
- Điều đó cũng chẳng có ích gì, trong lúc này, huynh đệ bọn ta từng chịu ơn người khác còn thâm hậu hơn.
Chợt nghe Hạ Hầu Lam phá lên cười rồi nói:
-Hách Liên Thiên , ngươi nói là Tây Vực môn chăng ?
Hách Liên Thiên nói:
-Trong Tây Vực môn đã chẳng còn hai người huynh đệ bọn ta rồi !

Hạ Hầu Lam nói:
-Nói vậy, hai ngươi đã bị trục xuất khỏi sư môn à ?
- Đó là chuyện riêng của huynh đệ ta, ngươi quản không được đâu !
-Thảo nào hai ngươi có nhà mà không thể về. Hách Liên Thiên, ngươi chịu sự sai khiến của ai vậy ?
-Nực cười! Hạ Hầu Lam, ngươi tưởng là ta sẽ nói sao ?
-Ngươi không nói thì ta cũng biết, người đó kêu bằng Án Tử Phong, phải không?
Song mục Hách Liên Thiên đột hiện sát quang, hắn cười nhạt nói:
-Vậy thì ngươi hà tất phải hỏi nhiều ? Hãy đi tìm lão ta mà hỏi!
Hạ Hầu Lam nói:
- Đến lúc cần thiết, tự nhiên ta đi tìm lão ta !
Hách Liên Thiên nói:
-Ta hy vọng càng nhanh càng tốt, bây giờ, Hạ Hầu Lam, hãy thả người anh em của ta ra !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
-Ngươi tưởng là ta sẽ thả sao !
-Ta cho rằng ngươi nên thả, nhưng không thả cũng chẳng sao, chúng ta lấy một đổi một , không bên nào thua thiệt cả !
-Ngươi định đưa La tam thiếu gia đi chăng ?
-Tất nhiên, ngươi không ha huynh đệ của ta thì ta phải đưa hắn đi, dù sao ta cũng phải đưa đi một người, không phải hắn thì tất phải là huynh đệ của ta !
-Nói hay lắm, ngươi cho rằng ngươi có thể ra được phạm vi của La gia chăng ?
Hách Liên Thiên cười nhạt, nói:
- Điều đó phải thử xem rồi mới biết.
Hạ Hầu Lam nói:
-Muốn ta thả huynh đệ của ngươi cũng không khó, nhưng trước tiên ngươi phải thả tam thiếu gia ra.

Hồi 17
Độc Thủ Liên Thi

Hách Liên Thiên cười nhạt nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi tưởng ta là đứa trẻ lên ba à !
Hạ Hầu Lam nói:
- Ngươi phải hiểu rằng, nếu ngươi không thả tam thiếu gia thì ngươi sẽ không rời khỏi La gia được !
Hách Liên Thiên lại cười nhạt, nói:
- Ta càng hiểu rằng, nếu ta thả hắn thì huynh đệ bọn ta càng không thể ra khỏi La gia !
- Vậy ngươi dám làm gì tam thiếu gia ?
- Vì huynh đệ của ta, tạm thời ta không dám làm gì hắn cả, nhưng Hạ Hầu Lam ngươi cũng chẳng dám làm gì huynh đệ của ta đâu !
- Điều đó chưa chắc, La lão anh hùng có đến ba nhi tử mà ngươi chỉ có hai huynh đệ, lấy một đổi hai cũng đáng lắm chứ, vì võ lâm thiên hạ cũng đáng lắm chứ ?
La Chấn Vũ nghe vậy thì chấn động tâm thần, lão xen vào:
- Hiền điệt, ngươi nói đúng lắm, ta còn đến hai nhi tử, nếu thả hai tên khốn kiếp này thì võ lâm tất sẽ gặp nhiều tai họa, nhi tử của ta có thể hy sinh vì đại nghĩa, Dương nhi ...
La Thanh Dương kêu lên:
- Phụ thân, đừng lo cho hài nhi, một thân đổi lấy một đại cuộc võ lâm thì hài nhi chết cũng oanh liệt lắm !
Phụ tử La gia đều là nhân vật hào hùng, khiến ai ai cũng khâm phục !
Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh dị quang, chàng khẽ gật đầu và nói:
- Hách Liên Thiên, ta đồng ý với ngươi ...
La Chấn Vũ vội nói:
- Hiền điệt, ngươi ...
Hạ Hầu Lam tiếp lời:
- Lão bá, tam đệ là người thế nào ? Đem đổi hai tên khốn kiếp này thì không đáng đâu !
La Chấn Vũ cất giọng run run nói:
- Hiền điệt, La Chấn Vũ ta không phải là người không hiểu đại nghĩa, ngươi không cần ...
Hạ Hầu Lam nói:

- Nhưng lão bá đã giao cho tiểu điệt toàn quyền xử lý mà ?
La Chấn Vũ cười một cách bi thương, lão nói:
- Ta hiểu là hiền điệt vì La gia, nhưng lại hãm La gia vào chỗ bất ...
Chữ "nghĩa" chưa phát ra thì Hạ Hầu Lam đã cắt lời, nói:
- Lão bá, tại hạ đã toàn quyền thì việc này lão bá không thể ...
Chàng quay sang nói với Hách Liên Thiên:
- Hách Liên Thiên, ngươi có nghe thấy không ?
Hách Liên Thiên nói:
- Nghe rồi, nhưng ta muốn ngươi thả người trước.
Hạ Hầu Lam nói:
- Hách Liên Thiên, Hạ Hầu Lam ta trọng lời hứa như sinh mạng, tuyệt không thể ...
Hách Liên Thiên cười nhạt, nói:
- Không cần biết chuyện quan hệ đến sinh tử của huynh đệ bọn ta nên ta không dám dễ dàng tin bất kỳ người nào !
Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam đột nhiên dựng lên, tuy nhiên chàng vẫn bình tĩnh nói:
- Hách Liên Thiên, sau khi ta thả huynh đệ của ngươi rồi, nếu ngươi ...
Hách Liên Thiên cắt lời, nói:
- Tất nhiên là ta sẽ lập tức phóng thích La tam thiếu gia, nếu ta đả thương hắn thì nhất định là huynh đệ bọn ta đi không được rồi !
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Nói rất phải, ngươi biết vậy thì tốt ...
Chàng định buông tay thả Hách Liên Địa ra thì đột nhiên nghe Hách Liên Thiên nói:
- Hạ Hầu Lam, Hách Liên Thiên ta không phải là kẻ hồ đồ, nếu ngươi dám giở trò gì trên người huynh đệ ta thì đừng trách ta cũng dùng thủ đoạn như vậy đối phó La tam thiếu gia !
Hạ Hầu Lam nói:
- Đừng có lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử, Hạ Hầu Lam ta không phải hạng người như vậy đâu !
Nói đoạn, chàng trở tay đẩy Hách Liên Địa tới trước, tên này lảo đảo rồi xông thẳng đến trước mặt La Thanh Dương.
Hạ Hầu Lam nói:
- Hách Liên Thiên, đến lượt ngươi đấy !
Hách Liên Thiên cười một tràng âm hiểm, hắn lắc đầu nói:
- Đừng vội, ta chỉ mời La tam thiếu gia đưa huynh đệ ta đi một đoạn đường thôi !
Mọi người nghe vậy đều biến sắc, song mục Hạ Hầu Lam xuất hiện

hàn quang, chàng nói:
- Hách Liên Thiên, ngươi dám lừa ta à ?
Hách Liên Thiên thản nhiên nói:
- Đây không thể gọi là lừa ngươi, ngươi thừa biết nếu ta thả La tam thiếu gia bây giờ thì huynh đệ bọn ta không thể rời La gia một bước mà !
Hạ Hầu Lam nói:
- Ta hứa một lần nữa, ngươi thả tam thiếu gia rồi đi đi, ta tuyệt đối không ...
Hách Liên Thiên lắc đầu, nói:
- Không được, ta không thể tin ngươi !
La Chấn Vũ quát lớn một tiếng rồi định tung người bổ nhào tới. Hạ Hầu Lam nhanh tay lẹ mắt giữ lão ta lại, chàng nhìn về phía Hách Liên Thiên và nói:
- Hách Liên Thiên, vậy làm sao ta có thể tin được ngươi ?
Hách Liên Thiên cười nhạt, nói:
- Sự thật bây giờ ngoài việc ngươi phải tin ta ra thì chẳng còn cách nào khác !
Hạ Hầu Lam nói:
- Được, các ngươi đi đi, nhưng nếu các ngươi giở trò gì làm tổn hại La tam thiếu gia một sợi tóc thì dù chân trời góc bể ta cũng truy giết các ngươi đấy, đi !
Hách Liên Thiên cười nhạt, nói:
- Ngươi yên tâm, xưa nay Hách Liên Thiên ta cũng nói một là một, lão nhị, đi thôi !
Lời vừa dứt thì hắn xuất chỉ điểm vào mạng sườn trái của La Thanh Dương, thân hình tam thiếu gia lắc lư rồi ngã xuống, Hách Liên Thiên liền cắp La Thanh Dương vào ngay hông rồi cùng Hách Liên Địa tung người vượt qua tường mà đi !
Khi bọn Hạ Hầu Lam lướt lên đầu tường thì thấy huynh đệ Hách Liên cắp La Thanh Dương phi như bay trong màn đêm, hiện đã ở ngoài xa trăm trượng. Đột nhiên cả hai dừng bước, thả La Thanh Dương xuống rồi lại phi thân đi tiếp !
Hạ Hầu Lam nhẹ nhõm trong lòng, chàng nói:
- Cũng không đến nỗi thất tín, chư vị dừng ở đây, tại hạ đi đón La tam đệ về !
Nói đoạn chàng tung người phi thân lướt đi như đại ưng ! Đi về trăm trượng, đối với Hạ Hầu Lam chẳng khác trong gang tất, vì vậy trong chớp mắt chàng đã về tới nơi. Chàng vội vàng trao La Thanh Dương cho La Chấn Vũ và nói:

- Lão bá, tiểu điệt phải đi tìm manh mối đây, sợ chậm một bước là không kịp !
Chàng phất tay một cái, con bồ câu đưa thư lập tức vỗ cánh bay đi ! Hạ Hầu Lam cũng theo hướng bồ câu bay đi mà phi thân lướt đi, chớp mắt đã mất hút tung tích ...
Chim bồ câu bay cao trên bầu trời đêm, Hạ Hầu Lam lướt theo bên dưới, thủy chung vẫn bám sát theo nó. Sau khi ra khỏi thành Kim Lăng, qua Bắc Cực Các, vòng sang Huyền Võ Hồ, vượt Tử Kim Sơn xuyên Quan Âm Môn, trước mắt con bồ câu tựa như một điểm hàn tinh trong bầu trời đêm. Đột nhiên, bồ câu xếp cánh rồi chúi thẳng xuống đất, thoáng chốc đã mất dạng. Nhưng Hạ Hầu Lam đã kịp nhận biết nơi này, đó là Yến Tử Cơ !
Yến Tử Cơ là một danh lam thắng cảnh đặc biệt của Kim Lăng, ba mặt có sông bao bọc, mặt còn lại nhìn sang Bát Quái Châu Cơ là một mỏm đá lớn, vách đá thẳng đứng và nhẵn bóng như hai cánh chim yến xòe ra, hình thế như chim yến đang bay, do vậy mới có tên là Yến Tử Cơ !
Mỏm đá nhô cao khỏi mặt nước chừng bảy tám chục thước, trên đỉnh có Ngư Bi Đình, từ đây nhìn ra đại giang cuồn cuộn, gió lộng căng buồm, sau lưng là núi, trước mặt là nước, phong cảnh thật hùng vĩ vô cùng. Hạ Hầu Lam thừa biết Yến Tử Cơ căn bản không phải là nơi để ẩn ấp, và dường như không thể lấy nơi này làm sào huyệt.
Nhưng chàng lại thấy rõ ràng con bồ câu đưa thư kia đã chúi xuống Yến Tử Cơ ! Bỗng nhiên chàng nghĩ đến một nơi, đó là mười hai huyệt động dọc triền núi của Yến Tử Cơ, đây là nơi ẩn thân tuyệt vời, vừa bí mật vừa ổn thỏa ! Vừa nghĩ đến đây thì song mục của chàng cũng đột hiện hàn quang, thân hình lập tức tung lên rồi phi như bay về phía Yến Tử Cơ.
Nhưng ngay lúc đó, đột nhiên có hai bóng bạch y thấp thoáng từ trên đỉnh Yến Tử Cơ phi xuống như bay, dưới ánh trăng mờ lạnh lẽo, trông hai bóng bạch y cứ như đôi tiên nữ từ trời bay xuống. Nhưng Hạ Hầu Lam lại chấn động toàn thân, vì chàng nhận ra đó là hai mẹ con Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh.
Tuy bất ngờ và kinh ngạc nhưng phản ứng của chàng cực kỳ mau lẹ, chàng lách người qua trái rồi nấp vào sau một phiến đá. Song thật đáng tiếc là đã muộn, một giọng lanh lảnh như chuông phá tan màn đêm tịch lặng đã cất lên, Bạch y mỹ phụ khai khẩu:
- Hạ Hầu Lam, ngươi đến đó à ?
Hạ Hầu Lam lại rùng mình. Nhưng chàng vẫn nấp mà không động

đậy !
Bạch y mỹ phụ quét mục quang nhìn một vòng rồi bật cười, nói:
- Đường đường là võ lâm thiên hạ đệ nhất, uy danh Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma chấn động giang hồ, đã dám đến đây gặp hai mẹ con ta tại đây mà lại không dám xuất đầu lộ diện, há chẳng phải ...
Hạ Hầu Lam tung mình lướt ra và cười nhạt nói:
- Hạ Hầu Lam ở đây, các hạ muốn gì ?
Bạch y mỹ phụ và Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh hơi giật mình nên vội lui lại một bước, nhưng Bạch y mỹ phụ lập tức lấy lại bình tĩnh, bà mỉm cười nói:
- Không ngờ Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma cũng sợ khiêu khích, thật là ngoài liệu đoán của người ta ...
Hạ Hầu Lam chau mày, nói:
- Nói vậy, các hạ không biết là tại hạ sẽ theo đến à ?
Bạch y mỹ phụ lắc đầu, nói:
- Ngươi nhầm rồi, đừng cho rằng chỉ có ngươi là thông minh, còn người khác đều hồ đồ ngốc nghếch, con bồ câu Tuyết Linh của ta đã lọt vào tay ngươi thì ta biết nhất định ngươi sẽ theo nó mà đến ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Không sai, các hạ đoán đúng rồi, bây giờ tại hạ đã tới thì sao nào ?
Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói:
- Như thế rất tốt, ta khỏi phải tốn công đi tìm ngươi ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, hỏi:
- Tìm tại hạ làm gì ?
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Hận cũ thù mới, ta hận là không thể băm vằm ngươi làm trăm mảnh, nghiền nát xương ngươi ra tro cho hả dạ !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:
- Cái gì gọi là thù mới, cái gì gọi là hận cũ ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Ta không muốn nhắc đến hận cũ nữa, nhắc đến là ta hận không thể lôi Hạ Hầu Nhất Tu từ nơi ẩn nấp ra mà bằm lão ta thành ngàn mảnh ! Còn thù mới thì ta có thể nói cho ngươi biết, ngươi phá hỏng đại sự của ta rồi ...
Hạ Hầu Lam càng ngạc nhiên, chàng hỏi:
- Tại hạ phá hỏng đại sự gì ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Là chuyện của Kim Lăng La gia, tại sao ngươi phải chọc tay vào ?
Hạ Hầu Lam “à” một tiếng rồi nói:

- Thì ra chuyện của Kim Lăng La gia là kiệt tác của các hạ ...
Bạch y mỹ phụ thản nhiên nói:
- Không sai, ngươi biết được thì tốt !
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy, tại hạ xin hỏi Kim Lăng La gia có thân thù đại hận gì với các hạ ?
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- La Chấn Vũ không có thù hận gì với ta, nhưng lão ta không nên là thân thuộc với Hạ Hầu Nhất Tu !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nói vậy, phàm người nào có quan hệ với tiên sư thì đều bị các hạ liệt vào hàng đáng bị giết hại ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Ngươi cũng khá thông minh đấy, biết vậy thì tốt !
Hạ Hầu Lam hỏi tiếp:
- Các hạ định làm gì đối với La gia ?
Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói:
- Rất đơn giản, binh khí của ta chẳng cần nhuốm máu, trước tiên mượn tay võ lâm thiên hạ trừ đi Kim Lăng La gia, sau đó lại chờ cơ hội quăng một mẻ lưới tóm gọn võ lâm thiên hạ !
Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:
- Nói vậy, các hạ đâu chỉ đơn thuần là báo thù !
- Đương nhiên ta còn muốn xưng bá thiên hạ, lãnh đạo võ lâm !
- Dã tâm quả nhiên không nhỏ, thế các hạ và tiên sư rốt cuộc có thù hận gì ?
- Ngươi đi mà hỏi Hạ Hầu Nhất Tu, tự nhiên lão ta sẽ nói cho ngươi biết !
- Chẳng phải tại hạ đã nói là tiên sư đã khứ thế rồi sao ?
- Ta không tin !
Hạ Hầu Lam chau mày, nhưng chàng lại thản nhiên nói:
- Các hạ không tin thì thôi vậy, tại hạ xin hỏi, thế Kim Lăng Đồng gia có thù hận gì với các hạ ? Lẽ nào Đồng gia cũng có quan hệ với tiên sư !
Bạch y mỹ phụ gật đầu, nói:
- Không sai !
Hạ Hầu Lam nghe vậy thì sững người, chàng nói:
- Chẳng phải các hạ luôn phủ nhận, kẻ giết hại gần trăm mạng của Đồng gia không phải là các hạ đó sao ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Dù sao thì cũng không giấu mãi được, sớm muộn gì rồi ngươi cũng

sẽ biết, chi bằng thừa nhận quách cho xong.
- Nói rất hay ! - Hạ Hầu Lam nói - Nói vậy kẻ bắt cóc Đồng cô nương cũng là các hạ ?
Bạch y mỹ phụ thản nhiên nói:
- Hiện tại cô ta đang ở bên ta đó !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:
- Chẳng phải các hạ nói cô ta là nữ nhi Bạch Tố Trinh của các hạ sao ?
Bạch y mỹ phụ lại thản nhiên nói:
- Đó là chuyện sau khi cả nhà Đồng Thiên Hạc bị sát hại, còn bây giờ cô ta kêu bằng Bạch Tố Trinh.
Hạ Hầu Lam như người đang ở giữa chín tầng mây, chàng ngạc nhiên nói:
- Tại hạ chẳng hiểu gì cả, Đồng cô nương sao có thể nhận kẻ thù của mình làm mẹ ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Ta không muốn nói nhiều về ân oán nhân quả bên trong chuyện này, ngày sau ngươi sẽ tự hiểu !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng tại hạ muốn biết ngay bây giờ ...
Bạch y mỹ phụ trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Cũng có thể, chỉ cần một biện pháp ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, hỏi:
- Biện pháp gì ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Sau khi ngươi tự điểm tàn huyệt, bằng không thì ngươi đi mà hỏi Hạ Hầu Nhất Tu, lão ta biết đấy !
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Cả hai đường này đều đi không thông, tại hạ muốn hỏi các hạ thôi !
Bạch y mỹ phụ cười nhạt nói:
- Trừ phi ngươi có thể khống chế được ta, bằng không ngươi chỉ đành chọn một trong hai đường đó !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Các hạ cho rằng tại hạ không thể chăng ?
Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói:
- Bản thân ngươi phải biết sức mình được bao nhiêu chứ ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Vậy chờ lát nữa thử qua rồi hãy nói, bây giờ tại hạ lại hỏi các hạ, các hạ biết thi triển Nhất Tàn Chỉ à ?
Bạch y mỹ phụ gật đầu thừa nhận:

- Đương nhiên, nếu không thì làm sao ta có thể giá họa cho ngươi ?
Hạ Hầu Lam chau mày, chàng nói:
- Tại hạ rất kỳ quái, làm sao các hạ biết thi triển Nhất Tàn Chỉ ?
Bạch y mỹ phụ cười cười, nói:
- Điều này cũng đáng để ngươi kinh ngạc, kỳ quái sao ? Ngươi muốn biết không ?
- Tất nhiên là muốn biết !
- Rất đơn giản, vẫn hai con đường đó, tùy ngươi chọn !
- Vẫn đi không thông, tại hạ muốn nghe các hạ nói thôi !
- Vậy thì đành chờ lát nữa ngươi khống chế được ta rồi hãy tính !
- Cũng được, tại hạ hỏi tiếp, Tứ Đại Hộ Pháp của Lý Thiên Huyền cũng do các hạ giết ?
Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói:
- Ta nghĩ rằng ngươi hỏi hơi thừa đấy !
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Tại hạ lại lấy làm kỳ quái, các hạ đã tự giết Tứ Đại Hộ Pháp của Lý Thiên Huyền thì tại sao lão ta lại có thể ...
Bạch y mỹ phụ cắt lời, nói:
- Muốn hiểu sự huyền ảo trong chuyện này thì ngươi cũng phải chọn một trong hai con đường đó !
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Thôi được, chúng ta gom cả ba làm một, thế hiện tại Thượng Quan cô nương đang ở đâu ?
Bạch y mỹ phụ trở tay chỉ ra phía sau và nói:
- Đang ở trong thạch động dưới Yến Tử Cơ, ở đó còn có một vị bằng hữu của ngươi đấy !
Hạ Hầu Lam sững người, chàng vội hỏi:
- Các hạ nói là ai ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Là kẻ phá hoại đại sự của ta, là lão trọc đáng chết đó chứ còn ai nữa ?
Hạ Hầu Lam không khỏi kinh ngạc - Cuồng hòa thượng đang ở đây sao, nếu vậy thì nhất định lão cũng đang bị giam cầm ! - Nghĩ đoạn, chàng buột miệng hỏi:
- Cuồng hòa thượng cũng đang ở trong thạch động à ?
Bạch y mỹ phụ lạnh lùng gật đầu, bà ta nói:
- Không sai, nếu không tin thì ngươi có thể xuống đó mà xem.
Hạ Hầu Lam nói:
- Tất nhiên là tại hạ phải xuống xem thử rồi, nhưng lão ta cũng bị các hạ cầm giữ à ?

Bạch y mỹ phụ nói:
- Lại hỏi thừa một câu, lẽ nào ta mời lão ta đến làm khách, hoặc giả bạn thân của lão ta cam tâm tình nguyện đến làm tù nhân của ta ?
Hạ Hầu Lam gật đầu mỉm cười, nói:
- Nói cũng phải, vậy lão ta lọt vào trong tay các hạ khi nào ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Sau khi chia tay với ngươi ở Ngũ Hà !
Tưởng rằng Cuồng hòa thượng chạy đi đâu, thì ra lão ta đã lọt vào tay Bạch y mỹ phụ thần bí quỷ quyệt này, nói vậy kẻ mưu hại Hạ Hầu Lam có lẽ không phải Cuồng hòa thượng rồi ! Trong chớp mắt, những hình ảnh thấy được dưới Hồng Trạch Hồ hiện ra trong đầu Hạ Hầu Lam, chỉ có hỏi chính Cuồng hòa thượng mới hiểu rõ được chuyện này, mới giải thích được nghi vấn này !
Hạ Hầu Lam muốn tung người phóng đi ngay nhưng trong tích tắc đó linh cơ đột hiện, chàng kiềm chế thân hình và nói:
- Theo lẽ thường, các hạ tuyệt không thể nói toạc cho tại hạ biết mọi chuyện một cách dễ dàng như vậy, càng không thể nói cho tại hạ biết nơi Thượng Quan cô nương bị giam, huống hồ là kèm theo Cuồng hòa thượng ...
Bạch y mỹ phụ gật đầu cắt lời, nói:
- Ngươi không hổ là nhân vật cao minh, đương nhiên là ta có dụng ý !
Hạ Hầu Lam hỏi:
- Có thể nói cho tại hạ nghe không ?
Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói:
- Chẳng có gì là không thể, ta muốn dùng hai người đó làm mồi dụ ngươi cắn câu rồi giam ngươi tại đây cùng hai người đó. Chờ ta thu thập La gia và võ lâm thiên hạ xong thì sẽ trở lại xử lý các ngươi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Các hạ tự nói âm mưu như vậy là ...
Bạch y mỹ phụ thản nhiên nói:
- Điều đó cũng chẳng có gì lạ !
- Ta nắm chắc là ngươi tất sẽ cắn câu !
Hạ Hầu Lam cười, nói:
- Vậy sao ? Sao các hạ biết ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Vì nếu ngươi bỏ mặc không quan tâm đến hai người đó thì đối với ta, hai người đó chẳng có chút giá trị gì để nói, đã vậy thì ta còn lưu giữ hai người đó làm gì ?
Hạ Hầu Lam nói:

- Các hạ cho rằng tại hạ không thể không cứu hai người đó ?
Bạch y mỹ phụ nói:
- Đương nhiên ! Ta còn cho rằng, tuyệt đối ngươi không dám có chút chậm trễ !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nói vậy, nếu tại hạ giải nguy cho La gia xong rồi trở lại là không kịp à ?
- Không sai, nhưng ta đoán chắc là ngươi tuyệt đối không thể làm như vậy !
- Nếu tại hạ cứu hai người đó rồi, đi cứu La gia thì sao ?
- Hừ, chỉ cần ngươi xuống thạch động dưới Yến Tử Cơ thì tuyệt đối không thể thoát ra được.
- Vậy thì tại hạ phải thử xem rồi mới biết !
Nói đoạn, chàng tung người phóng thẳng về phía Bạch y mỹ phụ ! Chàng nhanh nhưng Bạch y mỹ phụ cũng không chậm, giữa lúc thân hình chàng vừa động thì Bạch y mỹ phụ đã lôi ái nữ của bà ta, hai thân hình cùng ngã ngửa ra sau rồi rơi xuống vách núi ! Khi Hạ Hầu Lam lướt đến chỗ hai mẹ con Bạch y mỹ phụ vừa đứng thì chàng đã nghe tiếng nước sông vỗ rào rạt vào vách đá, dưới Yến Tử Cơ nước chảy cuồn cuộn với sóng bạc, song chẳng thấy tung tích hai mẹ con Bạch y mỹ phụ đâu cả !
Hạ Hầu Lam thừa biết là hai mẹ con bà ta đã chui vào mười hai thạch động, đồng thời chàng cũng biết rõ nơi đó cực kỳ hiểm ác, nhưng đúng như lời Bạch y mỹ phụ nói, chàng không thể không cứu hai người đó trước, và cũng không dám có chút chậm trễ ! Tuy nhiên, chàng không lập tức xuống ngay, chàng đứng bên trên đề khí vận công rồi nói:
- Hòa thượng, lão có dưới đó không ?
Chàng muốn thử xem những lời Bạch y mỹ phụ nói là thật hay giả ! Nào ngờ, lời vừa dứt thì lập tức có tiếng bên dưới truyền lên:
- Thí chủ, là ngươi phải không ?
Đúng là giọng của Cái Bang không sai ! Hạ Hầu Lam mừng rỡ, chàng vội nói:
- Hòa thượng, là tại hạ !
Cuồng hòa thượng lại kêu lên:
- A di đà Phật !
- Nếu ngươi không đến thì có lẽ hòa thượng ta chết rũ xương ở đây thôi. Mau xuống đây, nhớ đề phòng ám toán đấy !
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Hòa thượng yên tâm, tại hạ tự biết mà !

Hiện tại chàng thừa biết đây là mồi nhử nhưng cũng phải xuống mà nuốt thôi !
Lời vừa dứt thì chàng tung người lên, nhắm chuẩn tảng đá nhô ra ngoài rồi phi thân hạ xuống. Đương nhiên đối với chàng động tác này dễ như trở bàn tay, nhưng điều khiến chàng bất ngờ là chẳng có chút ám khí nào cả !
Không những chẳng có chút ám toán nào mà một chút động tĩnh cũng không có ! Lúc này, nơi này là thời điểm và điểm tuyệt nhất nếu muốn ám toán Hạ Hầu Lam, vì lúc này trời tối gió lớn trăng sáng mờ mờ, nước sông lại rào rạt bên tai, nếu có ám toán thì rất khó phát giác. Đáng tiếc là Bạch y mỹ phụ đã bỏ qua thời cơ tốt như vậy ! Có lẽ bà ta đã có dự đoán khác !
Hạ Hầu Lam đứng trên phiến đá ngầm vận công kiểm tra thân thể một lúc rồi quét mục quang nhìn vào mười hai huyệt động tối mò mò, đột nhiên chàng lên tiếng:
- Hòa thượng, lão đang ở trong động nào ?
Giọng Cuồng hòa thượng lại vang lên nhưng lại như truyền ra từ mười hai thạch động:
- Thí chủ, ngươi đang đứng trên phiến đá phải không ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Không sai, hòa thượng ...
- A di đà Phật ! - Cuồng hòa thượng nói - Ngươi phải đứng cho vững đấy, bên dưới sông sâu sóng cao, đá bên dưới cũng có thể đâm toạc thân ngươi, một khi sẩy chân rơi xuống là thành thiên cổ hận, đừng vì hòa thượng ta mà thêm tội nghiệt ...
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Đừng phí lời, hòa thượng, rốt cuộc lão ở thạch động nào ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Thí chủ nhìn qua hướng nam xem có cửa động nào lớn không ?
Hạ Hầu Lam ngước nhìn qua hướng nam, quả nhiên là có một cửa động lớn nhất, chàng liền nói:
- Có đấy, hòa thượng !
Cuồng hòa thượng nói:
- Đó kêu bằng Ngọc Hoàng Các trong các có Cổ Động Thiên, hòa thượng ta đang ở trong Cổ Động Thiên.
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Hoa Quả Sơn phúc địa, Thủ Liêm Động động thiên, hòa thượng, lão thành Mỹ Hầu Vương rồi ! Chờ đó, tại hạ đến ngay đây !
Nói đoạn, chàng tung người lướt ngang, hướng về cửa động lớn nhất ở phía nam mà bổ vào.

Vừa rồi, chàng đứng cả nửa ngày trên phiến đá mà chẳng có mũi ám khí nào, bây giờ vừa định hạ chân xuống cửa động thì đột nhiên có tiếng quát từ trong động phát ra:
(mất trang) Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng, đừng phí lời, tại hạ vào đây, lão lên tiếng chỉ đường cho tại hạ nhé !
Lời vừa dứt thì chàng lắc người tiến vào thạch động thâm sâu và tối mò mò ! Hình thế thạch động này quanh co khúc khuỷu, tối đến độ ngửa bàn tay không thấy ngón, dù có Cuồng hòa thượng lên tiếng chỉ đường nhưng Hạ Hầu Lam phải mất khá nhiều thời gian mới tìm tới địa điểm !
Nơi này có ánh đèn, nhờ ánh đèn nên có htể thấy nơi này đã là chỗ tận cùng của thạch động, nhưng ở nơi tận cùng đó lại có hai cánh cửa đã nửa khép nửa mở. Giọng nói của Cuồng hòa thượng phát ra từ sau hai cánh cửa đá đó ! Nhìn lại lên cửa đá vuông vắn thì thấy có ba chữ nằm ngang:
Cổ Động Thiên !
Hạ Hầu Lam liền nói:
- Hòa thượng, tại hạ đến đây !
Giọng Cuồng hòa thượng từ trong phát ra:
- Hòa thượng ta nghe rồi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nếu tại hạ bước vào thì cánh cửa đá này sẽ lập tức đóng ngay lại, lão có tin không ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Tất nhiên là hòa thượng ta tin !
- Hòa thượng, lão không thấy cô ta à ?
- Thí chủ, ngươi nói “cô ta” nào ?
- Hòa thượng, lão còn giả vờ hồ đồ làm gì ?
- À, thì ra là ngươi muốn nói đến người trong tim mình, hòa thượng ta có nhìn thấ, nhưng tính thời gian thì phải là tối hôm qua, còn hôm nay từ sáng đến giờ hòa thượng ta không thấy cô ta nữa !
Hạ Hầu Lam vội hỏi:
- Hòa thượng, vậy cô ta ở đâu ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Mười hai động thông với nhau, động nào cũng có chỗ giam người, nhưng không phải là dễ tìm.
Hầu Hạ Hầu Lam chau mày, nhất thời trầm mặc không nói gì.
Cuồng hòa thượng lại nói:
- Thí chủ, lẽ nào ngươi muốn cứu cô ta trước rồi mới cứu ta ?

Hạ Hầu Lam nhướng mày lên và nói:
- Hòa thượng, cứu lão trước cũng vậy thôi !
Cuồng hòa thượng bật ngươi, nói:
- Thế mới là bằng hữu tốt, ngươi đã nói vậy thì hòa thượng ta cũng chẳng ngại cho ngươi biết, nếu ngươi không cứu ta trước thì cả đời này cũng đừng mong tìm được cô ta !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:
- Nói vậy nghĩa là sao ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Ngươi cứu ta trước thì hòa thượng ta mới dẫn đường cho ngươi được chứ !
Hạ Hầu Lam thất cười, chàng nói:
- Nói rất phải, hòa thượng, tại hạ phải vào đây !
Nói đoạn, chàng đưa tay định đẩy cửa đá.
- Khoan đã, thí chủ !
Đột nhiên Cuồng hòa thượng khẽ kêu lên:
- Ngươi có nắm chắc là thoát được không ?
Hạ Hầu Lam thu tay lại và nói:
- Hòa thượng, lão hỏi điều này làm gì ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Hòa thượng ta tâm huyết phập phồng, bấm tay nhẩm tính, cảm thấy trong chuyện này có gian trá !
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Không sai, hòa thượng, vừa rồi Bạch y mỹ phụ đã nói cho tại hạ biết, bà ta muốn dùng hai người bọn lão làm mồi dụ tại hạ cắn câu mắc lưới !
- Đúng vậy ! - Cuồng hòa thượng nói - Nếu không thì làm sao bà ta để ngươi vào đây dễ dàng như vậy ? Thí chủ, theo hòa thượng ta thấy thì ngươi không thể vào trong cửa đá này, một khi vào sẽ vĩnh viễn ra không được đó !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ biết, nhưng hòa thượng, còn lão thì sao ? Tại hạ không thể không cứu hai người !
Cuồng hòa thượng nói:
- Hòa thượng ta cũng biết, nhưng nếu ngươi không cắn câu thì vị nữ bồ tát đó sẽ phải thi triển sát thủ, tiễn hòa thượng ta về tây thiên cực lạ,c hòa thượng ta được ứng kiếp torng “Phúc Địa - Động Thiên” này cũng là một khoái sự. Chỉ có điều, người trong lòng của ngươi ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Hòa thượng, đừng nói nữa, tại hạ không phải hạng người thấy chết

không cứu, huống hồ giữa lão và tại hạ còn có bốn chữ bằng hữu thâm giao ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Tuy nói như vậy nhưng ngươi ...
Ngừng giây lát, lão nói tiếp:
- Hòa thượng ta sao có thể lôi thêm một người sau lưng trước khi chết, hòa thượng ta gánh không nổi phần tội nghiệt này đâu !
Hạ Hầu Lam cười một tràng hào sảng rồi nói:
- Hòa thượng lão biết tại hạ có đến mấy mạng mà. Có câu: "Đại nạn không chết, tất có hậu phúc", tại hạ đã qua một lần đại nạn thì lần này chưa chắc phải chết ! Hòa thượng, tại hạ phải vào đây !
Lần này không chờ Cuồng hòa thượng lên tiếng, chàng lách người tiến vào cửa hang đá !
Vừa qua khỏi thạch môn thì quả nhiên nghe "ầm" một tiếng, hai cánh cửa đá lập tức đóng sầm lại !
Nghe giọng của Cuồng hòa thượng vang lên:
- A di đà Phật, tội lỗi, tội lỗi, lần này hòa thượng ta chết chắc rồi, nhưng có lẽ không thể nào lên được Tây Thiên cực lạc ! Thí chủ, ngươi hại người không ít đấy.
Hạ Hầu Lam không quan tâm đến chuyện hai cánh cửa đá sau lưng đóng chết lại, vì chàng đã đoán trước sẽ như vậy, chàng ngước mắt nhìn lên thì thấy phía trước đèn đóm sáng choang, dưới ánh đèn soi chiếu là một thần diện nho nhỏ, trên đỉnh nhẵn bóng, tứ phía cũng nhẵn bóng !
Trên đỉnh thần diện có ba chữ sơn son nằm ngang:
Ngọc Hoàng Các ! Trước thần diện có một chiếc thạch kỷ, hai trụ đá có rồng cuốn, Cuồng hòa thượng bị trói chặt tay chân vào trụ đá bên trái. Nhưng dây trói chỉ là một loại dây thừng bình thường. Một sợi dây thừng như vậy có thể giữ chân được vị phong trần dị nhân kia sao ?
Hạ Hầu Lam đang kinh ngạc, định khai khẩu thì phía sau tượng đá vị Ngọc Hoàng Đại Đế truyền ra giọng nói lạnh lùng của Bạch y mỹ phụ:
- Hạ Hầu Lam, cuối cùng thì ngươi cũng cắn câu rồi !
Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng định khai khẩu thì Cuồng hòa thượng đã lên tiếng trước:
- Thí chủ, đừng phát tác, đó chỉ là một kẻ hở bằng đầu quyền thôi, bên kia là một vách đá dày, ngươi không làm gì được bà ta đâu !
Bạch y mỹ phụ lại cười nhạt, nói:
- Đại hòa thượng nói rất đúng, Hạ Hầu Lam, ngươi hãy bình tâm tĩnh khí nghe ta nói đây !

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Các hạ, tại hạ nghe đây !
Bạch y mỹ phụ cười khanh khách một tràng rồi nói:
- Trước tiên ta muốn nói cho ngươi biết, người trong tim ngươi đã được giam ở một nơi bí mật cách đây trăm dặm rồi, không còn trong mười hai thạch động này ...
Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam chợt dựng lên, nhưng chàng liền bình thản nói:
- Ngươi thật giảo trá, ta mắc lừa ngươi rồi !
Bạch y mỹ phụ nói:
- Thứ đến ta mời ngươi bồi tiếp vị hòa thượng này, chờ ta thâu thập La gia và võ lâm thiên hạ xong, ta sẽ trở lại nói chuyện lâu hơn với chư vị. Xin cáo biệt !
Lời dứt thì mọi thứ lập tức trở nên yên tĩnh ! Hạ Hầu Lam lắc đầu gượng cười.
Cuồng hòa thượng nói:
- Thí chủ, xem ra vị nữ bồ tát này không những lừa ngươi mà lừa luôn cả hòa thượng ta, bây giờ nghĩ lại, khi hòa thượng ta thấy Thượng Quan cô nương cũng chính là lúc cô ta bị đưa đi !
Hạ Hầu Lam nhìn kỹ lại thấy Cuồng hòa thượng từ đầu đến chân đều tề chỉnh như thường, tăng y đã không thấy chỗ nào rách nát mà người cũng chẳng có gì tiều tụy. Chàng ngạc nhiên hỏi:
- Hòa thượng, lão bị giam ở đây bao lâu rồi ?
Cuồng hòa thượng chậm rãi lắc đầu, nói:
- Chưa bao lâu, chẳng qua là bốn năm ngày thôi !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Có lẽ lão rất mãn nguyện ?
Cuồng hòa thượng cũng cười cười, nói:
- Đói thì có thịt ăn, khát thì có rượu uống. Ngoài chân tay không thể cử động ra thì hòa thượng ta cảm thấy có phần thoải mái hơn thường ngày.
Hạ Hầu Lam quét mục quang nhìn vào chân tay Cuồng hòa thượng và nói:
- Hòa thượng, sợi dây cỏn con này ...
Cuồng hòa thượng tiếp lời:
- Ngươi nhìn không ra sao ? Tâm địa vị nữ bồ tát này quả là tàn độc, bà ta đã khống chế huyệt đạo của hòa thượng ta rồi đừng nói là sợi dây thừng này, dù là sợi dây nhỏ hơn thì hòa thượng ta cũng chẳng biết làm thế nào !
Hạ Hầu Lam mỉm cười và bước lại, chàng dùng tay cắt đứt sợi dây

thừng mở trói rồi sau đó giải huyệt cho Cuồng hòa thượng. Cuồng hòa thượng liền vươn tay duỗi chân và nói:
- Bây giờ tốt rồi ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Hòa thượng bớt cuồng điên lại đi, nghĩ biện pháp ra khỏi nơi này là quan trọng.
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Đừng vội, cũng bớt phí cân não đi, đời này kiếp này ngoài vị nữ bồ tát đó nương ngọc thủ ra thì chúng ta đừng mong ra khỏi nơi này !
Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng hỏi:
- Hòa thượng, thật không ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Lẽ nào hòa thượng ta không muốn ra khỏi nơi này ? Ngươi cho rằng hòa thượng ta thích nơi này lắm chăng ?
Hạ Hầu Lam cảm thấy cõi lòng trầm xuống, chàng im lặng không nói gì.
Cuồng hòa thượng cười ha ha rồi nói:
- Thí chủ, đã đến thì tất sẽ an, dù sao thì chúng ta cũng ra không được rồi. Sao không thư thái tâm trí một chút, ngồi xuống đây nói những chuyện sau khi cách biệt ?
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Hòa thượng, lão không biết đấy thôi, cá nhân tại hạ bị khốn ở đây là chuyện nhỏ, nhưng vì tại hạ bị nguy khốn mà Kim Lăng La gia và võ lâm thiên hạ bị lâm nguy mới là chuyện lớn.
Cuồng hòa thượng nói:
- Hòa thượng ta đã biết đại khái chuyện này rồi, dù ngươi có lo lắng vội vàng cũng chẳng ích gì, nào nào, ngồi xuống chúng ta nói chuyện khác thôi !
Sự thực quả là như vậy, dù Hạ Hầu Lam lo lắng và nôn nóng đến mấy cũng chẳng ích gì, chàng khẽ thở dài một hơi rồi ngồi xuống đất, Cuồng hòa thượng cũng ngồi xếp bằng đối diện với chàng ! Sau khi an tọa thì Cuồng hòa thượng nói:
- Từ khi hòa thượng ta bị nữ bồ tát đó giam giữ thì đã thấy không ít chuyện, thí chủ nghe nói suýt chút nữa ngươi bị chết trong Hồng Trạch Hồ ...
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Đừng nhắc thì hơn, nhắc đến là tại hạ muốn tìm hòa thượng lão thanh toán, lão đã hại tại hạ quá nhiều ...
Cuồng hòa thượng lắc đầu mỉm cười, nói:
- A di đà Phật, ngàn vạn lần thí chủ chớ nghĩ oan cho người tốt, hòa

thượng ta chỉ nghĩ cho thí chủ ngươi và người trong tim ngươi, nếu không vì hai các ngươi thì ...
Hạ Hầu Lam khoát tay, cắt lời nói:
- Hòa thượng, lão đã biết đại khái chuyện ở Hồng Trạch Hồ rồi phải không ?
Cuồng hòa thượng gật đầu nói:
- Hòa thượng ta nghe được không ít, chỉ không biết là đã toàn bộ hay chưa ?
Hạ Hầu Lam bèn thuật đại khái một lượt chuyện ở Loạn Thạch Sơn, cuối cùng chàng nói:
- Hòa thượng, lão có biết Lam y lão nhân đó là ai không ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Hòa thượng ta chỉ nghe bọn chúng xưng là lão chủ nhân. Nhưng lại không biết lão ta là ai. Theo hòa thượng ta thấy thì lão ta có lẽ là trượng phu của vị nữ bồ tát kia !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:
- Hòa thượng, lão nói hai người bọn họ là phu thê chăng ?
Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:
- Không sai, phải như vậy thôi !
Hạ Hầu Lam trầm mặc hồi lâu rồi nói:
- Hòa thượng, lão biết tại hạ cảm thấy lam y lão nhân đó giống ai không ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Hòa thượng ta chưa gặp lão ta thì làm sao ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Tại hạ cảm thấy lão ta giống Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên !
Cuồng hòa thượng trừng mắt nói:
- Thí chủ, ngươi chớ đẩy hòa thượng ta xuống mười tám tầng địa ngục âm Công Tôn Yến, vĩnh viễn không thể ...
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Hòa thượng, tại hạ chỉ cảm thấy giống ...
Cuồng hòa thượng gắt lên:
- Sao ngươi không nói lão ta giống chính ngươi ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng lại động sân si rồi. Nhưng thực ra lão ta cứ như là chính tại hạ !
Cuồng hòa thượng ngẩn người, lão ngạc nhiên hỏi:
- Thí chủ, nói vậy nghĩa là sao ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Đối với Hầu Thông Hải, lão ta rõ như lòng bàn tay, chẳng phải là

như chính tại hạ sao ?
Cuồng hòa thượng lạnh lùng nói:
- Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, theo hòa thượng ta thấy, nếu lần sau gặp lại thì thí chủ chết chắc rồi. Hòa thượng ta ...
Hạ Hầu Lam nhướng mày, Cuồng hòa thượng vội đổi giọng nói:
- Thực ra, chuyện lão ta hiểu rõ ngươi như lòng bàn tay, nói toạt ra là không đáng một xu !
Hạ Hầu Lam à một tiếng và nói:
- Hòa thượng, lẽ nào lão đã biết ?
Cuồng hòa thượng chớp chớp song mục, lão lạnh lùng nói:
- Nếu hòa thượng ta không biết thì đâu dám khoa trương khoác lác như vậy ?
Hạ Hầu Lam chú mục nhìn đối phương và nói:
- Vậy hòa thượng nói thử xem ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu, vẫn với giọng lạnh lùng, lão nói:
- Hòa thượng ta không dám nói !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên, chàng buột miệng nói:
- Cái gì, lẽ nào lão sợ ...
Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:
- Hòa thượng ta chỉ sợ lại rơi vào một chữ “giống” nữa thôi !
Hạ Hầu Lam bật cười, nói:
- Thì ra hòa thượng lão vẫn còn tức giận ? Hòa thượng, người xuất gia làm đệ tử phật môn mà sao sân si còn lớn như vậy ? Đừng để tại hạ phải nguyền rủa lão một lần nữa, nói đi thôi !
- A di đà Phật ! - Cuồng hòa thượng nói - Kỳ thực chẳng cần hòa thượng ta nói, ngươi là đương kim đệ nhất kỳ tài, chỉ hơi động não một chút là không khó hiểu được sự huyền ảo trong chuyện này !
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng, tại hạ biết là có lúc tại hạ không bằng lão ...
- Đừng có vỗ mông ngựa nữa ! - Cuồng hòa thượng trừng mắt quát khẽ - Có lúc hòa thượng ta không ăn ba thứ này đâu, uổng cho ngươi là đệ nhất kỳ tài, nghe đây ...
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Hòa thượng, tại hạ đã rửa tai chờ nghe đây !
Cuồng hòa thượng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi lên giọng hỏi:
- Hòa thượng ta hỏi ngươi, vị nữ bồ tát đó biết Nhất Tàn Chỉ phải không ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Không sai, bà ta đã thừa nhận !
Cuồng hòa thượng chậm rãi nói:

- Nhất Tàn Chỉ là thần công tuyệt kỹ độc môn, đâu phải bất kỳ ai cũng có thể thi triển ?
Vị nữ bồ tát đó biết thi triển công phu này thì biểu thị cho điều gì ?
Hạ Hầu Lam chau mày:
- Biểu thị rằng, bà ta tất có quan hệ sâu xa với tiên sư !
- Thế mới là đệ nhất kỳ tài !
Cuồng hòa thượng nói tiếp:
- Bà ta có quan hệ sâu xa với Hạ Hầu tiền bối thì lẽ nào không hiểu rõ ngươi ? Bà ta đã hiểu rõ ngươi thì tự nhiên lão kia cũng hiểu rõ ngươi như lòng bàn tay.
Hạ Hầu Lam ngớ người, chàng nói:
- Hòa thượng, sao lại nói vậy ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Xem ra con người của ngươi tâng lên không được rồi, vừa tâng ngươi một câu thì đã hồ đồ trở lại, thí chủ, ngươi quên rằng tám phần mười lão đó là trượng phu của bà ta !
Hạ Hầu Lam bật cười, chàng gật đầu nói:
- Đúng, hòa thượng, xem ra có lúc đích thị là tại hạ không bằng lão !
Cuồng hòa thượng nói:
- Ngươi lại tâng bốc hòa thượng ta rồi ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Hòa thượng, theo tại hạ biết thì tiên sư không thể cùng bà ta ...
Cuồng hòa thượng nói:
- Ngươi biết cái gì chứ ? Ngươi biết bà ta là ai không ?
Hạ Hầu Lam nhìn lão với ánh mắt nghi hoặc. Chàng hỏi:
- Hòa thượng, không lẽ lão biết bà ta là ai ?
- Đương nhiên !
- Vậy lão nói xem bà ta là ai ?
- Ngươi có nghe bốn chữ “La Sát phu nhân” chưa ?
- Hòa thượng, không lẽ bà ta là Ngân Khô Lâu Bạch Như Băng - từng uy chấn võ lâm năm xưa ?
Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:
- Xem ra kiến văn của ngươi cũng không hẹp ....
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Thảo nào tại hạ khó địch nổi công lực của bà ta, thì ra bà ta là ...
Đột nhiên chàng đổi giọng, nói:
- Hòa thượng, sao trước đây không nghe lão nói ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Hòa thượng ta cũng chỉ mới biết hai ngày nay thôi !
Hạ Hầu Lam truy vấn:

- Làm thế nào lão biết được ?
Cuồng hòa thượng thản nhiên nói:
- Nói ra chẳng đáng một xu, hòa thượng ta nghe lén đấy !
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Thì ra là vậy ...
Bỗng nhiên chàng đổi giọng nói tiếp:
- Nhưng làm sao bà ta lại có quan hệ sâu xa với tiên sư ?
Cuồng hòa thượng chậm rãi nói:
- Ngươi chỉ biết bà ta là La Sát phu nhân Bạch Như Băng, nhưng e rằng ngươi không biết vị La Sát phu nhân Bạch Như Băng này lại có một đoạn tình cảm với Hạ Hầu tiền bối ?
Hạ Hầu Lam sững người, nhưng chàng liền quát khẽ:
- Hòa thượng, lão chớ nói lung tung !
- Hòa thượng ta chẳng hề nói lung tung chút nào, đây cũng là điều ta nghe được, tin hay không tùy ngươi, nếu ngươi không muốn nghe ...
- Được, hòa thượng lão nói đi !
Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:
- Hòa thượng ta biết thế nào ngươi cũng muốn nghe mà ! ...
Lão hắng giọng rồi nói tiếp:
- Bấm đốt ngón tay mà tính thì vị La Sát phu nhân Bạch Như Băng này cũng phải gần ngũ tuần rồi. Tuy đã có tuổi nhưng phong vận vẫn còn, bây giờ như vậy thì năm xưa đủ biết diễm tuyệt như thế nào ...
Hạ Hầu Lam không nhịn được nên xen vào:
- Hòa thượng nói nghiêm túc đi !
Cuồng hòa thượng nói:
- Hòa thượng ta đang nói nghiêm túc đấy chứ, cây từ gốc mọc lên, chuyện cũng phải nói từ đầu, nếu cắt cỏ bỏ chỗ này chỗ nọ thì há có thể hiểu biết sự việc ? Còn nếu ngươi không muốn nghe thì thôi vậy ...
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Hòa thượng, đừng làm bộ làm tịch với tại hạ !
Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:
- Vậy thì hãy yên lặng mà nghe, chớ xen vào ...
Ngừng lát, lão nói tiếp:
- Sự diễm tuyệt của La Sát phu nhân Bạch Như Băng phải nói là tiền vô cố nhân, hậu vô lại giả, nhưng bà ta đẹp tựa đào lý, song lại lạnh lùng như băng sương, coi nam nhân trong thiên hạ như cỏ rác, chẳng bao giờ để mắt đến. Thực ra, điều đó cũng khó trách, ai bảo trời sinh bà ta dung mạo khuynh thành khuynh quốc, lại thêm tuyệt nghệ uy chấn võ lâm, tu mi nam tử đều khiếp phục ...

Lão lắc đầu và nói tiếp:
- Nhưng quái lạ, có một năm, trong lúc vô ý bà ta gặp phải Hạ Hầu tiền bối, vừa gặp là xiêu lòng, thâm tình vô hạn, tự phát mà không thể khắc chế, cứ như ... cứ như người trong tim ngươi đối với ngươi vậy ...
Hạ Hầu Lam vừa trừng mắt thì Cuồng hòa thượng vội nói:
- Thế nào, không muốn nghe nữa chăng ?
Hạ Hầu Lam thở dài, nói:
- Hòa thượng, cứ cho là lão lợi hại !
- Không dám !
Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:
- Muốn nghe thì ngoan ngoãn bế khẩu lại mà lắng nghe ...
Lão ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Ngươi nên biết, điều đó cũng khó trách, đương thời Hạ Hầu tiền bối là một thiếu niên chính trực, võ nghệ cao cường, nhân phẩm tuyệt luân, điều này ngươi còn rõ hơn hòa thượng ta nên ta không cần nói nhiều ...
Lão gật đầu, nói tiếp:
- Lẽ thường Long phối Phụng, đây phải là một đôi tuyệt mỹ, thiên sinh địa tạo, mỹ mãn lương duyên. Nào ngờ Hạ Hầu tiền bối lại khiến người ta thất vọng, hoa rơi có ý theo nước trôi, nhưng nước lại không có ý lưu luyến hoa ...
Hạ Hầu Lam chau mày nhưng không nói gì.
Cuồng hòa thượng nói tiếp:
- Ngươi biết không, tính tình của La Sát phu nhân Bạch Như Băng năm xưa cũng giống như người trong tim của ngươi bây giờ, cao ngạo không thể tả, bà ta cho rằng nam nhân trong thiên hạ chỉ đáng quỳ gối thần phục dưới chân bà ta, bà ta không tin là mình không làm gì được Hạ Hầu Nhất Tu. Thế là Hạ Hầu tiền bối tẩu bắc thì bà ta theo đến bắc. Đích thị bà ta có ý ngông nghênh mà Hạ Hầu tiền bối lại thủy chung khóa lòng như sắc thép ...
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Xem như tiên sư đã thay tu mi nam tử trong thiên hạ trút giận !
Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:
- Đó là cách nhìn của ngươi, còn theo hòa thượng ta thấy thì Hạ Hầu tiền bối không nên như vậy, nam nhân trong thiên hạ ai lại không thương hương tiếc ngọc ? Huống hồ là bậc thiên hương quốc sắc, vậy mà Hạ Hầu tiền bối vẫn lòng sắt dạ đá, không mảy may rung động, căn bản tựa như ....
Lão đổi giọng nói tiếp:

- Thí chủ, thực ra Hạ Hầu tiền bối không vô tình như vậy và cũng chẳng phải không mảy may động lòng, ngươi biết tại sao lão lại đối xử Bạch Như Băng như vậy không ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng, lão thử nói xem tại sao ?
Cuồng hòa thượng lắc đầu thở dài, nói:
- Chuyện của một chữ "tình" thật quá tế nhị, đương thời Hạ Hầu tiền bối đã có một vị hồng nhan tri kỷ !
Hạ Hầu Lam xen vào:
- Là nghĩa mẫu của tại hạ chăng ?
- Không sai !
Cuồng hòa thượng gật đầu nói:
- Chính là Sài tiền bối, nhưng điều đó lại gây ra đại họa tày trời ...
Hạ Hầu Lam chau mày hỏi:
- Hòa thượng, nói vậy là sao ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Tục ngữ nói tình cảm nam nữ không yêu tất hận, cuối cùng Bạch Như Băng cũng tìm ra chân tướng sự việc, biết rõ nội tình. Chẳng những bà ta hận Hạ Hầu tiền bối thấu xương thấu cốt mà còn hận luôn cả Sài tiền bối. Dưới sự hổ thẹn và phẫn nộ bà ta quay sang yêu Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung, vì muốn báo thù Hạ Hầu tiền bối nên bà ta mê hoặc rồi xúi giục Kim Ngọc Dung làm cái chuyện bất nhân bất nghĩa với bằng hữu. Sau đó bà ta lại tự tay giết chết Kim Ngọc Dung và Sài tiền bối cùng một trai một gái con của Hạ Hầu tiền bối, bây giờ bà ta ...
Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam dựng ngược lên, mục xạ thần uy, chàng nói:
- Hòa thượng, tại hạ rõ rồi, Bạch Như Băng này thật là tàn độc ...
Cuồng hòa thượng lắc đầu, thở dài nói:
- Miệng con rắn hà nàm, nọc con ong vò vẽ, hai món độc vừa vừa, bụng đàn bà có lẽ.
Bạch Như Băng tuy dung mạo như hoa nhưng tâm địa còn độc hơn ong hơn rắn, bây giờ ngươi đã hiểu toàn bộ rồi thì nên biết tại sao phàm là người có quan hệ với Hạ Hầu tiền bối là bị bà ta liệt vào hạng phải giết !
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Hòa thượng, tại hạ hiểu rồi, chỉ có điều tại sao Kim Lăng Đồng gia cũng ...
Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:
- Năm xưa khi Hạ Hầu tiền bối và Sài tiền bối kết hợp thì Đồng Thiên

Hạc là người mai mối, vì vậy nên Bạch Như Băng ...
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Tại hạ rõ rồi, nhưng còn chuyện Đồng cô nương là thế nào ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Thí chủ ngươi muốn nói tại sao Đồng Uyển Nhược trước đây là nữ nhi của Đồng Thiên Hạc, bây giờ lại biến thành ái nữ Bạch Tố Trinh của Bạch Như Băng phải không ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Đúng thế, hòa thượng !
Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:
- Thí chủ, đây lại là một đoạn ẩn tình không ai biết được ...
Ngừng một lát lão nói tiếp:
- Bạch Tố Trinh nguyên là con của Bạch Như Băng và Kim Ngọc Dung, sau khi Kim Ngọc Dung bị Bạch Như Băng tự tay giết hại thì cô ta bị bức phải đổi thành họ mẹ. Còn Đồng Thiên Hạc đích thị cũng có một nữ nhi là Đồng Uyển Nhược, chỉ có điều Đồng Uyển Nhược đã sớm bị Bạch Như Băng sát hại trong một lần dâng hương tại Kệ Minh Tự. Đồng Uyển Nhược sau này cũng chính là vị đến sòng bạc cầu cứu ngươi, tức là do Bạch Tố Trinh giả mạo ...
Hạ Hầu Lam buộc miệng nói:
- Tội nghiệt Bạch Như Băng thật là tày trời ...
Ngừng một lát, chàng nói tiếp:
- Hòa thượng, lẽ nào Đồng Thiên Hạc không nhận ra nữ nhi của mình là thật hay giả ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Cốt nhục tương thân, sớm hỏi tối han thì có lý nào không nhận ra ? Chỉ có điều hai mắt của Đồng Thiên Hạc đã mù từ nhiều năm trước, dù Đồng gia có nhiều gia nhân nhưng bọn gia nhân vẫn không bằng phụ mẫu thân sinh, hơn nữa Đồng Thiên Hạc cứ cho rằng cô ta là nữ nhi của mình nên bọn gia nhân không thể nghi ngờ, huống hồ còn có một tổng quản Mạc Tử Kinh bên cạnh !
Hạ Hầu Lam nói:
- Bạch Như Băng đã có dã tâm giết cả nhà Đồng Thiên Hạc thì hà tất phải ...
Cuồng hòa thượng ngắt lời, nói:
- Thí chủ, ngươi lại hồ đồ rồi, Bạch Như Băng cũng biết trong nhà Đồng Thiên Hạc có giấu Ngọc Thiềm Thừ nên đương nhiên bà ta phải đoạt lấy Ngọc Thiềm Thừ trước, sau đó mới giết cả nhà Đồng gia !
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Thật là một nữ nhân lợi hại, hòa thượng, còn nữa, Bạch Như Băng đã giết Tứ Đại Hộ Pháp của Lãnh Thiên Trì, thế sao Lãnh Thiên Trì lại ...
Cuồng hòa thượng nói:
- Thí chủ lại càng hồ đồ, có phải bốn tên Thư Yêu, Cầm Ma, Đổ Quỷ, Tửu Quái đó chết dưới tay thí chủ không ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tất nhiên là không phải !
- Đúng vậy !
Cuồng hòa thượng nói:
- Vậy làm sao thí chủ ngươi biết bốn tên đó là chết thật hay chết giả ?
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:
- Hòa thượng, lẽ nào là giả ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Đương nhiên là giả !
- Nhưng tại hạ tận mắt trông thấy.
- Thí chủ có xem xét kỹ không ?
- Điều này thì không !
- Quy Tức đại pháp lại bôi thêm chút huyết trên trán mỗi tên thì dễ dàng qua mặt thí chủ ngươi thôi !
Hạ Hầu Lam ngớ người, chàng nói:
- Nói vậy, cái gọi là tầm thù của Tứ Đại Hộ Pháp ngày đó chỉ là ...
Cuồng hòa thượng tiếp lời:
- Mục đích chẳng qua là dẫn dụ thí chủ ngươi xuất đầu lộ diện thôi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng. Sao trước đó lão không nói ? Chuyện này vốn là do lão xui khiến tại hạ vướn vào mà !
Cuồng hòa thượng ngớ người, nhưng lão liền gượng cười, nói:
- Thí chủ, hòa thượng ta là người chứ không phải là thần thánh, trước khi sự việc xảy ra ta làm sao biết được ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên cười nói:
- Vậy làm thế nào lão biết được những chuyện này ?
- Toàn bộ là do ta nghe lén !
- Nghe lén Bạch Như Băng nói chăng ?
- Không sai, Bạch Như Băng nói những chuyện này cho ái nữ của bà ta nghe, khéo một nỗi là hòa thượng ta ở bên kia vách nên nghe rõ ràng toàn bộ !
- Hòa thượng, như vậy xem ra Ngọc Thiềm Thừ đã rơi vào tay Bạch Như Băng rồi !

- Đương nhiên ! - Cuồng hòa thượng nói - Nếu không thì dựa vào đầu mà bà ta muốn giăng một mẻ lưới tóm gọn võ lâm thiên hạ ?
Hạ Hầu Lam trầm mặc một lúc rồi ngước mắt lên nói:
- Hòa thượng, có một chuyện tại hạ muốn hỏi lão ...
Cuồng hòa thượng nói:
- Nói đi, hòa thượng ta không gì biết mà không nói !
Hạ Hầu Lam chỉ tay vào tay trái của Cuồng hòa thượng và hỏi:
- Tại hạ nhớ lão có chiếc vòng Thiết Tâm Mộc đã bất ly thân nhiều năm ...
Cuồng hòa thượng gật đầu nói:
- Đúng vậy, thế nào ?
Hạ Hầu Lam hỏi:
- Thế hiện giờ chiếc vòng Thiết Tâm Mộc của lão đâu ?
- Tặng cho người khác rồi, có gì không ?
- Không có gì, chẳng hay lão tặng cho ai vậy ?
- Tặng cho hòa thượng trụ trì Lôi Âm Tự Ở Hoành Sơn, đó chính là vị cao tăng thế độ cho ta. Đây là chuyện sau khi ngươi giả chết. Có gì không đúng chăng ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:
- Chẳng có gì không đúng, chỉ có điều, hòa thượng, tại hạ phát hiện một bộ xương người dính trên mặt đá bên dưới Hồng Trạch Hồ, trên tay trái bộ xương người đó cũng đeo chiếc vòng Thiết Tam Mộc độc nhất vô nhị trước đây của lão !
Cuồng hòa thượng trừng mắt nói:
- Cảm tưởng của ngươi thế nào ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Tại hạ cho rằng người đó là Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên !
Cuồng hòa thượng biến sắc, lão nói:
- Vậy Cuồng hòa thượng ta thì sao ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:
- Tại hạ chỉ cho rằng Cuồng hòa thượng lão là giả mạo, nhưng tại hạ không biết là ai ?
- Đó là cách nghĩ lúc đầu của ngươi ?
- Không sai !
- Thế còn bây giờ thì sao ?
- Bây giờ tự nhiên tại hạ cho rằng lão mới là Khoái Bán Thiên !
Đột nhiên Cuồng hòa thượng cười nhạt một tiếng rồi nói:
- Ngươi sai rồi, ta không phải là Khoái Bán Thiên !
Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng vội hỏi:
- Vậy lão là ai ?

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói:
- Kim Ngọc Dung hoặc lam y lão nhân, ngươi nói ta là ai cũng được !
Hạ Hầu Lam hiểu ra, chàng vội nói:
- Hòa thượng ...
- Đừng gọi ta là hòa thượng ! - Cuồng hòa thượng nộ khí nói - Hòa thượng ta đã chết rồi !
Hạ Hầu Lam thở dài, nói:
- Hòa thượng, lão không thể trách tại hạ nghĩ như vậy. Vả lại tại hạ nói là người khác giả mạo lão, và cũng chẳng nói bản thân lão thế nào cả, lão hà tất phải nóng giận như vậy ?
Cuồng hòa thượng trầm mặc không nói, đột nhiên lão chấp hai tay trước ngực và nhăm mắt niệm phật, thần sắc cực kỳ nghiêm túc !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:
- Hòa thượng, lão đang làm gì vậy ?
Cuồng hòa thượng buông tay mở mắt và lạnh lùng nói:
- Ta không biết bá nhân nhưng bá nhân do ta mà chết, tội nghiệt của hòa thượng ta quá nặng, cầu phật tổ từ bi tha tội, thứ đến là niệm cho lão hòa thượng một đoạn kinh !
Hạ Hầu Lam nói:
- Hòa thượng, lão cho rằng ...
Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:
- Tất nhiên là có người nhận lầm lão hòa thượng đó là ta !
Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:
- Hòa thượng, lão cho rằng đó là ai ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Ngoài Bạch Như Băng ra thì hòa thượng ta nghĩ không ra còn có người nào khác !
Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam chuyển động. Song mục xạ thần uy, chàng nói:
- Xem ra Hạ Hầu Lam là một kẻ chẳng lành rồi !
Cuồng hòa thượng lạnh lùng nói:
- Còn một người nữa, ta nghe nói Tiểu Thúy Hồng cô nương đã chết rồi phải không ?
Trong lòng Hạ Hầu Lam chợt quặn lên nỗi đau xót, chàng gật đầu rồi thuật lại một lượt chuyện ở Thạch Gia đại viện !
Cuồng hòa thượng nghe xong thì buột miệng nói:
- A di đà Phật, thiện tai, thiện tai, thí chủ, ngươi lại hại chết một người rồi !
Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng nói:
- Hòa thượng, vì vậy mới nói tại hạ là một kẻ chẳng lành.

- Thôi đi, thí chủ ! - Đột nhiên Cuồng hòa thượng bật cười rồi nói - Hòa thượng ta nói một câu công bằng nhé, họa khởi từ Hạ Hầu tiền bối, tội nên quy về một thân Bạch Như Băng, bọn hòa thượng ta là những kẻ vô tội bị hại, còn thí chủ ngươi là kẻ đáng thương phải gánh chịu thay cho người khác, lời hết tại đây, chúng ta nên đi thôi !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:
- Đi ? Hòa thượng đi đâu ?
Cuồng hòa thượng nói:
- Hòa thượng ta không thể lôi ngươi cùng đến Tây Thiên cực lạc, vì ngươi là ma trong ma, chỉ xứng đi xuống âm Công Tôn Yến địa ngục thôi, còn bây giờ tự nhiên là thoát khỏi nơi này mà ra ngoài !
Hạ Hầu Lam càng ngạc nhiên, chàng hỏi:
- Hòa thượng, lão có đường thoát và cách thoát chăng ?
Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:
- Tất nhiên là có, bằng không thì hòa thượng ta đâu thể yên ổn ngồi đây nói chuyện với ngươi ?
Hạ Hầu Lam quét mục quang nhìn tứ phía rồi nói:
- Tại hạ đâu thấy chỗ nào ...
Cuồng hòa thượng mỉm cười cắt lời, nói:
- Lúc này ngươi không bằng hòa thượng ta rồi, thí chủ, hòa thượng ta hỏi ngươi nhé, nơi này là nơi nào ?
- Tất nhiên là Yến Tử Cơ !
- Còn cần ngươi nói sao ? Ta muốn hỏi nơi chúng ta đang ngồi đây này !
- Cổ Động Thiên !
- Đúng vậy ! Nếu là Tử Động thì đâu ra chữ “Thiên” ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:
- Hòa thượng, chớ kéo quàng kéo xiên, không thể lấy điều này giải thích chữ “Thiên” !
Cuồng hòa thượng cười cười, nói:
- Hòa thượng ta tuy một bụng thịt chó và rượu nhưng chỗ chứa bút nghiêng cũng không ít hơn ngươi đâu, chữ “Thiên” ở đây phải theo cách giải thích của hòa thượng ta thôi !
Hạ Hầu Lam ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên đỉnh là một chiếc đèn lồng, chàng nói:
- Vậy hòa thượng ở đâu là trời ?
Cuồng hòa thượng cười cười, nói:
- Thí chủ, trời ở chỗ sáng đó !
Trong đầu Hạ Hầu Lam thoáng hiện linh quang, chàng nói:
- Hòa thượng, lão nói chiếc đèn lồng này ....

Cuồng hòa thượng tiếp lời:
- Trên đèn là “Thiên” của “Động Thiên” !
Hạ Hầu Lam còn định nói nữa nhưng Cuồng hòa thượng đã tung người lên và xuất thủ lấy chiếc đèn lồng xuống.
Một vệt sáng trăng theo thân Cuồng hòa thượng mà chiếu xuống mặt đất !
Trên đỉnh là một cửa động hình tròn, vừa đủ để một người chui qua !
Hạ Hầu Lam vui mừng khôn tả, chàng nói:
- Hòa thượng, sao lão không nói sớm ?
Cuồng hòa thượng chớp chớp song mục và nói:
- Nếu có thể nói sớm thì hòa thượng ta có thể không nói sớm sao ?
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:
- Hòa thượng, tại sao không thể nói sớm ?
Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói:
- Bây giờ ngươi lại không bằng hòa thượng ta rồi, do ngươi không để ý, còn hòa thượng ta một mực lưu tâm, hai mẹ con Bạch Như Băng tuy bỏ đi nhưng vẫn để lại thuộc hạ Ở bên ngoài dám sát chúng ta, nếu hòa thượng ta nói ra thì sẽ bị bọn chúng đóng chết cửa ra duy nhất ngay tức khắc, lúc đó ngươi và ta thật sự là không ra được rồi !
Hạ Hầu Lam lại hỏi:
- Hiện tại bọn chúng đã đi rồi chăng ?
- Vừa đi cách đây chừng một khắc !
- Hòa thượng, làm sao lão biết cửa ra này ?
- Nơi này không gió mà đèn tự nhiên động, lời của Bạch Như Băng nói trên đỉnh cũng thoang thoảng lọt vào đây, thí chủ, lẽ nào chừng đó vẫn chưa đủ ?
- Rất đủ, hòa thượng ! - Đột nhiên Hạ Hầu Lam chấp tay xá dài rồi nói tiếp ! - Hòa thượng, người đã chết rồi thì thôi, người sống đang chờ cứu giúp, vì La gia và võ lâm thiên hạ, cùng một thân huyết thù của Hạ Hầu Lam này, xin lão nhận của tại hạ một lạy !
Cuồng hòa thượng không đề phòng chuyện này nên chẳng kịp né tránh, lão vung chân đạp tắt chiếc đèn lồng rồi tung người phóng lên, đồng thời miệng nói:
- Ngươi muốn cho hòa thượng ta sống ít lại mấy năm chăng, hòa thượng ta đi trước đây !
Lão thu người chui qua cửa động mà lên, lúc này trong động tối đen như mực !
Hạ Hầu Lam cũng không dám chậm trễ, chàng lập tức đề khí lao vút lên !
Cửa động này chỉ vừa một người chui qua, thân hình Cuồng hòa

thượng vừa gầy vừa nhỏ nên chui qua dễ dàng, còn Hạ Hầu Lam tuy cũng chui qua được nhưng y phục bị rách toạc mấy chỗ !
Gió sông phảng phất thổi qua mặt, trăng lưỡi liềm trên đỉnh đầu, nơi hai người đang đứng chính là mặt sau Ngự Bi Đình trên Yến Tử Cơ, từ đây nhìn ra xa có thể thấy thấp thoáng một vài ánh đèn trong thành Kim Lăng.
Hạ Hầu Lam nhìn qua Cuồng hòa thượng rồi mỉm cười nói:
- Đi thôi, hòa thượng !
Cuồng hòa thượng hỏi lại:
- Đi đâu, thí chủ ?
- Tất nhiên là đi vào thành Kim Lăng !
- Muốn đi thì ngươi đi một mình, hòa thượng ta không đi !
- Hòa thượng, tại sao lão lại không đi ?
- Hòa thượng ta còn có nơi khác để đi, chuyện khác để làm !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:
- Hòa thượng, lão định đi đâu, làm gì ?
Cuồng hòa thượng thản nhiên nói:
- Ngươi chỉ biết giúp tha nhân, sao lại mau quên người trong tim mình thế ? Ngươi đi cứu nguy cho La gia và võ lâm đồng đạo, hòa thượng ta thừa cơ đi giải cứu Thượng Quan cô nương, chúng ta chia nhau ra đi, ai làm việc nấy !
Bấy giờ Hạ Hầu Lam mới nghĩ đến Thượng Quang Phụng, chàng gượng cười nói:
- Hòa thượng nói rất phải, tại hạ xin đa tạ trước ...
Lời chưa dứt thì Cuồng hòa thượng đã cắt lời, nói:
- Vậy thì chuyện không nên chậm trễ, chậm trễ e rằng có biến, hòa thượng ta đi đây !
Nói đoạn, lão tung người lướt đi, thân hình khô gầy tựa như chiếc lá bay trong bầu trời đêm, thoáng chốc đã mất hút tung tích !
Hạ Hầu Lam nhìn theo và nói:
- Hòa thượng, tại hạ đợi lão ở La gia phía tây thành Kim Lăng !

Hồi 18
Kinh Nhân Chi Biến

Lời vừa dứt thì chàng cũng tung người lên rồi lướt đi như chớp về phía thành Kim Lăng ẩn mình thấp thoáng trong màn đêm.. Chuyến này không những hữu kinh vô hiểm mà còn bất ngờ cứu được một vị bàng hữu, và cũng bất ngờ hơn là biết được nội tình của tiên sư, có thể gọi là thu hoạch không nhỏ ?
Dưới thân pháp của Hạ Hầu Lam, từ Yến Tử Cơ đến Kim Lăng thành chỉ gần như gang tấc, Vì vậy nên khoảng một khắc sau thì chàng đã vào đến thành Kim Lăng, Sau khi đến thành Kim Lăng, chàng vốn định đi về phía La gia, Nhưng một hiện tượng quái lạ khác của Kim Lăng thành đã hấp dẫn chàng, khiến chàng tạm thời thay đổi phương hướng, đi về phía bờ sông Tần Hoài.
Lúc này, lẽ ra sông Tân Hoài phải sáng rực đèn hoa, trống chiêng inh ỏi, nhưng hiện tại chỉ thấy đèn hoa lớp lớp mà không nghe thấy một tiếng trống chiêng nào ! Hạ Hầu Lam vừa đến nơi thì bất giác chấn động tâm thần, nhất thời đứng sững người ở đó, dọc bờ Tần Hoài giang im lặng như tờ, không một bóng người, mặt đất chỉ đầy vỏ trái cây và giấy lộn lất phất bay trong gió. Đèn đóm ở các nơi vẫn treo ở các nơi và lay động trong gió đêm. Thuyền hoa trên sông cũng nằm yên cho sóng vỗ, nhìn lại, các tửu lâu trà quán cũng không thấy nửa bóng người, tất cả đều đóng chặt cửa ! Quái lạ ... không lẽ ... Không thể như vậy, nơi này không có chút hiện tượng gì của một trận đánh nhau cả ! Hạ Hầu Lam đang thầm kinh ngạc và dõi mắt quan sát tứ phía thì đột nhiên ...
- Là Giả lão ca phải không ?
Một giọng nói đầy vẻ sợ sệt phát ra ở nơi sau chàng mười trượng !
Hạ Hầu Lam quay ngoắt người lại và hỏi:
- Vị nào đó ?
Lập tức một bóng người từ chỗ tối chạy ra như bay. Hóa ra người đó là Tần Lục ! Sắc diện của hắn tái nhợt và đầy vẻ kinh hãi, hán đến gần và nói:
- Giả lão ca, ngươi đến đấy à ? Trời đất, ngươi chạy đi đâu mà khiến ta nóng lòng tìm ...
Hạ Hầu Lam vội nói:

- Lục ca, trước tiên chớ hỏi tại hạ, hãy thong thả nói, nơi này vừa xảy ra chuyện gì vậy ?
Tần Lục nói:
Chuyện gì à, đại sự, đại sư....
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Lục ca đại sự to bằng trời cũng từ từ mà nói !
Tần Lục vừa thở hổn hển vừa nói:
- Vừa rồi, trong lúc hội thuyền hoa đăng đang náo nhiệt thì chẳng biết từ đâu xuất hiện một tên cẩu tặc, hắn đứng trên cầu gào lớn, nói ra cũng lạ, trống chiêng inh ỏi như vậy nhưng đều bị tiếng gào của hắn trấn áp ...
Hạ Hầu Lam vội hỏi:
- Lục ca, hắn gào lên những gì ?
Tần Lục nói:
- Hắn bảo rằng:
"Người của La gia muốn chạy rồi !" Hạ Hầu Lam giật mình chàng nói:
- Lục ca, có trông thấy người đó là là ai không ?
Tần Lục lắc đầu, nói:
- Đương thời người đông như vậy thì làm sao thấy được ? Vả lại hắn vừa gào lên thì tất cả Tần Hoài giang lập tức đại loạn, có người muốn chạy đến La gia, có người lại không cho đi, thế là đương trường động đao tuốt kiếm giết chết mấy tên, tất cả đều bị đẩy xuống sông.
Cảnh này khiến người xem náo nhiệt sợ đến vãi cả phẫn, tất cả đều chạy tán loạn ...
Hạ Hầu Lam vội hỏi:
- Lục ca, những người không cho đi là là ai ?
Tần Lục lắc đầu, nói:
- Không biết, nhưng toàn là người trong võ lâm, hòa thượng, đạo sĩ đều có ...
Hạ Hầu Lam truy vấn:
- Lục ca, chuyện này xảy ra khi nào ?
- Chưa bao lâu ! - Tần Lục nới:
- Chỉ vừa ...
Một chữ "mới" chưa kịp phát ra thì Hạ Hầu Lam đã hỏi tiếp:
- Lục ca, tìm một nơi ẩn nấp đi, tại hạ phải đi đây.
Lời vừa dứt thì chàng tung người phóng đi như bay về phía La gia ! Chàng tận lực thi triển thân pháp, chớp mắt đã có thể trông thấy La gia, từ xa nhìn tới chỉ thấy La gia sáng rực đèn đóm và bóng người đứng lố nhố xung quanh. Trước đại sảnh của La gia cũng có một

người đứng, chàng trông thấy rõ ràng đó là tổng quản của La gia - Truy Hồn Thủ Lý Thiên Huyền, lão ta đang đứng đối đáp với đám đông ! Điều này biểu thị La gia vẫn chưa ngộ họa !
Hạ Hầu Lam cảm thấy nhẹ nhõm, chàng chẳng kiêng kỵ gì nữa, thân hình lướt trên không, vượt qua đầu đám đông mà phóng thẳng vào đại sảnh. Lúc này, có một tiếng quát lạnh lùng vang lên:
- Bằng hữu, ngươi muốn nhanh chân lên trước chăng ?
Theo tiếng quát là một bóng người từ bên trái lao vút lên, thân pháp như thương ưng vồ mồi !
Sát cơ đã sớm trỗi dậy trong lòng Hạ Hầu Lam, đôi mày kiếm nhướng lên. chàng lạnh lùng quát:
- Không sai, bằng vào ngươi mà cũng xứng đáng ngăn cản ta sao ? Cút !
Lời phát chưởng xuất, một đạo kình phong từ hữu thủ đẩy mạnh ra, bóng người kia kêu thảm một tiếng rồi bị đẩy văng qua một bên ?
Một chiêu gây chấn động toàn trường, có người vừa định tiếp tục ngăn cản nhưng Hạ Hầu Lam đã hạ thân xuống trước đại sảnh, Lý Thiên Huyền lớn tiếng quát:
- Bằng hữu, ngươi ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Lý tổng quán, là tại hạ !
Lý Thiên Huyền nghe vậy thì vội vàng thu tay lại và nói:
- Là Hạ ....
Hạ Hầu Lam lại cắt lời, chàng nói:
- Lý tổng quản, La lão anh hùng bình an chứ ?
Lý Thiên Huyền vội nói:
- Lão chủ nhân và ba vị thiếu gia đều ở trong đại sảnh Hạ Hầu Lam nói:.
- Nơi này do tai hạ ứng phó, phiền Lý tổng quản vào trong thông báo với La lão anh hùng một tiếng, nói rằng tại hạ đã đến rồi, xin lão nhân gia cứ yên tâm ... .. Lý Thiên Huyền "vâng" một tiếng rồi lập tức quay người lướt vào đại sảnh.
Lúc này Hạ Hầu Lam mới từ từ quay người lại và quét mục quang nhìn ra tứ phía, nhưng vừa nhìn xuống thì đôi mày kiếm của chàng đột nhiên dựng ngược, sát cơ đột hiện.
Thì ra, trước mắt đều là võ lâm hào kiệt từ tam sơn ngũ nhạc, tứ hải bát hoang, quả đúng như lời Tần Lục nói, trong số võ lâm hào kiệt này còn có không ít hòa thượng và đạo sĩ. Đó là nhân mã của Ngũ đại môn phái:
Thiếu Lâm - Võ Đang - Nga My - Hoa Sơn - Côn Luân, toàn những

kẻ đã từng có mặt ở Loạn Thạch Sơn - Hồng Trạch Hồ !
Hạ Hầu Lam liền cười nhạt một tiếng rồi nói:
- Thì ra Ngũ đại môn phái cũng đến tham dự cuộc náo nhiệt này ...
Đứng đối điện với chàng là chưởng môn Thiếu Lâm - Đại Bi thượng nhân, vị cao tăng này chau đôi mày bạc và cất lời nói:
- Thí chủ là cao nhân phương nào ?
Hạ Hầu Lam thản thiên nói:
- Không dám, tại hạ Giả Thiếu Du là bằng hữu của La lão anh hùng !
Đại Bi thượng nhân chú mục nhìn rồi nói:
- Thì ra là Giả đại ...
Đột nhiên có một giọng the thé từ phía sau truyền tới:
- Sợ rằng đó chỉ là một thứ hàng giả, giả của chân giả !
Trong mắt Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng nhìn đến chỗ phát ra giọng the thé thì thấy một bóng người gầy gầy be bé đang đứng riêng một mình, chàng lập tức quát hỏi:
- Các hạ là ai ?
Người kia cười hì hì, nói:
- Sao các hạ mau quên cố nhân ở Loan Thạch Sơn vậy !
Hạ Hầu lam cười nhạt, nói:
- Các hạ là lam y lão nhân chăng ?
Người kia bật cười nói:
- Đúng vậy, đúng vậy, xem ra trí nhớ cửa các hạ cũng không tệ ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Nói vậy các hạ biết tại ha là ai chăng ?
- Đương nhiên ! - Lam y lão nhân cười cười nói - Đại danh uy chấn vô thần ma kinh động giang hồ, Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam, mệnh lớn không chết, thoát khỏi Hồng Trạch Hồ và đến nơi này !
Lời này vừa xuất thì toàn bộ đương trường đều chấn động, có người vội vàng lui bước ra sau ! Chưởng môn của Ngũ đại môn phái tuy bất động nhưng trên mặt đều biến sắc.. Đại Bi thượng nhân kinh ngạc:
- Thí chủ là Hạ Hầu đại hiệp à ?
- Không sai ! - Hạ Hầu Lam thản nhiên gật đầu và nói - Hạ Hầu Lam may nhờ mạng lớn nên đêm nay mới có thể đến đây gặp lại chư vị - Nói đoạn, chàng đưa tay gỡ chiếc mặt nạ da người ra !
Lam y lão nhân liền cười hì hì, nói:
- Chư vị, không sai đấy nhé, tại hạ nói là Hạ Hầu Lam tất sẽ đến mà thế nào ?
Hạ Hầu Lam lạnh lùng quát:
- Tên thất phu ngươi liên tục thi triển độc kế, hại ta không chết, bây

giờ lại dựng chuyện gây họa, vừa muốn hại La gia vừa muốn quăng một mẻ lưới thâu tóm võ lâm thiên hạ nhưng ...
Lam y lão nhân cười hì hì cắt lời:
- Hạ Hầu Lam, ngươi chớ đặt điều dựng chuyện, ngậm máu phun người, ta với La gia không thù không oán, tại sao ta phải hại bọn họ, nếu trách thì chỉ trách bọn họ không nên có Ngọc Thiềm Thừ mà thôi. Còn cái gì kêu bằng quăng một mẻ lưới thâu tóm võ lâm thiên hạ, thử hỏi ta dựa vào đâu chứ ? Bằng vào sức lực một mình ta chăng?
Ha Hầu Lam nói:
- Tên thất phu, chờ ta vạch trần âm mưu của ngươi và chỉ rõ ngươi là ai, rồi ta sẽ cùng ngươi tranh biện việc La gia có Ngọc Thiềm Thừ hay không.. Lam y lão nhân cắt lời, nói:
- Vậy trước tiên ngươi cứ nói xem ta là ai ?
Hạ Hầu Lam buột miệng nói:
- Ngươi là trượng phu của La Sát phu nhân Bạch Như Băng.
Lam y lão nhân phá lên cười rồi nói:
- Trời đất, ta nào có được diễm phúc to lớn như vậy ? Bằng vào tướng mạo của ta mà được bông hoa xinh đẹp đó để mắt tới thì đã là chuyện khó khăn rồi, huống hồ ....
Sự thực không sai, bằng vào tướng mạo gầy gầy be bé của lão ta, nếu nói lão ta là phu quân của La Sát phu nhân Bạch Như Băng - một bậc quốc sắc thiên hương, mỹ mạo tuyệt luân thì quả thật là rất khó khiến người ta tin được !
Hạ Hầu Lam cười nhạt một tiếng, rồi nói:
- Ngươi có đồng ý để ta gỡ đi lớp dịch dung của ngươi không ?
Lam y lão nhân chấn động thân hình, lão cười cười, nói:.
- Trời sinh tướng mạo xấu xí thế này thì đành cam chịu việc gì phải dịch dung ?
Hạ Hầu Lam cười lớn rồi nói:
- Ta đến đó hoặc ngươi lại đây đều được, ngươi dám không ?.
Lam y lão nhân lại cười hì hì rồi nói:
- Ta cũng không đến nỗi quá hồ đồ, há có thể mắc lừa ngươi sao, bất luận ngươi qua đây hay ta đến đó, kẻ xúi quẩy cũng đều là ta ...
Hạ Hầu Lam quay sang nói với Đại Bi thượng nhân:
- Chưởng môn, có thể cho tại hạ trừ đi lớp dịch dung của người này không ?.
Đại Bi thượng nhân niệm phật hiệu:
- A di đà phật, chuyện quan hệ đến an nguy của tha nhân, lão nạp không dám làm chủ !
Lời này nói ra rất xác đáng không thể trách vị cao tăng này được !

Hạ hầu Lam chưa kịp lên tiếng thì lam y lão nhân đã bật cười rồi nói:
- Chưởng môn nói rất dúng, dù ta tại hạ có dịch dung thì đó cũng là chuyện ân oán riêng tư giữa tại hạ và Hạ Hầu Lam, và chẳng có chút quan hệ gì đến chuyện trước mắt !
- A di đà phật ! - Đại Bi thượng nhân nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói - Hạ Hầu thí chủ, lời của vị thí chủ kia nói rất phải.
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Chưởng môn, chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ là do người này vô cớ dựng lên, ngậm máu phun người mà thôi !
Lam y lao nhân cười hì hì nói:
- Hạ Hầu Lam, chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ không phải do ta nói !
Đại Bi thượng nhân tiếp lời:
- Người xuất gia không biết nói dối, chuyện La gia có giấu Ngọc Thiềm Thừ đích thực là không biết do ai nói !
Hạ Hầu Lam nói:
- Theo tại hạ thấy thì chuyện này phải do lão ta nói thôi !
Lam y lão nhân cười nhạt, nói:
- Đó là theo ngươi thấy, còn ta, ta phải chỉ ra rằng, ngươi mới là kẻ bịa đặt mọi chuyện, ngậm máu phun người, theo ta thấy thì chuyện này e rằng do chính La gia truyền ra !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nếu La gia thật sự có Ngọc Thiềm Thừ, thì há có thể ...
Lam y lão nhân cắt lời, nói:
- Học lại câu của ngươi nhé, nếu La gia có ý dùng Ngọc Thiềm Thừ làm mồi muốn quăng một mẻ lưới tận diệt võ lâm thiên hạ thì sao ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Thực lực của La gia thế nào, mọi người ở đây đều biết ...
Lam y lão nhân gật đầu, nói:
- Không sai, bằng vào thực lực của La gia thì dư sức xưng hùng một phương, nếu muốn quăng một mẻ lưới diệt sạch võ lâm thiên hạ thì e rằng chưa đủ, nhưng ...
Lão cười hì hì rồi nói tiếp:
- Nhưng nếu có Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma ngươi trợ giúp thì nhất định là quá đủ rồi !
Lời này vừa xuất thì quần hùng tứ phía lập tức sôi động hẳn lên !
Hạ Hầu Lam nói:
- Hạ Hầu Lam ta chỉ ra tây trượng nghĩa ...
Lam y lão nhân lại cắt lời, lão nói:
- Ma trong ma mà ra tay trượng nghĩa, ai có thể tin lời này ?

Hạ Hầu Lam nhướng mày quát:
- Chớ có khoe khoang miệng lưỡi sát nhân của ngươi, ngươi hãy nghe ta vạch trần âm mưu thâm độc và hành vi bỉ ổi của ngươi và Bạch Như Băng trong nhiều năm qua.
Tiếp đó chàng thuật lại một lượt những điều nghe được từ Cuồng hòa thượng.
Nghe xong, quần hào lại nhốn nháo, lam y lão nhân thản nhiên mỉm cười nói:
- Hạ Hầu Lam, những lời xằng bậy của ngươi chỉ mong làm đảo lộn trắng đen thôi, nếu như ngươi nói, Hạ Hầu Nhất Tu đã không có chút động tình với Bạch nữ hiệp và một mực tránh né thì Bạch nữ hiệp lấy đâu ra công phu độc môn Nhất Tàn Chỉ ? Bạch nữ hiệp đã không biết công phu này thì làm sao thi triển để sát hại cả nhà Đồng gia ? Rõ ràng là người rắp tâm vu oan giá họa cho người khác !
Không sai, Hạ Hầu Nhất Tu đã không ngó ngàng đến Bạch Như Băng thì Bạch Như Băng sao có thể biết Nhất Tàn Chỉ ? Cuồng hòa thượng không nói điều này và đây cũng là sơ suất của Hạ Hầu Lam ! Nhưng chàng không hổ là đương thế kỳ tài, ý nghĩ xoay chuyển như chớp trong đầu, chàng liền nói:
- Rất đơn giản, Kim Ngọc Dung là bằng hữu chí thân của tiên sư, lão ta biết thi triển thần công tuyệt kỹ độc môn Nhất Tôn Chỉ của tiên sư. Sau đó Bạch Như Băng lấy Kim Ngọc Dung thì tự nhiên bà ta có thể học Nhất Tàn Chỉ từ Kim Ngọc Dung !
Lam y lão nhân lắc đầu, nót:
- Hạ Hầu Lam, xem ra ngươi kiên quyết muốn nói phải thành trái, nói trắng thành đen rồi, đáng tiếc là Bạch nữ hiệp không có ở đây ...
Đột nhiên có một giọng nữ nhân lạnh lùng cất lên:
- Ai bảo Bạch Như Băng không có ở đây ?
Lam y lão nhân rùng mình, lão vội cùng với quần hão nhìn về phía có giọng nói vừa phát ra, chỉ thấy ngoài hai mươi trượng phía đông có bốn người đang đứng một cách lạnh lùng. Hai người đứng trước là La sát phu nhân Bạch Như Băng và ái nữ của bà ta - Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh ! Hai. người đứng sau đều mặc trường bào, bên tả là Hiên Viên Cực, bên hữu là Lãnh Thiên Trì.
La Sát phu nhân tung hoành võ lâm mấy mươi năm, uy danh chấn động giang hồ, huống hồ phía sau bà ta còn có nam bắc nhị lão ma, Bạch Cốt Âm Ma Hiên Viên Cực, và Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì ?
Quần hào thấy vậy đều biến sắc, những kẻ đứng gần đó vội vàng chen nhau tránh né !

Hạ Hầu Lam vừa thấy Bạch Như Băng thì đôi mày kiếm nhướng lên, song mục xạ thần quang !
Lam y lão nhận vội cung thủ chào và mỉm cười, nói:
- Thì ra phương giá của Bạch nữ hiệp đã sớm đến rồi !
Đại Bi thượng nhân cũng soái lãnh cao thủ Ngũ đại môn phái khẽ cúi người chào và nói:
- Lão nạp Đại Bi của phái Thiếu Lâm, tham kiến Bạch nữ hiệp !
Bạch Như Băng chẳng để ý đến lam y lão nhân, bà ta chỉ khẽ gật đầu chào Đại Bi thượng nhân và nói:
- Bạch Như Băng không dám nhận lễ này của chưởng môn và chư vị !
Đại Bi thượng nhân nói:
- Bạch nữ hiệp đến thật đúng lúc. hiện giờ Hạ Hầu thí chủ ...
- Chưởng môn ! - Bạch Như Băng cắt lời nói - Ta đã nghe cả rồi !
Lam y lão nhân vội tiếp lời:
- Xin Bạch nữ hiệp nói một câu để giải ...
Bạch Như Băng quét mục quang lạnh lùng nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói:
- Hắn bịa đặt dựng chuyện, ngậm máu phun người tội đáng muôn thác !
Lam y lão nhân vội nói với quần hào:
- Chư vị thế nào ? Bạch nữ hiệp thành danh nhiều năm ...
Hạ Hầu Lam quát lớn:
- Tên thất phu câm miệng, các ngươi là đồng bọn ...
Bạch Như Băng lạnh lùng cắt lời:
- Hạ Hầu Lam, ngươi nói ai là đồng bọn với ai ?
Hạ Hầu Lam chỉ tay, nói:
- Ngươi và hắn !
Bạch Như Băng biến sắc, song mục lộ sát cơ bà ta nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi ...
Hạ Hầu Lam quát lớn cắt lời:
- Bạch Như Băng, ngươi cũng câm miệng lại, ngươi đơn phương yêu tiên sư không được nên xấu hổ mà thành nộ, sau đó xúi giục Kim Ngọc Dung cưỡng chiếm thê tử của bằng hữu rồi tự tay giết chết Kim Ngọc Dung cùng thê tử của tiên sư, chuyện cách nay đã nhiều năm bây giờ vì Ngọc Thiềm Thừ mà ngươi sát hại cả nhà Đồng gia rồi vu oan giá họa cho ta, ngươi lại mưu đồ giết hại tất cả những người có quan hệ với tiên sư. Ngươi là một nữ nhân mà lòng dạ thâm độc dường như còn hơn ong độc và rắn độc, thế gian này há có thể dung ...

Bạch Như Băng tức đến độ run người bà ta quát lớn:
- Hạ Hầu Lam, ngươi ngậm máu phun người, bịa đặt dựng chuyện, vu oan đổ tội cho ta như vậy sao ?
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Ta bịa đặt dựng chuyện ư ? Ngậm máu phu người ư ? Người dùng Độc Thủ Song Sát tiềm phục tại La gia sau khi bi ta phát giác thì lại dùng bồ câu đưa thư dụ ta vào Cổ Động Thiên dưới Yến Tử Cơ, chính miệng ngươi thừa nhận tất cả với ta, ngươi còn nói là muốn sát hại La gia rồi mượn cơ hội này thâu tóm võ lâm thiên hạ, lẽ nào những chuyện này ngươi cũng không thừa nhận ?
Bạch Như Băng nộ khí xung thiên, nhưng bà ta bật cười rồi nói:
- Hạ Hầu Lam mẹ con ta vừa từ ngoài trăm dặm đến đây nào có phái Độc Thủ Song Sát tiềm phục tại La gia gì đâu, nào có dụ ngươi đến Yến Tử Cơ bao giờ đâu ...
Hạ Hầu Lam lại cười nhạt, chàng nói:
- Bạch Như Băng may mà ngươi Cũng là nhân vật thành danh nhiều năm ...
Không sai ! - Bạch Như Băng nói - Bạch Như Băng ta hành sự xưa nay chẳng có gì là không dám thừa nhận !
Đột nhiên nghe lam y lão nhân nói:
- Bạch nữ hiệp thành danh nhiều năm, uy chấn võ lâm, thanh danh và thân phận đều được võ lâm đồng đạo trọng vọng, há có lý nào dám làm mà không dám nhận bọn ta đều ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Xem ra ngươi cũng biết nói giúp cho ái thê của ngươi đấy !
Song nhục Bạch Như Băng xạ sát quang, bà ta quát lớn:
- Hạ Hầu Lam, nếu ngươi tiếp tục nói nhăng nói cuội thì ta giết ngươi trước đấy !
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Sợ chết thì ta đã không đến, nhưng vì trượng nghĩa mà chết cũng chẳng sao, Bạch Như Băng, chuyện khác ta không nói, ngươi không thừa nhận sát hại cả nhà Đồng gia chăng ?
Bạch Như Băng nói:
- Chuyện không phải do ta làm, tự nhiên là không thể thừa nhận.
Hạ Hầu Lam chỉ qua Hiên Viên Cực và nói:
- Vị này chính là tổng quản Mạc Tử Kinh của Đồng gia trước đây, sao nhị vị không hỏi lão ta xem ?
Hiên Viên Cực vừa chớp chớp song mục thì Bạch Như Băng đã lạnh lùng nói:
- Ngươi nói đi ?

Hiên Viên Cực "vâng"" một tiếng rồi cao giọng nói:
- Lão phu dùng thân phận Mạc Tử Kinh giữ chức tổng quản ở Đồng gia là sự thật, nhưng chỉ để đoạt lại Ngọc Thiềm Thừ vốn của tệ phụ nhân ....
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Hiên Viên Cực, lão nói Ngọc Thiềm Thừ đó vốn là vật của Bạch Như Băng ư ?
Hiên Viên Cực gật đầu, nói:
- Không sai !
Hạ Hầu Lam nói:
- Hạ Hầu Lam này muốn nghe tường tận chuyện đó !
Hiên Viên Cực có vẻ ấp úng, lão nói:
- Chuyện này ... chuyện này ...
Hạ Hầu Lam cười nhạt, chàng chưa kịp khai khẩu thì Bạch Như Băng đã lạnh lùng nói:
- Sớm muộn cũng không giấu được, để ta nói cho nghe !
Hiên Viên Cực khẽ cúi người và lui bước, Bạch Như Băng nói tiếp:
- Ngọc Thiềm Thừ đó vốn là vật đính tình của ta tặng cho Hạ Hầu Nhất Tu ...
Lời này vừa phát thì quân hùng nhốn nháo. Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Bạch Như Băng, rốt cuộc thì ngươi cũng thừa nhận một điều !
Bạch Như Băng chẳng để ý đến điều đó, bà thản nhiên nói tiếp:
- Bây giờ ta thừa nhận chuyện giữa ta và Hạ Hầu Nhất Tu như Hạ Hầu Lam đã nói, nhưng ta đính chính lại, chỉ có phân nửa là sự thật ! Năm xưa, khi ta và Hạ Hầu Nhất Tu giao tình thì lão ta đã có thê tử, ta không quan tâm đến điều đó nên vẫn ở bên cạnh, nào ngờ sau đó lão ta quen thói bạc tình, bỏ rơi không đoái hoài gì đến hai mẹ con ta ...
Hạ Hầu Lam vội nói:
- Bạch Như Băng, ngươi ...
- Ta cái gì ? - Bạch Như Băng lạnh lùng nói - Nữ nhi bên cạnh ta đây chính là cốt nhục của Hạ Hầu Nhất Tu ?
Hạ Hầu Lam nói:.
- Bạch Như Băng, lời này của ngươi khiến người ta khó tin rồi, tiên sư há là ...
Bạch Như băng khẽ quát:
- Lẽ nào ta có thể tự làm nhục sự thanh bạch của mình, tự hủy hoại danh tiết của mình ?
Hạ Hầu Lam cảm thấy chấn động toàn thân, chàng nói:

- Nói vậy, dó là sự thật sao ?
- Tự nhiên là sự thật ! - Bạch Như Băng thản nhiên đáp.
Hạ Hầu Lam bán tín bán nghi, nhưng chàng cũng đổi cách xưng hô, chàng nói:
- Vậy cái gọi là tầm thù của việc tôn giá tìm tiên sư là ...
Bạch Như Băng tiếp lời:
- Cũng là hận sự bạc tình của lão ta, hận lão ta, bỏ rơi không đoái hoài đến mẹ con ta !
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy Ngọc Thiềm Thừ sao có thể rơi vào ...
Bạch Như Băng nói:
- Nói ra có thể ngươi không tin, Đồng Thiên Hạc đó chính là Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung.
Quần hùng lại thêm một phen chấn động, Hạ Hầu Lam biến sắc, chàng nói:
- Đó ... đó cũng là sự thật sao ?
- Đương nhiên là sự thật ! - Bạch Như Băng nói - Một tay hắn đã che được tất cả tai mắt thiên hạ !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nói vậy, kẻ giết cả nhà Đồng gia quả thật không phải tôn giá ?
Lời của Bạch Như Băng càng nói càng kinh người, bà ta nói tiếp:
- Hắn qua mặt được tất cả mọi người nhưng lại không qua mặt được ta, gần trăm người của Đồng gia chẳng một ai thương vong cả, tất cả đều còn tại thế.
Quần hùng lại sôi động, Hạ Hầu Lam kêu thất thanh:
- Chuyện này ... chuyện này sao có thể, tại hạ trông thấy rõ ràng ...
Bách Như Băng nói:
- Đó là do hắn quá cao minh, hắn học được Nhất Tàn Chỉ từ chỗ Hạ Hầu Nhất Tu nên mới tạo ra thương tích của Nhất Tàn Chỉ để giá họa cho ngươi, lại bảo Đồng Uyển Nhược giả vở làm như vậy, sau đó hắn lặng lẽ đưa người rời khỏi Đồng gia, thay hình đổi dạng lẫn trốn trong giang bồ. Ta đến nơi tìm hắn nhưng đáng tiếc là tìm không gặp ...
Hạ Hầu Lam hỏi:
- Tôn giá tìm hắn làm gì ?
Bạch Như Băng nói:
- Thê tử của Hạ Hầu Nhất Tu - tức vị Sài tỉ tỉ của ta đã đối đãi với ta như thủ túc, một mặt ta muốn báo thù rửa hận cho bà ta, đoạt lại hai con - Một nam một nữ của Sài tỉ tỉ, một mặt khác ta muốn đoạt lại Ngọc Thiềm Thừ của ta !

Hạ Hầu Lam nói:
- Hai người con - Một nam một nữ của tiên sư đã sớm ...
- Không ! - Bạch Như Băng cất lời nói - Theo ta biết, mấy thi thể năm xưa đều do Kim Ngọc Dung giả tạo thân thể đầy huyết nhục không rõ diện mạo, chỉ biện nhận từ y phục thì tự nhiên có thể qua mặt được Hạ Hầu Nhất Tu, hai con của Sài tỉ tỉ hiện vẫn còn trong tay Kim Ngọc Dung !
Trong đầu Hạ Hầu Lam thoáng hiện linh cơ, chàng nói:
- Nói vậy, vị Đồng cô nương đó ...
Bạch Như Băng tiếp lời:
- Ngươi không thấy cô ta giống nữ nhi Bạch Tố Trinh của ta sao ? Đó là vì cả hai đều là cốt nhục của Hạ Hầu Nhất Tu !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nói vậy, hiện Ngọc Thiềm Thừ đang nằm trong tay Kim Ngọc Dung ?
- Đúng thế !
- Vậy đêm nay tôn giá đến đây là ...
- Một mặt là đến cứu nguy cho vị biểu huynh của Sài tỉ tỉ một mặt khác là ta muốn tìm kẻ giá họa cho La gia - Muốn quăng một mẻ lưới thâu tóm toàn bộ võ lâm thiên hạ !
- Thế còn trên Yến Tử Cợ. - Đó tuyệt không phải là ta, hai mẹ con ta vừa từ ngoài trăm dặm đến đây !
Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:
- Nói vậy, nhất định là tên thất phu Kim Ngọc Dung dùng người khác giả mạo, cố ý ...
Bỗng nhiên chàng ngước nhìn Bạch Như Băng và nói:
- Tiền bối, Thượng Quan cô nương không ở trong tay tiền bối à ?
Bạch Như Băng lắc đầu, nói:
- Đương nhiên là không ?
Hạ Hầu Lam hỏi tiếp:
- Người hẹn tại hạ đến Hồng Trạch Hồ cũng không phải là tiến bối ?
Bạch Như Băng gật đầu, nói:
- Cũng không phải ta, chờ khi ta nghe tin và đến nơi thì ...
Hạ Hầu Lam quét song mục lanh lùng nhìn lam y lão nhân và nói:
- Kim Ngọc Dung, bây giờ ngươi còn chỗ nào để trốn không ?
Lam y lão nhân bình thản cười ha ha một tràng rồi nói:
- Chư vị đồng đạo, hai người bọn họ một đối một đáp nghe rất bùi tai, chỉ có điều các vị có tin được không ?
Hạ Hầu Lam vừa định nói thì lam y lão nhân đã tiếp:
- Những chuyện khác không nói, chỉ nói chuyện Kim Lăng Đồng gia.

Đồng Thiên Hạc là võ lâm thế gia, là đại hiền nhân ở đất Kim Lăng này, cả nhà gần trăm người đều bị chết thảm, chỉ còn lại một Đồng cô nương cô khổ đáng thương, hai người bọn họ chẳng những không cảm thông mà còn nói Đồng Thiên Hạc là Kim Ngọc Dung đã chết từ nhiều năm trước, lại nói là người ta giả chết. Ngọc Thiềm Thừ là vật vô chủ mà nói là của riêng mình, Hạ Hầu Lam sát nhân bắt cóc người rồi chiếm cứ Ngọc Thiềm Thừ, sau đó hắn đem Ngọc Thiềm Thừ và Đồng cô nương giấu trong nhà thân hữu này của hắn, đây là chuyện rất có khả năng, bây giờ lại trút tội qua người đã chết, chư vị Ở đây đều là đương kim cao nhân minh trí, ai tin, ai không tin, ai nhin được, ai không nhin được, xin chư vị tự suy nghĩ rồi quyết định !
Lão ta nói xong những lời này thi quần hùng tại đương trường đều im lặng !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:.
- Kim Ngọc Dung ...
- A di đà phật !
Đột nhiên nghe Đại Bi thượng nhân cao giọng niệm phật hiệu rồi nói:
- Xin Hạ Hầu thí chủ hãy khoan đã, chờ lão nạp nói với Bạch nữ hiệp mấy câu.. Lão xoay qua nói tiếp với Bạch Như Băng:
- Lão nạp không dám không tin những lời Bạch nữ hiệp vừa nói, nhưng lão nạp xin thỉnh giáo một câu, Bạch nữ hiệp là địch hay là bạn của Hạ Hầu thí chủ ?
Bạch Như Băng lạnh lùng nói:
- Điều đó còn phải xem thái độ của hắn như thế nào !
Đại Bi thượng nhân nói:
- Bạch nữ hiệp có thể nói rõ hơn không ?
Bạch Như Băng nói:
- Người ta cần tìm là Hạ Hầu Nhất Tu, chỉ cần hắn chịu nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu thì ta là bạn của hắn, bằng không ta sẽ là địch của hắn.
- A di đà phật ! - Đại Bi thượng nhân nói - Đa tạ Bạch nữ hiệp !
Lão nhìn sang Hạ Hầu Lam và nói:
- Hạ Hầu thí chủ nói thế nào đây ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ đã sớm nói với Bạch tiền bối rồi, tiên sư đã tạ thế nhiều năm ...
- Nói bậy ! - Bạch Như Băng cắt lời, nói - Hạ Hầu Nhất Tu chỉ giả chết.
Lam y lão nhân đế vào:

- Ta cũng nghe người ta nói như vậy !
Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:
- Tại hạ hiểu rồi, chưởng môn Thiếu Lâm làm rõ giữa tại hạ và Bạch tiền bối là địch hay là bạn rồi mới quyết định thái độ của mình, tên thất phu ngươi lợi dụng điểm này mà khiêu khích ly gián ...
Lam y lão nhân lắc đầu, nói:
- Ngươi nhầm rồi, đích thực là ta nghe người ta nói. Hạ Hầu Nhất Tu chỉ giả chết mà thôi !
Song mục Hạ Hầu Lam xạ sát quang chàng nói:
- Trước tiên ta thu thập tên thất phu ngươi rồi hãy nói !
Nói đoạn, chàng định tung người phóng đi !
- A di dà phật ! - Đột nhiên Đại Bi thượng nhân cao giọng niệm phật hiệu rồi nói - Xin Hạ Hầu thí chủ hãy tạm gát lại chuyện ân oán riêng tư !
Hạ Hầu Lam kiềm người lại, mục quang lạnh lùng nhìn trừng trừng lên mặt Đại Bi thượng nhân, chàng nói:
- Chưởng môn, lão nói thế là có ý gì ?
Đại Bi thượng nhân nói:
- Thiếu Lâm và tứ đại môn phái đến đây là chỉ để bảo vệ Ngọc Thiềm Thừ, cho lão nạp làm rõ trước Ngọc Thiềm Thừ rốt cuộc đang ở trong tay vị nào, rồi sẽ nhường cho Hạ Hầu thí chủ giải quyết ân oán riêng tư !
Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:
- Hay cho cái mu đường hoàng, chưởng môn hộ ngọc là giả, đoạt ngọc là thật, nếu ngũ đại môn phái các vị muốn đòi Ngọc Thiềm Thừ thì nên hỏi Kim Ngọc Dung trước mắt ...
Lam y lão nhân nói:
- Hạ Hầu Lam, chớ có lấy râu ông nọ cắm cằm bà kia, chờ lát nữa tất sẽ rõ chuyện này, bây giờ ngươi hãy nói cho Bạch nữ hiệp biết chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu rồi sẽ tính !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tên thết phu, ngươi đừng hòng khiêu khích ly gián, nên biết Bạch tiền bối cũng không tha cho ngươi đâu !
Lam y lão nhân lắc đầu mỉm cười, nói:
- Không cần ngươi quan tâm đến ta, Bạch nữ hiệp có tha cho ta hay không, điều đó còn phải xem ta có phải là Kim Ngọc Dung hay không !
Hạ Hầu Lam nói:
- Ta cho rằng ngươi là Kim Ngọc Dung !
Lam y lão nhân nói:

- Ta lại cho rằng ngươi muốn chuyển dịch sự chú ý của Bạch nữ hiệp và võ lâm đồng đạo, tại Ngũ Hà trấn rõ ràng là ngươi tự cung khai bây giờ ...
- A đi đà phật ! Đại Bi thượng nhân xen vào - Không sai, lão nạp xin hỏi thí chủ giải thích thế nào về mấy tấm cáo thi dán ở Ngũ Hà trấn ?
Hạ Hầu Lam khẽ chau mày, chàng nói:
- Tại hạ đã nói với chưởng môn ở Loạn Thạch Sơn rồi, đó là vì lại hạ nóng lòng muốn cứu một người bạn nên bất đắc dĩ phải dùng hạ sách đó ...
Lam y lão nhân cười nhạt nói:
- Ta không nghĩ rằng ngươi có thể đem sinh mạng của vị hồng nhan tri kỷ của ngươi ra làm trò đùa !
Đại Bi thương nhân tiếp lời:
- Hạ Hầu thí chủ, đối với câu này thí chủ giải thích như thế nào ?
Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam chợt dựng lên, chàng nói:
- Chưởng môn, ngoài những lời tại hạ vừa nói ra, tại hạ không thể nói gì khác, ngũ đại môn phái tham lam đoạt ngọc bức ép tại hạ phải nhảy từ Loạn Thạch Sơn xuống Hồng Trạch Hồ, món nợ này tại hạ còn chưa tính, bây giờ ngũ đại môn phái lại nhúng tay vào máu tanh, chưởng môn tưởng rằng tại hạ không dám động đến ngũ đại môn phái của các vị chăng ?
Đại Bi thượng nhân đỏ mặt nhất thời trầm mặc bế khẩu !
- Vô lượng thọ phật ! - Chưởng môn Võ Đang - Tiền Nhất đạo trưởng đột nhiên cao giọng niệm phật hiệu rồi trầm giọng nói - Đạo hữu, tự thân hắn dán cáo thị cung khai, sự thực như thép còn gì hay ho để nói nữa chứ ? Tuyệt đối không thể để bảo vật rơi vào tay ma đạo, cứ tìm hắn mà đòi thôi !
Hạ Hầu Lam cười nhạt nói:
- Nói vậy, Thiết Nhất chưởng môn không tin những lời Bạch tiền bối nói chăng ?
Thiên Nhất đạo trưởng bất giác rùng mình, lão nói:
- Sinh tiền Hạ Hầu Nhất Tu quỷ kế đa đoan, lòng dạ thâm độc, ngươi tiếp thụ y bát của hắn nên tự nhiên không thể đi con đường khác, có thể Bạch nữ hiệp đã bị ngươi qua mặt !
Hạ Hầu Lam nhìn qua Bạch Như Băng và hỏi:
- Bạch tiền bối nói thế nào đây ?
Bạch Như Băng nói:
- Ta tìm Kim Ngọc Dung là để báo thù rửa hận cho Sài tỉ tỉ của ta, ngươi tìm Kim Ngọc Dung là để rửa hận cho Hạ Hầu Nhất Tu, căn bản không phải là một chuyện. Vì thế, ta không quản vào chuyện

này, ta chỉ cần ngươi nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu thôi !
Lam y lão nhân mỉm cười đắc ý, song mục lấp lánh dị quang !
Chưởng môn của ngũ đại môn phái cũng nhẹ nhõm tâm thần !
Hạ Hầu Lam cười nhạt nói:
- Bạch tiền bối, tại hạ không có ý cầu cứu tiền bối, nhưng bất luận nói thế nào thì sự thực Bạch tiền bối và tiên sư cũng từng là phu thê, và đã có con với nhau bây giờ sao có thể để kẻ gian ...
- Câm miệng ! - Bạch Như Băng lạnh lùng quát - Lão ta đã vô tình thì ta cũng vô nghĩa, tình phu thê giữa ta và lão ta đã sớm dứt rồi, bây giờ lão ta là kẻ thù của ta, ta hận không được ăn thịt, lột da lão ta ...
Hạ Hầu Lam cao giọng nói:
- Bạch tiền bối, tại hạ chỉ vì bôi phận của tiên sư mà tôn xưng tiền bối một tiếng, sự thực thì tiên sư không hề nhắc đến chuyện của người và Bạch tiền bối bao giờ cả !
Lam y lão nhân lại xen vào:
- Chuyện vô lương tâm như vậy thì Hạ Hầu Nhất Tu có thể nói cho người khác biết sao ?
Bạch Như Băng tiếp lời:
- Hạ Hầu Lam ngươi nghe thấy không, lão ta đã nói thay ta rồi đấy !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ nghe rồi nhưng Bạch tiền bối, hắn là Kim Ngọc Dung ...
Bạch Như Băng nói:
- Chuyện này ta biết, chờ lát nữa ngươi nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu thì ta sẽ tìm hắn báo thù cho Sài tỉ tỉ trước sau đó sẽ đi tìm Hạ Hầu Nhất Tu Hạ Hầu Lam nói:
- Bạch tiền bối quả thực là tiên sư đã tạ thế nhiều năm ...
Bạch Như Băng nói:
- Vậy ngươi hãy nói cho ta biết chỗ mai táng lão ta !
Hạ Hầu Lam hỏi lại:
- Bạch tiền bối định làm gì ?
Bạch Như Banh cười nhạt nói:
- Ta đi "tảo mộ" cho lão ta một chuyến để tận tình nghĩa phu thê ?
Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam đột nhiên dựng ngược lên, chàng nói:
- Bạch tiền bối người xưa có câu "Một ngày phu thê là ân nghĩa trăm năm", lại có câu:
"người chết thi trăm sự đều hết", nếu tiên sư có chỗ nào không phải thì xin Bạch tiền bối rộng lượng bỏ qua. Tiên sư đã tạ thế nhiều năm, Bạch tiền bối sao nỡ ...
Bạch Như Băng lạnh lùng quát:
- Căn bản ta không cho rằng lão ta đã chết !

Hạ Hầu Lam không nhịn được nữa chàng nói:
- Vậy Bạch tiền bối, thầy nợ trò trả có thù oán gì xin tiền bối cứ ra tay với Hạ Hầu Lam này !
Lam y lão nhân cười ha ha rồi nói:
- Hạ Hầu Lam, như thế mới giống khẩu khí của đại trượng phu, chuyện đêm nay không thể giải quyết bằng miệng lưỡi, vậy sao không để cho tay chân làm sáng tỏ chân giả và mọi chuyện ân oán thị phi ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Thất phu như thế là rơi vào tâm nguyện của ngồi rồi !
Lam y lão nhân cười ha ha rồi nói:
- Chư vị đồng đạo, nhân vật chính đang ở trước mắt, hắn đã không còn lời để biện bạch, bảo vệ võ lâm chí bảo là quan trọng, chư vị không hạ thủ thì còn đợi khi nào nữa ?
- A đi dà phật ! - Đại Bị thượng nhân niệm phật hiệu rồi nói - Hạ Hầu thí chủ hãy mau chóng giao Ngọc Thiềm Thừ ra đi, chớ để có sự hiểu lầm nữa !
Hạ Hầu Lam cười nhạt nói - Chưởng môn, nếu thu thập được Hạ Hầu Lam thì lo gì tại hạ không giao Ngọc Thiềm Thừ ra, chỉ có điều tại hạ muốn khuyến cáo các vị một câu, đêm nay Ngũ đại môn phái tất phải trả một giá khá đắt đấy !
Đại Bi thượng nhân nói:
- Ngũ đại môn phái không tiếc gì cả, thề tất phải bảo vệ bảo vật đến cùng !
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy thì tốt, Hạ Hầu Lam đang ở trước mắt đây, vị nào muốn bảo vật thì xin mời lên trước !
Đại Bi thượng nhân định phất tay hạ lệnh thì đột nhiên.. - Khoan đã !
- Bạch Như Băng lạnh lùng khai khẩu - Để hắn nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu trước đã ?
Lam y lão nhân cười hì hì, nói:
- Bạch nữ hiệp, chỉ cần bắt được Hạ Hầu Lam thì lo gì hắn không ngoan ngoãn nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu ? Chuyện đó xin cứ để tại hạ phụ trách !
Bạch Như Băng cười nhạt nói:
- Vậy thì tốt, chỉ có điều, tuyệt đối không thể động đến một tấc cây ngọn cỏ của La gia !
Lam y lão nhân nói:
- Chuyện này là tất nhiên, chỉ bắt Hạ Hầu Lam thôi ...
Hạ Hầu Lam cười nhạt nói:

- Đừng quên là nguyên chủ của Ngọc Thiềm Thừ đang ở đây, dù ta có lấy ra thì các ngươi cũng không chạm được vào nó đâu !
Ngũ đại môn phái vừa biến sắc thì lam y lão nhân đã bật cười nói:
- Không dám phiền ngươi nhắc nhở, võ lâm đồng đạo chỉ bảo vệ bảo vật. Chỉ cần Ngọc Thiềm Thừ không rơi vào tay ma thì bất luận ai giữ cũng được, ngươi đừng mong khiêu khích ly gián ...
Hạ Hầu Lam định nói nữa nhưng Thiên Nhất đạo trưởng đã lạnh lùng hừ một tiếng !
Võ Đang Thất Kiếm sau lưng lão lập tức liên thủ tiến lên, chớp mắt đã bổ đến gần Hạ Hầu Lam, mười bốn hữu thủ cùng xuất ra, tất cả đều thi triển Võ Đang tuyệt học !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Võ Đang lấy kiếm thuật làm sở trường. Sao bảy vi nỡ bỏ kiếm không dùng ?
Ảo Ảnh Thiên Ma Chưởng thuận thế vỗ ra, thế chưởng nhằm quét vào Võ Đang Thất Kiếm ! Theo đó là một loạt tiếng "Binh ! Binh ! " vang lên, Võ Đang Thất Kiếm kêu hự hự và thối lui.
Nhưng chưa lui trở lại nguyên vị thì bọn họ đã bạt kiếm và xông lên lần thứ hai, bảy đạo kiếm quang lạnh lùng bay cuộn về phía Hạ Hầu Lam !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Thế mới phải, nghĩ tình bảy vị tu hành không dễ và cũng chỉ là người phụng mệnh hành sự nên tại hạ cho phép các vị toàn thân mà lui, nào buông tay !
Hữu thủ chụp vào thắt lưng, một đạo ngân quang như linh xà lập tức lóe lên, kiếm hoa bảy đóa nghênh tiếp thất kiếm của đối phương. Sau một loạt tiếng leng keng thì có bảy đạo kiếm quang xông thẳng lên trời rồi rơi xuống các nơi trong đêm tối !
Nhìn lại Võ Đang Thất Kiếm thì người nào người nấy đều mặt xám như tro, mỗi người lui ra đứng mỗi nơi dưới thềm đại sảnh ! Hạ Hầu Lam tay cầm nhuyễn kiếm với hàn quang lạnh lùng, thân hình đứng thẳng một cách hiên ngang !
Thiên Nhất đạo nhân biến sắc lão định phái thập nhị điện chủ xông lên thì đột nhiên có tiếng phật hiệu vạch lên bầu trời đêm. Theo đó là có bốn lam y cao to từ sau lưng Đại Bi thượng nhân vượt lên, đó là Thiếu Lâm Tứ Tôn Giả, chưởng quyền mang theo kinh phong ào ạt nhằm đầu và chân Hạ Hầu Lam mà cuộn tới. Thế công uy mãnh như cuồng long xuất hải, quyền phong chưởng lực tan bia phá thạch !
Hạ Hầu Lam bật cười nói:
- Thiếu Lâm Phục Hổ Thần Quyền và Đại Bát Nhã Chưởng, ta không

chiếm phần tiện nghi này đâu !
Nhuyễn kiếm chúi xuống rồi "bật" một tiếng bay cắm vào mái ngói đại sảnh, cùng lúc song chưởng đồng loạt vung ra, thế chưởng nhằm vào thân hình cao to của Tứ Tôn Giả mà vỗ tới !
"Binh ! Binh ! Binh" ba tiếng chấn động vang lên, thân hình Tứ Tôn Giả lảo đảo bay ngược ra sau, mỗi người đứng mỗi nơi nhưng trên miệng người nào cũng thổ ra một búng máu tươi, mặt vàng như nghệ nhất thời lắc lư muốn ngã !
Đại Bi thượng nhân cả kinh, lão trầm giọng quát:
- Ngộ Thiền ! Tiếp lấy !
Tay áo ông phất ra, lập tức có bốn đạo hồng quang bay về phía Tứ Tôn Giả.
Tứ Tôn Giả đưa tay bắt lấy rồi bỏ vào miệng, đoạn cả bốn người đều cúi người, nói:
- Đa tạ chưởng môn !
Sau đó bốn tăng nhân lập tức toa. thiền ngồi xuống trước đại sảnh mắt nhắm tay chấp trước ngực, nhất thời bất động !
Hạ Hầu Lam nhất kiếm đẩy lui thất đạo, song chưởng đả bại tứ tăng, thần uy lập tức chấn động toàn đương trường, võ lâm quần hùng đều biến sắc và kinh khiếp. Chàng quét mục quan nhìn khắp đương trường rồi thản nhiên nói:
- Còn vị nào đòi Ngọc Thiềm Thừ nữa ?
Trong sự yên lặng của toàn trường, đột nhiên nghe lam y lão nhân nói:
- Chư vị đồng dạo, đối với hạng ma trong ma này thì còn kiêng kỵ võ lâm đạo nghĩa gì nữa, tốt nhất là chúng ta cùng xông lên vây kích, bằng không e rằng khó thu thập được hắn !
Lúc này, Thiếu Lâm, Võ Đang đều hận thấu xương thấu cốt vị ma trong ma Hạ Hầu lam này nên tự nhiên là cùng tán đồng, thế là dưới một tiếng hiệu lệnh, quần hào lập tức động thủ.
Nhất thời đao quang kiếm ảnh đầy trời, mấy chục vị cao thủ tuyệt đỉnh cùng bổ nhào về phía Hạ Hầu Lam.
Lam y lão nhân cũng tham kiến, khóe miệng lão ta luôn nở nụ cười thâm độc bí hiểm, lão theo sau quần hào mà xông lên, hữu thủ vung ra một loạt ám khí nho nhỏ lông bò, đánh vào người Hạ Hầu Lam !
Hạ Hầu Lam vừa tung người lên thu lại nhuyễn kiếm, chàng định nghinh tiếp thế công của quần hào, nhưng thấy vậy thì bất giác chấn động tâm thần. Thân hình lập tức lao vút lên cao vượt qua luồng ám khí tẩm độc của lam y lão nhân Đang lúc thân hình chàng còn lơ lửng trên không thì mái ngói của đại sảnh nổ ầm một tiếng rồi đột nhiên vỡ

ra, nhất thời ngói chạy đá bay, bụi khói mù mịt !
Hạ Hầu Lam cả kinh thất sắc, thân hình lại bốc lên cao vượt qua đám gạch ngói đất đá và may mắn thoát nạn !
Nhưng trong hàng loạt tiếng kêu thảm bên dưới, quần hào như diều đứt đây huyết nhục bay ngang, thân hình bay lên nửa chừng rồi rơi xuống tứ phía, trong chớp mắt mà huyết nhục đầy mặt đất, thi thể một nơi đầu rơi một ngả !
Những kẻ nhanh chân tránh né may mắn thoát nạn, chỉ có Đại Bi thượng nhân, Thiên Nhất đạo trưởng Võ Đang Thất kiếm còn năm, Nga My nhị lão ngộ nạn cả đôi, Hoa Sơn tứ tẩu chết một cặp, Côn Luân nhị Ông chỉ còn lại một, Tứ Tôn Giả vì ngồi một bên vận công trị thương nên không bị thương vong. Võ Đang thập nhị điện chủ cũng chỉ còn năm người. Ngoài ra, các lộ võ lâm hào kiệt chết không biết bay nhiêu mà kể !
Đột biến kinh người này khiến đương trường im lặng một hồi lâu mới định thần trở lại, Bạch Như Băng quát một tiếng rồi cùng ái nữ soái lãnh nhị vị hộ pháp xông vào trong La phủ. Tòa đại sảnh của La gia tuy bị nổ tung nhưng phòng ốc các nơi khác vẫn không hề hấn gì, nhờ ánh đèn treo khắp nơi trong La gia nên có thể trông thấy rõ ràng, bên trong tòa đại sảnh của La gia trống không, đâu có một bóng người nào !
Bạch Như Băng lại quát một tiếng rồi cùng ái nữ soái lãnh tả hữu hộ pháp lướt ra ngoài, bà chú mục nhìn Hạ Hầu Lam và hỏi:
- Hạ Hầu Lam, cha con La lão anh hùng đi đâu rồi ?
Hạ Hầu Lam đứng gần trước đại sảnh nên chàng cũng trông thấy bên trong rõ ràng, lòng chàng không khỏi ngạc nhiên kinh hãi, nghe vậy thì chàng liền nói:
- Bạch tiền bối hỏi tại hạ, tại hạ biết hỏi ai bây giờ ?
Bạch Như Băng tức đến độ run người bà nói:
- Ta hỏi ngươi rốt cuộc đây là chuyện thế nào ?
Đột nhiên nghe lam y lão nhân lạnh lùng nói:
- Còn phải hỏi nữa sao ? Đương nhiên là chuyện cấu kết trước đó của Hạ Hầu Lam và La gia. Chúng ngầm đặt thuốc nổ dưới mái ngói đại sảnh, chờ quần hào cùng xông tới thì đốt dây dẫn nổ, đây không chỉ là quăng một mẻ lưới đánh gọn võ lâm thiên hạ mà còn ...
Hạ Hầu Lam lớn tiếng quát:
- Tên thất phu, ngươi chớ ...
Lam y lão nhân cắt lời nói:
- Chớ cái gì, vừa rồi thuốc nổ phát tác khéo hợp với lúc thân hình ngươi đang ở trên không, La gia lại chẳng có ai thương vong, ngươi

còn muốn ta nghĩ thế nào nữa ? Không lẽ thuốc nổ đó là do chư vị quần hào trước mắt đây ngầm đặt chăng ?
Nhất thời, Ha Hầu Lam thật là không còn lời biện bạch Bạch Như Băng lại quát hỏi:
- Hạ Hầu lam, ta hỏi ngươi, cha con La lão anh hùng đâu ?
Lam y lão nhân tiếp lời:
- Bạch nữ hiệp hà tất phải hỏi nhiều tất nhiên là bọn họ đã sớm trốn tránh rồi !
Bạch Như Băng hơi nhẹ nhõm, thần uy thụ lại, bà định lên tiếng thì đột nhiên ...
- A di đà phật ?
Thân hình Đại Bi thượng nhân run run, lão cao giọng niệm phật hiệu rồi nói - Bây giờ ngũ đại nôn phái đã tự là không có sức bảo vệ bảo vật rồi, nhưng ngũ đại môn phái tất phải báo thù món nợ máu này. Hạ Hầu thí chủ, bọn lão nạp cáo biệt đây !
Nói đoạn lão phất tay ra hiệu rồi soái lãnh các phái may mắn thoát nạn đưa thi thể những kẻ ngộ nạn mà đi, chớp mắt đã mất tung mất tích !
Quái lạ một điều là lam y lão nhân chẳng những không thừa cơ chuồn mà còn giương mắt nhìn võ lâm quần hào đi xa rồi đột nhiên ngửa cổ cười ha ha một tràng cuồng ngạo !
Hạ Hầu Lam nhướng mày hỏi:
- Tên thất phu, ngươi cười cái gì ?
Lam y lão nhân ngừng cười và nói:
- Trong lòng ta cao hứng, không cười lẽ nào khóc ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Có gì đáng để cao hứng chứ ?
Lam y lão nhân nói:
- Từ nay về sau ngươi sẽ nếm không ít đau khổ, trốn đông tránh tây, có nhảy xuống Hoàng Hà cùng rửa không sạch, giang hồ tuy rộng lớn nhưng không có nơi dung thân, còn khó chịu hơn là chết, ta không cao hứng sao được, không cười lớn sao được ?
Trong mắt Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng nói:
- Nói vậy là ngươi ...
Lam y lão nhân cắt lời nói:
- Vạn sự cần phải nói từ đầu, Hạ Hầu Lam, ta hỏi ngươi nhé, ngươi nghe ai nói vị nghĩa mẫu mà ngươi chưa từng gặp mặt một lần, có một vi biểu huynh ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Là chính miệng La lão anh hùng nói cho ta biết !

Lam y lão nhân gật gật đầu lão quay sang hỏi Bạch Như Băng:
- Làm sao Bạch nữ hiệp biết vị Sài tỉ tỉ của nữ hiệp có một vi biểu huynh họ La như thế ?
Bạch Như Băng nói:
- Ta nghe người ta nói trước đây không lâu, nói rằng Hạ Hâu Lam tình cờ gặp một vị biểu huynh của sư mẫu tại Kim Lăng.
Lam y lão nhân cười ha ha rồi nói:
- Xem ra nhị vị toàn là nghe người ta nói Hạ Hầu Lam buột miệng hỏi:
- Lẽ nào có gì không đúng ?
Lam y lão nhân nói:
- Đâu chỉ có gì không đúng mà cứ như là đại sai đại lầm, theo tại hạ biết thì Sài Ngọc Hà căn bản không có vị biểu huynh họ La nào cả, ngươi sống ở Kim Lăng này cũng không ít ngày, ngươi có nghe nói có La gia nào ở phía tây thành không ?
Hạ Hầu Lam ngớ người chàng nói:
- Cố nhiên là tại hạ không nghe nhưng tại hạ có vị bằng hữu ...
Lam y lão nhân cười hì hì nói:
- Ngươi muốn nói đến Tần Lục và Thiết Ngưu chăng ? - Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng hỏi:
- Ngươi cũng biết hai người đó à ?
- Đâu chỉ là biết ! - Lam y lão nhân cười cười nói - Bây giờ ta không ngại nói cho ngươi biết Tần Lục, Thiết Ngưu, Tiểu Thúy Hồng đều là người của ta.
Hạ Hầu Lam quát:
- Ngươi nói bậy, Tần Lục và Thiết Ngưu làm sao có thể là ...
Lam y lão nhân thản nhiên nói:
- Lời là do ta nói, tin hay không tùy ngươi !
Hạ Hầu Lam biến sắc, chàng "hừ" một tiếng lạnh lùng rồi nói:
- Như vậy La gia này ...
Lam y lão nhân cắt lời nói:
- Tự nhiên cũng là người của ta !
Nhiệt huyết cuồn cuộn dâng lên trong người Hạ Hầu Lam, chàng quát:
- Tên thất phu, ta hiểu rồi ...
- Ngươi hiểu rồi à ? - Lam y lão nhân nói - Ngươi lần lượt chui vào từng chiếc tròng, bây giờ sẽ siết ngươi đến chết, dù ngươi hiểu rõ cỡ nào cũng chẳng có ích gì !
Hạ Hầu Lam vừa thẹn vừa tức, chàng nói với giọng run run:
- Tên thất phu, ám khí tẩm độc vừa rồi là do ngươi cố ý bức ta phải

tung người lên không phải không ?
Lam y lão nhân gật đầu nói:
- Không sai, ngươi lại hiểu rõ một điều nữa !
Hạ Hầu Lam nói:
- Ngươi cũng thừa nhận ngươi là Kim Ngọc Dung ?
Lam y lão nhân lại gật đầu thừa nhận:
- Không sai, cũng thừa nhận ta là Đồng Thiên Hạc, Án Tử Phong ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Tên thất phu, vừa rồi là cơ hội tốt nhất để giết ta, tại sao ngươi ...
Lam y lão nhân cười cười nói:
- Nếu ta muốn giết ngươi thì điều đó dễ như trở bàn tay, chỉ có điều ta không giết ngươi nhưng bây giờ ngũ đại môn phái đã ghi nhớ nợ máu vào đầu ngươi, bức ngươi phải trốn đông tránh tây, giang hồ tuy rộng lớn, song chẳng có chỗ cho ngươi dung thân. Đối với một nhân vật ngạo xưng Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma mà nói, thì há chẳng khó chịu hơn chết sao ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Sợ rằng khó có thể như ngươi tưởng tượng, chỉ cần ta bắt được ngươi bảo ngươi tự cung khai tạ tội với ngũ đại món phái thì món nợ máu này sẽ vào đầu ngươi thôi !
Lam y lão nhân lắc đầu mỉm cười nói:
- Một lát nữa đây, ngay cả chút lực trói gà ngươi ư cũng không có thì nói gì đến chuyện bắt ta ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Ngươi chớ khoe khoang cơ trí mưu đồ ...
Lam y lão nhân bật cười nói:
- Ngươi nhầm rồi, ngươi còn nhớ ngọn đèn trong Cổ Động Thiên không, trong đầu của chiếc đèn đó có trộn không ít Vô Ảnh Tán Công Tán, ngươi đã ngửi đủ rồi, và lại, nếu ta có ý hãm chết ngươi thì đâu thể chừa cho ngươi và hòa thượng đó một cửa ra ?
Hạ Hầu Lam chấn động tâm can chàng quát:
- Ta không tin Lam y lão nhân chậm rãi nói:
- Không tin thì chờ lát nữa ngươi vận khí thử lại xem ?
Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng nói:
- Nói vậy Cuồng hòa thượng đó ...
Lam y lão nhân cắt lời nói:
- Lão ta ngửi đã lâu nên dược lực cũng phát tác từ lâu rồi, hiện đã thành tù nhân trong ngục của ta !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Tên thất phu, ngươi hại tiên sư ta thê ly tử tán, nhà tan cửa nát ...

Lam y lão nhân nhăn mặt, lão nói:
- Hắn đoạt người ta yêu, hại ta đau khổ một đời, chuyện này nói thế nào đây ?
Hạ Hâu Lam sững người, chàng hỏi:
- Ngươi nói là nghĩa mẫu của ta chăng ?
Lam y lão nhân lắc đầu, nói:
- Không phải Ngọc diện của Bạch Như Băng có dị sắc, bất giác bà ta khẽ cúi đầu !
Lam y lão nhân liếc mắt nhìn qua rồi bỗng nhiên đổi giọng nói:
- Ta đã quá đau khổ rồi, không muốn nhắc lại chuyện xưa nữa !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tên thất phu, trước khi dược lực phát tác, ta còn đủ thời gian để thu thập ngươi Lam y lão nhân lắc đầu nói:
- Không kịp rồi, không tin ngươi vận khí thử xem ?
Hạ Hầu Lam không trả lời nhưng sắc diện đột nhiên đại biến !
Lam lão nhân thây vậy thì cười ha ha rồi nói:
- Cả đời này ngươi đừng mong hồi phục công lực cao tuyệt của ngươi, trừ phi uống thuốc giải độc môn của ta, nhưng ngươi tưởng là ta sẽ cho ngươi sao ?
Song mục Hạ Hầu Lam đỏ như lửa, thân hình run lên bần bật, chàng vừa định nói thì bạch Như Băng cướp lời:
- Kim Ngọc Dung, ngươi quên là còn có ta ở đây à !
Lam y lão nhân gật đầu nói:
- Bạch Như Băng, nàng có thể động đến ta, nhưng ta biết nàng tuyệt đối không dám !
Bạch Như Băng lạnh lùng nói:
- Ta không nghĩ ra bất kỳ lý do gì ...
- Có đấy ! - Lam y lão nhân cắt lời nói - Vị Sài tỉ tỉ đó của nàng ...
Bạch Như Băng cười nhạt nói:
- Sài tỉ tỉ của ta đã ngậm hờn tạ thế nhiều năm rồi !
Lam y lão nhân cười một cách âm hiểm lão nói:
- Bà ta ngậm hờn mà chết đã nhiều năm nhưng còn có một nam một nữ con bà ta hiện đang cao cao hứng hứng sống trên thế gian, mà tất cả đều trong tay ta !
Bạch Như Băng biến sắc, bà khẽ quát:
- Kim Ngọc Dung, ngươi dám ...
Lam y lão nhân cười cười, nói:
- Khi ta đến đây ta đã có dặn dò sau canh năm nếu ta không trở về thì cứ việc khai dao đối với một nam một nữ của Sài Ngọc Hà, nàng thấy ta dám hay không dám ?

Bạch Như Băng lại biến sắc bà nói:
- Ta có thể bắt ngươi trao đổi ...
Lam y lão nhân nói:
- Nàng có biết hiện tại bọn chúng ở đâu không ?
- Ta có thể hỏi ngơi !
- Nàng cho rằng ta sẽ nói sao ?
- Ta cho rằng ngươi cũng phải sợ chết !
- Thế gian xưa nay ai lại không chết ? Chỉ sớm muộn mà thôi, tâm nguyện của ta đã mãn, thù hận đã tiêu, chết thì có sao nào ? Vả lại, có hai con của Sài Ngọc Hà cùng chết thì Kim Ngọc Dung ta cũng không đến nỗi phải cô đơn !
Thần sắc trên mặt Bạch Như Băng liên tục biến đổi, nhất thời bà trầm mặc không nói gì !
Lam y lão nhân lại cười rồi nói:
- Bạch nữ hiệp, ta giữ lời hứa giao Hạ Hầu Lam cho nàng đấy, nàng hãy mau đưa hắn đi tìm Hạ Hầu Nhất Tu thôi. Nhưng ta hy vọng, xong việc nàng sẽ không giết hắn, để hắn nếm mùi đau khổ của cái sự đi không đường, ở không chốn. Sau cùng, ta khuyên nàng chớ đi theo ta, nếu không ta cứ lòng vòng tứ phía chẳng chịu về, một khi quá canh năm thì kẻ hối hận là nàng đấy ! Lời đã tận xin cáo biệt ?
Nói đoạn lão phất tay rồi tung người phi đi như bay !
Hạ Hầu Lam không động đậy và cũng không khai khẩu, chàng đứng đó trơ trơ như pho tượng, hai mắt đỏ rực, môi rớm máu, thần thái vô cùng kinh người !
Đột nhiên Bạch Như Băng tung người lướt tới xuất chỉ điểm huyệt Hạ Hầu Lam, đoạn bà kéo Bạch Tố Trinh phi thân mà đi Hiên Viên Cực cắp lấy Hạ Hầu Lam rồi cùng Lãnh Thiên Trì theo sát phía sau !
Chớp mắt đã mất hút tung tích vào màn đêm bao la ! Và cũng trong chớp mắt, La gia trở nên yên tĩnh cực kỳ dưới ánh trăng lờ mờ lạnh lẽo !

Hồi 19
Kinh Nhân Chi Biến

Cũng một vầng trăng khuyết, cùng ánh trăng lờ mờ lạnh lẽo đó soi chiếu Thê Hà Sơn - Một dãy núi cách không xa Kim Lăng, cũng đang chìm trong êm đềm tĩnh mịch. Thê Hà Sơn nguyên danh là Nhiếp Sơn, đỉnh núi cao nhất có tên gọi là Tản Sơn. Thê Hà Sơn nằm trong sự bao bọc của quần sơn, rừng cây rậm rạp, mỗi khi đến mùa thu thì khắp núi đỏ rực, một màu lấp lánh như ráng chiều, suối nguồn đá núi nơi đây đều có sử tích.
Đường thi có câu:
"Đình xa tọa ái phong lâm vãn.
Sương điệp hồng vu nhị nguyệt hoa".
Tạm dịch:
Rừng phong mến cảnh dừng xe ngắm.
Lá thắm hơn hoa tiết tháng hai ".
Đã không ít tao nhân mặc khách từng say đắm nơi này.
Tại một nơi thâm sâu của Thê Hà Sơn có một ngôi Thê Hà Cổ Tự, đây là ngôi chùa có lịch sử lâu đời.
Tuy đêm đã khuya nhưng trong ngôi Thê Hà Cổ Tự này vẫn còn thấp thoáng vài ánh đèn, trong số đó, có một ánh đèn chiếu ra từ một gian tịnh xá ở hậu tự. Trong tịnh xá có ánh đèn nhưng không nghe tiếng người, núi non chìm trong tịch lặng, tứ bề hoang vắng thâm u !
Đột nhiên một bóng người lướt trên không, vạch ngang bầu trời đêm tĩnh mịch rồi hạ xuống hậu viện của Thê Hà Cổ Tự, bóng người này chính là lam y lão nhân !
Lão ta vừa chạm chân xuống đất thì từ trong bóng tối có một hắc y nhân cao to diện mục thâm trầm bước ra, người này cúi người cung kính nói:
- Lão chủ nhân về rồi à ?
Lam y lão nhân khẽ gật đầu "ừ" một tiếng rồi nói:
- Cô nương ngủ rồi chăng ?
Hắc y nhân kia nói:
- Bẩm lão chủ nhân, thuộc hạ vừa thấy cô nương còn đi lại trong phòng ...
Lam y lão nhân khoát tay rồi cất bước đi đến gian tịnh xá có ánh đèn

hắt bóng qua cửa sổ ! Lúc này hắc y nhân cũng cúi chào rồi lui bước.
Đến bên cửa gian tịnh xá, lam y lão nhân đưa tay khẽ gõ cửa và cất giọng thân mật nói:
- Hài nhi, ngủ rồi à ?
Trong gian tinh xá có giọng lạnh lùng của thiếu nữ cất lên:
- Vẫn chưa, lão muốn làm gì ?
Lam y lão nhân vội nói:
- Không làm gì cả. Ta vừa trở về nên muốn xem thử ngươi đã ngủ chưa thôi !
Giọng thiếu nữ càng lạnh lùng như băng nàng nói:
- Vẫn chưa ngủ, nhưng ta phải đi ngủ ngay đây !
Rõ ràng là nàng không hoan nghênh !
Nhưng lam y lão nhân chẳng quan tâm, lão cười cười nói:
- Hài nhi, ngươi vẫn chưa ngủ thì ...
Thiếu nữ lạnh lùng nói:
- Lão muốn vào chăng ?
- Đúng vậy, hài nhi !
- Có chuyện gì chăng ?
- Đúng thế, hài nhi ?
- Vừa rồi chẳng phải lão nói là không có gì đó sao ?
Lam y lão nhân bật cười rồi nói:
- Hài nhi là ta vừa nhớ ra một chuyện ...
Giọng thiếu nữ vẫn lạnh lùng, nàng nói:
- Có gì thì vào nói đi, cửa không khóa !
Lam y lão nhân vội "ừ" một tiếng rồi đẩy cửa bước vào.
Đây là gian tinh xá được bài trí rất hoa lệ, góc tường có một chiếc giường đệm bông, cạnh đó có một bạch y thiếu nữ đang ngồi trên ghế, dáng vẻ nàng thanh nhã và có phần hơi gầy, trông như hàn mai trong tuyết !
Lam y lão nhân ngồi xuống chiếc đôn gỗ đối diện, lão ngước nhìn nàng và nói:
- Hài nhi, sao ngươi vẫn chưa ngủ ?
Bạch y thiếu nữ càng tỏ ra lạnh lùng, nàng chẳng buồn nhìn lam y lão nhân một lần, giọng lạnh như băng:
- Có chuyên gì, nói đi ?
Lam y lão nhân ngập ngừng một lát rồi tươi cười nói:
- Hài nhi ta đã bị cường địch nhận ra ...
Bạch y thiếu nữ nói:
- Thủy chung ta chưa từng nghe lão nói cường địch là ai ?
Lam y lão nhân nói:

- Nhưng đêm nay có thể nói cho ngươi biết rồi, đó là La Sát Phu Nhân Bạch Như Băng !
Bạch y thiếu nữ "à" một tiếng rồi nói:
- Thì ra là bà ta ? Tại sao trước đây lão không nói cho ta biết.
Lam y lão nhân mỉm cười nói:
- Hài nhi, đó là do ta sợ ngươi lo lắng - Vậy tại sao đêm nay lão lại nói cho ta biết ?
- Chuyện đến nước này họa đã gần trút xuống đầu, ta phải cho ngươi biết cường địch của chúng ta ...
- Không phải chúng ta mà là của lão !
- Phải, phải là cường địch của ta, là thù nhân của ta được chưa ? Thực ra hài nhi, cường thù của ta và cường thù của ngươi có gì khác nhau chứ ?
Bạch y thiếu nữ cười nhạt nói:
- Không những có khác nhau mà còn khác nhau rất lớn, vì phàm là cường thù của lão thì đều phải là bằng hữu của ta, lão hiểu chưa ?
Lam y lão nhân hơi biến sắc lão nói:
- Hài nhi ...
- Đừng gọi ta ! - Bạch y thiếu nữ lanh lùng nói:
- Vậy bây giờ lão định thế nào ?
Lam y lão nhân nói:
- Nơi nây đã không thể trú thân được nữa ...
Bạch y thiếu nữ cắt lời nói:
- Ta vừa mới ở đây yên ổn được mấy ngày, lão lại muốn ta đi chăng ?
Lam y lão nhân nói:
- Hài nhi, ta biết nhưng đây là chuyện bất đắc dĩ không còn cách nào khác, ta nào muốn trốn đông tránh tây nam di bắc dịch, nhưng ta sợ sớm muộn gì bà ta cũng phát hiện ra nơi này ...
Bạch y thiếu nữ nói:
- Vậy cái cảnh trốn đông tránh tây thế này rốt cuộc đến ngày nào mới thôi, đây là biện pháp sao ?
Lam y lão nhân xoa tay nói:
- Ta cũng biết đây không phải là biện pháp, ta càng không muốn để ngươi phải chịu cái khổ bôn ba, nhưng hài nhi, ngươi biết đấy ta không phải là đối thủ của bà ta ...
Bạch y thiếu nữ cười nhạt nói:
- Nói tới nói lui thì lão cũng muốn Ngọc Thiềm Thừ đó, đúng không ?
Lam y lão nhân gượng cười nói:
- Hài nhi ta không phủ nhận nhưng ...

- Nhưng cái gì ? - Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói - Ta chẳng nói với lão rồi sao ? Ngọc Thiềm Thừ là bùa hộ mệnh của ta, nếu ta trao nó cho lão thì không những không báo được mối thù của phụ mẫu mà ngay cả tính mạng ta cũng ...
- Hài nhi - Lam y lão nhân cắt lời nói - Ngươi vẫn cho rằng ngươi không phải là cốt nhục do ta sinh ra sao ?
Bạch y thiếu nữ thản nhiên nói:
- Trừ phi mặt trời mọc hướng tây, bằng không lão đừng mong làm cho ta tin lão !
Thân hình lam y lão nhân hơi run run lão nói:
- Hài nhi, rồi sẽ có một ngày ngươi phải hối hận:
Bạch y thiếu nữ hỏi:
- Ta hối hận cái gì ?
Lam y lão nhân lắc đâu và cười bi thương, lão nói:
- Hài nhi chờ lúc ngươi hiểu ra ngươi là cốt nhục của ta thì e rằng mọi sự đã muộn rồi !
Bạch y thiếu nữ trầm ngâm một lát rỏi chợt nói:
- Lão thật sự không thể không cần Ngọc Thiềm Thừ đó chăng ?
Song mục lam y lão nhân lóe hàn quang lão vội nói:
- Hài nhi, nếu không vì đại địch cường thù kéo đến, tai họa sắp trút xuống đầu thì ta cần nó làm gì ?
Bạch y thiếu nữ do dự một lát rồi gật đầu nói:
- Thôi được, ta đồng ý với lão Lam y lão nhân vui mừng ra mặt, lão đứng lên và nói:
- Hài nhi ngươi ...
Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói:
- Lời của ta vẫn chưa nói hết ?
Lam y lão nhân vội nói:
- Hài nhi ngươi nói đi, nói di !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Ta có một điều kiện, nếu lão đồng ý thì ta sẽ nói ra chỗ giấu Ngọc Thiềm Thừ, nếu lão không muốn đồng ý thì lão dừng bao giờ nhắc đến chuyện này nữa ...
Lam y lão nhân vội nói:
- Hài nhi, ngươi cứ nói đi, xưa nay ta đối với ngươi trăm sự đều yêu chiều, hận là không hái được trăng trên trời xuống cho ngươi, vậy còn có điều kiện gì mà không thể đồng ý với ngươi ?
Bạch y thiếu nữ nói:
- Vậy ta xin đa tạ trước, lão hãy giao vị Thượng Quan cô nương đó cho tạ. Lam y lão nhân biến sắc, lão làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi lại:

- Vị Thượng Quan cô nương nào ?
Bạch y thiếu nữ thản nhiên nói ?
- Nếu lão không chịu thì thôi vậy !
Lam y lão nhân vội nói:
- Hài nhi, ta chỉ muốn hỏi ...
Bạch y thiếu nữ nói:
- Không lẽ trong tay lão có đến hai vị Thượng Quan cô nương ?
Lam y lão nhân gượng cười, lão nói:
- Hài nhi, ngươi cần cô ta làm gì ?
- Đó là chuyện của ta không cần lão quản đến, theo ta thấy, dùng một Thượng Quan cô nương chẳng có chút liên quan gì đến lão để đổi lấy Ngọc Thiềm Thừ thì phải là chuyện quá hời đối với lão rồi !
- Hài nhi, giữa phụ tử sao có thể so đo như vậy, chỉ có điều ta phải nói cho ngươi biết, Thượng Quan Phụng là đồng bọn của cường địch nếu ngươi cứu cô ta ...
- Ai nói là ta muốn cứu cô ta ?
- Nói vậy, hài nhi ngươi không phải muốn cứu cô ta ...
Bạch y thiếu nữ cười nhạt nói:
- Ta cũng chẳng nói là không cứu cô ta ?
Lam y lão nhân vội hỏi:
- Vậy là hài nhi muốn ...
Bạch y thiếu nữ cắt lời nói:
- Ta không nói, đó là chuyện của ta, sau khi lão giao Thượng Quan cô nương cho ta thì cô ta là người của ta, vạn sự tự nhiên là do ta làm chủ !
Lam y lão nhân chau mày trầm ngâm một lát rồi đột nhiên gật đầu, nói:
- Được rồi, hài nhi ta đồng ý ...
Bạch y thiếu nữ nói:
- Ta nói rõ trước nhé nếu Thượng Quan cô nương bị thương tổn một sợi tóc thì ta cự tuyệt không tiếp nhận, cả đời lão cũng đừng mơ đến Ngọc Thiềm Thừ Lam y lão nhân biến sắc, lão nói:
- Hài nhi, ngươi cho rằng ta là người thế nào vậy, ngươi yên tâm nếu Thượng Quan cô nương bị tổn hại một sợi tóc thì ngươi cứ hỏi một mình ta - Lão cười hì hì rồi nói tiếp:
- Hài nhi, Ngọc Thiềm Thừ giấu ở đâu ?
Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói:
- Hiện giờ Thượng Quan cô nương đang ở đâu ?
Lam y lão nhân gượng cười nói:
- Hài nhi xem ra cả ngươi và ta đều không tin lẫn ...

Bạch y thiếu nữ cắt lời nói:
- Lão nói sai rồi, đối với bất kỳ người nào ta cũng đều tin, chỉ duy nhất không tin một mình lão !
Lam y lão nhân mỉm cười, nói:
- Được, được, hài nhi ta sẽ đưa cô ta đến giao cho ngươi ...
Lão ngừng lại rồi quay ra ngoài gọi:
- Người đâu ?
Bên ngoài có người lướt đến như chớp vì nói:
- Có thuộc hạ !
Lam y lão nhân nói:
- Đi mời Thượng Quan cô nương đến đây !
Người bên ngoài "vâng" một tiếng rồi bỏ đi, một lát sau có tiếng chân từ xa đến gần, theo đó là giọng nói của người vừa rồi:
- Bẩm lão chủ nhân, đã đưa người đến.
Lam y lão nhân nói:
- Vào đi !
Người bên ngoài đáp một tiếng rồi bước vào, đó là một hắc y nhân cao to diện mục thâm trầm, hai tay hắn đỡ lấy Thượng Quan Phụng, Thương Quan Phụng đang trong hôn mê, rõ ràng là nàng bị khống chế huyệt đạo !
Tuy bị khống chế huyệt đạo nhưng y phục vẫn chỉnh tề, thần sắc vẫn như thường, ngoài đầu tóc xổ tung ra thì trông cứ như người đang ngủ say ! Từ đó có thể thấy Thượng Quan Phụng không bị bất kỳ sự giày vò tra tấn nào ?
Bạch y thiếu nữ hơi nhẹ nhõm, giọng lạnh lùng nói:
- Đỡ Thượng Quan cô nương lên giường ?
Hắc y nhân hơi do dự, hắn nhìn qua lam y lão nhân chờ lệnh !
Lam y lão nhân liền quát:
- Ngươi không nghe thấy lời của cô nương sao ?
Hắc y nhân vội đáp một tiếng rồi đỡ Thượng Quan Phụng tới chiếc giường đệm bông rồi đặt nàng nằm xuống !
Bạch y thiếu nữ phất tay nói:
- Không còn chuyện của ngươi, ngươi đi đi Lần này, hắc y nhân không chút do dự, hắn đáp một tiếng rồi cúi người lui ra ngoài !
Bạch y thiếu nữ nhìn Thượng Quan Phụng trên giường một lát rồi quay sang nói với lam y lão nhân:
- Cô ta là Thượng Quan Phụng ?
Lam y lão nhân gật đầu, nói:
- Đúng vậy, hài nhi, cô ta là Thượng Quan Phụng !
- Không phải lão phái người giả mạo đấy chứ ?

- Hài nhi, thuật dịch dung của ta tuy độc bộ thiên hạ nhưng không qua mặt ngươi được, bây giờ cô ta đã ở bên cạnh ngươi, nếu ngươi không yên tâm thì có thể ...
- Điều đó không cần, dù sao thì ta cũng chưa từng gặp Thượng quan cô nương ...
- Hài nhi, không lẽ ta còn có thể ...
Bạch thiếu nữ cắt lời nói:
- Đã là cô ta thì tốt rồi, lão có cho cô ta uống dược vật gì không ?
Lam,y lão nhân gượng cười nói:
- Hài nhi, ngươi biết đấy, ta ngồi đây căn bản không động đậy !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Điều đó không phải là hiện tại, lão chỉ trả lời một câu là có hay không ?
Lam y lão nhân nói:
- Không !
Bạch y thiếu nữ gật đầu nói:
- Không thì tốt nếu cô ta đã uống dược vật gì thì ta cũng không cần ...
Lam y lão nhân vội nói:
- Hài nhi yên tâm, giữa cha con không có lừa đối bây giờ có thể nói cho ta biết ...
Bạch y thiếu nữ lắc đầu nói:
- Vẫn chưa đến lúc, lão ra ngoài đi ta muốn nói với Thượng Quan cô nương mấy câu Lam y lão nhân vội kêu lên:
- Hài nhi ngươi Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói:
- Chuyện riêng của nữ nhi, lão cũng muốn nghe sao ?
Lam y lão nhân lắc đầu, nói:
- Ta không muốn nghe chỉ có điều, hài nhi, ta đã giao Thượng Quan Phụng cho ngươi ...
Bạch y thiếu nữ cắt lời nói:
- Làm sao ta biết lão giao cho ta là Thượng Quan Phụng ? Làm sao ta biết lão giao cho ta Thượng Quan Phụng như thế nào ? Ta cũng phải hỏi cho rõ, rồi sau đó mới có thể nói cho lão biết nơi giấu Ngọc Thiềm Thừ !
Lam y lão nhân biến sắc, lão nói:
- Hài nhi, chuyện này không khỏi ...
- Không khỏi cái gì ? - Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói - Nếu lão không chịu thì thôi vậy !
Trong mắt lam y lão nhân thoáng hiện dị sắc, lão vội cười cười nói:
- Ta không nói là không đồng ý, ta muốn nói là hài nhi ngươi không

khỏi quá đa nghi thôi.
Bạch y thiếu nữ cười nhạt nói:
- Điều đó tự lão phải biết là tại sao !
Lam y lão nhân chẳng biết làm thế nào nên đành buông tay lắc đầu và gượng cười, nói:
- Được rồi chờ hài nhi ngươi hỏi xong rồi hãy tính vậy !
Nói đoạn lão uể oải đứng lên.
Bạch y thiếu nữ chăm chú nhìn lão rồi đột nhiên phá ra cười, vẻ cười khá lạnh người, nàng nói:
- Có lẽ lúc này trong lòng lão đã hận ta thấu xương thấu cốt, một khi Ngọc Thiềm Thừ đến tay thì sợ rằng lão tuyệt đối không tha ta một cách dễ dàng, đúng không ?
Lam y lão nhân biến sắc, lão nói:
- Hài nhi, ngươi nói gì vậy ? Hổ dữ không ăn thịt con, nhiều năm qua ta đối với ngươi ...
Bạch y thiếu nữ cắt lời nói:
- Đó là vì Ngọc Thiềm Thừ còn trong tay ta ?
Lam y lão nhàn lại biến sắc nhưng lão liễn lắc đầu cười bi thương và nói:
- Hài nhi, nếu ngươi nghĩ vậy thì ta cũng chẳng biết làm thế nào, chờ ngươi giao Ngọc Thiềm Thừ cho ta xong thì ngươi sẽ biết là ta không phải như ngươi tưởng tượng - Đúng vậy ! - Bạch y thiếu nữ tiếp lời - Ngọc Thiềm Thừ tựa như đá thử vàng, đến lúc đó nhất định ta sẽ biết !
Lam y lão nhân run người, tựa như trong lòng đang rất đau khổ, lão nói:
- Hài nhi, tạm thời ta tránh ra ngoài một lát, ngươi cứ việc hỏi cô ta đi !
Nói đoạn, lão quay người cất bước ra ngoài !
Bạch y thiếu nữ nói với theo:
- Ta nói trước nhé, trong khi ta và Thượng Quan cô nương nói chuyện thì không cho phép bất kỳ kẻ não ở gần nơi này trong phạm vi mười trượng, bằng không đừng trách ta nói mà không làm. Đương nhiên nếu có kẻ nào tự tin là sẽ không bị ta phát giác thì cứ việc rình nghe !
Bạch y thiếu nữ dứt lời thì lam y lão nhân đã ra khỏi tịnh xá lão quan lại nói:
- Hài nhi yên tâm, không có ai dám đến nghe lén đâu Tiếng chân càng lúc càng đi xa, cuối cùng là chìm vào bóng đêm tĩnh mịch !
Bạch y thiếu nữ ngưng thần lắng nghe một lúc rồi đột nhiên xuất thủ

điểm vào người Thượng Quan Phụng nằm trên giường. Thượng Quan Phụng giật mình kinh tỉnh, nàng trở mình ngồi dậy, cảnh tượng trước mặt vừa lọt vào mắt thì nàng lập tức biến sắc quát lớn:
- Ngươi .... ngươi là ai ?
Bạch y thiếu nữ mỉm cười nói:
- Cô nương cứ bình tĩnh nói chuyện !
Thượng Quan Phụng nhảy xuống khỏi giường, trên mặt nàng lạnh lùng như có một lớp băng sương, song mục xạ sát quang, thần sắc kinh người, nàng nói:
- Hãy trả lời ta, ngươi là ai ?
Bạch y thiếu nữ nhỏ nhẹ nói:
- Cô nương, lát nữa ta sẽ nói cho cô nương biết ta là ai, điều quan trọng là bây giờ ta phải nói cho cô nương biết, ta tuyệt dối không có một chút ác ý, là bằng hữu chớ không phải thù địch của cô nương.
Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói:
- Nhân tâm hiểm trá, bây giờ ta không thể tin bất kỳ người nào ?
Bạch y thiếu nữ cười cười nói:
- Hạ Hầu đại hiệp tất phải ngoại lệ phải không ?
Thượng Quan phụng chấn động tâm thần, nàng ngạc nhiên nói:
- Ngươi ... Rốt cuộc ngươi là ai ?
Bạch y thiếu nữ nói:
- Ta chẳng nói rồi sao. Một lát nữa tự nhiên sẽ nói cho cô nương biết, bây giờ xin mời cô nương ngồi xuống nói chuyện. Cô nương, nếu ta có tâm hại cô nương thì không thể khai huyệt đạo cho cô nương, đúng không ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Không phải ta sợ các ngươi hại ta mà lấy làm hổ thẹn vì ở chung với các ngươi !
Bạch y thiếu nữ thản nhiên cười rồi nói:
- Cô nương nhầm rồi, ta đã không phải đồng bọn với bọn họ và cũng chẳng phải người hợp với bọn họ !
Thượng Quan Phụng hỏi:
- Vậy ngươi là ai ?
Bạch y thiếu nữ ngước mắt nhìn lên, nàng vỗ tay xuống giường và nói:
- Cô nương, mời ngồi rồi hãy nói !
Thượng Quan Phụng do dự một lát, cuối cùng nàng cũng ngồi xuống !
Bạch y thiếu nữ nhìn qua nàng và hỏi:
- Cô nương là Thượng Quan Phụng ?

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên nói:
- Không sai, ta chính là Thượng Quan Phụng, ngươi cho rằng ta là ...
Bạch y thiếu nữ lắc đầu, nói:
- Đừng hiểu lầm, cô nương, chỉ có điều ta chưa từng gặp cô nương nên sợ bị người ta lừa !
Thượng Quan Phụng buột miệng hỏi:
- Ai ?
Bạch y thiếu nữ nói:
- Đó là người bắt cóc cô nương !
Ngươi muốn chỉ Cuồng hòa thượng đó chăng ?
- Lão ta không phải Cuồng hòa thượng, cô nương, lão ta chỉ giả mạo Cuồng hòa thượng - Vậy lão ta là ai ?
- Cô nương đừng vội, chờ lát nữa ta sẽ nói cho biết !
- Bây giờ lão ta ở đâu !
Bạch y thiếu nữ nói:
- Đi ra ngoài rồi ...
Nàng chỉ vào chiếc đôn gỗ và nói tiếp:
- Vừa rồi lão còn ngồi ở chiếc đôn đó !
Thượng Quan Phụng biến sắc, nàng lạnh lùng "hừ" một tiếng và nói:
- Ta phải đi tìm lão ta ...
Nàng định đứng lên nhưng bạch y thiếu nữ vội giữ lại và nói:
- Cô nương không phải là đối thủ của lão ta, vả lại ngoài gian tịnh thất này mười trượng, nói ít cũng có hai mươi cao thủ canh giữ, xin cô nương hãy nhẫn nại !
Thượng Quan Phụng đành ngồi yên bất động, bạch y thiếu nữ lại nói tiếp:
- Cô nương chúng ta đều là nữ nhi, đã là nữ nhi với nhau thì chẳng có gì là không tiện nói, cô nương, lão ta có từng đối với cô nương ...
Thượng Quan Phụng rất thông minh, nàng hiểu thấu ngay nên bất giác đỏ mặt, nàng lắc đầu nói:
- Không !
Bạch y thiếu nữ nhẹ nhõm người, nàng nói:
- Thế thì tốt, đây cũng xem như đại may trong bất hạnh ...
Ngừng một lát nàng nói tiếp:
- Cô nương, bây giờ ta nói cho cô nương biết ta là ai, cô nương từng nghe nói đến một người có tên là Đồng Uyển Nhược chưa ?
Thượng Quan Phụng rùng mình, nàng vội nói:
- Không lẽ cô nương là Đồng ...
Bạch y thiếu nữ gật đầu nói:
- Đúng vậy, cô nương ta chính là Đồng Uyển Nhược Thượng Quan

Phụng vô cùng kinh ngạc, nàng nói:
- Võ lâm thiên hạ ai ai cũng đang tìm cô nương, Hạ Hầu đại hiệp cũng vì vậy mà mấy phen giao đấu với người ta, thì ra cô nương cũng bị Cuồng hòa thượng ...
Đồng Uyển Nhược cắt lời nói:
- Cô nương, lão ta không phải Cuồng hòa thượng !
Thượng Quan phụng vội hỏi:
- Vậy lão ta là ai ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Cô nương từng nghe nói \về một người kêu bằng Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung chưa ?
Thượng Quan Phụng càng kinh ngạc, nàng buột miệng kêu thất thanh:
- Kim Ngọc Dung, ta biết, lão ta là kẻ hại Hạ Hầu tiền bối ...
Đồng Uyển Nhược gật đầu nói:
- Đúng vậy, cô nương, là chính Kim Ngọc Dung đó !
Trong mắt Thượng Quan Phụng lấp lánh sát quang, nàng lạnh lùng nói:
- Giỏi cho một kẻ mặt người dạ thú, thì ra lão ta vẫn chưa chết - Không, cô nương ! - Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói - Kim Ngọc Dung đã chết rồi, nhưng sau đó trong võ lâm lại xuất hiện một Đồng Thiên Hạc ...
Thượng Quan Phụng buột miệng hỏi:
- Không lẽ Đồng Thiên Hạc là ...
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:
- Đúng vậy, Đồng Thiên Hạc là hóa thân của Kim Ngọc Dung
Thượng Quan Phụng vô cùng kinh ngạc, nàng nói:
- Nói vậy, Đồng Thiên Hạc cũng chưa ...
Đồng uyển Nhược nói:
- Không, cô nương, Đồng Thiên Hạc cũng đã chết, nhưng sau đó trong võ lâm lại xuất hiện một Cuồng hòa thượng ...
- Ta hiểu rồi ! - Thượng Quan Phụng gật đầu nói - Thì ra Khoái Bán Thiên là ...
Đồng Uyển Nhược cắt lời nói:
- Cô nương, ngàn vạn lần chớ nghi oan cho Khoái Bán Thiên, Khoái Bán Thiên đã bị lão ta giết hại rồi buột vào một tảng đá dìm xuống đáy Hồng Trạch Hồ, đó là chuyện trước đây lâu rồi. Nhẩm tính phải vào khoảng thời gian Hạ Hầu đại hiệp giả chết và Khoái Bán Thiên sau khi tự tay mai táng Hạ Hầu đại hiệp ...
Thượng Quan Phụng càng nghe càng chấn động tâm can, nàng nói:

- Giỏi cho tên thất phu bỉ ổi vô sỉ, chẳng bằng loài cầm thú, thì ra kẻ mưu hại Hạ Hầu đại hiệp trong nhiều năm qua là lão ta, chỉ hận là Hạ Hầu đại hiệp không biết ...
Nàng chăm chú nhìn Đồng Uyển Nhược rồi nói tiếp:
- Nói như vậy cô nương cũng không phải họ Đồng mà phải là họ Kim ?
Đồng Uyển Nhược gật đầu nói:
- Ta không phải Đồng nhưng cũng chẳng phải họ Kim !
Thượng Quan Phụng ngạc nhiên nói:
- Vậy cô nương họ gì, là ...
Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:
- Cô nương, ta phải là người mang ho Hạ Hầu !
Thượng Quan Phụng càng kinh ngạc, nàng buột miệng nói:
- Vậy cô nương là ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Ta là Hạ Hầu Trinh, cô nương hiểu rồi chứ ?
Thượng Quan Phụng kêu thất thanh:
- Ta hiểu cô nương, vậy năm xưa ...
- Ba thi thể năm xưa đều do Kim Ngọc Dung dùng người khác giả tạo ra !
- Thì ra là như vậy, thế làm sao cô nương biết ...
- Chuyện này do gia mẫu nói cho ta biết trước lúc lâm chung !
- Thế Kim Ngọc Dung có biết cô nương là ...
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Rất khó nói, có thể lão ta biết, cũng có thể lão ta không biết !
Thượng Quan Phụng ngạc nhiên hỏi:
- Cô nương nói vậy nghĩa là sao ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vì lúc gia mẫu bị lão ta cưỡng chiếm thì người đã hoài thai ta trong bụng, lão ta luôn nghĩ ta là cốt nhục của lão, nhưng sau đó ta nói cho lão ta biết ...
Thượng Quan Phụng hỏi:
- Lão ta có tin không ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Lão ta nói lão ta không tin, lão ta kiên quyết cho rằng ta là cốt nhục của lão, mỗi lời mỗi tiếng đều gọi ta là hài nhi, đối với ta yêu thương rất mực. Lão ta còn nói rằng, đó là vì gia mẫu hận lão ta nên mới lừa dối ta để giá họa, tạo thành bi kịch nhân luân !
Thượng Quan Phụng gật gật đầu, nhất thời không nói gì !
Đồng Uyển Nhược nói tiếp:

- Nhưng ta lại cho rằng đó là vì ta là kẻ duy nhất biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ Thương Quan Phụng nói:
- Điều này cũng có khả năng ...
Đồng Uyên Nhược nói:
- Ta cho rằng sở dĩ lão ta tốt đối với ta, và luôn kiên quyết cho rằng ta là cốt nhục của lão, chỉ vì một nguyên nhân thật sự này, một khi ta nói cho lão ta biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thứ thì e rằng lão ta sẽ lập tức giết ta ngay !
Thượng Quan Phụng buột miệng nói:
- Vậy thì ngàn vạn lần cô nương chớ nói cho lão ta biết !
Đồng uyển Nhược lắc đầu mỉm cười, nói:
- Đúng vậy, nhưng bây giờ ta định nói cho lão ta biết !
Thượng Quan Phụng cả kinh nàng vội hỏi:
- Cô nương, vì sao vậy ?
- Nếu ta không hứa nói cho lão ta biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ thì lão ta đâu chịu giao cô nương cho ta ?
- Nói vậy, cô nương dùng Ngọc Thiềm Thừ để đổi ta ?
- Đúng vậy cô nương ?
Thương Quan Phụng biến sắc, nàng kêu lên:
- Không được cô nương, điều đó tuyệt đối ...
Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:
- Cô nương có biết hậu quả của việc rơi vào tay lão ta không ?
Thượng Quan Phụng gật đầu nói:
- Ta biết nhưng cô nương có biết một khi giao Ngọc Thiềm Thừ cho lão ta thì hậu quả sẽ như thế nào không, chẳng những sự an nguy của cô nương rất mong manh, huyết thù khó báo mà võ lâm thiên ha cũng sẽ ngộ đại nạn ta làm sao có thể ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Cô nương, sự thanh bạch của nữ nhi là quan trọng hơn cả !
Thượng Quan Phụng đỏ mặt, đôi mày liễu đột nhiên dựng lên, nàng nói:
- Cô nương như thế người bị hại chỉ là một mình Thượng Quan Phụng này thôi Đồng Uyển Nhược vô cùng cảm động nàng nói:
- Cô nương khiến người ta khâm phục, nói vậy cô nương định hy sinh bản thân mình à ?
Thượng Quan Phụng lắc đầu nói:
- Cô nương, ta biết tự mình phải làm thế nào !
- Nhưng ta không thể để cô nương làm như vậy !
- Không lẽ cô nương muốn hãm Thượng Quan Phụng này vào chỗ bất nghĩa ?

Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lát lồi bỗng nhiên nói:
- Cô nương ta nghe nói Hạ Hầu đại hiệp là nghĩa tử và là cao đồ của tiên phụ !
Thượng Quan Phụng gật đầu nói:
- Đúng vậy cô nương !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vậy ta phải kêu Hạ Hầu đại hiệp một tiếng đại ca rồi !
Thượng Quan Phụng nói:
- Chàng cũng lớn hơn cô nương mấy tuổi.
Đồng Uyển Nhược mỉm cười nói:
- Có được một vị đại tẩu tương lai như cô nương thì Đồng Uyển Nhược này cảm thấy rất vinh hạnh Thượng Quan phụng đỏ mặt nàng vội nói:
- Cô nương nói chuyện nghiêm túc thôi Đồng Uyển Nhược nói:
- Thiên hạ còn chuyện gì nghiêm túc hơn hôn nhân đai sự ?
Thượng Quan Phụng lại đỏ mặt nàng định nói thì Đồng Uyển Nhược đã tiếp lời:
- Cô nương xin yên tâm ta cũng biết thế nào là lợi hại và đã có kế sách vẹn toàn, nếu không ta há có thể giao Ngọc Thiềm Thừ cho lào ta một cách dễ dàng ?
Thượng Quan Phụng nói - Cô nương có kế sách vẹn toàn gì ?
Đồng Uyển Nhược mỉm cười nói:
- Thì ra cô nương không tin chăng ?
Thượng Quan Phụng gật đầu nói:
- Chuyện có quan hệ trọng đại, ta không thể không hỏi cho rõ ràng !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nếu cô nương rất mãn ý với kế sách vẹn toàn của ta thì sao ?
Thượng Quan Phụng do dự một lát rồi gật dầu nói:
- Thì ta đồng ý với cô nương và lập tức đi ngay !
Đồng Uyển Nhược lại hỏi:
- Nói vậy, nếu cô nương không vừa ý với kế sách vẹn toàn của ta thì cô nương sẽ không đi ?
- Đúng thế, cô nương, sự thật là như vậy !
- Thế thì tốt, xin cô nương nghe xem nhé, sau khi cô nương rời nơi này, xin nhanh chóng tìm vị đại ca đó của ta, bảo hắn đến mai phục gần chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ, tự ta sẽ đưa Kim Ngọc Dung đến đó. Như vậy chẳng những bảo vệ được Ngọc Thiềm Thừ mà còn có thể ra tay bắt Kim Ngọc Dung, cô nương, đây có phải là kế sách vẹn toàn không ?
- Đích thị là kế sách vẹn toàn, nhưng còn có mấy chỗ khó thực hiện -

Cô nương cho rằng những chỗ nào khó thực hiện ?
- Thứ nhất, ta không biết Hạ Hầu đại hiệp đang ở đâu nên rất khó tìm.
Đồng Uyển Nhược tiếp lời:
- Theo ta biết rất có khả năng là đang quanh quẩn ở Kim Lăng
Thượng Quan Phung hỏi:
- Làm sao cô nương biết ?
Đồng Uyển Nhược đáp:
- Ta nghe bọn chúng nói !
Thượng Quan Phụng lại hỏi:
- Vạn nhất chàng không quanh quẩn ở Kim Lăng thì sao Đồng Uyển Nhược nói:
- Kim Ngọc Dung giả tạo vết thương trí mạng Nhất Tàn Chỉ để giá họa, bây giờ ai ai cũng cho rằng hắn bắt cóc ta đi, trong võ lâm cũng xảy ra không ít phong ba bão táp. Dù hắn không quanh quẩn ở Kim Lăng thì việc tìm hắn thiết nghĩ cũng không phải chuyện khó !
Thượng Quan Phụng nói:
- Cho dù không khó nhưng trong khoảng thời gian ngắn thì sợ rằng không làm được !
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nàng trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Xin cô nương nói tiếp chỗ khó thứ hai ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Cô nương chỉ thả ta đi chứ không phải đưa ta đi, dưới tay Kim Ngọc Dung có rất nhiều cao thủ, bất cứ lúc nào lão cũng có thể sai người đi bắt ta về !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Lẽ nào sở học của cô nương không đối phó nổi bọn thuộc hạ của Kim Ngọc Dung ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Cô nương, ta không nắm chắc là tất thắng mà chuyện này chỉ cho phép thành công chứ không cho phép thất bại, huống hồ song thủ nan địch tứ thủ, một nữ lưu như ta làm sao địch lại ...
Đồng Uyển Nhược mỉm cười, nói:
- Cô nương xin yên tâm điều này ta có cách, ta có con bồ câu đưa thư rất thông minh, cô nương giấu nó trong người, chờ lúc cô nương đến chỗ tự tin là an toàn thì mới thả nó ra, ta thấy con bồ câu đó trở về thì mới đưa lão ta đi lấy Ngọc Thiềm Thừ !
Thương Quan Phụng suy nghĩ một lát rồi nói:
- Cách này cũng có thể miễn cưỡng gọi là được chỉ có điều, cô nương vẫn còn một chỗ khó nữa !

- Xin cộ nương cứ nói !
- Làm sao cô nương biết ta có tìm được Hạ Hầu đại hiệp hay không, vạn nhất ta chưa tìm được Hạ Hầu đại hiệp mà cô nương đã đưa Kim Ngọc Dung đi lấy Ngọc Thiềm Thừ thì há chẳng ...
- Điều này cũng chẳng sao, chúng ta hẹn nhau ba ngày, trong ba ngày đó vạn nhất cô nương vẫn tìm không ra đại ca của ta thì xin cô nương truyền tin tức này ra ngoài, khiến người khác đến đối phó lão ta cũng vậy thôi !
- Nhưng Ngọc Thiềm Thừ cũng sẽ bị rơi vào tay người khác ...
- Ta thà để nó rơi vào tay người khác chứ tuyệt đối không để Kim Ngọc Dung chiếm đoạt !
Thượng Quan Phụng nói:
- Đến lúc đó sợ rằng bản thân cô nương ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Điều này xin cô nương yên tâm, trước khi ta nói ra chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ thì lão ta tuyệt không dám động đến ta, vả lại đến lúc đó vị đại ca của ta cũng sẽ nghe tin này mà đến, chỉ cần ta nói rõ mọi chuyện thì lo gì hắn không cứu ta ...
Thượng Quan Phụng gật đầu, nói:
- Cô nương có một câu nhưng ta không biết có nên nói hay không ?
Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:
- Ý cô nương muốn nói, vạn nhất lão ta là phụ phu thân thật sự của ta thì phải làm thế nào chứ gì ?
Thượng Quan Phụng giật mình, nàng nói:
- Cô nương cao trí quả đúng như vậy !
Đồng Uyển Nhược cũng rùng mình nhưng nàng liền nói:
- Cô nương bất kỳ người nào cũng không thể vì có một vị phụ thân như vậy mà cảm thấy kiêu ngạo, vả lại nợ người ta thì cũng phải trả, cô nương nghĩ đúng không ?
Thượng Quan Phụng lại giật mình, nàng trầm ngâm một lúc rồi mới nói:
- Cô nương, lão ta có chịu thả ta đi trong tình hình thế này không ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Điều đó rất khó nói, con người lão cơ trí cao đến độ khiến người ta kinh sợ, ta cho rằng lão ta không thể không biết tính toán của ta, nhưng cô nương ...
Nàng mỉm cười rồi nói tiếp:
- Có câu:
"Người vì tham mà chết, chim vì mồi mà sa bẫy", huống hồ đây là bảo vật mà người trong võ lâm đều thèm thuồng ? Trước một chữ

"tham" sai khiến, ta cho rằng đáng đánh một canh bạc và bằng lòng với canh bạc này ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Cũng mong là như vậy Đồng Uyển Nhược tiếp lời:
- Cô nương, vậy thì xin nhớ kỹ nội trong ba ngày địa điểm tại đại viện của Kim Lăng Đồng gia ?
Thượng quan Phụng gật đầu nói:
- Được ta nhớ rồi !
Đồng Uyển Nhược khẽ gật đầu rồi cao giọng gọi:
- Người đâu !
Chỉ nghe tiếng y phục lất phất trong gió đêm từ xa đến gần, cuối cùng có người bên ngoài tịnh xá nói:
- Có thuộc hạ, xin cô nương sai bảo !
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói - Mời lão chủ nhân !
Người ngoài tịnh xá đáp một tiếng rồi đi, chớp mắt lại có tiếng chân vang lên ngoài tịnh xá, một người đẩy cửa bước vào, đó chính là lam y lão nhân !
Thượng Quan Phung mặt lạnh như băng, song mục xạ sát quan nhưng nàng không nói gì !
Lam y lão nhân liếc nhìn nàng mỉm cười nói:
- Thượng Quan cô nương, vất vả cho cô nương quá !
Thượng Quan Phụng vẫn không nói gì, lam y lão nhân lại quay sang mỉm cười với Đồng Uyển Nhược và nói:
- Hài nhi, ngươi gọt ta phải không ?
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói:
- Không sai, là ta gọi lão !
Lam y lão nhân cười cười nói:
- Đã nói chuyện với Thượng Quan cô nương xong chưa ?
- Nếu chưa nói xong thì ta không thể gọi lão ?
- Hài nhi nói cũng phải, ngươi gọi ta đến là ...
- Ta nói với lão một tiếng, ta muốn phóng thích Thượng Quan cô nương ...
Lam y lão nhân trầm ngâm một lúc rồi nói:
Thượng Quan cô nương đã là người của hài nhi, hài nhi thích làm thế nào thì làm thế ấy vậy ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Lão không cảm thấy bất ngờ sao ?
Lam y lão nhân lắc đầu mỉm cười, nói:
- Ta không cảm thấy bất ngờ chút nào, hài nhi đòi Thượng Quan cô nương thì tự nhiên là chỉ có một đường phóng thích !

Đồng Uyển Nhược lại hỏi:
- Nói vậy là lão không có ý kiến Lam y lão nhân nói:
- Xưa nay ta đối với hài nhi ngươi là trăm sự đều chiều chuộng mà !
Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nàng nói:
- Ta nói rõ trước, ta muốn thả Thượng Quan cô nương đi rồi mới đưa lão di lấy Ngọc Thiềm Thừ, chuyện quan hệ đến chính lão, lão hãy suy nghĩ cho kỹ !
Lam y lão nhân hơi chau mày, lão nói:
- Điều này vốn nằm trong tiên đoán của ta, nhưng hài nhi, ngươi làm thế là hại ta rồi !
Đồng Uyển Nhược hỏi:
- Sao lại nói vậy ?
Lam y lão nhân nói:
- Thượng Quan cô nương là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam, sau khi rời nơi này thì nhất định cô ta sẽ đem toàn bộ sự tình nói cho Hạ Hầu Lam biết, khi đó ...
Thượng quan Phụng không nói gì nhưng sắc diện của nàng liên tục biến đổi Đồng Uyển Nhược bình tĩnh nói:
- Lão nghĩ ta có thể đem chuyện lấy bảo vật nói cho Thượng Quan cô nương biết chăng ?
Lam y lão nhân nói:
- Ta cho rằng sở dĩ hài nhi muốn thả Thượng Quan cô nương là vì điều này, tuyệt không có dụng ý gì khác ...
Đồng Uyên Nhược cười nhạt nói:
- Lão đoán đúng rồi, ta nhờ Thượng Quan cô nương đi tìm vị đại ca đó của ta, bảo hắn đến mai phục trước ở chỗ giấu Ngọc thiềm Thừ, chờ bắt lão và báo thù !
Lam y lão nhân nói:
- Hài nhi, đó là ngươi tự tay giết chết phụ thân của ngươi rồi !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nợ người thì phải trả, nếu lão không đồng ý thì thôi vậy !
Không ! - Lam y lão nhân lắc đầu, nói - Để cho sự thực chứng minh tất cả, ta đồng ý Thượng Quan Phụng không cảm thấy ngạc nhiên vì điều này vốn nằm trong tiên đoán của Đồng Uyển Nhược !
Đồng Uyển Nhược cười nhạt nói:
- Lão đồng ý thì tốt nhưng ta nói trước cho lão biết, ta có biện pháp để biết Thượng Quan cô nương có an toàn rời nơi này hay không, nếu giữa đường lão phái người chặn lại thì ...
- Hài nhi ? - Lam y lão nhân khoát tay nói - Ngươi đã thả cô ta thì ta tuyệt không thể ngăn chặn cô ta lại nữa.

Đồng Uyển Nhược nói:
- Có thể hay không thể là chuyện của lão, ta chỉ nói cho lão biết rằng, ta tự có biện pháp để biết Thượng Quan cô nương an toàn hay không, nếu lão không giữ lời hứa phái người chặn lại giữa đường thì cả đời này lão đừng mơ đến Ngọc Thiềm Thừ nữa !
Lam y lão nhân nói:
- Hài nhi, ta nói rồi, tuyệt đối không ngăn chặn cô ta mà !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Còn nữa, bây giờ Thượng Quan cô nương rời khỏi nơi này nhưng giờ này ngày mai ta mới đưa lão đi lấy Ngọc Thiềm Thừ Lam y lão nhân lắc đầu thở dài rồi nói:
- Hài nhi xem ra ngươi quá không tin ta rồi, được thôi, ta đồng ý ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vậy bây giờ lão ra ngoài hạ lệnh đi Dường như lam y lão nhân rất đau khổ, lão lặng lẽ gật đầu rồi quay người đi ra ngoài !
Nhe tiếng chân đã đi xa, Thượng Quan Phụng lắc đầu, nói:
- Cô nương, nếu lão ta không phải là phụ thân của cô nương thì quả thật là một người rất giỏi giả vờ ...
Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói:
- Đúng vậy, lão ta là nhân vật đa mưu túc trí quỷ kế đa đoan ...
Thượng Quan Phụng chau mày, nói:
- Ta rất kỳ quái lão thừa biết đây là chiếc tròng mà tại sao vẫn đồng ý chui đầu vào ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, người vì tham mà chết, chim vì mồi mà vong, Ngọc Thiềm Thừ là võ lâm chí bảo, dù liều mạng cũng dáng thử một chuyến, lão ta phải nghĩ như vậy thôi !
Thượng Quan phụng trầm mặc không nói, Đồng Uyển Nhược tiếp lời:
- Cô nương, trời sắp sáng rồi, cô nương sớm rời khỏi nơi này một khắc là có thêm một khắc để tìm Hạ Hầu Lam, ta không giữ cô nương nữa xin cô nương sớm lên đường thôi !
Nói đoạn nàng quay ra sau bức rèm lấy một túi gấm, bước lại đưa cho Thương Quan Phụng và nói:
- Trong túi gấm này là con bồ câu đưa thư rất thông minh của ta, ta đã cho nó uống dược vật. Sau hai canh giờ nó sẽ tự tỉnh lại. Như vậy nó sẽ nằm yên cho cô nương mang đi, nhưng xin nhớ túi gấm này quý giá vô cùng, cô nương phải bảo quản cẩn thận, tuyệt không được để mất !
Thượng Quan Phụng cũng không hỏi nhiều nàng nhận lấy túi gấm

cất vào thắt lưng cẩn thận rồi nói:
- Xin cô nương nghỉ ngơi, ta đi đây !
Đồng Uyển Nhược đưa Thượng Quan Phụng ra đến cổng Thê Hà Cổ Tự thì thấy có lam y lão nhân và mấy hắc y nhân đứng đợi ở đó.
Lam y lão nhân liền mỉm rời nói:
- Hài nhi, ta đã hạ lệnh rồi, Thượng Quan cô nương thông hành một đường, tuyệt không có cản trở gì !
Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:
- Thế thì tốt, cám ơn lão !
Lam y lão nhân ngớ người, sau một hồi xúc động, lão nói:
- Hài nhi, nhiều năm qua đây là lần đầu tiên ta nghe ngươi nói với ta lời này !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nếu lão không thích thì ta vẫn ...
Lam y lão nhân vội nói:
- Thích, thích có lý nào ta lại không thích ?
Đồng Uyển Nhược không nói với lão nữa, nàng quay sang chỉ đường cho Thượng Quan Phụng rồi cuối cùng nói:
- Cô nương nghe rõ chứ ? Có cần ta nói lại lần nữa không ?
Thượng Quan Phụng khẽ lắc đầu nói:
- Đa tạ cô nương, không cần nữa ta đã nhớ rồi ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vậy chúc cô nương thượng lộ bình an !
Thượng Quan Phụng - Đa tạ cô nương, xin cô nương khá bảo trọng, ta đi đây !
Nàng nắm chặt hai tay Đồng Uyển Nhược một lúc rồi đột nhiên tung người lướt đi !
Chợt nghe lam y lão nhân lớn tiếng nói:
- Thượng Quan cô nương đi đường bình an nhé, thứ lỗi cho lão khiếu không tiễn Thượng Quan Phụng không đáp lời, thân hình nàng như một vệt mây hồng, loáng thoáng nhập vào rừng cây bao la của Thê Hà Sơn !
Đồng Uyển Nhược chờ bóng hình Thượng Quan Phụng dần khuất rồi mới quay người trở vào, lam y lão nhân vội bước theo và nói:
- Hài nhi, khi nào chúng ta lên đường ?
Đồng Uyển Nhược nhìn thẳng phía trước mà không nhìn qua lão ta, nàng thản nhiên nói:
- Chẳng phải ta đã nói rồi sao ?
Giờ này ngày mai !
Lam y lão nhân gật đầu mỉm cười, nói:

- Được, được, giờ này ngày mai, giờ này ngày mai ! ...
Đồng Uyển Nhược đi thẳng vào tịnh xá rồi khóa cửa lại ! Lam y lão nhân chau mày dừng bước, lão lắc đầu rồi lập tức mỉm cười quay người mà đi ...
Sáng hôm sau trong thành Kim Lăng có một hồng y thiếu nữ diễm tuyệt xuất hiện, tất nhiên nàng là Thượng Quan Phụng, nàng đến thành Kim Lăng rồi thì chẳng đi nơi nào khác mà lập tức tìm đến vùng Phu Tử Miếu - Tần Hoài giang. Nàng vốn là người thông minh nên muốn tìm Tần Lục hoặc Thiết Ngưu để hỏi thăm Hạ Hầu Lam, như vậy dễ dàng và nhanh chóng hơn tự thân nàng chạy đây chạy đó tìm lung tung !
Nàng vừa bước vào vùng Phu Tử Miếu náo nhiệt thì đột nhiên có một hắc y đại hán tách khỏi đám đông chạy băng tới, đó là Thiết Ngưu ! Hắn đến trước mặt Thượng Quan Phụng và chỉ tay, nói ngay:
- Vi ... vị cô nương chẳng phải là ...
Đang lo là khó tìm, không ngờ đối phương tự đưa thân đến, Thượng Quan Phụng vui mừng nói:
- Người kêu bằng Thiết Ngưu phải không ?
Thiết Ngưu gật đầu nói:
- Đúng vậy, đúng vây, thì ra cô nương vẫn còn nhớ tại hạ, cô nương đến đây là ...
Thượng quan Phụng vội nói:
- Là tìm ngươi và Tần Lục !
Thiết Ngưu "à" một tiếng rồi nói:
- Cô nương tìm bọn tại hạ có chuyện gì chăng ?
Thượng Quan Phụng liền hỏi:
- Ngươi có biết Hạ Hầu Lam đại hiệp đang ở đâu không ?
Thiết Ngưu sững người giây lát rồi bật cười, nói - Cô nương muốn nói lão Hầu chăng ?
Thượng Quan Phụng gật đầu nói:
- Đúng thế ngươi có biết ...
Thiết Ngưu bật cười rồi nói:
- Sao lại không biết, mấy ngày nay lão Hầu rất nổi tiếng ở đất Kim Lăng này Thượng Quan Phụng ngạc nhiên hỏi:
- Nổi tiếng về chuyện gì ?
Thiết Ngưu cũng tỏ ra ngạc nhiên hắn hỏi lại:
- Thế nào ? Cô nương không biết sao ?
- Đúng vậy ta chẳng biết chuyện gì cả !
- Cô nương cũng không biết đại hội thuyền hoa đăng trên sông Tần Hoài à ?

- Ta từ xa mới đến, một chút cũng không biết ngươi nói thử xem !
Thiết Ngưu "à" một tiếng rói nói:
- Thế thì chả trách cô nương đã không biết một chút gì thì tại hạ nói cho cô nương nghe vậy, chuyện này phải nói từ đầu, lão Hầu từ Hồng Trạch Hồ trở về ...
Hắn bắt đầu từ chuyện ở Loạn Thạch Sơn - Hồng Trạch Hồ, nói đến đoạn Hạ Hầu Lam cứu nguy La gia thì dừng lại, cuối cùng hắn mỉm cười nói:
- Lão Hầu này cũng thật lạ, chuyện này phải chờ đến khi sự việc kết thúc thì tại hạ và Tần Lục mới biết Giả Thiếu Du là hắn ...
Thượng Quan Phụng nghe đoạn cố sự này thì chấn động tâm can, sắc điện liên tục biến đổi, nàng chau mày nói:
- Thì ra Tiểu Thúy Hồng cũng là ... Cũng may là ả vẫn còn chút lương tâm, ngũ đại môn phái thật đáng chết vậy rốt cuộc hắn ở đâu ?
Thiết Ngưu nói - Lão Hầu đã truy theo bọn cẩu tặc đó, hắn nói
Thượng Quan Phụng vội nói:
- Truy theo bọn cẩu tặc đó à ? Hắn truy theo hướng nào ?
Thiết Ngưu lắc đầu, nói:
- Không biết, điều này hắn không nói, nhưng hắn nói nội trong một hai ngày hắn sẽ trở về !
Thượng Quan Phụng cảm thấy nhẹ nhõm, nàng nói:
- Một hai ngày sẽ trở về, nhất định sẽ trở về chứ ?
Thiết Ngưu gật đầu nói:
- Nhất đinh, nhất định là hắn sẽ trở về, trước khi đi hắn đã nói như vậy, con người hắn thế nào có lẽ cô nương biết rõ hơn tại hạ, xưa nay hắn nói một câu là chắc một câu !
Thượng Quan Phụng gật đầu, nói:
- Thế thì tốt rồi ...
Nàng ngưng giây lát rồi nói tiếp:
- Ngươi nói La gia ...
Thiết Ngưu vội nói:
- Đúng vậy, đúng vậy nhưng sau chuyện này thì người của La gia đều tránh đi xa, chẳng biết lánh đi đâu, hiện nay La gia chỉ là một trang viên trống không !
Thượng Quan Phụng cảm thấy thất vọng, nàng "à" một tiếng rồi gật gật đầu mà không nói gì !
Thiết Ngưu liền hỏi:
- Cô nương tìm lão Hầu có chuyện gì chăng ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Ta có chuyện rất quan trọng phải tìm gặp Hạ Hầu Lam trong một

hai ngày tới !
Thiết Ngưu lại hỏi:
- Chuyện gì vậy cô nương ?
Thượng Quan Phụng ngập ngừng giây lát rồi nói:
- Chuyện trong võ lâm, cũng lẩn quẩn trong vòng ân oán thôi !
Thiết Ngưu không hỏi thêm nữa, hắn nói:
- Vậy cô nương cứ yên tâm, một vài ngày tới nhất định hắn sẽ quay về !
Thượng Quan Phụng nói:
- Thế thì tốt, cám ơn ngươi nhé Thiết Ngưu cười hì hì nói:
- Tại hạ là bằng hữu của lão Hầu, cô nương hà tất phải khách khí như vậy ...
Hắn ngừng giây lát rồi hỏi:
- Cô nương trú tại đâu xin nói cho tại hạ biết một tiếng chờ khi lão Hầu trở về, tại hạ cũng tiện thông báo cho hắn bảo hắn đi tìm cô nương.
Thượng Quan Phụng nói:
- Ta vừa đến đây, vẫn chưa có chỗ ở nhất định !
Thiết Ngưu nói:
- Vậy để tại hạ tìm khách điếm gần đây cho cô nương Thượng Quan Phụng vội nói:
- Không cần đâu, cám ơn ngươi, tự ta có thể Thiết Ngưu tiếp lời:
- Hay là tại hạ đi với cô nương vậy, như thế cô nương sẽ khỏi phải tìm tại hạ và tại hạ cũng biết được cô nương ở khách điếm nào ?
Thượng Quan Phụng nghĩ cũng phải nên liền gật đầu, nói:
- Cũng được, phiền ngươi vậy ?
Thiết Ngưu vội cười cười nói:
- Tại hạ vừa nói rồi cô nương đừng khách khí với tại hạ Thượng Quan Phụng muốn cắt lời, nhưng Thiết Ngưu đã nói tiếp:
- Mời cô nương theo tại bạ ! - Nói đoạn, hắn quay người cất bước.
Thượng Quan Phụng cũng không nói gì thêm nàng chỉ thầm nghĩ:
- Lam ca xưng ma trong võ lâm nhưng không ngờ lại giao kết với mấy bằng hữu đầy nhiệt huyết ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu này ?
Thiết Ngưu đưa Thượng Quan Phụng đến một khách điếm kêu bằng Bát Phương khách điếm, nơi này cách Phu Tử Miếu không xa nhưng rất sạch sẽ yên tĩnh ?
Thu xếp cho Thượng Quan Phụng xong thì Thiết Ngưu cáo biệt mà đi, trước khi đi hắn còn bảo Thượng Quan Phụng chớ khẩn trương lo lắng vì nội trong một vài ngày tới Hạ Hầu Lam tất sẽ trở về !

Sau khi Thiết Ngưu đi rồi thì Thượng Quan Phụng vào hậu viện của khách điếm và thả con bổ câu đưa thư Bồ câu bay vút lên trời cao hai cánh xoè rộng, chớp mắt chỉ còn là một chấm trắng trong không trung. Nó mang tin tức Thượng Quan Phụng bình an đến Kim Lăng chuyển cho Đồng Uyển Nhược đang chờ hồi âm ở Thê Hà Cổ Tự. Trên thực tế, đích thị là Thượng Quan Phụng đã đến Kim Lăng một cách an toàn mà không có chút ngăn trở nào, lam y lão nhân quả nhiên giữ đúng lời hứa.
Chờ đến lúc không còn trông thấy bóng chim bồ câu, Thượng Quan Phụng mới trở vào phòng trọ của minh. Vì một vài ngày tới, Hạ Hầu Lam nhất định sẽ quay về nên đương nhiên nàng không tung tin có người muốn đến đại viện của Đồng gia lấy bảo vật ra ngoài.
Một ngày nhẹ nhàng trôi qua, chớp mắt đã qua ngày thứ hai rồi ngày thứ hai cũng qua nhưng nàng vẫn không thấy chút động tĩnh gì, chẳng những không thấy Hạ Hầu Lam tìm đến mà Thiết Ngưu cũng không xuất đầu lộ diện !
Thượng Quan Phụng vô cùng khẩn trương nàng không thể bình tĩnh được nữa, cũng không thể nhẫn nại chờ đợi tiếp, tính thời gian thì lam y lão nhân đến đại viện của Đồng gia lấy bảo vật là đêm nay, đêm này là thời đêm quan hệ đến an nguy của Đồng Uyển Nhược ! Không được, nàng phải di tìm Thiết Ngưu thôi !
Nhưng nàng định ra ngoài thì đột nhiên có tiếng chân vang lên trong hậu viện và chạy thẳng đến cửa phòng nàng. Thượng Quan Phụng hồi hộp ra mở cửa.
Vừa nhìn ra thì nàng có chút thất vọng, song trong lòng cũng nhẹ đi rất nhiều ! Người đến chính là Thiết Ngưu !
Thượng Quan Phụng vội hỏi:
- Có tin tức gì không ?
Thiết Ngưu lắc đầu nói:
- Vẫn không thấy bóng dáng lão Hầu đâu cả, tại hạ sợ cô nương sốt ruột nên đến thăm !
Thượng Quan Phụng chau mày hỏi:
- Sao lại như thế, hai ngày trôi qua rồi, tại sao chàng vẫn chưa trở về ?
Thiết Ngưu nói:
- Điều đó ai biết được, có thể là có chuyện gì ngăn trở !
Thượng Quan Phụng nói:
- Chàng bị cản trở thì không sao, chỉ sợ làm lụy đến Đồng cô nương ...
Thiết Ngưu tròn xoe mắt, hắn vội nói:

- Cô nương nói ai ?
Thượng Quan Phụng chợt nhận ra mình lỡ lời nên ngập ngừng một lúc rồi nói:
- Chuyện đã đến nước này thì ta cũng không cần giấu ngươi nữa, sự tình là thế này Thế là nàng nói một lượt những gì nên nói !
Thiết Ngưu im lặng nghe, sắc diện luôn biến đổi, nghe xong hắn dậm chân nói:
- Hỏng bét, hỏng bét, thế này thật là chết đi được, vạn nhất đến lúc đó lão Hầu không về kịp thì há chẳng liên lụy đến tính mạng của Đồng cô nương sao ?
Hắn ngừng lại cắn chặt môi rồi nói:
- Thì ra Đồng Thiên Hạc là lão tặc đó, Đồng gia của lão cũng chẳng chết một người mà lão Hầu lại suýt mất mạng vì chuyện này, thì ra là chuyện như vậy.
Hắn ngước mắt nhìn lên và vội hỏi:
- Cô nương thấy phải làm thế nào bây giờ ?
Lúc này Thượng Quan Phụng lại rất bình tĩnh, nàng trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Chàng nói nội trong một hai ngày nhất định trở về phải không ?
Thiết Ngưu đáp:
- Cô nương, trước khi đi đích thị là hắn từng nói như vậy ?
Thượng Quan Phụng lại hỏi:
- Chàng còn có chuyện gì chưa làm xong ở Kim Lãng này không ?
- Chuyện này ... - Thiết Ngưu ngẫn người một lúc rồi nói - Trang viện của La gia cũng không thể để trống không, có lẽ Thượng Quan Phụng vội hỏi:
- Chàng nói thế chăng ?
Thiết Ngưu đáp:
- Hắn không nói, đây là tại hạ phán đoán ...
Thượng Quan Phụng nói:
- Lẽ ra ngươi nên nói sớm cho ta biết !
Thiết Ngưu gượng cười nói:
- Tại hạ chỉ biết xưa nay lão Hầu nói một câu là chắc như đinh đóng cột, tại hạ đâu ngờ Thượng Quan Phụng lắc đầu nói:
- Đừng nói nữa, bây giờ có trách ai cũng chẳng ích gì, quan trọng là nhanh chóng nghĩ ra biện pháp cứu Đồng cô nương, ta không thể đợi chàng được nữa rồi ...
Thiết Ngưu vội hỏi:
- Cô nương có biện pháp gì không ?
Thượng Quan Phụng nói:

- Không chừng đành phải dùng biện pháp của Đồng cô nương ...
Thiết Ngưu liền hỏi:
- Cô nương dùng biện pháp gì của Đồng cô nương ?
Thượng Quan Phụng thở dài nói:
- Có lẽ phải phiền ngươi một chuyến ...
Thiết Ngưu nói:
- Cô nương, chớ khách khí với tại hạ, chỉ cần dùng được tại hạ vào việc gì thì cô nương cứ sai bảo !
Thượng Quan Phụng nói:
- Ngươi tìm mấy người nữa, đi khắp thành Kim Lăng nói một câu thế này, tối nay có người đến đại viện của Đồng gia lấy Ngọc Thiềm Thừ, chỉ nói đúng như vậy là được rồi !
Thiết Ngưu nói:
- Cô nương như thế là được chăng ? Chỉ nói một câu này thôi sao ?
Thượng quan Phụng gật đầu, nói:
- Đó là Biện pháp duy nhất trong lúc chẳng biết làm thế nào !
- Hữu dụng không ?
- Phải hữu dụng, một khi tin tức này truyền ra thì võ lâm hào kiệt trong thiên hạ tất sẽ nghe tin mà kéo đến tranh đoạt, như vậy Ngọc Thiềm Thừ sẽ không dễ dàng rơi vào tay Kim Ngọc Dung - Cô nương ai là Kim Ngọc Dung ?
- Là lão tặc Đồng Thiên Hạc đó !
Thiết Ngưu như hiểu ra hắn "à" một tiếng rồi gật đầu nói:
- Cô nương như vậy có thể cứu được Đồng cô nương không ?
Người đoạt ngọc đông như vậy Thượng Quan Phụng nói:
- Trước khi Đồng cô nương nói ra chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ thì bất kỳ kẻ nào cũng không dám động đến cô ta Thiết Ngưu nói:
- Vậy là có thể cứu được Đồng cô nương rồi, cô nương còn chuyện gì nữa không ?
Thượng Quan Phụng khẽ lắc đầu, nói:
- Không nhưng xin ngươi nhớ kỹ là phải nhanh chóng tin tức này truyền ra càng sớm càng tốt, nếu chậm sẽ không kịp ...
Thiết Ngưu vội nói:
- Cô nương yên tâm, tại hạ đi ngay đây !
Nói đoạn hắn cúi người chào rồi quay người bỏ đi !
Thượng Quan Phụng nhìn theo bóng Thiết Ngưu dần khuất mà lòng không khỏi lo lắng, đôi mày liễu bất giác chau lại Đêm xuống, vầng trăng khuyết đã treo lệch đỉnh đầu, không gian tĩnh mịch vắng vẻ. Trong đại viện của Đồng gia càng thâm u tĩnh mịch, không một ánh đèn, không một bóng người và cũng không có một chút tiếng động !

Tuy nhiên trên mái ngói đại sảnh của Đồng gia có một bóng hồng y nghênh phong mà đứng, hình ảnh tuyệt mỹ vô hạn !
Tất nhiên đó là Thượng Quan Phụng ! Nàng đợi ở đây từ đầu canh đến canh hai rồi từ canh hai đến bây giờ đã là canh ba nửa đêm. Thế nhưng nàng không thấy một bóng võ lâm quần hào nào nghe tin đến đoạt ngọc và cũng chẳng thấy Đồng Uyển Nhược đưa lam y lão nhân - Kim Ngọc Dung đến !
Nàng sốt ruột lo lắng nhưng không để lộ ra trên mặt. Đó là vì nàng biết, dù có khẩn trương đến mấy cũng chẳng ích gì Đột nhiên có một loạt tiếng xa mã vang lên làm tan biến sự tĩnh mịch của màn đêm. Thượng Quan Phụng phấn chấn tinh thần nàng vội quét mục quang nhìn ra xa thì thấy một cỗ xe đơn mã đen sì sì đang chạy về phía Đồng gia đại viện. Xa mã đều nhanh, chớp mắt đã đến gần, bây giờ Thượng Quan Phụng càng thấy rõ hơn đó là một cỗ xa mã có rèm đen buông kín do vậy mà không thể biết trong xe có ai ngồi, nhưng người đánh xe ngồi trên cao phía trước là một lão nhân gầy gầy thân hình mặc hắc y !
Chớp mắt xe đã đến trước cổng Đồng gia, lão nhân đánh xe khẽ quát một tiếng, ngựa dừng, xe dừng ? Tiếp theo đó là bức rèm khẽ động, một người từ trong xe bước xuống, Thượng Quan Phụng vừa trong thấy thì bất giác chấn động toàn thân, song mục lộ sát quang ! Thì ra người này là lam y lão nhân - Kim Ngọc Dung ! Kế đó Kim Ngọc Dung lại đỡ một người khác xuống xe, đó là một vị bạch y thiếu nữ - nàng chính là Đồng Uyển Nhược.
Sau khi hai người này xuống xe thì không còn thấy ai xuống nữa ! Thượng Quan Phụng thầm cảm thấy kinh ngạc, nàng vận mục lực nhìn tứ phía nhưng không thấy một bóng người, lẽ nào Kim Ngọc Dung không đưa nhân thủ đến ? Điều này dường như không thể bởi lẽ Kim Ngọc Dung biết rõ đây là cạm bẫy ! Nhưng sự thực rành rành trước mắt, đích xác là Kim Ngọc Dung không đưa thuộc hạ đến, ngoài lão nhân đánh xe ?
Xem ra chẳng phải lão ta to gan, mà là đang định giở trò gì đây !
Chợt nghe "cách" một tiếng khẽ vang lên, hai cánh cổng to lớn của Đồng gia bị Kim Ngọc Dung mở toang, kế đó nghe lão cười ha ha một tràng rồi nói:
- Rốt cuộc thì nhà của mình cũng vẫn tốt hơn ! Vừa vào cửa là lòng cảm thấy thư thái rồi, hài nhi, ngươi có cảm thấy như vậy không ?
Không nghe Đồng Uyển Nhược trả lời lại nghe Kim Ngọc Dung nói tiếp:
- Không ngờ chuyện sách nhiễu ngày mà phần sản nghiệp này vẫn là

của ta, sao không khiến người ta cao hứng chứ ? Hài nhi đi, trước tiên chúng ta đi một vòng thăm lại các nơi nhé !
Liền sau đó là một loạt tiếng bước chân vang lên.
Thượng Quan Phụng biết Kim Ngọc Dung đang đi vào nên lập tức tung người hạ thân xuống khoảng sân rộng lớn trước đại sảnh. Nàng vừa đặt chân xuống đất thì Kim Ngọc Dung và Đồng Uyển Nhược cũng vừa tới nơi. Kim Ngọc Dung hơi sững người, lão dừng bước và bật cười nói:
- Thật là "Nhân sinh hà xứ bất tương phùng". Không ngờ lại gặp Thượng Quan cô nương ở nơi này, gót ngọc đến hàn xá thật là vinh hạn, nào nào, xin mời vào trong ...
Lão chưa dứt lời thì Đồng Uyển Nhược đã bước lên trước hỏi:
- Thượng Quan cô nương, vị đại ca đó của ta có ...
Thượng Quan Phụng cắt lời, nói:
- Ha Hầu đại hiệp đang ở gần quanh đây thôi ?
Đồng Uyển Nhược vui mừng, nàng quay lại định nói thì Kim Ngọc Dung đã lên tiếng:
- Vậy phiền Thượng Quan cô nương gọi Hạ Hầu Lam ra gặp lão khiếu, nợ người phải trả, lão khiếu muốn trả cả vốn lẫn lời trước mặt hắn !
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói:
- Sợ rằng đêm nay lão không thể không trả !
Kim Ngọc Dung nói:
- Hài nhi, chờ ta hết nợ rồi ngươi mới phát hiện ra ta là phụ thân của ngươi thì e rằng đã quá muộn !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Trả nợ và lão có phải là phụ thân của ta hay không, hai chuyện này khác nhau !
Kim Ngọc Dung gượng cười, nói:
- Cứ cho là như vậy, phiền Thượng Quan cô nương Thượng Quan Phung lạnh lùng nói:
- Không cần gọi, đến lúc đó hắn sẽ tự ra tìm lão !
Kim Ngọc Dung nói:
- Cô nương nói đến lúc đó là đến khi nào ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Chờ đến lúc lão bức Hạ Hầu cô nương nói ra chỗ cất giấu bảo vật !
Kim Ngọc Dung lắc đầu nói:
- Thượng Quan cô nương nhầm rồi, cô ta không phải họ Hạ Hầu cô ta họ Kim, ta cũng chẳng bức ép cô ta, đây là chút lòng hiếu thuận của cô ta đối với ta !

Thượng Quan Phụng nói:
- Ta nói cô ta là Hạ Hầu cô nương ...
Kim ngọc Dung cắt lời, nói:
- Thượng Quan cô nương ta nói rồi, cô ta không phải họ Hạ Hầu !
Thượng Quan Phụng kiên quyết nói:
- Ta cho rằng cô ta phải là họ Hạ Hầu ...
Kim Ngọc Dung định nói nữa nhưng Đồng Uyển Nhược đã lên tiếng:
- Ta cũng cho rằng ta là họ Hạ Hầu !
Kim Ngọc Dung xuống nước, lão nói:
- Được rồi hài nhi, ta chiều theo ý của ngươi vậy !
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói:
- Sợ rằng lão không thể không chiều !
Kim Ngọc Dung biến sắc nhưng lão không tiếp lời mà quay sang nói với Thượng Quan Phụng:
- Thượng quan cô nương, Hạ Hầu Lam nên ra đi thôi, tiểu nữ sắp nói ra chỗ giấu bảo vật rồi !
Đồng Uyển Nhược vừa nhướng mày thì Thượng quan Phụng vội nói:
- Hạ Hầu cô nương không thể nói !
Đồng Uyển Nhược sững người, Kim Ngọc Dung lại bật cười rồi nói:
- Thượng Quan cô nương, Hạ Hầu Lam đã ở đây thì cô nương còn sợ gì nữa !
- Sợ ư ? Nực cười ! - Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói - Ta nói thật cho lão biết nhé, bây giờ Hạ Hầu cô nương đã không phải là người của lão rồi, lão không có quyền buộc cô ta nói ra chỗ cất giấu bảo vật, cô ta cũng không thể đối với một kẻ thù ...
Kim Ngọc Dung cắt lời nói:
- Thượng Quan cô nương nói tiểu nữ đã không phải là người của ta là muốn ám chỉ vị đại ca Hạ Hầu Lam của cô ta đang ở đây đúng không ?
Thượng Quan Phụng lạnh lùng gật đầu, nàng nói:
- Không sai, sự thật là như vậy !
Kim Ngọc Dung nói:
- Vậy cô nương gọi Hạ Hầu Lam ra đi để ta xem tiểu nữ có phải là hậu nhân của nghĩa phụ hắn không, nếu quả đúng như vậy thì ta sẽ giao tiểu nữ cho hắn ngay tại đây !
Thượng Quan Phụng nói:
- Không cần Hạ Hầu Lam ra, mọi chuyện ta đều có thể thay mặt hắn !
Kim Ngọc Dung lắc đầu nói:
- Nhưng chuyện này thì cô nương không thể thay mặt hắn rồi !
Thượng Quan Phụng nói:

- Ta có thể ... Nói tóm lại Hạ Hầu cô nương đã không phải là ...
- Thượng Quan cô nương ! - Kim Ngọc Dung cắt lời nói - Ta không thấy Hạ Hầu Lam thì tuyệt không thả tiểu nữ !
Chợt nghe Đồng Uyển Nhược nói:
- Cô nương, phiền cô nương gọi đại ca của ta thôi ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Hạ Hầu cô nương chẳng biết lão ta định giở trò gì ...
Đột nhiên Kim Ngọc Dung phá lên cười rồi nói:
- Thượng Quan cô nương, có lẽ căn bản cô nương không tìm được Hạ Hầu Lam rồi, đúng không ?
Thượng Quang Phụng kinh động trong lòng, nàng nói:
- Tin hay không tùy lão ...
Kim Ngọc Dung cười cười, nói:
- Cô nương, ta không nói là không tin, nhưng nếu tiểu nữ ...
Thượng Quang Phụng cắt lời, nói:
- Nếu ta căn bản không tìm được Hạ Hầu Lam đại hiệp thì lão cho rằng Hạ Hầu cô nương chịu nói cho lão biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ chăng ? Lão đừng có nằm mơ ...
Kim Ngọc Dung nói:
- Cô nương sai rồi, bất luận Hạ Hầu Lam có ở đây hay không thì tiểu nữ cũng sẽ nói cho ta biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ, không ai có thể hiểu rõ tiểu nữ của ta hơn ta. Cô ta nói một câu là chắc một câu, ta tôn trọng lời hứa thả cô nương, cô ta dùng Ngọc Thiềm Thừ đó đổi cô nương thì sao có thể không nói cho ta biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ ?
Thượng Quang Phụng nói:
- Lão đừng quên rằng lão là kẻ thù của cô ta !
Kim Ngọc Dung nói:
- Thượng Quan cô nương, điểm này hiện vẫn chưa có biện pháp xác định.
Thượng Quang Phụng cười nhạt, nói:
- Nhưng bao nhiêu năm qua Hạ Hầu cô nương luôn cho rằng lão là kẻ thù của cô ta !
Kim Ngọc Dung nói:
- Đó là cách nghĩ của tiểu nữ, còn cơ may không phải, cuối cùng sẽ được rõ ràng, nhưng bây giờ ta phải nói cho cô nương biết rằng cho dù ta là kẻ thù của tiểu nữ, ta đã tuân thủ lời hứa đối với cô ta thì tự nhiên cô ta cũng không thể bội tín đối với ta !
Thượng Quang Phụng nói:
- Vậy lão cứ chờ xem Hạ Hầu cô nương sẽ nói cho lão biết chỗ cất

giấu Ngọc Thiềm Thừ hay không !
Kim Ngọc Dung mỉm cười, lão quay sang hỏi Đồng Uyển Nhược:
- Hài nhi, thế nào ?
Đồng Uyển Nhược trầm mặc không trả lời.
Thượng Quang Phụng cười nhạt, nói:
- Thế nào, Kim Ngọc Dung ?
Kim Ngọc Dung thản nhiên cười và nói:
- Xưa nay tiểu nữ hay mềm lòng, vi Thượng Quan cô nương nên nhất định cô ta sẽ nói !
Thượng Quang Phụng biến sắc, nàng nói:
- Lão định dùng ta để uy hiếp Hạ Hầu cô nương chăng ?
Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:
- Đó không gọi là uy hiếp, đó là điều kiện trao đổi !
Thượng Quang Phụng nói:
- Nói vậy, nếu Hạ Hầu cô nương không chịu nói ra thì lão sẽ thu hồi trở lại cái giá mà lão đã xuất ra ?
Kim Ngọc Dung gật đầu và cười cười, nói:
- Điều đó là tự nhiên, thế chẳng phải rất công bằng sao ?
Thượng Quang Phụng cười nhạt, nói:
- Lão nên hiểu rằng nếu lão động đến ta thì đó là không đánh mà tự khai đấy !
Kim Ngọc Dung chau mày nói:
- Lời này của cô nương khiến người ta khó hiểu rồi !
Thượng Quang Phụng nói:
- Chỉ vì Ngọc Thiềm Thừ mà lão làm khó cho Hạ Hầu cô nương, điều đó biểu thị cô ta không phải là nữ nhi do lão sinh ra và lão cũng không phải là phụ thân của cô ta ...
Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói:
- Cô nương sai rồi, dù ta làm khó cô ta đến mấy cũng là vì cô ta, da không còn thì lông há có thể tồn tại, có lẽ cô nương cũng hiểu đạo lý này. Vả lại ta cũng không thể ngồi nhìn cô ta nhất thời hồ đồ giao Ngọc Thiềm Thừ vào tay người khác.
Thượng Quang Phụng cười nhạt, nói:
- Quả nhiên lão là kẻ đa mưu túc trí, lại rất biết nói chuyện, nếu lão tự tin có thể động đến ta được thì lào cứ việc xuất thủ, xem thử Hạ Hầu cô nương có nói hay không ?
Kim Ngọc Dung cười cười, nói:
- Ta chẳng nói rồi sao ? Tất cả là đều vì cô ta !
Nói đoạn, lão cất bước chậm rãi đi về phía Thượng Quang Phụng !
Thượng Quang Phụng biến sắc, nàng ngầm vận công lực chuẩn bị

liều mạng một phen.
Nào ngờ lúc đó Đồng Uyển Nhược đột nhiên kêu lên:
- Khoan đã !
Kim Ngọc Dung dừng bước, lão quay lại mỉm cười, nói:
- Hài nhi, ngươi có gì muốn nói chăng ?
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói:
- Lão để cho Thượng Quan cô nương đi đi, ta sẽ giao Ngọc Thiềm Thừ cho lão !
Song mục Kim Ngọc Dung thoáng hiện dị sắc, lão mỉm cười nói:
- Hài nhi, ta đâu có ý không cho cô ta đi, ngươi nói thật không ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đối với ai cũng vậy, xưa nay ta nói một câu là tính sổ một câu, chỉ cần lão thả cô ta đi thì ta sẽ lập tức nói cho lão biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ !
Kim Ngọc Dung nói:
- Hài nhi, ta nghe theo ngươi vậy ...
Lão nhìn qua Thượng Quang Phụng và phất tay, nói:
- Ta thả cô nương lần nữa đấy, điều này cô nương phải cảm kích tấm lòng nhân hậu của tiểu nữ của ta, mời !
Thượng Quang Phụng vẫn chưa đi, nàng nhìn qua Đồng Uyển Nhược và nói:
- Cô nương, sao có thể ...
Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:
- Cô nương không cần nói nữa, ta hiểu rồi, cô nương không tìm được vị đại ca đó của ta thì coi như vận khí của lão ta tốt vậy, ta không thể thất tín với lão ta, mời cô nương !
Thượng Quang Phụng nói:
- Cô nương, có thể Hạ Hầu đại hiệp sắp đến ...
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói:
- Cô nương không cần phải nói nữa, tâm ý của ta đã quyết ...
Đột nhiên Thượng Quang Phụng phá lên cười một tràng lanh lảnh rồi nói:
- Tuy biết là nan địch nhưng ta không thể thấy nguy mà không cứu ...!

Hồi 20
Giảo Kế Thành Công

Đồng Uyển Nhược nói:
- Cô nương yên tâm, lão ta không thể hại ta đâu, vả lại cô nương là người sáng suốt nên phải biết rằng chuyện này không thể lấy dũng khí mà thành ...
Thượng Quang Phụng lắc đầu, nói:
- Dù nói thế nào thì ta cũng không thể bỏ đi một mình ...
Đồng Uyển Nhược nghiêm túc nói:
- Lẽ nào cô nương muốn khiến người thân đau lòng mà kẻ thù lại khoái chí ?
Thượng Quang Phụng rùng mình, nhất thời bế khẩu trầm mặc.
Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói:
- Hài nhi, cô ta đã không muốn đi thì ngươi hà tất phải miễn cưỡng cô ta !
Đồng Uyển Nhược nghe như không nghe, nàng nhìn Thượng Quang Phụng và nói tiếp:
- Cô nương, ta nắm chắc là lão ta không thể hại ta, vả lại dù ta có chết thì điều đó cũng chẳng lấy gì làm tiếc, cô nương sao có thể hy sinh một cách vô ích như vậy ?
Thượng Quang Phụng nhướng mày, định nói thì Đồng Uyển Nhược đã trầm giọng nói tiếp:
- Cô nương, đừng để ta ray rứt cả đời, và cũng đừng để đại ca của ta đau khổ cả đời.
Thượng Quang Phụng biến sắc, nàng do dự một lát rồi gật đầu, nói:
- Đã vậy thì ta đành nghe theo lời Hạ Hầu cô nương thôi ...
Đồng Uyển Nhược cảm thấy nhẹ nhõm, trên mặt thoáng hiện vẻ tươi cười.
Thượng Quang Phụng quay sang nói với Kim Ngọc Dung:
- Lão tặc, nếu lão dám động đến một sợi tóc của Hạ Hầu cô nương thì ngày sau ...
Kim Ngọc Dung cắt lời, nói:
- Cô nương, hổ dữ không ăn thịt con, đừng quên cô ta là nữ nhi do ta sinh ra !
Thượng Quang Phụng không nói thêm nữa, nàng điểm mạnh chân

xuống đất rồi tung người lên không lướt đi.
Nhìn bóng Thượng Quang Phụng dần khuất trong màn đêm, Kim Ngọc Dung mỉm cười đắc ý, lão từ từ nhìn sang Đồng Uyển Nhược rồi nói:
- Hài nhi, ta lại nghe lời ngươi một lần nữa ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Tuy lão vì Ngọc Thiềm Thừ mà không thể không nghe, nhưng ta cũng xin nhận lãnh phần ân tình này, ta sẽ không để cho lão thiệt thòi đâu, lập tức trả cho lão ngay thôi !
Kim Ngọc Dung nói:
- Hài nhi, giữa cha con thì nói gì đến chuyện thiệt thòi không thiệt thòi, lại nói gì đến trả hay không trả ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nói vậy là lão có thể không cần Ngọc Thiềm Thừ chăng ?
Kim Ngọc Dung cười cười, nói:
- Hài nhi, sở dĩ ta cần Ngọc Thiềm Thừ là không phải vì mình ta mà vì hai cha con chúng ta, hài nhi nghĩ xem, một khi kẻ thù bức đến ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Ta hiểu, dưới tổ thủng không còn trứng nguyên, da không còn thì lông cũng chẳng tồn tại.
Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:
- Đúng thế, đúng thế, hài nhi, chính là đạo lý này !
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói:
- Nhưng ta không tin lời của lão và ta cũng không sợ chết.
Kim Ngọc Dung chẳng biết làm thế nào nên đành nói:
- Vậy thì đành tùy hài nhi ngươi thôi.
Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói:
- Lão thừa biết ta không thể thất tín với lão ...
Kim Ngọc Dung cắt lời, nói:
- Hài nhi, điều đó chỉ có thể nói rằng tự trong đáy lòng ngươi đã thừa nhận ta là phụ thân sinh ra ngươi.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đó là lời lão nói chứ không phải ta.
Nói đoạn, nàng cất bước đi qua bên trái.
Kim Ngọc Dung cũng không nói gì thêm, lão vội đi theo sát phía sau !
Đi được một quảng thì Đồng Uyển Nhược dừng lại bên cạnh một gốc cây, nàng dựa vào gốc cây lớn và nói:
- Ngọc Thiềm Thừ chôn dưới gốc cây này, lão tự tay đào lấy vậy !
Kim Ngọc Dung vẫn chưa vội, lão nhìn xung quanh và hỏi:
- Hài nhi, ngươi giấu nó ở đây chăng ?

Đồng Uyển Nhược nói:
- Sự thực là như vậy, tin hay không tùy lão !
Nói đoạn, nàng chuyển bước tránh sang một bên.
Kim Ngọc Dung vội cười cười, nói:
- Hài nhi, sao ta có thể không tin ? Ta chỉ không ngờ ...
Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói:
- Nếu lão ngờ được thì đâu cần ta dẫn lão đi tìm, và có lẽ ta đã không còn trên thế gian này !
Kim Ngọc Dung thở dài, nói:
- Hài nhi, tùy ngươi muốn nói thế nào thì nói, dù sao cũng có ngày rồi ngươi sẽ hiểu tất cả !
Lời dứt thì lão bước đến gần gốc cây, cúi người định dùng hai tay đào đất, đột nhiên lão quét mục quang nhìn lên và khẽ gọi:
- Người đâu !
Trong màn đêm có tiếng người đáp, kế đó là một bóng đen như hắc ưng lướt đến, đó là một hắc y hán tử trung niên, bên hông có đeo trường kiếm. Người này nói:
- Tham kiến lão chủ nhân và cô nương, xin lão chủ nhân sai bảo !
Kim Ngọc Dung lạnh lùng chỉ tay nói:
- Ngọc Thiềm Thừ chôn dưới gốc cây này, ngươi hãy đào lên cho ta xem !
Hắc y hán tử đáp một tiếng rồi lấy trường kiếm ra đào bên dưới gốc cây, chớp mắt đã đào được một lỗ sâu hơn thước.
Kim Ngọc Dung quan sát rồi nói:
- Hài nhi, sao vẫn không thấy ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Ta chôn sâu đến bốn, năm thước, mới đào chừng đó thì làm sao thấy ?
Kim Ngọc Dung không nói nữa, lão ra hiệu cho hắc y hán tử đào tiếp !
Một lát sau, xung quanh gốc cây đã có một chiếc hố sâu bốn đến năm thước, bỗng nghe “keng” một tiếng, đó là tiếng va chạm giữa trường kiếm và vật gì đó bằng kim thuộc.
Trong mắt Kim Ngọc Dung loé dị quang, lão khẽ phất tay, hắc y hán tử lập tức ngừng đào, Kim Ngọc Dung nhìn qua Đồng Uyển Nhược và hỏi:
- Hài nhi, đụng rồi phải không ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Có lẽ không sai, ta cất nó trong một hộp sắt rồi mới chôn ...
Kim Ngọc Dung nhìn qua hắc y hán tử nói:

- Mau gạt đất ra xem !
Hắc y hán tử cắm trường kiếm qua một bên rồi dùng hai tay gạt đất một cách thận trọng, hồi lâu sao trong hố đã xuất hiện một chiếc hộp sắt.
Kim Ngọc Dung vội nói:
- Mau lấy hộp lên đây !
Hắc y hán tử lại cẩn thận nhấc chiếc hộp ra khỏi mặt đất rồi đứng lên, nhưng hắn vừa đứng vững thì đột nhiên nghe "ầm" một tiếng, chiếc hố khoét sâu và rộng ra tứ phía, bùn bay đất chạy, cảnh tượng kinh người.
Kim Ngọc Dung cả kinh thất sắc, lão vội phi thân lướt qua một bên.
Lúc này hắc y hán tử kêu thảm một tiếng rồi quăng chiếc hộp sắt, tay ôm bụng, người ngã ra đất, hắn kêu la giẫy giụa một lúc rồi nằm yên bất động.
Kim Ngọc Dung định thần nhìn lại thì thấy thân mình hắc y hán tử bê bết máu tươi, hai chân và bụng đập nát, chết không toàn thây ! Trên mặt lão luôn biết sắc, thân mình run run, lão nhìn qua Đồng Uyển Nhược và nói:
- Hài nhi, nguy hiểm quá, nếu ta sơ ý đã tự nhận lấy ...
Đồng Uyển Nhược thản nhiên như không có chuyện gì.
Nàng lạnh lùng nói:
- Vì đề phòng người lấy trộm nên khi chôn Ngọc Thiềm Thừ ta cũng chôn kèm theo thuốc nổ, dây dẫn nối liền vào hộp sắt, chỉ cần động đến hộp sắt thì thuốc nổ lập tức phát tác, bây giờ nó đã nổ rồi, chỉ đáng tiếc người chết lại là hắn.
Sắc diện Kim Ngọc Dung cực kỳ khó coi, nhưng lão liền gượng cười, nói:
- Hài nhi, nếu ta không cẩn thận thì suýt chút nữa ngươi phạm vào đại sai ...
Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:
- Không cần nói nhiều, bây giờ Ngọc Thiềm Thừ mà lão cần đã ở trong chiếc hộp sắt bên cạnh lão, ta đã mất bùa hộ mệnh, muốn giết thì lão ra tay đi !
Kim Ngọc Dung lướt tới nhặt chiếc hộp lên rồi lui trở lại mà không nói gì, ngay lúc đó bỗng nhiên có mười hắc y nhân mang kiếm từ trong bóng tối lướt đến như chớp, vừa thấy cảnh tượng trước mắt thì hắc y nhân đứng đầu ngạc nhiên nói:
- Lão chủ nhân, đây là ...
Kim Ngọc Dung lạnh lùng cắt lời:
- Một người qua đây !

Một người trong bọn đáp lời rồi bước tới trước.
Kim Ngọc Dung đưa chiếc hộp sắt ra và nói:
- Qua bên kia rồi mở nó ra, cẩn thận đấy !
Hắc y nhân này nhận lấy hộp sắt rồi lướt qua bên trái chừng hơn trượng.
Bấy giờ Kim Ngọc Dung mới nhìn hắc y nhân đứng đầu và nói:
- Hắn vì ta mà hy sinh, chết tất tráng liệt, mau đưa về hậu táng.
Hắc y nhân đứng đầu đáp một tiếng rồi khẽ phất tay, lập tức có hai người từ phía sau bước tới khiêng thi thể hắc y hán tử đi !
Hắc y nhân bên trái cũng vừa mở xong chiếc hộp sắt mà không có chút nguy hiểm nào, bên trong là một phiến Ngọc Thiềm Thừ xanh lục sáng óng ánh. Hắn kinh ngạc vội kêu lên:
- Lão chủ nhân, đây là ...
Kim Ngọc Dung thản nhiên nói:
- Ta biết, đem qua đây !
Hắc y nhân kia vội chạy lại, hai tay nâng hộp sắt đưa lên.
Kim Ngọc Dung xuất thủ nhặt phiéen Ngọc Thiềm Thừ bỏ vào tay áo, song mục lấp lánh dị quang, trên mặt tươi cười đầy vẻ mãn nguyện.
Lão quay sang nói với Đồng Uyển Nhược:
- Hài nhi, cảm ơn ngươi, chúng ta đi thôi !
Trên mặt Đồng Uyển Nhược hơi có vẻ nghi hoặc, nàng nói:
- Ngọc Thiềm Thừ đã đến tay, lão không giết ta sao ?
Kim Ngọc Dung thở dài, nói:
- Hài nhi, trên đời này có ai giết con của mình sinh ra đâu ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Lão vẫn cho rằng ta là cốt nhục của lão ?
- Hài nhi không phải ta cho rằng mà là sự thật như vậy, ta cũng không miễn cưỡng ngươi phải tin ngay, ta muốn ngươi từng bước từng bước tin ta là phụ thân của ngươi ...
- Lão nên biết rằng, điều đó rất là khó !
- Đúng vậy, nhưng chỉ cần có thể làm cho ngươi tin, chỉ cần có thể khiến ngươi đừng coi phụ thân của mình là kẻ thù nữa thì ta không sợ khó, hài nhi, đi thôi, chúng ta trở về thôi.
Nói đoạn, lão bước tới trước đưa tay dìu lấy nàng.
Đồng Uyển Nhược muốn tránh nhưng cuối cùng nàng cũng để cho Kim Ngọc Dung dìu mình chậm rãi đi ra ngoài, bọn hắc y nhân lặng lẽ theo sau. Nhưng đi chưa được mấy bước thì đột nhiên Đồng Uyển Nhược dừng lại, nàng chăm chú nhìn Kim Ngọc Dung và nói:
- Tại sao lão không đập vỡ phiến Ngọc Thiềm Thừ đó ra xem thử ?
Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói:

- Hài nhi, phiến Ngọc Thiềm Thừ này rất có giá trị, ta cũng thích vẻ lóng lánh như pha lê của nó, đập vỡ đi há chẳng đáng tiếc lắm ư ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Lão không định lấy Tàng Chân Đồ trong bụng nó ra à ?
Kim Ngọc Dung nói:
- Chúng ta cần là cần trang Tàng Chân Đồ này, đâu có lý nào lại không lấy ra ? Nhưng lúc đầu đã có người có thể bỏ nó vào mà không làm tổn hại Ngọc Thiềm Thừ thì tất phải có cách lấy ra tương tự, ta phải về nhà rồi mới thử.
- Tại sao phải chờ đến lúc trở về rồi mới thử ?
- Hài nhi, tại sao phải lấy ra tại nơi này chứ ? Tiếng nổ vừa rồi e rằng đã kinh động không ít người, chúng ta phải sớm rời khỏi nơi này ...
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Vì bản thân ta, tốt nhất là lão hãy lấy nó ra xem ngay bây giờ đi !
Kim Ngọc Dung ngạc nhiên hỏi:
- Hài nhi, sao lại nói vậy ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vậy thì ta nói rõ hơn một chút, vì sinh mạng của chính ta ...
Kim Ngọc Dung chau mày nói:
- Hài nhi, nói vậy nghĩa là sao ? Ngọc Thiềm Thừ đã đến tay, nếu ta có ý giết ngươi thì vừa rồi ta đã hạ thủ, tại sao ...
Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói:
- Hoặc giải lão còn có tính toán khác !
- Ta còn có tính toán gì ?
- Có thể lão không cho ta chết một cách nhanh chóng, lão sẽ dùng một thứ thủ pháp còn đáng sợ hơn cái chết để đối phó ta, vì vậy ta không thể không ...
- Xem ra, đích thị là mẫu thân ngươi hại hai cha con chúng ta không ít, tại sao ngươi tin mẫu thân ngươi như vậy mà không chịu tin ta một chút nào ? Hài nhi, không cần bảo ta lấy ra xem, có gì cứ nói đi, ta nghe đây !
- Vậy thì ta nói cho lão biết, tuy lão thủ đắc Ngọc Thiềm Thừ này, nhưng có cũng như không, nó chẳng có ích gì đối với lão, lão hiểu chứ ?
Kim Ngọc Dung rất bình thản, lão mỉm cười, nói:
- Hài nhi, ngươi muốn nói trong ruột nó trống không chăng ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Không, trong ruột Ngọc Thiềm Thừ đích thực là có Tàng Chân Đồ.
Kim Ngọc Dung nói:
- Vậy, là Tàng Chân Đồ giả, không thật căng ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Là trang Tàng Chân Đồ thật !
- Vây sao nó có thể vô dụng đối với ta ?
- Vì trong đó chỉ có nửa trang Tàng Chân Đồ, không có nửa trang kia, bất kỳ người nào cũng không thể án theo đồ hình mà tìm đến nơi chôn cất bảo vật.
- Nếu quả thật chỉ có nửa trang thì đích thị là có cũng như không, chỉ có điều, hài nhi, ta không tin, ta không tin ngươi có thể đối xử với phụ thân ngươi như vậy !
- Không tin thì lão có thể đập Ngọc Thiềm Thừ ra xem, hoặc giả tìm cách lấy Tàng Chân Đồ ra xem.
Kim Ngọc Dung biến sắc, lão nói:
- Nói vậy là thật sao ?
Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:
- Vốn là sự thật mà !
Kim Ngọc Dung lại càng biến sắc, râu tóc không gió mà động đậy, thần thái kinh người.
Tuy nhiên, trong chốc lát lão lại làm ra vẻ đau khổ và nói:
- Hài nhi, tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy ?
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói:
- Rất đơn giản, vì sự an nguy của chính ta !
Kim Ngọc Dung kêu lên một tiếng bi thương rồi nói:
- Hài nhi, chuyện đã đến nước này, lẽ nào ngươi vẫn không tin ...
Lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:
- Được rồi, hài nhi, tùy ngươi muốn nói thế nào cũng được, từ nay về sau ta không ép ngươi nữa, ngươi tin cũng được, không tin cũng được, rồi cũng có một ngày ngươi sẽ hiểu rõ, dù ngươi không coi ta là phụ thân của ngươi nhưng ta vẫn luôn coi ngươi là cốt nhục của ta ...
Lão trở tay lấy phiến Ngọc Thiềm Thừ ra, đoạn dùng hai ngón tay kẹp mạnh một cái, Ngọc Thiềm Thừ vỡ nát, ngọc vỡ rơi tứ tung, trong tay lão chỉ còn một cuộn giấy nhỏ. Lão lắc đầu cười thảm rồi nói:
- Cường địch bức tới nơi, nguy cơ đã treo trước mắt mà hài nhi ngươi chỉ cho ta nửa trang Tàng Chân Đồ vô dụng thế này, xem ra cha con chúng ta phải ngộ độc thủ rồi ! Tấm thảm kịch nhân luân sắp trở thành hiện thực rồi, ta còn gì để nói nữa đây ? Chỉ đành liều mạng già này thôi !
Lão dùng hai ngón tay xoắn mặnh một cái, cuộn giấy nhỏ lập tức nát vụn rơi xuống đất, lão đưa tay dìu Đồng Uyển Nhược và nói:

- Hài nhi, từ nay không nhắc đến Tàng Chân Đồ nữa, đi thôi !
Đồng Uyển Nhược vẫn bất động, nhưng thân hình nàng run run, nàng nói:
- Tại sao lão lại hủy nửa trang Tàng Chân Đồ đó ?
Kim Ngọc Dung nói:
- Hài nhi, nó đã làm cho sự hiểu lầm giữa hai cha con chúng ta ngày càng sâu thêm, ta không cần nó nữa, từ nay về sau đành dựa vào sức già này mà liều mạng với chúng thôi !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nếu biết rằng, không có Tàng Chân Đồ thì lão không thể luyện thành công lực tuyệt thế, không có công lực tuyệt thế thì tuyệt đối lão không thể thắng cái gọi là kẻ thù của lão !
Trên mặt Kim Ngọc Dung đầy vẻ đau khổ, lão gật đầu nói:
- Ta biết nhưng ta thà chết trong tay kẻ thù chứ không thể để cho nữ nhi của ta coi ta là kẻ thù mà dẫn đến thảm kịch nhân luân.
Thân hình Đồng Uyển Nhược càng run dữ dội hơn, giọng nói cũng run run:
- Lão là phụ thân của ta thật sao ?
Kim Ngọc Dung cất giọng bi thương nói:
- Hài nhi, ta không muốn miễn cưỡng ngươi nữa ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Không cần lão miễn cưỡng, ta tin rồi !
Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:
- Hài nhi, hay là chờ sự thật ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Sự thật đã quá đủ rồi !
- Hài nhi, đừng quá vội, vạn nhất ngày sau lại có thay đổi thì ngươi chịu không nỗi đâu !
- Ta đã tin thì ngày sau không thể có thay đổi gì nữa !
- Thật không hài nhi ?
- Đồng Uyển Nhược này, xưa nay nói một câu là chắc một câu !
- Thế những lời mẫu thân ngươi nói ...
Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:
- Có thể lão nói đúng, bà ta vì hận lão nên mới tạo ra thù hận giữa chúng ta, tạo ra bi kịch giữa cha con để báo thù !
Kim Ngọc Dung run run thân hình, khóe mắt rưng rưng ngấn lệ, lão cúi đầu lặng lẽ một lúc rồi mới ngẩng lên gạt nước mắt và nói:
- Hài nhi, đây là ngày mà ta đã đợi mười mấy năm rồi, thật không dễ ...
Đồng Uyển Nhược nói:

- Ta đã nói rõ rồi, ta không lấy việc mình là nữ nhi của lão làm vinh hạnh.
Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:
- Không cần, hài nhi, chỉ cần ngươi thừa nhận ta là phụ thân của ngươi thì dù có chết ta cũng mỉm cười mà nhắm mắt, tội nghiệt của bản thân ta, tự ta sẽ gánh chịu ...
Lão lắc đầu cười gượng rồi nói:
- Thực ra, đó có thể gọi là tội nghiệt sao ? Hạ Hầu Nhất Tu bất nhân đối với ta thì ta bất nghĩa đối với hắn, nhân quả tuần hoàn, nhất báo hoàn nhất báo, đó là chuyện rất công bằng ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Sao Hạ Hầu Nhất Tu lại bất nhân đối với lão ?
Kim Ngọc Dung nói:
- Hài nhi, ngươi không nên biết quá nhiều về ân oán của đời trước, ngươi cũng không có nghĩa vụ phải gánh vác, vả lại, người chết thì mọi sự đều hết, Hạ Hầu Nhất Tu đã chết nhiều năm rồi nên ta không muốn chỉ trích hắn nữa !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nếu lão coi ta là nữ nhi của lão thì lão nên nói mới phải !
Kim Ngọc Dung gượng cười, nói:
- Hài nhi, làm chi mà khó thế ? Thôi được, ta nói cho ngươi biết vậy, nhưng nơi này không an toàn, chúng ta lên xe rồi hãy nói, được không ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đây là nhà của mình, tại sao phải bỏ đi !
Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:
- Hài nhi, rốt cuộc thì ngươi cũng còn trẻ người non dạ. Đồng Thiên Hạc đã chết, ngươi bảo ta lấy thân phận gì tái xuất hiện ở Kim Lăng này chứ ? Thiên hạ rộng lớn thế này, chúng ta còn nhiều nơi để đi, tạo lập cơ nghiệp mới, chỉ cần tránh được kẻ thù thì lo gì không được vui vẻ mà sống ?
Đồng Uyển Nhược trầm mặc bế khẩu, Kim Ngọc Dung nói tiếp:
- Hài nhi, đi thôi !
Nói đoạn, lão dìu Đồng Uyển Nhược đi ra cổng. Sau khi hai người lên xe thì lão xa phu lập tức ra roi giục ngựa. Bọn hắc y nhân chia nhau hộ tống tiền hậu tả hữu. Xe lăn bon bon, vó ngựa lốc cốc, phá tan màn đêm tĩnh lặng của Kim Lăng thành.
Đồng Uyển Nhược khai khẩu:
- Bây giờ có thể nói chưa ?
Kim Ngọc Dung hỏi lại:

- Hài nhi, ngươi muốn biết thật à ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nếu không thì ta chẳng hỏi đến lần thứ hai !
Kim Ngọc Dung thở dài, nói:
- Được rồi, hài nhi, ngươi nghe nhé, mẫu thân ngươi chỉ biết ta đoạt thê tử của Hạ Hầu Nhất Tu, nhưng bà ta đâu biết trước đó Hạ Hầu Nhất Tu đã đoạt thê tử của ta.
Đồng Uyển Nhược kinh ngạc hỏi:
- Hạ Hầu Nhất Tu cũng đoạt thê tử của lão à ?
Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:
- Đúng vậy, hài nhi, ngươi có biết thân phận của ta năm xưa là gì không ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Thiên Diện Thư Sinh Kim ...
Kim Ngọc Dung cắt lời, nói:
- Đó chỉ là danh hiệu của ta, nhưng trong võ lâm rất ít người biết thân phận của ta ...
Lão ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Trong chốn cùng sơn ác thủy, sơn lam chướng khí ở Nam Hoang, có một chốn đào nguyên mà ta đặt tên cho nó là Bách Hoa Cốc, trong cốc có một tòa cung điện tuyệt mỹ, ta đặt tên cho nó là “Ôn Nhu Cung” ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Có lẽ đó là sản nghiệp của lão ?
Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:
- Không sai, hài nhi, chủ nhân Ôn Nhu Cung chính là Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung ta, người trong võ lâm chỉ biết Kim Ngọc Dung là một võ lâm hào khách, nhưng rất ít người biết Kim Ngọc Dung lại có một tòa cung điện như vậy, càng không biết Kim Ngọc Dung có một vị thê tử phong hoa tuyệt đại, mỹ mạo yêu kiều, và có một sản nghiệp to lớn, thực lực với ba trăm hồng y kiếm thủ đã có thể địch với phân nửa võ lâm thiên hạ ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Sao trước đây không hề nghe lão nói ?
Kim Ngọc Dung gượng cười, nói:
- Chuyện đau lòng đứt ruột như vậy thì ai muốn nhắc lại chứ ?
- Chuyện đau lòng đứt ruột à ?
- Đúng vậy, hài nhi, bi phẫn đủ biến ta thành kẻ muốn giết sạch người trong thiên hạ, đau xót đủ khiến ta thành kẻ không muốn sống kiếp sống thừa này nữa, chuyện Hạ Hầu Nhất Tu đoạt thê tử của ta

xảy ra tại cung điện đó ...
- Lão ta biết lão có những thứ đó à ?
- Đâu chỉ là biết ? Hắn vốn là người ở trong Ôn Nhu Cung !
- Ta hiểu rồi, lão ta là một trong số ba trăm hồng y kiếm thủ của lão !
Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:
- Không, hài nhi, hắn là kẻ đứng đầu Bát Vệ trong cung !
Đồng Uyển Nhược hỏi lại:
- Đứng đầu Bát Vệ trong cung ? Là cận vệ của lão à ?
- Không sai ! - Kim Ngọc Dung gật đầu nói Ợ Nhưng tên cận vệ ngoài mặt tỏ ra tuyệt đối trung thành này lại có âm mưu làm loạn trong lòng, dụ dỗ mê hoặc thê tử của ta, cướp đi phân nửa tài sản của ta ...
Đồng Uyển Nhược buột miệng hỏi:
- Dụ dỗ ? Lẽ nào nói rằng bà ta cũng đồng ý ...
Kim Ngọc Dung gượng cười, nói:
- Hài nhi, lúc đó Hạ Hầu Nhất Tu cũng phong lưu tuấn tú như vị Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma tự xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử ngày nay, huống hồ ta thường hành tẩn trên giang hồ, một lần đi là nửa năm hoặc một năm ? Vị kiều thê của ta khó lòng nhẫn nại ...
Lão lắc đầu nói tiếp:
- Hài nhi, có những điều ta không tiện nói với ngươi, nhưng dù không nói thì có lẽ ngươi cũng hiểu, ta không trách bà ta, ai bảo ta cứ mãi bỏ bà ta vò võ trong cung một mình ?
Ta chỉ hận Hạ Hầu Nhất Tu, ta coi hắn như thủ túc, đãi hắn như huynh đệ, vậy mà hắn ...
Dường như quá khích động nên giọng của lão tắt nghẽn nơi cổ họng.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vì thế cho nên lão cũng đoạt thê tử của lão ta ?
Kim Ngọc Dung nói:
- Ăn miếng trả miếng, chẳng phải sao ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vốn chẳng có gì sai, nhưng thê tử của lão ta có tội tình gì chứ ?
Kim Ngọc Dung nói:
- Hài nhi, công phu của Hạ Hầu Nhất Tu tuyệt không kém ta, nếu ta tìm hắn sống mái một trận thì nhất định dẫn tới thế lưỡng bại câu thương, vả lại ta cũng muốn hắn nếm mùi vị tủi nhục, phẫn nộ, bi thương, đau khổ, căm hận của việc bị người ta đoạt thê tử.
Đồng Uyển Nhược trầm mặc một lúc rồi nói:
- Phu quân tác nghiệt, lại báo ứng lên người thê tử, đạo trời sao lại bất công thế ? Lão nói Hạ Hầu Nhất Tu đoạt thê tử của lão, vậy mẫu thân của ta là người nào ?

Kim Ngọc Dung nói:
- Mẫu thân của ngươi là vợ trước của hắn, sau khi đoạt kiều thê của ta thì hắn xây một tòa kim thất khác giấu vào đó, vì vậy thủy chung mẫu thân ngươi không biết chuyện này ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Thảo nào không nghe mẫu thân ta nhắc đến !
Kim Ngọc Dung tiếp lời:
- Vì vậy nên mới nói là mẫu thân ngươi chỉ biết ta đoạt thê tử của Hạ Hầu Nhất Tu, mà không biết Hạ Hầu Nhất Tu đã từng đoạt thê tử của ta, không biết hắn là một phu quân không trung thực !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vì thế nên Hạ Hầu Lam chỉ biết lão đoạt nghĩa mẫu của hắn, hại nghĩa phụ hắn nhà tan cửa nát, cuối cùng hoành kếm tự vẫn mà không biết nghĩa phụ của hắn cũng ...
- Không sai, hài nhi ! - Kim Ngọc Dung nói - Những hành động tựa như loài cầm thù này thì làm sao hắn có thể nói cho Hạ Hầu Lam biết ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Sợ rằng có nói thì Hạ Hầu Lam cũng không thể tin !
- Điều đó đương nhiên ! - Kim Ngọc Dung nói Ợ Ai lại không tin tưởng người thân của mình chứ ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vậy thê tử của lão bây giờ ở đâu ? Còn sống không ?
Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:
- Bà ta vẫn còn sống khỏe mạnh cùng nữ nhi của bà ta và Hạ Hầu Nhất Tu, hiện đang đi khắp nơi tìm ta để phục thù cho cái gọi là phu quân của bà ta ...
Đồng Uyển Nhược “à” một tiếng rồi nói:
- Không lẽ cường thù mà lão nói là ...
- Đúng vậy, hài nhi ! - Kim Ngọc Dung gật đầu gượng cười, nói Ợ Chính là bà ta !
Đồng Uyển Nhược cười nhạt một tiếng rồi nói:
- Không ngờ bà ta quay ngược lại báo thù cho Hạ Hầu Nhất Tu ...
- Hài nhi ! - Kim Ngọc Dung cắt lời, nói - Một khi kiều thê ân ái bên gối mà thay lòng thì bà ta sẽ coi người từng là phu quân của mình là cái gai trong mắt, hận không thể băm người đó ra làm ngàn mảnh, lột da róc xương người đó, huống hồ lang quân tuấn tú của bà ta đã vì ta mà chết ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Thật là một nữ nhân không biết xấu hổ, bà ta kêu bằng ...

Kim Ngọc Dung nói:
- La Sát phu nhân Bạch Như Băng.
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói:
- Ngày sau nếu ta gặp bà ta ...
Kim Ngọc Dung cắt lời, nói:
- Hài nhi, nếu gặp bà ta thì hai cha con ta không thể không chết !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Công lực của lão không bằng bà ta à ?
Kim Ngọc Dung gượng cười, nói:
- Nếu cao hơn bà ta thì ta còn sợ gì chứ ?
Đồng Uyển Nhược trầm mặc một lúc rồi đột nhiên cất giọng run run gọi:
- Phụ thân ...
Kim Ngọc Dung rùng mình, lão vội hỏi lại:
- Hài nhi, ngươi vừa gọi gì thế ?
Đồng Uyển Nhược nhỏ lệ, nàng nói:
- Phụ thân, hài nhi không biết người có đoạn ân tình bi thảm như vậy ...
- Hài nhi ! Ợ Thân hình Kim Ngọc Dung run run, lệ già nhỏ xuống, lão nói Ợ Hai tiếng "phụ thân" này ta đã chờ nghe mười mấy năm rồi, hài nhi ... hài nhi ...
Lão đưa hai tay run run ôm lấy đầu Đồng Uyển Nhược ấp vào lòng ... Trong chớp mắt đó, song mục Kim Ngọc Dung lấp lánh dị sắc, trên môi nở nụ cười thâm hiểm khó hiểu, trên mặt lộ vẻ tà dâm, chỉ đáng tiếc là Đồng Uyển Nhược không thấy ! Hồi sau, Kim Ngọc Dung mới thoa đầu Đồng Uyển Nhược và vỗ vỗ vào vai nàng, đoạn lão gạt nước mắt rồi nói:
- Hài nhi, đừng khóc nữa, mau lau nước mắt đi, nếu ngươi khóc thì vi phụ càng thêm đau lòng, chuyện quá khứ không nên nhắc lại nữa, bất luận thế nào ngươi cũng là nữ nhi ngoan của ta, vi phụ tuyệt không trách ngươi, được rồi, hài nhi, mau ngẩng mặt lên cho vi phụ xem nào !
Đồng Uyển Nhược nghe lời ngẩng đầu lên, trên mặt nàng đẫm lệ, hai mắt hơi đỏ, trông cứ như một đóa hoa lê vừa trải qua cơn mưa thật đáng thương. Kim Ngọc Dung thấy vậy thì lại thêm một phen xúc động. Bỗng nhiên lão bật cười rồi nói:
- Hài nhi, thế mới là một nữ nhi ngoan ngoãn biết nghe lời cha ...
Đồng Uyển Nhược gạt nước mắt, rồi nói:
- Phụ thân, lẽ ra người không nên hủy nửa trang Tàng Chân Đồ đó ...
Kim Ngọc Dung lắc đầu, thở dài rồi nói:

- Chỉ cần vãn hồi được hài nhi thì ngay cả sinh mạng vi phụ cũng chẳng tiếc, huống hồ là nửa trang Tàng Chân Đồ vô dụng đó ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nhưng không có Tàng Chân Đồ thì làm sao phụ thân có thể ...
Kim Ngọc Dung chau mày rồi mỉm cười, nói:
- Sinh tử có số, phú quý tại trời, vi phụ đã hủy nửa trang Tàng Chân Đồ đó thì còn biện pháp gì nữa đây ? Xem ra, không chừng đành phải liều với bà ta một phen thôi !
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Thừa biết không địch lại mà vẫn làm liều là hành vi của kẻ bất trí, hơn nữa phụ thân không thể bại trong tay bà ta ...
Kim Ngọc Dung buông tiếng thở dài rồi nói:
- Hài nhi, vậy ngươi nói xem ta phải làm thế nào đây ?
Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Phụ thân, bà ta truy đuổi có gắt không ?
Kim Ngọc Dung nói:
- Bà ta truy tìm khá gắt gao, nhưng nếu vi phụ muốn trốn tránh bà ta trong nhất thời thì không phải chuyện khó, hài nhi, ngươi có diệu kế gì chăng ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Hài nhi muốn dùng nửa trang Tàng Chân Đồ còn lại để thử xem ?
Kim Ngọc Dung sáng mắt hẳn lên, lão nói:
- Hài nhi, thử cái gì ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Thử xem có thể tìm được nơi chôn giấu bảo vật hay không !
Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:
- Hài nhi, thiên hạ rộng lớn thế này, chỉ dựa vào nửa trang Tàng Chân Đồ thì e rằng không dễ !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Điều này hài nhi biết, nhưng trước mắt chúng ta chỉ có một cách này để đi !
Kim Ngọc Dung do dự một lát rồi nói:
- Thôi được, thử xem cũng tốt, nếu có thể dựa vào nửa trang Tàng Chân Đồ còn lại mà tìm ra được nơi chôn giấu bảo vật thì đó là nhờ vào vận khí cực may của hai cha con ta ...
Lão ngừng lại rồi nói tiếp:
- Hài nhi, thế nửa trang Tàng Chân Đồ kia ở đâu ?
Đồng Uyển Nhược đỏ mặt, nàng nói:
- Phụ thân, chuyện này phải tìm vị Thượng Quan cô nương kia thôi !
Kim Ngọc Dung giật mình, lão vội nói:

- Cái gì, hài nhi đã cho cô ta nửa trang Tàng Chân Đồ đó rồi sao ?
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:
- Đúng vậy, nhưng cô ta không biết đâu !
Kim Ngọc Dung ngẩn người rồi ngạc nhiên hỏi:
- Hài nhi, nói vậy nghĩa là sao ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Trước khi cô ta đi, hài nhi cho cô ta một con chim câu đưa thư và bỏ vào một túi gấm, nửa trang Tàng Chân Đồ đó được hài nhi giấu giữa hai lớp vải của túi gấm ...
Kim Ngọc Dung vội hỏi:
- Hài nhi không nói với cô ta chứ ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Không ...
Kim Ngọc Dung thở dài, nói:
- Hài nhi thật hồ đồ, vạn nhất cô ta thả bồ câu đưa thư rồi thuận tay ném luôn chiếc túi gấm ...
Đồng Uyển Nhược lại lắc đầu, nói:
- Điều đó không thể, hài nhi đã dặn dò cô ta, nói rằng chiếc túi gấm đó quý giá vô cùng, ngàn vạn lần phải bảo quản cẩn thận, do đó cô ta sẽ không ném đi đâu !
Kim Ngọc Dung nhẹ nhõm, lão nói:
- Mong là như vậy, nhưng tại sao hài nhi không nói rõ với cô ta ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Hài nhi muốn gặp Hạ Hầu Lam rồi mới nói rõ tại đương trường, sau đó lấy hai nửa Tàng Chân Đồ hợp lại thành một bản đồ hoàn chỉnh. Chẳng ngờ cô ta không tìm được Hạ Hầu Lam, đương thời hài nhi cũng quên nói cho cô ta biết ...
Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:
- Cũng may là cô ta chưa tìm được Hạ Hầu Lam, nếu không trang Tàng Chân Đồ đó há chẳng rơi vào tay hắn sao, và hai cha con ta tất sẽ ngộ độc thủ ...
Lão chau mày suy nghĩ rồi nói tiếp:
- Hài nhi, biển người mênh mông, trời đất bao la, lại không biết Thượng Quang Phụng đi đâu thì làm sao tìm ? Đến khi nào mới có thể tìm được ?
Đồng Uyển Nhược khẽ cúi đầu, nàng nói:
- Phụ thân, tất cả chỉ tại hài nhi ...
Kim Ngọc Dung vội nói:
- Hài nhi, chớ có nói thế, chuyện này không trách ngươi được ...
Lão đổi giọng nói tiếp:

- Không nhắc đến nữa, lập tức dốc toàn lực tìm Thượng Quang Phụng là được, bất luận thế nào cũng phải tìm cho bằng được cô ta trong một quãng thời gian ngắn, nên biết là chúng ta đã trốn tránh quá lâu rồi !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Thế thì chúng ta đi đâu tìm cô ta ?
Đột nhiên Kim Ngọc Dung khẽ quát hỏi:
- Đến nơi nào rồi ?
Bên ngoài xe có người đáp:
- Bẩm lão chủ nhân, trước mắt là Mạt Lăng Quan !
Kim Ngọc Dung nói:
- Bảo bọn chúng một tiếng rồi dừng xe nghỉ ở Mạt Lăng Quan !
Đồng Uyển Nhược không nhịn được, nên hỏi:
- Phụ thân có biện pháp gì chăng ?
Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:
- Vi phụ có biện pháp rồi, mà biện pháp này cũng không tệ !
Đồng Uyển Nhược vội hỏi:
- Là biện pháp gì ?
- Hài nhi, đừng vội, đến Mạt Lăng Quan nghỉ ngơi rồi hãy nói !
- Tại sao phải nghỉ ngơi ở Mạt Lăng Quan ?
- Vì người và ngựa đều mệt mỏi rồi, vả lại Thượng Quan cô nương tuy đã rời Kim Lăng nhưng với cước trình của cô ta thì tuyệt đối chưa rời Kim Lăng quá xa, vì vậy đây là nơi tốt nhất để ra tay, hiểu không hài nhi ?
- Hài nhi hiểu dụng ý của phụ thân, chỉ có điều biện pháp đó ...
- Vi phụ chẳng nói rồi sao ? Đợi đến Mạt Lăng Quan rồi hãy nói !
Đồng Uyển Nhược trầm mặc một lúc rồi nói:
- Không cần biết phụ thân dùng biện pháp gì truy tìm Thượng Quan cô nương, hài nhi chỉ muốn thương lượng với phụ thân một chuyện ...
Kim Ngọc Dung nói:
- Nói đi, hài nhi, chỉ cần ngươi nói thì không chuyện gì vi phụ không theo !
- Đa tạ phụ thân ! - Đồng Uyển Nhược nói Ợ Sau khi tìm được Thượng Quan cô nương, tốt nhất là để hà nhi nói chuyện với cô ta ...
Kim Ngọc Dung tiếp lời:
- Hài nhi sợ ta sẽ ...
- Không phải vậy ! - Đồng Uyển Nhược nói - Một nữ nhi như cô ta, luận cho cùng cũng là hậu sinh vãn bối của phụ thân, vậy thì phụ thân sao có thể làm gì đối với cô ta ? Ý hài nhi muốn nói là để hài nhi

đòi cô ta chiếc túi gấm thì tốt hơn, vì đó là vật của hài nhi, hơn nữa ...
Kim Ngọc Dung cắt lời, nói:
- Cũng không thể để cho cô ta biết sự hiểu lầm giữa hai cha con chúng ta đã được hóa giải, đúng không ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đúng thì đúng nhưng không nhất định phải sợ cô ta biết, phụ thân biết rằng, tự nhien là cô ta tin tưởng Hạ Hầu Lam, chuyện này không thể vài ba lời mà giải thích rõ ràng được, do đó tốt nhất là đừng để cô ta biết !
Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:
- Hài nhi suy nghĩ rất đúng, nhưng vạn nhất cô ta không muốn trả thì sao ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Cô ta không phải hạng người đó, vả lại cô ta không có lý do gì mà không trả !
- Hài nhi, vi phụ nói là vạn nhất !
- Chuyện này không có vạn nhất !
- Nếu cô ta đã phát hiện nửa trang Tàng Chân Đồ đó thì sao ?
- Không, cô ta không thể phát hiện ...
- Hài nhi, đó là vạn nhất rồi hơn nữa ngươi còn nhắc nhở cô ta như vậy ...
Đồng Uyển Nhược ngớ người, nàng hỏi:
- Hài nhi nhắc nhở cô ta điều gì ?
Kim Ngọc Dung nói:
- Một chiếc túi gấm đáng giá là bao ? Vậy mà ngươi lại nói với cô ta rằng chiếc túi gấm này quý giá vô cùng. Ta lo một khi cô ta lưu ý thì tất sẽ phát hiện ra, hài nhi nên biết, Thượng Quang (thiếu trang) Kế đó, trong xe yên tĩnh một lúc, nhưng bên ngoài vẫn nghe tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe lăn bon bon trong màn đêm tịch lặng ...
Thái Thạch Cơ là một danh lam cổ tích của vùng hạ lưu sông Trường Giang, thuộc địa phận tỉnh An Huy. Chu vi có đến năm mươi dặm, cao gần trăm trượng, phía tây giáp đại giang, ba mặt đều có suối trong chảy quanh, tên núi là Thúy Loa Sơn ! Trên Thái Thạch Cơ có Thái Bạch Lâu rất nổi danh, vì thế mà Thái Thạch Cơ này rất có duyên với thi nhân. Sở dĩ tòa lầu này có tên thi tiên Lý Bạch là vì lầu có ba tầng, trông từ xa rất giống hình Lý Bạch say nằm.
Thái Bạch Lâu tuy không cao bằng Hoàng Hạc Lâu, mặt sông cũng không rộng như Giang Hán, nhưng xung quanh có Thiên Môn, Tây Lương giả sơn vắt ngang qua bầu trời, như thơ Lý Bạch:
“ ... Đăng cao chuẩn quan thiên địa giang Đại giang mang mang khứ

bất hoàn Hoàng vận vạn lý động phong sắc Bạch ba cửu đạo lưu tuyết sơn ... “ Tạm dịch:
“ ... Lên ca trông khắp cõi đất trời Sông rộng mênh mang chảy tuyệt vời Ngàn dặm mây vàng xao xuyến gió Chín sông sóng bạc tuyết non ngời ... “ Hoặc “Trên từ Bạch Đế thái vân gian Thiên lý Giang lăng nhất nhật hoàn ... “ Tạm Dịch:
“Sáng rời Bạch Đế rạng tầng mây Ngàn dặm Giang Lăng đến một ngày “ Tả cảnh sông như thế thì thật là tuyệt vời !
Lúc này tại Thái Bạch Lâu có ba người, một nam hai nữ đang ngồi, nam là thanh y khách tuấn tú tuyệt luân, phong độ phiêu dật phóng khoáng. Còn nữ, vị trung niên bạch y mỹ phụ, một vị là bạch y thiếu nữ tuyệt sắc. Ba người này chính là Hạ Hầu Lam và hai mẹ con La Sát phu nhân Bạch Như Băng, Bạch Tố Trinh.
Thần sắc Hạ Hầu Lam hơi nhợt nhạt, hai mắt thất thần, rõ ràng là rất uể oải, chàng ngẩn người nhìn ra khoảng không ngoài lầu đến độ xuất thần !
(thiếu một trang) - Tại hạ căn bản không suy nghĩ thì có gì là kỹ với chẳng kỹ ?
Bạch Như Băng biến sắc, bà nói:
- Vậy người ngồi ngẩn người nãy giờ ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ đang ngắm phong cảnh tuyệt mỹ của vùng này !
Bạch Như Băng lạnh lùng nói:
- Ta đưa ngươi đến đây không phải để ngắm cảnh ...
Hạ Hầu Lam tiếp lời:
- Nhưng tại hạ đã nói rồi, đích thực là nghĩa phụ của tại hạ đã ...
Bạch Như Băng cắt lời, nói:
- Kết quả suy nghĩ của ngươi vẫn là câu đó sao ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên:
- Bạch tiền bối, vì đó là sự thật !
- Ta không tin lão ta đã chết, càng không tin lão ta có dũng khí hoành kiếm tự tuyệt !
- Tiền bối cố chấp không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào, tại hạ nói rồi, tại hạ nguyện gánh chịu tất cả thay cho nghĩa phụ, tùy tiền bối xử trí !
- Ngươi tưởng ta không thể làm như vậy chăng ?
- Tại hạ không nói thế, tiền bối đã phải chịu những điều mà một nữ nhân khó có thể chịu đựng được, do đó không cần nghĩ cũng biết thù hận trong lòng thâm sâu đến mức nào, nên tự nhiên phải ...
Bạch Như Băng cắt lời, nói:

- Vậy tại sao ngươi không chịu nói ra chỗ lão ta ẩn thân ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tiền bối, không phải tại hạ không chịu nói mà sự thực là người đã khuất núi nhiều năm rồi, nếu tiền bối buộc tại hạ không thể không nói thì tại hạ chỉ có thể nói rằng, hiện nay tiên sư đang viễn du ở tây thiên cực lạc ...
Bạch Như Băng lại biến sắc, bà khẽ quát:
- Hạ Hầu Lam ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Tiền bối, nếu tiên sư còn tại thế thì tại hạ dám nói vậy sao ?
Bạch Như Băng cười nhạt, nói:
- Nếu tránh được kẻ thù mà không chết thì lời gì lại không thể nói ?
Hạ Hầu Lam hơi biến sắc, chàng thở dài, nói:
- Tiền bối không tin thì cũng đành vậy !
- Đương nhiên là ta không tin !
- Thế thì như tại hạ đã nói, thầy nợ trò trả, tùy tiền bối xử trí thế nào tại hạ cũng cam nhận.
- Được, trước tiên ta đòi nợ trên thân ngươi, thành toàn cho đồ đệ trung thành ngươi !
Nói đoạn bà vẫn ngồi nguyên vị nhưng xuất trảo thủ chụp về phía Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Lam nhắm mắt lại, không nói không rằng ! Trên mặt Bạch Tố Trinh thoáng vẻ kinh hoảng và khẩn trương, nàng vừa định kêu lên thì đột nhiên Bạch Như Băng triệt thủ, cười nhạt rồi nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi đoán chắc là ta tự tiếc thân phận, không thể hạ thủ với hàng hậu sinh vãn bối, đặc biệt là đối với một kẻ chẳng có chút công lực như ngươi bây giờ, vì vậy nên ngươi mới bình thản ...
Bạch Tố Trinh thở phào nhẹ nhõm, song mục vội nhìn xuống đất !
Hạ Hầu Lam mở mắt ra và nói:
- Đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình ...
Bạch Như Băng nói:
- Không cần cám ơn ta, dù ngươi là cốt nhục của Hạ Hầu Nhất Tu thì ta cũng không thể hạ thủ với ngươi, huống hồ ngươi chỉ là nghĩa tử và là đồ đệ của lã ta ? Cứ xem như ta tin lão ta đã chết, vậy cho ngươi biết, lão ta được chôn ở đâu ?
Hạ Hầu Lam biến sắc, chàng nói:
- Người chết thì trăm sự đều hết, dù có thâm thù đại hận cũng nên hóa giải, lẽ nào tiền bối vẫn không tha ?
Bạch Như Băng nghiến răng nói:
- Ta tha cho lão ta thì mối hận thù bị bỏ rơi của ta tìm ai để báo đây ?

Hạ Hầu Lam nói:
- Tiền bối, thầy nợ trò trả, xin tiền bối cứ trút hận thù lên đầu Hạ Hầu Lam này ...
Bạch Như Băng khẽ quát:
- Hạ Hầu Lam, ngươi chớ có ép ta !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tiền bối, xin thứ lỗi cho tại hạ to gan nói thẳng, tiên sư bỏ rơi tiền bối, đó là chỗ không đúng của tiên sư ...
- Đâu chỉ là không đúng ? - Bạch Như Băng nói Ợ Lão ta còn là một kẻ đáng chết vạn lần !
Hạ Hầu Lam bình thản nói tiếp:
- Bây giờ tiên sư đã khuất núi nhiều năm rồi, nếu tiền bối vẫn không chịu bỏ qua thì đó là chỗ không phải của tiền bối vậy !
Bạch Như Băng lạnh lùng hỏi lại:
- Ta không phải ư ? Ta báo mối thù bị bỏ rơi là chỗ không phải của ta ư ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Báo thù này là điều nên làm, nhưng tiền bối, tiên sư đã mất nhiều năm rồi, bây giờ tiền bối vẫn không chịu bỏ qua thì đó là một chuyện khác.
- Ngươi muốn ta bỏ qua tất cả sao ?
- Tiền bối cho rằng không nên ư ?
- Ngươi muốn ta ngậm hờn mà chết, chết không nhắm mắt chăng ?
- Tiền bối, tiên sư đã chết, mà hoành kiếm tự vẫn, hận thù trong lòng tiền bối cũng nên vì vậy mà tiêu tán mới phải !
Bạch Như Băng cười nhạt, nói:
- Ngươi nói nghe dễ dàng quá nhỉ, nếu ngươi là ta ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ tuyệt không nói đến bốn chữ báo thù rửa hận nữa !
Bạch Như Băng nói:
- Đó là vì ngươi chẳng phải là ta !
Hạ Hầu Lam buông một tiếng thở dài rồi nói:
- Tiền bối, cổ nhân có câu:
phu thê một ngày ân nghĩa trăm năm ...
Bạch Như Băng khẽ quát:
- Lão ta bất nhân, sao có thể trách ta bất nghĩa ?
- Cố nhiên, tiền bối, nhưng tiên sư đã hoành kiếm tự vẫn, như vậy vẫn không thể chuộc được lỗi lầm trước đây sao ?
- Đáng tiếc đó không phải là lão ta hối hận với việc làm sai trái của mình cũng chẳng phải là cảm thấy hối hận đối với ta !

- Làm sao tiền bối biết là không phải ?
- Thế làm sao ngươi biết đó là phải ? Rõ ràng lão ta đối với thê nhi của mình ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Tiền bối, lẽ nào điều đó phải nói ra miệng mới phải ?
Bạch Như Băng nói:
- Cố nhiên là không cần, nhưng ta không tin lão ta làm như vậy là hối hận đối với ta ...
Hạ Hầu Lam tiếp lời:
- Tiền bối chỉ cố chấp báo thù rửa hận, nhưng có một chuyện này chẳng hay tiền bối có nghĩ đến hay không ?
- Chuyện gì ? - Bạch Như Băng lạnh lùng hỏi.
Hạ Hầu Lam nhìn qua Bạch Tố Trinh và nói:
- Bạch cô nương có phải là cốt nhục của tiền bối và tiên sư hay không ?
Bạch Tố Trinh càng cúi đầu thấp xuống.
Bạch Như Băng lạnh lùng gật đầu nói:
- Không sai, nhưng lão ta không xứng ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Không luận xứng hay không xứng, Bạch cô nương là nữ nhi do tiên sư sinh ra, đó là sự thật như sắt thép mà tiền bối không thể phủ nhận.
Bạch Như Băng nói:
- Không thể phủ nhận thì sao nào ?
Hạ Hầu Lam chậm rãi nói:
- Bạch tiền bối đưa Bạch cô nương đi khắp nơi tìm tiên sư báo thù rửa hận nếu tiên sư còn tại thế, và tiền bối tìm được người, một khi đao kiếm tuốt ra, thù hận báo được thì xin hỏi lúc đó Bạch cô nương sẽ rơi vào cảnh ngộ như thế nào ?
Bạch Như Băng ngớ người, nhưng bà liền cười nhạt, nói:
- Người tìm lão ta báo thù là ta !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng Bạch cô nương là cốt nhục của nhị vị !
Bạch Như Băng lạnh lùng nói:
- Lão ta bỏ rơi hai mẹ con ta, ta không nhận lão ta là chồng, cô ta cũng không nhận lão ta là cha !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tiền bối, dù nói thế nào thì một giọt máu đào cũng hơn ao nước lã !
Bạch Như Băng biến sắc, bà nói:
- Nhưng trong người cô ta chỉ có thù hận lưu chảy mà thôi, không tin

ngươi cứ hỏi cô ta !
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Tiền bối, tại hạ không muốn làm khó Bạch cô nương ...
Trong mắt Bạch Như Băng lấp loáng hàn quang, bà nói:
- Ngươi muốn nói là cô ta sợ ta, ta ép cô ta sợ ta chăng ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ không dám, tại hạ không nói như vậy !
Bạch Như Băng nhìn sang ái nữ bên cạnh và nói:
- Trinh nhi, tự ngươi nói cho hắn nghe đi !
Bạch Tố Trinh cảm thấy chấn động toàn thân, nàng không ngẩng đầu lên và cũng không nói gì !
Bạch Như Băng chau mày khẽ quát:
- Trinh nhi, ngươi có nghe ta nói gì không ?
Thân hình Bạch Tố Trinh bắt đầu run run, nàng vẫn không ngẩng đầu lên.
Bạch Như Băng biến sắc, bà định quát tiếp thì Bạch Tố Trinh ngẩng đầu lên, song mục rưng rưng ngấn lệ, sắc diện nhợt nhạt.
Nàng cất giọng run run nói:
- Mẫu thân nói không sai, hài nhi không nhận người cha này, cũng không có người cha này, đối với lão trong lòng hài nhi chỉ có thù hận, chỉ có thù hận mà thôi !
Nói đoạn, nàng lại cúi đầu xuống.
Bạch Như Băng nhìn qua Hạ Hầu Lam và cười nhạt, nói:
- Ngươi nghe thấy chưa ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Nghe rồi, nghe rõ ràng từng câu từng chữ một !
Bạch Như Băng nói:
- Vậy bây giờ ngươi phải hiểu rằng ...
- Tại hạ hiểu ! Ợ Hạ Hầu Lam thản nhiên cắt lời, nói - Tiền bối là một vị cao nhân sáng suốt nên cũng phải hiểu rằng trong tương lai Bạch cô nương sẽ gánh chịu hậu quả như thế nào là tùy vào sự cảm nhận mà hiện nay tiền bối ép cô ta cảm nhận. Tại hạ cho rằng tiền bối làm như vậy không phải là báo thù rửa hận mà là tự tay hủy hoại cuộc đời nữ nhi của mình.
Bạch Như Băng tái mặt, bà quát hỏi:
- Hạ Hầu Lam, ngươi nói gì ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Tiền bối đã nghe rồi, tại hạ không nói sai, tiền bối hà tất phải tự lừa dối mình ?
Bạch Như Băng tức run người, bà lạnh lùng nói:

- Hạ Hầu Lam, ngươi dám nói ta như thế ư ? Ngươi không sợ ta giết ngươi sao ?
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Bây giờ tiền bối muốn giết tại hạ thật dễ như trở bàn tay, nhưng tiền bối, nếu tại hạ sợ chết thì đã không mạo hiểm gây cho tiền bối phẫn nộ !
Bạch Như Băng phất hữu thủ lên và nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao ?
Hạ Hầu Lam nhắm mắt, thản nhiên nói:
- Mời tiền bối hạ thủ !
Bạch Như Băng nộ khí xung thiên, tức đến độ không nhịn được nữa, bà vừa định đẩy hữu thủ ra thì đột nhiên nghe Bạch Tố Trinh kêu lên:
- Mẫu thân, hắn nói không sai !
Bạch Như Băng sững người, ngọc thủ bất giác ngừng lại giữa chừng, bà trừng mắt nhìn qua Bạch Tố Trinh và quát hỏi:
- Trinh nhi, ngươi nói cái gì ?
Bạch Tố Trinh đầy vẻ khiếp sợ, nhưng rốt cuộc nàng vẫn đủ dũng khí để nói:
- Mẫu thân, hắn nói không sai !
Bạch Như Băng biến sắc, đột nhiên bà ngửa mặt cười khan rồi nói:
- Không ngờ nữ nhi của ta cũng dám nói như vậy trước mặt ta !
Ngọc thủ phất ra như chớp, “bốp” một tiếng, trên mặt Bạch Tố Trinh hiện lên năm dấu ngón tay đỏ rực, nàng đứng ngẩn người bất động !
Bạch Như Băng chỉ tay quát:
- Cút, ta không có nữ nhi như ngươi, cút, cút, nếu không ta ...
Một bên môi của Bạch Tố Trinh đã rướm máu, ánh mắt nàng đầy vẻ khiếp sợ, đột nhiên nàng đưa tay bịt mặt rồi quay người bỏ chạy ra ngoài Thái Bạch Lâu !
Bạch Như Băng lại quát:
- Hai ngươi không được ngăn cản cô ta !
Dưới Thái Bạch Lâu liền có người đáp lại một tiếng !
Bạch Như Băng nhìn sang Hạ Hầu Lam, song mục đột hiện sát cơ, thần thái kinh người, ngọc thủ của bà ta lại đưa lên lần nữa !
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Tiền bối vẫn muốn giết tại hạ à ?
Bạch Như Băng nghe cũng như không nghe, ngọc thủ từ từ đưa đến trước.
Hạ Hầu Lam nói:
- Lẽ rằng tiền bối còn chưa biết tiền bối đã giết nữ nhi của mình rồi, lẽ ra tiền bối phải cảm nhận được những gì trong ánh mắt cô ta trước

lúc bỏ đi !
Bạch Như Băng dường như không có một chút phản ứng, ngọc thủ vẫn từ từ đẩy tới trước !
Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:
- Hổ dữ không ăn thịt con, chỉ vì một chút thù hận trong lòng mà tiền bối nỡ đối xử với nữ nhi của mình như vậy, lòng dạ của tiền bối thật quá tàn nhẫn, nếu cô ta rơi vào tay Kim Ngọc Dung ...
Bạch Như Băng rùng mình, đột nhiên ngọc thủ trở ngược rồi khẽ phất ra, thân hình Hạ Hầu Lam bay thẳng ra sau, va đánh sầm vào lan can, cũng may là Bạch Như Băng chỉ dùng một thành chân lực !
Bà ta đứng lên nhìn Hạ Hầu Lam nằm chổng gọng bên lan can và nói:
- Nếu nữ nhi của ta xảy ra điều gi thì tất cả là tại ngươi đấy, ta sẽ lột da rút gân của ngươi, sau đó băm ngươi ra thành ngàn mảnh, nghiền nát xương ngươi thành tro !
Bà xuất chỉ thủ khống chế huyệt đạo Hạ Hầu Lam rồi tung người xuyên qua Thái Bạch Lâu mà phi thân đi !
Có hai bóng người theo sát phía sau bà ta, đó là Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì !
Hạ Hầu Lam miệng có thể nói, tai có thể nghe, mắt có thể nhìn nhưng tứ chi lại không thể động đậy, chàng nhìn Bạch Như Băng phóng đi mà bất giác lắc đầu gượng cười.
Một mình chàng bị giam tại Thái Bạch Lâu bên cạnh Trường Giang, phúc họa thật khó đoán, và cũng chẳng biết bị khống chế huyệt đạo đến bao lâu.
Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma ngày xưa tung hoành thiên hạ, uy chấn võ lâm, bây giờ bị hại đến nỗi không đủ sức trói gà, thử hỏi làm sao chàng không lắc đầu gượng cười chứ ?
Một mình chàng nằm đó, lặng lẽ đếm thời gian trôi đi, chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, đột nhiên chàng nghe có tiếng ngân nga kỳ quặc theo gió bay lại, một kẻ nào đó đang ngâm bài Tương Tiên Tửu của Lý Bạch:
“Quân bất Kiến, Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đảo hải bất phục hồi ... “ ... Nhân sinh đắc ý tu tận hoan Mạc sử kim tôn không đối nguyệt ...
Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng Thiên kim tán tận hoàn phục lai ...
... Chung cổ soạn ngọc bất túc quý Đản nguyên trường túy bất nguyện tĩnh Cổ lài thánh hiền gia tĩnh mịch Dung hữu ấu giả lưu kỳ danh ...
Tạm dịch:

Anh chẳng thấy:
Dòng nước Hoàng Hà đổ tự trời Tuông phăng ra bể chẳng quay về ...
... Người đời đắc ý cứ vui say Chớ để chén vàng suông ánh nguyệt
Trời đã sinh ta thì chẳng bỏ Nghi vân tiêu hết lại đầy tay ...
... Chuông trống cổ bàn đâu đủ quý ?
Chỉ mong say mãi, tỉnh chi người !
Hiền thánh năm xưa đều vắng vẻ Chỉ còn làng rượu tiếng để đời !
Giọng ngâm rất quái đản nhưng rất có lực khí, tựa như một mũi tên bắn vào không trung.
Hạ Hầu Lam nghe vậy thì phấn chấn tinh thần, lại có một giọng khác ngâm tiếp, cũng một bài khác của Lý Bạch nhưng hơi khó nghe:
Khí ngã khứ giả, tác nhật chi nhật bất khá lưu Loạn ngã tân giả, kim nhật chi nhất đa phiền ưu Trường phong vạn lý tống thu nhạn Đối thử khả dĩ hàm cao lâu Trừu đao đoạn thủy thủy cánh lưu Cử bôi tiêu sầu sầu cánh sầu Nhân sinh tại thế bất xứng ý Minh triêu tản phát lộng biên chu Tạm dịch:
“Bỏ ta đi mất, Ai mà giữ được ngày qua ngày Làm lòng ta rối, Bao nhiêu phiền muộn chất hôm nay Gió đưa cánh nhạn thu muôn dặm Đối cảnh, lầu cao đốc chén sang Rút dao chém nước, nước càng chảy Nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm Cuộc sống đời này không thỏa ý Sớm mai xõa tóc đạo thuyền chơi”.
Giọng ngâm như phá thạch xuyên vân, rất có kình khí. Rõ ràng đây là hai nhân vật võ lâm. Và cũng rõ ràng là hai nhân vật này rất thích thơ Lý Bạch. Hiển nhiên hai người nay đang đối tửu ngâm thơ.
Bỗng nhiên Hạ Hầu Lam chau mày vì chàng nghe có tiếng bước chân loạng choạng không ổn đi từ xa đến gần, đó là tiếng chân của hai người lên Thái Thạch Cơ rồi lại lên Thái Bạch Lâu !
Hai người loạng choạng tiến thẳng lên tầng trên cùng của Thái Bạch Lâu, mùi rượu bốc ra nồng nặc.
Nhưng điều khiến người ta phải dựng tóc gáy nổi da gà là tướng mạo của hai người nay.
Vị bên trái, niên kỷ trên dưới ngũ tuần, thân hình vừa mập vừa lùn, trông chẳng khác một quả cầu thịt biết chuyển động. Tứ chi vừa to vừa ngắn, thân mặc thanh y cũ kỹ và rách nát, đầu tóc rối bời như tổ quạ. Khuôn mặt tròn như mặt nguyệt, sắc diện đỏ bừng bừng, hai mắt ti hí say lờ đờ, dường như vĩnh viễn không thể mở lớn ra được. tay cầm một hồ lô tửu vừa bước chệnh choạng vừa ngửa cổ uống rượu ướt đẫm cả râu và chảy xuống y phục.
Vị bên phải vừa gầy vừa nhỏ, miệng nhọn hàm khỉ, niên kỷ cũng sắp xỉ ngũ tuần, hai mắt láo liêng, dưới cằm lưa thưa mấy sợi râu dê,

thân mặc hắc y rộng thùng thình, đầu đội một chiếc mũ nhỏ như dán trên chóp, xem ra chỉ cần một luồng gió nhẹ là có thể thổi bay lên mây, trong tay cầm một chiếc đùi chó nướng cháy đen.
Hạ Hầu Lam vừa thấy hai nhân vật quái gở như vậy thì vội vàng quay mặt nhìn ra ngoài lan can.
Thực ra cũng chẳng cần như vậy, bởi lẽ hai tục khách kia căn bản chẳng để mắt tới chàng, bọn họ bước đi như chốn không người.
Sau khi lên lầu thì cả hai cùng ngồi bệt xuống, lão mập béo nhấp ngụm rượu rồi nhìn qua lão gầy ốm, nói:
- Lão Ngãi, đây là nơi nào vậy ?
Lão gầy cắn một miếng thịt chó rồi vừa nhai vừa nói:
- Không biết !
Thì ra cả hai lão đều không biết đây là nơi nào !
Lão béo cố gắng trừng mắt và nói:
- Hoang đường, không biết sao lôi ta đến ?
Lão gầy làm ra vẻ ngớ ngẩn, lão chớp chớp song mục và nói:
- Đông Phương lão nhi, ngươi quan tâm chi đến chuyện đây là đâu ? Dù sao thì nơi này cũng không tệ, có thể ngồi uống mà không bị ai quấy rầy là tốt rồi, lúc say thì nơi nào lại ngủ chẳng được ?
Lão béo gật đầu, nói:
- Đúng ! Đúng ! Ngủ dậy rồi phủi đít mà đi, mặc nó là nơi nào !
Thế là hai lão không ai nói nữa, hồ lô rượu chuyền ra, đùi chó chuyền lại, người uống kẻ ăn, trông rất khoái chí. Qua một lúc, chợt nghe lão gầy nói:
- Đông Phương lão nhi, mau nhìn xem ! Ợ Lão chỉ tay về phía Hạ Hầu Lam ngoài lan can và nói Ợ Còn có người đến sớm hơn chúng ta đấy !
Lão béo ngạc nhiên nói:
- Ở đâu ? Ta không tin ! Nói đoạn lão cũng quay đầu lại, vừa thấy Hạ Hầu Lam thì lão ngẩn người rồi nói:
- Tiểu tử này đến đây hồi nào, tại sao vừa rồi chúng ta không nhìn thấy ?
Thái Bạch Lâu tuy rộng, nhưng chưa đến nỗi không thấy một người to lớn nằm thế kia !
Lão gầy lắc đầu và nói:
- Ta cũng không thấy, ta cũng không thấy, Đông Phương lão nhi, sao hắn lại bất động ?
Lão béo ngoác miệng cười rồi nói:
- Trông bộ dạng tiểu tử này thì có lẽ là một tú tài hoặc là tao nhân mặc khách, cũng đến đây uống rượu tiêu sầu như bọn ta, và đã uống

say lăn ra ngủ ...
- Không đúng, không đúng ! Ợ Lão gầy lắc đầu, nói Ợ Đông Phương lão nhi, ta chẳng ngửi thấy mùi rượu gì cả !
Lão béo ngớ người một lúc rồi đưa tay vò đầu, hồi lâu sau, lão chau mày với vẻ nghi hoặc và nói:
- Vậy tiểu tử này làm gì ở đây, trông cách ăn mặc thì cũng chẳng phải kẻ cùng đường ngửa tay ăn xin nguyên một chỗ ngủ cũng không có ...
- Đông Phương lão nhi !
Lão gầy trừng mắt kêu lên:
- Không xong rồi, tiểu tử này chẳng biết từ đâu chạy đến đây xuôi tay nhắm mắt, đợi lát nữa có người nhìn thấy nói chúng ta tham tiền hại hắn thì hỏng bét, mau đi thôi ...
- Thối tha !
Lão béo trừng mắt nói:
- Rõ ràng ta nhìn thấy tiểu tử này còn thở !
Lão gầy ngạc nhiên nói:
- Nói vậy chẳng phải hắn đã ...
Lão béo tiếp lời:
- Có lẽ là giả chết !
Lão gầy ngập ngừng một lát rồi nói:
- Vậy, Đông Phương lão nhi, ngươi gọi hắn thử xem !
- Gọi hắn làm gì ?
- Hỏi thử xem tại sao hắn giả chết ?
- Đông Phương lão nhi, theo ta thấy thì chắc chắn là tiểu tử này bị điếc rồi !
- Sao ngươi biết hắn bị điếc ?
Lão gầy cười hì hì, nói:
- Ngươi không thấy hắn nằm trơ trơ bất động ở đó sao ? Nếu không điếc thì tại sao bọn ta nói nửa ngày mà hắn chẳng có chút phản ứng gì ?
Lão béo hừ một tiếng rồi nói:
- Không nghe ta nói là hắn giả chết sao ? Đã giả chết thì còn có phản ứng được sao ?
Lão gầy ngớ người một lát rồi nói:
- Được, cứ để hắn giả, ta lấy đùi chó cho hắn thử xem !
Nói đoạn lão định quăng chiếc đùi chó nướng đen thui về phía Hạ Hầu Lam.
Lão béo vội xuất thủ ngăn lại và nói:
- Lão Ngãi, không được !

Lão gầy ngẩn người, tay dừng lại giữa chừng, lão hỏi:
- Sao không được ?
Lão béo nói:
- Chẳng trách người ta nói ngươi ngốc, nếu tiểu tử này cũng thích uống rượu nhắm thịt chó, ngươi quăng lại, hắn nhặt lấy ăn sạch đùi thịt chó thì bọn ta ăn cái gì ?
Lão gầy lại ngớ người, buông tay xuống rồi gật đầu, nói:
- Đúng, đúng, không thể thử, không thể thử, không thể thử, vậy ngươi nói xem nên làm thế nào ?
Lão béo nói:
- Ta thấy tiểu tử này chẳng phải hạng tốt lành gì, hắn giả chết cứ để hắn giả, chúng ta ăn uống là chuyện của chúng ta, ăn uống xong chúng ta phủi mông bỏ đi, để hắn nằm một mình ăn sương uống gió vậy !
Lão gầy lại ngớ người rồi gật đầu, nói:
- Đúng, đúng, Đông Phương lão nhi, ngươi khá lắm, ý kiến hay, ý kiến hay !
Lão béo cười hì hì, nói:
- Đương nhiên phải hay rồi, người ta nói ta cuồng nhưng chỉ có chính ta mới biết ta không cuồng !
- Vậy ...
Lão gầy lại chớp chớp mắt và hỏi:
- Người ta đều nói ta ngốc, Đông Phương lão nhi, ta có ngốc thật không ?
Lão béo gật đầu, nói:
- Ta thấy ngươi ngốc thật sự, nhưng có ngốc thật hay không chỉ có chính ngươi mới hiểu được thôi !
Lão gầy gật đầu, nói:
- Nói rất đúng, nói rất đúng, ta chẳng ngốc tý nào cả, ai cũng không lừa được chiếc đùi chó này của ta !
Hai con người thế này mà ngâm nga tuyệt thi của Lý Bạch sao ?
Qua một hồi đối đáp thì hai lão tiếp tục ăn uống !
Qua một lúc lâu, đột nhiên lão béo ngẩng đầu lên và ngạc nhiên nói:
- Lão Ngãi, quái lạ !
Lão gầy ngơ ngác hỏi:
- Đông Phương lão nhi, cái gì quái lạ ?
Lão béo nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói:
- Tiểu tử này trầm tĩnh thật !
- Điều đó không quan trọng, ta có biện pháp khiến hắn không thể trầm tĩnh nữa !

- Lão Ngãi, ngươi có biện pháp gì ?
- Chửi hắn vài câu cho hắn nghe ngứa tai chơi !
- Không ăn thua gì, ta thấy tiểu tử này da mặt dày, tai nặng, sợ rằng ngươi chửi rách cả miệng cũng không làm cho hắn động đậy !
- Vậy ... phải làm thế nào ?
Lão béo suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Ta có một chủ ý hay, nhất định là hắn phải động đậy ngay !
Lão gầy vội hỏi:
- Chủ ý gì ?
Lão béo nói:
- Ngươi lấy một miếng thịt chó nhé vào miệng hắn thử xem ?
Lão gầy vội ôm đùi chó vào lòng và lắc đầu nguầy nguậy, lão nói:
- Không được, không được, ta không nỡ bỏ một miếng nào cả !
Lão béo nói:
- Ngươi không nỡ thì chẳng còn biện pháp nào rồi !
Lão gầy ngập ngừng một lát rồi nói:
- Đông Phương lão nhi, nếu hắn ăn thật thì chúng ta há chẳng phải bị ăn ít một miếng sao ?
Lão béo lắc đầu nói:
- Trông bộ dạng tiểu tử này, hắn không giống người ăn thịt chó đâu !
Lão béo nói:
- Vậy thì để ta thử một miếng xem !
Nói đoạn lão cầm chiếc đùi chó và khệnh khạng đứng dậy !
Đến nước này thì Hạ Hầu Lam không thể bất động nữa, chàng quay đầu qua và chau mày nói:
- Nhị vị đủ rồi, cứ giữ lại mà ăn đi !
Lão gầy giật thót cả người, lão vội lui ra sau và nói:
- Ngươi đừng hù người ta có được không ? Muốn nói mà chẳng chào hỏi trước một tiếng.
Lão béo híp mắt cười hì hì và nói:
- Thế nào lão Ngãi, có linh không ?
Lão gầy không trả lời, lão bỏ miếng thịt chó lỡ cắn trước đó vào miệng, rồi vừa nhai vừa nhìn Hạ Hầu Lam, nói:
- Tiểu tử, ngươi thật sự chưa chết à ?
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Người chết thì sao có thể nói được ?
Lão gầy ngớ người rồi nói:
- Đúng rồi, đúng rồi, người chết thì không thể nói ... Lão trừng mắt lên rồi nói:
- Vậy căn cớ gì tiểu tử ngươi phải giả chết hù doa. người ta ?

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Tại hạ nào có giả chết, chẳng qua chỉ không thể động đậy mà thôi, bình sinh tại hạ và nhị v. không quen biết thì làm sao chào hỏi nhị vị ?
Lão gầy liên thục gật đầu và nói:
- Có lý, có lý ...
Lão quay sang nói với lão béo:
- Đông Phương lão nhi, hắn nói là hắn không thể động đậy !
Lão béo nói:
- Ta nghe rồi, nhưng tiểu tử này chẳng những biết giả chết mà còn biết lừa người, hai chúng ta sống đến chừng này tuổi, hắn có thể lừa được sao ? Không có ai dùng dây trói buộc hắn thì tại sao hắn không thể động ?

Hồi 21
Cuồng Ngốc Nhị Quái

Đúng vậy ! - Lão gầy nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói - Ngươi vừa biết hù dọa người vừa biết lừa dối người, không ai dùng dây trói buộc ngươi thì tại sao ngươi không thể động ? Còn trẻ tuổi mà nói năng không thành thực rồi !
Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười mà không nói gì.
Lão gầy ngớ người ra rồi hỏi:
- Tiểu tử, ngươi cười cười cái gì ?
Hạ Hầu Lam vẫn không nói.
Lão gầy nói tiếp:
- Tiểu tử, tại sao ngươi không nói ?
Hạ Hầu Lam vẫn bế khẩu !
Lão gầy chỉ Hạ Hầu Lam và quay sang nói với lão béo:
- Đông Phương lão nhi, không lẽ tiểu tử này trúng tà, sao đột nhiên ...
- Có lẽ là vậy ! - Lão béo nói - Nghe nói thịt chó có thể trị được bệnh tà ...
Hạ Hầu Lam vội nói:
- Nhị vị, không cần tốn như thế, tại hạ phục rồi !
Lão gầy sững người rồi trố mắt kêu lên:
- Không ngờ thịt chó lại linh như vậy, tiểu tử này nghe nói đến thịt chó thì bệnh cũng khỏi mà tà cũng hết, xem ra từ này về sau ta phải ăn nhiều thịt chó ...
Lão béo gật đầu, nói:
- Thịt chó còn rất nhiều chỗ tốt nữa, năm xưa Tế Công hòa thượng nhờ vào thịt chó mà trị được bệnh đấy !
Lão gầy cười ha ha rồi nói:
- Đúng rồi, tiểu tử, ngươi vẫn chưa nói tại sao ngươi không thể động đậy !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhị vị đã vì tại hạ mà đến, hà tất phải giả cuồng mua ngốc với tại hạ nữa !
Lão gầy chỉ Hạ Hầu Lam và kêu lên:
- Đông Phương lão nhi, hắn nói hai chúng ta vì hắn mà đến, ngươi nói xem có quái không chứ ? Ta thấy tiểu tử ngươi cũng giống hệt

hai bọn ta, vừa cuồng lại vừa ngốc !
Lão béo phá lên cười ha ha rồi nói:
- Lão Ngãi, không sai, ta sống đến chừng này tuổi, nhưng hôm nay mới nghe một người nói hai chúng ta là giả cuồng mua ngốc, xem ra hai chúng ta không phải cuồng không phải ngốc rồi !
Lão gầy vội lắc đầu, nói:
- Không đúng, không đúng, sống đến chừng này tuổi thì cuồng thật ngốc thật vẫn tốt hơn !
Hạ Hầu Lam nói:
- Hãy bớt những lời vô vị đó đi, vị nào có thể giải huyệt đạo cho tại hạ không ?
Lão gầy ngơ ngác nói:
- Huyệt đạo ? Cái gì là huyệt đạo ?
Lão ngơ ngác nhìn qua lão béo và nói tiếp:
- Đông Phương lão nhi, ngươi nghe nói bao giờ chưa ?
Lão béo lắc đầu, nói:
- Ta chỉ nghe nói quan đạo, sạn đạo, địa đạo, thiên đạo, nhân đạo, phụ đạo ... Nhưng chưa từng nghe nói cái gì là huyệt đạo !
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Nhị vị quả là có tài giả vờ, vậy thì tại hạ tự nói nhé, một vị qua đây, dồn nội lực vỗ vào sau lưng tại hạ một cái là được.
Lão gầy ngạc nhiên, nói:
- Đông Phương lão nhi, nghe thấy không, hắn muốn chúng ta đánh hắn một cái đấy, thật là chuyện hi hữu, chưa nghe nói có ai tự nguyện ăn đòn bao giờ !
Lão béo tiếp lời:
- Chuyện này có gì là hi hữu, chẳng qua là do trời sinh thiếu bộ Óc mà thôi !
Lão gầy ngập ngừng một lát rồi nói:
- Có chuyện vui rồi đây, kẻ nào không làm thì kẻ đó là ngốc tử, để ta đánh hắn một cái thử xem.
Nói đoạn, lão định soạt chân bước tới trước, nhưng lão béo vội đưa tay ngăn lại và lắc đầu, nói:
- Lão Ngãi, khoan đã, tiểu tử này da trắng thịt nõn giống bọn nữ nhi, ta thấy hắn giống cái gì du long, cái gì thần ma đấy, đừng mắc lừa hắn.
Lão gầy ngớ người, chớp chớp song mục và nói:
- Đúng rồi, ngươi nhắc nhở như vậy khiến ta nhìn cũng có chút giống giống, đúng, nếu hắn thật sự muốn ăn đòn thì trừ phi hắn không muốn sống nữa !

Lão béo nói:
- Tự mình không muốn sống là chuyện nhỏ, phóng độc xà hại người mới là chuyện lớn, chuyện tổn đức như vậy không thể làm được, ta thấy chúng ta nên đi thôi !
Lão gầy liên tục gật đầu và nói:
- Phải, phải, nếu chậm là thoát không kịp đấy. Nói đoạn, lão vội đứng lên và định bỏ đi thật !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Nhị vị không muốn có thêm một người bồi tiếp nhị vị uống rượu sao ?
Lão béo ngạc nhiên vội hỏi:
- Tiểu tử, ngươi cũng biết uống rượu à ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Sợ rằng tửu lượng cũng không kém nhị vị.
- Thối tha ! - Lão béo trừng mắt nói - Ngươi uống rượu nhiều hơn ta sao, nên biết ta uống rượu còn nhiều hơn ngươi uống nước, hãy mở to mắt ra mà xem, bụng của ta to hơn bụng của ngươi bao nhiêu lần ?
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Không tin thì tốt nhất chúng ta tỉ thí một phen !
Lão béo gật đầu, nói:
- Được, chúng ta tỉ thí, chờ lát nữa nếu ngươi uống không lại ta thì lão Ngãi đánh ngươi một cái cũng không muộn.
Lão gầy do dự một hồi rồi nói:
- Đông Phương lão nhi, Chẳng phải ngươi nói hắn là ...
Lão béo lắc đầu nói:
- Chỉ bồi tiếp ta uống rượu thì dù hắn là sát tinh ôn thần trên trời cũng chẳng sao, vả lại chờ lát nữa nếu hắn uống không lại ta, chúng ta sẽ cũng đánh hắn một cái, như vậy chẳng thú vị hơn sao ? Mau đi, mau đi, ta không chờ được nữa rồi !
Lão gầy gật đầu, nói:
- Cũng được, ta nghe theo ngươi vậy, chỉ cần vì một chén rượu mà ngay cả sinh mạng của mình cũng chẳng cần. Đông Phương lão nhi, tương lai ngươi không thể không chết vì chuyện này !
Nói đoạn lão bước tới, đưa tay vỗ một cái thật mạnh vào giữa lưng Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Lam nhăn mặt, nói:
- Các hạ, cái vỗ của lão đủ nát một tảng đá núi đấy !
Chàng ho mấy tiếng rồi trở người đứng dậy.
Lão gầy vỗ tay reo cười, và nói:

- Đông Phương lão nhi, thật không uổng công ăn thịt chó, cái vỗ của ta linh thật !
Lão béo nghe như không nghe, lão đưa tay vẫy Hạ Hầu Lam đến và nói:
- Tiểu tử, qua đây, ngồi xuống đây !
Hạ Hầu Lam từ từ bước lại, chàng ngước nhìn xung quanh rồi nói:
- Nhị vị, chúng ta có thể tìm một nơi khác để uống không ?
Lão béo trừng mắt nói:
- Thế nào, ngươi muốn chuồn chăng ? Ta biết là ngươi hổ thiên bát đao khoát lác lung tung ...
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Các hạ hiểu lầm rồi, uống rượu là nghề của tại hạ, đương thế không ai bì kịp, việc gì tại hạ phải chuồn, ý tại hạ muốn nói, Thái Bạch Lâu này không phải là nơi tốt lành ...
Lão béo ngạc nhiên nói:
- Tiểu tử, ngươi nói đây là Thái Bạch Lâu à ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Đúng vậy !
Lão béo nhìn qua lão gầy và nói:
- Lão Ngãi, sao hai chúng ta lại chạy đến Thái Bạch Lâu ?
Lão gầy lắc đầu, nói:
- Ta cũng không biết, chỉ biết cứ đi đi như thế là đến nơi thôi !
Lão béo đưa hai tay vò đầu và nói:
- Thật là chuyện quái lạ, thật là chuyện quái la....
Lão trừng mắt nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói:
- Tiểu tử, Thái Bạch Lâu là danh lam cổ tích, sao ngươi nói không phải là nơi tốt lành ?
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Lúc nhị vị đến không thấy hai nữ hai nam ...
Lão béo gật đầu, nói:
- Có thấy, tiểu tử, bọn nữ nhân đó là thê tử của ngươi à ?
Hạ Hầu Lam chau mày, chàng nói:
- Nhị vị, phàm chuyện gì cũng vừa vừa phải phải thôi, nhị vị còn muốn tại hạ bồi tiếp uống rượu thì chớ giả cuồng mua ngốc nữa ...
Lão béo nói:
- Ta nói bọn chúng không phải thê tử của ngươi mà lão Ngãi cứ chẳng tin, vì xưa nay vốn chẳng có ai bỏ lang quân tuấn tú của mình mà đi ...
Hạ Hầu Lam định nói thì lão béo đã tiếp lời:
- Tiểu tử, nếu ngươi dám không bồi tiếp ta uống rượu thì ta bảo tên

ngốc tử ghiền thịt chó này thu hồi cái vỗ lại, bỏ mặc ngươi nằm ở đây, xem thử ngươi có thể ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Nếu nhị vị tiếp tục giả cuồng mua ngốc như vậy thì tại hạ tình nguyện trả lại cái vỗ vừa rồi đấy !
Lão béo sững người rồi lập tức lắc đầu, nói:
- Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại vậy, được rồi, ta không giả cuồng nữa, hắn cũng không mua ngốc nữa, chúng ta ngồi xuống vừa uống vừa nói chuyện, nào, mời ngồi mời ngồi ! Nói đoạn, lão tự xếp bằng ngồi xuống trước !
Lão gầy cũng lặng lẽ ngồi xuống theo.
Hạ Hầu Lam vội nói:
- Nhị vị, tại hạ vừa nói rồi, Thái Bạch này không phải ...
Lão béo nói:
- Cuồng tử ta nghe rồi, ngươi cứ yên tâm ngồi xuống ăn uống đi, đừng nói là bọn lão nương đó không thể đến dù có đến thì cũng đã có cuồng tử ta và ngốc tử hắn ở đây rồi, bảo đảm quỷ dữ đều phải tránh xa, phùng hung họa đều bình an vô sự !
Lão đưa tay kéo Hạ Hầu Lam ngồi xuống rồi chau mày nói:
- Lão Ngãi, hình như chúng ta tìm nhầm người rồi !
Lão gầy chăm chú nhìn Hạ Hầu Lam rồi gật đầu, nói:
- Ta cũng có cảm giác như vậy, tiểu tử này giống một kẻ trốn chui trốn nhủi !
Hạ Hầu Lam thản nhiên cười và hỏi:
- Vậy người mà nhị vị tìm là ai ?
Lão gầy nói:
- Kẻ cần tìm là thế gian gọi là cái gì ác ma, cái gì du long hay thần ma gì đó !
Hạ Hầu Lam lại nói:
- Có phải hắn kêu bằng Hạ Hầu Lam không ?
Lão gầy gật đầu, nói:
- Đúng, chính là hắn, tiểu tử ngươi biết hắn à ?
Hạ Hầu Lam nghe hai chữ tiểu tử đến độ phải nhăn mặt chau mày, chàng nói:
- Nhị vị đúng rồi, tại hạ là Hạ Hầu Lam !
Lão gầy lắc đầu nói:
- Không đúng, không đúng, ta không tin, ngươi chớ dối lừa ngốc tử ta !
Hạ Hầu Lam nói:
- Sao lại không đúng, tại sao lão không tin ?

Lão gầy nói:
- Hai bọn ta nghe nói Hạ Hầu Lam tự xưng là đương thế đệ nhất cao thủ, đệ nhất kỳ tài, công lực còn trên hai bọn ta, còn ngươi chỉ lôi một cái là ngã ...
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Hiện giờ công lực của Hạ Hầu Lam đã mất rồi, chẳng khác một phế nhân !
Lão gầy sững người, lão định nói thì Hạ Hầu Lam đã tiếp lời:
- Nhị vị tìm Hạ Hầu Lam làm gì ?
Lão béo lên tiếng:
- Hai bọn ta nghe nói tiểu tử đó tâm địa tàn độc, hắn lập mưu hại gần hai trăm cao thủ của các đại môn phái ở Kim Lăng, vì thế nên muốn tìm hắn tính sổ, móc tim hắn ra, chặt đứt hai tay độc địa của hắn.
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Vậy tại hạ nói lại một lần nữa, nhị vị tìm đúng người rồi !
Lão béo trừng mắt hỏi:
- Ngươi thừa nhận là Hạ Hầu Lam thật à ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ vốn là Hạ Hầu Lam, tại sao lại không thừa nhận chứ ?
Lão béo nói:
- Ngươi không sợ hai bọn ta móc tim và chặt tay ngươi à ?
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Tim tại hạ không độc, tay tại hạ không làm chuyện ác, tự vấn lòng mình không hổ thẹn thì sợ cái gì ?
Lão béo hỏi:
- Vậy tại sao người ta gọi ngươi là Lạt Thủ Thần Ma ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Điều đó còn phải xem đối với hạng người nào, đạo lý này cũng giống như nhị vị bị gọi là cuồng - ngốc thôi !
Lão béo à một tiếng rồi gật đầu, nói:
- Ta hiểu rồi. Trên thực tế thì ngươi cũng là người tốt giống như hai bọn ta !
Hạ Hầu Lam nói:
- Hai chữ người tốt này cũng phải xem thử đối với người nào rồi mới nói được !
- Nói rất hay ! - Lão béo tiếp lời - Nhưng thảm sự Ở Kim Lăng giải thích thế nào ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Chuyện đó không phải tại hạ gây ra, tại hạ cũng là người bị hại !
Lão béo quay sang hỏi lão gầy:

- Lão Ngãi, ngươi tin không ?
Lão béo gật đầu, nói:
- Ta cũng không tin !
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Nhị vị không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào, dù tại hạ có miệng cũng không biện bạch được chuyện này, nhưng tại hạ tự vấn lòng mình không hổ thẹn là đủ rồi.
Nếu nhị vị muốn moi tim chặt tay tại hạ thì đành tùy các vị vậy !
Lão béo vò đầu một lúc rồi nói:
- Tiểu tử, ngươi không sợ chết thật ư ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Nhân sinh trăm năm, không ai tránh được cái chết, chẳng qua là sớm muộn mà thôi, tại hạ không sợ chết nhưng tại hạ không thể chết. Song, nếu không thoát khỏi cảnh không thể không chết thì tại hạ cũng chẳng vì sinh mạng này mà quỳ gối van xin, nhị vị thấy có đúng không ?
Lão béo gật đầu, nói:
- Đúng, đúng, không ngờ tiểu tử ngươi cũng kiên cường như vậy.
Lão cười ha ha một tràng rồi nói tiếp:
- Tiểu tử, bồi tiếp cuồng tử ta uống rượu thôi, nếu bọn ta không tin ngươi thì vừa rồi đã không bảo ngốc tử kia cho ngươi một cái vỗ, hiểu chứ ?
Hạ Hầu Lam ngớ người, chàng gật đầu nói:
- Tại hạ hiểu, nhưng tại hạ lấy làm kỳ quái là tại sao nhị vị tin tại hạ một cách dễ dàng như vậy ?
Lão béo nói:
- Có gì kỳ quái đâu, cuồng tử ta hiểu rằng sở dĩ ngươi bị coi là ma, chẳng qua là vì giống người ta gọi hai bọn ta là cuồng - ngốc mà thôi, sống ở đời hỗn loạn đen bạc này, thà làm một kẻ cuồng thật ngốc thật còn hơn không cuồng không ngốc, hai bọn ta đã giả cuồng giả ngốc thì cái gọi là ma của ngươi cũng không thể thật, đã không là ma thật thì đâu thể gây chuyện tàn độc ?
Quả là một đạo lý hay ! Hạ Hầu Lam vô cùng cảm động, chàng gượng cười, nói:
- Tin được tại hạ như vậy thì e rằng trên đời này ngoài nhị vị ra chẳng còn ...
Lão béo lắc đầu, nói:
- Lời không sai, nhưng điều đó chẳng có ích gì, ngươi nên biết hiện nay các đại môn phái huy động toàn bộ cao thủ đi khắp nơi tìm ngươi, bọn họ tuyệt không thể tin ngươi !

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Tại hạ cũng biết, cũng đành để mặc bọn họ tìm vậy !
- Để mặc bọn họ tìm ư ? - Lão béo lắc đầu, nói - Với ngươi bây giờ, dù gặp một kẻ yếu nhất trong bọn họ cũng khó thoát được !
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Điều này tại hạ biết, nhưng tại hạ còn có biện pháp gì bây giờ ?
Lão béo nói:
- Công lực của ngươi rốt cuộc là ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Cho phép tại hạ thỉnh giáo trước, nhị vị có phải là Đông Phương Sóc lão nhân và Ngãi Trì lão nhân thích du hí phong trần mà thiên hạ gọi là Cuồng - Ngốc Nhị Quái không ?
Lão béo Đông Phương Sóc gật đầu nói:
- Một chút cũng không sai, hai bọn ta là Đông Phương cuồng tử và Ngãi ngốc tử !
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy nhị vị phải biết Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung ?
Đông Phương Sóc gật đầu, nói:
- Biết, mà nghe nói hắn đã chết nhiều năm rồi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Trên thực tế lão ta chưa chết, sở dĩ công lực của tại hạ mất đi là do trúng phải độc của lão ta, và kẻ tàn hại cao thủ của các đại môn phái cũng chính là lão ta !
Đông Phương Sóc ngạc nhiên nói:
- Có chuyện này sao, rốt cuộc là ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Chuyện này nói ra còn dài, có lẽ nhị vị cũng biết ân sư của tại hạ ?
Đông Phương Sóc nói:
- Nghe nói ngươi là nghĩa tử và là đồ đệ của Hạ Hầu Nhất Tu !
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Không sai !
Kế đó chàng thuật lại một lượt chuyện ân oán năm xưa.
Nghe xong, cuồng - ngốc nhị quái đều biến sắc, râu tóc không gió mà rung, Đông Phương Sóc nói:
- Không ngờ Kim Ngọc Dung là một kẻ chẳng bằng cầm thú như vậy, một tay hắn chẳng qua mặt được Hạ Hầu Nhất Tu mà còn che được tai mắt thiên hạ ...
Ngừng một lát, lão nói tiếp:
- Từ khi tái xuất giang hồ đến nay, hai bọn ta nghe không ít chuyện liên quan đến ngươi, từ chuyện ngươi dùng tuyệt kỹ đẩy lui tứ đại hộ

pháp của Lãnh Thiên Trì ở Kim Lăng, cho đến thảm sự vừa rồi ở Kim Lăng, tình thế võ lâm hiện nay rất bất lợi cho ngươi.
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Chuyện này tại hạ biết, nhưng tại hạ ngửa mặt không thẹn với trời, cúi đầu không hổ với đất ...
Đông Phương Sóc lắc đầu, nói:
- Điều đó chẳng ích gì, ta dám nói trong võ lâm chẳng một ai nghe theo ngươi, bọn họ chỉ cho rằng ngươi là ác ma, chỉ biết tìm ngươi để đòi nợ máu, bảo vệ cái gọi là võ lâm chí bảo, duy trì cái gọi là đạo nghĩa giang hồ, bọn họ chẳng quản đến chuyện ngươi ngửa mặt không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với đất !
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Không sai, võ lâm thiên hạ ngày nay là như vậy !
Đông Phương Sóc nói:
- Than trời trách đất cũng chẳng ích gì, nếu công lực của ngươi không có cách nào phục hồi trong thời gian ngắn thì sợ rằng ngươi khó thoát khỏi kiếp nạn này !
- Tại hạ biết, nhưng ngoài thuốc giải độc môn của Kim Ngọc Dung ra thì e rằng trên thế gian chẳng còn thuốc giải thứ hai nào có thể giúp tại hạ phục hồi công lực.
- Muốn tìm Kim Ngọc Dung đòi thuốc giải không phải chuyện dễ, tạm thời không nói, nhưng thảm sự Kim Lăng là do Kim Ngọc Dung gây ra, vậy tại sao các môn phái lại chỉ ngươi ?
- Đó là do thủ pháp của lão ta quá cao minh ...
Hạ Hầu Lam lại thuật tường tận mọi chuyện ở Kim Lăng. Nghe xong bốn mắt của cuồng - ngốc nhị quái đều xạ hàn quang, Đông Phương Sóc lắc đầu thở dài, rồi nói:
- Cơ trí của Kim Ngọc Dung này cao đến độ kinh người ...
Bỗng nhiên lão ngước lên hỏi:
- Nói vậy, nhân chứng tại đương trường chỉ có bọn Bạch Như Băng ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Sự thật như vậy, nhưng cũng chẳng có ích gì, đừng nói là bà ta không chịu làm chứng cho tại hạ, dù bà ta có thể xem nhẹ chút ân oán với tiên sư mà chịu làm chứng cho tại hạ thì bằng vào chút quan hệ giữa bà ta với tiên sư cũng khó phục chúng, khó có người tin rồi ...
Đông Phương Sóc gật đầu, nói:
- Không sai, bây giờ một nam một nữ - hai con của Hạ Hầu Nhất Tu đều nằm trong tay Kim Ngọc Dung, Bạch Như Băng lại có tình với vị sư mẫu của ngươi như tỉ muội. Kim Ngọc Dung nắm chắc hai con tin

này thì e rằng Bạch Như Băng cũng chẳng dám nói gì !
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Đúng là như vậy !
Đông Phương Sóc trầm ngâm một lát rồi nói:
- Hai bọn ta đã tin ngươi, và đã tìm được ngươi, tốt xấu thế nào cũng đưa ra một chủ ý, nghĩ cách cho ngươi mới phải ...
Chợt nghe lão gầy Ngãi Trì lên tiếng:
- Đông Phương lão nhi, chuyện này không dễ đâu ?
Đông Phương Sóc gật đầu, nói:
- Ta biết là không dễ, nhưng ta nghĩ ra một cách này, để ta thương lượng với hắn thử.
Nói đoạn lão kề tai Hạ Hầu Lam thầm thì một hồi. Trên mặt Hạ Hầu Lam lộ vẻ vui mừng, Đông Phương Sóc liền hỏi:
- Tiểu tử, ngươi có đồng ý làm như thế không ?
Hạ Hầu Lam vô cùng cảm động, chàng vội gật đầu, nói:
- Đương nhiên là đồng ý, có lý nào lại không đồng ý !
Đông Phương Sóc gật đầu, nói:
- Vậy thì tốt, chúng ta cứ làm như thế, nhưng tiểu tử, ta có một điều kiện, ngươi nhất định phải gật đầu, nếu không chúng ta đành bỏ qua biện pháp tốt này vậy !
Hạ Hầu Lam vội nói:
- Biện pháp gì, xin lão tiền bối cứ nói !
Đông Phương Sóc nhìn qua Ngãi Trì và nói:
- Lão Ngãi, ngươi nói đi !
Ngãi Trì gật đầu, nói:
- Tiểu tử, ngươi nghe đây, một ngày nào đó ngươi bắt được Kim Ngọc Dung thì ngươi không được hại lão ta, chỉ có thể phế võ công của lão ta, đưa lão ta đến Ôn Nhu Cung ở Nam Hoang !
Hạ Hầu Lam ngớ người, chàng ngạc nhiên hỏi:
- Nhị vị, tại sao phải làm thế ?
Ngãi Trì nói:
- Ngươi đừng hỏi tại sao, chỉ nói đồng ý hay không thôi ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Trước tiên tại hạ phải biết rõ Ôn Nhu Cung là ...
Ngãi Trì nói:
- Kim Ngọc Dung nguyên là chủ nhân của Ôn Nhu Cung, lão ta còn có ba trăm hồng y kiếm thủ, nghiễm nhiên như đế vương một nước, tài sản như núi, giai nhân hàng hàng ...
Hạ Hầu Lam kinh ngạc kêu lên:
- Kim Ngọc Dung nguyên là chủ nhân của Ôn Nhu Cung à ?

Ngãi Trì gật đầu, nói:
- Sự thật là như vậy !
Hạ Hầu Lam nói:
- Không ngờ lão ta vốn là một nhân vật như vậy ...
Chàng đổi giọng tiếp:
- Vậy nhị vị đã có biện pháp này, lại không cho phép tại hạ sát hại lão ta, mà chỉ phế bỏ võ công lão ta rồi đưa đến Ôn Nhu Cung là tại sao, không lẽ nhị vị ...
Ngãi Trì lắc đầu, nói:
- Chuyện này ngươi đừng hỏi, chỉ trả lời đồng ý hay không thôi.
Hạ Hầu Lam trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Nhị vị nên biết rằng, ân oán thù hận giữa lão ta và tại hạ là ...
Ngãi Trì cắt lời, nói:
- Nhưng ngươi đừng quên rằng không có biện pháp này của hai bọn ta thì đừng nói là ngươi không thể báo thù rửa hận mà ngay cả bản thân ngươi cũng không bảo toàn !
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Điều kiện của nhị vị thật khiến người ta khó ...
Ngãi Trì nói:
- Cũng không sai, hai bọn ta tuyệt đối không miễn cưỡng, đồng ý hay không là tùy ngươi ?
Hạ Hầu Lam ngước lên hỏi:
- Tại hạ đưa lão ta đến Ông Nhu Cung giao cho ...
Ngãi Trì nói:
- Lúc đó tự nhiên sẽ có người tiếp nhận !
Hạ Hầu Lam vừa chau mày thì Ngãi Trì đã nói tiếp:
- Nhưng cũng không nhất định, có thể khi ngươi bắt Kim Ngọc Dung thì sẽ có người của Ôn Nhu Cung xuất hiện trước mắt ngươi, hỏi ngươi để đòi người !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhị vị nên biết, tại hạ không thể tùy tiện giao lão ta cho ...
Ngãi Trì trở tay lấy ra một tấm thiết bài có khắc hình đùi chó và hồ lô rượu, lão nói:
- Đây là tín phù hành đạo giang hồ năm xưa của hai bọn ta, khi đó người của Ôn Nhu Cung sẽ đưa tín phù này ra để chứng minh thân phận !
Hạ Hầu Lam nói:
- Như vậy là tại hạ thấy tín phù này thì mới giao người ?
Ngãi Trì dùng hai ngón tay kẹp mạnh một cái, thiết bài lập tức phân làm hai mảnh, lão nói:

- Ngươi giữ một nửa, người lúc đó sẽ đến giữ một nửa, hợp một tín phù mà khớp thì giao người !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Xem ra nhị vị phải có nguồn gốc thâm sâu với Ôn Nhu Cung rồi ?
Ngãi Trì nói:
- Chớ hỏi nhiều như vậy !
- Sau khi đưa Kim Ngọc Dung về Ôn Nhu Cung thì nhị vị sẽ xử trí như thế nào ?
- Đó là chuyện của hai bọn ta !
- Nhưng nhị vị không thể tha lão ta ...
- Đến lúc đó, ngươi đã phế võ công lão ta rồi thì lão ta đâu còn có thể gây sóng gió gì nữa ? Nhưng hiện tại ta có thể bảo đảm với ngươi rằng, sau khi ngươi giao lão ta cho Ôn Nhu Cung thì trên thế gian này tuyệt đối không có Kim Ngọc Dung xuất hiện nữa !
Hạ Hầu Lam thản nhiên cười và nói:
- Tại hạ không quan tâm đến danh hiệu của lão ta xuất hiện, tại hạ chỉ quan tâm đến con người lão ta ...
Ngãi Trì lắc đầu mỉm cười, nói:
- Tiểu tử ngươi quả nhiên tinh minh, ngươi cho rằng hai bọn ta sẽ giở trò gì với ngươi chăng ?
Hạ Hầu Lam đỏ mặt, nhưng chàng liền nghiêm túc nói:
- Tại hạ chẳng những vì thù hận của mình mà còn vì võ lâm thiên hạ !
Ngãi Trì cười cười, nói:
- Hai bọn ta lấy chiêu bài cuồng - ngốc nhị quái ra bảo đảm ...
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Không gì quan trọng hơn thanh danh, tại hạ đồng ý !
Ngãi Trì mỉm cười, nói:
- Tiểu tử, quân tử nhất ngôn nhé !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ cũng lấy chiêu bài Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma ra bảo đảm !
Ngãi Trì gật đầu, nói:
- Được rồi, cầm lấy !
Nói đoạn, lão quăng cho Hạ Hầu Lam nửa miếng tín phù ! Hạ Hầu Lam vừa tiếp nhận thì đột nhiên nghe Đông Phương Sóc phá lên cười rồi nói:
- Tiểu tử, uống rượu thôi !
Lão cầm hồ lô rượu to tướng đưa qua cho Hạ Hầu Lam.
Nhưng Hạ Hầu Lam không nhận, chàng lắc đầu, nói:
- Sợ rằng tại hạ không cầm nổi bình rượu này !

Đông Phương Sóc ngớ người rồi bật cười ha ha, lão nói:
- Ta quên mất, vậy thì há miệng ra !
Hạ Hầu Lam mỉm cười rồi y theo lời mà há miệng ra !
Chàng vừa há miệng thì bỗng nhiên trong mắt ti hí của Đông Phương Sóc lóe tinh quang, "vèo" một tiếng, theo đó là một vòi rượu rất nhỏ từ hồ lô rượu bắn vọt ra, bay thẳng vào miệng Hạ Hầu Lam !
Một lát sau, vòi rượu ngừng lại, Đông Phương Sóc mỉm cười, nói:
- Thế nào, tiểu tử, rượu của ta không tệ chứ ?
Hạ Hầu Lam đưa tay áo lau miệng rồi nhìn những giọt rượu nhỏ trước ngực, đoạn Hạ Hầu Lam đưa tay áo lau miệng rồi mỉm cười, nói:
- Quả nhiên là rượu ngon, nhưng đáng tiếc là lãng phí không ít !
Đông Phương Sóc bật cười, nói:
- Rốt cuộc thì tay lão luyện trong làng rượu cũng có chỗ khác người, rượu của ta được ủ từ "mật đào" ở Nam Hoang, đương thế không thường thấy, nhưng ngươi chớ xót xa, trong lều cỏ của ta ở Nam Hoang còn rất nhiều, nào, hả miệng ra !
Lời vừa dứt thì vòi rượu lập tức bắn vọt ra, lão ta một tay cầm cổ hồ lô, một tay án vào đáy hồ lô rồi vận công đẩy cho rượu vọt ra !
(thiếu một trang) - Nói vậy nghĩa là sao ?
Đông Phương Sóc nói:
- Trong võ lâm đồn đại rằng ngươi xuất hiện ở xung quanh Mạt Lăng Quan.
Hạ Hầu Lam mỉm cười, lắc đầu nói:
- Trong võ lâm vốn có nhiều lời đồn đại thất thiệt, không có căn cứ ...
Nói đoạn, chàng ngửa cổ uống một ngụm rượu !
Đông Phương Sóc gật đầu, nói:
- Tiểu tử ngươi nói không sai, nếu dễ dàng tin những lời đồn đại đó thi có lúc phải dở khóc dở cười, có lúc phải náo loạn cả lên ...
Lão ngừng lại rồi hỏi:
- Tiểu tử, ngươi uống đủ chưa ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Đối với mỹ tửu thì vĩnh viễn vẫn chưa đủ, nhưng nếu nhị vị có ý thu hồi phần rượu còn lại thì tại hạ cũng đành nuối tiếc mà trả lại thôi !
Đông Phương Sóc mỉm cười, nói:
- Tiểu tử ngươi rất biết nói chuyện, chẳng phải ta không nỡ nhưng quả thực ngày nào không có rượu thì ngày đó thật khó chịu đối với ta, được rồi, ngươi chừa lại cho hai bọn ta một ít nhé !
Lão đưa tay đoạt lại hồ lô rượu rồi nói tiếp:
- Tiểu tử, đừng quên chuyện chúng ta đã ước định nhé và cũng đừng

theo dõi chúng ta để làm rõ đây là chuyện thế nào, nên biết hiện tại ngươi là một phế nhân đấy ! Lão Ngãi, đi thôi !
Lão ta nói đi là đi, hai lão cùng đứng dậy, phủi mông rồi lảo đảo bước đi, một lão cầm hồ lô rượu, một lão cầm hồ lô rượu một lão cầm đùi chó nướng, bộ dạng quả nhiên là giống cuồng giống ngốc !
Trong chớp mắt, dưới Thái Bạch Lâu lại có tiếng ngân nga quái dị vang lên, thơ vẫn là bài "Tương tiêu Tửu" của Lý Bạch ...
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nhưng bất giác chàng lại chau mày. Vì đích thực cho đến lúc này chàng vẫn chưa làm rõ được đây là chuyện như thế nào ?
Cuồng - ngốc nhị quái đã nhiều năm không xuất hiện trong võ lâm, tại sao bây giờ đột nhiên tái xuất võ lâm và từ Nam Hoang vượt ngàn dặm đến Trung Nguyên chỉ để tìm chàng ?
Tại sao nhị quái này lại không cho phép lấy mạng Kim Ngọc Dung, mà chỉ cho phép phế công lực của lão ta rồi đưa lão ta đến Ôn Nhu Cung ?
Rốt cuộc nhị quái này và Ôn Nhu Cung có quan hệ ngọn nguồn gì ?
Sao nhị quái biết có thứ hương liệu kỳ dị đó trong rượu ?
Tất cả những điều như những câu đố khó hiểu đối với Hạ Hầu Lam.
Không sai, chàng vốn muốn ngầm theo dõi nhưng đã bị nhị quái chặn đầu, hơn nữa bây giờ chàng đã là một phế nhân, dù đối phương không cảnh cáo trước cũng khó lòng theo dõi được.
Bỗng nhiên Hạ Hầu Lam mỉm cườirồi cất bước đi xuống lầu, bước đi vẫn nhẹ nhàng phiêu dật như ngày nào, xem ra loại rượu này đích thị là trân phẩm hy hữu !
Sau khi xuống Thái Bạch Lâu, Hạ Hầu Lam ngắm nhìn Thái Thạch Cơ một lúc rồi mới phất tay áo, chậm rãi rời Thái Thạch Cơ ...
oo Nơi này là một huyện thành, danh gọi Lật Thủy ! Vì huyện thành Lật Thủy cách Trường Giang không xa nên khá phồn hoa náo nhiệt. Hiện tại là vào lúc lên đèn, địa điểm là trong một tửu quán nằm trên đường phía đông thành Lật Thủy.
Tửu quán và khách điếm ở thành Lật Thủy không ít, khách ra vào thường là thương gia qua lại và cư dân nghiện rượu đương địa, nhưng mấy ngày gần đây khách là nhân vật võ lâm thuộc các lộ chiếm đến tám - chín phần mười, tửu quán trước mắt cũng như vậy !
Tửu quán này không lớn, nhưng vào lúc đỏ đèn này đã ngồi chật khách. Phần lớn trên các bàn là những nhân vật võ lâm xa lạ từ tam sơn ngũ nhạc, tứ phương bát hướng kéo lại.
Tại một bàn chính giữa, có ba tử y hán tử cùng ngồi, một người cao to như hộ pháp, một người tướng mạo anh võ, một người mặt trắng

không râu, tất cả đều ẩn tàng một thứ uy lực kinh người.
Bàn phía đông có bốn hoàng y hán tử cùng ngồi.
Bàn phía tây có hai hắc y hán tử, bàn phía nam, bàn phía bắc cũng đều là nhân vật võ lâm ngồi chung với nhau cả.
Ngưng có ngoại lệ duy nhất một bàn, đó là một hắc y khách mày dài mắt nhỏ, sắc diện nhợt nhạt, thân hình cao ráo. Chàng cúi đầu ngồi uống một mình, bộ dạng trông có vẻ như một kẻ chán đời hoặc thất tình, căn bản không để ý đến bọn võ lâm hào khách trước mắt.
Người này rất kỳ quái, rất thâm trầm, trông giống như một thư sinh đọc sách nhưng lại có khí độ của một nhân vật võ lâm, nếu nói giống một nhân vật võ lâm thì người này lại có đôi tay trắng, ngón tay dài, trông ra lại giống một thư sinh yếu đuối, sức trói gà không chặt.
Trong tửu quán mọi người đều ăn ăn uống uống, chẳng ai để ý đến ai, chẳng ai dòm ngó ai, dường như bọn họ đang đợi một điều gì và dường như mỗi người đều có tâm sự riêng.
Đột nhiên có một loạt tiếng chân vang lên, cửa tửu quán vừa mở thì có hai hắc y hán tử nhanh chóng bước vào, một tên thấp lùn, một tên vạm vỡ cao to, trên mặt tên này còn có vết đao thành sẹo.
Cả hai vừa bước vào tửu quán thì lập tức hấp dẫn mục quang của các nhân vật võ lâm, hai hắc y hán tử ngồi bàn phía tây liền đẩy chén đứng lên. Gã bên trái liền hỏi:
- Lão Tiêu, thế nào rồi ?
Hắc y hán tử mặt sẹo nói:
- Không sai, đích thị là hắn ở xung quanh Mạt Lăng Quan, các môn phái cũng đều tới rồi !
Hắc y hán tử bên trái ở bàn phía tây nghiến răng nói:
- Cuối cùng thì cũng tìm được rồi, chúng ta cũng đi thôi !
Nói đoạn hắn quẳng ra bàn mấy thỏi bạc vụn rồi định cất bước.
Đột nhiên vị hắc y khách ngồi trong góc ngẩng đầu lên và nói:
- Chư vị, xin hãy dừng bước giây lát !
Nghe vậy thì cả bốn hắc y hán tử đều quét mục quang nhìn qua.
Hắc y khách đặt chén xuống bàn rồi đứng lên, đoạn nhìn hắc y hán tử mặt sẹo và nói:
- Các hạ nói Hạ Hầu Lam đích thị Ở xung quanh Mạt Lăng Quan phải không ?
Hắc y hán tử mặt sẹo gật đầu nói:
- Không sai ...
Hắc y khách cắt lời, nói:
- Các hạ nghe ai nói vậy ?
Hán tử mặt sẹo nói:

- Chuyện này còn có thể nhầm sao ? Người của các môn phái đều đã kéo đến rồi !
Hắc y khách thản nhiên cười và nói:
- Nói vậy là các hạ nhìn thấy cao thủ của các môn phái kéo đến rồi mới cho rằng Hạ Hầu Lam đích thị đang ở xung quanh Mạt Lăng Quan, đúng không ?
Hán tử mặt sẹo gật đầu, nói:
- Đúng thế !
Hắc y khách đưa tay chỉ các nhân vật võ lâm trong quán và nói:
- Chư vị Ở đây cũng đều chờ tin tức của các hạ phải không ?
Hán tử mặt sẹo nói:
- Cũng có thể nói như vậy !
Hắc y khách thản nhiên cười cười rồi nói:
- Chỉ sợ cao thủ các môn phái và chư vị Ở đây sẽ chạy một chuyến uổng công thôi !
Lời này vừa phát ra thì quần hào sững người, hán tử mặt sẹo liền hỏi:
- Thế nào, chẳng lẽ Hạ Hầu Lam không ở ...
Hắc y khách cắt lời, nói:
- Tại hạ xin hỏi, trong các vị tại đây, có vị nào tận mắt trông thấy Hạ Hầu Lam xuất hiện ở gần Mặt Lăng Quan không ?
Toàn trường á khẩu, không ai nói một lời.
Hắc y khách nhìn qua hán tử mặt sẹo và hỏi:
- Còn các hạ thì sao ?
Hán tử mặt sẹo lắc đầu, nói:
- Tất nhiên là không !
Hắc y khách bật cười, nói:
- Hôm qua tại hạ tận mắt trông thấy Hạ Hầu Lam, nhưng địa điểm không phải ở Mạt Lăng Quan.
Nhân vật cao to trong ba tử y hán tử đứng lên nói:
- Không ở Mạt Lăng Quan thì ở đâu ?
Hắc y khách nhìn qua người này rồi nói:
- Tại Thái Bạch Lâu trên Thái Thạch Cơ !
Lời này vừa xuất thì quần hào hơi xao động, tử y hán tử cao to hỏi tiếp:
- Bằng hữu không thấy nhầm đấy chứ ?
Hắc y khách cười cười, nói:
- Các hạ, nhãn lực của tại hạ còn rất tốt mà !
Tử y hán tử cao to cung thủ, nói:
- Đa tạ bằng hữu ...

Chợt nghe hán tử mặt sẹo nói:
- Lời này của bằng hữu thật khiến người ta khó tin !
Hắc y khách mỉm cười, hỏi:
- Tại sao lời của tại hạ khiến người ta khó tin ?
Hán tử mặt sẹo nói:
- Tại hạ xin thỉnh vấn trước, bằng hữu có truy sát hắn không ?
Hắc y khách lắc đầu, nói:
- Tại hạ vốn muốn giết hắn nhưng kết quả lại không giết được hắn.
Hán tử mặt sẹo phá lên cười, nói:
- Tại hạ cho rằng bất kỳ người nào trong võ lâm đồng đạo lại có thể thả Hạ Hầu Lam nếu gặp được hắn.
Lời này không sia, quần hào đều đổ dồn những ánh mắt nghi hoặc nhìn Hắc y khách, ngay cả ba tử y hán tử có ý muốn đi cũng đứng lại.
Hắc y khách cười cười, nói:
- Tại hạ vốn không định thả hắn nhưng cuối cùng thì không thể không thả.
Hán tử mặt sẹo hỏi:
- Có lý do gì không ?
Hắc y khách gật đầu, nói:
- Có, tại hạ không dám vướng vào hắn !
Hán tử mặt sẹo cười lớn rồi nói:
- Mọi người đều biết công lực của Hạ Hầu Lam đã mất sạch, chẳng khác một phế nhân ...
Hắc y khách cắt lời, nói:
- Tại hạ cũng biết như vậy, nhưng mấy nhân vật võ lâm đi chung với hắn thì không phải là phế nhân, bọn họ đều là cao thủ tuyệt thế !
Tử y hán tử cao to xen vào:
- Ai, đi chung với hắn là ai, bằng hữu có biết không ?
Hắc y khách cười cười, nói:
- Nói ra có lẽ chư vị đều không lạ gì, đó là La Sát phu nhân Bạch Như Băng và nhị vị tả hữu hộ pháp của bà ta - Hiên Viên Cực, Lãnh Thiên Trì !
Quần hào nghe vậy thì đều biến sắc, hào khí nhất thời bị quét sạch !
Song mục hán tử mặt sẹo lấp lánh dị quang, gã cười nhạt, nói:
- Bằng hữu, điều này không đúng rồi !
Hắc y khách lại cười cười, nói:
- Bằng hữu có cao luận gì chăng ?
Hán tử mặt sẹo nói:
- Theo tại hạ biết, sau thảm sự Ở Kim Lăng thì Hạ Hầu Lam bị La Sát

phu nhân phế công lực rồi bắt đi, nhưng ...
Hắc y khách cắt lời, nói:
- Ai nói Hạ Hầu Lam bị La Sát phu nhân phế công lực ?
Hán tử mặt sẹo đáp:
- Là tại hạ nói, lẽ nào không đúng ?
Hắc y khách mỉm cười, nói:
- Cứ như là râu ông nọ cắm cằm bà kia, nếu La Sát phu nhân có mặt ở đây thì nhất định bà ta sẽ cho rằng các hạ có ý giá họa vu oan !
Hán tử mặt sẹo biến sắc, gã nói:
- Vậy là ai ...
Hắc y khách nói:
- Hắn bị Ngọc Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung hãm hại !
Quần hào sững người rồi xao động hẳn lên. Hán tử mặt sẹo gượng cười, nói:
- Bằng hữu, ai chẳng biết Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung đã chết nhiều năm ...
Hắc y khách thản nhiên nói:
- Trên thực tế lão ta chưa chết, đương thời kẻ đứng trước đại sảnh La gia kích động các đại môn phái chính là lão ta, kẻ ngầm hại các đại môn phái cũng chính là lão ta chứ không phải Hạ Hầu Lam ...
Võ lâm quần hào đều đứng cả lên, hán tử mặt sẹo kinh ngạc hỏi:
- Làm sao các hạ biết ?
Hắc y khách thản nhiên nói:
- Vì đến sau cùng tại hạ mới đi nên tại hạ biết !
Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói:
- Bằng hữu, đã không phải là hắn thì tại sao ngươi phải giết hắn ?
Ba hắc y đồng bọn cũng lập tức kêu lên:
- Đúng, bằng hữu thử nói lý do nghe xem ?
Hắc y khách thản nhiên nói:
- Rất đơn giản, sở dĩ tại hạ muốn giết hắn là vì giữa tại hạ và hắn có thù oán riêng, không phải vì chuyện này. Chuyện này rõ ràng không phải do hắn gây ra, tại hạ không thể làm chuyện mờ ám lương tâm mà đổ hô cho hắn !
- Thật là khéo nói !
Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói:
- Đương thòi bằng hữu có trông thấy không ?
Hắc y khách gật đầu, nói:
- Đương nhiên, tại hạ trông thấy rõ ràng từ đầu đến đuôi !
Hán tử mặt sẹo hỏi tiếp:
- Các hạ cho rằng lam y lão nhân đó là Kim Ngọc Dung đã chết nhiều

năm ?
Hắc y khách gật đầu, nói:
- Không phải cho rằng mà lão ta tự thừa nhận sau khi các môn phái đã rút lui !
- Còn có ai trông thấy không ?
- Đương nhiên, còn có La Sát phu nhân và người của bà ta !
- Được, chuyện này ngày sau có thể hỏi La Sát phu nhân, các hạ nói kẻ hại các môn phái cũng là lam y lão nhân, không phải Hạ Hầu Lam à ?
- Sự thực là như vậy !
Hán tử mặt sẹo bật cười, nói:
- Nhưng đương thời mọi người đều nghe và thấy tiếng nổ trên mái ngói đại sảnh của La gia, mà La gia là chỗ thân thuộc với Hạ Hầu Lam, chẳng quan hệ gì với lam y lão nhân !
Hắc y khách cười cười, nói:
- Sợ rằng các vị còn chưa biết, tất cả đều là giả tạo, là một cái tròng để Hạ Hầu Lam tự chui đầu vào, trên thực tế những người trong La gia đều là thuộc hạ của Kim Ngọc Dung.
Hán tử mặt sẹo ngửa mặt cười lớn một tràng rồi nói:
- Chuyện này nói cho ai nghe cũng không tin được, Hạ Hầu Lam há có thể hồ đồ như vậy sao, ngay cả mấy người thân thuộc mà cũng không biết sao, các vị Ở đây có tin được không ?
Tất nhiên, quần hào đều lắc đầu ! Hắc y khách bình tĩnh dị thường, chàng nói:
- Tại hạ có thể nói cho các vị biết, nhưng điều này cũng do Kim Ngọc Dung tự khai nhận cả !
Hán tử mặt sẹo nói:
- Thế gian e rằng chẳng có người ngốc nghếch như vậy !
Hắc y khách mỉm cười, nói:
- Các hạ cho rằng lão ta ngốc ư ? Họa đá giá, oan đã vu. Hạ Hầu Lam cũng đã trở thành một phế nhân trói gà không chặt thì lão ta còn sợ cái gì ? Chuyện này khiến cho Hạ Hầu Lam có trăm miệng cũng không thể biện bạch, lão ta vui vui sướng sướng đứng một bên xem các đại môn phái truy sát Hạ Hầu Lam !
Hán tử mặt sẹo lại hỏi:
- Chuyện này còn có ai nghe thấy không ?
Hắc y khách nói:
- Vẫn La Sát phu nhân và người của bà ta !
Hán tử mặt sẹo gật đầu, nói:
- Vậy thì tốt, ngày sau sẽ hỏi La Sát phu nhân một lượt, nếu bà ta

không thừa nhận thì sao ?
Hắc y khách nói:
- Tại hạ đoán rằng bà ta sẽ không dám thừa nhận, bởi lẽ các hạ cũng thừa biết bà ta còn có hai con tin trong tay Kim Ngọc Dung ...
Lời chưa dứt thì hán tử mặt sẹo đã phá lên cười một tràng rồi nói:
- Có người khác nghe thấy nhưng lại không dám thừa nhận, nói đi nói lại cũng chỉ có một mình bằng hữu nghe thấy, bằng hữu, đủ rồi đấy, chuyện này không thể bỏ qua được, một mình ngươi nghe thấy thì không xác thực bằng mọi người tận mắt chứng kiến, không trừ Hạ Hầu Lam thì võ lâm khó yên ổn, đây là thời cơ tốt nhất, huyết thù của những người đã chết cũng không thể không báo, bằng hữu ngươi không cần nói giúp cho hắn nữa !
Lời này khiến quần hào đều trừng mắt nhìn Hắc y khách !
Nhưng Hắc y khách thấy như không thấy, chàng vẫn bình tĩnh dị thường.
Chàng thản nhiên cười rồi nói:
- Hình như các hạ là kẻ đối đầu với Hạ Hầu Lam, không thể không giết hắn ?
Hán tử mặt sẹo chỉ tay một vòng và nói:
- Mọi người ở đây đều đối đầu với hắn, đều muốn tự tay vung đao giết hắn.
Hắc y khách nói:
- Các hạ rất giống người cùng đường với Kim Ngọc Dung !
Hán tử mặt sẹo biến sắc, gã cười nhạt, nói:
- Tại hạ làm sao biết các hạ không phải là bằng hữu với Hạ Hầu Lam ?
Lời này vừa xuất thì quần hào liền bước tới trước mấy bước, nhất thời nộ kiếm trương cung, khí thế khẩn trương, Hắc y khách vẫn không biến sắc, chàng thản nheien cười rồi lắc đầu, nói:
- Vị bằng hữu mặt sẹo này thật lợi hại, tại hạ vừa nói rồi, giữa tại hạ và Hạ Hầu Lam có thù oán riêng tư ...
Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói:
- Đó là ngươi nói, ai biết là thật hay là giả ?
Ba tên đồng bọn của gã cũng gào to lên câu nấy.
Hắc y khách mỉm cười, nói:
- Đừng nói tại hạ không phải là bằng hữu của hắn, dù là bằng hữu của hắn thì lẽ nào cũng xúi quẩy theo hắn ?
Hán tử mặt sẹo nói:
- Cố nhiên không cần xúi quẩy theo hắn, nhưng ngươi có ý xuất đầu lộ diện thay hắn ...

Hắc y khách nói:
- Tại hạ chẳng xuất đầu lộ diện thay ai cả, chẳng qua là thấy chuyện bất bình ...
Hán tủ mặt sẹo xạ hung quang, gã cắt lời nói:
- Nói vậy, ngươi vẫn cho rằng Hạ Hầu Lam vô tội à ?
Hắc y khách nói:
- Tuy tại hạ cũng muốn giết hắn nhưng cũng không thể chối bỏ sự thật, tại hạ càng không thể từ không nói có, ngậm máu phun người, các hạ nghĩ có đúng không ?
Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói:
- Nói vậy là ngươi vẫn có ý bênh vực hắn à ?
Hắc y khách nói:
- Đích thực là tại hạ có ý này, vì tại hạ có thù oán với hắn nên không muốn hắn chết trong tay người khác, càng không thể để người khác ghép thêm tội cho hắn như vậy !
Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói:
- Vậy thì tốt, kẻ xuất đầu lộ diện thay cho Hạ Hầu Lam là người thế nào, có thể nghĩ mà biết, các vị bằng hữu còn do dự gì nữa ? Thu thập hắn trước rồi hãy tính, lên thôi ! Lời vừa dứt thì gã định tung người phóng tới !
Đột nhiên tử y hán tử cao to khoát tay nói:
- Khoang đã, để tại hạ nói với vị bằng hữu này vài câu !
Hán tử mặt sẹo vội kiềm thế lại, nhưng chẳng qua là sự giả vờ hư trương thanh thế, vì hắn vốn không có ý động thủ thật !
Tử y hán tử cao to trừng mắt nhìn Hắc y khách và nói:
- Qúy tánh đại danh của bằng hữu xưng hô thế nào ?
Hắc y khách thản nhiên cười cười rồi nói:
- Không dám, tại hạ họ Thân, thảo tự là Chính Nghĩa !
Tử y hán tử cao to nói:
- Thì ra là Thân ...
Song mục chợt lộ hàn quang, gã nói tiếp:
- Thì ra là Thân Chính Nghĩa bằng hữu, huynh đệ tại hạ được mọi người mến mộ gọi là Hàn Thị Tam Kiệt, tên họ của bằng hữu là thật đấy chứ ?
Hắc y khách “à” một tiếng rồi nói:
- Thì ra là Hàn Thị Tam Kiệt uy chấn Sơn Đông. Hàn đại hiệp hiểu nhầm rồi, tên họ của tại hạ là do phụ mẫu ban cho, có lý nào lại không thật ?
Lão đại Hàn Anh Kiệt trong Hàn Thị Tam Kiệt chau mày nói:
- Cứ cho là bằng hữu kêu bằng Thân Chính Nghĩa, vừa rồi bằng hữu

nói đúng, Hạ Hầu Lam tội lỗi chồng chất nhưng bằng hữu của hắn không thể xúi quẩy theo hắn. Tuy nhiên, Hàn mỗ cho rằng nếu bằng hữu của hắn cảm thấy bất bình mà xuất đầu lộ diện thì đó là một chuyện khác ...
Hắc y khách Thân Chính Nghĩa gật đầu nói:
- Xin nghe cao luận của Hàn đại hiệp.
- Không dám ! - Hàn Anh Kiệt nói - Tại hạ xin hỏi một câu, phải chăng Thân bằng hữu thật sự muốn bênh vực cho hắn ? Chuyện có quan hệ đến bản thân bằng hữu, xin bằng hữu suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời !
Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:
- Đa tạ Hàn đại hiệp chỉ giáo, không cần suy nghĩ kỹ, tại hạ có thể trả lời ngay, vì chính nghĩa, tại hạ không khuất phục uy võ, vì chính nghĩa, tại hạ cũng không thể chối bỏ sự thật, tại hạ không muốn Hạ Hầu Lam chết trong tay người khác, càng không thể lấy mắt nhìn người ta liên tục giá họa khép tội cho hắn, nhưng tại hạ không phải là bằng hữu của hắn !
Hàn Anh Kiệt biến sắc, gã nói:
- Đã như vậy thì Hàn mỗ không tiện nói gì nữa rồi ...
Hán tử mặt sẹo tiếp lời:
- Đã như vậy là quá đủ rồi, Hàn đại hiệp, xin ba vị nhường cho ...
Hàn Anh Kiệt liền khoát tay, nói:
- Nhị đệ, tam đệ, lui bước !
Lời chưa dứt thì cả ba huynh đệ cùng lui ra sau.
Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói:
- Các vị bằng hữu, lên thôi !
Gã lại lắc người định phóng tới nhưng hai hoàng y hán tử đã nhanh hơn một bước.
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
_Trên đời này cũng có người ngốc như vậy sao ?
Vừa nói hữu chưởng vừa phất ra, “binh ! binh !” hai tiếng, hai hoàng y hán tử như hai khối thịt bay lộn nhào vào các bàn rượu !
Hán tử mặt sẹo biến sắc, gã buột miệng nói:
- Thảo nào ngươi dám xuất đầu lộ diện bao đả bất bình, thì ra võ nghệ cũng không tầm thường ...
Lời chưa dứt thì hàn quang lấp lánh, ba hắc y hán tử đồng bọn của gã mặt sẹo vung đại đao chém tới, đao quang kinh người, thế đao chụp thẳng xuống đầu Thân Chính Nghĩa.
Trong mắt Thân Chính Nghĩa đột hiện thần uy, chàng quát:
- Hạ Hầu Lam có thâm thù đại hận gì với các ngươi chứ ?
Hữu chưởng lại phất ra theo hình nửa vòng tròn, ba hắc y hán tử đều

thổ huyết mà lui bước, tất cả đều ngã sóng soài, đầu cổ va vào bàn ghế làm náo loạn tửu quán.
Nhìn lại thì bà thanh đại đao đã nằm gọn trong tay Thân Chính Nghĩa rồi, chàng cười cười, nói:
- Dựa vào thân thủ như vậy mà cũng xứng đi tìm Hạ Hầu Lam à ?
Chàng vung tay quăng ba thanh đao ra, ba đạo hàn quang vừa loé lên thì ba thanh đao đã cắm phập vào đất trước người ba hắc y hán tử !
Chỉ mấy chiêu nhưng đã làm cho toàn trường kinh khiếp, quần hào đều biến sắc, những kẻ đứng gần vội lui bước. Thân Chính Nghĩa quét mục quang nhìn quanh một lượt và nói:
- Kích động mọi người thu thập ta là ngươi, hình như ngươi cũng có thù hận thâm sâu nhất với Hạ Hầu Lam, vậy tại sao ngươi bất động ? Lên đi !
Hán tử mặt sẹo đỏ mặt tía tai, gã gượng cười, nói:
- Ta tự biết không địch lại ngươi, nhưng ngươi đã thành kẻ địch chung của võ lâm rồi, tự nhiên sẽ có cao thủ của các đại môn phái đến tìm ngươi, các vị bằng hữu, chúng ta đi thôi !
Một chữ "đi" vừa phát thì đã có mấy người gần cửa bỏ chạy ra ngoài, số còn lại cũng đều muốn cất bước.
Thân Chính Nghĩa liền nói:
- Xin chư vị dừng bước trong giây lát, tại hạ mời chư vị xem một xuất kịch hay.
Quần hào kinh ngạc, chân vừa nhớm thì lập tức kiềm lại, chỉ có hán tử mặt sẹo và ba tên đồng bọn là rùng mình, bọn chúng quay người định cướp đường chạy ra cửa. Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Mọi người đều không sợ thì bốn vị sợ cái gì chứ ?
Lời vừa dứt thì chàng đã lướt đến sau lưng bốn hắc y hán tử, song thủ cùng xuất, chụp vào gáy hán tử mặt sẹo và một gã hán y tử nhỏ người khác. Hai gã còn lại thừa thế giẫy thoát, tông cửa mà chạy !
Hán tử mặt sẹo tâm can muốn vỡ, gã ngoặt tay lại, theo đó là một mũi phi đao bay ra sau, nhưng Thân Chính Nghĩa nhanh chân lách người tránh né, đồng thời ngũ trảo cũng siết chặt khiến hai gã luôn miệng kêu í ới. Chàng kéo hai gã lui lại rồi mỉm cười, nói:
- Chư vị, tại hạ mời chư vị nghe hai tên này nói nhé !
Đột nhiên Hàn Anh Kiệt bước tới và nói:
- Thân bằng hữu làm như vậy là có ý gì ?
Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:
- Tại hạ vừa nói rồi, mời chư vị nghe hai tên này nói.
Hán tử mặt sẹo vừa giẫy thoát vừa kêu lên:

- Các vị bằng hữu, xin mau ra tay ...
Gã kêu hự một tiếng rồi chợt bế khẩu !
Thân Chính Nghĩa nói:
- Ta chưa bảo ngươi nói thì tốt nhất là ngươi chớ khai khẩu, chờ lúc ta bảo ngươi nói thì dù ngươi muốn bế khẩu cũng không được, hiểu chưa ?
Hàn Anh Kiệt oái:
- Thân bằng hữu, xin buông tay rồi hãy nói !
Thân Chính Nghĩa nói:
- Hàn đại hiệp, chỉ cần hai bọn chúng nói thực thì tại hạ tuyệt không làm khó dễ bọn chúng !
Hàn Anh Kiệt nói:
- Đã vậy thì Thân bằng hữu cứ buông tay ra !
- Một khi buông tay thì hai bọn chúng sẽ chạy mất !
- Bằng vào thân thủ của Thân bằng hữu thì còn sợ hắn chạy sao ?
- Hàn đại hiệp nói cũng phải !
Thân Chính Nghĩa đổi giọng nói tiếp:
- Nếu hai ngươi tự tin là nhanh hơn ta thì cứ bỏ chạy, bằng không nếu chẳng muốn nếm mùi đau khổ nữa thì tốt nhất là hãy đứng yên, có câu nào nói câu đó !
Nói đoạn, chàng buông hai tay ra !
Hán tử mặt sẹo và đồng bọn của gã quả nhiên không dám bỏ chạy, nhưng cả hai đều vội vàng quay người lui ra sau, đứng đối mặt với Thân Chính Nghĩa.
Hàn Anh Kiệt nói:
- Thân bằng hữu muốn bảo bọn chúng nói những gì, xin mời !
Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Thế này thì e rằng rất khó khiến hai bọn chúng nói thật !
Hàn Anh Kiệt hỏi:
- Vậy Thân bằng hữu định thế nào ?
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Trừ phi tại hạ xuất thủ bức cung, xin ba vị đừng quản ...
Hán tủ mặt sẹo biến sắc, gã nói:
- Nếu dùng thủ pháp tàn độc thì sắt đá cũng gật đầu, huống hồ là con người ?
Hàn Anh Kiệt chau mày, nói:
- Vị bằng hữu đó nói đúng, huynh đệ tại hạ không thể ngồi nhìn Thân bằng hữu xuất thủ !
Thân Chính Nghĩa gượng cười, nói:
- Như thế há chẳng phải Hàn đại hiệp làm khó tại hạ sao ? Hai tên

này và hai tên vừa thoát đều là thuộc hạ của Kim Ngọc Dung, tại hạ muốn chúng nói ra sự thật trước mặt chư vị, không dùng chút thủ pháp thì làm sao chúng chịu nói ...
Hán tử mặt sẹo kêu lên:
- Nực cười, bây giờ lại quay ngược cắn bọn ta, họ Thân kia, ngươi chớ ngậm máu phun người, đừng nói là Kim Ngọc Dung đã chết nhiều năm, dù lão ta còn sống thì cũng chẳng có gì chứng minh bọn ta là thuộc hạ của lão ta cả !
Thân Chính Nghĩa chỉ tay tới trước và nói:
- Dựa vào vết sẹo trên mặt ngươi đấy !
Hán tử mặt sẹo biến sắc, gã lại kêu lên:
- Đó mới là chuyện đại nực cười trong thiên hạ, trên mặt ta có sẹo thì sao nào ?
Thân Chính Nghĩa nói:
- Có sẹo trên mặt chẳng phạm vương pháp, nhưng ta nghe nói trước đây có một hán tử mặt sẹo đi khắp nơi dựng chuyện đặt điều hãm hại Hạ Hầu Lam, mà ngươi lại ...
Hán tử mặt sẹo bật cười, nói:
- Họ Thân kia, không chỉ một mình ta có sẹo trên mặt !
Thân Chính Nghĩa nói:
- Nhưng ta gặp ngươi tại nơi này vào lúc này !
Hán tử mặt sẹo chưa kịp nói thì Hàn Anh Kiệt đã lên tiếng:
- Thâ bằng hữu, lý này nói không thông rồi !
Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:
- Dùng chút thủ pháp thì nói tất thông, không tin ba vị ngồi im xem nhé ?
Hàn Anh Kiệt lạnh lùng lắc đầu, nói:
- Huynh đệ Hàn mỗ là người đầu tiên không đồng ý !
Thân Chính Nghĩa chau mày, nói:
- Nếu tại hạ không dùng chút thủ pháp thì bọn chúng tuyệt không nói ra sự thật, mà nếu dùng thủ pháp thì phải đắc tội với ba vị, xem ra khó khăn chồng chất khó khăn ...
Hàn Anh Kiệt tiếp lời:
- Tại hạ không ngại nói với Thân bằng hữu rằng, dù Thân bằng hữu dùng thủ pháp khiến bọn họ gật đầu thì tại hạ cũng không tin đó là sự thật, vì rốt cuộc đó là một sự bức cung !
Thân Chính Nghĩa nói:
- Vậy phải làm thế nào mới khiến chư vị tin Hạ Hầu Lam vô tội ?
Hàn Anh Kiệt nói:
- Trừ phi Thân bằng hữu tìm ra Kim Ngọc Dung, bảo lão ta tự thừa

nhận với võ lâm thiên hạ !
Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói:
- Đích thị là biện pháp hay, chỉ có điều hơi khó một chút, nhưng cũng đành phải vậy thôi ...
Nói đoạn chàng phất tay và tiếp lời:
- Chư vị và hai bọn chúng đều có thể đi rồi !
Quần hào thở phào nhẹ nhõm, mọi người vội vàng chen nhau mà đi ! Hán tử mạt sẹo và đồng bọn như được đại xá, ngay cả cảm ơn cũng không nói một tiếng, cả hai cùng lướt ra ngoài rồi bỏ chạy như bị ma rượt.
Trong chớp mắt, tửu quán chỉ còn ba huynh đệ Hàn Thị Tam Kiệt và Hắc y khách Thân Chính Nghĩa.
Thân Chính Nghĩa tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Ba vị không đi à ?
Hàn Anh Kiệt nói:
- Hàn mỗ có một câu muốn khuyên bằng hữu !
Thân Chính Nghĩa nói:
- Không dám, xin Hàn đại hiệp cứ nói, tại hạ rửa tai lắng nghe đây !
Hàn Anh Kiệt quan sát đối phương một lúc rồi nói:
- Hàn mỗ thấy Thân bằng hữu phải là một cao nhân ẩn dah, một võ lâm hào khách, chẳng hay tại sao phải xuất diện bênh vực cho một nhân vật ma trong ma như Hạ Hầu Lam.
Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:
- Hàn đại hiệp hỏi rất hay, tại hạ vì bốn chữ “công lý” và “chính nghĩa”
- Nói vậy, Thân bằng hữu thật sự cho rằng Hạ Hầu Lam vô tội à ?
- Không phải cho rằng, mà đó là sự thật tại hạ tận mắt trông thấy, tận tai nghe thấy !
- Trên sự thật các đại môn phái cũng ...
Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:
- Tại hạ biết, chỉ đáng tiếc là bọn họ chỉ nghe thấy nửa phần giả tạo ban đầu, mà không nghe thấy nửa phần sự thật phía sau !
Hàn Anh Kiệt nói:
- Nói vậy là bọn họ bỏ đi quá sớm à ?
- Không ! - Thân Chính Nghĩa nói - Dù bọn họ có ở lại đến sau cùng thì cũng không thể nghe không thể thấy nửa phần sự thật phía sau, Hàn đại hiệp là người sáng suốt nên phải hiểu điều này !
Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói:
- Tại hạ hiểu, nhưng mọi người đồng thanh một lời nên những điều Thân bằng hữu nói khiến tại hạ khó tin !
Thân Chính Nghĩa nói:

- Đó là vì bọn họ đều nghe thấy nửa phần giả tạo ban đầu, Hàn đại hiệp phải biết câu này, miệng đám đông có thể làm chảy vàng nát đá.
Hàn Anh Kiệt chau mày nói:
- Thân bằng hữu có thù oán với Hàn Anh Kiệt thật chứ ?
Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Ba vị đều là anh kiệt kỳ hào một phương, tại hạ không muốn giấu ba vị, tại hạ chẳng có thù oán gì với hắn cả, nhưng cũng có chút quan hệ với hắn !
Hàn Anh Kiệt nói:
- Vậy Thân bằng hữu cũng nên biết rằng, Hạ Hầu Lam là ma trong ...
Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:
- Hàn đại hiệp muốn nói, dù Hạ Hầu Lam vô tội trong chuyến này thì tại hạ cũng không nên xuất diện bênh vực cho một nhân vật ma trong ma như hắn, đúng không ?
Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói:
- Không sai !
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Hàn đại hiệp từng gặp Hạ Hầu Lam chưa ?
Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói:
- Có gặp mấy lần tại Kim Lăng !
Thân Chính Nghĩa lại hỏi:
- Với nhãn quang lão luyện và bén nhạy của Hàn đại hiệp thì Hạ Hầu Lam có giống ma không ?
Hàn Anh Kiệt do dự một lát rồi nói:
- Hàn mỗ không phủ nhận, hắn chẳng những không giống mà còn khiến người ta có cảm giác thân thiện gần gũi, nhưng Thân bằng hữu nên biết rằng, không thể xét người bằng tướng mạo ...
Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:
- Còn nữa, họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm !
Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói:
- Đúng thế !
Thân Chính Nghĩa lắc đầu rồi mỉm cười đầy vẻ cảm khái, chàng nói:
- Hắn có một ma danh nhưng chẳng ai biết hắn có một trái tim chính nghĩa.
Hàn Anh Kiệt nói:
- Thân bằng hữu, những việc làm của hắn phơi bày trước mắt võ lâm thiên hạ ...
Thân Chính Nghĩa lại cắt lời, nói:
- Xin đại hiệp đơn cử vài chuyện !
Hàn Anh Kiệt chau mày, nói:

- Giết cả nhà người ta, bắt cóc nữ nhân yếu đuối dùng Ngọc Thiềm Thừ làm mồi để tàn hại võ lâm thiên hạ, Thân bằng hữu, lẽ nào như vậy vẫn chưa đủ ?
Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói:
- Đủ thì đủ rồi, nhưng Hàn đại hiệp, những chuyện đó đều không phải hắn làm, mà là bị người ta giá họa hãm hại, ví dụ chuyện Kim Lăng Đồng gia, nếu tại hạ nói ra e là Hàn đại hiệp trách tại hạ nói xằng bậy, nhưng sự thật là Kim Lăng Đồng gia chẳng thương vong một ai cả, Đồng Thiên Hạc chính là hóa thân của Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung ...
Hàn Anh Kiệt nói:
- Hàn mỗ phải bạo gan trách Thân bằng hữu nói xằng nói bậy thôi !
Thân Chính Nghĩa thản nhiên cười và nói:
- Tại hạ hiểu, đừng nói là Hàn đại hiệp không tin, ngay cả tại hạ thoạt tiên cũng không tin, vì Kim Ngọc Dung cơ trí hơn người, thủ pháp lại quá cao minh, bây giờ xin Hàn đại hiệp nghe tiền nhân và hậu quả của chuyện này, nghe xong có thể Hàn đại hiệp sẽ tin vài phần ...
Kế đó, chàng thuật lại tường tận một lượt tiền nhân và hậu quả của việc Kim Ngọc Dung kết thù với Hạ Hầu Lam.
Hàn Thị Tam Kiệt nghe xong đều biến sắc, Hàn Anh Kiệt chau mày nói:
- Làm sa Thân bằng hữu biết chuyện này ?
Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:
- Hàn đại hiệp chớ hỏi làm sao tại hạ biết, chung quy những việc gì tại hạ nói đều là sự thật, tại hạ nguyện lấy tính mạng chẳng đáng giá là mấy này để bảo đảm, trong chuyện này có ba nhân vật, Kim Ngọc Dung, La Sát phu nhân Bạch Như Băng, Hạ Hầu Lam, nếu Hàn đại hiệp không tin, ngày sau gặp ba người đó có thể hỏi cho rõ !

Hồi 22
Chính Nghĩa Khó Vực

Hàn Anh Kiệt lắc đầu nói:
- Thân bằng hữu phải biết rằng tại hạ không có cách nào để hỏi cả !
Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao vậy ?
Hàn Anh Kiệt nói:
- Thân bằng hữu thử nghĩ xem, nếu những gì Thân bằng hữu nói là sự thật thì tất nhiên sẽ khó tìm Kim Ngọc Dung, và lão ta cũng không thể xuất hiện với diện mục thật của mình, dù có tìm được lão ta thì lão ta cũng không thể thừa nhận. Còn đối với La Sát phu nhân Bạch Như Băng, đừng nói là huynh đệ Hàn mỗ, khắp võ lâm thiên hạ e rằng cũng chẳng tìm ra mấy người dám hỏi bà ta chuyện này, trừ phi kẻ đó không thiết sống nữa. Còn như Hạ Hầu Lam, đương nhiên là hắn sẽ chấp nhận những điều mà Thân bằng hữu vừa nói, đó là những lý do mà Hàn mỗ không có cách nào để hỏi, Thân bằng hữu thấy có đúng không ?
Thân Chính Nghĩa ngớ người, chàng gượng cười, nói:
- Tại hạ không ngờ lại nhiều lý do như vậy, xem ra muốn chứng minh tính xác thực của chuyện này để rửa oan cho Hạ Hầu Lam thì chỉ có cách bắt Kim Ngọc Dung rồi bảo lão ta tự thừa nhận mà thôi !
Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói:
- Thân bằng hữu, sự thật là như vậy !
Thân Chính Nghĩa nói:
- Đa tạ Hàn đại hiệp, tại hạ phải đi trước một bước đây, xin cáo biệt !
Chàng nói đi là đi ngay, Hàn Anh Kiệt vội hỏi:
- Thân bằng hữu định đi đâu ?
Thân Chính Nghĩa đã ra đến cửa tửu quán, chàng quay lại mỉm cười, nói:
- Điều đó còn phải xem Kim Ngọc Dung lẫn trốn ở nơi nào, nếu hữu duyên, ngày sau tất sẽ tương phùng !
Lời dứt, chàng cũng quay người lướt đi, thoáng chốc đã mất hút tung tích.
Hàn Anh Kiệt đứng nhìn theo đến ngẩn người, hồi lâu sau mới nghe lão nhị Nhân Kiệt lên tiếng gọi:

- Đại ca !
Hàn Anh Kiệt giật mình quay lại hỏi:
- Cái gì, nhị đệ ?
Hàn Nhân Kiệt nói:
- Đại ca có nhìn ra lai lịch người này không ?
Hàn Anh Kiệt lắc đầu nói:
- Cũng như ngươi thôi, ngoài thân thủ cao tuyệt ra thì chẳng biết gì nữa ?
Hàn Nhân Kiệt ngập ngừng lát rồi nói:
- Lời của hắn có đáng tin không ?
Hàn Anh Kiệt khẽ lắc đầu, nói:
- Rất khó nói - Gã thở dài một hơi rồi nói tiếp - Tạm thời không bàn những chuyện này nữa, chúng ta cũng nên đi thôi !
Hàn Nhân Kiệt cũng không nói gì thêm, ba huynh đệ cùng nhau rời tửu quán sau khi để lại một đĩnh bạc trả tiền rượu.
Từ Lật Thủy đến Mạt Lăng Quang có một đại đạo bằng phẳng, trong bóng đêm thấp thoáng bốn, năm bóng người lướt đi trên đại đạo này, thân thủ bọn người này đều khá trầm vững, bước đi vừa nhanh vừa nhẹ nhàng. Từ Lật Thủy đến Mạt Lăng Quan còn co một tiểu lộ, tiểu lộ này phải dựa vào một dãy núi khá dài, đường đá lởm chởm, trong đêm tối thế này thật không dễ đi lại. Nhưng hiện tại vẫn có người đi, đó là hai bóng đen, một cao to, một thấp bé ! Hai hắc y hán tử này chính là hán tử mặt sẹo vừa rồi và đồng bọn của gã ! Nhìn qua thân pháp thì thân thủ của hai gã đều không tệ, vừa lướt đi, hắc y hán tử thấp bé vừa ngạc nhiên nói:
- Lão Tiêu, đi đã khá xa rồi mà sao chẳng thấy người bọn chúng ?
Hán tử mặt sẹo lạnh lùng nói:
- Đừng lo cho bọn chúng, chúng toàn mạng thoát hiểm thế này đã là điều may mắn rồi !
Hán tử thấp bé nói:
- Lão Tiêu, ngươi thấy tên họ Thân đó thế nào, có nhìn ra chút lai lịch ...
Hán tử mặt sẹo cắt lời, nói:
- Nếu ta biết thì tốt biết mấy ...
Gã cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:
- Có lẽ thời vận của chủ nhân không thông rồi, khó khăn lắm mới hạ được Hạ Hầu Lam, bây giờ bỗng dưng lại xuất hiện cái gì Thân Chính Nghĩa này, thân thủ của hắn cũng cao cường đến độ kinh người !
Hán tử thấp bé nói:

- Chẳng biết họ Thân này có quan hệ gì với Hạ Hầu Lam, sao hắn lại biết ...
Hán tử mặt sẹo cười nhạt nói:
- Theo ta thấy thì tên này nhất định là đồng bọn của Hạ Hầu Lam rồi !
Hán tử thấp bé nói:
- Vậy thì phải mau chóng bẩm báo cho lão chủ nhân biết ...
Đột nhiên có một giọng lạnh lùng từ phía trước truyền lại:
- Chuyện gì mà phải mau chóng bẩm báo cho lão chủ nhân biết vậy ?
Hai gã kinh hãi vội dừng bước, hán tử mặt sẹo quát hỏi:
- Kẻ nào nấp ở đó ...
- Ta !
Một bóng đen cao to từ gốc cây bên đường lướt ra chặng giữa đường, trong bóng đêm hai mắt người này lấp lánh tinh quang, khí thế kinh người !
Hai gã này vừa thấy bóng đen cao to thì thở phào nhẹ nhõm, hán tử mặt sẹo nói:
- Thì ra là Tư đại gia !
Cả hai vội bước đến, cúi người cung kính nói:
- Thuộc hạ tham kiến Tư đại gia !
Bóng đen cao to lạnh lùng khoát tay, nói:
- Nghe nói hai ngươi có chuyện khẩn muốn bẩm báo lão chủ nhân ?
Hán tử mặt sẹo nói:
- Bẩm Tư đại gia, đúng vậy, vừa rồi bọn thuộc hạ ...
Bóng đen cao to cười nhạt, nói:
- Nếu để hai ngươi gặp lão chủ nhân thì e rằng lão chủ nhân phải nạp mạng mất !
Hai gã ngẩn người, hán tử mặt sẹo vội nói:
- Tư đại gia, nói vậy nghĩa là ...
Bóng đen cao to cắt lời, nói:
- Hai ngươi quay lại nhìn xem, người ta đã sớm theo đến nơi rồi kìa !
Hai gã kinh hãi vội quay người lại nhìn, nhưng chỉ thấy màn đêm bao la tịch lặng, nào có bóng người gì đâu ? Sự ngạc nhiên vừa nổi lên trong lòng thì bóng đen cao to phía sau đã xuất song chưởng đánh tới, thế chưởng trúng ngay vào giữa lưng hai gã ! Hai con người đáng thương này chỉ kịp kêu hự một tiếng rồi ngã nhào tới trước, tâm mạch vỡ nát, nằm yên bất động.
Hạ thủ xong thì bóng đen cao to cũng không nán lại, nhưng khi vừa định tung người phóng đi thì đột nhiên trong bầu trời đêm vang lên một tràng cười nhạt, tiếp theo là một giọng nói lạnh lùng:
- Tư Lương Tương, ngươi thông minh lanh lợi hơn hai bọn chúng

một chút, nhưng cũng chẳng cao minh gì đâu ?
Bóng đen cao to kinh hãi, vội phất hai tay áo và tung người lên, nhưng đáng tiếc là đã chậm một bước, lại nghe giọng nói kia cất lên:
- Ngươi còn muốn đi sao, cút xuống !
Bóng đen cao to quả nhiên là biết nghe lời, chỉ nghe lão hự một tiếng rồi rơi trở lại chỗ cũ, nhìn lại thì thấy trước mắt lão ta là một vị hắc y khách sắc diện nhợt nhạt, chính là vị khách thần bí tự xưng là Thân Chính Nghĩa.
Bóng đen cao to kinh hài lui bước, và buột miệng hỏi:
- Các hạ là ...
- Ngươi đừng động đậy ! - Thân Chính Nghĩa nói - Ta là người theo sau hai bọn chúng, bọn chúng vì ta mà bị ngươi hạ độc thủ, nếu sớm biết có kết cục thế này thì vừa rồi có lẽ bọn chúng đã tự động nói ra sự thật ở Lật Thủy Thành !
Chàng đổi giọng nói tiếp:
- Tư Lương Tướng, nếu ngươi tự tin có thể nhanh hơn ta thì ngươi cứ chạy đi !
Bóng đen cao to đang từng bước lui ra sau, nghe vậy thì lập tức quay người định chạy thật, nhưng lão ta vừa quay người thì rùng mình như gặp phải độc xà, bởi lẽ lão ta cảm thấy có một đạo kình phong cũng đang chụp xuống vai trái mình. Lão ta vội xoay người thì miệng lão kêu hự một tiếng, thân hình oằn xuống, hữu chưởng cũng trở nên vô lực, tự động hạ xuống.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Tư Lương Tướng, ta không nói sai đấy nhé, nếu muốn sống rời khỏi nơi này thì lần lượt trả lời từng câu hỏi của ta, ta tuyệt đối không làm khó ngươi !
Bóng đên cao to đứng bất động, lão run giọng nói:
- Các hạ biết ta à ?
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Ngươi chẳng phải là tổng quản Tư Nhất Qúy của Thạch gia đại viện bên cạnh sông Tần Hoài đó sao ?
Thì ra vị này là Ác sư phụ Tư Lương Tướng.
Bóng đen cao to Tư Lương Tướng rùng mình, lão nói:
- Xin lượng thứ cho tại hạ kém cỏi, rốt cuộc các hạ là vị cao nhân nào ?
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Điều đó không quan trọng, chỉ cần ta biết ngươi là được rồi, bây giờ ngươi hãy trả lời từng câu hỏi của ta, tốt nhất là nên thành thực, có câu nào nói câu đó, không thêm không bớt.

Chuyện Hạ Hầu Lam xuất hiện ở vùng Mạt Lăng Quan là trò quỷ của chủ nhân ngươi phải không ?
Tư Lương Tướng cúi đầu không nói:
Thân Chính Nghĩa khẽ quát:
Tư Lương Tướng kinh hoàng ngẩng đầu lên và vội vàng nói:
- Các hạ nói không sai, đúng vậy !
Thân Chính Nghĩa nói tiếp:
- Hạ Hầu Lam rõ ràng là bị La Sát phu nhân Bạch Như Băng bắt đi, đến nay tung tích vẫn chưa rõ, lão ta làm vậy là có ý gì ?
Tư Lương Tướng lại do dự không nói:
Thân Chính Nghĩa chau mày nói:
- Tư Lương Tướng, ta nói lại một lần nữa, ngươi hãy thành thật trả lời từng câu hỏi của ta, ta sẽ không làm khó dễ ngươi, bằng không ta sẽ khiến ngươi nằm lại đây bầu bạn với gã kia, hai đường tùy ngươi lựa chọn đấy !
Tư Lương Tướng rùng mình, lão vội nói:
- Lão ta làm vậy là dẫn dụ vị tình nhân của Hạ Hầu Lam ...
Thân Chính Nghĩa ngẩn người, chàng vội hỏi:
- Ngươi nói là Thượng Quang Phụng chăng ?
Tư Lương Tướng gật đầu, nói:
- Không sai, chính là cô ta !
Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên hỏi:
- Chẳng phải Thượng Quang Phụng bị lão ta bắt đi rồi sao ?
- Đúng vậy, nhưng sau đó lại được lão ta thả ra !
- Tư Lương Tướng, chủ nhân của ngươi có thể thả Thượng Quang Phụng sao ?
- Bản thân ão không muốn thả, nhưng đó là ý của cô nương, lão không thể không thả.
- Cô nương là Đồng Uyển Nhược chăng ?
Tư Lương Tướng chỉ gật đầu mà không nói.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Chủ nhân của ngươi nghe theo lời Đồng cô nương như vậy à ?
Tư Lương Tướng nói:
- Cô ta lấy Ngọc Thiềm Thừ trao đổi Thượng Quang Phụng ...
Thân Chính Nghĩa rùng mình, chàng nói:
- Vậy thì chẳng trách lão ta đồng ý. Thượng Quang Phụng đã được phóng thích thì có lẽ Đồng cô nương đã giao Ngọc Thiềm Thừ cho chủ nhân ngươi ?
Tư Lương Tướng quét mục quang nhìn quanh rồi gật đầu, nói:
- Không sai, Đồng cô nương vốn giấu Ngọc Thiềm Thừ ở hậu viện

của Đồng gia, dụng ý phóng thích Thượng Quang Phụng của cô ta vốn hy vọng Thượng Quang Phụng có thể tìm ra Hạ Hầu Lam ...
Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:
- Cô ta không biết Hạ Hầu Lam bị ám toán, công lực mất sạch, và càng không biết hắn bị Bạch Như Băng bắt đi, đừng nói là cô ta không tìm được Hạ Hầu Lam, dù tìm được cũng chẳng có ích gì. Chủ nhân ngươi cũng biết dụng ý của Đồng cô nương nên vui vẻ gật đầu đồng ý, kết quả là Đồng cô nương và Thượng Quang Phụng bị trúng kế của lão ta, đúng không ?
Tư Lương Tướng gật đầu, nói:
- Đúng là như vậy !
Thân Chính Nghĩa trầm ngâm một lát rồi nói:
- Vậy thì ta không hiểu, lão ta còn tìm Thượng Quang Phụng làm gì ?
Tư Lương Tướng nói:
- Bây giờ lão đã có Ngọc Thiềm Thừ trong tay nên tự nhiên là muốn bắt lại Thượng Quang Phụng !
- Lời này thật đấy chứ ?
- Các hạ thử nghĩ kỹ là biết ngay !
- Đúng thế, cũng chỉ có một nguyên nhân này thôi ...
Đột nhiên chàng quét hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn Tư Lương Tướng và nói:
- Tư Lương Tướng, ngươi muốn nằm lại đây thật ư ?
Tư Lương Tướng ngạc nhiên nói:
- Các hạ nói vậy là ...
Thân Chính Nghĩa nói:
- Ngươi không nói thật với ta !
Tư Lương Tướng kinh hãi vội nói:
- Các hạ, mỗi câu mỗi chữ của tại hạ đều là sự thật ...
Thân Chính Nghĩa cười nhạt, nói:
- Hình như ngươi quên rồi, ngươi là Ác sư phụ trong võ lâm, Tư Lương Tướng, ta không ngờ ngươi có thể liều mạng che đậy cho chủ nhân như vậy, ngươi nhìn xem, đêm nay hai bọn chúng chết trong tay ngươi, nhưng đâu biết rằng một ngày nào đó ngươi cũng sẽ chết trong tay lão ta ?
Tư Lương Tướng rùng mình, tâm can chấn động, nhất thời cúi đầu không nói gì.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói tiếp:
- Nếu chủ nhâncủa ngươi đã đoạt được Ngọc Thiềm Thừ thì bất luận thế nào lão ta cũng án theo Tàng Chân Đồ mà đi tìm kho báu, đâu thể có thời gian tung tin vào võ lâm, dẫn dụ Thượng Quang Phụng

đến Mạt Lăng Quan ?
Tư Lương Tướng trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu lên nói:
- Các hạ nói rất đúng, đêm nay ta phụng mệnh giết người, nhưng đâu biết một ngày nào đó sẽ có người khác phụng mệnh giết ta, được, ta sẽ nói cho ngươi biết, lão ta chưa đoạt được trang Tàng Chân Đồ đó ...
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Thế này mới giống lời thật, nhưng ta lại không hiểu, chẳng phải ngươi nói Đồng cô nương đã giao Ngọc Thiềm Thừ cho lão ta rồi sao ? Theo ta thấy ...
Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:
- Đồng cô nương tuy đã giao Ngọc Thiềm Thừ nhưng Tàng Chân Đồ giấu trong Ngọc Thiềm Thừ chỉ có nửa trag, còn nửa trang kia đã bị cô ta ...
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Sự cao trí của Đồng cô nương khiến người ta khâm phục, cô ta giấu nửa trang kia ở một nơi khác phải không ?
Tư Lương Tướng gật đầu, nói:
- Không sai, nửa trang kia đang ở trên người Thượng Quang Phụng !
Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên hỏi:
- Nói thế nghĩa là sao ?
Tư Lương Tướng bèn thuật lại một lượt chuyện Thượng Quang Phụng được phóng thích.
Nghe xong Thân Chính Nghĩa gật đầu nói:
- Đồng cô nương càng khiến người ta khâm phục, nói vậy là Thượng Quang Phụng không biết tí gì về chuyện nửa trang Tàng Chân Đồ giấu trong túi gấm ?
- Đúng vậy, cô ta không biết !
- Sở dĩ chủ nhân ngươi dụ Thượng Quang Phụng xuất hiện là vì nửa trang Tàng Chân Đồ đó ?
- Cũng không sai !
- Trước đó chủ nhân ngươi không biết chuyện nửa trang Tàng Chân Đồ giấu trong túi gấm, nếu không thì lão ta đã ngăn chặn Thượng Quang Phụng giữa đường, vậy sau đó làm sao lão biết ?
- Là do Đồng cô nương nói.. Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Nói vậy là không đúng rồi, đã có hôm nay thì lúc đầu cô ta đã sớm giao Ngọc Thiềm Thừ ra, vả lại cô ta đã thả Thượng Quang Phụng và giao nửa trang Tàng Chân Đồ cho Thượng Quang Phụng mang đi, làm sao cô ta lại nói cho chủ nhân ngươi biết ?
Tư Lương Tướng nói:

- Đó là vì cô nương tin mình là nữ nhi do lão ta sinh ra !
Thân Chính Nghĩa “à” một tiếng rồi nói:
- Cô ta có thể tin cô ta là nữ nhi của Kim Ngọc Dung, và nhận giặc làm cha sao ?
Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói:
- Sự thật là như vậy !
Thân Chính Nghĩa chau mày, nói:
- Điều này khá bất ngờ đối với ta, nhưng chẳng biết Kim Ngọc Dung dùng cách gì ...
Ngừng một lát chàng nói tiếp:
- Bất luận thế nào thì ta cũng không thể chậm hơn Thượng Quang Phụng một bước ...
Chàng trừng mắt nhìn đối phương rồi tiếp lời:
- Tư Lương Tướng, nói cho ta biết, Kim Ngọc Dung hiện đang ở đâu ?
Tư Lương Tướng lắc đầu, nói:
- Tại hạ chỉ biết lão ta đang quanh quẩn ở Mạt Lăng Quan ...
Thân Chính Nghĩa cười nhạt rồi quát:
- Tư Lương Tướng !
Tư Lương Tướng vội nói:
- Tại hạ nói thật mà ...
Thân Chính Nghĩa nói:
- Nếu ngươi không biết lão ta đang ở đâu thì làm sao ngươi liên lạc ?
Tư Lương Tướng thản nhiên nói:
- Tại hạ không cần tìm lão ta, tự nhiên có người liên lạc với tại hạ !
Thân Chính Nghĩa nói:
- Nếu ngươi có chuyện khẩn bẩm báo thì cũng phải chờ người đó đến liên lạc sao ?
Tư Lương Tướng gật đầu, nói:
- Sự thật là như vậy, ngoài việc chờ tin Thượng Quang Phụng đến Mạt Lăng Quan ra, lão ta chẳng có đại sự gì cả !
- Lời này thật chứ ?
- Tại hạ đã nói toạc mọi chuyện, hà tất phải giữ lại một điểm này ?
- Không sai, vậy người đến sẽ liên lạc với ngươi như thế nào ?
- Xung quanh Mạt Lăng Quan đâu đâu cũng có người của lão ta, trong phạm vi năm mươi dặm bọn họ đều biết hành tung của tại hạ nên tự nhiên có thể tìm tại hạ một cách dễ dàng !
- Nói vậy, ngươi ở nơi nào bọn họ cũng biết à ?
Tư Lương Tướng rùng mình, lão nói:
- Có lẽ là vậy ...

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Trong vòng trăm trượng gần đây không có người, ngươi có thể đi được rồi đấy !
Nói đoạn, chàng vung tay xuất chỉ điểm tới nhanh như chớp. Tư Lương Tướng vừa nghe được tha thì phấn chấn tinh thần, nhưng đột nhiên sắc diện lão xám xịt, lão buột miệng kêu lên thất thanh:
- Các hạ ngươi ...
Thân Chính Nghĩa cười nhạt, nói:
- Với những hành vi bình sinh ngươi đã làm thì chỉ có thể giữ lại sinh mạng cho ngươi thôi, ngươi cảm thấy không đủ chăng ?
Tư Lương Tướng máy môi muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng lão nhìn Thân Chính Nghĩa bằng đôi mắt thất thần rồi cúi đầu lặng lẽ quay người bước đi. Bước chân nặng nề chậm chạp như người vô lực, nhìn hình bóng sau lưng của lão ta thật thê lương bi thảm vô cùng.
Thân Chính Nghĩa khẽ lắc đầu rồi tung người lướt đi ! Chàng vừa lướt đi hơn trăm trượng thì đột nhiên có tiếng kêu thảm vang lên sau lưng, song mục chàng lộ hàn quang nhưng chàng không quay lại, thân pháp cũng không chậm lại một tí nào ...
Vầng thái dương đã lên cao, ánh nắng soi chiếu khắp Mạt Lăng Quan. Từ tên gọi có thể hiểu Mạt Lăng Quan là một cửa khẩu, thực ra cũng có thể gọi nó là Mạt Lăng trấn hoặc Mạt Lăng Kiều !
Dưới ánh nắng gay gắt chói chang, đường quang đạo xuyên qua Mạt Lăng Quan vốn lặng lẽ tĩnh mịch, bởi lẽ ai lại đi dưới ánh nắng thế này ? Nhưng đột nhiên sự yên tĩnh của Mạt Lăng Quan bị phá tan, có hai người sánh vai bước đi trên đường quan đạo đầy bụi đất, đó là hai lam y nhân đội mũ rộng vành. Cả hai đều có thân thể cao to, bước chân nhẹ nhành nhanh nhẹn, vừa nhìn thì biết ngay đó là hai cao thủ nội ngoại song tu vào hàng đệ nhất.
Hai lam y nhân này xuất hiện và đi trên đường quan đạo chẳng bao lâu thì đột nhiên lại rẽ vào tửu quán ven đường. Nhìn lại trong tửu quán thì thấy lúc này đã đầy tửu khách, chẳng những không còn chỗ ngồi mà thậm chí cũng không còn chỗ đứng ! Tuy vậy nhưng tửu quán lặng lẽ như tờ, quán đầy khách nhưng trên bàn không đầy rượu và thức ăn, chỉ có trà nhạt mà thôi, nhìn kỹ lại thì ra khách ở đây toàn là tăng nhân và đạo nhân.
Hai lam y nhân vừa bước vào tửu quán thì lập tức lấy mũ ra để lộ hai chiếc đầu nhẵn bóng không một sợi tóc, thì ra đây là hai vị tăng y nhân trung niên có thân hình hộ pháp ! Cả hai bước đến chiếc bàn chính giữa - nơi có một vị đạo trưởng râu dài và một vị lão tăng khô

gầy đang ngồi. Hai trung niên tăng nhân cúi người hành lễ và cung kính nói:
- Tham kiến sư thúc !
Lão tăng khẽ gật đầu và hỏi:
- Có tin tức gì không ?
Tăng nhân trung niên bên trái nói:
- Bẩm sư thúc, đệ tử và cao thủ các môn phái truy tìm gần nửa tháng nhưng không có chút tin tức gì.
Lão tăng nhân chau mày nhìn qua đạo trưởng râu dài và nói:
- Đạo hữu thấy ...
Đạo trưởng râu dài nói:
- Rõ ràng là hắn nghe tin nên lẫn trốn rồi !
Lão tăng nói:
- Cao thu các môn phái gần trăm, nếu toàn thân toàn lực sục tìm trong vòng trăm dặm quanh Mạt Lăng Quan thì còn sợ gì hắn lẫn trốn, nếu sợ là chỉ sợ hắn nghe phong phanh rồi cao chạy xa bay ...
Đạo trưởng râu dài nói:
- Vậy theo cao kiến của đạo hữu ...
Lão tăng nói:
- Đạo hữu là người chủ trì Thượng Thanh Cung của Võ Đang, chức cao đức trọng, lẽ ra phải ...
Đạo trưởng râu dài mỉm cười, lắc đầu và nói:
- Đạo hữu là thủ tọa La Hán Đường của Thiếu Lâm, bần đạo đâu dám vượt lên trước !
Lão tăng nói:
- Chuyện có quan hệ trọng đại, đạo hữu hà tất phải khiên nhường !
Đạo trưởng râu dài nói:
- Chính vì chuyện có quan hệ trọng đại nên bần đạo mới xin đạo hữu chủ trì chuyện này !
Lão tăng do dự một lát rồi nói:
- Đã vậy thì lão nạp đành bạo gan ...
Lão quay sang hỏi hai tăng nhân cao to:
- Lẽ nào một chút tin tức cũng không có ?
Tăng nhân bên trái đáp:
- Bẩm sư thúc, cao thủ của Nga My phái phát heiện ba thi thể võ lâm đồng đạo cạnh một con suối cách đây chừng ba dặm ...
Lão tăng chau mày “à” một tiếng rồi nói:
- Có nhận ra đó là những ai không ?
Tăng nhân bên trái đáp:
- Chỉ biết được một người, đó là Ác sư phụ Tư Lương Tướng.

Lão tăng chấn động tâm thần, lão nhìn sang vị đạo trưởng râu dài và nói:
- Đạo hữu, thân thủ của Ác sư phụ này không tầm thường.
Đạo trưởng râu dài lắc đầu, nói:
- Bần đạo không dám võ đoán nhưng trong vòng trăm dặm quanh đây chỉ có Hạ Hầu Lam và người của các đại môn phái xuất hiện, mà bần đạo chưa từng nghe người của các môn phái động thủ với nhau bao giờ !
Lão tăng gật đầu, nói:
- Điều này thật khiến người ta khó hiểu ...
- Đạo hữu ! - Đạo trưởng râu dài nói - Theo đạo hữu thấy thì tin tức nói công lực của Hạ Hầu Lam đã mất, có đáng tin cậy không ?
Lão tăng nói:
- Đạo hữu, không lẽ cho rằng ...
Đạo trưởng râu dài nói:
- Hạ Hầu Lam là một ác ma dương thế, bần đạo nghĩ không thông người nào có thể phế công lực của hắn, nếu có người nào có công lực cao hơn hắn, đã phế được công lực của hắn thì tại sao không nhân tiện trừ luôn hắn ...
Lão tăng gật đầu, nói:
- Đạo hữu nói có lý, nhưng lão nạp cho rằng, phế võ công của hắn và giết hắn là hai việc dường như chẳng có gì khác nhau, đạo hữu có nghĩ như vậy không ?
- Đúng thế ? - Đạo trưởng râu dài nói - Vậy người có công lực cao tuyệt và lòng dạ từ bi kia là ai ?
Lão tăng lắc đầu, nói:
- Điều này nằm ngoài hiểu biết của lão nạp rồi !
Đạo trưởng râu dài nghĩ một lúc rồi nói:
- Vết xe đổ vẫn còn trước mắt, Hạ Hầu Lam này hung tàn gian trá, quỷ kế đa đoan, việc hắn dùng mồi thơm nhử một lần nữa để tàn sát các đại môn phái, chẳng phải là không có khả năng.
Lão tăng gật đầu, nói:
- Quả nhiên là cao kiến, nhưng cao thủ các đại môn phái truy tìm từ tối qua đến giờ, thậm chí là từ nửa tháng trước cũng đã bắt đầu do la, vậy tại sao vẫn không phát hiện chút tung tích của hắn ?
Đạo trưởng râu dài thản nhiên mỉm cười và nói:
- Đó có thể vì bọn họ tuy đã đến Mạt Lăng Quan nhưng chưa cắn câu mắc lưới !
Lão tăng biến sắc, nhất thời không nói gì !
Chợt nghe tăng nhân cao to bên trái nói:

- Bẩm sư thúc, hai thi thể võ lâm đồng đạo ccó chỉ bị người ta dùng thủ pháp tầm thường đánh vỡ nát tâm mạch mà chết, còn Tư Lương Tướng lại bị trúng một mũi trủy thủ xuyên từ giữa lưng tới trước ngực, trên ba thi thể đều không có chút dấu vết công phu độc môn của Hạ Hầu Lam ...
Lão tăng nói:
- Với thân thủ của Hạ Hầu Lam thì chẳng cần dùng công phu độc môn để đối phó ba người đó !
Tăng nhân bên trái hơi cúi người mà không nói gì thêm !
Lão tăng trầm ngâm một lát rồi nói:
- Bây giờ phong vũ tứ phương bát hướng đều tụ tập ở Mạt Lăng Quan, ngoài cao thủ của các đại môn phái ra, còn có không ít các lộ võ lâm đồng đạo, hai ngươi có thấy ...
Tăng nhân bên trái nói:
- Bẩm sư thúc, trong lúc đệ tử trở về phục mệnh thì có ngầm để ý các trà quán tửu quán cũng như khách điếm ở Mạt Lăng Quan này, đâu đâu cũng có võ lâm đồng đạo. Tại một tửu quán cách đây mười trượng về phía đông, có ba vị cốc chủ Bất Quy Cốc và những kiếm thủ của bọn họ !
Lão tăng gật đầu rồi quay sang nói với đạo trưởng râu dài:
- Đạo hữu, chuyện này e rằng rất khó rồi !
Đạo trưởng râu dài hơi ngạc nhiên nói:
- Ý đạo hữu là ...
Lão tăng nói:
- Đạo hữu cho rằng võ lâm đồng đạo vì chuyện gì mà đến ?
Đạo trưởng râu dài nói:
- Trong thảm họa Kim Lăng, chỉ có các môn phái bị hại, ngoài ra các lộ số võ lâm đồng đạo không chút thương tổn, bần đạo cho rằng bọn họ không thể vì chuyện trợ giúp giáng ma mà đến !
Lão tăng lại hỏi:
- Vậy đạo hữu cho rằng ...
Đạo trưởng râu dài nói:
- Nhất định là vì Ngọc Thiềm Thừ mà đến !
Lão tăng mỉm cười, nói:
- Đạo hữu thật cao minh, vậy chúng ta muốn tìm Hạ Hầu Lam, bọn họ cũng muốn tìm Hạ Hầu Lam, song phương đụng độ giữa đường thì há chẳng ...
Đạo trưởng râu dài cắt lời, nói:
- Khi bần đạo hạ sơn, chưởng môn từng dặn dò, trừ các môn phái của chúng ta ra, tuyệt không cho bất kỳ người nào chọc tay vào

chuyện này, đương nhiên không thể để ...
Lão tăng tiếp lời:
- Nói vậy là bất đắc dĩ phải lấy võ đối đáp rồi !
Đạo trưởng râu dài nói:
- Vì nợ máu của các môn phái chúng ta vốn chẳng tiếc gì cả !
Lão tăng lắc đầu nói:
- Chưa giáng được ma, chưa báo được thù mà giữa võ lâm đồng đạo đã có phân tranh, đó chẳng phải là nguyên ý của giáng ma vệ đạo, lão nạp có thiên kiến này, không biết ý đạo hữu thế nào.
Đạo trưởng râu dài nói:
- Xin đạo hữu cứ nói, bần đạo rửa tai lắng nghe đây !
- Không dám ! - Lão tăng nói - Mục đích của chúng ta là báo thù, mục đích của bọn họ là đoạt ngọc, hai chuyện này vốn không xung đột, bần đạo muốn nói chuyện với ba vị cốc chủ Bất Quy Cốc, chúng ta nguyện đồng tâm hiệp lực với bọn họ, sau khi bắt được Hạ Hầu Lam thì chúng ta lấy người, bọn họ lấy ngọc, như vậy chẳng những tránh được phân tranh mà còn tăng thêm sức mạnh, há chẳng lưỡng toàn kỳ mỹ sao ?
Đạo trưởng râu dài trầm ngâm một lát rồi nói:
- Tốt thì tốt, chỉ có điều ...
Lão tăng nói:
- Đạo hữu có chỗ nào khó xử chăng ?
Đạo trưởng râu dài lắc đầu, nói:
- Không có, chỉ có điều sợ rằng đạo hữu còn chưa biết, nguyên ý ban đầu của hai vị chưởng môn của chúng ta là ...
Lão tăng gật đầu, nói:
- Bần tăng biết, lúc hạ sơn chưởng môn sư huynh cũng có dặn dò bần tăng hợp tác chặt chẽ với quý phái, chẳng những phải vệ đạo giáng ma báo thù mà còn phải bảo vệ võ lâm chí bảo !
Đạo trưởng râu dài gật đầu, nói:
- Không sai, vậy bây giờ đạo hữu còn có ý nhượng bảo ngọc cho người ...
Lão tăng mỉm cười, nói:
- Bần tăng đâu dám trái lệnh chưởng môn sư huynh ?
Đạo trưởng râu dài nói:
- Vậy thì đạo hữu làm thế nào bần đạo sẽ theo thế đấy !
- Không dám ! - Lão tăng nói - Xin đạo hữu cùng đi một chuyến !
Đạo trưởng râu dài gật đầu, nói:
- Lý đương nhiên là phải tương tùy !
Cả hai mỉm cười đứng lên rồi cùng song hành đi ra !

Hai vị này vừa động thì hai tăng nhân cao to lập tức bước ra ngoài trước dẫn đường, theo sau còn có hai tăng nhân cao to khác và năm trung niên đạo sĩ đeo trường kiếm. Đó là Tứ Tôn Giả của Thiếu Lâm và năm người còn lại của Võ Đang Thất Kiếm !
Theo sự dẫn đường của hai vị tôn giả, đoàn cao thủ của hai đại môn phái Võ Đang và Thiếu Lâm đi đến tửu quán ngoài mười trượng về phía đông. Đoàn người vừa xuất hiện trên đường quan đạo thì lập tức gây sự chú ý cho nhiều nhân vật võ lâm trong các trà quán, tửu quán ven đường, tuy nhiên tất cả đều nhìn với ánh mắt ngạc nhiên chứ không có động tĩnh gì.
Đến trước cửa tửu quán ở phía đông, nhị vị tôn giả lập tức phân ra hai bên tả hữu, lão tăng và đạo trưởng râu dài bước thẳng vào trong. Lúc này ba vị cốc chủ của Bất Quy Cốc là bạch y lão nhân, thanh y lão nhân và hắc bào lão nhân đều đứng lên nghênh tiếp. Lão tăng chấp tay hành lễ và nói:
- Thiếu Lâm Đại Thống, Võ Đang Thiên Nguyên, tham kiến ba vị cốc chủ !
Bạch y lão nhân ngồi giữa “à” một tiêng rồi đáp lễ nói:
- Thì ra là thủ toa. Thiếu Lâm - La Hán Đường và chủ trì Thương Thanh Cung của Võ Đang giá lâm, huynh đệ Kiều Thiên Dân ngưỡng mộ nhị vị đã lâu, hôm nay được tương kiến thật là tam sinh hữu hạnh, mời nhị vị ngồi !
Nói đoạn, lão phất tay ra hiệu một cái, lập tức có hai bạch y kiếm thủ mang tới hai chiếc ghế. Đại Thống thượng nhân và Thiên Nguyên đạo trưởng vừa an tọa thì đại cốc chủ Kiều Thiên Dân mỉm cười, hỏi:
- Nhị vị giá lâm chắc có điều gì chỉ giáo huynh đệ Kiều Thiên Dân ?
Đại Thống thượng nhân chấp tay nói:
- Không dám, bần tăng và Thiên Nguyên đạo trưởng phụng mệnh chưởng môn nhân hai phái trừ ma vệ đạo, rửa mối huyết thù của các phái, nghe tin đại giá của ba vị cốc chủ đến đây, sợ có điều thất kính nên vội đến thăm hỏi !
Kiều Thiên Dân cười ha ha rồi nói:
- Thượng nhân nói vậy khiến huynh đệ Kiều Thiên Dân cảm thấy bất an rồi, không nói giấu gì Thượng Nhân và đạo trưởng, ba huynh đệ lão khiếu chẳng phải là khách qua đường, mà cũng giống như các vị, cũng vì Hạ Hầu Lam mà đến.
Đại Thống thượng nhân “à” một tiếng rồi chấp tay nói:
- Thì ra ba vị cốc chủ vì đại nghĩa mà đến trợ giúp các môn phái giáng ma vệ đạo, bần tăng xin thay mặt các môn phái cám ơn trước ...

Kiều Thiên Dân mỉm cười, nói:
- Huynh đệ lão khiếu không dám nhận lời cám ơn này, cũng chẳng giấu gì nhị vị, huynh đệ lão khiếu đến đây chỉ vì Ngọc Thiềm Thừ trên người Hạ Hầu Lam.
Lão ta nói thẳng như vậy khiến cho lão hòa thượng có chút ngượng ngập, Đại Thống thượng nhân hắng giọng một tiếng rồi nói:
- Thì ra ba vị đến đây là vì bảo ngọc, thực ra điều đó cũng chẳng có gì, bởi lẽ suy cho cùng cũng là giáng ma vệ đạo ...
Kiều Thiên Dân mỉm cười, nói:
- Thiếu Lâm, Võ Đang là hai phái lãnh đạo võ lâm, nhị vị cũng là cao nhân đắc đạo, danh trọng một thời, lão khiếu bạo gan xin hỏi, nhị vị có điều gì chỉ giáo thì hãy nói thẳng ra ?
Đại Thống thượng nhân đỏ mặt, lão nói:
- Đại cốc chủ không hổ danh là nhân vật cao minh, đã vậy thì bần tăng bạo gan thưa chuyện ...
Lão chỉ ngũ kiếm còn lại của Võ Đang thất kiếm và nói tiếp:
- Không kể các môn phái khác, Thiếu Lâm được phật tổ độ trì nên may mắn thoát khỏi tai kiếp, còn Võ Đang thất kiếm mất hai, thập nhị điện chủ mất bảy, thù hận này các môn phái lập thệ tất phải báo ...
Kiều Thiên Dân gật đầu nói:
- Lão khiếu biết, huyết thù như vậy có lý nào không báo ?
Đại Thống thượng nhân tiếp lời:
- Đại cốc chủ đã hiểu rõ thì không gì tốt bằng, lão nạp bạo gan xin hỏi trước, mục tiêu của đại cốc chủ và bọn lão nạp đều là Hạ Hầu Lam, chẳng hay đại cốc chủ tính thế nào ?
Kiều Thiên Dân cười cười, nói:
- Huynh đệ lão khiếu xin nghe cao kiến của thượng nhân và đạo trưởng !
Đại Thống thượng nhân chau mày nói:
- Để tránh sự xung đột giữa song phương, bọn lão nạp nguyện kết minh hợp tác với ba vị cốc chủ, chúng ta cùng dốc sức truy tìm tung tích Hạ Hầu Lam, sau khi thu thập được ác ma này, các phái lấy người, ba vị cốc chủ lấy bảo ngọc, chẳng hay ý đại cốc chủ thế nào ?
Kiều Thiên Dân cười ha ha rồi nói:
- Thượng nhân và đạo trưởng đã có lời này thì huynh đệ lão khiếu đâu dám bất tuân ?
Chỉ có điều lão khiếu xin hỏi, nếu có các lộ võ lâm đồng đạo khác ...
Đại Thống thượng nhân mỉm cười, nói:
- Đại cốc chủ không muốn bất kỳ một người nào khác chọc tay vào phải không ?

Kiều Thiên Dân cười cười, nói:
- Có lẽ thượng nhân và đạo trưởng cũng muốn như vậy !
Đại Thống thượng nhân gật đầu, nói:
- Không sai, song phương chúng ta đều đồng tâm điểm này !
Kiều Thiên Dân trầm mặc một lúc rồi nói:
- Nói vậy, mục đích của các phái chỉ là người, không phải là ngọc ?
Đại Thống thượng nhân gật đầu, nói:
- Ý của các phái là giáng ma vệ đạo và báo thù rửa hận.
Kiều Thiên Dân gật đầu nói:
- Vậy thì huynh đệ lão khiếu xin cúi mình tiếp thu bảo vật này, thượng nhân, chúng ta đều không phải người thế tục, nhất ngôn ký xuất ...
Đại Thống thượng nhân tiếp lời:
- Tất nhiên là tứ mã nan truy !
Kiều Thiên Dật lại gật đầu, nói:
- Vậy thì tốt rồi, dám hỏi thượng nhân, hiện đã có tin tức gì về Hạ Hầu Lam chưa ?
Đại Thống thượng nhân lắc đầu, nói:
- Thật quá hổ thẹn, các phái đã dốc toàn lực lùng sục tứ phương bát hướng, đã đi khắp trăm dặm quanh Mạt Lăng Quan, nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm được một chút tung tích của Hạ Hầu Lam !
Kiều Thiên Dân chau mày nói:
- Không lẽ hắn ...
Đột nhiên nghe một tiếng quát khẽ vang lên ngoài cửa:
- Các hạ, xin dừng bước !
Mọi người nhìn ra thì thấy hai bạch y kiếm thủ của Bất Quy Cốc đang đứng giữa cửa ngăn chặn một người, đó là một hắc y lão nhân gầy gầy !
Hắc y lão nhân nhìn hai bạch y kiếm thủ từ đầu đến chân rồi nói:
- Thế nào, đây chẳng phải là tửu quán sao ?
Bạch y kiếm thủ bên trái nói:
- Đúng là tửu quán !
Hắc y lão nhân nói:
- Vậy tại sao ta không được vào ?
Bạch y kiếm thủ bên trái nói:
- Tửu quán này đã đầy khách, lão trượng muốn uống rượu thì xin mời sang tửu quán khác, nơi này đã được tệ chủ nhân bao trọn rồi !
Hắc y lão nhân nhìn vào trong rồi lắc đầu, nói:
- Thì ra là như vậy, không cho vào thì thôi, đem tin tức đến cửa mà không cần thì lão phu đành đi tìm vận khí ở nơi khác vậy !
Nói đoạn lão định quay người cất bước.

Kiều Thiên Dân kịp thời lên tiếng:
- Xin bằng hữu dừng bước !
Hắc y lão nhân nhìn vào trong và hỏi:
- Là vị nào gọi tại hạ vậy ?
Kiều Thiên Dân khoát tay, nói:
- Tránh ra, mời vị bằng hữu đó vào đây !
Hai bạch y kiếm thủ lập tức tránh sang hai bên, hắc y lão nhân lưỡng lự một lát rồi nói:
- Sao bây giờ lại nhường cho vào rồi ?
Kiều Thiên Dân nói:
- Xin bằng hữu chớ trách bọn thuộc hạ, có gì xin mời vào trong này rồi hãy nói !
Hắc y lão nhân sững người giây lát rồi nói:
- Thì ra là đại cốc chủ của Bất Quy Cốc ...
Lão cười hì hì rồi tiếp:
- Đại cốc chủ đã cho gọi thì tại hạ nào dám bất tuân ?
Nói đoạn lão bước thẳng vào trong, vừa hành lễ lão vừa nói:
- Tham kiến ba vị cốc chủ, đại hòa thượng và đạo trưởng !
Bọn Kiều Thiên Dân cũng đáp lễ, Kiều Thiên Dân nói:
- Mời bằng hữu ngồi xuống rồi hãy nói !
Hắc y lão nhân mỉm cười lắc đầu nói:
- Đại cốc chủ khiến tại hạ cảm thấy bất an rồi, có ba vị cốc chủ và nhị vị chủ trì của Thiếu Lâm, Võ Đang ở đây thì làm gì có chỗ cho hàng hạ lưu như tại hạ ngồi ? Tại hạ vào đây chỉ để nói mấy câu, nói xong là đi ngay !
Kiều Thiên Dân nói:
- Xin lượng thứ cho Kiều mỗ nhãn lực kém cõi, bằng hữu là vị nào, xưng hô thế nào ?
Hắc y lão nhân gượng cười, nói:
- Chư vị từ các nơi đến nơi này, người cần tìm nhất định không phải là tại hạ, đã vậy thì chẳng quan trọng việc tại hạ là ai, mà đã không quan trọng thì đại cốc chủ hà tất phải hỏi nhiều ?
Ba bạch y kiếm thủ đều biến sắc, không hẹn mà tất cả đều đứng lên !
Kiều Thiên Dân chau mày nói:
- Bằng hữu đã không muốn cho biết thì lão khiếu cũng không miễn cưỡng, vừa rồi nghe bằng hữu nói là có tin tức gì ...
Hắc y lão nhân cắt lời, nói:
- Những tin tức không đáng giá khác thì chư vị cũng chưa chắc quan tâm.
Song mục Kiều Thiên Dân lấp lánh hàn quang, lão nói:

- Vậy là tin tức của Hạ Hầu Lam chăng ?
Hắc y lão nhân gật đầu, nói:
- Đại cốc chủ quả nhiên là nhân vật cao minh, một lời đã nói trúng rồi !
Đại Thống thượng nhân và Thiên Nguyên đạo trưởng đều kinh động, nhưng hai lão vẫn ngồi yên, tam cốc chủ hắc bào lão nhân bật đứng lên hỏi:
- Hiện giờ hắn ở đâu ?
Hắc y lão nhân chỉ mỉm cười mà không trả lời. Hắc bào lão nhân biến sắc, lão định quát hỏi lần nữa nhưng Kiều Thiên Dân khoát tay, nói:
- Tam đệ, bình tĩnh ngồi xuống đã.
Hắc bào lão nhân đành y lời ngồi lại xuống.
Kiều Thiên Dân chăm chú nhìn hắc y lão nhân và nói:
- Lão khiếu xin hỏi, hiện giờ Hạ Hầu Lam đang ở nơi nào ?
Hắc y lão nhân nói:
- Tại hạ không biết Hạ Hầu Lam đang ở đâu nhưng lại biết hắn có một vị bằng hữu, và biết vị hảo hữu này hiện đang ở đâu ...
Kiều Thiên Dân chau mày nói:
- Tin tức này dường như chẳng có ích gì !
Hắc y lão nhân lắc đầu, nói:
- Người cao minh như đại cốc chủ mà sao lại nói vậy, hắn đã là bằng hữu của Hạ Hầu Lam thì có lý nào lại không biết Hạ Hầu Lam đang ở đâu ? Vả lại, người này từng vì Hạ Hầu Lam mà giết mấy vị võ lâm đồng đạo ở thành Lật Thúy, còn dương ngôn nói là muốn xuất diện bênh vực bất bình cho Hạ Hầu Lam ...
Kiều Thiên Dân hỏi:
- Đó là tất cả tin tức mà bằng hữu biết được ?
Hắc y lão nhân gật đầu, nói:
- Đúng vậy, tại hạ dám nói là không có ai biết nhiều hơn tại hạ !
Kiều Thiên Dân lắc đầu, nói:
- Nhưng tin này chẳng có ích gì cho bọn Kiều mỗ !
Hắc y lão nhân mỉm cười, nói:
- Nơi này không biết giá trị của nó thì tất sẽ có nơi khác biết, đã vậy tại hạ đành tặng tin tức chẳng có ích này cho nơi khác thôi, cáo biệt !
Nói đoạn, lão cung thủ chào rồi định quay người.
Đột nhiên Kiều Thiên Dân cười ha ha rồi nói:
- Xem ra bằng hữu là một vị cao nhân rồi, khiến lão khiếu không thể không lau mắt mà nhìn !
Hắc y lão nhân thản nhiên nói:
- Đại cốc chủ quá khen !

Kiều Thiên Dân nói:
- Đối diện với cao nhân, lão khiếu không dùng tâm trí nữa, bằng hữu, lão khiếu cần tin tức này, xin nói xem vị bằng hữu đó của Hạ Hầu Lam đang ở đâu ?
Hắc y lão nhân mỉm cười, nói:
- Chư vị đến một tửu quán kêu bằng Mạt Lăng ở đường đối diện hỏi thử xem có người nào kêu bằng Thân Chính Nghĩa không ?
Kiều Thiên Dân chau mày, nói:
- Nếu không ai thừa nhận mình là Thân Chính Nghĩa thì sao ?
Hắc y lão nhân thản nhiên cười rồi nói:
- Nếu là tại hạ thì tại hạ cũng không thừa nhận !
Kiều Thiên Dân gật đầu, nói:
- Nói có lý, đa tạ bằng hữu !
Lão đứng lên, khoát tay nói:
- Thượng nhân, đạo trưởng, mời !
Đại Thống thượng nhân và Thiên Nguyên đạo trưởng cùng đứng lên rồi lần lượt ra khỏi tửu quán ! Kiều Thiên Dân sánh vai đi ngang hàng với Đại Thống thượng nhân và Thiên Nguyên đạo trưởng, thanh y lão nhân và hắc bào lão nhân đi sau cùng với bọn bạch y kiếm thủ và nhân thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang. Mạt Lăng tửu quán nằm cách mấy trượng về phía tây, từ xa đã nghe tiếng ồn ào náo nhiệt, nhưng khi đoàn người này bước vào thì tửu quán lập tức im phăng phắc ! Đại Thống thượng nhân, Kiều Thiên Dân và Thiên Nguyên chân nhân quét mục quang nhìn qua một lượt người trong tửu quán đều là các lộ anh hùng hào kiệt đến từ tam sơn ngũ nhạc, tứ hải bát hoang !
Kiều Thiên Dân mỉm cười rồi lên tiếng:
- Xin thứ lỗi cho Kiều Thiên Dân này làm phiền giây lát, dám hỏi vị bằng hữu nào là Thân Chính Nghĩa ?
Lời vừa dứt thì có một người trong góc đột nhiên cất giọng sang sảng nói:
- Là tại hạ !
Nói đoạn, người này đẩy chén đứng lên, quả nhiên đó là hắc y khách Thân Chính Nghĩa !
Kiều Thiên Dân mục xạ hàn quang, lão nhìn qua bên cạnh và nói khẽ:
- Thượng nhân, chân nhân !
Đại Thống thượng nhân nói:
- Một chuyện không phiền hai chủ, xin đại cốc chủ cứ chủ trì !
Kiều Thiên Dân gật đầu, nói:
- Kiều mỗ tuân mệnh ...

Lão nhìn về phía Thân Chính Nghĩa và nói tiếp:
- Nghe nói các hạ là bằng hữu của Hạ Hầu Lam ?
Lời này vừa phát thì cả tửu quán xao động, các lộ anh hùng ngồi những bàn ở giữa đều lần lượt đứng lên, tránh sang hai bên, chừa một khoang trống khá rộng.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, hỏi lại:
- Kiều đại cốc chủ nghe ai nói vậy ?
Kiều Thiên Dân lắc đầu, nói:
- Các hạ đừng hỏi là ai nói, chỉ trả lời có phải là bằng hữu của Hạ Hầu Lam hay không thôi ?
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Chẳng hay Kiều đại cốc chủ và chư vị muốn nghe điều thật hay điều giả ?
Kiều Thiên Dân ngạc nhiên hỏi:
- Thật là sao mà giả thì sao ?
Thân Chính Nghĩa thản nhiên đáp:
- Thật - Tại hạ không phải là bằng hữu của Hạ Hầu Lam, giả - tại hạ là bằng hữu của Hạ Hầu Lam !
Kiều Thiên Dân chau mày nói:
- Hà tất phải phiền phức như vậy ...
Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:
- Vì trên thực tế, Kiều đại cốc chủ và chư vị Ở đây tuyệt đối không thể tin lời tại hạ nói là thật !
Kiều Thiên Dân hỏi:
- Nói vậy các hạ không thừa nhận mình là bằng hữu của Hạ Hầu Lam ?
Thân Chính Nghĩa đáp:
- Tại hạ vốn chẳng có chút dây mơ rễ má gì với hắn !
Kiều Thiên Dân cười nhạt, nói:
- Nhưng ta nghe nói, vì Hạ Hầu Lam mà các hạ giết mấy vị võ lâm đồng đạo ở thành Lật Thúy, rồi còn dương ngôn sẽ xuất đầu lộ diện bênh vực bất bình cho Hạ Hầu Lam, chẳng hay có chuyện này không ?
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Xem ra ta không thể không phục sự cao minh của lão ta rồi ...
Chàng gật đầu, nói tiếp:
- Không sai, đích thị là có chuyện này !
Kiều Thiên Dân cười nhạt, nói:
- Như vậy là đủ rồi ...
Lão liếc qua bên cạnh và nói tiếp:

- Thượng nhân, chân nhân ...
Đại Thống thượng nhân cắt lời nói:
- Vẫn xin đại cốc chủ chủ trì việc này !
Kiều Thiên Dân nói:
- Kiều mỗ tuân mệnh ...
Lão nhìn qua Thân Chính Nghĩa rồi nói:
- Kiều mỗ nói rõ trước, bọn Kiều mỗ vốn không muốn đối địch với các hạ ...
Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Tại hạ cũng không muốn nhưng tình thế hôm nay sợ rằng khó tránh khỏi !
Kiều Thiên Dân biến sắc, lão nói:
- Tất cả đều tùy thuộc vào việc các hạ có chịu nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Lam hay không ?
Thân Chính Nghĩa ngửa mặt cười lớn một tràng rồi nói:
- Đường đường là hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy Cốc uy chấn võ lâm mà lại đi nghe những lời đồn nhảm rồi tìm Thân Chính Nghĩa ta đòi Hạ Hầu Lam, đây há chẳng phải là chuyện đại nực cười trong thiên hạ ? Tại hạ chỉ có thể nói chư vị biết rằng tại hạ cũng đang tìm hắn, tin hay không là tùy chư vị !
Kiều Thiên Dân đỏ mặt, lão vội hỏi:
- Các hạ tìm Hạ Hầu Lam làm gì ?
Thân Chính Nghĩa nói:
- Tại hạ muốn bắt hắn, sau đó lột mặt nạ của hắn trước mặt võ lâm thiên hạ !
Kiều Thiên Dân ngạc nhiên hỏi tiếp:
- Các hạ nói vậy nghĩa là sao ?
Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:
- Rất đơn giản, vì hắn không phải là Hạ Hầu Lam, mà là Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung - kẻ nhiều lần giả họa cho Hạ Hầu Lam, chỉ có thế thôi ...
Kiều Thiên Dân sững sờ, nhất thời lão không nói gì.
Thân Chính Nghĩa nói tiếp:
- Tại hạ phải bổ sung thêm một câu, tin hay không cũng tùy chư vị !
Kiều Thiên Dân gật đầu, nói:
- Điều này lão khiếu tin ...
Đến lượt Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên, chàng nói:
- Thật là bất ngờ đối với tại hạ !
Kiều Thiên Dân thản nhiên nói:
- Các hạ đã cho rằng đây là Hạ Hầu Lam giả thì tất phải biết Hạ Hầu

Lam thật đang ở đâu.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Thì ra là như vậy, đại cốc chủ nhầm rồi, mọi người đều biết rằng Hạ Hầu Lam đã bị La Sát phu nhân Bạch Như Băng bắt đi, tại hạ chỉ căn cứ vào điểm này ...
Kiều Thiên Dân nói:
- Vậy thì làm sao hắn lại xuất hiện ở Mạt Lăng Quan này ?
Thân Chính Nghĩa nói:
- Vì thế nên tại hạ mới nói rằng kẻ đó là giả, và còn cho rằng dã tâm của kẻ đó rất lớn, có khả năng hắn giả danh Hạ Hầu Lam để tàn hại võ lâm thiên hạ một lần nữa !
Kiều Thiên Dân gật đầu, nói:
- Cách nói này nghe cũng thông đấy, thế còn việc các hạ xuất đầu lộ diện bênh vực cái gọi là bất bình cho hắn ...
Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:
- Vì tại hạ biết kẻ tàn hại cao thủ các môn phái ở Kim Lăng La gia không phải là hắn, mà kẻ thù của hắn - tức là Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung, tại hạ vẫn lập lại một câu như trước, tin hay không tùy chư vị !
Kiều Thiên Dân nói:
- Các hạ thừa biết là bọn lão khiếu không tin mà !
Thân Chính Nghĩa buông xuôi hai tay và nói:
- Tại hạ nói rồi, tất cả đều tùy chư vị, chư vị không tin cũng đành thôi ...
Ngừng một lát chàng nói tiếp:
- Kiều đại cốc chủ, các môn phái tìm Hạ Hầu Lam là để báo cái gọi là thù hận, còn Bất Quy Cốc của các vị tìm hắn để làm gì, không lẽ là vì Ngọc Thiềm Thừ ?
Kiều Thiên Dân gật đầu, nói:
- Lão khiếu không phủ nhân, đúng thế !
Thân Chính Nghĩa bật cười rồi nói:
- Trước đây Hạ Hầu Lam rất khó địch, mọi người không làm gì được hắn, còn bây giờ công lực của hắn đã mất sạch, quả là một cơ hội tốt để đoạt ngọc từ tay hắn, chỉ có điều ...
Chàng cười cười rồi nói tiếp:
- Ngọc Thiềm Thừ chỉ có một, tại hạ không biết chư vị định phân chia như thế nào ?
Kiều Thiên Dân thản nhiên nói:
- Rất đơn giản, lão khiếu cũng chẳng sợ người khác biết, các môn phái lấy người, Bất Quy Cốc lấy ngọc, các hạ nghe rõ chứ ?

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Nhge rất rõ, Kiều đại cốc chủ đã nói như vậy thì có lẽ đã có thương lượng riêng với các đại môn phái, thế còn chư vị đồng đạo khác thì sao ? Tại hạ không thể không nhắc nhở Kiều đại cốc chủ một câu rằng Ngọc Thiềm Thừ là võ lâm chí bảo, không ai là không động lòng !
Kiều Thiên Dân định nói thì đã nghe Đại Thống thượng nhân cao giọng niệm phật hiệu rồi nói:
- Miệng lưỡi của thí chủ thật lợi hại, mưu đồ khiêu khích nhằm ly gián ...
Thân Chính Nghĩa bật cười, nói:
- Đại hòa thượng, tại hạ không chỉ rõ người nào, đại hòa thượng hà tất phải khẩn trương như vậy !
Đại Thống thượng nhân đỏ mặt, lão lại niệm một câu phật hiệu nữa rồi nói:
- Thí chủ quả nhiên rất giống bằng hữu của Hạ Hầu Lam ...
Thân Chính Nghĩa chau mày nói:
- Miệng lưỡi của đại hòa thượng cũng lợi hại không kém, có thể giết người được đấy, Thiếu Lâm là dah môn đại phái, đại hòa thượng là cao tăng đắc đạo, vậy mà lòng vẫn còn ôm ấp tham niệm ...
- Vô lượng thọ phật ! - Thiên Nguyên chân nhân cao giọng niệm phật hiệu rồi nói - Xin thí chủ nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Lam, như vậy may ra mới tránh khỏi sự hiểu lầm !
Song mục Thân Chính Nghĩa lấp lánh thần uy, chàng nói:
- Nói vậy nếu tại hạ không nói ra Hạ Hầu Lam đang ở đâu thì chư vị sẽ lấy võ nói chuyện chăng ?
Thiên Nguyên chân nhân nói:
- Vì giáng ma vệ đạo nên không thể không như vậy, mong thí chủ thông cảm !
Thân Chính Nghĩa cười nhạt, nói:
- Hay cho câu giáng ma vệ đạo, tại hạ không biết, chứ vị muốn thế nào thì muốn !
Thiên Nguyên chân nhân biến sắc, song mục đầy nộ ý, lão nói:
- Đã vậy thì bọn bần đạo cũng đành dùng sức mạnh thôi ! Nói đoạn lão phất tay một cái, năm tay kiếm phía sau lập tức liên thủ xông lên !
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Ngũ kiếm của Võ Đang liên thủ chỉ giáo thì tại hạ khó tránh khỏi ...
Thiên Nguyên chân nhân lạnh lùng nói:
- Nếu thí chủ lập tức nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Lam thì vẫn còn kịp đấy !

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Đáng tiếc là tại hạ không thể không bỏ qua qua cơ hội này !
Ngũ kiếm biến sắc, râu tóc lay động, ngũ chưởng lập tức xuất ra nhanh như chớp. Võ Đang tuyệt học quả nhiên là bất phàm. Trong chớp mắt, ngũ chưởng đều biến thành chỉ, nhằm điểm vào các đại huyệt trước ngực Thân Chính Nghĩa !
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
Lâu nay nghe Võ Đang lấy kiếm thuật làm sở trường, không ngờ trình độ chỉ, chưởng của năm vị này cũng chẳng tồi !
Lời khích này càng khiến Ngũ kiếm sôi máu, ngũ chỉ lập tức lại biến thành trảo, theo đó là năm luồng kình khí vỗ vào ngực và bụng Thân Chính Nghĩa.
Thân Chính Nghĩa nói:
- Thái Thanh Cương Khí nếu biết sớm thế này thì dù thế nà tại hạ cũng không thể nói ra câu đó.
Lời dứt thì hữu chưởng quét ra một đường theo hình bán nguyệt. Một loạt tiếng “binh ... binh” vang lên, kình phong, cương khí bay tứ tán, bàn ghế đổ nhào, tửu quán rối tung cả lên. Ngũ kiếm tóc bay râu dựng, thân hình bị chấn động nên lảo đảo lui ra sau, suýt chút nữa thi tông vào Đại Thống thượng nhân, Thiên Nguyên chân nhân và ba huynh đệ Kiều Thiên Dân. Thân Chính Nghĩa mỉm cười mà đứng nguyên tại vị, y phục bất động, thần thái thản nhiên như không có chuyện gì.
Quần hào đều kinh tâm động phách, bọn Kiều Thiên Dân cũng đều biến sắc, sắc diện của ngũ kiếm càng khó coi, chúng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi trở tay bạt kiếm, năm đạo kiếm quang cùng xạ về phía Thân Chính Nghĩa. Thiên Liên chân nhân trong ngũ kiếm lạnh lùng nói:
- Thí chủ, mời xuất binh khí !
Thân Chính Nghĩa đưa hai tay tới trước và nói:
- Chư vị thấy đấy, trên người tại hạ chẳng có binh khí gì cả.
Thiên Liên chân nhân quét mục quang nhìn quanh và nói:
- Trong chư vị đồng đạo có vị nào muốn cho vị Thân thí chủ này mượn binh khí không ?
Một người liền lên tiếng:
- Tại hạ cho mượn !
Đó là một bạch y hán tử từ bên trái bước vào, hai tay cầm một thanh trường kiếm đưa về phía Thân Chính Nghĩa.
Thân Chính Nghĩa khoát tay, nói:
- Khoan đã, để tại hạ nói mấy câu nữa ...

Chàng nhìn qua Thiên Nguyên chân nhân rồi nói tiếp:
- Đạo trưởng, đôi bên không oán không thù, tại hạ đã nhẫn nhịn một lần trước sự vô lý của chư vị, bây giờ ngũ kiếm lại một lần dùng binh khí gây khó dễ cho tại hạ, rõ ràng là cậy danh môn chính phái, lấy đông hiếp bức người cô thế. Tại hạ đã không thể nhẫn nhịn được nữa, một khi xuất thủ tất sẽ đổ máu, chuyện quan hệ đến nhân mạng, xin đạo trưởng suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định.
Thiên Nguyên chân nhân nói:
- Vô lượng thọ phật, đệ tử đạo gia là người xuất gia, vốn cũng không muốn gây chuyện can qua, tạo nên một trường huyết tanh mưa máu, chỉ xin thí chủ nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Lam, bần đạo lập tức hạ lệnh triệt binh.
Thân Chính Nghĩa nói:
- Tại hạ nói lại một lần nữa, tại hạ không biết Hạ Hầu Lam đang ở đâu cả !
Thiên Liên chân nhân lạnh lùng nói:
- Thí chủ chấp mê bất ngộ, vì giáng ma vệ đạo, chuyện quan hệ đến an nguy - phúc họa của võ lâm thiên hạ, bần đạo cũng chẳng kiêng kỵ gì nhiều nữa.
Thân Chính Nghĩa chau mày nói:
- Thế thì tốt, đạo trưởng đừng bảo là tại hạ không cảnh báo trước, và cũng đừng trách tại hạ hạ thủ không lưu tình.
Chàng đưa tay qua phía trái và nói tiếp:
- Nào, xin vị bằng hữu đó quăng binh khí qua đây !
Bạch y hán tử quăng lẫn kiếm lẫn vỏ qua rồi lập tức lui bước.
Thân Chính Nghĩa chụp lấy trường kiếm, tuốt vỏ kêu soạt một tiếng rồi chầm rãi nói:
- Mời năm vị ban chiêu, nhớ là phải cẩn thận đấy !
Thiên Liên chân nhân cười nhạt, nói:
- Đa tạ thí chủ nhắc nhở, bọn bần đạo tự biết cẩn thận !
Đột nhiên trong đám quần hào có tiếng quát sang sảng:
- Khoan đã !
Bọn Thiên Liên chân nhân thu kiếm, mọi người ngước nhìn lên thì thấy một vị thanh y thiếu niên anh tuấn từ từ bước ra, trong tay nắm chặt một thanh trường kiếm.
Thiên Liên chân nhân liền hỏi:
- Vị tiểu thí chủ này có gì chỉ giáo chăng ?
Thanh y thiếu niên thản nhiên cười rồi nói:
- Đâu dám, tại hạ muốn nói với vị Thân bằng hữu này mấy câu thôi !
Thiên Liên chân nhân nói:

- Tiểu thí chủ cứ nói.
Thanh y thiếu niên khẽ gật đầu:
- Đa tạ !
Rồi quay sang nói với Thân Chính Nghĩa:
- Thân bằng hữu, tại hạ kêu bằng Diệp Thiên Tường, có ngoại hiệu không mấy dễ nghe là Ngọc Phan An.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Đích thị là không nhượng tiền nhân !
Thanh y thiếu niên Diệp Thiên Tường nói:
- Qúa khen, Thân bằng hữu có biết là mình đang một đối mấy không ?
Thân Chính Nghĩa nói:
- Rất rõ ràng, một đối năm.. Diệp Thiên Tường mỉm cười, nói:
- Chi bằng hai đối năm vậy ?
Thân Chính Nghĩa hiểu ra, chàng nói:
- Đa tạ, thịnh ý xin tâm lãnh, tại hạ tự tin là đủ sức, vả lại bây giờ tại hạ là công địch của võ lâm, người người đều tránh xa, sao các hạ lại ...
Diệp Thiên Tường mỉm cười, nói:
- Không nói giấu gì các hạ, mục đích của tại hạ cũng đến đây giáng ma vệ đạo, nhưng tại hạ không quen nhìn cảnh vô lý thế này nên muốn ra tay quản chuyện này.
Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Vì bản thân các hạ, tại hạ nghĩ bây giờ các hạ lui bước vẫn còn kịp đấy !
Diệp Thiên Tường bật cười, nói:
- Nếu thế thì lúc đầu tại hạ đã không lên tiếng.
Thân Chính Nghĩa chau mày nói:
- Nói vậy là các hạ quyết không thể không quản vào chuyện bất bình này à ?
Diệp Thiên Tường nói:
- Thân bằng hữu hỏi câu này hơi thừa rồi đấy !

Hồi 23
Đạo Nghĩa Chi Giao

Thân Chính Nghĩa khẽ gật đầu, nói:
- Thế thì tốt, xin các hạ đứng lui ra sau, chờ khi nào tại hạ không địch lại kiếm thuật của Võ Đang, lúc đó các hạ xuất thủ tương trợ cũng không muộn.
Diệp Thiên Tường chau mày do dự một lát rồi nói:
- Cũng được, Thân bằng hữu phải cẩn thận đấy !
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Đa tạ các hạ, tại hạ tự biết.
Lời dứt thì hữu thủ lập tức trầm xuống, theo đó là chín đóa hoa kiếm đột hiện trên mũi kiếm.
Quần hào tại đương trường đều biết đây là trình độ kiếm thuật cao nhất, một cao thủ bình thường phát xuất được năm đóa kiếm hoa thì đã quý lắm rồi. Đại gia về kiếm thuật như Thiên Nhất chân nhân - chưởng môn phái Võ Đang cũng chỉ phát xuất được bảy đóa mà thôi.
Quần hào tứ phía kinh ngạc và xôn xao bàn tán, bọn Đại Thống thượng nhân nhân đều biến sắc, ngũ kiếm không thể tự chủ lui một bước, Ngọc Phan An Diệp Thanh Tường vỗ tay tán thưởng !
- Xem ra tại hạ không cần chọc tay vào rồi !
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Tại hạ vẫn rất cảm kích tâm ý của các hạ !
Chàng nhìn qua ngũ kiếm và nói tiếp:
- Năm vị, mời phát chiêu !
Ngũ kiếm hiện giờ đã ở vào thế cưỡi hổ khó xuống, tên đã lắp vào cung không thể không bắn, Võ Đang lấy kiếm làm sở trường, đường đường là Võ Đang Thất Kiếm, há có lý nào khiếp sợ địch ?
Bọn Thiên Liên chân nhân vừa định liều mạng thì đột nhiên có tiếng niệm phật hiệu như sấm rền bên tai:
- A di đà Phật, rốt cuộc thí chủ là vị cao nhân nào ?
Thân Chính Nghĩa nhìn qua Đại Thống thượng nhân và nói:
- Đại hòa thượng, tại hạ là Thân Chính Nghĩa.
Đại Thống thượng nhân vận mục lực quan sát Thân Chính Nghĩa từ đầu đến chân một lượt rồi nói:
- Theo lão nạp biết, đương kim võ lâm chỉ có hai người đạt được

trình độ kiếm thuật này.
Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:
- Xin đại hòa thượng chỉ giáo !
Đại Thống thượng nhân nói:
- Không dám, một vị là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam, một vị là La Sát phu nhân Bạch Như Băng.
Thân Chính Nghĩa nói:
- Đại hòa thượng thấy trình độ kiếm thuật của tại hạ cũng được như vậy nên sinh lòng hoài nghi chăng ?
Đại Thống thượng nhân nói:
- Không phải vậy, lão nạp chỉ muốn thỉnh giáo ...
- Không dám !
Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:
- Vậy thì từ này về sau đại hòa thượng biết có thêm một người, đó là Thân Chính Nghĩa này vậy ?
Đại Thống thượng nhân chau mày nói:
- Xin thí chủ cho biết danh tánh thật ?
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Đại hòa thượng là cao tăng đắc đạo, xin cho biết chữ “Thật” này giải thích thế nào ?
Đại Thống thượng nhân khẽ nhiệm phật hiệu rồi nói:
- Đa tạ thí chủ, lão nạp không hỏi nữa !
Thân Chính Nghĩa nhìn sang Thiên Nguyên chân nhân và mỉm cười, nói:
- Đạo trưởng, bây giờ triệt binh vẫn còn kịp đấy !
Thiên Nguyên chân nhân nhăn mặt, râu tóc lay động, lão nói:
- Bần đạo tuân mệnh triệt hồi ngũ kiếm nhưng đích thân bần đạo phải lãnh giáo tuyệt học của thí chủ !
Nói đoạn, lão phất tay một cái, ngũ kiếm lập tức lui ra sau, còn bản thân lão sải bước đến trước.
Đột nhiên nghe Đại Thống thượng nhân nói:
- A di đà Phật, bần tăng nguyện giúp đạo hữu một tay.
Thiên Nguyên chân nhân chưa có phản ứng thì Kiều Thiên Dân đã lên tiếng:
- Kiều mỗ cũng nguyện góp chút lực mọn.
Nói đoạn, lão cũng bước lên ngang hàng với Thiên Nguyên chân nhân và Đại Thống thượng nhân.
Thiên Nguyên chân nhân hơi run người nhưng lão không nói gì. Lão thừa biết đây là hành động mất mặt, dù thắng cũng không uy vũ, nhưng lão cũng thừa biết, nếu không có Đại Thống thượng nhân và

Kiều Thiên Dân giúp sức thì e rằng khó lòng địch lại đối phương.
Thân Chính Nghĩa song mục lộ hàn quang, chàng mỉm cười, nói:
- Thủ tọa La Hán Đường của Thiếu Lâm, chủ trì Thượng Thanh Cung của Võ Đang, lại thêm đại cốc chủ của Bất Quy Cốc, điều này quả thật là xưa nay chưa từng có, Thân Chính Nghĩa này làm sao may mắn thoát nạn được ?
Chàng tra kiếm vào vỏ, đưa qua một bên và nói:
- Mời vị bằng hữu kia thu lại binh khí, tuy chưa dùng nhưng tại hạ cũng xin đa tạ.
Bạch y hán tử bước ra nhận lấy kiếm rồi cũng vội vàng lui ra sau:
- Chợt nghe Diệp Thiên Tường nói:
- Thân bằng hữu, bây giờ thì cần đến tại hạ rồi chứ ?
Thân Chính Nghĩa chau mày nói:
- Sao các hạ lại thích quản vào chuyện người khác như vậy ?
Diệp Thiên Tường nhún vai, nói:
- Trời sinh ra tính khí như vậy, tại hạ muốn thay đổi nhưng đổi không được thì biết làm thế nào ?
Thân Chính Nghĩa hỏi:
- Trước đây đã từng nếm mùi đau khổ chưa ?
Diệp Thiên Tường lắc đầu, nói:
- Kể ra cũng may mắn nên chưa từng nếm mùi đau khổ.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Vậy thì lần này các hạ chẳng những phải nếm mùi đau khổ mà còn sẽ rất hối hận, không chừng lần này cũng có thể thay đổi tính khí của các hạ.
Diệp Thiên Tường thản nhiên nói:
- Mong là như vậy !
Chợt nghe Kiều Thiên Dân nói:
- Tiểu bằng hữu còn trẻ tuổi, chớ có bốc đồng trong nhất thời như vậy.
Diệp Thiên Tường cười cười, nói:
- Vì nghĩa mà chết còn hơn rụt đầu, đứng một bên nhìn chuyện bất bình, sống như thế chẳng thừa lắm ư ?
Kiều Thiên Dân hơi biến sắc, lão nói:
- Vị Thân bằng hữu này nói rất đúng, tiểu bằng hữu ngươi sẽ hối hận đấy.
Diệp Thiên Tường nói:
- Đó là chuyện của tại hạ, không phiền đại cốc chủ lo lắng.
Kiều Thiên Dân gượng cười, nói:
- Đã vậy thì lão khiếu không tiện nói gì nữa, chỉ có điều tiểu bằng

hữu còn trẻ tuổi, tiền đồ sán lạn mà lại làm chuyện bất trí không đáng như vậy, khiến người ta khó tránh khỏi lấy làm tiếc cho tiểu bằng hữu.
- Cái gì gọi là bất trí, là không đáng ?
Diệp Thiên Tường bật cười, nói:
- Lẽ nào thấy chuyện bất bình, rụt cổ đứng một bên mới là có trí, mới là đáng làm ?
Kiều Thiên Dân tái mặt, lão gượng cười, nói:
- Tấm lòng của tiểu bằng hữu khiến người ta khâm phục.
Thân Chính Nghĩa xen vào:
- Đích thị là không tầm thường, hạng thiếu niên tuấn dũng thế này thật khó gặp, tại hạ phải kết giao bằng hữu mới được !
Chàng nhìn qua bọn Thiên Nguyên chân nhân rồi nói:
- Mời ba vị ban chiêu.
Kiều Thiên Dân cười nhạt, nói:
- Thượng nhân, chân nhân, Kiều mỗ lên trước đây.
Nói đoạn, lão tung người lướt tới, đơn chưởng phất ra, nhằm vỗ vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai trái Thân Chính Nghĩa.
Thân Chính Nghĩa đứng yên bất động, mắt chăm chú nhìn Đại Thống thượng nhân và Thiên Nguyên chân nhân.
Quả nhiên, sự lợi hại là ở hai lão này, Đại Thống thượng nhân phất tay áo rộng thi triển Phục Hổ Thần Quyền của Thiếu Lâm, Thiên Nguyên chân nhân thi triển Thái Thanh Cương Khí của Võ Đang.
Thân Chính Nghĩa xuất hữu chưởng nghênh tiếp, "binh !" một tiếng, kình khí bắn ra tứ phía, Đại Thống thượng nhân và Thiên Nguyên chân nhân lui một bước, cả hai đều biến sắc.
Thân hình Thân Chính Nghĩa chỉ hơi lắc lư và chàng mượn thế lắc lư đó né tránh thế trảo uy mãnh của Kiều Thiên Dân, đồng thời xuất chỉ điểm vào giữa lòng bàn tay của lão.
Kiều Thiên Dân kinh hãi vội quay người tránh né, đáng tiếc là Thân Chính Nghĩa đã nhanh hơn lão, tả thủ của chàng cũng xuất ra chụp vào mạch môn của lão.
Kiều Thiên Dân kêu "hự" một tiếng, vội rụt tay lại và tung người ra sau.
Diệp Thiên Tường lắc đầu thở dài, nói:
- Xem ra tại hạ lại không cần chọc tay vào rồi !
Chỉ hai chiêu mà suýt làm nhục đại cốc chủ Bất Quy Cốc và đẩy lui thủ tọa La Hán Đường của Thiếu Lâm, chủ trì Thượng Thanh Cung của Võ Đang, chuyện này không thể không coi là đại sự kinh động võ lâm.

Thử hỏi ba vị cao nhân kia còn mặt mũi nào nữa chứ ?
Đại Thống thượng nhân cất giọng run run niệm phật hiệu.
- A di đà Phật, công lực của thí chủ thật kinh thế hãi tục.
Lời vừa dứt thì ba lão lại liên thủ xông lên.
Thân Chính Nghĩa cười cười và vung song chưởng, bóng người hợp rồi phân, Thân Chính Nghĩa buông tay đứng thản nhiên.
Ba vị cao nhân cũng sánh vai đứng một nơi, thân hình đều run bần bật, sắc diện xám xịt như tro, trước ngực tăng bào của Đại Thống có một lỗ thủng thấp thoáng có thể thấy da thịt, bên sườn trái của Thiên Nguyên chân nhân còn in rành rành dấu chưởng.
Còn trên người Kiều Thiên Dân đã có máu tươi xuất hiện, hổ khẩu tay phải của lão bị rách toạt.
Lúc này trong tửu quán im lạang như tờ, im lặng đến độ có thể nghe tiếng kim rơi và nghe tiếng đập của tim.
Đột nhiên thấy Đại Thống thượng nhân nhướng cao đôi mày bạc, song mục xạ tinh quang.
Thân Chính Nghĩa kịp thời khai khẩu:
- Nếu tại hạ thêm một phần lực thì ngực đại hòa thượng đã bị thủng, sườn đạo trưởng đã vỡ, tay phải đại cốc chủ đã tàn phế, hai trong ba vị phải nằm xuống nơi này, lẽ nào đại hòa thượng không biết ?
Đại Thống thượng nhân buông một tiếng thở dài rồi nói:
- Ngày sau các môn phái sẽ tự dựa vào sức mình mà tìm Hạ Hầu Lam, tuyệt không quấy rầy thí chủ nữa, bần tăng xin đa tạ ân đức hạ thủ lưu tình này.
Nói đoạn, lão chấp tay cúi chào rồi quay người bước ra khỏi tửu quán. Các tăng nhân của Thiếu Lâm cũng lập tức đi theo, Thiên Nguyên chân nhân nhìn Thân Chính Nghĩa một lúc rồi cũng quay người cất bước mà chẳng nói một câu. Chớp mát, chỉ còn lại ba vị cốc chủ của Bất Quy Cốc.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Đại cốc chủ, tại hạ không có ý khiêu khích ly gián và cũng không dám ngậm máu phun sau lưng người, nhưng đại cốc chủ nên biết rõ dụng tâm của các môn phái, tại hạ cho rằng đại cốc chủ có thể soái lãnh kiếm thủ trở về Bất Quy Cốc an hưởng tuổi già rồi đấy !
Kiều Thiên Dân không nói một lời, lão quay người soái lãnh nhân thủ mà đi. Quần hào cũng chẳng còn lòng dạ nào để uống rượu nữa, thoáng chốc đã đi sạch khỏi tửu quán.
Chỉ có Diệp Thiên Tường là bất động, đứng nhìn Thân Chính Nghĩa đến độ xuất thần.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:

- Các hạ, trên mặt tại hạ có hoa chăng ?
Diệp Thiên Tường nói:
- Các hạ khiến tại hạ bái phục sát đất.
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Vậy hai chúng ta ngồi xuống đây nói chuyện nhé !
Nói đoạn, chàng quay người bước đến ngồi vào một bàn còn ngay ngắn.
Diệp Thiên Tường do dự một lát rồi cũng bước lại ngồi.
Thân Chính Nghĩa quay vào trong và lớn tiếng gọi:
- Tiểu nhị, không có chuyện gì nữa, ngươi có thể ra được rồi đấy !
Một lát sau mới có một tên run run bước ra, sắc diện nhợt nhạt vì kinh hãi, hắn bước đến gần bọn Thân Chính Nghĩa rồi khom người chờ lệnh mà không dám nói gì.
Thân Chính Nghĩa lấy một đỉnh bạc đặt lên bàn rồi nói:
- Đây là tiền bồi thường tổn thất, phần còn thừa cho luôn ngươi, bây giờ hãy mang ra một ít rượu và thức ăn, lát nữa tính sau.
Tiểu nhị nhận đỉnh bạc, tạ Ơn rồi quay người đi vào trong.
Diệp Thiên Tường chăm chú nhìn Thân Chính Nghĩa rồi hỏi:
- Các hạ không phải là bằng hữu của Hạ Hầu Lam thật à ?
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Phải thì sao, không phải thì sao ?
Diệp Thiên Tường nói:
- Nếu không phải thì tại hạ kết giao bằng hữu với các hạ.
Thân Chính Nghĩa nói:
- Nếu phải thì các hạ sẽ phất tay áo mà đi, hoặc cũng muốn bạt kiếm nói chuyện với tại hạ, đúng không ?
Diệp Thiên Tường lắc đầu, nói:
- Phất tay áo mà đi ư ? Tại hạ không nỡ bỏ cuộc rượu này, còn bạt kiếm nói chuyện thì tại hạ chỉ có thể phát xuất bảy đóa hoa kiếm, tuyệt không phải là đối thủ của các hạ.
Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên nói:
- Các hạ có thể phát xuất bảy đóa hoa kiếm ?
Diệp Thiên Tường gật đầu, nói:
- Không sai, các hạ xem thường người ta như thế sao ?
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Các hạ thừa biết, tại hạ không phải là hạng người như vậy, tại hạ cảm thấy rất khâm phục một người trẻ tuổi như các hạ mà có trình độ kiếm thuật cao thâm như vậy thôi.
Diệp Thiên Tường hơi đỏ mặt, chàng nói:
- Thực ra điều đó cũng chẳng có gì, trong nhà tại hạ còn có người có

thể phát xuất bảy đóa hoa kiếm.
Thân Chính Nghĩa “à” một tiếng rồi hỏi lại:
- Ai vậy ?
- Là tỉ tỉ của tại hạ.
- Nói vậy sở học của các hạ là gia truyền ?
- Không sai, hai chị em tại hạ đều là đồ đệ của gia phụ.
- Các hạ cầm một chiếc đũa lên đi.
Diệp Thiên Tường ngạc nhiên hỏi:
- Các hạ muốn làm gì ?
Thân Chính Nghĩa nói:
- Cứ cầm lên rồi hãy nói !
Diệp Thiên Tường đầy vẻ nghi hoặc trên mặt, chàng do dự một lúc rồi cầm lấy một chiếc đũa.
Thân Chính Nghĩa nói:
- Hãy tùy tiện diễn một thức kiếm pháp gia truyền cho tại hạ xem thử.
Diệp Thiên Tường kinh ngạc nói:
- Ý của các hạ là ...
Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:
- Diễn xong rồi hãy nói !
Diệp Thiên Tường lại do dự nhưng cuối cùng cũng trầm hữu thủ, dùng chiếc đũa thay kiếm, khẽ vạch một đường từ từ theo hình bán nguyệt.
Song mục Thân Chính Nghĩa lấp lánh dị quang. Chàng bật cười, nói:
- Đủ rồi “Lôi Đình Bát Thức”, đó là thức khởi đầu đúng không ?
Diệp Thiên Tường kinh ngạc vội nói:
- Các hạ biết ...
Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói:
- Không sai, các hạ còn trẻ tuổi mà đã học thói lừa dối người rồi.
Diệp Thiên Tường ngạc nhiên lắc đầu, nói:
- Tại hạ đâu có lừa dối các hạ, đây đích thực là sở học gia truyền.
Thân Chính Nghĩa cũng lắc đầu, nói:
- Tại hạ không nói võ công, tại hạ nói là danh tánh của các hạ đấy !
Diệp Thiên Tường kinh ngạc hỏi lại:
- Danh tánh của tại hạ ?
Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói:
- Không sai, danh tánh của các hạ có vấn đề, các hạ không phải là họ Diệp.
Diệp Thiên Tường đỏ mặt, chàng vừa định nói thì Thân Chính Nghĩa khoát tay, nói trước:
- Nghe tại hạ nói xong đã.

Lúc này tiểu nhị mang rượu và thức ăn lên, Thân Chính Nghĩa đành dừng lại giây lát, chàng lấy bình rượu rót ra hai chén, sau đó nâng chén nói:
- Nào, tại hạ kính các hạ một chén trước !
Diệp Thiên Tường cầm chén rượu mà lòng bất an, trong khi đó Thân Chính Nghĩa đã ngửa cô uống cạn, chàng đặt chúng xuống bàn rồi mới nói:
- Ở một nơi xa xôi giữa bạch sơn hắc thủy, có một tòa Tị Trần Sơn Trang, trang chủ họ Hoa, kêu bằng Hoa Tử Mỹ, mỹ hiệu là Thần Châu Nhất Kiếm, các hạ có biết không ?
Diệp Thiên Tường gật đầu, nhưng sắc diện bất giác đỏ bừng lên.
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói tiếp:
- Các hạ là vị nào trong Tị Trần Sơn Trang ?
Diệp Thiên Tường thở dài, nói:
- Tại hạ là tiểu nhi tử của lão nhân gia !
Thân Chính Nghĩa nói:
- Vậy cũng phải là họa Hoa rồi, xin hỏi mỹ danh của các hạ ?
Diệp Thiên Tường nói:
- Tại hạ Hoa Ngọc.
Thân Chính Nghĩa bật cười, nói:
- Thế mới phải, quả nhiên là người như tên gọi, nào, uống thêm một chén nữa nhé ?
Chàng lại rót đầy hai chén, cả hai cùng nâng chén mời rồi uống cạn.
Thân Chính Nghĩa nói:
- Trở lại chuyện vừa rồi nhé, các hạ không phất tay áo mà đi, không bạt kiếm nói chuyện thì các hạ làm thế nào ?
Hoa Ngọc nói:
- Tại hạ càng muốn kết giao bằng hữu với các hạ.
Thân Chính Nghĩa “à” một tiếng rồi nói:
- Điều này thật bất ngờ đối với tại hạ, mọi người đều coi tại hạ là công địch của võ lâm, xem tại hạ như độc xà, hoặc đánh hoặc tránh né còn không kịp, vậy mà các hạ lại muốn kết giao bằng hữu với bằng hữu của Hạ Hầu Lam, có lý do gì không ?
Hoa Ngọc gật đầu, nói:
- Có, chỉ một câu thôi, tại hạ không cho rằng Hạ Hầu Lam là một ác ma.
Thân Chính Nghĩa hỏi:
- Thế các hạ cho rằng hắn là.. Hoa Ngọc nói:
- Là một vị kỳ tài cái thế, đầu đội trời chân đạp đất, hiệp cốt nhu trường, kiếm đảm cầm tâm.

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, mỉm cười, nói:
- Các hạ là người thứ ba cho rằng hắn là người tốt, chỉ đáng tiếc là vẫn còn quá ít.
- Người thứ ba ?
- Đúng thế, một người là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam, một người là tại hạ, một là các hạ ...
- Cái gì, Hạ Hầu Lam đã có hồng nhan tri kỷ rồi à ?
- Không sai, thế nào ?
- Không có gì, tại hạ chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi !
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Kết giao bằng hữu quý ở chỗ thật lòng, tại hạ hy vọng các hạ không lừa dối tại hạ lần thứ hai.
Hoa Ngọc đỏ mặt, chàng nói:
- Việc gì tại hạ phải lừa dối các hạ chứ ? Được rồi, tại hạ nói nhé ...
Chàng ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Tỉ tỉ của tại hạ kêu bằng Hoa Anh, cô ta ...
Thân Chính Nghĩa chau mày, nói:
- Tại hạ hiểu rồi, đừng nói nữa.
Hoa Ngọc nói:
- Nhưng bây giờ làm thế nào ?
Thân Chính Nghĩa hỏi lại:
- Làm thế nào cái gì ?
Hoa Ngọc nói:
- Chuyện Hạ Hầu Lam đã có ...
Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Sau khi trở về các hạ hãy khuyên tỉ tỉ của mình rằng Hạ Hầu Lam bây giờ đã không còn là Hạ Hầu Lam trước đây nữa.
- Tại hạ biết, toàn bộ công lực của hắn đã mất, bây giờ đã là một phế nhân.
- Không sai, một phế nhân thì có gì đáng để xiêu lòng chứ ?
- Các hạ không biết đấy thôi, tỉ tỉ của tại hạ là một người rất cố chấp.
- Cô ta cũng biết Hạ Hầu Lam đã là phế nhân rồi chứ ?
Hoa Ngọc lắc đầu, nói:
- Cô ta còn chưa biết.
Thân Chính Nghĩa nói:
- Thế thì tốt, các hạ trở về nói với cô ta một câu như trên.
Hoa Ngọc nói:
- Tại hạ không thể trở về, một khi về là không ra ngoài được nữa.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Tại hạ hiểu rồi, các hạ trốn ra ngoài phải không ?

Hoa Ngọc gật đầu, sắc diện lại bất giác ửng đỏ.
Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Vậy thì phiền phức rồi.
Hoa Ngọc tiếp lời:
- Không chừng tại hạ chẳng cần về mà vẫn có thể gặp tỉ tỉ của tại hạ, bởi lẽ nhất định gia phụ sẽ phái tỉ tỉ ra ngoài tìm bắt tại hạ về.
Thân Chính Nghĩa thản nhiên cười và nói:
- Vậy thì sợ rằng cô ta cũng sắp đến đây rồi !
Hoa Ngọc kinh ngạc hỏi:
- Sao các hạ biết ?
Thân Chính Nghĩa chậm rãi nói:
- Nhất định cô ta cũng nghe nói Hạ Hầu Lam xuất hiện ở vùng này, đã như vậy thì có lý nào cô ta lại không đến ?
Hoa Ngọc lập tức cảm thấy bất an, chàng vội vàng nhìn ra ngoài và nói:
- Thế này thì chết đi được, tại hạ tuyệt không thể để cô ta bắt gặp.
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Ngươi rất sợ cô ta, đúng không ?
Hoa Ngọc lắc đầu, nói:
- Tại hạ không sợ tỉ tỉ, chỉ sợ nhũ nương kiêm tổng quản thôi, các hạ không biết đấy, võ học của vị lão bà này chẳng kém gia phụ bao nhiêu, tính khí lại rất hung dữ.
Thân Chính Nghĩa “à” một tiếng, rồi nói:
- Tất phải là một vị tiền bối dị nhân.
Hoa Ngọc gật đầu, nói:
- Một chút cũng không sai, bà ta kêu bằng Sa Ngũ Nương, năm xưa có ngoại hiệu là ...
Song mục của Thân Chính Nghĩa lấp lánh dị quang, chàng cướp lời nói:
- Lãnh Diện Từ Tâm Dạ Xoa đúng không ?
Hoa Ngọc vội gật đầu, nói:
- Đúng, là bà ta, các hạ nghe ngoại hiệu là biết bà ta đáng sợ ngần nào rồi.
Thân Chính Nghĩa gật đầu nói:
- Bà ta đích thị là một nhân vật đáng sợ, nhưng mọi người đều không để ý đến trái tim nhân từ của bà ta.
Chàng lắc đầu, nói tiếp:
- Không ngờ vị tiền bối dị nhân này lại ẩn thân ở Tị Trần Sơn Trang.
Hoa Ngọc nói:
- Đó là vì năm xưa gia phụ cứu bà ta ...

Bỗng nhiên chàng ngừng lại, vẻ mặt đầy ngạc nhiên, chàng nói tiếp:
- Sao các hạ lại biết nhiều chuyện như thế ?
Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:
- Điều đó có gì kỳ lạ đầu, tại hạ vốn là người võ lâm, chẳng qua là kiến văn nhiều hơn người khác một chút thôi.
Hoa Ngọc trầm ngâm một lát rồi nói:
- Xin cho phép tại hạ nói thẳng, ba chữ Thân Chính Nghĩa này ...
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Chưa từng nghe phải không ?
Hoa Ngọc gật đầu, sắc diện lại ửng đỏ.
Thân Chính Nghĩa nói:
- Từ bây giờ trở đi, các hạ biết trong võ lâm có một Thân Chính Nghĩa cũng không muộn.
Hoa Ngọc nói:
- Vừa rồi tại hạ nghe lão hòa thượng nói rằng ba chữ này không phải là tên họ thật của các hạ ?
- Đó là lão ta nói !
- Vừa rồi tại hạ cũng nghe các hạ nói, kết giao bằng hữu quý ở chỗ thật lòng ?
- Quả nhiên là lợi hại, được, tại hạ cũng không ngại cho các hạ biết, ba chữ Thân Chính Nghĩa đó đích thị không phải danh tánh thật của tại hạ.
Hoa Ngọc vội hỏi:
- Vậy danh tánh thật của các hạ là ...
Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Tại hạ có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, nhưng tại hạ bảo đảm với các hạ rằng, một ngày nào đó nhất định sẽ cho các hạ biết, được chứ ?
Vẻ thất vọng thoáng hiện trên mặt Hoa Ngọc, chàng nói:
- Nỗi khổ tâm gì, phải chờ đến khi nào ?
Thân Chính Nghĩa nói:
- Nỗi khổ tâm là chính nghĩa khó vực dậy, còn chờ thì phải chờ đến khi nào chính nghĩa được vực dậy.
Hoa Ngọc ngẩn người giây lát rồi nói:
- Tại hạ hiểu rồi, chẳng trách tại hạ lấy tên là Thân Chính Nghĩa !
Thân Chính Nghĩa nói:
- Các hạ hiểu được thì tốt, bây giờ tại hạ nói cho các hạ biết một chuyện, nếu gặp phải Hạ Hầu Lam ở vùng này thì ngàn vạn lần chớ tiếp cận với hắn.
Hoa Ngọc ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao ?

Thân Chính Nghĩa nói:
- Vì đó là kẻ giả mạo, là oan gia đối đầu của Hạ Hầu Lam.
Tiếp đó chàng thuật lại một lượt tiền nhân và hậu quả của sự việc.
Hoa Ngọc nghe xong thì chau mày nói:
- Thì ra là có chuyện như vậy, nói thế là các hạ đến đây để tìm Kim Ngọc Dung ?
Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói:
- Đó là mục đích thứ nhất, mục đích thứ hai là tại hạ phải nhờ vị hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam, ngăn chặn cô ta kịp thời để cô ta khỏi trả lại nửa trang Tàng Chân Đồ.
Hoa Ngọc nói:
- Tối qua tại hạ gặp một vị cô nương trên đường đi, không biết có phải ...
Thân Chính Nghĩa "à" một tiếng rồi nói:
- Tướng mạo của vị cô nương đó như thế nào ?
- Toàn thân mặc hồng y, người xinh đẹp nhưng hơi lạnh lùng.
- Các hạ gặp cô ta ở nơi nào ?
- Tại Câu Cốc !
- Tại Câu Cốc ? Nói vậy, nếu cô ta định đến nơi này thì cũng đã đến từ lâu rồi.
Hoa Ngọc hỏi:
- Có phải cô ta không ?
Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói:
- Có lẽ là phải, các hạ gặp cô ta trong trường hợp nào ?
Hoa Ngọc đỏ mặt, chàng nói:
- Trong một khách điếm, tại hạ để ý nhìn cô ta hơn một lần.
ngừng một lát, chàng nói tiếp:
- Khi đó cô ta đang nói chuyện với một vị cô nương khác.
Thân Chính Nghĩa rùng mình, chàng vội hỏi:
- Nói chuyện với một vị cô nương khác ? Vị cô nương đó như thế nào ?
Hoa Ngọc ngạc nhiên trước thái độ của Thân Chính Nghĩa, chàng nói:
- Là một cô nương mặc bạch y, tướng mạo thanh tú.
Song mục Thân Chính Nghĩa đột hiện hàn quang, chàng nói:
- Đó phải là Đồng cô nương rồi, không ngờ ta vẫn chậm một bước.
Hoa Ngọc dậm chân than trời:
- Thế thì hỏng bét, chỉ hận là đương thời tại hạ không biết.
Thân Chính Nghĩa đã bình tĩnh trở lại, chàng hỏi:
- Lúc đó còn có người nào bên cạnh không ?

Hoa Ngọc lắc đầu, nói:
- Tại hạ không thấy một người nào khác.
Thân Chính Nghĩa gật gật đầu, nói:
- Chuyện đó tất phải không có người nào khác.
Bỗng nhiên chàng nhìn ra ngoài cửa và nói tiếp:
- Có lẽ tỉ tỉ của các hạ đến đấy !
Hoa Ngọc kinh hãi, vội nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy có hai người đang đi về phía tửu quán, đó là một hắc y thiếu nữ xinh đẹp và một vị hắc y lão phụ nhân hơi gầy.
Hoa Ngọc thất kinh vội nói:
- Đúng là xá tỉ và lão bà hung dữ đó rồi, tại hạ phải trốn mới được.
Nói đoạn, chàng đứng bật dậy và định trốn vào sau bức màn của tửu quán.
Nhưng đáng tiếc đã quá muộn, chàng vừa đúng lên thì đã nghe một giọng lanh lảnh từ ngoài truyền vào:
- Đệ đệ đứng lại !
Hoa Ngọc rùng mình, nhất thời không dám động đậy, chàng gượng cười, nói:
- Thế này là bi thảm rồi.
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Đừng lo, tại hạ sẽ ứng phó thay các hạ !
Chàng vừa dứt lời thì hắc y thiếu nữ và hắc y lão phụ nhân đã vào tới nơi.
Hắc y thiếu nữ trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Hoa Ngọc, đôi mắt long lanh như làn thu thủy nhưng cũng sắc lạnh như đao.
Hoa Ngọc đầy vẻ khiếp sợ, chàng nói:
- Tỉ tỉ, sao lại đi cùng ...
Hắc y thiếu nữ cười nhạt, nói:
- Điều đó phải hỏi ngươi đấy.
Hoa Ngọc cúi đầu không nói gì. Hắc y thiếu nữ đưa tay lôi chàng và nói:
- Đi thôi, phụ thân bảo ngươi phải lập tức trở về.
Hoa Ngọc nhìn qua Thân Chính Nghĩa và nháy mắt cầu cứu.
Thân Chính Nghĩa thản nhiên cười cười rồi nói:
- Phụ mẫu còn thì không được đi xa, đừng để lệnh tôn lo lắng, lệnh tỉ đã vượt thiên lý xa xôi đến đây tìm thì các hạ nên trở về thôi.
Hoa Ngọc không ngờ Thân Chính Nghĩa lại nói như vậy, chàng ngạc nhiên nói:
- Sao các hạ ...
Chợt nghe hắc y lão phụ nhân khai khẩu:

- Ngọc nhi, người này là ...
Hoa Ngọc vội nói:
- Là hảo bằng hữu mới kết giao của Ngọc nhi, hắn cũng là bằng hữu của Hạ Hầu Lam, công lực của hắn rất cao, ngay cả thủ tọa La Hán Đường của Thiếu Lâm cũng ...
Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:
- Các hạ, đủ rồi, nam tử hán đại trượng phu chớ lẻo mép như thế.
Hoa Ngọc gượng cười rồi bế khẩu.
Hắc y lão phụ nhân lạnh lùng nói:
- Ngọc nhi, nói tiếp đi !
Hoa Ngọc nhăn mày nhíu mặt, chàng nói:
- Sa nương, người chớ ...
Hắc y lão phụ nhân này có diện mạo khá xấu xí, da mặt ngăm đen, trông rất hãi người, đây chính là vị Lãnh Diện Từ Tâm Dạ Xoa Sa Ngũ Nương.
Bà ta lạnh lùng cắt lời, nói:
- Ngọc nhi, ngươi nghe ta hay nghe hắn ?
Hoa Ngọc chẳng biết làm thế nào nên nhìn qua Thân Chính Nghĩa.
Thân Chính Nghĩa khẽ nhún vai, mỉm cười rồi nói:
- Tại hạ cũng không muốn gây thêm phiền phức cho các hạ, nói đi.
Hoa Ngọc bèn thuật lại một lượt chuyện Thân Chính Nghĩa lộ chút thần uy trước võ lâm quần hùng vừa rồi.
Nghe xong, Sa Ngũ Nương và hắc y thiếu nữ đều kinh ngạc, bất giác hắc y thiếu nữ lại chăm chú nhìn Thân Chính Nghĩa, nhìn đến độ không chớp mắt.
Sa Ngũ Nương cũng quan sát Thân Chính Nghĩa một lúc rồi nói:
- Không ngờ ngươi có thân thủ cao cường như vậy, Ngọc nhi, ngươi kết giao với vị bằng hữu này cũng được đấy.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Trong mắt của Sa tiền bối, những điều đó không đang để cười.
Song mục Sa Ngũ Nương lấp lánh hàn quang, bà ta hỏi:
- Ngươi biết lão thân ta à ?
Thân Chính Nghĩa chỉ Hoa Ngọc và nói:
- Vừa rồi chẳng phải hắn gọi tiền bối là Sa nương đó sao ?
Sa Ngũ Nương thu lại thần uy, bà vừa gật đầu thì chợt nghe Hoa Ngọc nói:
- Sa nương, đừng nghe hắn, hắn chẳng những biết Sa nương mà còn biết ...
Thân Chính Nghĩa chau mày nói:
- Lại nữa rồi.

Hoa Ngọc vội vàng bế khẩu, cúi đầu.
Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Không kịp rồi, đừng chọc Sa tiền bối nổi giận, nói tiếp đi.
Hoa Ngọc đỏ mặt, chàng ngẩng đầu lên và nói tiếp:
- Hắn còn biết Tị Trần Sơn Trang, biết gia phụ và còn nhận biết Lôi Đình Bát Thức.
Sa Ngũ Nương hỏi:
- Hắn ta nói thế nào ?
Hoa Ngọc nói:
- Hắn nói mọi người đều sợ Sa nương nhưng lại không để ý đến trái tim nhân từ của người.
Trên mặt Sa Ngũ Nương thoáng hiện một chút tươi cười, nhưng lập tức vẻ lạnh lùng bao phủ trở lại, bà nói:
- Không cần hắn nói tốt cho ta.
Bà nhìn qua Thân Chính Nghĩa rồi nói tiếp:
- Tiểu tử, sao ngươi biết nhiều như vậy ?
Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:
- Tiền bối, kiến văn nhiều hơn người một chút, không phải là điều sai trái đấy chứ?
Sa Ngũ Nương lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói:
- Ngươi rất biết nói chuyện, biết về lão thân cũng chẳng có ít, biết về Tị Trần Sơn Trang cũng chẳng sao, nhưng vừa nhìn mà có thể nhận ra Lôi Đình Bát Thức, và có thể phát xuất chín đóa hoa kiếm thì tuyệt không phải chuyện đơn giản.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Tiền bối, đã biết Thần Châu Nhất Kiếm thì tại sao lại không biết Lôi Đình Bát Thức ?
Còn người phát xuất được chín đóa hoa kiếm thì e rằng không phải chỉ có một mình tại hạ.
Sa Ngũ Nương nói:
- Nói không sai, tiểu tử, lão thân chưa thỉnh giáo.
- Không dám !
Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:
- Tại hạ kêu bằng Thân Chính Nghĩa.
Sa Ngũ Nương chau mày, bà trầm ngâm một lúc rồi lẩm bẩm tự nói:
- Thân Chính Nghĩa ?
Hoa Ngọc máy môi định nói nhưng lại thôi.
Sa Ngũ Nương không để ý, nhưng hắc y thiếu nữ lại phát hiện được, nàng hỏi:
- Đệ đệ, ngươi muốn nói gì phải không ?

Hoa Ngọc vội nói:
- Không có gì, không có gì.
Hắc y thiếu nữ chau mày nói:
- Ngươi càng lúc càng to gan đấy !
Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Xem ra các hạ làm hỏng chuyện thật rồi.
Hoa Ngọc gượng cười, nói:
- Tỉ tỉ, đó không phải là danh tánh thật của hắn.
Hắc y thiếu nữ "à" một tiếng rồi đưa mắt nhìn sang Thân Chính Nghĩa.
Sa Ngũ Nương liền nói:
- Thảo nào ta nghe ba chữ này quá xa lạ, tiểu tử, vậy danh tánh thật của ngươi là gì ?
Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Xin tiền bối lượng thứ, tại hạ hiện có nỗi khổ tâm nên không thể nói được.
Sa Ngũ Nương trừng mắt hỏi:
- Thế nào ? Ngươi kết giao bằng hữu với Ngọc nhi mà ngay cả danh tánh thật cũng không chịu nói cho hắn biết, như vậy là ngươi có ý gì ?
Thân Chính Nghĩa nói:
- Tiền bối, vị bằng hữu mới kết giao của tại hạ đã biết lý do tại sao.
Sa Ngũ Nương nìn qua Hoa Ngọc và hỏi:
- Ngọc nhi, tại sao ?
Hoa Ngọc nói:
- Sa nương không nghe ba chữ Thân Chính Nghĩa sao ? Hắn nói hiện nay chính nghĩa chưa vực dậy được.
Sa Ngũ Nương cắt lời, nói:
- Vực chính nghĩa ?
Hoa Ngọc tiếp lời:
- Trên đường đi, Sa nương có nghe chuyện liên quan đến Hạ Hầu Lam không ? Hắn là bằng hữu của Hạ Hầu Lam, hắn vực chính nghĩa cho chuyện này, bây giờ ...
Sa Ngũ Nương nói:
- Võ lâm đều chỉ Hạ Hầu Lam là kẻ gây ra mọi chuyện, còn có gì ...
Thân Chính Nghĩa xen vào:
- Tiền bối cũng cho rằng Hạ Hầu Lam là một ác ma chăng ?
Sa Ngũ Nương nói:
- Theo ta thấy thì hắn cũng giống y lão thân ta, chẳng qua là phải ma danh thôi.

Thân Chính Nghĩa nói:
- Đa tạ tiền bối, vậy thì chính nghĩa này không đáng vực lắm ư ?
Sa Ngũ Nương ngớ người, rồi lập tức gật đầu, nói:
- Tiểu tử, ngươi đúng rồi, chính nghĩa này đáng vực dậy lắm, người có biết tường tận sự tình không ?
Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói:
- Vãn bối nguyện thuật lại cho lão tiền bối nghe.
Thế là chàng đem tiền nhân và hậu quả của sự việc thuật lại một lượt.
Nghe xong, thần thái của Sa Ngũ Nương thật kinh người, song mục lấp lánh hàn quang, bà nói:
- Lão thân vốn không tin Hạ Hầu Nhất Tu lại dạy ra một đồ đệ như vậy, không ngờ trong chuyện này còn có uẩn khúc, năm xưa lão thân từng từng gặp tên thất phu Kim Ngọc Dung mấy lần, đích thị là một tiểu nhân bỉ ổi vô liêm sỉ và thâm độc, lão thân cứ tưởng là hắn đã chết.
Ngừng một lát, bà nói tiếp:
- Tiểu tử, vì chuyện này, lão thân đồng ý giúp người một tay, nhưng ngươi phải nói cho lão thân biết, Hạ Hầu Lam đang ở đâu ?
Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Tiền bối, tại hạ cũng đang tìm hắn.
Sa Ngũ Nương, nói:
- Tiểu tử, đừng hòng qua mặt lão thân nhé, lão thân ta qua cầu còn nhiều hơn đường mà ngươi đã đi, nếu ngươi không biết Hạ Hầu Lam đang ở đâu thì làm sao biết kẻ xuất hiện quanh vùng này là do tên thất phu Kim Ngọc Dung giả mạo ?
Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:
- Tiền bối, trên thực tế Hạ Hầu Lam đã bị Bạch Như Băng bắt đi, vì vậy thản nhiên tại hạ ...
Sa Ngũ Nương nói:
- Lão thân cũng nghe nói chuyện này, ngươi đã là bằng hữu của hắn thì tại sao không cứu hắn ?
Thân Chính Nghĩa nói:
- Tiền bối, tại hạ cho rằng ngăn chặn không cho nửa trang Tàng Chân Đồ đó rơi vào tay Kim Ngọc Dung mới là chuyện quan trọng, tiền bối nghĩ có đúng không ?
Sa Ngũ Nương ngớ người rồi nói:
- Không sai, vậy ngươi có biết Bạch Như Băng đang ở đâu không ?
Thân Chính Nghĩa cũng lắc đầu, nói:
- Cũng không biết, tiền bối muốn tìm ...

Sa Ngũ Nương cắt lời, nói:
- Lão thân muốn tìm Bạch Như Băng để thương lượng với bà ta một chuyện.
- Tiền bối muốn thương lượng chuyện gì với Bạch Như Băng ?
- Muốn bà ta nể mặt lão thân mà giao Hạ Hầu Lam cho lão thân ?
- Tiền bối cần Hạ Hầu Lam để làm gì ?
- Đưa hắn về Tị Trần Sơn Trang hưởng phúc.
Hắc y thiếu nữ đứng bên cạnh bất giác đỏ mặt, nàng thẹn thùng cúi đầu.
Thân Chính Nghĩa "à" một tiếng rồi gật đầu, nói:
- Thì ra tiền bối định ...
Chàng đảo mắt nhìn qua hắc y thiếu nữ rồi nói tiếp:
- Tại hạ phải nói rõ trước, hảo ý của tiền bối e rằng ...
- Tiểu tử ! - Sa Ngũ Nương cắt lời, nói - Lão thân nguyện lấy danh hiệu năm xưa ra bảo đảm, chuyện này tuyệt đối là hảo ý, nếu ngươi tin tưởng lão thân.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Kính nể danh hiệu uy chấn võ lâm của tiền bối năm xưa, tại hạ cũng chẳng dám có chút hoài nghi, chỉ có điều tại hạ xin thỉnh giáo tiền bối có nắm chắc là có thể khiến Bạch Như Băng ...
Sa Ngũ Nương trừng mắt nói:
- Lão thân ta tiên lễ hậu binh, thương lượng không thành thì động thủ người khác sợ bà ta chứ lão thân tuyệt đối không sợ !
- Đã vậy thì tại hạ cũng bạo gan xin thương lượng với tiền bối một chuyện.
- Được, ngươi nói xem ?
- Chúng ta chia nhau hành sự, tiền bối cứu người, tại hạ bảo vệ võ lâm chí bảo, chẳng hay ý tiền bối ?
Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:
- Được ! Tị Trần Sơn Trang chẳng hứng thú với cái gọi là võ lâm chí bảo đó, cần là cần con người Hạ Hầu Lam, tiểu tử ngươi nói hay lắm, chúng ta nhất trí như vậy nhé.
Thân Chính Nghĩa nói:
- Vậy thì tại hạ có thể nói cho tiền bối đến một nơi.
- Nơi nào ? Để làm gì ?
- Tìm hành tung Bạch Như Băng.
- Tiểu tử, vừa rồi ngươi nói là ngươi không biết.
- Tại hạ cũng chỉ phán đoán thôi, không dám khẳng định có chắc hay không.
Sa Ngũ Nương ngạc nhiên hỏi; - Tiểu tử, nói vậy nghĩa là sao ?

Thân Chính Nghĩa chậm rãi nói:
- Tiền bối, Hạ Hầu Lam hiện đang ở trong tay Bạch Như Băng, đúng không ?
Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:
- Đó là do ngươi nói !
Thân Chính Nghĩa tiếp lời:
- Hiện giờ, quanh Mạt Lăng Quan này cũng có một Hạ Hầu Lam xuất hiện, đúng không ?
Sa Ngũ Nương lại gật đầu, nói:
- Cũng không sai, điều này mọi người đều biết.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Trên thế gian không thể có hai Hạ Hầu Lam, nếu tại hạ là Bạch Như Băng thì tại hạ sẽ hoài nghi tính chân giả của Hạ Hầu Lam trong tay mình.
Song mục Sa Ngũ Nương đột hiện hàn quang, bà gật mạnh đầu và nói:
- Không sai, tiểu tử, vậy thì Bạch Như Băng cũng sẽ phải tìm đến đây.
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Tiền bối quả nhiên cao minh, đó chính là phán đoán của tại hạ.
Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói:
- Tiểu tử, ngươi biết tâng bốc người khác lắm, tất cả đều được ngươi làm sáng tỏ rồi, lão thân ta lẽ nào không thấy ? Tiểu tử, cao minh là ngươi đây, phán đoán này ...
Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:
- Tại hạ không dám tin là tất đúng !
Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:
- Nhưng cũng chắc đúng tám chín phần mười.
Thân Chính Nghĩa gượng cười, nói:
- Tiền bối, vậy chúng ta nhất trí như thế nhé ?
Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:
- Được, Ngọc nhi, chúng ta đi thôi !
Hoa Ngọc ngớ người, chàng nói:
- Sa nương, chúng ta đi thật sao ?
Sa Ngũ Nương trừng mắt, nói:
- Thế nào, ngươi không nỡ rời vị bằng hữu mới kết giao này chăng ?
Hoa Ngọc chưa đáp lời thì Thân Chính Nghĩa đã nói:
- Hoa huynh đệ, thiên hạ không có cuộc hội ngộ nào là bất tán, nhưng tại hạ dám đoán chắc rằng, nếu để tính khí của Sa tiền bối phát lên thì mùi vị sè không dễ chịu đâu.

Hoa Ngọc bất đắc dĩ phải đứng dậy một cách miễn cưỡng.
Sa Ngũ Nương liếc nhìn Thân Chính Nghĩa và nói:
- Tiểu tử, lão thân không có tính khí hãi người như thế đâu.
Thân Chính Nghĩa thản nhiên mỉm cười, chàng cũng đứng lên và nhìn Hoa Ngọc, nói:
- Đi, các hạ, tại hạ tiễn huynh đệ ra cửa !
Nói đoạn, chàng nắm tay Hoa Ngọc định kéo đi.
Sa Ngũ Nương chăm chú nhìn lên mặt Thân Chính Nghĩa rồi bỗng nhiên nói:
- Tiểu tử, khoan đã !
Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên hỏi:
- Tiền bối còn có điều gì chỉ giáo chăng ?
Sa Ngũ Nương cười cười, nói:
- Tiểu tử, ngươi đeo mặt nạ đặc chế phải không ?
Thân Chính Nghĩa bất giác rùng mình, chàng mỉm cười, nói:
- Ai nói thế, có lẽ tiền bối trông nhầm rồi.
Sa Ngũ Nương lắc đầu cười nhạt, nói:
- Tiểu tử, lão thân tuy đã có tuổi nhưng hai mắt chưa hoa đâu, màu da trên mặt ngươi hơi khác màu da dưới mép tai, đó chẳng phải.
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Rốt cuộc thì tiền bối cũng là người cao minh.
Hoa Ngọc ngạc nhiên hỏi:
- Các hạ có đeo mặt nạ thật à ?
Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói:
- Lẽ nào nhãn lực của Sa tiền bối còn có thể sai ?
Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói:
- Tiểu tử, ngươi lại cho lão thân ta lên mây rồi !
Hoa Ngọc nói:
- Tại hạ không hỏi danh tánh thật của các hạ, nhưng có thể cho tại hạ biết ...
Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Nếu tại hạ có thể cho người khác biết diện mục thật thì việc gì phải dùng danh tánh giả ?
Hoa Ngọc còn muốn nói nữa nhưng Sa Ngũ Nương đã khoát tay nói:
- Ngọc nhi, người ta đã có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ thì đừng làm khó người ta nữa, đi thôi !
Nói đoạn, bà kéo hắc y thiếu nữ đứng lên rồi quay người cất bước.
Thân Chính Nghĩa nói:
- Các hạ, ngày khác sẽ có cơ hội đi thôi.
Chàng cũng kéo Hoa Ngọc bước theo ra ngoài cửa, đồng thời như

vô tình đưa tả thủ lên định sửa lại cổ áo.
Ngay lúc đó, đột nhiên Sa Ngũ Nương quay người lại và xuất thủ nhanh như chớp, chụp lên mặt Thân Chính Nghĩa, động tác xuất thủ nhanh đến độ kinh người. Nhưng hữu thủ của bà ta va phải tả thủ của Thân Chính Nghĩa vừa đưa lên, song thủ vừa chạm thì Sa Ngũ Nương vì chấn động phải rụt tay lại. Bà ta ngạc nhiên hỏi:
- Tiểu tử, ngươi đã biết trước à ?
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Vì vậy nên tại hạ không đa tạ tiền bối thành toàn.
Sa Ngũ Nương nói:
- Ngươi có thể đẩy lui lão thân bằng một chưởng ?
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Thực ra, phải nói đó là vận khí tốt của tại hạ.
Sa Ngũ Nương chớp chớp song mục và nói:
- Tiểu tử, ngươi là người đầu tiên có thể đẩy lui lão thân bằng một chưởng, tuy hiện tại khó phân cao thấp nhưng cũng có ngày lão thân phải ...
Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói:
- Tiền bối, không cần phải chờ đến ngày đó đâu, tại hạ sẽ tự vạch trần bản lai diện mục của mình.
Sa Ngũ Nương không nói thêm gì nữa, bà quay người và cất bước đi ra ngoài.
Thân Chính Nghĩa đưa Hoa Ngọc qua khỏi cửa rồi dừng bước đứng nhìn ba bóng người dần khuất, đoạn chàng quay vào bàn tiếp tục ăn uống.
Nhưng vừa nâng chén rượu lên thì song mục của chàng bất giác nhìn ra ngoài cửa tửu quán, sau đó thì sững sờ đến độ thộn cả người ra.
Thì ra, trên đường quan đạo đang có hai người bước đi từ hướng ngược lại, một mặc hồng y, một mặc bạch y, cả hai đều có nhan sắc diễm tuyệt.
Hồng y cô nương chính là Thượng Quang Phụng, bạch y cô nương là Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh. Sao hai vị cô nương này lại có thể gặp nhau và kết bạn mà đi như thế ?
Đột nhiên Thân Chính Nghĩa nhớ lại những điều Hoa Ngọc trông thấy ở Câu Cốc. Thì ra bạch y cô nương mà Hoa Ngọc nói không phải là Đồng Uyển Nhược, mà là vị Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh từng giận dỗi bỏ đi từ Thái Bạch Lâu này. Trong lúc chàng còn đang ngẩn người thì hai vị cô nương kia đã đi qua khỏi tửu quán. Thân Chính Nghĩa vội đứng lên, lấy một nén bạc vụn đặt xuống bàn rồi ba chân

bốn cẳng phóng ra khỏi tửu quán. Đến khi nhìn lại thì trước mặt trống không, đường quan đạo thẳng băng, chạy dài tít tắp nhưng nào thấy một bóng người ?
Thân Chính Nghĩa vừa kinh ngạc vừa khẩn trương, chàng vội gia tăng cước lực truy theo. Nhưng chẳng mấy bước thì chàng đột nhiên dừng lại, vì chàng liếc thấy một bóng hồng và một bóng trắng thấp thoáng trong một tửu quán ven đường. Chàng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên không sai, Thượng Quang Phụng và Bạch Tố Trinh đang ngồi trong tửu quán, hai người đang thầm thì nói chuyện với nhau. Xung quanh hai nàng cũng ngồi đây võ lâm hào kiệt từ các nơi kéo đến.

Hồi 24
Đạo Nghĩa Chi Giao

Thân Chính Nghĩa mỉm cười rồi kẹp tay sau lưng, ung dung bước vào tửu quá, chàng vừa bước qua cửa thì có mấy chục đôi mắt đổ dồn nhìn vào người chàng.
Điều này vốn không có gì lạ, bởi lẽ vừa rồi việc chàng khai triển thần uy đẩy lùi cao thủ Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc đã gây chấn động toàn vùng Mạt Lăng Quan này.
Có người bất giác khẽ nói:
- Xem kìa, bằng hữu của Hạ Hầu Lam đến đấy !
Lời này tuy nói rất khẽ nhưng cũng đủ cho Thượng Quan phụng và Bạch Tố Trinh nghe được, hai nàng lập tức ngưng thần mà nhìn, mục quang đầy vẻ ngạc nhiên.
Thân Chính Nghĩa giả vờ như không nghe thấy gì, chàng bước đến ngồi vào bàn đối điện với bàn của Thượng Quan Phụng và Bạch Tố Trinh, đoạn vẫy tay chào rồi hỏi:
- Trong nhi vị, vị nào là Thượng Quan cô nương ?
Thượng Quan Phụng hơi biến sắc, nàng nói:
- Là ta, các hạ là bằng hữu của Hạ Hầu Lam à ?
Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói:
- Thì ra vị này là Thượng Quan cô nương, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, chỉ hận là lâu nay không có duyên gặp mặt, hôm nay không hẹn mà gặp, thật là hạnh ngộ, cô nương không nghe Hạ Hầu Lam nói về tại hạ à ?
Thượng quan Phụng nói:
- Trông các hạ rất lạ, xin thỉnh giáo Hạ Hầu Lam vội, nói:
- Không dám, tại hạ họ Thân, thảo tự Chính Nghĩa Thượng Quan cô nương hơi ngạc nhiên, nàng nói:
- Xin các hạ lượng thứ, ta chưa từng nghe Hạ Hầu Lam nói.
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Không sao, quan trọng ở chỗ cô nương là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam, hiện tại có không ít võ lâm bằng hữu trong tửu quán này muốn bắt cóc cô nương để bức Hạ Hầu Lam xuất đầu lộ diện, theo tại hạ thấy nhị vị nên mau đi theo tại hạ thôi.
Thượng Quan Phụng thản nhiên nói:

- Cho đến hiện tại vẫn chưa có ai động đến bọn ta.
Thân Chính Nghĩa khẽ nói:
- Cô nương, đó là vì có tai hạ bên cạnh đấy Thượng Quan phụng "à" một tiếng rồi nói:
- Bọn họ sợ các hạ à ?
- Sợ thì chưa chắc !
Thân Chính Nghĩa mỉm cười nói:
- Chỉ có điều vừa rồi tại hạ đẩy lui cao thủ của ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc nên khiến chư vị Ở đây không thể không khách khí vài phần đối với tại hạ.
Bạch Tố Trinh tỏ vẻ ngạc nhiên, Thượng Quan Phụng chau mày nói:
- Các hạ có thể đẩy lui ...
Thân Chính Nghĩa cắt lời nói:
- Cô nương không tin thì cứ hỏi chư vị Ở đây xem.
Thượng Quan Phụng nói:
- Không cần phải thế, là thật thì tốt rồi, đã có các hạ bên cạnh thì hai bọn ta càng thêm an toàn, hà tất phái lập tức rời khỏi nơi này ?
Thân Chính Nghĩa ngớ người, chàng nói:
- Cô nương, tại hạ không thể ở lại đây đâu, tại hạ trông thấy nhị vị vào đây nên vội vàng đến chào Thượng Quan Phụng nói:
- Các hạ đã là bằng hữu của Hạ Hầu đại hiệp, nếu hai bọn ta không muốn đi các hạ cũng không thể không chiều bằng hữu của bằng hữu mình đúng không ?
Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói:
- Cô nương thật là lợi hại, nhưng nói vậy là cô nương không tin tưởng tại hạ rồi.
- Không phải thế !
Thượng Quan Phụng thán nhiên nói:
- Chỉ vì ta cảm thấy các hạ quá xa lạ Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Cô nương xa lạ đối với con người tại hạ, nhưng đối với vóc người và hai tay của tại hạ thì không thể xa lạ, xin cô nương nhìn kỹ xem.
Nói đoạn, chàng chuỗi dài hai tay lên bàn Thượng Quan Phụng chăm chú nhìn, bỗng nhiên trong mắt nàng xuất hiện dị sắc ?
Nàng nhổm người định đứng dậy nhưng nàng lại ngồi xuống và nói:
- Tuy vóc người và song thủ của các hạ rất quen thuộc đối với ta, nhưng ta không dám tin tưởng.
Thân Chính Nghĩa nhìn qua Bạch Tố Trinh và nói:
- Theo tại hạ biết, lệnh đường của vị cô nương này chẳng những đang tìm vị cô nương mà còn đang tìm cả Hạ Hầu huynh Bạch Tố

Trinh sững người, Thượng Quan Phụng vội nói:
- Các hạ nói Hạ Hầu đại hiệp đã ...
Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói:
- Đúng vậy, cô nương theo tại hạ biết thì Hạ Hầu huynh đã không còn trong tay lệnh đường của vị cô nương này nữa, hiện tại hắn đã an ...
Thượng Quan Phụng nhìn qua Bạch Tố Trinh, Bạch Tố Trinh nhìn Thân Chính Nghĩa và nói:
- Các hạ biết ta là ai chăng ?
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Là ái nữ của La Sát phu nhân Bạch Như Băng, cô nương là Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh - Bạch cô nương Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng khẽ gật đầu, nói:
- Không sai, làm sao các hạ biết Hạ Hầu đại hiệp đã ...
Thân Chính Nghĩa cười cười, nói:
- Cô nương, tại hạ đã trông thấy rõ mọi chuyện trên Thái Bạch lâu.
Bạch Tố Trinh quay sang nói với Thượng Quan Phụng:
- Tỉ tỉ, vậy thì chuyện Hạ Hầu đại hiệp xuất hiện ở vùng Mạt Lăng Quan này là không sai rồi, tỉ tỉ cứ yên tâm mà đi tìm ?
Thượng Quan Phụng tỏ ra rất xúc động, nhất thời nàng không nói gì.
Thân Chính Nghĩa khẽ nói:
- Không, Bạch cô nương, Hạ Hầu đại hiệp xuất hiện quanh vùng này không phải là thật, mà có kẻ giả danh Hạ Hầu đại hiệp, mục đích duy nhất của hắn là dẫn dụ Thượng Quan cô nương đến đây.
Bạch Tố Trinh ngớ người, nàng nói:
- Kẻ đó là ai ?
Thân Chính Nghĩa nói:
- Là kẻ thù truyền kiếp của Hạ Hầu đại hiệp - Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng nói:
- Lại là lão ta.
Chợt nghe Thượng Quan Phụng nói:
- Muội muội, để ta hỏi vị này một câu nữa Nàng quay sang nói với Thân Chính Nghĩa:
- Ta nghe nói toàn thân công lực của Hạ Hầu đại hiệp đã:
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói:
- Lẽ nào cô nương đã quên, Hạ Hầu huynh có đến chín mạng, ngộ đại nạn mấy lần mà vẫn không chết.
Thượng Quan Phụng bật đứng dậy, nàng nói:
- Muội muội, chúng ta đi theo hắn thôi !
Bạch Tố Trinh hỏi:

- Tỉ tỉ tin tưởng hắn rồi à ?
Thượng Quan Phụng gật đầu, nói:
- Đúng vậy ta đã tin tưởng hắn.
Bạch Tố Trinh hơi do dự một lát rồi mới đứng lên.
Lúc này, đột nhiên có tiếng cười khẽ truyền lại, tiếp theo là một người nói:
- Nhân tâm hiểm ác, võ lâm gian trá, đừng có mắc lừa người ta.
Cả ba người đều sững người và quét mục quang nhìn về phía phát ra câu nói, chỉ thấy người nói là một lam bào lão nhân mi dài mắt nhỏ, huyệt thái dương nhô cao, hai mất rất có thần Lão ta ngồi tại bàn trong góc tửu quán, ngồi đối diện với lão còn có một lam bào lão nhân khác. Lão này mày rậm mắt tròn, thần thái kinh người.
Khi bọn Thân Chính Nghĩa nhìn qua thì hai lão thản nhiên như không có chuyện gì, cả hai mỉm cười và nâng chén mời nhau, tuyệt không nhìn ra ngoài Bạch Tố Trinh liếc mắt dò hỏi Thượng Quan Phụng.
Thượng Quan Phụng lắc đầu, nói:
- Muội muội, chớ nghe lão ta, đi thôi !
Lão nạp mi dài mắt nhỏ lại mỉm cười rồi tự nói:
- Biện pháp hay, chỉ cần thu thập được cô ta thì lo gì không đối phó được Hạ Hầu Lam, còn sợ gì Hạ Hầu Lam không ngoan ngoãn dâng ra Ngọc Thiềm Thừ.
Thượng Quan Phụng vừa chau mày thì Bạch Tố Trinh đã khai khẩu:
- Nhị vị lão tiền bối là ... ?
- Không dám !
Lam bào lão nhân mi dài mắt nhỏ quay sang bên này và mỉm cười, nói:
- Bọn lão khiếu đến từ Hoa Sơn, nhân xưng là Hoa Sơn Tứ Tẩu, sau trận chiến ở Kim Lăng thì chỉ còn lại hai người bọn lão khiếu, bây giờ nên gọi là Hoa Sơn Nhị tẩu rồi.
Bạch Tố Trinh "à" một tiếng rồi nói:
- Không lẽ là Liễu tiền bối và Mạc tiền bối ?
- Không dám !
Lão nạp mi dài mất nhỏ lại phát ngôn:
- Hai người bọn lão khiếu chính là Hoa Sơn Liễu Thái Hư và Mạc Doãn Văn.
Bạch Tố Trinh nói:
- Dám hỏi nhị vị, câu nói đừng có mắc lừa người ta, giải thích thế nào ?
Liễu Thái Hư nhìn qua Thân Chính Nghĩa rồi nói:
- Sao cô nương không hỏi vị tự xưng là hảo hữu của Hạ Hầu Lam

xem sao ?
Bạch Tố Trinh không hỏi Thân Chính Nghĩa mà nói:
- Lẽ nào Liễu tiền bối muốn nói vị này không phải là bằng hữu của Hạ Hầu Lam?
Liễu Thái Hư nói:
- Sợ rằng đó phái là đại địch sinh tử của Hạ Hầu Lam Bạch Tố Trinh nhìn qua Thượng Quan Phụng và nói:
- Tỉ tỉ thấy thế nào ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Được để ta nói chuyện với lão Nàng nhìn qua Liễu Thái Hư rồi tiếp lời:
- Xin hỏi, nhị vị là địch hay là bạn của Hạ Hầu Lam ?
Liễu Thái Hư nói:
- Cô nương, hai vị đồng bạn mấy mươi năm như hình với bóng không rời của bọn lão khiếu đã chết dưới độc thủ của Hạ Hầu Lam
Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói:
- Thế là đủ rồi, e rằng nhị vị cũng không có háo tâm gì.
Liễu Thái Hư đỏ mặt, lão gật đầu nói:
- Không sai, đích thị là bọn lão khiếu định bắt cóc cô nương, sau đó tìm Hạ Hầu Lam, buộc hắn ngoan ngoãn nghe lời, dụng tâm cũng giống như vị tự xưng là bằng hữu của Hạ Hầu Lam đó thôi Thượng Quan Phụng nói:
- Vậy tỉ muội bọn ta đi theo hắn và ở lại nơi này thì có gì khác nhau đâu ?
Liễu Thái Hư lắc đầu, nói:
- Khác nhau rất nhiều, nếu Hạ Hầu Lam rơi vào tay bọn lão khiếu, chỉ cần hắn ngoan ngoãn giao Ngọc Thiềm Thừ ra thì bọn lão khiếu sẽ giữ lại sinh mạng cho hắn, còn nếu Hạ Hầu Lam rơi vào tay vị kia thì e rằng, ngoài việc phải giao Ngọc Thiềm Thừ ra ...
Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói:
- Đa tạ hảo ý của nhị vị, công lực của Hạ Hầu Lam đã mất, bất kỳ người nào cũng đều có thể xử chết hắn, không cần phải dùng nữ tử yếu đuối để uy hiếp hắn.
Liễu Thái Hư lại đỏ mặt, lão còn định nói nữa, nhưng Thượng Quan Phụng đã kéo Bạch Tố Trinh và nói:
- Muội muội, chúng ta đi thôi, nếu có gì sai trái thì cứ hỏi tội ta là được Nói đoạn, nàng quay người bước ra ngoài - Bạch Tố Trinh cũng chẳng nói gì thêm nàng cứ mặc cho Thượng Quan Phụng kéo đi Lúc này Thân Chính Nghĩa mới nhìn qua Hoa Sơn Nhị Tẩu và cười cười, nói:

- Nhị vị, đáng tiếc cho một phen dụng cơ trí Nói đoạn, chàng cũng quay người cất bước.
Mạc Doãn Văn biến sắc, lão chống tay xuống bàn định đứng dậy nhưng Liễu Thái Hư kịp thời giữ lại và khẽ lắc đầu Thượng Quan Phụng vừa kéo Bạch Tố Trinh ra khỏi cửa thì đột nhiên Bạch Tố Trinh rùng mình và vội vàng giật lui lại, kéo cả Thượng Quan Phụng lui theo, hai người suýt va vào Thân Chính Nghĩa đang đi tới.
Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên hỏi:
- Bạch cô nương, sao thế ?
Bạch Tố Trinh đầy vẻ hoang mang, nàng nói:
- Gia mẫu đã tới rồi, ta trông thấy Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì
Thân Chính Nghĩa cũng hơi rùng mình, chàng chau mày hỏi:
- Ở đâu ?
Bạch Tố Trinh nói:
- Một ở đằng đông, một đằng tây, sợ rằng ...
Lời chưa dứt thì đã có bóng người thấp thoáng như chớp trước tửu quán, theo đó là hai phi thân như bay vào cửa tửu quán, chính là hai lão quái Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì.
Hai lão này căn bản không nhìn vào trong, vừa hạ chân xuống đất thì cả hai cùng nghiêng người, nói:
- Bọn thuộc hạ tham kiến công chúa.
Hiên Viên Cực nói:
- Bẩm công chúa, bọn thuộc ha phụng mệnh phu nhân đi tìm công chúa mà lạc bước đến đây, sau khi công chúa bỏ đi thì phu nhân đêm ngày sốt ruột lo lắng, cơm không ăn một hột, nước không uống một giọt Bạch Tố Trinh chau mày hỏi:
- Mẫu thân của ta có thể như vậy sao ?
Hiên Viên Cực nói:
- Bọn thuộc hạ đâu dám nói dối với công chúa, có câu:
"mười ngón liền tâm", lại có câu "máu hơn nước lã", công chúa không tin thì chờ lát nữa phu nhân đến.
Bạch Tố Trinh vội hỏi:
- Gia mẫu đến đây sao ?
Hiên Viên Cực nói:
- Bẩm công chúa bọn thuộc hạ phụng mệnh đi trước, phu nhân tất sẽ đến sau.
Bạch Tố Trinh nói:
- Ta không muốn gặp bà ta, hai chúng ta đi.
Hiên Viên Cực vội cúi người, nói:
- Công chúa, bất luận thế nào thì công chúa và phu nhân cũng là mẹ

con, có thể...
Bạch Tố Trinh lạnh lùng nói:
- Hai lão đã biết sự tình ở Thái Bạch lâu rồi chứ ?
Hiên Viên Cực nói:
- Bọn thuộc hạ có nghe phu nhân nói lại, lúc đó phu nhân nóng giận nhất thời nhưng sau khi công chúa bỏ đi thì phu nhân cảm thấy đau lòng và hối hận, đích thực là nhiều ngày qua ...
Bạch Tố Trinh cất lời nói:
- Ta không muốn nghe nữa, tránh ra !
Hiên Viên Cực lại cúi người, nói:
- Công chúa ... ?
Bạch Tố Trinh lạnh lùng quát:
- Hiên Viên Cực, lão dám không nghe à ?
Hiên Viên Cực vội nói:
- Bẩm công chúa, thuộc hạ không dám, nhưng thuộc hạ nguyện chịu sự trừng trị của công chúa.
Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng nói:
- Hiên Viên Cực, lão thật to gan Nàng vung hữu chưởng định vỗ ra.
Đột nhiên Thân Chính Nghĩa sải bước tới trước đưa tay ngăn lại và lên tiếng nói:
- Bạch cô nương, có thể cho tại hạ mấy câu không ?
Bạch Tố Trinh hạ hữu chưởng rồi nói:
- Ngươi nó đi.
Thân Chính Nghĩa chậm rãi nói:
- Cô nương, thiên hạ không ai là không có phụ mẫu, phận làm con chớ nên như vậy.
Bạch Tố Trinh lại biến sắc, nàng nói:
- Ngươi bảo ta nên đi, đi theo hai lão chăng ?
Thân Chính Nghĩa nói:
- Từ mẫu nhớ con nhiều ngày không ăn không uống thì đủ biết cái tình lo lắng sốt ruột như thế nào rồi, cô nương sao có thể vì giận dỗi nhất thời mà quên ân sinh thành dưỡng dục ?
Bạch Tố Trinh xịu sắc diện, nhất thời cúi đầu không nói gì Hiên Viên Cực nhìn qua Thân Chính Nghĩa bằng ánh mắt đầy cảm kích và nói:
- Vị này là ...
Thân Chính Nghĩa đỡ lời:
- Tại hạ họ Thân, Thân Chính Nghĩa.
Đột nhiên nghe Liễu Thái Hư xỏ xiên xen vào:
- Vị này là hảo hữu của Hạ Hầu Lam đấy !
Thân Chính Nghĩa bất giác chau mày, Thượng Quan Phụng biến

sắc.
Hiên Viên Cực mục xạ hàn quang, lão trầm gọng nói:
- Vị nào vừa nói đó, mời bước ra ngoài cho lão phu xem thử ?
Liễu Thái Hư cười khẽ một tiếng rồi vội bước ra ngoài, cung thủ chào Hiên Viên Cực, đoạt cười cười, nói:
- Lão khiếu, Hoa Sơn Liễu Thái Hư ! Tham kiến Hiên Viên giáo chủ.
Hiên Viên Cực trừng mắt hỏi:
- Các hạ là Liễu Thái Hư trong Hoa Sơn Tứ Tẩu à ?
Liễu Thái Hư vội đáp:
- Đó là võ lâm đồng đạo mến mộ gọi như vậy, bây giờ trước mặt giáo chủ đâu dám xưng một chữ Tẩu, vừa rồi Liễu Thái Hư có mắt mà không tròng, chẳng biết vị cô nương này là ...
Hiên Viên Cực lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói:
- Không lẽ các hạ đã mạo phạm công chúa ?
Liễu Thái Hư kinh hoảng vội nói:
- Liễu Thái Hư đâu dám to gan thế Hiên Viên Cực cười nhạt, nói:
- Có cho ngươi cũng không dám, lời ngươi vừa nói có thật không ?
Liễu Thái Hư nói:
- Liễu Thái Hư đâu dám nói dối giáo chủ, nếu giáo chủ không tin thì cứ hỏi vị đó.
Thân Chính Nghĩa bật cười nói:
- Đường đường là nhân vật của Hoa Sơn - một danh môn đại phái mà lại nói năng như con rùa rụt đầu.
Liễu Thái Hư đỏ mặt, nhất thời tức khí nhưng chẳng dám làm gì.
Hiên Viên Cực nhìn qua Thân Chính Nghĩa rồi hói:
- Ngươi là bằng hữu của Hạ Hầu Lam ?
Thân Chính Nghĩa mỉm cười, đáp:
- Để vị cao thủ của Họa Sơn - danh môn đại phái kia tránh khỏi khấu đầu chịu tội và cũng để tỏ chút hào khí của hạng vô danh tiểu tốt, tại hạ thừa nhận.
Liễu Thái Hư bất giác rùng mình, nhất thời hổ thẹn mà cúi đầu.
Hiên Viên Cực nói:
- Can đảm của ngươi khiến lão phu nản lòng đấy.
Lão gật đầu rồi nói tiếp:
- Thế thì tốt, phu nhân chẳng còn lo tìm không được Hạ Hầu Lam rồi.
Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng quát lớn:
- Hiên Viên Cực, lão định làm gì ?
Hiên Viên Cực cúi người, nói:
- Bẩm công chúa, phu nhân đang sầu ...
Bạch Tố Trinh cười nhạt, nói:

- Giỏi cho đồ trở mặt vô tình, nếu vừa rồi không có hắn thì bây giờ lão đâu còn toàn mạng, nếu không có hắn thì ta cũng không thể gặp lại mẫu thân của ta, bây giờ chỉ nghe lão chết tiệt kia nói một câu mà lão đã định lấy oán báo ân. Tránh cho hai người bọn họ đi, nếu không đừng trách ta giết người mà không báo trước.
Hiên Viên Cực mặt lạnh như tiền, lão cúi đầu, nói:
- Bẩm công chúa, hận thù nhiều năm của phu nhân mới là điều quan trọng Bạch Tố Trinh nói:
- Vậy, thì hãy đi tìm chính Hạ Hầu Lam, đừng tìm bằng hữu của hắn, tránh ra !
Hiên Viên Cực vẫn do dự không chịu nhường bước:
Bạch Tố Trinh cười nhạt, nói:
- Lão tưởng ta không dám giết lão thật à ?
Nàng vung song chưởng lên, vận đủ kình lực định,vỗ ra thì đột nhiên có bóng bạch y thấp thoáng trước cửa.
Nhìn lại thì sau lưng Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đã có thêm một người, đó chính là La sát phu nhân Bạch Như Băng. Bà cất giọng run run đầy xúc động mà gọi:
- Trinh nhi !
Bạch Tố Trinh kinh hãi lập tức thu song chưởng, trông thấy vẻ mặt xanh xao tiều tụy và thân hình đầy phong trần của mẫu thân thì người nàng bất giác run run, song mục rưng rưng ngấn lệ Nàng kêu lên một tiếng:
- Mẫu thân !
Rồi dang tay bổ nhào tới.
Hai mẹ con ôm chặt lấy nhau, Bạch Tố Trinh khóc nức nở, Bạch Như Băng cũng suối lệ tuôn tràn, bà đưa tay khẽ vuốt tóc của ái nữ Đây là nhân tính, đây là thân tình, La sát phu nhân tuy là nhân vật tung hoành giang hồ, uy chấn võ lâm, ai ai nghe nói đến cũng biến sắc, nhưng lại là một từ mẫu rất mực yêu thương con cái, và cũng là một nữ nhân bình thường như mọi nữ nhân khác.
Chợt nghe Bạch Như ư Băng bật cười rồi nói:
- Trinh nhi, đừng khóc nữa, ngẩng đầu lên và lau nước mắt đi, để ta xem ngươi gầy đi bao nhiêu rồi ?
Quả nhiên, Bạch Tố Trinh ngừng khóc, nàng ngẩng đầu lên và đưa tay áo lau nước mắt Bạch như Băng nhìn nàng một lúc nói:
- Gầy đi nhiều lắm, ta rất đau lòng ngươi có biết không, có còn giận ta nữa không?
Bạch Tố Trinh khẽ lúc đầu, nói:
- Mẫu thân, Trinh nhi sao có thể ...

Bạch Như Băng thở dài, nói:
- Vậy thì tốt !
Lúc này Thân Chính Nghĩa nháy mắt với Thượng Quan Phụng rồi quay người bước ra ngoài. Thượng Quan Phụng hiểu ý ngay. Nhưng nàng vừa quay người thì chợt nghe Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi nói:
- Thượng Quan cô nương cũng ở đây à ?
Thượng Quan Phụng rùng mình, nàng vội gật đầu nói:
- Đúng vậy, Bạch tiền bối !
Bạch Tố Trinh vội đỡ lời - Mẫu thân, hài nhi gặp Thượng Quan tỉ tỉ giữa đường, cũng nhờ cô ta chiếu cố nhiều ngày qua.
Bạch Như Băng gật đầu mỉm cười với Thượng Quan Phụng rồi nói:
- Đa tạ Thượng Quan cô nương Ta rất hổ thẹn đối với mọi chuyện hôm đó.
- Không dám ?
Thượng Quan Phụng vội nói:
- Bạch tiền bối cũng có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ mà.
Sắc diện của Bạch Như Băng hơi thâm trầm trở lại bà mỉm cười nói:
- Đa tạ sự thông cảm của Thượng Quan cô nương.
Bà nhìn qua Liễu Thái Hư và nói tiếp:
- Vị này là ...
Hiên Viên Cực cúi người nói:
- Bẩm phu nhân, người này là Hoa Sơn Liễu Thái Hư, vừa rồi hắn ...
Bạch Tố Trinh vội cắt lời, nói:
- Mẫu thân, chúng ta đi thôi !
Bạch Như Băng gật đầu, nói:
- Được, Trinh nhi, ta nghe ngươi vậy, Thượng Quan cô nương, cùng đi với bọn ta chứ ?
Thượng Quan Phụng vội nói:
- Đa tạ tiền bối, xin tiền bối cứ tự nhiên, tiểu nữ còn có chuyện.
Bạch Như Băng nói:
- Thượng Quan cô nương còn có chuyện gì, có cần ta giúp không - Không dám !
Thượng Quan cô nương nói:
- Vài chút chuyện nhỏ, tiểu nữ tự mình làm được, đa tạ hảo ý của tiền bối.
Bạch Như Băng mỉm cười gật đầu, nói:
- Vậy ta đưa Trinh nhi đi nhé, ngày sau sẽ gặp lại.
Bà ta vốn định đi ra ngoài nhưng bất giác lại dịch mục quang nhìn qua Thân Chính Nghĩa đứng bên trái Thượng Quan Phụng.

Bà mỉm cười hỏi:
- Thượng Quan cô nương, vị này là ...
Thượng Quan Phụng tỏ vẻ khẩn trương, nàng vội nói:
- Là bằng hữu của tiểu nữ.
Bạch Như Băng quan sát Thân Chính Nghĩa một lúc rồi cười cười nói:
- Vị bằng hữu này của cô nương có công lực không tệ.
Vẻ tươi đột nhiên biến mất, sắc diện thâm trầm trở lại, bà hỏi:
- Thượng Quan cô nương có biết Hạ Hầu Lam ở đâu không ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Tiểu nữ nghe nói hắn xuất hiện ở vùng này nên đến tìm, thế nào, không lẽ tiền bối cũng muốn tìm hắn ?
Bạch Như Băng gật đầu, nói:
- Ta cho rằng, đối với hắn và đối với cô nương là hai chuyện khác nhau, trừ phi hắn tho ta biết chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu, bằng không tuyệt đối ta không bỏ qua cho hắn.
Thượng Quan Phụng hơi chau mày nhưng không nói gì.
Bạch Như Băng mỉm cười, nói tiếp:
- Nếu cô nương biết được nỗi khổ của ta thì tất sẽ thông cảm.
Thượng Quan Phụng trầm ngâm một lát rồi nói:
- Tiểu nữ không tiện nói điều gì, nhưng đích thực là Hạ Hầu tiền bối đã tạ thế nhiều năm.
Bạch Như Băng nói:
- Nếu vậy thì hắn cũng phải chỉ cho ta thấy nơi chôn cất Hạ Hầu Nhất Tu Thượng Quan Phúng nói:
- Tiền bối, người chết là trăm sự đều hết.
Bạch Như băng cười nhạt nói:
- Cô nương không phải là ta nên tự nhiên không biết được những gì ta phải chịu đựng.
Thượng Quan Phụng lại trầm mặc không nói gì Bạch Tố Trinh lên tiếng:
- Mẫu thân, chúng ta đi thôi !
Bạch Như Băng gật đầu, nói:
- Đi thì đi, nhưng Trinh nhi để Thượng Quan cô nương làm bạn với ngươi chẳng tốt hơn sao ?
Bạch Tố Trinh nói:
- Tốt thì tốt, nhưng Thượng Quan cô nương ...
Thượng Quan phụng vội nháy mắt, Bạch Tố Trinh gật đầu, nói:
- Tỉ tỉ, muội hiểu, nhưng muội cảm thấy hắn ...
Thượng Quan Phụng liền cắt lời nói:

- Muội muội yên tâm, ta không thể làm chuyện gì sai trái đâu.
Bạch Tố Trinh ngẩng đầu lên, nói:
- Tỉ tỉ đừng dễ dãi tin người, tỉ tỉ không biết hắn.
Thượng Quan Phụng khẩn trương đến độ muốn dậm chân kêu trời, nàng định nói thì đột nhiên nghe Bạch Như Băng bật cười rồi hỏi:
- Rốt cuộc là chuyện gì vậy, Trinh nhi ?
Bạch Tố Trinh vội nói:
- Không có gì, mẫu thân, hài nhi chỉ khuyên Thượng Quan tỉ tỉ nên đi với chúng ta thôi.
Bạch Như Băng quay sang hỏi Thượng Quan Phụng:
- Lẽ nào cô nương còn có điều gì khó nói chăng ?
Thượng Quan Phụng gật đầu, nàng nói:
- Đúng thế, tiền bối, tiểu nữ không thể không phụ hảo ý của Trinh muội Bạch Như Băng cười nhạt nói:
- Đã như vậy thì ...
Bạch Tố Trinh vội kêu lên:
- Mẫu thân !
Bạch Như băng quay lại hỏi:
- Thế nào, Trinh nhi ?
Bạch Tố Trinh do dự một lát rồi nói:
- Hài nhi muốn là muốn Thượng Quan tỉ tỉ làm bạn với hài nhi.
Thượng Quan Phụng vội nói:
- Muội muội sao muội lại ...
Bạch Như Băng mỉm cười nói:
- Ngốc hài tử, Thượng Quan tỉ tỉ của ngươi đã có điều bất đắc dĩ thì ngươi hà tất ...
Bạch Tố Trinh vội lắc đầu, nói:
- Không, không phải mẫu thân không biết đấy thôi Đột nhiên nàng bế khẩu không nói nữa.
Bạch Như Băng hơi ngạc nhiên, bà hỏi:
- Trinh nhi, rốt cuộc là chuyện gì vậy ?
Bạch Tố Trinh lắc đầu, nói - Không có gì, hài nhi chỉ lo ...
Bạch Như Băng truy vấn:
- Ngươi lo cái gì ?
Bạch Tố Trinh ấp úng nói:
- Không có gì, mẫu thân.
Bạch Như Băng quay sang hỏi Hiên Viên Cực - Ngươi có biết là chuyện gì không ?
Hiên Viên Cực rùng mình lão cúi người, nói:
- Bẩm phu nhân, thuộc hạ biết nhưng thật không dám nói.

Bạch Như Băng nhướng mày, nói:
- Đã có ta làm chủ ở đây, ngươi nói đi ?
Hiên Viên Cực "vâng" một tiếng nhưng vẫn chưa dám nói.
Chợt nghe Thân Chính Nghĩa nói:
- Thượng Quan cô nương, tại hạ thấy cô nương nên đi theo Bạch tiền bối thôi Thượng Quan Phụng cảm thấy bất ngờ. Nàng ngớ người một lúc rồi hỏi lại:
- Các hạ nói cái gì ? Bảo ta ...
Thân Chính Nghĩa cười cười nói:
- Tại hạ nói cô rương nên đi với Bạch tiền bối Thượng Quan Phụng vô cùng ngạc nhiên nói:
- Sao các hạ ...
Thân Chính Nghĩa lại cắt lời, chàng nói:
- Cô nương, Mạt Lăng Quan là đất thị phi nguy cơ rình rập tứ phía, tại hạ tự lượng không đủ sức bảo vệ cô nương, nếu cô nương đi với Bạch tiền bối thì không gì an toàn bằng.
Bạch Tố Trinh xen vào:
- Thượng Quan tỉ tỉ, hắn đã ...
Thân Chính Nghĩa cung thủ, nói với Bạch Như Băng:
- Tại hạ có chút thỉnh cầu, mong Bạch tiền bối đồng ý cho.
Bạch Như Băng mỉm cười nói:
- Ngươi nói đi.
Thân Chính Nghĩa nói:
- Tại hạ có vài lời riêng tư muốn nói với Thượng cô nương Bạch Như Băng thản nhiên nói:
- Mời ngươi cứ tự nhiên, ta không dám ngăn cản.
- Đa tạ tiền bối !
Thân chính Nghĩa quay sang nói với Thượng Quan Phụng:
- Thượng Quan cô nương mời theo tại hạ !
Nói đoạn, chàng cất bước đi ra ngoài. Thượng Quan Phụng hồi hộp trong lòng, nhưng nàng cũng vội vàng theo sau.
Thân Chính Nghĩa đưa Thượng Quan Phụng ra tới đường quan đạo, cách tửu quá chừng mười trượng thì dừng bước.
Chàng chờ Thượng Quan Phụng đến gần rồi mới khẽ nói:
- Phụng muội ?
Song mục Thượng Quan Phụng long lanh ngấn lệ, nàng nói qua tiếng nấc.
- Lam ca, quả nhiên là chàng rồi.
Hạ Hầu Lam vội nói:
- Phụng muội, bình tĩnh một chút nghe ta nói đây, chuyện đến nước

này thì chẳng còn biện pháp gì khác, nàng đành đi với Bạch Như Băng thôi, ta phải tìm tên thất phu Kim Ngọc Dung Thượng Quan Phụng nói:
- Lam ca, tại sao chàng phải làm thế ?
Hạ Hầu lam gượng cười, nói:
- Phụng muội nên biết rằng, trên phương diện công lực, ta còn kém Bạch Như Băng đôi chút, bà ta lại có Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì bên cạnh, một khi Hiên Viên Cực nói ra ta là bằng hữu của Hạ Hầu Lam thì hậu quả khó lường. Vả lại ta phải tìm Kim Ngọc Dung nên không thể toàn tâm toàn lực chiếu cố cho nàng, nàng đi với bà ta là một giải pháp an toàn nhất.
Thượng "Quan Phụng nói:
- Nhưng ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Phụng muội đừng quá lo sợ, đã có Bạch Tố Trinh thì ta đoán chắc là Bạch Như Băng không thể làm gì nàng đâu. Ta biết sau chuyện này nàng cũng khó thoát thân nhưng đây là ngộ biến tòng quyền, nàng nói ...
Thượng Quan Phụng gật đầu, nói:
- Được rồi, muội nghe theo Lam ca vậy, nhưng khi nào ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Phụng muội, vì đại thù, ta và nàng không thể không nhẫn nhục, thời gian sẽ không quá lâu đâu, một khi thu thập được Kim Ngọc Dung, phục được thù rữa được hận thì chúng ta sẽ lại gặp nhau.
Thượng Quan Phụng muốn nhỏ lệ nhưng nàng cố gắng kiềm chế, nàng nói:
- Có một chuyện muội muốn nói Lam ca biết, Đồng Uyển Nhược - Đồng cô nương là hậu nhân của Hạ Hầu tiền bối.
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói - Ta biết tất cả rồi, nhưng Phụng muội, cơ trí của tên thất phu Kim Ngọc Dung quá cao, lão ta đã khiến vị nghĩa muội của ta tin lão là phụ thân của nàng.
Thượng Quan Phụng kinh ngạc nói:
- Lam ca, chuyện này sao có thể ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Ta bắt được người của Kim Ngọc Dung và khai thác mọi chuyện từ tên này, Phụng muội, chiếc túi gấm đựng chim bồ câu đưa thư mà nghĩa muội của ta tặng cho nàng có ở đây không ?
Thượng Quan Phụng ngạc nhiên hỏi lại:
- Lam ca hỏi chuyện này làm gì ?
Hạ Hầu tam nói:

- Phụng muội không biết đấy thôi, nghĩa muội của ta đã giấu nửa trang Tàng Chân Đồ trong túi gấm đó, cô ta sợ kim Ngọc Dung sẽ tìm ...
Thượng Quan Phụng "à" một tiếng rồi nói:
- Thảo nào cô ta lưu ý muội hai lần.
Bỗng nhiên nàng bế khẩu, mặt biến sắc - Hạ Hầu Lam vội hỏi:
- Phụng muội, sao thế ?
Thượng Quan Phụng vội nói:
- Lam ca, muội đã tặng túi gấm cho người khác rồi, làm thế nào bây giờ.
Hạ Hầu Lam chấn động toàn thân, chàng nói:
- Phụng muội, nàng tặng nó cho ai ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Muội tặng nó cho một cô đào múa hát trong Đông Lai khách điếm tại Câu Cốc, vì muội thích sự thông tuệ của tiểu cô nương này:
Hạ Hầu Lam thở dài nói:
- Chuyện đến nước nây thì còn làm thế nào nữa, không chừng ta phải đi Câu Cốc chăng, sở dĩ Kim Ngọc Dung giả danh ta xuất hiện ở nơi này là muốn dụ nàng mang chiếc túi gấm đó đến để lão ta đòi lại. Bây giờ Phụng muội đã tặng cho người khác nhưng cũng còn tốt hơn là rơi vào tay Kim Ngọc Dung.
Thượng Quan Phụng hỏi:
- Lam ca định sẽ đi tìm như thế nào ?
Hạ Hầu Lam không trả lời mà hỏi:
- Phụng muội có biết tên họ cô đào đó không ?
- Cô ta họ Lý.
- Đã có họ thì ta sẽ đến đó hỏi thăm, việc tìm cô ta không phải chuyện khó - Vạn nhất nếu tìm không được thì sao ?
- Đành phải đi bước nào hay bước đó, tìm được là tốt nhất; vạn nhất tìm không được thì cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ cần đừng rơi vào tay bọn võ lâm bại hoại là được.
Thượng Quan Phụng nói:
- Những người khác không biết thì điều đó là không thể rồi, muội chỉ lo vạn nhất chiếc túi gấm đó bị hủy.
Hạ Hầu Lam nói:
- Bất kỳ người nào cũng đừng mong tái hợp Tàng Chân Đồ, nếu bị hủy thì càng tốt chứ sao, có gì đáng tiếc đâu ? Vì một trang Tàng Chân Đồ mà trong võ lâm đổ máu đã quá đủ rồi.
Thượng Quan Phụng mặc nhiên không nói Hạ Hầu Lam hỏi tiếp:
- Đúng rồi, Phụng muội, nàng có thấy vi nghĩa đệ của ta ở chỗ Kim

Ngọc Dung không ?
Thượng Quan Phụng lắc đầu, nói:
- Không, muội chỉ thấy Uyển Nhược cô nương, cô ta cũng không nói với muội về chuyện đó.
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Sao lại không thấy nhỉ, sao cô ta lại không nói với muội nhỉ ?
Chợt nghe Bạch Tố Trinh gọi:
- Thượng Quan tỉ tỉ, nói xong chưa ? Gia mẫu phải đi rồi !
Thượng Quan Phụng vội đáp:
- Muội muội, xong ngay thôi !
Hạ Hầu lam tiếp lời:
- Phụng muội, mau qua đó đi, có gì ngày khác chúng ta gặp lại sẽ nói.
Hai mắt của Thượng Quan Phùng hơi đỏ nàng nói:
- Lam ca, không biết ngày nào mới có thể ...
Hạ Hầu Lam nhỏ nhẹ nói:
- Phụng muội, không quá lâu đâu, chẳng phải ta vừa nói rồi sao, vì đại thù nên chúng ta đều phải nhẫn nhục, vả lại bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp lại trên giang hồ, Phụng muội hà tất ...
Thượng Quân Phụng gật đầu, nói:
- Thôi được Lam ca, muội đi nhé ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Phụng muội nhớ bảo trọng, vạn nhất gặp Kim Ngọc Dung.
Thượng Quan Phụng nói:
- Muội biết phải nói thế nào rồi, Lam ca cũng khá bảo trọng nhé.
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Đa tạ Phụng muội, đừng để Bạch Như Băng nghi ngờ nhé Thượng Quan Phụng gật đầu gượng cười đoạn nàng quay người đi về phía bọn Bạch Như Băng vốn đã ra khỏi tửu quán Hạ Hầu Lạm cảm thấy trong lòng rất khó chịu, chàng đứng nhìn theo hình bóng Thượng Quan Phụng dần xa mà song mục thất thần, vẻ mặt đầy thương cảm.
Hồi lâu sau, chàng mới định thần rồi cất bước đi vào tửu quán, nhưng vừa tới cửa thì gặp phải Liễu Thái Hư và Mạc Doãn Văn sánh vai bước ra.
Hiển nhiên hai lão này cho rằng Thân Chính Nghĩa đã đi rồi, nhưng chẳng ngờ Thân Chính Nghĩa lại quay vào, vì thế cả hai kinh ngạc lui bước vào trong.
Liễu Thái Hư vội nói:
- Các hạ, ngươi định ...
Hạ Hầu Lam cười một cách khinh bỉ và đưa hai tay ra, nói:

- Lão thấy hai tay tại hạ có sạch sẽ không ?
Liễu Thái Hư vội gật đầu, nói:
- Sạch sẽ, rất sạch sẽ !
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Vậy thì tại hạ không muốn làm cho nó bẩn, nhị vị, mời !
Liễu Thá i Hư gượng cười, nói:
- Các hạ không hổ là một nhân vật anh hùng Nói đoạn, lão kéo Mạch Doãn Văn lách qua người Hà Hầu Lam mà đi, thần thái đầy vẻ sợ sệt khúm núm.
Vừa qua khỏi cửa thì hai lão phóng bước mà chạy như có ma đuổi rượt phía sau, hận là phụ mẫu không sinh thêm hai chân nữa để chạy cho nhanh Hạ Hầu Lam lắc đầu rồi cất bước vào trong, nhưng vừa đặt bước vào thì có một người từ trong mấy chục võ lâm quần hào vội vàng chạy ra.
Đó là một hắc y hán tử, gã trông thấy Hạ Hầu Lam thì biến sắc, nhất thời bước chậm lại và quay mắt sang hướng khác mà đi.
Hạ Hầu Lam chợt động linh cơ, chàng mỉm cười rồi quay người đi ra, không vào tửu quán nữa.
Dường như hắc ý hán tử đánh rơi vật gì, đang đi thì đột nhiên gã khom lưng mò dưới đất, và sau khi đứng lên thì gã phóng bước chạy như bay Chạy hơn trăm trượng về phía đông thì đến cửa khẩu Mạt Lăng Quan, hắc y hán tử không vượt la ngoài mà lách qua một bên rồi lẹo lên bức tường cao hơn trượng, sau đó bò trên tường thành mà đi.
Một lát sau, gã đã bò hết bờ tường, trước mắt đã đến cuối tường, đây là một nơi hoang dã đầy cỏ dại.
Nhìn ra xa một chút là một con suối nhỏ, bên cạnh suối là một cánh rừng không lớn lắm.
Hắc y hán tử nhìn tứ phía rồi tung người vượt suối sau đó chạy bổ nhào vào cánh rừng.
Giữa rừng có một khoảng đất trống, trên khoảng đất trống có một ngôi nhà tranh nho nhỏ mới cất, ngôi nhà chỉ có một gian, không có cửa sổ mà chỉ có một cửa chính đóng kín.
Bóng người thấp thoáng, hắc y hán tử hạ bước xuống trước ngôi nhà tranh, đoạn cúi người cung kính nói:
- Bẩm lão chủ nhân, thuộc hạ đến phụng mệnh Cửa ngôi nhà tranh bật mở, hai hắc y nhân mang trường kiếm bước ra trước, sau đó là một hắc y lão nhân gầy gầy bước ra theo.
Lão này my dài mắt nhỏ diện mục thâm trầm, chính là Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung Kim Ngọc Dung lạnh lùng khoát tay, lão

vừa định nói thì đột nhiên biến sắc rồi cười nhạt, nói:
- Thế nào, ngươi còn mời khách nhân để cho ta nữa à ?
Hắc y hán tử sững sờ, ngay lúc đó có một người hạ chân xuống ở phía sau gã chừng một trượng, đó chính là Hạ Hầu Lam.
Chàng cười nhạt nói:
- Kim Ngọc Dung tai mắt của lão cũng không tệ Hắc y hán tử cả kinh thất sắc, gã bước tới mấy bước rồi quay ngoắt người lại, toàn thân lập tức run bần bật.
Gã sụp quỳ xuống và cất giọng run, run nói:
- Lão chủ nhân khai ân.
Hai hắc y nhân đeo kiếm định tung người tới nhưng bị Kim Ngọc Dung khoát tay ngăn lại, lão ta chăm chú nhìn Hạ Hầu Lam rồi cười cười, nói:
- Các hạ là ...
Hạ Hầu lam lạnh lùng nói:
- Kim Ngọc Dung, cuối cùng thì ta cũng tìm được ngươi, không nhận ra ta sao ?
Kim Ngọc Dung chớp chớp song mục, lão vỗ đầu, nói:
- Xin thứ lỗi lão khiếu mắt kém, không biết các hạ là ...
Hạ Hầu Lam cất lời, nói:
- Ngoài ta ra thì còn ai dám tìm ngươi nữa ?, Kim Ngọc Dung rùng mình, lão vận mục lực nhìn và nói:
- Ngươi không thể là Hạ Hầu Lam Hạ Hầu Lam nói:
- Ngươi cho rằng còn có người khác sao ?
Kim Ngọc Dung biện sắc, lão nói:
- Dung mạo có thể dịch dung nhưng công lực của ngươi ...
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Công lực cũng có thể phục hồi !
Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:
- Độc dược mà Hạ Hầu Lam trúng nếu không cố thuốc giải độc của ta thì không thể.
- Đó là do kiến văn của lão nông cạn, trên đời này còn có vật giải độc khác.
- Ngươi lừa được người khác chứ không lừa được ta đâu, các hạ, rốt cuộc ngươi là ai ?
- Ta nhắc đến hai người này thì ngươi có thể biết ngay - Hai người nào ?
- Cuồng Ngốc Nhị Quái !
Kim Ngọc Dung sững sờ lão nói:
- Thì ra là Đông Phương Sóc và Ngải Trì, sao nào ?

Hạ Hầu Lam nói:
- Ngươi đã biết hai người này thì cũng nên biết rõ người giải độc cho ta là ai.
Kim Ngọc Dung ngạc nhiên nói:
- Ngươi nói hai lão đó giải độc phục hồi công lực cho người à ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Không sai !
Kim Ngọc Dung cười hì hì nói:
- Hai người đó có thuốc giải ư ... Hai người đó có thuốc giải ư ...
Lão ngưng thần nhìn đối phương rồi nói tiếp:
- Nói vậy ngươi là Hạ Hầu Lam thật à ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Điều này còn có thể giả được sao ?
Kim Ngọc Dung gật đầu mỉm cười nói:
- Nói rất hay, vậy ngươi tìm ta là ...
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Ta cho rằng ngươi hỏi hơi thừa đấy !
Kim Ngọc Dung cười hì hì, nói:
- Đương nhiên, đương nhiên, ta biết là ta hỏi thừa, ngoài việc muốn lấy mạng ta thì ngươi còn muốn gì nữa, tất nhiên là không thể đến kết giao bằng hữu với ta, hoặc mời ta ăn uống một bữa rồi. Chỉ có điều, ngươi cho rằng ngươi có thể làm gì được ta ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Điều đó phải thử xem rồi hãy nói !
Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:
- Được ta cũng muốn thử xem Lão phất tay rồi nói tiếp:
- Hai người đánh trận này cho ta.
Nói đoạn lão quay người bước vào ngôi nhà tranh.
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Kim Ngọc Dung, ngươi còn muốn chạy sao ?:
Lời vừa phát thì chàng cũng tung người phóng tới.
Nhưng thân chàng vừa động thì hắc y hán tử đang quỳ dưới đất đột nhiên đứng dậy gã vòng tay đánh ra một loạt ám khí về phía Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Lam chau mày và phất tay áo, luồng ám khí bay ngược trở lại chẳng trúng một ai khác mà tất cả đều ghim lên người hắc y hán tử.
Gã này kêu thảm một tiếng rồi ngã ngửa ra phía sau lăn lộn đoạn nằm yên bất động.
Sau khi vào ngôi nhà tranh thì Kim Ngọc Dung không có hành động

thoát đi, ngược lại lão còn bắc ghế ngồi trước cửa, thái độ thản nhiên dị thường, lão cười cười nói:
- Ba người này đều là tử sĩ của ta, ngươi cần phải giết hết bọn họ, rồi mới có thể tìm đến ta, bằng không thì ngươi phải để lại sinh mạng tại đây thôi.
Sát cơ đột nhiên nổi lên trong người Hạ Hầu Lam, chàng lạnh lùng nói:
- Điều đó là đương nhiên !
Nói đoạn chàng cất bước đi tới.
"Soạt ! Soạt !" hai tiếng, hai hắc y nhân tuốt kiếm khỏi vỏ rồi sải bước đến trước, cùng lúc song kiếm đâm vào trước ngực Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Lam lui ra sau nửa bước, chờ chiêu thức của hai hắc y nhân thi triển hết, giữa lúc hai gã định biến chiêu thì song thủ của chàng đột nhiên phất ra "Binh ! Binh !" hai tiếng, huyết tươi bắn ra như tên cùng với tiếng kêu thảm, bất kỳ ai nghe thấy cũng kinh tâm động phách.
Giữa hai hàng chân mày của hai hắc y nhân đều thủng một lỗ, máu tươi từ đó bắn ra, thân hình hai gã đổ nhào xuống rồi nằm yên bất dộng Nhất Tàn Chỉ nhất chiêu tử địch.
Trong chớp mắt đã có ba thi thể, chẳng trách thiên hạ gọi chàng là Lạt Thủ Thần Ma Trên mặt Kim Ngọc Dung hơi có dị sắc nhưng lão vẫn ngồi bất động, lão vỗ tay cười cười rồi nói:
- Khá, khá lắm, rất giống Hạ Hầu Nhất Tu năm xưa Hạ Hầu Lam lạnh lùng nói:
- Kim Ngọc Dung, ngươi còn bao nhiêu tử sĩ nữa ?
Kim Ngọc Dung lắc đầu nói:
- Hết rồi !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi lại:
- Hết rồi ?
Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:
- Đối phó với người khác thì ba người này đã quá đủ, đối phó với ngươi thì ba mươi người như thế cũng quá thiếu !
Nói đoạn, lão thán nhiên mỉm cười như không có chuyện gì, không lẽ lão ta đã không quan tâm đến sinh tử ?
Có lẽ là vậy, đại nạn đến nơi, sợ thì có ích gì, hoang mang có ích gì ?
Tuy nói thế nhưng nhất thời Hạ Hầu Lam vẫn không dám vọng động, vì chàng đã hơn một lần lãnh giáo cơ trí cao tuyệt của Kim Ngọc Dung.
Chàng quét mục quang sục tìm tứ phía rồi nói:

- Kim Ngọc Dung, vậy đã đến lượt ngươi rồi đấy !
Kim Ngọc Dưng mỉm cười, nói:
- Chẳng phải ta luôn tĩnh tọa chờ ngươi sao ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Ngươi vẫn cho rằng ta không làm gì được ngươi chăng ?
Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:
- Điều đó là đương nhiên, con giun con dế còn muốn sống, huống hồ là con người, ngươi tưởng là ta ngồi đây chờ chết à ? Ta đâu phải hạng người ngốc nghếch như thế ? Vả lại ta vẫn chưa được hưởng phúc tuổi già.
Hạ Hầu Lam nói:
- Có lẽ ngươi còn có chỗ dựa bí mật ?
Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:
- Ngươi nói đúng rồi ta còn có hai chỗ dựa lớn Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Một chỗ dựa quá ít đối với ngươi à ?
Kim Ngọc Dung lắc đầu nói:
- Không phải vậy tuy hai chỗ dựa nhưng một chỗ không cần dùng đến.
Hạ Hầu lam nói:
- Sợ rằng hôm nay ngươi phải dùng cả hai đấy !
Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:
- Điều đó không nhất định, có thể chỗ dựa thứ nhất đã đủ để ngăn chặn ngươi rồi.
- Có thể nói ra không - Chỗ dựa này của ta chẳng có gì bí mật mà không thể nói, ngược lại chỗ dựa thứ nhất này không thể không nói ra, vì ngươi còn độc lươn Tư Mã ý trước đây giết sạch ba lão tướng của ta, không nói ra thì đâu thể hù ngươi lui được.
- Thì ra ngươi tự sánh mình với Gia Cát Võ Hầu, vậy thì nói đi, xem thử có hù ta lui được không ?
- Điều đó còn phải xem lòng dạ ngươi thâm độc đến mức nào Kim Ngọc Dưng ngừng một lát rồi chỉ tay ra xung quanh, nói:
- Vừa rồi ngươi đã ngưng thần lục tìm, vậy ngươi có phát hiện dấu tích người nào trong rừng này không ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Không !
- Đúng rồi !
Kim Ngọc Dung gật đầu nói:
- Người chết không tính, ngoài ta ra thì quanh đây không còn một người nào nữa.

Hạ Hầu Lam hỏi:
- Đó là chỗ dựa của ngươi à ?
- Không sai !
Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói:
- Người ta đều lấy số đông làm chỗ dựa nhưng ta lại lấy sự không người làm chỗ dựa.
Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:
- Đây là cách nói mới lạ đấy.
Kim Ngọc Dung hỏi:
- Lẽ nào ngươi còn chưa hiểu ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Ta hiểu rồi, ngươi định tiễn đưa nghĩa muội của ta chứ gì ?
Kim Ngọc Dung vỗ tay cười lớn, rồi nói:
- Cao minh, cao minh, một lời nói trúng rồi, không hổ là đương thế đệ nhất kỳ tài. Hạ Hầu Lam, con gái của Hạ Hầu Nhất Tu đang ở trong tay ta, ngươi dám động đến ta sao ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Đích thị đây là một chỗ dựa hữu lực !
- Đương nhiên ! Đương nhiên !
Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói:
- Ta đã thấy trước điều đó, nhưng không phải ta đề phòng ngươi mà là đề phòng Bạch Nhử Băng, vì thế nên ta đưa con gái Hạ Hầu Nhất Tu đi theo, giấu ở một nơi bí mật, mỗi ngày ta liên lạc với nơi đó một lần vào một giờ đã định, nếu đột nhiên mất liên lạc ...
Lão cười hì hì một cách thâm hiểm rồi bế khẩu.
Hạ Hầu Lam nói:
- Đó là chỗ dựa thứ nhất của ngươi ?
Kim Ngọc Dung gật đầu, nói:
- Không sai, không sai !
Hạ Hầu ư Lam cười nhạt, nói:
- Nói chỗ dựa thứ hai của ngươi đi ?
Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:
- Vừa rồi ngươi nghe ta nói sao, chỗ dựa thứ hai của ta chưa cần dùng, nếu chỗ dựa thứ nhất không dọa lui được ngươi thì mới dùng đến nó, mà đã không dùng thì ta không định tiết lộ.
Hạ Hậu Lam cười nhạt, nói:
- Chỗ dựa thứ nhất của ngươi không có tác dụng rồi.
Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói:
- Thế nào, không lẽ ngươi ...
Hạ Hầu Lam nói:

- Nếu nó có tác dụng thì ngươi không thể thiết kế chỗ dựa thứ hai.
- Không phải vậy !
Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói:
- Thêm một chỗ dựa thì dù sao cũng an toàn hơn, vả lại ta biết ngươi trời sinh lòng dạ thâm độc nên rất có khả năng ngươi bất kể việc sống chết của con gái Hạ Hầu Nhất Tu.
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Ngươi đoán sai rồi, con gái của ân sư thì có lý nào không đoái hoài, không chiếu cố ?
Kim Ngọc Dung, nói:
- Thế thì chỗ dựa thứ nhất của ta hữu dụng rồi.
Hạ Hầu Lam trừng mắt nhìn đối phương, hai đạo mục quang sắc lạnh như đao kiếm, chàng nói:
- Không, nó không có tác dụng !
Kim Ngọc Dung ngạc nhiên nói:
- Sao lại không có tác dụng ?
- Ngươi có muốn nghe tường tận không ?, - Đương nhiên là ta muốn nghe !
- Rất đơn giản, ta thu thập ngươi trước, sau đó buộc ngươi dẫn đường.
- Ha ha ...
Kim Ngọc Dung phá lên cười rồi nói:
- Hạ Hầu Lam, đấy là kế sách lưỡng toàn của ngươi à ?
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Đúng thế, lẽ nào không thực hiện được ?
Kim Ngọc Dung chậm rãi nói:
- Bây giờ xem ra ngươi không phải là đương thế đệ thất kỳ tài rồi, sao ngươi không thử nghĩ xem, nếu ta dẫn đường cho ngươi thì đó tất là tử lộ, nếu ta không dẫn đường cho ngươi mà ngươi lại không dám làm gì ta, vậy ngươi sẽ làm thế nào ?
Hạ Hầu Lạm không nó gì, nhưng hai chân chàng chậm rãi bước tới trước Kim Ngọc Dung vẫn ngồi bất động, nhưng thần sắc trên mặt lão đã lộ vẻ hoang mang.
Lão vội nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi ...
Hạ Hầu Lam khôn dừng bước chàng cười nhạt, nó i:
- Nếu hôm tay ta thả ngươi thì sợ rằng nghĩa mưuội của ta sẽ ngộ phải cảnh càng bi thảm hơn.
Nói đến đây thì chàng đã rút ngắn khoảng cách với cửa ngôi nhà tranh còn không đầy một trượng.

Kim Ngọc Dung bật đứng dậy và nói:
- Hạ Hầu Lam, nếu ngươi dám bước qua cửa ngôi nhà này thì ngươi sẽ tan xương nát thịt đấy đến lúc đó có hối hận cũng không kịp.
Hạ Hầu Lam cười nhạt nói:
- Còn ngươi thì sao ? Đừng quên rằng ngươi cũng đang ở trong ngôi nhà này !
- Ta ư ?
Kim Ngọc Dung thản nhiên cười và nói:
- Ta ta sống mấy mươi năm rồi còn ngươi thì đang trái trẻ, tiên đồ vô hạn phía trước, nếu đi theo một kẻ gần đất xa trời như ta thì ngươi sẽ chịu rất nhiều thiệt thòi, vả lại một mạng đổi ba thì lẽ nào ta còn so đo ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Còn một mạng nữa là ...
Kim Ngọc Dung nói - Ngươi quên rồi sao, Hạ Hầu Nhất Tu còn có nhi tử đấy.
Khoảng cách giữa song phương giờ đây còn ba thước, chỉ cần sải một bước là tới.
Thế nhưng Hạ Hầu Lam không sải bước, chàng xuất thú nhanh như chớp chụp tới Kim Ngọc Dung kinh hãi lui bước, chiếc ghế ngã nhào, lúc này tai tay áo của lão cũng phất ra, theo đó là hai đạo ô quang bay thẳng vào vách ngôi nhà tranh.
Chỉ nghe ầm ầm hai tiếng nổ, lửa khói xuất hiện, lửa bén tranh khô nên bắt cháy rất nhanh, chớp mắt thế lửa đã ngùn ngụt:
Hạ Hầu Lam tuyệt không ngờ đối phương lại hành động như vậy, chàng vội thu chiêu và tung người ra sau, lúc này ngọn lửa đã phủ toàn bộ, phủ luôn cả kim Ngọc Dụng bên trong:
Nhìn lại thì thấy lão ta vẫn thản nhiên, hình như không có ý định thoát ra.
Hạ Hầu Lam chấn động tâm thần, chàng nói:
- Kim ngọc Dung, ngươi định tự thiêu à ?
Kim Ngọc Dung nghe như không nghe lão vẫn ngẩn người đứng tại chỗ.
Hạ Hầu Lam bất giác kinh ngạc, nói:
- Xem ra ngươi thà tự thiêu chứ không để lọt vào tay ta nhưng ta há để ngươi tự do quyết định ? Bất luận thế nào ta cũng phải tự tay giết ngươi.
Nói đoạn, chàng vung tay ra sau bạt trường kiếm quang lấp lánh rồi xạ vào trong đám lửa.
Đột nhiên nghe tiếng Kim Ngọc Dung kêu thảm, thân hình bay lên rồi

rơi xuống đất:
Hạ Hầu Lam nhìn thấy rõ ràng Kim Ngọc Dung đã bị kiếm của chàng đâm xuyên ngực.
Nhưng Hạ Hầu Lam không bỏ đi, chàng vẫn đứng đó nhìn lửa cháy, cũng may ngôi nhà này không to cao, chất liệu phần lớn là tranh khô nên cháy rất nhanh.
Chẳng mấy chốc thì thế lửa yếu dần, toàn bộ ngôi nhà đã biến thành tro bụi.
Hạ Hầu Lam vẫn không yên tâm, chàng không dám tin là Kim Ngọc Dung chịu chết một cách dễ dàng như vậy.
Thế là chàng nhấc trường kiếm lên, gạt than nóng và theo than hồng mà đi vào.
Chàng dùng kiếm rà soát mặt đất để xem bên dưới có địa đạo gì không.
Nhưng địa đạo đâu chẳng thấy mà chỉ thấy một thi thể cháy đen nằm ngang trước mắt, chỉ có duy nhất một thi thể và trước ngực thi thể này có vết kiếm xuyên thấu ra sau.
Thế này thì không sai rồi, đích thị là Kim Ngọc Dung, Kim Ngọc Dung đã thật sự bị trừ diệt.
Đại thù nhiều năm được rửa, trong lòng Hạ Hầu Lam có một thứ cảm giác lâng lâng khó tả Chàng từ từ quay người rồi chậm rãi cất bước.
Nhưng vừa đi được hai bước thì tâm thần chấn động bất giác dừng lại. Bởi lẽ chàng đã nhớ đến lời hứa với Cuồng Ngốc Nhị Quái.
Chàng đã hứa với hai lão quái này là không gia hại đến tính mạng của Kim Ngọc Dung, chỉ phế võ công của lão ta rồi giao cho người của Ôn Nhu Cung. Cũng nhờ lời hứa này mà chàng được Cuồng Ngốc Nhị Quái giúp đỡ, phục hồi toàn thân công lực, nếu không thì e rằng cả đời chỉ lo trốn tránh Kim Ngọc Dung !
Chuyện xảy ra thế này thì bây giờ chàng lấy cái gì giao cho người của Ôn Nhu Cung ?
Há không phải là tự nuốt lời hứa, hủy tín ước sao ? Làm sao ăn nói với Cuồng Ngốc Nhị Quái đây ?
Đúng rồi, Kim Ngọc Dung chết là do lão dẫn hỏa tự thiêu, dù không có nhát kiếm trước ngực thì lão ta cũng không sống được, như vậy không thể nào nói Hạ Hầu Lam tự nuốt lời hứa, hủy tín ước.
Nhưng Cuồng Ngốc Nhị Quái từng nói, chỉ cần chàng bắt được Kim Ngọc Dung thì người của Ôn Nhu Cung cũng sẽ lập tức xuất hiện.
Còn bây giờ thì sao ? Sao không thấy người của Ôn Nhu Cung đến ?
Chàng vốn không tin chuyền thần bí huyền ảo như thế, người của Ôn Nhu Cung lại không phải là thần tiên thì làm sao có thể tính toán

chuẩn xác như vậy ?
Nghĩ thế và lòng chàng nhẹ nhõm, chân lại cất bước đi tiếp.
Kim Ngọc Dung đã đền tội, đại thù đã được rửa, hai chuyện còn lại là tìm tung tích Đồng Uyển Nhược và thu hồi nửa trang Tàng Chân Đồ. Chuyện sau đã có manh mối tìm nên cũng chẳng vội. Còn chuyện trước chẳng khác mò kim đáy bể, mà lại không thể chậm trễ, nếu thật như lời Kim Ngọc Dung nói thì hậu quả thật không thế tưởng tượng nghĩ đến đây, toàn thân Hạ Hầu Lam bất giác xuất mồ hôi lạnh, không rét mà run. Nhưng bất luận thế nào cũng phải tìm, thế là chàng đề khí định tung người phóng đi.
Đột nhiên có một tiếng người rên khe khẽ truyền nhập vào tai. Hạ Hầu Lam sững người đứng lại, chàng quét mục quang nhìn qua thì thấy hắc y hán tử bị trúng ám khí đã chết trước đó, bây giờ lại đang động đậy Tâm cơ chợt động, Hạ Hầu Lam vui mừng lướt tới chàng lật thân hình hắc y hán tử nằm nghiêng lại rồi ấn tâm chưởng vào giữa lưng gã mà truyền chân lực Thân hình hắc y hán tứ rung động một lúc, gã từ từ mở mắt ra, trên mặt đầy vết thương, da thịt tím bầm, song mục thất thần, trông rất hãi người Gã trông thấy Hạ Hầu Lam thì kinh hoảng muốn vùng vẫy bỏ chạy, nhưng lực bất tòng tâm nên đành nằm yên trở lại.
Hạ Hầu Lam vội nói:
- Nếu ngươi muốn sống thêm một lúc nữa thì đừng động.
Đã là con người thì ai cũng muốn sống, chỉ có thể sống trong giây lát, do vậy nên hắc y hán tứ ngoan ngoãn nghe lời.
Hạ Hầu lam nói:
- Có câu "người sắp chết lời nói cũng lương thiện", ngươi nên làm chuyện tốt trước khi chết để chuộc lại tội lỗi cả đời ngươi, nói cho ta biết Đồng cô nương đang ở đâu ?
Hắc y hán tử không nói.
Hạ Hầu Lanh lại nói:
- Kim Ngọc Dung đã chết, ngươi chỉ còn hơi thở cuối cùng mà cũng nhẫn tâm để một nữ tử yếu đuối bị sát hại sao ? Ngươi cũng có huynh đệ tỉ muội ...
Hắc y hán tử rùng mình.
Hạ Hầu Lam vội nói tiếp:
- Nói đi, đừng mang theo lương tâm bất an xuống suối vàng.
Hắc y hán tử máy môi, dường như gã cố gắng vận tàn lực để nói nhưng Hạ Hầu Lam chỉ nghe được hai tiếng rất khẽ:
- Câu ... Cốc ...
Hắc y hán tử nhắm mắt, ngoẹo đầu sang một bên rồi bất động.

Hạ Hầu Lam nghe hai tiếng này thì bất giác rùng mình, chàng thầm nghĩ:
"Câu Cốc ? Không lê Kim Ngọc Dung đã biết ?" Chàng lại xoay chuyển ý nghĩ "Không đúng, nếu Kim Ngọc Dung đã biết thì làm sao lão ta có thể không ở lại nơi đó ?" Nghĩ đế đây thì lòng chàng nhẹ nhõm, xem như đã có manh mối, Câu Cốc tuy rộng lớn nhưng cũng nhỏ hơn biển người bao la. Có hai chữ này cũng khá hơn là không có gì. Lại khéo trùng hợp là hai chuyện cùng chung một đường.
Hạ Hầu Lam nhìn hắc hán tử lần cuối và nói:
- Đa tạ ngươi, các hạ, có câu này thì đủ để ngươi chuộc tội rồi.
Lời chưa dứt thì chàng đã tung người xuyên qua rừng cây mà đi. Mặt trời gác núi, tà dương tịch bóng.
Cùng thời điểm này, tại một ngư thôn gần Thạch Cửu Hồ, có bốn năm ngư dân đang vác lưới và mang cá về nhà. Bỗng nhiên ở phía đường ngược lại có hai bóng người xuất hiện, đó là hai lão nhân một mặc hắc y, một mặc bạch bào. Hắc y lão nhân có thân hình cao to, mắt tròn, râu quạt nón, tướng mạo uy mãnh kinh người. Thân hình bạch bào lão nhân hơi gầy, mắt lõm sâu, điện mục có vẻ thâm trầm. Hai lão này bước đi nhanh dị thường, khi đến gần bọn ngư dân thì hắc y lão nhân khoát tay, nói:
- Này, các ngươi dừng lại một lát Bọn ngự dân ngạc nhiên dừng bước trong đó có một vi trung niên ngư dân lên tiếng hỏi:
- Nhị vị khách quan định ...
Hắc y lão nhân xẵng giọng:
- Mua cá, có cá tươi không ?
Thì ra hai lão nhân này muốn mua cá vậy mà khiến bọn ngư dân một phen khiếp vía kinh hồn.
Trung niên ngư dân vội nói:
- Có, có tất cả đều là cá mới đánh được.
Y đặt giỏ cá xuống và nói tiếp:
- Khách quan nghe thấy đấy, cá vẫn còn quẫy tưng tưng trong giỏ, khách quan cần bao nhiêu Hắc y lão nhân gật đầu, nói:
- Thế thì tốt, ta cần một con.
- Một con ?
Trung niên ngư dân hỏi lại với vẻ ngạc nhiên.
- Không sai một con !
Hắc y lão nhân trừng mắt, nói:
- Thế nào, chê ít không bán chăng ?
Trung niên ngư dân vội nói:
- Không ... không, ít cung bán ... ít cũng bán - Bán thì tốt !

Hắc y lão nhân nói:
- Lựa cho ta một con ba tấc Trung niên ngư dân ngớ người, y nhìn qua bọn ngư dân trai tráng, rồi quay sang hắc y lão nhân, lắc đầu nói:
- Ba tấc ư ? Khách quan, e rằng không có.
- Cái gì ?
Hắc y lão nhân trừng mắt, nói:
- Ngay cả cá ba tấc mà cũng không có sao ?
Trung niên ngư dân vội nói:
- Khách quan không biết đấy thôi, cá ở Thạch Cửu Hồ lớn nhất cũng không quá hai tấc.
- Ta không tin !
Hắc y lão nhân vừa lắc đầu vừa khoát tay, nói:
- Các ngươi đổ hết các giỏ cá ra đất cho ta lựa.
Bọn ngư dân ngẩn người, trung niên ngư dân do dự một lát rồi nói:
- Xin lỗi, khách quan, không có cá ba tấc đâu, mời đến chỗ khác mua vậy Hắc y lão nhân biến sắc, lão nói:
- Ta nói là muốn mua cá ba tấc, bọn các ngươi dám ...
Lời chưa dứt thì đột nhiên có một giọng khàn lão và khá lạnh lùng từ xa truyền tới:
- Ai muốn mua cá ba tấc đó lão thân ta có đây Mọi người nhìn về phía phát ra giọng nói thì thấy có ba người đang đi tới đi đầu là một phụ nhân vừa gầy vừa đen, phía sau là một hắc y thiếu nữ xinh đẹp và một hắc y thiếu niên tuấn tú.
Hắc y lão nhân quét hai đạo hàn quang nhìn ba người kia rồi nói:
- Lão thái bà, ngươi có cá ba tấc à ?
Lão phụ nhân không trả lời mà phất tay nói với bọn ngư dân:
- Các ngươi đi đi, cuộc mua bán này để lão thân thực hiện.
Bọn ngư dân nghe vậy thì vui mừng khôn tả, tất cả đều vội vàng vác lưới mang cá mà đi.
Hắc y lão nhân nhìn chăm chú lão phụ nhân rồi hỏi lại:
- Lão thái bà, ngươi có cá ba tấc chăng ?
Lão phụ nhân lạnh lùng gật đầu, nói:
- Không sai, ngay cả cá sáu tấc lão thân cũng có, ngươi cần không ?
Hắc y lão nhân lắc đầu, nói:
- Không cần, ta chỉ cần cá ba tấc là đủ rồi.
Lão đưa tay tới trước và nói tiếp:
- Lấy cá đi !
Lão phụ nhân nói:
- Có thể, cá của ta không luận cân luận tấc ngươi mua được không ?

Hắc y lão nhân nói:
- Lão thái bà, ngươi luận thước luận trượng cũng được, nhưng nói xem, bao nhiêu tiền một tấc ?
Lão phụ nhấn quay sang nói với hắc y thiếu niên:
- Ngọc nhi, cá của chúng ta bán năm trăm lạng một tấc, ba tấc là bao nhiêu, ngươi tính giúp lão thân xem ?
Hắc y thiếu niên liền nói:
- Tổng cộng là một ngàn năm trăm lạng Lão phụ nhân gật đầu nói:
- Thế thì tốt, lão đầu, chúng ta tiền trao cháo múc thôi !
Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:
- Lão bà bà, ngươi dám hí lộng lão phu à, lão phu cũng muốn xem thử ngươi là ...
Hắc y thiếu niên liền nói:
- Người này nói năng bẩn thỉu quá, có muốn ta đánh gãy mấy cái răng chó của lão không ?
Lão phụ nhân cười hì hì, nói:
- Chửi hay lắm, không cần ngươi, đã có ta - Tiểu cẩu !
Hắc y lão nhân quát:
- Lão phu thu thập ngươi trước rồi hãy tính sổ với lão bà này.
Lão sải bước tới trước rồi xuất hữu thủ chụp vào giữa ngực hắc y thiếu niên.
Lão phụ nhân cười nhạt, nói:
- Đồ thứ cậy thế hiếp người, lão thân ta xem thử ngươi có được bao nhiêu tài nghệ ?
Vừa nói bà vừa phát đơn chưởng vỗ ra.
"Bình !" một tiếng khẽ vang lên, thân hình cao to của hắc y lão nhân chấn động rồi bị bức lui ra sau ba bốn bước.
Hắc y thiếu niên vỗ tay reo cười rồi nói:
- Sa nương, Tì Bà Thủ hay lắm, lão ta giống như người giấy.
Hắc y lão nhân biến sắc, song mục lộ sát cơ, lão cười nhạt nói:
- Được, được, lão phu thử lần nữa.
Lão phụ nhân lạnh lùng nói:
- Hiên Viên Cực, thì ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.
Hắc y lão nhân rùng mình, lão đổi giọng nói:
- Lão thái bà, ngươi biết lão phu à ?
Lão phụ nhân cười nhạt, nói:
- Lão thân không những biết ngươi mà còn biết cả Lãnh Thiên trì.
Bạch bào lão nhân rùng mình, Hiên Viên Cực ngạc nhiên hỏi:
- Lão thái bà, ngươi là ...
Lão phụ nhân cắt lời, nói:

- Ba chữ Tì Bà Thủ lọt vào tai mà vẫn không nhớ lão thân là ai, Hiên Viên Cực, ngươi đã sống uổng phí mấy mươi năm rồi và cũng uổng phí mấy mươi năm hành tẩu giang hồ rồi.
Hiên Viên Cực vừa chau mày thì chợt nghe bạch bào lão nhân - Lãnh Thiên Trì nói:
- Lão thái bà là Lãnh Diện Từ Tâm Dạ Xoa Sa ...
Sa Ngũ Nương cười nhạt, nói:
- Lãnh Thiên Trì, xem ra ngươi cũng không đến nỗi sống uổng phí mấy mươi năm.
Hiên Viên Cực kinh ngạc song mục tròn xoe, lão lui một bước rồi kêu thất thanh:
- Ngươi ... ngươi ... là Sa ...
Sa Ngũ Nương lạnh lùng gật đầu, nói:
- Hiên Viên Cực, bây giờ ngươi biết thì cũng chưa quá muộn đâu.
Hiên Viên Cực vội cười hì hì và cung thủ hành lễ, đoạn nói:
- Sa bà bà, Hiên Viên Cực có mắt không tròng, không biết cố nhân năm xưa lại tái xuất giang hồ, có chỗ nào thất lễ mạo phạm, mong Sa bà bà bỏ qua cho.
Hắc y thiếu niên Hoa Ngọc cười ha ha rồi nói:
- Sa nương, sao vị này trước kiêu ngạo, sao lại cung kính như ư thế ?
Sa Ngũ Nương khoát tay, nói - Đủ rồi, Ngọc nhi.
Hiên Viên Cực nhìn qua Hoa Ngọc và nói:
- Sa bà bà, vị tiểu huynh đệ này là ...
Sa Ngũ Nương giới thiệu:
- Đây lã thiếu chủ nhân và cô nương của lão nhân ta Hiên Viên Cực ngạc nhiên nói:
- Cái gì ? Sa bà bà có chủ nhân bao giờ vậy ?
Sa Ngũ Nương thản nhiên cười nói:
- Với thân phận nam bắc lưỡng đạo ma đầu của ngươi và Lãnh lão mà còn cúi đầu nghe lệnh người ta, thì việc lão thân có chủ nhân, có gì hy hữu đâu ?
Hiên Viên Cực hơi đỏ mặt, lão nói:
- Sa bà bà, trước mắt bà bà thì Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đâu dám luận đến thân phận Sa Ngũ Nương nói:
- Đừng vỗ mông ngựa, lão thân ta mềm cứng gì cũng không ăn đâu
Hiên Viên Cực gượng cười nói:
- Sa bà bà, chú nhân của bọn tại hạ là La Sát phu nhân, Bạch ...
Sa Ngũ Nương cắt lời, nói:
- Ta biết là Bạch Như Băng, nhưng tên tuổi của vị chủ nhân ta cũng

không kém, nói ra có lẽ là chỗ láng giềng với Lãnh lão đầu, đó là chủ nhân của Tị Trần Sơn Trang.
Lãnh Thiên Trì ngạc, nhiên nói:
- Sa bà bà, không lẽ là Thần Châu Nhất Kiếm Hoa ...
Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:
- Lãnh lão đầu là láng giềng nên quả nhiên có khác Hiên Viên Cực vội cung thủ chào Hoa Anh và Hoa Ngọc rồi nói:
- Lão phu không biết nhị vị là lệnh ái và lệnh lang của Hoa Thần kiếm, nếu có chỗ nào đắc tội Hoa Ngọc cắt lời nói:
- Đắc tội với bọn tại hạ thì không sao, nhưng xin giáo chủ lần sau chớ bắt nạt ngư dân lương thiện nữa.
Sa Ngũ Nương lạnh lùng "hừ" một tiếng Hiên Viên Cực đó mặt, lão vội nói:
- Sa bà bà, Hiên Viên Cực phụng mệnh phu nhân đến đây mua cá, nhất thời nóng nảy ...
Sa Ngũ Nương nói:
- Cũng may là chỉ nóng nảy nhất thời, nếu động đến hung tính sát tâm thì sợ rằng bọn ngư dân lương thiện kia đã toi mạng rồi, chờ lát nữa gặp Bạch phu nhân, lão thân ta hỏi thử Hiên Viên Cực kinh hoảng vội nói:
- Lão bà bà, niệm tình năm xưa ...
Sa Ngũ Nương lạnh lùng quát:
- Nếu lão thân ta không niệm tình cố cựu năm xưa thì vừa rồi đâu thể vận năm thành thân lực vào Tì Bà Thủ, Hiên Viên Cực, Bạch phu nhân đang ở đâu ?
Hiên Viên Cực nhăn mặt, lão nói:
- Lão bà bà, ngàn lần không phải, vạn lần không phải, tất cả là do Hiên Viên Cực này không phải.
Hoa Ngọc bật cười, nói:
- Giáo chủ chớ khẩn trương, Sa nương của tại hạ tìm Bạch phu nhân là vì chuyện khác, không phải muốn tố cáo lão đâu, xin lão yên tâm
Hiên Viên Cực bán tín bán nghi, lão nhìn qua Sa Ngũ Nương mà lòng phập phồng hồi hộp.
Sa Ngũ Nương lạnh lùng nói:
- Lão thân ta không phải là hạng người đó, nếu thế thì lão thân đã trừng trị ngươi một trận rồi tìm Bạch phu nhân sau, ta không cho rằng Bạch phu nhân che chở cho ngươi, chỉ cần sau này ngươi chớ nóng nảy vô cớ là được rồi.
Hiên Viên Cực nhẹ người, lão vội nói:
- Đa tạ lão bà bà, thế lão bà bà định gặp phu nhân là ...

Sa Ngũ Nương cắt lời, nói:
- Hiên Viên Cực, ngươi có thể làm chủ chuyện của Bạch phu nhân sao ?
Hiên Viên Cực gượng cười, nói:
- Vậy thì mời lão bà ba theo tại hạ.
Nói đoạn, lão cùng Lãnh Thiên Trì quay người đi trước dẫn đường.
Sa Ngũ Nương kéo Hoa Anh, Hoa Ngọc và nói:
- Đi, chúng ta đi gặp La Sát phu nhân thôi !

Hồi 25
Lưỡng Đắc Tâm Cơ

Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đi trước dẫn đường, thuận theo tiểu lộ đi chừng hai dặm thì hai lão dừng bước trước một ngôi miếu hoang. Cả hai cung kính cúi người nói:
- Bẩm phu nhân, có khách quý đến.
Giọng của Bạch Như Băng từ trong ngôi miếu hoang truyền ra:
- Là vị khách quý nào giá lâm vậy, Sa Ngũ Nương tiếp lời:
- Phu nhân, là Sa lão thân đây Bạch Như Băng "a" một tiếng rồi nói:
- Thì ra là Lãnh Diện Từ Tâm Sa ...
Bà ta bỏ bớt hai chữ Dạ Xoa Sa Ngũ Nương nói:
- Phu nhân quá yêu, chính là Sa Dạ Xoa năm xưa đây Bạch Như Băng nói:
- Cho phép Bạch Như Băng cung nghênh !
Lời dứt thì người cũng xuất hiện, Bạch Như Băng đứng giữa cửa ngôi miếu hoang, sau lưng bà ta là Thượng Quan Phụng bên trái và Bạch Tố Trinh bên phải.
Bạch Như Băng mỉm cười, nói:
- Sa bà bà cách biệt đã mười mùa đông rồi ...
Sa Ngũ Nương cắt lời nói:
- Phong tư của phu nhân cũng không kém năm xưa, dung nhan vẫn tuyệt thế như trước, thật đáng chúc mừng !
Bạch Như Băng mỉm cười, nói:
- Lão bà bà quá khen, lẽ nào không thấy tóc của Bạch Như Băng đã điểm sương ...
Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói:
- Lão thân này cũng da mồi tóc rụng hơn.
Lời dứt thì hai người nhìn nhau cười, không khí rất hòa hoãn vui vẻ, Bạch Như băng bước ra khỏi cửa miếu và nói:
- Sau mười năm, bây giờ gặp lại cố nhân, thật là chuyện đáng cao hứng, vậy mà lâu nay nghe võ lâm đồn đại Sa bà bà đã ...
Sa Ngũ Nương cười cười, nói:
- Lão thân cũng từ trong đất bò ra đấy.
Song phương lại một phen nhìn nhau cười vui vẻ.
Bạch Như Băng nhìn qua Hoa Anh, Hoa Ngọc và nói:

- Kim đồng ngọc nữ, tiên lộ minh châu, long phụng trong người, chẳng hay Sa bà bà thu nhận hai vị đồ đệ này từ bao giờ vậy ?
Sa Ngũ Nương nói:
- Lão thân đâu có phúc phận to như vậy. Nhị vi này là thiếu chủ và cô nương của lão thân, tức là ái nữ và ái tử của Thần Châu Nhất Kiếm Hoa đại hiệp Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi nói:
- Thì ra là lệnh ái và lệnh lang của Hoa Thần kiếm, thảo nào cả hai đều kỳ phong tuyệt mạo như vậy, nếu Bạch Như Băng đoán không sai thì nhị vị đây đã đắc truyền toàn bộ y bát của Hoa thần kiếm.
Hoa Anh mỉm cười, nói:
- Bạch tiền bối quá khen Ngọc đệ !
Cả hai lập tức bước lên trước hành đại lễ.
Bạch Như Băng khoát tay miễn lễ và nói:
- Nói ra cũng chẳng phải xa lạ, lệnh tôn vẫn khỏe chứ ?
Hoa Anh đáp:
- Đa tạ tiền bối gia phụ vẫn bình an.
Bạch Như Băng còn định nói nữa, nhưng Sa Ngũ Nương nhìn ra phía sau bà ta và nói:
- Phu nhân, nhị vị cô nương diễm tuyệt này là ...
Bạch Như Băng nói:
- Một là tiểu nữ, một là bạn thân của tiểu nữ, Trinh nhi, mau tham kiến Sa bà bà đi.
Bạch Tố Trinh và Thượng Quan Phụng liền bước tới trước hành lễ, sau đó hai vị cô nương xinh đẹp này quay sang làm quen với Hoa Anh.
Bạch Như Băng nhìn Sa Ngũ Nương và nói:
- Sa bà bà đột nhiên giá lâm, chắc là có điều chi chỉ giáo ?
Sa Ngũ Nương cười cười nói:
- Trước tiên là lão thân đến vấn an, sau là muốn thương lượng với phu nhân một chuyện.
Bạch Như Băng nói:
- Vấn an thì không dám nhận, còn thương lượng thì xin Sa bà bà cứ nói, nếu tòng mệnh được thì Bạch Như Băng không gì không tòng mệnh.
Sa Ngũ Nương nói:
- Phu nhân nói vậy khiến lão thân không tiện hé môi rồi.
Bạch Như Băng nói::
- Là chỗ quen biết xưa cũ, đôi bên không xa lạ gì nhau, Sa bà bà hà tất phải khách khí như vậy ?
Sa Ngũ Nương nói:

- Không phải lão thân khách khí, chỉ có điều đây là một thỉnh cầu không phải lẽ.
Bạch Như Băng nói:
- Dù là chuyện gì thì cũng có thể thương lượng mà, xin Sa bà bà cứ nói Sa Ngũ Nương do dự một lát rồi nói:
- Đã vậy thì lão thân xin nói thẳng Ngừng một lát bà ta mới hỏi:
- Nghe nói Hạ Hầu Lam đã bị phu nhân cầm giữ ?:
- Không sai ?
Bạch Như Băng gật đầu, nói:
- Đích thị là có chuyện này !
Vừa nghe nhắc đến Hạ Hầu Lam thì ba vị cô nương dang trò chuyện thân mật đều im lặng và quay sang bên này lắng nghe Sa Ngũ Nương vội nói:
- Nói vậy Hạ Hầu Lam hiện phải ở trong ngôi miếu này ?
- Không ?
Bạch Như Băng nói:
- Hắn không có trong miếu, thực lòng mà nói ta cũng không biết hắn đang ở đâu.
Sa Ngũ Nương ngớ người rồi ngạc nhiên hỏi:
- Phu nhân nói vậy nghĩa là sao ?
Bạch Như Băng nói:
- Không giấu gì Sa ba bà, hắn đã thoát đi từ trong tay ta.
Sa Ngũ Nương kinh ngạc hỏi lại:
- Hắn thoát đi từ tay phu nhân ư ? Sao có thể như vậy được ? Nghe nói hắn đã mất hết công lực, đã vậy thì làm sao có thể ...
- Sự thực là như vậy !
Bạch Như Băng nói:
- Đó là chuyện xảy ra ở Thái Bạch Lâu Kế đó bà thuật lại chuyện ở Thái Bạch Lâu Nghe xong, Sa Ngũ Nương chau mày, trầm ngâm mà không nói gì.
Bạch Như Băng nói tiếp:
- Nếu Sa bà bà không tin thì cứ hỏi vị bạn thân của tiểu nữ, cô ta là Thượng Quan Phụng - là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam Thượng Quan Phụng đỏ mặt, Sa Ngũ Nương sững người, Hoa Anh biến sắc, Hoa Ngọc nhìn qua Thượng Quan Phụng và buột miệng nói ?
- Cô ... cô nương là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam ... Hình như tại hạ từng gặp nhị vị trong một khách điếm ở Câu Cốc Thượng Quan Phụng gật đầu nói:
- Không sai, Hoa thiếu hiệp !
Hoa Ngọc vỗ tay, nói:

- Thảo nào tại hạ thấy nhị vị quen quen, thì ra ...
Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Vậy thì người mà vị Thân Chính Nghĩa - đại ca của tại hạ nói là vị Thượng Quan cô nương này rồi.
Thượng Quan Phụng ngạc nhiên nói:
- Cái gì, thiếu hiệp cũng biết vị Thân Chính Nghĩa đó à ?
Hoa Ngọc nói:
- Sao lại không biết, tại hạ làm quen với hắn trong nộ tửu quán ở Mạt Lăng Quan, một mình hắn đẩy lui mấy chục cao thủ của các phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc, công lực cao tuyệt Ta vốn muốn giúp một tay nhưng không có cơ hội xuất thủ, chính hắn nói cho tại hạ biết Hạ Hầu Lam còn có một vị hồng nhan tri kỷ Đột nhiên như nhớ ra điều gì, chàng nhìn qua Hoa Anh rồi buột miệng kêu lên:
- Tỉ tỉ ...
Hoa Anh đó mặt nàng vộ nói:
- Sa nương đang nói chuyện với Bạch tiền bối, ngươi quấy rầy gì thế, mau lui ra sau Hoa Ngọc ngớ người, chàng nói:
- Tỉ tỉ, đệ chỉ vì tỉ tỉ ...
Hoa Anh trừng một một cái, Hoa Ngọc vội bế khẩu lui bước. Chỉ có Thượng Quan Phụng lưu ý tình hình này, bất giác nàng liếc nhìn Hoa Anh hai ba lần. Hoa Anh cũng là một cô nương thông ninh tuyệt đỉnh nên đâu thể không biết, nhất thời nàng hổ thẹn đến độ hận không có kẽ hở để chui xuống đất cho xong Cùng lúc, Sa Ngũ Nương cũng để ý đến Thượng Quan Phụng Chợt nghe Bạch Như Băng nói:
- Thân Chính Nghĩa đẩy lui mấy chục cao thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc, Hiên Viên Cực, người này là ai, ngươi có biết không ?
Hiên Viên Cực vội đáp:
- Bẩm phu nhân, chính là vị bằng hữu của Thượng Quan cô nương
Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi nói:
- Thì ra là hắn, ta vốn nhìn thấy công lực của hắn không tệ, nhưng không ngờ hắn lại có thể Bà ngẩng đầu lên và nói tiếp:
- Xem ra ta đã đánh giá thấp hắn rồi, chỉ có điều sao ta không biết trong võ lâm xuất hiện một nhân vật như thế từ bao giờ.
Bà nhìn qua Thượng Quan Phụng và mỉm cười, nói:
- Thượng Quan cô nương có thể cho ta biết thêm một chút về hắn không ?
Thượng Quan Phụng hơi kinh hoảng, nàng vội nói:
- Tiền bối, tiểu nữ cũng chỉ vừa quen biết hắn không lâu.
Bạch Như Băng nói:

- Nói vậy, Thượng Quan cô nương cũng biết về hắn không nhiều ?
Thượng Quan Phụng gật đầu, nói:
- Đúng vậy tiền bối !
Bạch Như Băng không hỏi thêm, bà quay sang nói với Sa Ngũ Nương:
- Sa bà bà hỏi đến Hạ Hầu Lam là ...
Sa Ngũ Nương tiếp lời:
- Hắn đã không còn trong tay phu nhân thì lão thân cũng chẳng muốn nói làm gì nữa.
Bạch Như Băng nói:
- Sa bà bà, chúng ta không phải người ngoài, việc gì phải ngại chứ ?
Sa Ngũ Nương hơi do dự, Hoa Anh vội vàng nháy mắt với bà ta, điều này lại lọt vào mắt Bạch Như Băng; bà ta mỉm cười, nói:
- Sa bà bà đã có điều gì khó nói thì ...
Sa Ngũ Nương cắt lời, nói:
- Cũng chẳng có gì, lão thân muốn thương lượng với phu nhân, xin phu nhân giao Hạ Hầu Lam cho lão thận đưa về Tị Trần Sơn Trang
Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi mỉm cười, hỏi:
- Không lẽ hắn đắc tội với vị nào ở Tị Trần Sơn Trang ?
Sa Ngũ Nương nói:
- Không phải thế, mà là ...
Bà ngẩng đầu lên và đổi giọng nói:
- Phu nhân, phần tiếp theo lão thân không tiện nói rồi Bạch Như Băng gượng cười, nói:
- Đáng tiếc là hắn đã thoát khỏi tay ta, nếu không ta nhất định sẽ ...
Đột nhiên trong mắt Sa Ngũ Nương lấp lánh hàn quang, bà kêu lên:
- Ngọc nhi, chúng ta mắc lừa tiểu tử đó rồi Bà giậm chân và nói tiếp:
- Lão thân ta sống đến chừng này tuổi, không ngờ bây giờ lại lật thuyền trong khe nước cạn Hoa Ngọc ngạc nhiên hỏi:
- Sa nương nói cái gì ? Tiểu tử nào, mắc lừa ai ?
Sa Ngũ Nương trừng mắt, nói:
- Ngươi thật hồ đồ !
Bà thở dài một hơi rồi nói tiếp:
- Cũng không thể mắng ngươi được, ngay cả lão thân cũng bị người ta qua mặt huống hồ là ngươi ? Thuật giả vờ của tiểu tử đó cũng quá cao minh, Ngọc nhi, ta nói tiểu tử Thân Chính Nghĩa đó chính là Hạ Hầu Lam.
Lời này vừa xuất thì mọi người đều kinh ngạc, đặc biệt là Thượng Quan Phụng.
Hoa Ngọc ngạc nhiên nói:

- Sa nương, hắn là Hạ Hầu Lam sao ? Không thể ...
- Sao lại không thể ?
Sa Ngũ Nương nói:
- Hắn biết quá nhiều chuyện, mà còn đeo mặt nạ đặc chế, ta vốn nói một người như vậy thì không thể có khuôn mặt khó coi như thế Chợt nghe Bạch Như Băng nói:
- Sa bà bà cho rằng Nhân Chính Nghĩa là Hạ Hầu Lam à ?
Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:
- Không sai, không sai, hắn chính là ...
Bạch Như Băng tiếp lời:
- Sa bà bà quên rồi sao ? Công lực của Thân Chính Nghĩa có thể đẩy lui mấy chục cao thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc, còn Hạ Hầu Lam dường như đã thành phế nhân.
Sa Ngũ Nương ngẫn người một lát rồi nói:
- Đúng, nói vậy thì hắn không phải là ...
Bạch Như Băng cắt lời, nói:
- Điều này cũng chẳng khó làm rõ, ta thấy Thượng Quan cô nương có vẻ thân mật với hắn nên không thể không biết hắn là ai, bây giờ có Thượng Quan cô nương ở đây, sao không thử hỏi cô ta.
Nhất thời mục quang của mọi người đều đổ dồn về phía Thượng Quan Phụng.
Thượng Quan Phụng cố gắng giữ bình tĩnh, nàng mỉm cười, nói:
- Tiền bối, chỉ cần nhìn vào thân công lực là có thể biết.
Bạch Như Băng cắt lời, nói:
- Ta không hỏi thân công lực đó, công lực thì có khả năng gặp kỳ ngộ mà phục hồi ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Nhưng trừ phi có thuốc giải độc môn của Kim Ngọc Dung Bạch Như Băng nói:
- Ta chỉ hỏi cô nương, hắn có phải là Hạ Hầu Lam hay không thôi ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Tiền bối, đây là chuyện quá rõ ràng rồi !
Bạch Như Băng mỉm cười, nói:
- Ta muốn nghe cô nương nói phải hay không phải, Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma là nhân vật uy chấn võ lâm, là đương thế đệ nhất kỳ tài hắn không thể để một nữ tử che đậy diện mục thật cho hắn.
Tuy là một thiếu nữ thông minh nhưng dù sao nàng cũng còn trẻ tuổi nên không thể bình tĩnh trước một câu nói khích, nàng gật đầu, nói:
- Tiền bối khích hay lắm Thân Chính Nghĩa đúng là Hạ Hầu Lam.

Mọi người nghe vậy thì biến sắc, song mục Bạch Như Băng lấp lánh dị quang, bà mỉm cười, nói:
- Ta vốn nói Thượng Quan cô nương sao lại khi không vô cớ quen một người như thế.
Sa Ngũ Nương thở dài nói:
- Lão thân ta bị hắn qua mặt từ đầu đến cuối Chợt nghe Bạch Tố Trinh nói:
- Tỉ tỉ, muội hiểu rồi, lẽ ra muội không nên ép tỉ tỉ đi với muội.
Thượng Quan Phụng mỉm cười, nói:
- Muội muội, ta biết là muội chỉ muốn tốt cho ta.
Bạch Tố Trinh nói:
- Nhưng thế này thì ngược lại Thượng Quan Phụng nói:
- Điều đó chỉ trách ta không có cơ hội nói rõ với muội thôi.
Bạch Tố Trinh trầm mặc không nói nữa, nhưng mẫu thân của nàng - Bạch Như Băng lại lên tiếng:
- Sa bà bà, ta không hỏi tại sao bà bà cần Hạ Hầu Lam, nhưng ta cũng muốn thương lượng với bà bà.
Sa Ngũ Nương tiếp lời:
- Xin phu nhân cứ nói, nếu có thể được thì lão thân sẽ gật đầu.
Bạch Như Băng mỉm cười, nói:
- Đa tạ Sa bà bà, Sa bà bà phải biết rằng, ta cũng đang tìm Hạ Hầu Lam Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:
- Lão thân biết.
Bạch Như Băng nói tiếp:
- Bây giờ Hạ Hầu Lam không ở trong tay ta, ta muốn theo Sa bà bà đi khắp giang hồ, ai bắt được Hạ hầu Lam thì Hạ Hầu Lam sẽ là của người đó, được chứ ?
Thượng Quan Phụng chau mày, Bạch Tố Trinh vội kêu lên:
- Mẫu thân, sao người ...
Bạch Như Băng nói:
- Trinh nhi mọi chuyện ta đều theo ngươi, chỉ duy nhất chuyện này ngươi phải nghĩ cho ta Bạch Tố Trinh muốn nói nữa nhưng Bạch Như Băng đã quay sang nói với Sa Ngũ Nương:
- Sa bà bà, thế nào ?
Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói:
- Phu nhân có vị hồng nhan tri kỷ của hắn bên cạnh ...
Bạch Như Băng bật cười rồi nói:
- Sa bà bà không hổ là lão giang hồ cao minh, bây giờ ta bảo đảm với bà bà rằng, chuyện này không quan hệ đến Thượng Quan cô nương. Bạch Như Băng tuyệt đối không nhờ cô ta giúp đỡ, hoặc

dùng cô ta uy hiếp Hạ Hầu Lam Sa Ngũ Nương cười cười, nói::
- Vậy thì lão thân đâu dám không tuân mệnh.
Bạch Như Băng nói:
- Sa bà ba chúng ta nhất trí như vậy nhé !
Sa Ngũ Nương vừa gật đầu thì Bạch Như Băng đã quay sang hỏi Thượng Quan Phụng:
- Thượng Quan cô nương có muốn nói ra Hạ Hầu Lam đi đâu không ?
Thượng Quan Phụng thản nhiên nói:
- Tiền bối thừa biết là tiểu nữ không thể nói mà.
- Được !
Bạch Như Băng gật đầu, nói:
- Vậy thì ta không nói nữa, thế còn thân công lực của Hạ Hầu Lam đã phục hồi bằng cách nào ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Chuyện này tiểu nữ muốn nói nhưng đáng tiếc là lúc đó vội vàng nên tiểu nữ không kịp hỏi Bạch Như Băng mỉm cười,nói:
- Hỏi hai câu nhưng kết quả chẳng được gì.
Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói:
- Phu nhân, lão thân phải cáo biệt rồi.
- Thế nào ?
Bạch Như Băng nói:
- Sao lão bà vội thế ?
Sa Ngũ Nương nói:
- Ra ngoài đã qua lâu rồi, chủ nhân không yên tâm nên lão thân phải vội về phục mệnh, hy vọng trời xanh giúp đỡ cho lão thân tìm được Hạ Hầu Lam trước.
Bạch Như Băng mỉm cười, nói:
- Đã vậy thì Bạch Như Băng cũng không dám lưu giữ Sa bà bà.
Sa Ngũ Nương nói:
- Phu nhân không cần khách khí, một ngày gần đây cũng sẽ gặp lại thôi.
Nói đoạn, bà cùng Hoa Anh, Hoa Ngọc cáo biệt mà đi.
Nhìn ba người bọn Sa Ngũ Nương dần khuất Bạch Như Băng cười nhạt, nói:
- Nếu để bà ta hớt tay trên thì ta đừng mong tìm Hạ Hầu Nhất Tu nữa. Trinh nhi, chúng ta cũng phải đi thôi.. Bạch Tố Trịnh kêu lên:
- Mẫu thân, phụ thân đã ...
Bạch Như Băng mặt lạnh như tiền, bà khẽ quát:
- Không cho phép ngươi gọi lão ta là phụ thân !

Hai mắt Tố Trinh bất giác đỏ hoe, nàng cúi đầu mà không nói gì.
Bạch Như Băng thở dài rỗi nói:.
- Trinh nhi, ngươi phải nghĩ cho vi mẫu chứ.
Bạch Tố Trinh vẫn cúi, đầu im lặng ...
Bạch Như Băng từ từ nhìn qua Thượng Quan Phụng và nói:
- Ta nói rồi, tuyệt không dùng cô nương để uy hiếp Hạ Hầu Lam, chúng ta đi thôi.
Nói đoạn, bà kéo Tố Trinh và định với tay kéo Thượng Quan Phụng, nhưng Thượng Quan Phụng lui lại một bước, rồi nói:
- Tiền bối, tiểu nữ cũng phải cáo biệt rồi Bạch Tố Trinh ngẩng đầu lên nhìn, nhưng nàng vẫn không nói gì Bạch Như Băng ngạc nhiên nói::
- Cô nương, là vì ta vẫn không bỏ qua cho Hạ Hầu Lam chăng ?
Thượng Quan Phụng chau mày nói:
- Sự thật như vậy, tiểu nữ không phủ nhận.
Bạch Như Băng nói:
- Nhưng Hạ Hầu Lam đã gửi cô nương cho ta Thượng quan Phụng nói:
- Đây là tự tiểu nữ muốn đi.
- Vậy ngày sau nếu hắn hỏi ta đòi cô nương ...
- Chàng sẽ không thể đòi tiền bối.
- Cô nương, không nhẫn nhịn chuyện nhỏ trong nhất thời thì sau sẽ thành đại sai lầm đấy, lẽ nào cô nương không sợ ta theo sau cô nương để dễ tìm hắn ?
- Tiểu nữ không đi tìm chàng, nếu tiền bối đi theo cũng uổng công thôi Bạch Như Băng trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Cô nương ta nghi rằng Kim Ngọc Dung cũng đang tìm cô nương khắp nơi, vạn nhất cô nương rơi vào tay hắn thì hậu quả thật khó lường ?
Thượng Quan Phụng rùng mình, nhất thời trầm mặc không nói gì.
Bạch Như Băng mỉm cười, nói tiếp:
- Cô nương đi với ta thôi, ta sẽ không đối đãi tệ bạc với cô nương đâu.
Nói đoạn, bà kéo Thượng Quan Phụng và Bạch Tố Trinh cùng phóng đi, Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì theo sau, chớp mắt đã mất hút tung tích oo Câu Cốc là một tiểu trấn không lớn nhưng khá náo nhiệt, sau một đêm và một ngày hành trình thì Hạ Hầu Lam đã đến nơi này Chàng không cần mất nhiều thời gian để tìm tới Đông Lai khách điếm Nhưng hỏi ra mới biết cô đào họ Lý không múa hát ở đây đã hai ngày, Hạ Hầu Lam đành hỏi thăm đường rồi tìm đến Lý gia.
Ra mở cửa đón khách là một lão nhân chừng lục tuần, sau một hồi

quan sát Hạ Hầu Lam thì lão khai khẩu hỏi:
- Qúy khách là ... ?, - Hạ Hầu Lam vội nói:
- Tại hạ là người trong võ lâm, hôm nay đến đây thỉnh giáo Lý cô nương một - chuyện, chẳng hay lão trượng là ...
Lão nhân vội nói:
- Lão khiếu Lý Trung, mọi người thường gọi là Lý lão gia, đáng tiếc hôm nay xá nữ không có nhà, quý khách có muốn nhắn lại điều gì không ?
Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Trước đây hai ngày, lệnh ái có gặp một vị cô nương mặc hồng y, chẳng hay lão trượng có biết chuyện đó không ?
Lý lão gia gật đầu, nói:
- Vị cô nương đó rất tốt bụng, nghe xá nữ nói là cô ta rất thích xá nữ.
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Vì vậy nên cô ta mới tặng cho lệnh ái một chiếc túi gấm ngũ sắc.
Lý lão gia ngạc nhiên hỏi:
- Sao quý khách biết ?
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Lão trượng tại hạ là bằng hữu của vị hồng y cô nương đó.
Lý lão gia "à" một tiếng rồi nói:
- Vậy là quý khách muốn đòi lại chiếc túi gấm đó chăng ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Đòi thì tại hạ không dám, nhưng trong túi gấm đó có giấu một vật mà ai ai trong võ lâm cũng muốn đoạt, tại hạ sợ rằng nó sẽ mang đại họa đến cho lão trượng, vì vậy tại hạ muốn dùng một vật khác để đổi nó, hy vọng lão trượng ...
Lý lão gia lắc đầu, nói:
- Qúy khách đã là bằng hữu của vị cô nương đó thì lẽ ra xá nữ phải trả lại túi gấm đó cho quý khách, chỉ có điều quý khách đã đến chậm một bước.
Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng vội hỏi:
- Lão trượng, túi gấm đó thế nào rồi ?
Lý lão gia nói:
- Túi gấm đã được người ta dùng một phiến ngọc đổi đi rồi.
Cõi lòng Hạ Hầu Lam chùng hẳn xuống, chàng ngơ ngác hỏi lại:
- Được người ta dùng phiến ngọc đổi đi rồi ?
Lý lão gia gật đầu, nói:
- Đúng vậy, nói ra đều do lão khiếu không phải, lão khiếu vốn cho rằng túi gấm đó không thể ăn và không thể mặc, mà phiến ngọc kia thì lại có thể bán được không ít tiền, khiến xá nữ khóc lóc cả một

đêm.
Hạ Hầu Lam chau mày hỏi:
- Lão trượng, chuyện đó xảy ra khi nào ?
- Mới tối quạ. - Lão trượng có biết người đó không ?
- Biết ... biết ...
Hạ Hầu Lam vừa vui mừng thì Lý lão gia lại lắc đầu, nói:
- Không, không thể nói là biết chỉ có thể nói ...
Lão lắc đầu gượng cười rồi nói tiếp:
- Lão khiếu cũng không biết nói thế nào mới phải.
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:
- Lão trượng nói vậy nghĩa là sao ?
Lý lão gia hắng giọng mấy tiếng rồi nói:
- Qúy khách, sự tình là thế này, tối hôm kia, khi lão khiếu đón xá nữ từ Đông Lai khách điếm về thì giữa đường gặp một người thọ thương, người này bị cụt một tay, trên mặt và mình mẩy dường như bị chảy máu nhiều chỗ. Hai cha con lão khiếu thấy lão ta đáng thương nên đưa về nhà chữa trị, theo lão ta nói thì lão ta là người trong võ lâm, bị kẻ thù gia hại, vì sợ kẻ thù của lão ta tìm đến khiến hai cha con lão khiếu bị liên lụy nên lão ta khuyên xá nữ tạm nghĩ việc mấy ngày.
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Có lẽ hiện giờ thương thế lão ta đã lành và đã ra đi ?
Lý lão gia gật đầu, nói:
- Không sai, mới vừa đi tối qua, trước khi đi, lão ta không có gì đền ơn hai cha con lão khiếu nên để lại một phiến ngọc, nhưng làm sao lão khiếu có thể nhận một vật quý giá như vậy ?
Đang lúc định nói lời từ chối thì lão ta bảo là dùng phiến ngọc để đổi túi gấm.
Hạ Hầu Lam vội hỏi:
- Lão trượng, người đó họ gì, tên gọi thế nào ?
Lý lão gia lắc đầu, nói:
- Lão ta không nói, lão khiếu cũng quên hỏi.
Hạ Hầu Lam chau mày hỏi tiếp:
- Lão trượng, hình dạng người đó thế nào ?
Lý lão gia nói:
- Bị cụt tay trái, trên mặt đều biến dạng trông rất đáng sợ, ngoài ra còn mù một mắt.
Hạ Hầu Lam nói:
- Thế lão trượng có biết lão ta đi đâu không ?
Lý lão gia lắc đầu nói:

- Trước khi đi lão ta chẳng nói gì Hạ Hầu Lam chau mày trầm ngâm suy nghĩ, hồi lâu sau, bỗng nhiên chàng hỏi:
- Lão trượng, phiến ngọc đó còn ở đây không ?
Lý lão gia vội gật đầu, nói:
- Còn, còn, phiến ngọc vẫn còn.
Lão thò tay vào túi áo lấy ra một phiến ngọc rồi đưa cho Hạ Hầu Lam xem Hạ Hầu Lam vừa cầm lấy phiến ngọc, liếc mắt nhìn qua thì bất giác ngẩn người.
Đó là một phiến ngọc ngọc bội màu xanh lục. Mặt chính có khảm tượng Thanh Ngưu Lão Tử, mặt sau có bốn chữ Tam Thanh Cửu Cung. Rõ ràng đây là vật của đệ tử phái Võ Đang.
Nhưng nhân vật nào của Võ Đang ngộ phải cảnh bi thảm như vậy ?
Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi trả ngọc bội lại cho Lý lão gia đoạn nói:
- Lão trượng, người đó là tam thanh đệ tử phải không ?
Lý lão gia ngạc nhiên nói:
- Tam thanh đệ tử ? ý tôn khách muốn nói là đạo sĩ chăng ? Điều này lão khiếu không biết rồi.
Hạ Hầu Lam lại suy nghĩ một hồi rồi nói:
- Vậy thì tại hạ đành phải đi tìm lão ta thôi.
Lý lão gia ái ngại nói:
- Thành thật xin lỗi nếu quý khách muốn thì lão khiếu đồng ý dùng phiến ngọc này.
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Lão trượng, chớ nói thế, chuyện này không thể trách lão trượng, còn phiến ngọc này trị giá không ít tiền, song e rằng không tiện mua bán, xin lão trượng hãy cất giữ cho kỹ, chớ mang nó đi bán nếu không ...
Lý lão già vội hỏi - Qúy khách, tại sao vậy ?
Hạ Hầu Lam chậm rãi nói::
- Đây là vật tùy thân của đệ tử phái Võ Đang, dùng để chứng minh thân phận của bọn họ, nếu lão trượng đem nó ra bán, vạn nhất bị người ta biết thì sợ rằng sẽ đem đến không ít phiền phức Lý lão gia ngớ người một lúc rồi nói:
- Vậy phiến ngọc này đối với lão khiếu há chẳng phải ...
Hạ Hầu Lam cắt lời nói:
- Sự thực chỉ có thể xem nó là một bảo vật để cất giữ thôi !
Lý lão gia đã hiểu ra, nhất thời lão ngắm nhìn phiến ngọc trong tay đến độ ngẩn người mà không nói gì.
Hạ Hầu Lam lấy ra một hạt minh châu rồi mỉm cười, nói:

- Ngọc bội không thể mua bán, nhưng vật này có thể yên tâm trao đổi, xin lão trượng nhận cho, xem như sự tạ Ơn của tại hạ đối với những điều lão trượng vừa cho tại hạ biết.
Lý lão gia lắc đầu, nói:
- Sao có thể như vậy, lão khiếu không ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Lão trượng, đây là tấm lòng thành của tại hạ, xin chớ khách khí Lý lão gia trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên gật đầu, nói:
- Được lão khiếu đồng ý nhận, nhưng với một điều kiện Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:
- Lão trượng, điều kiện gì vậy Lý lão gia nói:
- Chúng ta trao đổi với nhau, lão khiếu đã không dùng được phiến ngọc này thì giữ lại cũng vô ích, lão khiếu đồng ý tặng cho quý khách Hạ Hầu Lam biết từ chối cũng không được nên gật đầu đồng ý, chàng trao minh châu cho Lý lão gia, đoạn nhận phiến ngọc bội cất vào thắt lưng.
Sau đó chàng cáo biệt và đến trọ tại Đông Lai khách điếm Nhưng còn cách Đông Lai khách điếm chừng nửa dặm thì đột nhiên chàng thấy có ba hắc y nhân chặn đường. Đứng giữa là hắc y nhân to cao, bên trái là hắc y nhân cao gầy, bên phải là hắc y nhan thấp gầy. Cả ba xạ mục quang lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Lam đang đi tới, trên môi bọn chúng đều nở nụ cười âm hiểm khó hiểu.
Hạ Hầu Lam đừng bước cách đối phương chừng hai trượng và khai khẩu hỏi:
- Các vị là ai ? Chặn đường tại hạ là có dụng ý gì ?
Hắc y nhân to cao đứng giữa lên tiếng - Bọn ta là thủ hạ của Đồng cô nương Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Thì ra là vậy, nhưng đó là do các hạ tự nói.
Hắc ý nhân cao to nói:
- Họ Thân kia, không ngờ ngươi cũng khá nhanh tay đấy, bọn ta muốn thương lượng với ngươi một chuyện Thì ra Hạ Hầu Lam vẫn còn đeo mặt nạ đặc chế, do vậy ba hắc y nhân đều cho rằng chàng là Thân Chính Nghĩa Nghe đối phương nói đến thương lượng thì trong đầu Hạ hầu Lam chợt nảy ra một ý tưởng, chàng trầm ngâm một lát rồi nói:
- Các ngươi đã tự xưng là thủ hạ của Đồng cô nương, vậy Đồng cô nương đang ở đâu ?
Có thể cho ta nói chuyện trực tiếp với cô ta không ?
Hắc y nhân cao to cười cười, nói:
- Đồng cô nương không rảnh rỗi, nếu ngươi đồng ý thương lượng thì

chẳng những được gặp cô ta mà còn có thể.. Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Nhưng rốt cuộc là các ngươi muốn thương lượng chuyện gì ?
Hắc y nhân cao to không trả lời mà nói:
- Họ Thân kia, ngươi đã tìm và đòi lại được chiếc túi gấm đó rồi phải không ?
Hạ hầu Lam chợt vỡ lẽ, thì ra chẳng những chàng đến chậm một bước mà bọn thuộc hạ của Kim Ngọc Dung còn đến chậm hơn, vậy rốt cuộc kẻ nào đã phỗng tay trên chiếc túi gấm đó ?
Nhất thời Hạ Hầu Lam không có thời gian để suy nghĩ chuyện này, vì trong đầu chàng vừa nảy ra một diệu kế, chàng liền gật đầu, nói:
- Đương nhiên, các ngươi đã xuất hiện ở đây thì ta nghĩ các ngươi phải biết rõ diều đó !
Hắc y nhân cao to gật đầu, nói:
- Ta tin là như vậy, bây giờ chỉ cần ngươi giao Tàng Chân Đồ trong chiếc túi gấm đó cho bọn ta thì tự nhiên bọn ta sẽ giao Đồng cô nương cho ngươi.
Hạ Hầu Lam cười cười nói:
- Ngươi có thể làm chủ chuyện này sao ?
Hắc y nhân cao to gật đầu, nói:
- Lão chủ nhân của bọn ta đã khứ thế, bây giờ ta là chủ nhân !
Hạ Hầu Lam nói:
- Thế thì tốt, vậy địa điểm và thời gian ?
Hắc y nhân cao to nói:
- Thời gian là tối mai, còn địa điểm thì ta sẽ phái người đến đón.
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Được ta đồng ý ?
Chàng vừa dứt lời thì ba hắc y nhân đã tung người phóng đi mà không nói lời cáo biệt.
Về đến Đông Lai khách điếm, sau khi thuê một gian phòng trọ thì Hạ Hầu Lam mượn giấy bút vẽ đại một tấm bản đồ, đoạn chàng dùng sáp và khói đèn làm cho trang giấy ố vàng cũ kỹ. Xong việc chàng cất trang giấy vào người rồi mỉm cười và đi ngủ Một đêm một ngày lặng lẽ trôi qua, đến canh ba đêm thứ hai thì có một hắc y nhân cao gầy đến dẫn Hạ Hầu Lam đi.
Địa điểm trao đổi là một bến sông chảy qua Câu Cốc trấn, đối phương ở trên một chiếc thuyền lớn neo giữa sông, còn Hạ Hầu Lam đứng trên bờ.
Mỗi bên dùng một chiếc thuyền nhỏ đặt vật trao đổi lên đó rồi nắm đầu dây kéo thuyền về phía mình.

Đồng Uyển Nhược được bọn hắc y nhân cao to điểm huyệt rồi thả xuống thuyền cùng một nha đầu - vốn là người hầu của nàng Còn Hạ Hầu lam cũng khống chế huyệt hắc y nhân cao gầy dẫn đường, đoạn chàng nhét trang giấy vào tay áo hắn rồi thả cả người lẫn giấy xuống thuyền cho đối phương kéo đi.
Khi song phương kéo thuyền gần đến nơi thì trên thuyền lớn đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân thấp thấp gầy gầy, mọi chuyện từ thương lượng đến trao đổi đều do một tay hắc y nhân cao to chủ trù, nhưng lúc này hắc y nhân thấp gầy lại nói như ra lệnh:
- Đừng để ta đợi lâu, mau lấy qua đây đi !
Dường như bọn hắc y nhân này chẳng mấy quan tâm đến Đồng Uyển Nhược, hắc y nhân cao to đáp một tiếng rồi lướt qua chiếc thuyền nhỏ, hữu thủ xuất ra như chớp giải huyệt cho hắc y nhân cao gầy, đoạn lấy trang tàng đồ và trở về thuyền lớn. Hắn cung kính dâng hai tay trao trang giấy ố vàng cho hắc y nhân thấp gầy Hắc y nhân thấp gầy nhận lấy rồi vội vàng đối nghiệm, sau đó đột nhiên ngửa cổ cười ha ha một tràng.
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi cười cái gì ?
Hắc y nhân thấp gầy vẫn cười, cười một cách điên loạn, cười đến lúc tắt tiếng thì người này mới thở dài rồi nói:
- Tự cho mình cơ trí và tinh minh hơn người, không ngờ cuối cùng lại bại trong tay ngươi, sao lại không buồn cười chứ, nếu ngươi là ta, liệu ngươi có cười không ?
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Ta muốn cười nhưng e rằng cười không nổi.
Song mục của Hắc y nhân thấp gầy xạ ra hai đạo hàn quang âm độc, lão ta nói:
- Họ Thân kia, ngươi đừng quên rằng ngươi chỉ được một thi thể của cô ta thôi !
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Đa tạ ngươi nhắc nhở, ta sẽ từ từ khuyên giải cô ta.
Hắc y nhân thấp gầy cười nhạt, nói:
- Ngươi từ từ khuyên giải ư, chỉ có điều ta khuyên ngươi cẩn thận một chút, rồi cũng có một ngày ta sẽ khiến ngươi giống như Hạ Hầu Lam khiến ngươi sống không được mà chết cũng không xong Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Lẽ nào ngươi còn cao minh hơn Kim Ngọc Dung ?
Hắc y nhân thấp gầy nói - Ngươi thấy như vậy là tốt rồi, đến lúc đó ngươi sẽ biết, ta không kém lão ta đâu Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Được ta sẵn sàng chờ một Kim Ngọc Dung thứ hai xuất hiện.
Hắc y nhân thấp gầy cũng cười nhạt một tiếng rồi đột nhiên hạ lệnh:
- Nhổ neo !
Chiếc thuyền lớn lập tức chuyển động, chớp mắt đã hướng mũi đi về phía bờ đối diện.
Phía bên này, Hạ Hầu Lam chau mày nhìn Đồng Uyển Nhược rồi đột nhiên xuất thủ vỗ ra.
Nhưng không phải vỗ vào người Đồng Uyển Nhược mà vỗ vào người tì nữ của nàng.
Thanh y tì nữ giật mình kinh tỉnh, nàng vội ngồi dậy nhưng thấy Đồng Uyển Nhược thì bất giát sững sờ rồi buột miệng kêu lên:
- Cô nương !
Hạ Hầu Lam nói:
- Đừng gọi cô ta, tại hạ không làm khó cô nương, cô nương có thể đi rồi đấy !
Thanh y tì nữ ngạc nhiên nói:
- Ngươi cho ta đi sao ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Tại hạ nới rồi, tại hạ không làm khó dễ cô nương.
Thanh y a nữ lắc đầu, nói:
- Ta không đi !
- Thế nào cô nương không muốn đi à ?
- Đúng vậy, cô nương của ta ở đây ngươi bảo ta đi đâu ?
- Nói vậy là cô nương muốn phục vụ cô ta à ?
- Ta vốn là nha đầu của cô ta mà.
Hạ Hầu Lam gật đầu nói ; - Thế thì tốt, ta đồng ý, nhưng cô nương cũng phải đồng ý với ta một chuyện Thanh y tì nữ hỏi:
- Muốn ta đồng ý với ngươi chuyện gì ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Cô nương phải thành thật trả lời mấy câu hỏi của ta Trên mặt Thanh y tì nữ xuất hiện vẻ do dự thì Hạ Hầu Lam đã nói tiếp:
- Tính tình của Đồng cô nương thế nào, có lẽ cô nương phải biết rõ hơn tại hạ, nếu tại hạ giải huyệt cho cô ta thì bất cứ lúc nào cô ta cũng có thể tự vẫn. Do đó, nếu cô nương không thành thật trả lời câu hỏi của ta thì e rằng ta sẽ không cứu được cô ta.
Thanh y tì nữ hơi kinh ngạc một chút rồi gật đầu, nói:
- Được, ngươi hỏi đi ?
Hạ Hầu Lam chậm rãi hỏi:
- Theo cô nương biết thì lão chủ nhân Kim Ngọc Dung của cô nương có thật sự cho rằng Đồng cô nương là nữ nhi của lão ta không ?

Thanh y tì nữ lại do dự một lúc rồi gật đầu, nói:
- Lão chủ nhân yêu thương Đồng cô nương như mọi người yêu thương con của mình, trước đây có mấy lần Đồng cô nương bất kính với lão nhưng lão không hề nổi giận.
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Theo cô nương thấy thì Đồng cô nương có phải là nữ nhi của lão ta không ?
Thanh y tì nữ gật đầu, nói:
- Nhất định là phải nếu không thì lão chủ nhân sao có thể đối đãi với cô ta tốt như vậy ?
Hạ hầu Lam thở dài, nói:
- Xem ra chẳng phải cô nương hiểu không đủ sâu sắc về Kim Ngọc Dung mà là do ta làm sai rồi.
Ngừng một lát chàng nói tiếp:
- Hắc y nhân thấp gầy trên thuyền là nhân vật nào vậy ?
Thanh y tì nữ lắc đầu, nói:
- Không biết, trước đây ta chưa từng gặp lão ta.
Hạ Hầu Lam nói:
- Nói vậy cô nương cũng chẳng quen biết người đó à ?
Thanh y tì nữ gật gật đầu, Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Thi thể của Kim Ngọc Dung có trên thuyền không ?
Thanh y tì nữ gật đầu, nói:
- Ta nghe cô nương nói là có, nhưng ta chưa nhìn thấy - Chiếc thuyền đó vốn không lớn ?
- Nhưng cô nương không cho phép người khác vào khoang sau, có lẽ thi thể của lão chủ nhân được đặt trong đó.
- Cô nương theo Đồng cô nương từ khi nào ?
- Ta vốn là người ở Ôn Nhu Cung, mới được điều đến hầu hạ cô nương không lâu.
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:
- Đồng cô nương điều cô nương đến à ?
- Không ?
Thanh y tì nữ nói:
- Là lão chủ nhân, cùng đi với ta còn có một vị phu nhân, bà ta đã trở về Ôn Nhu Cung ngày hôm kia, còn ta được giữ lại phục vụ cô nương.
Hạ Hầu Lam "à" một tiếng rồi hỏi tiếp:
- Kim Ngọc Dung làm vậy là có dụng ý gì ?
Thanh y tì nữ đáp:
- Dụng ý của lão chủ nhân là muốn ta và vị phu nhân kia giả mạo hai

người để lừa Hạ Hầu Lam, Hạ Hầu Lam vội hỏi:
- Giả mạo hai người nào ?
Thanh y a nữ nói:
- Đó là cường thù của lão chủ nhân - La Sát phu nhân Bạch ...
Hạ Hầu Lam sững người, chàng nói:
- Nói vậy, Bạch Tố Trinh xuất hiện trên Yến Tử Cơ là cô nương đấy à ?
Đến lượt Thanh y tì nữ ngạc nhiên nàng nói:
- Không sai, làm sao ngươi biết ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Vì ta là Hạ Hầu Lam !
Thanh y tì nữ kinh hãi lùi bước, nàng tròn xoe song mục nhìn Hạ Hầu Lam và nói:
- Ngươi ... ngươi là Hạ ...
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Không sai cũng giống như cô nương thôi, ta có đeo mặt nạ đặc chế.
Thanh y tì nữ kinh ngạc nói:
- Chẳng phải là ngươi đã bị ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Xem như ta mệnh lớn vậy, nhưng điều đó bây giờ không quan trọng, quan trọng là làm thế nào thuyết phục Đồng cô nương để cô ta cho rằng Kim Ngọc Dung là kẻ thù của mình chứ không phải là phụ thân.
Thanh y tì nữ hỏi lại:
- Ngươi định thuyết phục cô nương à ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Đây là cách duy nhất để ngăn cô nương tự tuyệt Thanh y tì nữ nói:
- Sợ rằng điều đó sẽ vô dụng thôi, vì ngay cả ta cũng cho rằng cô ta là nữ nhi của lão chủ nhân Hạ Hầu Lam trầm mặc không nói gì, hồi lâu sau chàng mới nhờ thanh tì nữ đưa Đồng Uyển Nhược về Đông Lai khách điếm Sau khi được giải huyệt và được thanh y tì nữ cho biết Thân Chính Nghĩa là Hạ Hầu Lam thì Đồng Uyển Nhược không đòi tự tuyệt nữa nhưng nàng vẫn cho rằng Kim Ngọc Dung là phụ thân của nàng.
Chí ít là cho đến khi nào có bằng chứng xác thực nàng là nữ nhi của Hạ Hầu Nhất Tu, bằng không dù Hạ Hầu Lam khuyên như thế nào nàng cũng đều phủ nhận.
Hiện tại nàng vẫn tin nửa trang Tàng Chân Đồ mà Hạ Hầu Lam trao đổi là vật thật, do đó nàng luôn hy vọng là bọn hắc y nhân cao to sẽ sớm đến giải cứu cho nàng Cũng vì hy vọng như vậy mà sau khi Hạ

Hầu Lam về phòng của mình thì Đồng Uyển Nhược sai thanh y tì nữ lẻn ra ngoài cửa khách điếm vẽ một ký hiệu đầu quỷ lên cổng, đồng thời dặn dò tiểu nhị nếu có ai đến tìm thì thông báo giúp Tuy thanh y tì nữ hành sự rất cẩn thận, song mọi việc đều không lọt qua mắt Hạ Hầu Lam, bởi lẽ sau khi về phòng chàng không đi ngủ ngay mã lẻn mở cửa sổ ra hậu viện đi dạo.
Thế là tình cờ những việc làm của thanh y tì nữ đều bị chàng phát hiện.
Con đường mà Đông Lai khách điếm tọa lạc còn có mấy khách điếm nữa, chẳng hạn đối diện thì có Bát Phương khách điếm, cách mấy gian thì có Vương Ký ... tổng cộng không dưới bảy tám khách điếm
Vào khoảng giờ ngọ hôm sau, Đồng Uyển Nhược và tì nữ của nàng đều ở trong phòng chờ đợi, Hạ Hầu Lam đi dạo ở hậu viện thì từ trong Bát Phương khách điếm ở phía đối diện có ba người bước ra. Ba người này có nam có nữ, có lão có thiếu, nữ hai nam một.
Hai nữ thì một người là hắc y lão phụ nhân da mồi tóc sương, diện mạo xấu xí, còn người kia là một hắc y cô nương, dung mạo phi phàm. Nam nhân đi bên cạnh cũng là một hắc y thiếu niên, dung diện tuấn tú đầy khí khái.
Thì ra đó là Lãnh Diện Từ Tâm Dạ Xoa Sa Ngũ Nương và tỉ đệ Hoa Anh, Hoa Ngọc.
Ba người vừa đi ra khỏi Bát Phương khách điếm vừa trò chuyện, đột nhiên nghe Hoa Ngọc "a" một tiếng rồi chỉ tay qua bên đường, đoạn nói:
- Sa nương, nhìn xem đó là vật gì vậy ?
Sa Ngũ Nương và Hoa Anh cùng dừng bước và nhìn theo hướng Hoa Ngọc chỉ, thì ra đó là ký hiệu đầu quỷ được vẽ trên cánh cổng của Đông Lai khách điếm. Tuy chỉ vẽ mấy nét đơn giản nhưng rất sống động truyền thần.
Hoa Anh nói:
- Ngọc đệ kinh ngạc gì thế, nhất định đó là do trẻ con nghịch tay.
Hoa Ngọc nói:
- Trẻ con vẽ không thể như vậy được, tỉ tỉ nhìn kỹ xem có giống nét vẽ của trẻ con không ?
Hoa Anh nhìn sang Sa Ngũ Nương thì thấy bà ta chau mày, nàng nói:
- Sa nương làm sao thế ?
Song mục Sa Ngũ Nương chợt xuất hiện dị quang bà nói:
- Đây là ký hiệu độc môn của một tà giáo ở Nam Hoang trước đây, sao có thể ...

Hoa Ngọc vội nói:
- Sa nương, không lẽ đó là ...
Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:
- Không sai, tà giáo đó đã bị tiêu diệt nhiều năm; bây giờ sao lại xuất hiện ký hiệu này ở đây, không lẽ nó đã phục sinh từ cõi chết, trong khách điếm đó.. Bà ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Đi, theo lão nhân qua đó xem thử Hoa Anh vội nói:
- Sa nương. Người thật là ... Chúng ta đang tìm người mà Sa Ngũ Nương nói:
- Tiểu thư, đây là đại sự Nói đoạn, bà kéo nàng băng qua đường cùng Hoa Ngọc Ba người vừa đến cổng Đông Lai khách điếm thì tiểu nhị ra nghênh tiếp, hắn cúi người và mỉm cười, nói:
- Lão bà bà và nhị vị định ...
Sa Ngũ Nương cắt lời, nói:
- Lão thân đến tìm người Tiểu nhị sáng mắt lên, hắn vội nói:
- Lão bà bà tìm hai vị cô nương phải không ?
Sa Ngũ Nương không hổ danh là một lão giang hồ, bà gật đầu và nói:
- Không sai, tiểu nhị, hai vị cô nương đó ở đây phải chăng ?
Tiểu nhị gật đầu, nói:
- Đúng, đúng, một vị cô nương đã sớm dặn dò tiểu nhân, xin ba vị chờ một lát tiểu nhân đi gọi bọn họ ngay đây.
Nói đoạn, hắn quay người chạy đi ngay.
Sa Ngũ Nương không chờ bên ngoài, bà liếc mắt ra hiệu cho Hoa Anh, Hoa Ngọc rồi cất bước đi theo vào trong.
Khi tiểu nhị vào tới hậu viện thì gặp phải thanh y tì nữ từ trong đi ra, cô nương này trông thấy bọn sa Ngũ Nương thì bất giác sững sờ và lập tức dừng bước.
Tiểu nhi vội nói:
- Cô nương, là ba vị kia phải không, tiểu nhân bảo bọn họ chờ phía trước Thanh y tì nữ lắc đầu, nói:
- Tiểu nhị, ngươi nhầm rồi ta không quen biết ba người đó.
Tiểu nhị sững người, hắn quay lại thì thấy bọn Sa Ngũ nương đã đứng sau lưng, hắn vội nói:
- Cái gì, cô nương không quen biết ư ? Rõ ràng ba vị này nói là ...
Thanh y tì nữ nói:
- Ngươi mau mời ba vị đó đi đi thôi !
Nói đoạn, nàng định quay người cất bước, nhưng Sa Ngũ Nương kịp thời khai khẩu:
- Tiểu cô nương xin dừng bước giây lát Thanh y tì nữ kinh hãi, nàng

nhìn ba người bọn Sa Ngũ Nương rồi gượng cười nói:
- Lão bà bà tìm nhầm người rồi, tiểu nữ không quen biết ...
Sa Ngũ Nương cắt lời nói:
- Điều dó không sao, lão thân thỉnh giáo vài câu thôi, ký hiệu đầu quỷ bên ngoài khách điếm là do tiểu cô nương vẽ phải không ?
Thanh y tì nữ biến sắc, nàng vội lắc đầu, nói:
- Không phải, không phải, đầu quỷ gì, lão bà bà nhầm rồi !
Sa Ngũ Nương mỉm cười, đột nhiên bà xuất thủ chụp về phía thanh y tì nữ nhanh như chớp. Nhưng dường như cô nương này đã có đề phòng, tuy đang hoang mang kinh hãi nhưng nàng vẫn kịp lui ra sau
Sa Ngũ Nương cười ha ha rồi nói:
- Thân thủ lanh lợi, quả nhiên không phải hạng tầm thường, nói mau, tiểu cô nương ngươi có nguồn gốc gì với Ôn Nhu giáo ở Nam Hoang ?
Thanh y tì nữ chỉ là một nha đầu trong Ôn Nhu Cung, tuy võ học không tệ nhưng kinh nghiệm còn non kém, nhất thời thần sắc liên tục biến đổi và không thể trả lời được Sa Ngũ Nương nói tiếp:
- Cô nương, lão thân ta thấy ngươi còn nhỏ tuổi nên không muốn ...
Hai cánh cửa phòng chợt mở, Đồng Uyển Nhược đã đứng giữa cửa, nàng nói:
- Tiểu Mỹ, chuyện gì thế ?
Thanh y tì nữ kêu bằng Tiểu My vội quay lại, nói:
-Cô nương cũng dậy rồi à ?
Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:
-Tiểu My, ta hỏi ngươi là chuyện gì vậy ?
Tiểu My vội thuật lại một lượt chuyện vừa xảy ra.
Nghe xong, Đồng Uyển Nhược vội bước ra ngoài, nàng mỉm cười hành lễ và nói:
-Tham kiến lão bà bà.
Sa Ngũ Nương nhìn Đồng Uyển Nhược không chớp mắt, còn Hoa Anh, Hoa Ngọc cũng tròn xoe song mục nhìn đến độ phát ngẩn Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên nói:
- Lão bà bà, các vi....
Sa Ngũ Nương nói:
- Cô nương không phải Tố Trinh cô nương - lệnh ái của Bạch phu nhân đó sao ?
Đồng Uyển Nhược hơi biến sắc, nhưng nàng liền mỉm cười, nói:
- Lão bà bà cũng biết Bạch phu nhân và Tố Trinh cô nương đó à ?
Sa Ngũ Nương không trả lời mà hỏi lại:
-Lẽ nào cô nương không phải ...

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Lão bà bà nhầm người rồi, tại hạ họ Đồng và cũng biết hai mẹ con Bạch phu nhân.
Sa Ngũ Nương ngạc nhiên nói:
- Trên đời này sao lại có người giống nhau đến thế, đây là lần đầu tiên lão thân ta nghe thấy đấy ! Xin hỏi cô nương có nguồn gốc gì với Ôn Nhu giáo ở Nam Hoang trước đây ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
-Lão bà bà lại hiểu lầm rồi, chủ tớ bọn ta chẳng có chút quan hệ gì với Ôn Nhu giáo cả, và xưa nay cũng chưa từng nghe danh Ôn Nhu giáo bao giờ.
Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói:
-Xem ra cô nương lão luyện hơn vị cô nương kia nhiều, chỉ có điều bên ngoài khách điếm ...
Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:
- Chủ tớ bọn ta tuy đang chờ người nhưng ký hiệu đầu quỷ đó không phải do bọn ta vẽ.
Sa Ngũ Nương nói:
-Cô nương, lão thân thừa biết là không có chứng cớ, nhưng ...
Đồng Uyển Nhược tiếp lời:
- Lão bà bà, ký hiệu đầu quỷ đó nhất định là do người khác vẽ, nếu người đó cũng ở trong khách điếm này, mà lão bà bà cứ chỉ chủ tớ bọn ta, người vẽ lại đứng một bên trông thấy thì há chẳng phải là chuyện đại nực cười sao ?
Sa Ngũ Nương cười nhạt, nói:
- Cô nương, đừng dùng miệng lưỡi tranh biện nữa, cô nương có muốn bồi tiếp lão thân vài chiêu không ?
Đồng Uyển Nhược lắc dầu, nói:
- Sở học của ta thiển cận đôi bên lại vô oán vô thù.. - Cô nương !
Sa Ngũ Nương cắt lời nói:
-Lão thân chỉ muốn thử để biết lộ số của ngươi thôi !
Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lát rồi nói:
- Lão bà bà không thể không xem chăng ?
Sa Ngũ Nương nói:
- Vì bản thân cô nương, e rằng tất phải làm như vậy thôi !
Đồng Uyển Nhược nói:
-Vậy thì ta sẽ phái người bồi tiếp lão bà bà vài chiêu, người này cùng lộ số với ta, chiêu thức cũng chẳng khát gì nhau, Tiểu My, mau mời hắn đến đây.
Tiểu My vừa đáp lời thì chợt nghe một tràng cười sang sảng, từ

phòng bên cạnh phát ra, theo đó là một giọng nói:
- Không dám nhận một chữ mời, tại hạ chờ lệnh đã lâu rồi.
Hoa Ngọc nghe giọng nói thì sững người, song mục lộ dị quang.
Cửa phòng mở ra, Hạ Hầu Lam ung dung cất bước đi tới.
Hoa Anh buột miệng kêu lên:
-Là ngươi ....
Thần sắc chợt hiện lên vẽ vui mừng, kế đó là ửng đỏ.
Sa Ngũ Nương cũng kêu lớn:
-Hảo tiểu tử, thật là đi mòn gót không gặp, lúc gặp lại chẳng tốn chút công phu, ngươi làm khổ lão thân ta rồi.
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:
-Tiền bối nói vậy ...
Sa Ngũ Nương cắt lời nói:
-Ngươi không phải là Hạ Hầu Lam đó sao ?
Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng vội nói:
-Tiền bối lại nhầm rồi tại hạ sao có thể ...
Sa Ngũ Nương khẽ quát:
-Giỏi cho tiểu tử ngươi, bây giờ mà ngươi còn giả vờ giả vịt sao ?
Hoa Ngọc xen vào:
-Các hạ, không kịp nữa rồi, Thượng Quan cô nương đã nói tất cả rồi.
Hạ Hâu Lam sững người, chàng vội hói:
- Các hạ gặp cô ta ở đâu ?
Hoa Ngọc nói:
-Cô ta đi chung với Bạch phu nhân. Sa nương tìm Bạch phu nhân đòi các hạ, không ngờ lại gặp vị Thượng Quan cô nương ở đó.
Hạ Hầu Lam buông xuôi hai tay, gượng cười và nói:
-Nói vậy thì tại hạ không giả vờ được nữa rồi.
Sa Ngũ Nương tiếp lời:
-Vốn dĩ là như vậy, ngươi khiến lão thân ta chạy một chuyến uổng công, nhưng rốt cuộc thì ngươi cũng bị lão thân bắt gặp, lão thân ta không tính món nợ này, bây giờ đừng phí lời nữa mau đi theo lão thân thôi ?
Ha Hầu Lam ngạc nhiên nói:
- Đi đâu ?
Hoa Ngọc cười cười, nói:
- Đi làm rể ở Tị Trần Sơn Trang !
Hoa Anh đỏ mặt, nàng vội cúi đầu nhìn xuống đất.
Hạ Hầu Lam chấn động tâm thần, chàng vội nói:
- Tiền bối, chuyện này ...
-Chuyện này cái gì ?

Sa Ngũ Nương trừng mắt nói:
-Lão thân đã nói với Bạch phu nhân rồi, ai tìm được ngươi trước thì ngươi sẽ là của người đó, bây giờ lão thân tìm được ngươi trước.
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Đó là chuyện giữa tiền bối và Bạch phu nhân, đâu quan hệ gì đến tại hạ.
Sa Ngũ Nương nói:
-Tiểu tử, ngươi nói vậy nghĩa là sao ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
-Tiền bối chưa được sự đồng ý của tại hạ mà.
Sa Ngũ Nương biến sắc, bà nói:
- Lẽ nào ngươi không muốn ?
Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lát rồi nói:
- Tiền bốt, chuyện này có thể hoãn lại một chút không ?
Sa Ngũ Nương ngạc nhiên hỏi:
- Hoãn lại ư ? Tại sao ?
-Vì tại hạ còn mấy chuyện chưa làm xong.
- Ý của ngươi là chờ ngươi làm xong những chuyện của ngươi rồi mới đi Tị Trần Sơn Trang chăng ?
- Đúng vậy, tiền bối thấy thế nào ?
- Tiểu tử, lão thân ta bôn tẩu giang hồ đã mấy mươi năm rồi, ngươi còn dám giở trò trước mặt lão thân ta.
Hạ Hầu Lam vội nói:
-Tiền bối, tại hạ đâu dám !
-Hừ !
Sa Ngũ Nương cười nhạt, nói:
- Đây chẳng phải là kế hoãn binh của ngươi sao ?
Hạ Hầu Lam gượng cười nói:
- Tiền bối, đích thực là tại hạ còn có chuyện chưa giải quyết, Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:
- Điều này lão thân cũng biết, nhưng cũng dễ thôi, đi Tị Trần Sơn Trang trước rồi hãy tính, không chừng khi rời Tị Trần Sơn Trang sẽ có người theo giúp ngươi hành sự đấy.
Hoa Anh lại đỏ mặt tía tai và vội vàng cúi đầu.
Hoa Ngọc vỗ tay, nói:
-Chủ ý rất hay, rốt cuộc thì Sa nương cùng là người lợi hại.
Sa Ngũ Nương liếc ngang và nói:
- Sa nương của ngươi qua cầu còn nhiều hơn người khác đi đường mà.
Hạ Hầu Lam thầm kêu khổ trong lòng, đột nhiên linh cơ chuyển động,

chàng nhìn qua Hoa Anh và nói:
-Hoa cô nương !
Hoa Anh rùng mình, nàng từ từ ngước nhìn Hạ Hầu Lam rồi khẽ hỏi:
- Hạ Hầu đại hiệp có gì chỉ giáo ?
Hạ Hầu Lam khẽ hắng giọng rồi nói:
-Chuyện đến nước nây thì tại hạ đành phải quay sang thỉnh cầu cô nương thôi Sa Ngũ Nương vội tiếp lời:
-Tiểu thư, Sa nương hạ sơn bôn ba chuyến này là vì ngươi đấy, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được hắn, ngàn vạn lần ngươi chớ ...
Hoa Anh đỏ mặt, nàng e thẹn nói:
-Sa nương, ta biết rồi, lão bớt nói một câu có được không ?
Sa Ngũ Nương gật đầu nói:
- Được, được, lão thân không nói nữa, nếu ngươi không nghe lão thân để tiểu tử nãy dùng lời đường mật dụ dỗ thì ngươi đừng trách ta đấy !
Hoa Anh quay sang nói với Hạ Hầu Lam -Hạ Hầu đại hiệp muốn thương lượng với ta điếu gì chăng ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ xin cô nương đồng ý hoãn lại chuyện đi Tị Trần Sơn Trang, chờ mọi chuyện giải quyết xong ...
Hoa Anh khẽ nói:
- Hạ Hầu đại hiệp không muốn đi thì có thể không đi, chuyện này không miễn cưỡng được.
Sa Ngũ Nương vợi kêu lên:
-Tiểu thư, sao ngươi lại đánh trống lui binh như thế ?
Hạ Hầu Lam vô cùng cảm động, chàng chưa kịp nói thì Hoa Anh đã quay sang nói với Sa Ngũ Nương:
- Sa nương, cũng phải biết rằng. đây là chuyện không thế miễn cưỡng.
Sa Ngũ Nương lạnh lùng nói:
- Mặc hắn có miễn cưỡng hay không miễn cưỡng, theo lão thân thì cứ đưa hắn về Tị Trần Sơn Trang trước rồi hãy tính, đến lúc đó nếu hắn.. Hoa Anh cắt lời, nói:
- Sa nương, lão thừa biết Anh nhi này không phải là nữ tặc nhân gian mà.
Nàng quay sang nói liếp với Hạ Hầu Lam:
- Hạ Hầu đại hiệp, chuyện này không cần thiết phải thương lượng, đi hay không là tùy đại hiệp thôi.
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Cô nương khiến tại hạ khâm phục, một khi xong việc, nhất định tại

hạ sẽ đi !
Song mục Hoa Anh lấp lánh dị quang, đôi môi nàng khẽ run run, nàng nói:
- Hạ Hầu đại hiệp, đây là chuyện quan trọng, đôi bên đều là người xem lời hứa nặng hơn hơn cái chết, xin đại hiệp suy nghĩ cho kỹ.
Hạ Hầu Lam nói:
-Cô nương, tại hạ nhất đinh sẽ đi, có thể tại hạ sẽ cùng Thượng Quan cô nương đến bái vọng, tuy nhiên có vài chuyện e rằng sẽ phải thiệt thòi cho cô nương.
Hoa Anh cắt lời, nói:
-Mời được Hạ Hầu đại hiệp đến Tị Trần Sơn Trang một chuyến là vinh hạnh rồi, Hoa Anh không quan tâm đến những chuyện khác.
Sa Ngũ Nương dậm chân rồi nói:
-Tiểu thư, đây là tự ngươi.
Chợt nghe Hoa Ngọc bật cười rồi nói:
- Sa nương đừng lo, tỉ tỉ không đơn giản như vậy đâu.
Sa Ngũ Nương ngạc nhiên nói:
- Ngọc nhi, nói vậy là sao ?
Hoa Ngọc mỉm cười, nói:
- Muốn bắt cố thả, tỉ tỉ cao minh hơn Sa nương đấy !
Hoa Anh cúi đầu, Hạ Hầu Lam rùng mình, còn Sa Ngũ Nương sau một lúc ngẩn người thì kêu lên:
-Oan khổ lão thân ta rồi, xem ra lão thân già thật rồi, đây há chẳng phải là lật thuyền trong cống ngầm sao ? Lão thân ta thật là lo nghĩ hão huyễn.
Bà quét mục quang nhìn qua Hạ Hầu Lam và hỏi:
- Tiểu tử, ngươi là người tốt thật đấy chứ ?
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Tiền bối, ở đâu ra chữ "thật" vậy ? Tại hạ vốn là người tốt mà.
Sa Ngũ Nương nói:
- Được ngươi phải nhớ đấy, tu mi đại trượng phu xem trọng lời hứa hơn cái chết, đến lúc đó ngươi chớ ....
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
-Tiền bối, mỗi lời mỗi chữ là xuất ra từ miệng tại hạ mà.
Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:
- Tốt, tiểu tử, từ nay về sau chúng ta là người một nhà, chuyện của ngươi cũng là chuyện của Hoa gia, lão thân ta chờ nghe sự sai bảo đây.
Hạ Hầu Lam vội nói:
- Đa tạ tiền bối, tại hạ đâu dám ...

Sa Ngũ Nương nói:
- Đừng khách khí với lão thân ta, có chuyện gì cứ sai bảo đi.
Há Hầu Lam cung thủ, nói:
- Đa tạ tiền bối lần nữa, vậy thì chờ đến lúc có việc rồi hãy nói Sa Ngũ Nương gật đầu, nói:
-Tiễu tử, thế cũng được. Bây giờ ngươi thử nói xem, vị cô nương này là ...

Hồi 26
Chấp Mê Bất Ngộ

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói:
- Tiền bối, vị này là Đổng Uyển Nhược - Đồng cô nương.
Sa Ngũ Nương, Hoa Anh và Hoa Ngọc đều sững người, Sa Ngũ Nương kêu lên:
- Cái gì ? Vị này là Đồng cô nương sao ?
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:
- Đúng thế, lão bà bà, ta là Đồng Uyển Nhược.
Sa Ngũ Nương chợt ngộ ra, bà nói:
- Thảo nào cô nương lại có quan hệ với Ôn Nhu giáo ở Nam Hoang, chỉ có điều ...
Bà quay sang nói với Hạ Hầu Lam:
- Tiểu tử, sao cô ta lại ở trong tay ngươi, lẽ nào ...
Hạ Hầu Lam bèn thuật lại chuyện dùng nửa trang Tàng Chân Đồ đổi lấy người, tuy nhiên chàng không nói đó là vật giả do chàng tự họa.
Nghe xong Sa Ngũ Nương kinh ngạc nói:
- Thì ra là như vậy, Kim Ngọc Dung đã chết thì tốt rồi, hắn là kẻ đáng chết.
Đồng Uyển Nhược chau mày nói:
- Lão bà bà, xin chớ nguyền rủa gia phụ.
- Nguyền rủa ư ?
Sa Ngũ Nương nói:
- Cô nương, lão thân không sợ cô nương không thích nghe, các ngươi đây đều nhỏ tuổi nên không biết ác tính của Kim Ngọc Dung khi hắn làm giáo chủ Ôn Nhu giáo đó thôi, suy từ danh mà biết ý nghĩ, trên đời này phàm cô nương nào được gọi là xinh đẹp thì đa số đều bị hủy hoại bởi Ôn Nhu giáo lão thân ta nói hắn như vậy là quá nhẹ cho hắn rồi đấy.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Lão bà bà nghe ai nói gia phụ là hạng người như vậy ?
- Nghe nói ư ?
Sa Ngũ Nương nói:
- Lão thân ta tận mắt trông thấy, nếu không tin thì cô nương có thể đi hỏi mấy vị tiền bối còn sống sót, xem thử bọn họ nói Ôn Nhu giáo là

tổ chức như thế nào, Kim Ngọc Dung là người như thế nào ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Tất nhiên là ta phải hỏi.
Sa Nương tiếp lời:
- Tốt nhất là cô nương phải đi hỏi, bằng không thì vĩnh viễn chẳng thoát ra được...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nhưng trước khi ta đi hỏi thì xin lão bà bà chớ nhục mạ gia phu nữa.
Sa Ngũ Nương lắc đầu nói:
- Cô nương, lão thân ta dám nói rằng hắn không phái là phụ thân của cô nương.
Đồng Uyển Nhược thản nhiên mỉm cười, nàng nói:
- Bây giờ thi lão bà bà đích thị là người một nhà với Hạ Hầu Lam rồi.
Sa Ngũ Nương chau mày nói:
- Cô nương, không phải lão thân nói giúp hắn đâu, đây là muốn tốt cho cô nương thôi, nhận giặc làm cha, điều đó sẽ đau khổ suốt đời, dẫn tới bi kịch.
Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:
- Lão bà bà đó là chuyện của ta.
Sa Ngũ Nương trừng mắt, bà vừa định nói thì Hoa Anh đã cướp lời xen.
- Đồng cô nương, ta có thể thỉnh giáo mấy câu không ?
- Không dám ?
Đồng Uyển Nhược khách khí nói:
- Có gì dạy bảo xin Hoa cô nương cứ nói ?
Hoa Anh chậm rãi hỏi:
- Cô nương đã gặp Bạch Tố Trinh cô nương chưa ?
Đồng Uyển Nhược khẽ lắc đầu, nói:
- Ta chưa gặp vị Bạch cô nương đó, nhưng ta tin rằng ngày sau tất sẽ có cơ hội tương ngộ.
Hoa Anh gật đầu, nói:
- Đồng cô nương nói rất đúng, nhưng nói vậy có nghĩa là Đồng cô nương không biết mình và Bạch cô nương giống nhau như hai giọt nước ?
- Chuyện này ta biết, vì ta từng nghe nói.
- Cô nương cho rằng Kim Ngọc Dung là phụ thân của cô nương ?
- Đúng thế Hoa cô nương, vĩnh viễn là như vậy.
- Cô nương có biết Bạch cô nương là do Bạch phu nhân và Hạ Hầu Nhất Tu tiền bối sinh ra ?

- Có biết, chuyện này gia phụ đã từng nói.
Hoa Anh gật đầu nói:
- Cô nương cũng biết rằng, quan hệ giữa Bạch phu nhân và phu nhân Sài thị của Hạ Hầu tiền bối chỉ là quen biết chứ không phải quan hệ huyết thống đúng không ?
Đồng cô nương thản nhiên đáp:
- Cũng không sai, Hoa cô nương.
Hoa Anh mỉm cười nói:
- Vậy theo cô nương thấy thì việc cô nương và Bạch cô nương giống nhau như hai giọt nước nên giải thích thế nào ?
Đồng Uyển Nhược sững sờ nhất thời á khẩu.
Sa Ngũ Nương buột miệng nói:
- Anh nhi, ngươi khá lắm !
Hạ Hầu Lam tiếp lời:
- Hoa cô nương cao trí khiến người ta khâm phục.
Hoa Anh thản nhiên nói tiếp.
- Đồng cô nương, điều này đã có thể chứng minh cô nương là nữ nhi của Hạ Hầu Nhất Tu tiền bối chứ không phải cốt nhục của Kim Ngọc Dung đúng không ?
Đống Uyển Nhược lấm bẩm nói:
- Lẽ nào lão ta không biết ...
Hoa Anh nói:
- Không, cô nương, chỉ có lào ta tự hiểu thôi, chỉ dáng tiếc là lão ta đã chết thi thể lại không có ở đây, bằng không chỉ cần trích vài giọt máu thử là biết ngay chân giả và có thế vạch mặt lão ta.
Đồng uyển Nhược nói:
- Nhưng tại sao lão lại đối xử với ta tốt như vậy ?
Hoa Anh nói:
- Đó là vì Ngọc thiềm Thừ trong tay cô nương.
Đồng Uyển Nhược nói.
- Sau khi ta giao Ngọc Thiềm Thừ cho lão thì lão vẫn đối xử tốt ?
Hoa Anh nói:
- Đồng cô nương, Ngọc Thiềm Thừ tuy nguyên vẹn nhưng Tàng Chân Đồ chỉ có một nửa.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nhưng trước khi sự việc diễn ra chỉ có một mình ta biết ?
Hoa Anh lắc dầu nói:
- Chỉ có một cách nói là Kim Ngọc Dung cũng biết điều đó, cô nương phải hiểu rằng con người Kim Ngọc Dung đa mưu túc trí không thể lấy người thường mà đo lường được.

Đồng Uyển Nhược nói:
- Nhưng lão ta đã hủy nửa trang Tàng Chân Đồ đó ?
Hoa Anh mỉm cười nói:
- Đã hủy nửa trang đó thì còn thi triển thiên phương bách kế để tìm nửa trang kia làm gì ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:
- Cô nương không cần nói nữa, rốt cuộc chuyện này như thế nào, ta tự đi điều tra, còn trước khi điều tra và chứng minh rõ ràng ta vẫn cho rằng lão ta là phụ thân sinh ra ta.
Hoa Anh gượng cười nói:
- Đồng cô nương, chuyện quan hệ đến bản thân cô nương mà cô nương cũng là người thông minh trí tuệ, ta hy vọng rằng cô nương sẽ cẩn trọng chớ nghe theo sự suy luận của người khác.
Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:
- Đa tạ cô nương nhắc nhở, ta tự biết mình phải làm thế nào.
Hoa Anh mỉm cười nói:
- Vậy thì ta không dám nói nhiều nữa. Sa Ngũ Nương tiếp lời:
- Nghe nói Hạ Hầu Nhất Tu còn có một nhi tử, và hiện tại cũng ở trong tay Kim Ngọc Dung ?
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Đúng vậy, tiền bối, tại hạ cũng nghe Bạch phu nhân nói thế.
Sa Ngũ Nương hỏi:
- Ngươi có trông thấy nhi tử của Hạ Hầu Nhất Tu không ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:
- Không chỉ tại hạ không thấy, mà ngay cả Đồng cô nương cũng nói là không thấy.
Sa Ngũ Nương chau mày đầy vẻ ngạc nhiên, bà nói:
- Vậy thì quái lạ, Kim Ngọc Dung đã giấu nhi tử của Hạ Hầu Nhất Tu ở đâu ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tiền bối, điều này không nằm trong sự hiểu biết của tại hạ.
Đồng Uyển Nhược máy môi muốn nói nhưng lại thôi.
Hoa Anh trông thấy rõ ràng nàng liền hỏi:
- Đồng cô nương muốn nói gì chăng ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:
- Không có gì !
Hoa Anh hỏi tiếp:
- Đồng cô nương thật sự không biết ?
Đồng Uyển Nhược cắt lời nói:
- Hoa cô nương, ta không biết thật mà.

Hoa Anh nói:
- Kim Ngọc Dung đã chết, Đồng cô nương lại không biết, xem ra chuyện này khá phiền phức rồi.
Nàng nhìn qua Sa Ngũ Nương và nói tiếp:
- Sa nương, phải chăng là chúng ta nên đi ?
Sa Ngũ Nương hỏi:
- Đi ? Đi đâu ?
Hoa Anh thản nhiên đáp:
- Về Tị Trần Sơn Trang.
Sa Ngũ Nương ngạc nhiên nói:
- Tiểu thư lẽ nào ngươi không muốn ...
Hoa Anh lắc đầu nói:
- Bên ngoài chẳng có gì hay hơn Trường Bạch Sơn, ta muốn về sớm thăm gia phụ, Hạ Hầu đại hiệp cũng không có việc nên không cần chúng ta giúp đỡ.
Sa Ngũ Nương gật đầu nói:
- Được về thì về, chúng ta đi ngay bây giờ được chứ ?
Hoa Ngọc nhăn mặt nói:
- Tỉ tỉ, đệ không muốn về đâu !
Hoa Anh quay sang hỏi:
- Thế ngươi muốn ở đây làm gì ?
Hoa Ngọc ưỡn ngực nói:
- Có câu:
"Nam nhi chí tại tứ phương", đệ muốn theo Hạ Hầu đại hiệp hành tẩu.
Hoa Anh lạnh lùng nói:
- Ta nói về là về, đừng lôi thôi nữa !
Hoa Ngọc lại làm mặt khổ và nói:
- Nhưng tỉ tỉ.
- Nhưng cái gì ?
Hoa Anh nói:
- Ta nói cho ngươi biết chuyện này nếu ngươi không theo ta trở về thì vĩnh viễn ngươi đừng trở về nữa.
Hoa Ngọc vội nói:
- Được, được về thì về !
Hoa Anh và Sa Ngũ Nương liền nói lời cáo biệt.
Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:
- Cho phép tại hạ tiễn ba vị nhé ?
Quái lạ là Hoa Anh không hề có ý từ chối, thế là Hạ Hầu Lam tiễn khách ra ngoài khách điếm.

Vừa đi chàng vừa hỏi Hoa Anh rằng:
- Hoa cô nương, cô nương muốn về Trường Bạch Sơn thật ư ?
Sa Ngũ Nương chớp chớp song mục và nói:
- Thế nào, tiểu tử, vừa rồi ngươi còn thôi tam thúc tứ, bây giờ lại không nỡ ...
Hạ Hầu Lam cảm thấy trên mặt nóng ran, sắc diện Hoa Anh cũng ửng đỏ.
Nàng khẽ kêu lên:
- Sa nương ?
Sa Ngũ Nương đành mỉm cười bế khẩu, Hoa Anh quay sang nhìn Hạ Hầu Lam rồi nói:
- Theo đại hiệp thấy thì sao ?
Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:
- Chẳng qua là cô nương không muốn nói cho Đồng cô nương nghe thôi, còn tại hạ cũng có việc nhờ cô nương giúp đỡ.
Hoa Anh đỏ mặt, nàng khẽ nói:
- Hạ Hầu đại hiệp đoán đúng rồi, có việc gì xin cứ nói ?
Hạ Hầu Lam khẽ gật đầu rồi nói:
- Cô nương phải biết rằng, sở dĩ Đồng cô nương vẽ đầu quỷ trên cổng khách điếm là có dụng ý chứ ?
Hoa Anh gật đầu, nói:
- Đúng thế, có lẽ là muốn liên lạc với Kim Ngọc Dung.
Hạ Hầu Lam hỏi lại?
- Kim Ngọc Dung ư ?
Hoa Anh nói:
- Từ miệng Sa nương, ta nghe nói không ít chuyện về Kim Ngọc Dung, ta không cho rằng lão ta có thể chết dễ dàng như vậy, vả lại năm xưa lão cũng từng giả chết một lần.
Song mục Hạ Hầu Lam chợt hiện dị sắc, chàng nói:
- Cô nương lại khiến người ta khâm phục !
- Còn nữa ?
Hoa Anh tiếp lời:
- Đồng cô nương luôn gọi Kim Ngọc Dung là gia phụ chứ không gọi là tiên phụ.
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Cô nương, tại hạ cũng cảm thấy như vậy.
Hoa Anh nói:
- Thế đại hiệp còn có việc gì ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Cô nương đã biết rồi, cần gì phải nói nữa ?

Hoa Anh mỉm cười, nói:
- Là cần tất cả hay chỉ cần một mình Kim Ngọc Dung ?
Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Có lẽ lão ta đã dịch dung và hóa trang, ngoại hiệu của lão ta là Thiên Diện Thư Sinh nên thuật dịch dung độc bộ võ lâm, vì để tránh lão ta lọt lưới, chi bằng gặp người nào cứ giữ người đó.
Hoa Anh gật đầu, nói:
- Xin tuân mệnh !
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Tại hạ không dám nhận !
Hoa Anh suy nghĩ một lúc rồi chợt hỏi:
- Vừa rồi Hạ Hầu đại hiệp có để ý thái độ muốn nói nhưng lại thôi của Đồng cô nương không ? Theo Hoa Anh thấy thì nhất định là cô ta biết nhi tử của Hạ Hầu tiền bối đang ở đâu.
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Cô nương tại hạ cũng cảm thấy như vậy, trước mắt chỉ có một cách khiến cô ta nói ra.
Hoa Anh tiếp lời?
- Trừ phi chứng minh cho cô ta thấy rằng, Kim Ngọc Dung không phải là phụ thân của cô ta ?
Hạ Hầu Lam khẽ gật đầu nói:
- Đúng vậy, cô nương, xin lưu ý rằng, có khả năng bọn chúng đã đến, việc chúng ta đứng nơi này cũng có thể đã nằm trong tai mắt bọn chúng !
Hoa Anh nói:
- Song phương một sáng một tối nên tất nhiên là phải lưu ý, Hạ Hầu đại hiệp trở vào đi, Hoa Anh và Sa nương đi đây !
Hạ Hầu Lam cung thủ chào và lớn tiếng nói:
- Ba vị đi đường bình an nhé, xin thứ lỗi tại hạ không thể tiễn xa.
Lời chưa dứt thì Hoa Anh, Hoa Ngọc và Sa Ngũ Nương đã đi rồi, Hạ Hầu Lam cũng chẳng ở ngoài lâu, chàng vội vàng quay trở vào khách điếm.
Khi chàng đến hậu viện thì Đồng Uyển Nhược và Tiểu My đã về phòng nhưng cửa phòng không đóng nên từ hậu viện có thể trông thấy hai người đang ngồi nói chuyện.
Hạ Hầu Lam hắng giọng rồi bước vào, Đồng Uyển Nhược đứng lên mỉm cười nói:
- Ba người bọn họ đi rồi à ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, đáp:
- Đúng vậy, cô nương bọn họ đi.

(mất trang) Dung là đối thủ của tại hạ, Kim Ngọc Dung đã không phải đối thủ của tại hạ thì huống hồ là bọn chúng.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Các hạ xưa nay trí lực luôn đáng sợ hơn võ lực.
- Không sai !
Hạ Hầu Lam nói:
- Luận về trí lực thì khắp võ lâm thiên hạ khó có ai qua Kim Ngọc Dung, nhưng cô nương, đó là Kim Ngọc Dung chứ không phải bọn chúng, trí lực của bọn chúng tuyệt không thể cao hơn Kim Ngọc Dung, nếu Kim Ngọc Dung đã chết thì cô nương liên lạc với bọn chúng có ích gì ?
Đồng Uyển Nhược trầm mặc một lúc rồi gật đầu nói:
- Được ta cũng chẳng ngại nói cho ngươi biết Kim Ngọc Dung đích thực vẫn chưa chết, người trong cánh rừng ở Mạt Lăng Quan không phải là lão ta.
Hạ Hậu Lam khẽ gật đầu nói:
- Đa tạ cô nương một lần nữa, đã thế thì chúng ta nên ở lại đây vài ngày nữa, chờ lão ta tim đến là cô nương tất sẽ có cơ hội thử nghiệm để chứng minh thân thế của mình.
Đồng Uyển Nhược tròn xoe mắt hỏi:
- Ngươi định bắt lão ta chăng ?
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Tại hạ không phủ nhận, cô nương ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Không được, ta không thể để cho ngươi bắt lão ta ?
- Không bắt lão ta thì làm sao cô nương có thể trích huyết thử nghiệm.
- Có nhiều cách thử nghiệm chứng minh, không nhất thiết phải bắt lão ta.
- Vậy ý của cô nương là ?
- Nếu ngươi muốn thử nghiệm thì xin cứ để cho ta trở về bên cạnh lão ta.
- Không được ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Khó khăn lắm tại hạ mới cứu cô nương thoát khỏi tay lão, bây giờ sao có thể để cô nương thả hổ về rừng, nếu có gì sơ suất thì tại hạ làm sao ăn nói với ân sư dưới hoàng tuyền ?
Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:
- Các hạ nên biết, đây là biện pháp duy nhất.
Hạ Hầu Lam nói:

- Tại hạ thà lui một bước chứ tuyệt đối không thể để cô nương dùng biện pháp này.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vậy ta xin các hạ đồng ý với ta là đừng bắt lão ta.
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Cô nương, tại sao như vậy ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Tất nhiên là có lý do ?
Hạ Hầu Lam không truy vấn lý do mà hỏi:
- Cô nương, nếu lão ta không phải là phụ thân của cô nương thì sao ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:
- Các hạ, trước mắt ta vẫn chưa chứng thực được, vì vậy ta không thể để bất kỳ người nào làm hại lão ta.
- Cô nương sợ tại hạ.
- Không sai, ta không cho rằng các hạ sẽ không ...
- Cô nương hiểu lầm rồi, mục đích của việc tại hạ bắt lão ta chỉ là muốn cô nương trích huyết thử nghiệm để chứng minh thân thế của mình chứ không phải muốn giết lo lão ta.
- Ta không tin:
- Cô nương, sự thật như là như vậy.
Đồng Uyển Nhược cời nhạt nói:
- Thù hận giữa lão và các hạ là bất cộng đái thiên, làm sao ta có thể tin là các hạ không giết lão ta.
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng nếu là thật thì cô nương có để tại hạ bắt lão ta không ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Ta đã không tin thì sao có thể là thật ?
Hạ hầu Lam trầm ngâm một lát rồi nói:
- Được rồi tại hạ sẽ nói cho cô nương biết, cô nương có biết chuyện tại hạ bị Kim Ngọc Dung hại mất hết công lực không ?.
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:
- Ta mới biết cách đây không lâu.
- Nhưng bây giờ toàn thân công lực của tại hạ đã hồi phục ?
- Ta luôn lấy làm kỳ quái về điều đó.
- Rất đơn giản, cô nương, tại hạ được người khác cứu thôi ?
- Được người khác cứu ? Ai vậy ?
Hạ Hầu Lam chậm rãi nói:
- Cô nương từng nghe nói về Cuồng - Ngốc Nhị Quái chưa ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

- Chưa từng nghe, lẽ nào hai người đó cứu các hạ.
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Không sai, chuyện này xảy ra trên Thái Bạch Lâu ?
- Không đúng ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Bất kỳ độc dược nào của Kim Ngọc Dung, nếu không có thuốc giải độc môn thì không thể ...
Hạ Hầu Lạm cắt lời, nói:
- Nhưng hai lão quái này lại có thuốc giải độc môn của Kim Ngọc Dung.
Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên nói :
- Bọn họ làm sao có được ?
Hạ Hầu Lam cười cười nói:
- Cô nương, điều này không khó hiểu, vì bọn họ là người của Ôn Nhu Cung.
Đồng Uyển Nhược sững sờ, nàng hỏi lại:
- Cái gì, hai người đó là người của Ôn Nhu Cung à ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên đáp:
- Đúng vậy, cô nương, lẽ nào không đúng ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Ta không nói là không đúng, xin cứ nói tiếp !
Hạ Hầu Lam bèn thuật lại toàn bộ sự việc xảy ra ở Thái Bạch Lâu.
Nghe xong Đồng Uyển Nhược nói:
- Vì vậy nên các hạ hứa là không giết mà chỉ phế công lực của lão ta ?
- Đúng vậy, cô nương ! - Hạ Hầu Lam gật đầu nói.
Đồng Uyển Nhược thản nhiên mỉm cười rồi nói:
- Nhưng ta phải nói cho các hạ biết rằng, trong Ôn Nhu Cung không có hai người đó, hoặc có thể nói, hai người đó không phải là người của Ôn Nhu Cung.
Hạ Hầu Lam sững người, chàng nói:
- Cái gì ? Hai người bọn họ không phải ...
Đồng Uyển Nhược chỉ qua tì nữ Tiểu My và nói:
- Các hạ có thể hỏi Tiểu My, cô ta là người mới đến từ Ôn Nhu Cung.
Hạ Hầu Lam chưa hỏi thì Tiểu My đã lắc đầu nói:
- Hạ Hầu đại hiệp ta cũng không nghe nói Ôn Nhu Cung có hai người như vậy.
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên vô cùng, chàng buột miệng nói:
- Thế thì kỳ quái rồi !
Đồng Uyển Nhược tiếp lời.

- Càng kỳ quái là hai người đó hợp lực bắt Kim ngọc Dung không phải là chuyện khó, vậy tại sao bọn họ phải mượn tay các hạ ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Đó có thể là vì bọn họ là bằng hữu của Lim Ngọc Dung.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Bằng hữu của Kim Ngọc Dung mà có thể lấy thuốc giải cứu các hạ sao ?
Hạ Hầu Lam lại ngớ người chàng lắc đầu bật cười rồi lập tức chau mày nói:
- Vậy làm sao họ có được thuốc giải độc môn là Kim Ngọc Dung ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Điều này khiến người ta khó hiểu rồi.
- Vậy rốt cuộc bọn họ là những nhân vật thuộc lộ số nào ?
- Điều này cũng không thuộc phạm vi hiểu biết của ta.
- Thế họ cần Kim Ngọc Dung để làm gì ?
- Chuyện này e rằng phải đi hỏi hai người bọn họ thôi.
Hạ Hầu Lam nói:
- Cô nương nói rất phải, tại hạ nhất định sẽ làm rõ chuyện này, bây giờ cô nương đã có thể..... Đồng Uyển Nhược cắt lời nói:
- Các hạ không giết lão thật thì ta.
- Đa tạ cô nương !
Hạ Hầu Lam nói.
- Hạ Hầu Lam này xưa nay nói câu nào là chắc câu đó.
Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Nhưng hai người đó là những nhân vật nào, bọn họ cần Kim Ngọc Dung để làm gì ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Cô nương chờ đến ngày sau thì chuyện này sẽ không khó hiểu.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Ta càng không ngờ lại có người xin tha mạng cho Kim ngọc Dung.
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:
- Không lẽ cô nương cũng cho rằng lão ta đáng ... ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:
- Không phải ta nói lão ta đáng chết mà ta lấy làm kỳ quái tại sao người đó lại khất mạng cho lão ta.
Hạ Hầu Lam nói:
- Chẳng phải tại hạ đã nói lại rồi sao, hai người đó tự xưng là ...
Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:
- Nhưng trên thực tế, hai lão đó không phải là người của Ôn Nhu Cung.

Hạ Hầu Lam nói:
- Chờ tại hạ bắt được Kim Ngọc Dung thì mọi việc tất sẽ sáng tỏ thôi.
Đồng Uyển Nhược trầm mặc không nói gì, Hạ Hầu Lam tiếp lời:
- Theo cô nương thấy thì chậm nhất là khi nào bọn chúng đến ?
Đồng Uyển Nhược khẽ lắc đầu, nói:
- Điều đó rất khó nói, có thể phải tới mấy ngày nữa, nhưng có thể.....
- Có thể đã đến rồi phải không ?
- Đúng vậy !
- Cô nương, bọn họ dùng cách gì để liên lạc với cô nương ?
- Các hạ nên biết rằng, có rất nhiều cách để liên lạc.
- Nhưng chung quy cũng phải có một cách ?
Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:
- Các hạ phải biết rằng, lão ta tuyệt đối không thể mạo hiểm.
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Điều này tại hạ tưởng tượng được.
Đồng Uyển Nhược tiếp lời:
- Vì vậy nên nói, muốn bắt lão ta không phải chuyện dễ.
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ cũng biết điều đó, nhưng nếu cô nương chịu hợp tác với tại hạ thì sự việc sẽ khác.
Đồng Uyển Nhược chú mục nhìn Hạ Hầu Lam rồi nói:
- Các hạ muốn ta hợp tác thế nào ?
Hạ Hầu Lạm nói:
- Nếu có người đến, hắn không thể không nói cho cô nương biết Kim Ngọc Dung hiện đang ở đâu, hoặc giả cô nương cũng có thế dẫn dụ Kim Ngọc Dung đến đây gặp cô nương ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Nếu như vậy thì lão ta không thể xưng là nhân vật cao trí rồi, vả lại ta không thế giúp các hạ bắt lão ta.
- Tại sao, cô nương ?
- Vì hiện tại lão ta vẫn có nửa khả năng là phụ thân của ta.
- Nhưng tại hạ đã hứa là không ...
- Các hạ nên biết rằng, không ai muốn phụ thân của mình thương tổn một sợi tóc.
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Nói vậy, nếu muốn bắt lão ta thì hoàn toàn phải dựa vào sức lực của chính tại hạ ?
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:
- Đúng vậy, chúng ta mỗi người tự làm việc của mình, trước khi ta chưa chứng thực được mọi chuyện thì ta cho rằng nên làm như vậy,

các hạ cũng nên thông cảm cho ta.
Hạ Hầu Lam suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói:
- Cô nương nói cũng phải, được, tại hạ y theo cô nương vậy.
- Đa tạ các hạ ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Ta muốn ở đây chờ thêm ba ngày nữa.
Hạ Hầu Lam nói:
- Cũng được, qua ba ngày mà bọn chúng không đến thì chúng ta sẽ đi. Cô nương hãy nghỉ ngơi, tại hạ cáo biệt về phòng đây.
Nói đoạn, chàng cung thủ chào rồi quay người bước ra ngoài.
Đồng Uyển Nhược không giữ lại và cũng không tiễn, nàng chỉ ngồi nhìn bóng hình Hạ Hầu Lam dần khuất ngoài cửa.
Hạ Hầu Lam vừa bước đến phòng mình thì thợt nghe có tiếng chân vang động, điếm tiểu nhị đang dẫn một hán tử trung niên ăn mặc như thương khách đi vào.
Tiểu nhị này có thân hình gầy gầy không phải là người đã tiếp đón bọn Hạ Hầu Lam và Sa Ngũ Nương trước đó, hắn vừa xách hành lý vừa đưa khách đến phòng phía tây.
Hạ Hầu Lam dừng bước ngoài hành lang và quan sát, trung niên thương nhân kia cũng liếc nhìn về phía chàng một cái rồi lập tức nhìn sang chỗ khác, điều đó khiến Hạ Hầu Lam bất giác chau mày.
Còn tiểu nhị thì gật đầu chào Hạ Hầu Lam và mỉm cười, hắn mang hành lý vào phòng cho khách rồi lập tức quay ra, sau đó hắn không đi về phía tiền viện mà bước thẳng đến chỗ Hạ Hầu Lam.. Tới nơi hắn cúi chào và tươi cười nói:
- Khách quan, ngài có một vị bằng hữu đưa thư đến.
Vừa nói hắn vừa lấy ra một phong thư, trao cho Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Lam nhìn nét bút thanh nhã trên thư thì lập tức biết là ai viết nên vội đưa tay nhận lấy.
Chàng mở phong bì, liếc mắt nhìn qua rồi bất giác chau mày, trong thư không viết nhiều, chỉ có mấy hàng, nội dung là báo chàng lưu ý trung niên thương nhân mới vào.
Chàng vội ngước nhìn lên và nói:
- Cám ơn tiểu nhị ca.
Tiểu nhi vội nói:
- Khách quan chớ khách khí, đây là phận sự của tiểu nhân mà, ngài còn có chuyện gì không ?
Hạ Hầu Lam khẽ lắc đầu, nói:
- Không, tiểu nhị ca, ngươi đi làm việc của ngươi đi.
Tiểu nhị "vâng" một tiếng rồi nói:

- Vị khách vừa vào cần dùng trà, để tiểu nhân qua hỏi thử nhị vị cô nương kia có cần dùng không.
Nói đoạn, hắn cất bước đi thẳng đến phòng Đồng Uyển Nhược và Tiểu My.
Lúc này Đồng Uyển Nhược và Tiểu My đang ngồi trầm lặng trong phòng, điếm tiểu nhị gõ cửa rồi bước vào cười cười nói:
- Nhị vị cô nương có cần đùng chút nước trà không ?
Đồng Uyển Nhược vừa định lắc đầu thì tiểu nhị vội bước đến gần và trao cho nàng một mảnh giấy.
Đồng Uyển Nhược sững sờ giây lát rồi nhận lấy, song mục vừa liếc nhìn qua thì sắc diện chợt biến.
Nàng vội ngước nhìn tiểu nhị và mỉm cười, nói:
- Được mang đến cho ta một ít nước trà.
Điếm tiểu nhị không nói gì thêm, hắn "vâng" một tiếng rồi cúi chào và mỉm cười.
Chờ tên tiểu nhị rời khỏi hậu viện Hạ Hầu Lam mới quay về phòng, chàng muốn xem thử vị khách thương nhân ở phòng phía tây kia sẽ liên lạc với Đồng Uyển Nhược như thế nào.
Vì thế nên tuy vào phòng nhưng chàng vẫn đứng trước cửa sổ quan sát hành lang bên ngoài.
Một lát sau, có tiếng bước chân vang động, tiểu nhị mang một bình nước lớn và hũ trà vào phòng phía tây, chỉ trong chớp mắt hắn đã quay ra, đoạn mang phần trà nước còn thừa đi về phía phòng của Đồng Uyển Nhược.
Hạ Hầu Lam chợt động linh cơ, chàng bước ra cửa và nói:
- Tiểu nhị ca, còn nhiều nước sôi không ?
Tiểu nhi vội nói:
- Nhiều, nhiều, khách quan cũng cần chăng ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Vậy thì cũng cho ta một bình trà đi.
Tiểu nhị đáp một tiếng rồi bước vào phòng, vừa pha trà hắn vừa nói:
- Khách quan còn cần gì nữa, xin dặn dò luôn một thể ?
Hạ Hầu Lam không nói gì, chờ đến lúc tiểu nhị pha trà xong định quay người thì chàng mới nói:
- Tiểu nhị ca, chậm một chút.
Tiểu nhị vội hỏi ?
- Khách quan còn dặn dò gì nữa chăng ?.
Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:
- Vị khách ở phòng hướng tây bảo ngươi mang thứ gì cho nhị vị cô nương vậy ?

Tiểu nhị kinh hãi vội lắc đầu, nói:
- Không ... không có gì cả.
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Tiểu nhị ca, chuyến này nhị vị cô nương đó mang không ít tiền ra ngoài, nếu có gì sơ suất thì quý khách điếm có chịu trách nhiệm không ?
Tiểu nhị càng kinh hoảng, song mục tròn xoe, nhất thời không nói thành lời.
Hạ Hầu Lam nói tiếp:
- Tiểu nhị ca, để tốt cả đôi đường, ta khuyên ngươi nên nói ra đi.
Tiểu nhị ấp úng một hồi lâu rồi nói:
- Khách quan, vật thì ta không có, chỉ có điều ... chỉ có điều vị khách quan đó nhờ tiểu nhân chuyển lời cho nhị vị cô nương.
Hạ Hầu Lam nói:
- Điều đó cũng vậy thôi, là lời gì thế ?
Tiểu nhị nói:
- Người đó bảo tiểu nhân nói với nhị vị cô nương rằng, cái gì người đã đến rồi, đầu quỷ hướng tây ...
- Còn gì nữa không ?
- Không ?
- Tiểu nhị ca, ta không nói ra, ngươi cũng đừng nói là ta hỏi ngươi, được không ?
Đương nhiên là được, có lý nào lại không được, vì vậy nên tiểu nhị vội gật đầu lia lịa.
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Tiểu nhi ca, không còn chuyện gì nữa, ngươi có thể đi rồi đấy !
Tiểu nhị như trút được gánh nặng, hắn vội mang trà mang nước ra khỏi phòng.
Hạ Hầu Lam bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ?
- Kim Ngọc Dung đích thị là lão ta rồi, nhưng nếu muốn cứu Đồng Uyển Nhược thì tuyệt không thể chỉ phái đến một người như vậy, theo lý mà nói, Kim Ngọc Dung không thể không đích thân xuất mã. Vậy thì người kia chỉ là đến để liên lạc, thăm dò thực hư, Kim Ngọc Dung tất phải ở phía sau, do đó ta cần phải nhẫn nại chờ đợi.
Nghĩ đoạn Hạ Hầu Lam bước đến giường nằm chờ..
Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hơn một canh giờ, song vẫn chẳng có động tĩnh gì, ngược lại Hạ Hầu Lam cảm thấy trong người rất mệt mỏi và buồn ngủ.. Giữa thanh thiên bạch nhật, sao lại mệt mỏi và buồn ngủ ? Đối với Hạ Hầu Lam mà nói, tình hình này hơi có vẻ khác thường thế là chàng vội vàng bật dậy, đi đi lại lại trong

phòng, ý muốn mượn sự hoạt động để làm tiêu cơn buồn ngủ.
Nhưng quái la, không những không có tác dụng mà ngược lại càng đi càng buồn ngủ, cuối cùng ngay cả hai mí mắt cũng mở không ra.
Tình hình này quá nhiên là rất lạ thường, Hạ Hầu Lam thầm kinh ngạc, đột nhiên linh cơ máy động, bất giác chàng nghĩ đến phong thư.
Nhưng không đúng, thư là do Hoa Anh viết, cô ta sao có thể ...
Bỗng nhiên chàng ngộ ra, nhất định là vị thương khách kia biết được và đã giở trò trên phong thư, nếu không thì tại sao đến giờ vẫn chưa có động tĩnh ? Rõ ràng là đối phương chờ cho chàng hôn mê rồi mới hành động.
Hạ Hầu Lam hiểu rõ như vậy nhưng dường như đã muộn, chàng không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ nên thân hình lắc lắc lư lư đi tới giường rồi nằm vùi xuống.
Qua một lúc, đột nhiên có tiếng gõ cửa khe khẽ bên ngoài.
Hạ Hầu Lam vẫn bất động, đương nhiên là chàng không thể nào nghe thấy, lúc này dù có pháo nổ bên tai cũng chưa chắc khiến chàng kinh tỉnh.
Tiếp theo là có tiếng Tiểu My gọi bên ngoài:
- Hạ Hầu Lam, Hạ Hầu đại hiệp.
Đương nhiên Hạ Hầu Lam vẫn không có phản ứng.
Cửa mở, Tiểu My thò đầu vào, thần sắc trên mặt có vẻ khác thường, vừa nhìn vào phòng thi nàng lập tức thụt đầu lại rồi thuận tay khép luôn cửa.
Lúc này vị thương nhân trung niên đang đứng chờ ngoài hành lang, y thấy Tiểu My đóng cửa thì vội bước lại hỏi:
- Thế nào ?
Tiểu My không trả lời mà lập tức quay người đi đến phòng bên cạnh, thương nhân trung niên vội bước theo sau, vừa bước vào phòng thì y liền cúi người cung kính nói:
- Thuộc hạ tham kiến cô nương,.
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng khoát tay nói:
- Các ngươi đến từ khi nào ?
Thương nhân trung niên đáp:
- Bẩm cô nương, bọn thuộc hạ đã đến từ lâu rồi.
Đồng Uyển Nhược, thản nhiên nói:
- Rất tốt, ta không ngờ các ngươi hành sự cao minh như vậy:
Thương nhân trung niên vội nói:
- Cô nương quá khen, tất cả là do lão chủ nhân.
Đồng Uyển Nhược khoát tay nói:

- Vậy bây giờ hắn đã ngủ, chúng ta phải làm thế nào ?
Thương nhân trung niên nói:
- Bẩm cô nương, lão chủ nhân sai thuộc hạ Ở lại đây, mời cô nương lên đường.
- Lên đường ? Đi đâu ?
- Bẩm cô nương trong khách điếm bên kia đường có ba người gồm nam nữ lão thiếu, vì vậy nên lão chủ nhân đã chuẩn bị xa mã ở cửa sau, mời cô nương.
- Ta hỏi ngươi là ta phải đi đâu ?
- Bẩm cô nương, thuộc hạ không biết, sau khi ra khỏi thành thì lão chủ nhân sẽ có chỉ thị.
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:
- Vậy lão chủ nhân ở đâu ?
Thương nhân trung niên nói:
- Bẩm cô nương, lão chủ nhân đã đi trước rồi.
Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lúc rồi gật đầu, nói:
- Được bọn ta đi ngay.
Nói đoạn nàng đứng lên định cất bước.
Thương nhân trung niên vội nói:
- Bẩm cô nương, lão chủ nhân còn có dặn dò.
- Ngươi nói đi ?
- Lão chủ nhân lệnh cho thuộc hạ mang đầu Hạ Hầu Lam đi.
Đồng Uyển Nhược biến sắc, nàng chau mày nói:
- Lão chủ nhân dặn dò như vậy sao ?
Thương nhân trung niên gật đầu nói:
- Bẩm cô nương, đúng vậy thuộc hạ không đám lừa dối cô nương.
Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói:
- Vậy bây giờ ta nói nhé, không được phép giết hắn.
Thương nhân trung niên sững người, sắc diện rất khó coi, y ấp úng nói:
- Chuyện này ... cô nương ... lão chủ nhân dặn dò như vậy.
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói:
- Bây giờ là ta dặn dò, ngươi không nghe chăng ?
Thương nhân trung niên vội nói:
- Thuộc hạ không dám, nhưng lão chủ nhân nói rằng, nếu không mang đầu Hạ Hầu Lam đi thì thuộc hạ phải mang đầu của mình đến gặp người.
Đồng Uyển Nhược mỉm cười nói:
- Nói vậy là ngươi sợ chết à ?
Thương nhân trung niên vừa sợ hãi vừa kinh khiếp, nhất thời chẳng

nói nên lời.
Đồng Uyển Nhược nói tiếp:
- Ngươi cho rằng ta không bảo vệ được ngươi sao ?
Thương nhân trung niên vội nói:
- Bẩm cô nương không phải vậy.
- Thế ngươi cho rằng ta không giết được ngươi chăng ?
- Thuộc hạ không dám.
- Vậy thì theo ta, ta nói rồi, tạm thời tha chết cho hắn.
Thương nhân trung niên cúi đầu và không dám nói thêm gì nữa.
Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói:
- Tiểu My, chúng ta đi thôi !
Lời vừa dứt thì nàng và Tiểu My cũng bước ra ngoài.
Khi nàng bước ngang qua trước mặt thương nhân trung niên thì người này đột nhiên ngẩng đấu và xuất chỉ điểm ra nhanh như chớp.
Đồng Uyển Nhược lảo đảo rồi ngã ra sau.
Tiểu My kinh hãi, vội vàng đưa tay đỡ lấy, đồng thời nộ khí quát:
- Ngươi dám ...
Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:
- Ngươi câm miệng đi, lão chủ nhân đã dặn dò, ta không dám bất tuân, ngươi ở đây trông nom cô nương cẩn thận, ta đi một lát rồi trở lại ngay.
Nói đoạn, y quay người định cất bước..
Tiểu My biến sắc nàng vội đặt Đồng Uyển Nhược nằm xuống rồi dịch thân cản đường và nói:
- Ngươi dám không nghe lời cô nương.
Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:
- Ta chỉ nghe lệnh của lão chủ nhân, lời của cô nương không có hiệu lực bằng lão chủ nhân, ngươi tránh ra đi.
Lời vừa dứt thì y đã xuất thủ chụp vào giữa ngực Tiểu My.
Tiểu My vừa kinh nộ vừa hổ thẹn, nàng vội lách người tránh né.
Thương nhân trung niên cười hì hì, nói:
- Nha đầu, thì ra ngươi cũng bị tiểu tử đó mê hoặc làm cho xiêu lòng rồi.
Vừa nói y vừa sải bước ra khỏi phòng, Tiểu My vô kế khả thi nên đành ngẩn người giữa đương địa.
Nhưng thương nhân trung niên vừa bước ra khỏi cửa thì đột nhiên như gặp phải độc xà, y rùng mình vội vàng thụt vào phòng trở lại.
Tiểu My quét mục quanh nhìn ra, nàng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, buột miệng kêu lớn?
- Hạ Hầu đại hiệp.

Không sai, người đứng giữa cửa chính là Hạ Hầu Lam..
Chàng mỉm cười với Tiểu My và nói:
- Đa tạ cô nương, có chuyện gì chờ lát nữa hãy nói, tại hạ cũng cần cô nương làm chứng nhân cho tại hạ trước mặt Đồng cô nương đấy.
Thượng nhân trung niên đã định thần trở lại, y vừa định quay người vọt qua cửa sổ thì Hạ Hầu lam đã kịp thời quát khẽ:
- Đứng lại !
Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma quả nhiên uy chấn thiên hạ, thương nhân trung niên rùng mình một cái rồi đứng yên bất động.
Hạ Hầu lam mỉm cười, nói:
- Cơ trí của ngươi rất khá, nếu không, sau lưng của ngươi đã có một lỗ thủng rồi.
Thương nhân trung niên quay người lại, đột nhiên y xuất thủ án vào lưng Đồng Uyển nhược rồi cười hì hì, nói:
- Hạ Hầu Lam, ta ở lại nhưng ngươi có thể làm gì được ta nào ?
Hạ Hầu Lam hơi biến sắc, nhưng chàng vẫn bình thản nói:
- Ta không ngờ điểm này, nhưng có tác dụng gì ?
Thương nhân trung niên lại cười hì hì, nói:
- Ngươi cứ thứ xem :
Chợt nghe Tiểu My quát:
- Ngươi dám đối với cô nương như vậy à ?
- Nha đầu ngươi câm miệng đi ?
Thương nhân trung niên lạnh lùng nói:
- Ngươi muốn đi theo Hạ Hầu Lam chăng ?
Nói đoạn, y bất ngờ phất tả thủ đẩy ra, Tiểu My kêu "hự" một tiếng rồi lùi ra sau mấy bước.
Hạ Hầu Lam vội đưa tay đỡ nàng và nói:
- Tiểu My cô nương, xin chớ ...
Tiểu My rơi lệ, sắc diện nhợt nhạt, nàng nói:
- Hạ Hầu đại hiệp mau cứu Đồng cô nương.
Hạ Hầu Lam bình thản nói:
- Yên tâm, hắn không dám và cũng không thể làm tổn thương Đồng cô nương đâu.
Tiểu My quét mục quang lạnh lùng nhìn qua thương nhân trung niên rồi nói:
- Chờ lát nữa bổn cô nương sẽ cho ngươi biết tay.
Thương nhân trưng niên cười nhạt, nói:
- Nha đầu, sống chết có số, không cần ngươi quan tâm !
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Ta thấy là ngươi có ý tạo phản rồi.

Thương nhân trung niên nói:
- Đó là chuyện của ta, tệ chủ nhân không nghĩ như vậy là được.
- Ngươi cho rằng như vậy có thể uy hiếp được ta chăng ?
- Không sai !
- Ngươi đừng quên rằng cô ta là cốt nhục của Kim Ngọc Dung - kẻ thù bất cộng đái thiên của ta.
- Nhưng ngươi lại cho rằng cô ta là cốt nhục của Hạ Hầu Nhất Tu ?
- Đó là cách nghĩ của ta, Kim Ngọc Dung và ngươi nghĩ thế nào ?
Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:
- Tệ chủ nhân từng dặn dò ta rằng, khi cần thiết cứ làm thế này tất sẽ có tác dụng.
Hạ Hầu Lam nói:
- Nói vậy, lão ta thừa nhận rằng Đồng cô nương không phải là nữ nhi của lão ta ?
Thương nhân trung niên lắc đầu, nói:
- Tệ chủ nhân không nói như thế, tệ chủ nhân bảo làm thế này chỉ là kế sách đối phó với cách nghĩ của ngươi.
Hạ Hầu Lam bật cười, nói:
- Trên thực tế Đồng cô nương là con gái của lão ta, bây giờ ngươi dùng cô ta để uy hiếp ta, có tác dụng hay không, tự ngươi phải hiểu rõ.
Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:
- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, tệ chủ nhân nói với ta là sẽ có tác dụng mà.
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Vậy thì thử xem nhé, xem thử ngươi dám làm gì Đồng cô nương.
Nói đoạn, chàng cất bước đi tới.
Thương nhân trung niên biến sắc, y khẽ quát:
- Hạ Hầu Lam, nếu ngươi dám bước tới gần thì ta sẽ giết..... Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Ngươi cứ giết, xem thử Kim Ngọc Dung sẽ xử ngươi như thế nào ?
Vừa nói chàng vừa bước tới một bước nữa.
Thương nhân trung niên rùng mình, y nói:
- Hạ Hầu Lam, dù sao thì cũng chỉ có một đường chết, ta kéo thêm một người làm bạn vậy.
Hạ Hầu Lam dừng bước hỏi ?
- Vậy sao ?
Thương nhân trung niên cười hì hì, nói:
- Giết cô ta cũng chết, không giết cô ta cũng chết, ngươi thử nghĩ xem, ta có dám làm không.

Hạ Hầu Làm chau mày nói:
- Có lý, nhưng ngươi có gan làm như vậy không ?
Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:
- Vì mạng sống, gan có thể to bằng trời.
Hạ Hầu Lam khẽ nhún vai và buông xuôi hai tay, nói:
- Vậy thì không còn cách nào khác, ngươi muốn giết cô ta thì cứ giết đi.
Nói đoạn, chàng lại cất bước đi tới.
Trên mặt thương nhân trung niên xuất hiện vẻ kinh hãi, y lui ra sau và đẩy Đồng Uyển Nhược chắn ngang trước mặt, sau đó y vung hữu chưởng lên và quát:
- Hạ Hầu Lam, đây là ngươi bức ta giết cô ta đấy, trước tiên ta đánh vỡ tâm mạch, sau đó chặt tay cô ta, khiến cô ta chết không toàn thây.
Hạ Hầu Lam nói:
- Đồng cô nương có thâm thù huyết hận gì với ngươi chứ ?
Chân vẫn không dừng, chàng từ từ bước tới.
Thương nhân trung niên biến sắc, y nghiến răng quát:
- Hạ Hầu Lam, ngươi ...
Hạ Hầu Lam đột nhiên dừng bước chàng nói:
- Thả Đồng cô nương ra, ta không làm khó dễ ngươi đâu.
Thương nhân trung niên cười hì hì, nói:
- Lão chủ nhân nói không sai, thế này quả nhiên là có công hiệu, Hạ Hầu Lam, ý của ngươi là thả cho ta đi ?
- Không sai !
Hạ Hầu Lam nói:
- Chỉ cần ngươi thả Đồng cô nương thì ta để cho ngươi đi mà không thương tổn một sợi tóc.
Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:
:
- Đáng tiếc là ta không ngốc như vậy, ngươi đã muốn thả ta thì hãy lùi ra ngoài sân viện, ta phải nhờ cô nương tiễn ta một đoạn.
Hạ Hầu Lam nói:
- Ngươi chớ có được đằng chân mà lấn đằng đầu.
- Lui hay không là tùy ngươi vậy.
- Ngươi định đưa Đồng cô nương đi chăng ?
- Đương nhiên, đây là nhiệm vụ của ta. Ta ở lại thay cô ta chẳng đủ sao ?
- Không được, ta không thể để ngươi đưa Đồng cô nương đi, muốn đi thì tự ngươi đi đi..
Thương nhân trung niên lại cười hì hì nói:

- Điều đó tuy thuộc ngươi, lão chủ nhân từng dặn dò ta, nếu đi thì cùng đi, bằng không thì cùng ở lại, ngươi hiểu chứ ?
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Ta hiểu, nhưng nếu Đồng cô nương lại rơi vào tay Kim Ngọc Dung thì ngày sau cô ta tất sẽ ngộ phải thảm cảnh còn bi thảm hơn chết, nếu ngươi nhất định đưa cô ta đi thì ta sẽ chẳng cố kỵ gì nữa, điều này ngươi cũng nên hiểu.
Thương nhân trung niên nói:
- Thế thì tốt, xem thử chúng ta ai cứng hơn ai, Hạ Hầu Lam, lui ra đi.
Hạ Hầu Lam bất động, chàng nói:
- Trước tiên ngươi phải đồng ý với ta là không đưa Đồng cô nương đi.
Thương nhân trung niên cười nhạt, nói:
- Hạ Hầu Lam, ta muốn xem thử ngươi có lòng thương hương tiếc ngọc hay không, có đau lòng cho vị cô nương như hoa như ngọc của chúng ta hay không.
Nói đoạn y trở tay một cái, trong tay đã có thêm một lưỡi chủy thủ sắc bén.
Y dí dí mũi chủy thủ vào cổ Đồng Uyển Nhược và nói tiếp:
- Hạ Hầu Lam, ngươi không nghe theo ta thì ta sẽ rạch lên mặt cô ta một nhát, không nghe hai câu là rạch hai nhát, một cô nương thế này nếu bị hủy hoại dung nhan thì ...
Y cười hì hì rồi lạnh lùng quát:
- Hạ Hầu Lam, ngươi có lui ra không ?
Tiểu My hoa dung thất sắc, nàng kêu lên thì Hạ Hầu Lam đã khoát tay nói:
- Tiểu My cô nương, vì sự an nguy của Đồng cô nương, chúng ta phải lui ra thôi.
Tiểu My vội nói:
- Nhưng Hạ Hầu đại hiệp hắn muốn đưa cô nương đi.
Hạ Hầu Lam nói:
- Chuyện đến nước này thì cũng đành để cho hắn đưa Đồng cô nương đi thôi !
Tiểu My rưng rưng mắt lệ, nàng nói:
- Hạ Hầu đai hiệp ...
Hạ Hầu Lam cắt lời nói:
- Đồng cô nương vốn dĩ phải trở về, Tiểu My cô nương hà tất phải lo lắng.
Tiểu My còn định nói nữa nhưng Hạ Hầu Lam đã trầm giọng hỏi ?
- Tiểu My, lẽ nào cô nương không nghĩ cho Đồng cô nương ?

Tiểu My trừng mắt nhìn thương nhân trung niên và nghiến răng nói:
- Ngươi cứ đưa cô nương đi, chỉ cần gặp lại lão chủ nhân thì ngươi..... Thương nhân trung niên cười hì hì, nói.
- Nha đầu, đó là chuyện của ta, không cần ngươi lo lắng, lùi ra đi.
Hạ Hầu Lam nói:
- Tiểu My cô nương, đi thôi.
Nói đoạn, chàng quay người bước ra khỏi phòng, Tiểu My không biết làm thế nào nên đành gạt lệ bước ra theo Hạ Hầu Lam đi thẳng ra sân viện, khoảng cách không gần với cửa phòng Đồng Uyển Nhược, trông dáng vẻ chàng không có một chút ý định thừa cơ xuất thủ.
Phía bên kia, thương nhân trung niên kẹp Đồng Uyển Nhược và lập tức ra khỏi phòng, y vừa ra ngoài thì Hạ Hầu Lam đột nhiên xuất thủ điểm huyệt Tiểu My, Tiểu My lảo đảo muốn ngã thì chàng đưa tay đỡ lấy cô ta.
Thương nhận trung niên ngạc nhiên nói:
- Hạ Hầu Lam ngươi làm gì thế ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Ta sợ cô ta không nhịn được mà bổ nhào tới, vì vậy ta không thể không khống chế cô ta.
Thương nhân trung niên cười hì hì, nói:
- Đúng, phải cho ả nếm chút đau khổ mới được.
Nói đoạn, y dựa vào tường mà đi, song mục luôn nhìn như dán vào thân Hạ Hầu Lam, vì y sợ Hạ Hầu Lam tìm cơ hội xuất thủ.
Chớp mắt, y đã lui tới góc tường, từ nơi này đi ra sau là đường quan đạo phía cửa sau khách điếm.
Nhưng lúc này lại có một người đứng sát nép trong góc tường, đó chính là Hoa Ngọc, sắc diện chàng lạnh lùng, song mục đầy sát khí.
Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói:
- Đáng tiếc là ta không bắt sống được ngươi, bằng không nhất định ta sẽ bức hỏi điều cần hỏi.
Thương nhân trung niên vẫn tập trung tinh thần chú ý nhìn Hạ Hầu Lam, y cười hì hì và định nói thì đột nhiên có một giọng lạnh lùng vang lên sau lưng:
- Giết ngươi chỉ thêm bẩn tay thôi.
Thương nhân trung niên chưa kịp hiểu là chuyện gì thì lập tức trơ người ra như pho tượng, nhất thời đứng như bị đóng đinh tại đương địa.
Hoa Ngọc sải bước tới trước, đưa tay đỡ lấy Đồng Uyển Nhược, rồi cắp nàng lướt đến chỗ Hạ Hầu Lam. Chàng mỉm cười nói:
- Đại ca, trả lại vị tỉ tỉ này cho đại ca đấy ?

Hạ Hầu Lam cũng mỉm cười, nói:
- Đa tạ huynh đệ ngươi đến thật đúng lúc.
Hoa Ngọc nói:
- Đâu phải tại hạ muốn đến, là tỉ tỉ của tại hạ đấy, tỉ tỉ không tiện đến nên phái tại hạ đi, chẳng ngờ chuyến này không làm nhục sứ mệnh.
Hạ Hầu Lam mỉm cười và xuất thủ giải huyệt cho Tiểu Mỹ, cô nương này kinh tỉnh và lập tức ngơ ngác bởi cảnh tượng trước mắt Hạ Hầu Lam vội nói:
- Tiểu My cô nương, ta sợ cô nương thấy Hoa thiếu hiệp nấp trong góc tường rồi làm kinh động đối phương nên buột phải khống chế huyệt đạo cô nương thôi.
Nói đoạn, chàng lại xuất thủ giải huyệt cho Đồng Uyển Nhược, Đồng Uyển Nhược vừa tỉnh lại thì Tiểu My vui mừng reo lên, đoạn lao tới ôm chầm lấy Đồng Uyển Nhược, hai hàng lệ ngọc bất giác tuôn ra.
Tất nhiên là Đồng Uyển Nhược vẫn nhớ mọi chuyện vừa rồi, sắc diện lạnh lùng nàng nói:
- Tiểu My, gã khốn kiếp đó đâu rồi ?
Tiểu My chỉ vào góc tường và nói:
- Cô nương, gã đứng kia kia ?
Đồng Uyển Nhược nhìn qua góc tường, song mục đột hiện sát cơ, nàng định cất bước đi tới thì Hoa Ngọc vội nói:
- Đồng cô nương, để tại hạ ra tay cho.
Nói đoạn, chàng tung người lướt tới rồi xuất thủ giải huyệt cho thương nhân trung niên.
Tên này vừa tỉnh lại thì lập tức xuất chưởng đánh thẳng vào người Hoa Ngọc.
Hoa Ngọc cười nhạt nói:
- Thì ra ngươi còn chưa ư chịu cam tâm.
Chàng lách người tránh chưởng của đối phương, đồng thời ngũ trảo lật lại chụp vào mạch môn thương nhân trung niên. Tên này kêu thảm một tiếng rồi khuỵu người xuống, sắc diện xám xịt như tro.
Hoa Ngọc cười nhạt, nói:
- Các hạ, đã chạy không thoát thì nên biết điều một chút đi thôi !
Nói đoạn, chàng lôi đối phương đi thẳng đến chỗ Hạ Hầu Lam và Đồng Uyển Nhược.
Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:
- Hoa thiếu hiệp, thủ pháp tuyệt lắm, gọn gàng nhanh nhẹn cứ như chớp ấy.
Hoa Ngọc gượng cười nói:
- Đó là đối với hắn, nếu là người khác thì e rằng không linh đâu.

Nói đoạn, chàng trở tay đẩy thương nhân trung niên đến trước mặt Đồng Uyển Nhược.
Y vừa thấy vẻ lạnh lùng như băng của Đồng Uyển Nhược thì bất giác rùng mình, vội nói:
- Cô nương khai ân, lão chủ nhân hạ lệnh nên thuộc hạ bất đắc dĩ.
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói:
- Ta chỉ có một câu thế này, gan của ngươi lớn lắm !
Thương nhân trung niên vội nói:
- Cô nương khai ân, đây là mệnh lệnh của lão chủ nhân.
Đồng Uyển Nhược gật đầu nói:
- Hình như ta cũng không nên làm khó dễ ngươi.
Tiểu My vội kêu lên:
- Cô nương đừng tha cho gã, vừa rồi gã vừa hung vừa ác, nói ra những lời nghe chẳng lọt tai, suýt chút nữa thì tì nữ bi hắn làm cho tức chết đấy.
Đồng Uyển Nhược "à" một tiếng rồi nói:
- Vậy sao ?
Thương nhân trung niên tiếp lời:
- Cô nương minh giám, không như vậy thì thuộc hạ sao có thể lừa được Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Ngươi dùng Đồng cô nương uy hiếp ta, và luôn miệng nói là lão chủ nhân dặn dò, điều này cũng là lừa ta sao ?
Thương nhân trung niên kinh hãi, hắn định biện hộ thì Đồng Uyển Nhược đã quay sang hỏi Hạ Hầu Lam?
- Đại hiệp, chuyện thế nào vậy ?
Tiểu My đang đầy oán khí trong lòng nên vọt miệng nói:
- Cô nương, vừa rồi gã muốn giết cô nương đấy, gã còn đòi hủy hoại đung nhan cô nương, còn nói rằng lão chủ nhân bảo làm như vậy.
Đồng Uyển Nhược biến sắc, nàng trừng mắt nhìn thương nhân trung niên rồi quát hỏi:
- Đúng như thế không ?
Thương nhân trung niên ấp úng nói:
- Thuộc hạ không dám lừa dối cô nương, nhưng đó là vì thuộc hạ muốn bảo toàn...
Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:
- Vì bảo toàn sinh mạng của ngươi nên sẵn sàng hạ thủ đối tới ta chứ gì ?
Thương nhân trung niên nói:
- Lão chủ nhân bảo rằng:

Thuyết Hạ Hầu Lam cho rằng cô nương là nữ nhi của Hạ Hầu Nhất Tu nhất định có thể giúp chúng ta thoát thân.
Đồng Uyển Nhược mỉm cười, nói:
- Biện pháp hay lắm.
Hạ Hầu ư Lam tiếp lời:
- Nếu vừa rồi ta không kiêng kỵ mà bước tới thật thì sao ?
Thương nhân trung niên nói:
- Ta có gan trời cũng không dám đả thương cô nương.
Hạ Hầu Lam nói:
- Lẽ ra vừa rồi ta nên để Đồng cô nương lãnh chút thương tích, như thế bây giờ ngươi mới hết đường biện hộ, nhưng Tiểu My cô nương trông thấy toàn bộ sự việc, ngươi có dám đả thương Đồng cô nương hay không thì có lẽ cô ta là người hiểu rõ nhất.
Tiểu My nói:
- Cô nương, vừa rồi nếu Hạ Hầu đại hiệp không nhượng bộ thì tì nữ thấy gã dám giết cô nương thật đấy.
Đồng Uyển Nhược chau mày hỏi lại?
- Tiểu My, đúng như vậy à ?
Tiểu My liền đáp?
- Tì nữ có gan bằng trời cũng không dám nói dối cô nương.
Hạ Hầu Lam xen vào:
- Hổ dữ không ăn thịt con, Đồng cô nương, Kim Ngọc Dung có phải là phụ thân của cô nương hay không, thì giờ đây có lẽ cô nương đã hiểu rõ rồi.
Sắc diện của Đồng Uyển Nhược liên tục biến đổi, nàng trừng mắt nhìn thương nhân trung niên và hỏi ?
- Ngươi nói thế nào đây ?
Thương nhân trung niên vội nói:
- Cô nương minh giám, vì muốn cô nương và thuộc hạ an toàn thoát thân nên lão chủ nhân mới dạy thuộc hạ dùng biện pháp này trong trường hợp bất đắc dĩ, tuyệt không phải Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:
- Nếu Hạ Hầu đại hiệp không nhượng bộ ngươi thì sao ?
Thương nhân trung niên nói:
- Thuộc hạ sao dám lừa dối cô nương.
Đồng Uyển Nhược trầm mặc không nói gì, Tiểu My vội nói:
- Cô nương, ngàn vạn lần chớ nghe theo gã.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Tiểu My, ngươi không cần nói nhiều, ta tự biết nên làm thế nào.
Tiểu My lập tức bế khẩu, không dám nói nữa.

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Miệng lưỡi của các hạ quả nhiên lợi hại, nhưng điều đó cũng chỉ trách ta thôi, ai bảo vừa rồi ta sợ ngươi đả thương Đồng cô nương mà không mạo hiểm bức ngươi thử ra tay.
Đồng Uyển Nhược nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói:
- Đại hiệp xin để cho ta và Tiểu My đi ?
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Cô nương muốn đi thật thì tại hạ không dám ngăn cản.
Hoa Ngọc vội kêu lên:
- Đồng cô nương, bọn họ đã muốn giết cô nương, sao cô nương lại ...
Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:
- Hoa thiếu hiệp trước tiên xin đa tạ thiếu hiệp vừa rồi xuất thủ giải cứu, hắn tuyệt đối không có ý giết ta đâu, còn tại sao hắn phải làm như vậy thì vừa rồi hắn đã giải thích rõ ràng.
Hoa Ngọc nói.
- Đương nhiên hắn phải nói như vậy:
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Dù cách nói của hắn thế nào thì ta cũng không tin gia phụ bảo hắn giết ta thật.
Hoa Ngọc còn định nói nữa nhưng Hạ Hầu Lam đã cướp lời, chàng nói:
- Hoa thiếu hiệp, ngươi bớt nói một câu đi thôi.
Chàng quay sang nói tiếp với Đồng Uyển Nhược:
- Cô nương muốn đi cũng được, nhưng tại hạ có điều kiện.
Đồng Uyển Nhược hỏi:
- Đại hiệp có điều kiện gì ?
Hạ Hầu Lam chỉ thương nhân trung niên và nói:
- Để hắn ở lại !
- Đại hiệp hà tất phải làm khó dễ hắn ?
- Nói vậy là cô nương cũng định đưa hắn đi ?
- Đúng thế, đại hiệp.
Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lát rồi nói:
- Cô nương đã nói thế thì tạ i hạ không tiện bất thuận theo ý cô nương, nhưng tại hạ đổi một điều kiện khác, xin cô nương chớ hỏi, chớ xen vào, để tại hạ hỏi hắn mấy câu, sau đó giao hắn cho cô nương đưa đi, được chứ ?
Đồng Uyển Nhược nói ?
- Đại hiệp muốn hỏi hắn chuyện gì ?
Hạ Hầu Lam nói:

- Đợi lát nữa tự nhiên cô nương sẽ nghe thấy thôi ?
- Nhưng đại hiệp không xuất thủ bức cung hắn đấy chứ ?
- Đương nhiên, cô nương nên biết tại hạ không giết hắn đã là quá dễ dàng cho hắn rồi.
- Được ta đồng ý !
Hạ Hầu Lam quay sang hỏi thương nhân trung niên?
- Trước tiên ta hỏi ngươi, phong thư đó là chuyện thế nào ?
Hoa Ngọc vọt miệng nói:
- Đại ca, phong thư đó là do tỉ tỉ của tại hạ viết..
Hạ Hầu Lam nói:
- Ta biết, nhưng lại bị người ta giở trò hạ độc trên thư, nếu ta không phát giác sớm thì sinh mạng này đã rơi vào tay hắn rồi.
Chàng quay sang thương nhân trung niên và nói tiếp:
- Các hạ, nói đi ?
Thương nhân trung niên do dự một lúc rồi nói:
- Đó là do lão chủ nhân tẩm độc lên thư.
Hạ Hầu Lam hơi ngạc nhiên, chàng nói:
- Nói vậy, Kim Ngọc Dung cũng đến đây à ?
Thương nhân trung niên nói:
- Không sai, điếm tiểu nhị vừa rồi là ...
Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:
- Ngươi dám ...
Chợt nghe Đồng Uyển Nhược nói:
- Đại hiệp hắn nói thật đấy, điếm tiểu nhị đó đích thị là..... Hạ Hầu Lam chấn động tâm can, chàng gượng cười, nói :
.
- Thật là lợi hại, thuật dịch dung của lão ta quả nhiên cao minh tuyệt thế, trao thư tận tay ta thì có lý nào ta bất bại.
Hoa Ngọc dậm chân kêu lên:
- Trời đất thì ra hắn là ...

Hồi 27
Sai Một Nước Cờ

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi tiếp:
- Về chuyện dự phòng vạn nhất dùng Đồng cô nương uy hiếp ta, Kim Ngọc Dung sao có thể dặn dò ngươi làm như vậy ?
Thương nhân trung niên nói:
- Vừa rồi ta đã nói qua, đích thị là ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Ngươi đừng chờ ta xuất thủ đấy, Đồng cô nương tuy đứng ở đây nhưng vừa rồi cô ta đã đồng ý là không xen vào, ngươi nên biết điều một tí.
Thương nhân trung niên nói.
- Đích thị là lão chủ nhân dặn dò như vậy, dù ngươi giết ta vạn lần ta cũng nói thế.
Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam đột nhiên dựng lên, nhưng chàng liền thở dài, nói:
- Kim Ngọc Dung quả nhiên cao minh, không để lộ một chút dấu vết không một chút sơ hở, hữu dụng thì ngươi có thể an toàn thoát thân, không có tác dụng thì ngươi được tiếng liều chết bảo vệ Đồng cô nương, vậy thì sao không cảm động được Đồng cô nương chứ ? Xem như ta phục lão ta vậy.
Ngừng một lát chàng hỏi tiếp:
- Trong tay Kim Ngọc Dung có nửa trang Tàng Chân Đồ không ?
Thương nhân trung niên vừa định lắc đầu thì Hạ Hầu Lam lại hỏi:
- Dù ta giết ngươi thì ngươi cũng phủ nhận cho lão ta chăng ?
- Không sai ?
Thương nhân trung niên gật đầu, nói:
- Trong tay lão chủ nhân đích thị có nửa trang Tàng Chân Đồ.
Hạ Hầu Lam thở phào một hơi rồi nói:
- Chí ít thì ta cũng đã chứng minh được một điểm.
Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên nói:
- Không phải lão chủ nhân đã hủy nửa trang Tàng Chân Đồ đó rồi sao ?
Thương nhân trung niên nói:
- Đó chỉ là một tờ giấy lộn, lão chủ nhân đã sớm biết cô nương sẽ

không giao toàn bộ Tàng Chân Đồ nên mới chuẩn bị trước một trang giấy lộn trong tay áo.
Đồng Uyển Nhược biến sắc, nàng quát hỏi:
- Tại sao lão chủ nhân phải làm như vậy ?
Thương nhân trung niên lắc đầu, nói:
- Thuộc hạ không biết, lão chủ nhân cao trí, người khác không hiểu nổi dụng ý của người.
Hạ Hầu Lam nói:
- Theo ta thấy, đó là một loại thủ pháp để cảm động cô nương.
Thương nhân trung niên bế khẩu không nói gì. Đồng uyển Nhược cũng trầm mặc, sắc diện của nàng thoáng hiện ra vẻ khó coi.
Hạ Hầu Lam nói tiếp:
- Ngươi có biết chuyện quan hệ đến thân thế Đồng cô nương không ?
Thương nhân trung niên lắc đầu nói:
- Ta chỉ biết cô nương đích thị là ái nữ của lão chủ nhân.
Hạ Hầu Lam truy vấn:
- Làm sao ngươi chắc như vậy ?
Thương nhân trung niên nói.
- Rất đơn giản lào chủ nhân thường nói với bọn ta rằng, cuộc đời này lão không cần gì, chỉ cần được bầu bạn với cô nương vui vui sướng sướng mà sống.
Hạ Hầu Lam mỉm cười, gật đầu, nói:
- Ta tin điều này, nhất định lão ta từng nói như vậy, xem ra những gì ngươi biết cùng chẳng nhiều hơn ta, hãy trả lời câu hỏi cuối cùng của ta, Kim Ngọc Dung đang ở đâu ?
Chợt nghe Đồng Uyển Nhược xen vào:
- Đại hiệp, không hỏi chuyện này được không ?
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Cô nương đồng ý là không hỏi xen vào mà.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đại hiệp thông cảm, ta không thể không hỏi xen vào chuyện này mà trên thực tế hắn cũng chẳng biết gia phụ đang ở đâu ?
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Được vậy thì tại hạ không hỏi nữa.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đa tạ đại hiệp !
Hạ Hầu Lam nói:
- Bây giờ cô nương vẫn muốn đi chăng ?
Đồng Uyển Nhược gật đầu nói:

- Đúng vậy đại hiệp trước mắt Uyển Nhược vẫn cho rằng lão ta là phụ thân của mình.
- Thế thì tốt ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ cũng không ngăn cản cô nương, mời !
Đổng Uyển Nhược nói:
- Đa tạ đại hiệp đã chiếu cố trong mấy ngày qua.
Hạ Hầu Lam nói:
- Đừng khách khí với tại hạ, đây là chuyện tại hạ phải làm mà, cô nương cứ an tâm đi nhé, một khi cô nương biết rõ Kim Ngọc Dung không phải là phụ thân của mình thì tại hạ nhất định sẽ đến tìm cô nương.
Ngừng một lát, chàng lại nói:
- Tại hạ nghĩ thông rồi, bất kỳ chứng minh của người nào cũng không bằng chính bản thân cô nương thể nghiệm, tại hạ giữ cô nương lại cũng chẳng có ích gì, để chính cõi lòng cô nương tự hiểu rõ mới là hữu ích.
Đổng Uyển Nhược không nói gì thêm, nàng quay sang nói với thương nhân trung niên:
- Ngươi chờ ở đây ta vào phòng thu xếp đồ đạc, rồi chúng ta đi.
Thương nhân trung niên như được đại xá vội nói:
- Thuộc hạ tuân lệnh.
Đổng Uyển Nhược và Tiêu My lập tức vào phòng, một lát sau hai người quay ra, Uyển Nhược đi thẳng đến chỗ Hoa Ngọc và nói:
- Đa tạ Hoa thiếu hiệp lần nữa, ta sẽ không quên ân tình giải cứu hôm nay, xin chuyển lời cho ta thăm hỏi Sa tiền bối và lệnh tỉ nhé.
Vừa nói nàng vừa nắm chặt tay Hoa Ngọc như để bày tỏ lòng tri ân.
Có thể lần đầu được chạm vào tay thiếu nữ nên Hoa Ngọc bất giác đỏ mặt, mãi đến khi Đổng Uyển Nhược buông tay mà chàng vẫn không nói được một câu.
Đổng Uyển Nhược cũng chẳng nói gì thêm, nàng kéo Tiểu My và cùng thương nhân trung niên theo ngõ sau của khách điếm mà đi, chớp mắt đã mất hút tung tích.
Hạ Hầu Lam đứng bất động cũng chẳng nói năng gì, chàng lặng lẽ nhìn theo ba người dần khuất sau bờ tường.
Hoa Ngọc không nhẫn nại được nên khai khẩu:
- Đại ca tại sao lại để cô ta đi ?
Hạ Hầu Lam quay lại hỏi.
- Hoa thiếu hiệp thấy thế nào ?
Hoa Ngọc nói:

- Tại hạ thấy hình như đại ca định theo ...
- Đoán rất hay, một lời đã đúng.
- E rằng đây cũng là ý của Đồng cô nương ?
Hạ Hầu Lam hơi ngạc nhiên, chàng hỏi:
- Hoa thiếu hiệp, làm sao biết được ?
Hoa Ngọc xoè bàn tay phải ra và nói:
- Đại ca, xin hãy lấy mà xem thử.
Thì ra trong tay Hoa Ngọc có một mảnh giấy nhỏ được gấp lại cẩn thận.
Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh dị quang, chàng với tay chụp lấy, mở ra xem, thần thái bỗng nhiên đầy xúc động.
Chàng nói:
- Thảo nào cô ta nằng nặc đòi đi. thảo nào ...
Hoa Ngọc nói:
- Đại ca, xem ra cô ta đã hiểu rõ rồi.
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Đúng vậy !
Lúc này trong khóe mắt của chàng bất giác rưng rưng ngấn lệ.
oo Một cỗ xa mã phi như bay trên con đường đất của một vùng hoang dã. Thùng xe bịt bùng trông rất bí mật, người đánh xe ngồi phía trước là một trung niên hán tử, chính là người giả trang thương nhân vừa rồi, y mím môi điều khiển xa mã, thần sắc cực kỳ nghiêm trọng.
Xung quanh vùng hoang dã này không có núi non nhưng lại có một cánh rừng thưa khá rộng lớn.
Cỗ xe đang bon bon chạy trên con đường mòn thì đột nhiên rẽ vào cánh rừng, xuyên qua hết cách rừng này thì lại xuyên qua cánh rừng khác, hình như người đánh muốn trốn tránh điều gì nên cứ tìm rừng mà đi.
Cuối cùng, xa mã dừng lại bên bờ một dòng sông nhỏ, chẳng những xa mã dừng là quái lạ mà người đánh xe cũng bất động.
Đột nhiên, từ trên không trung có hai bóng người lướt tới như bay rồi hạ thân xuống bên cạnh cỗ xe. Đó chính là Hạ Hầu Lam và Hoa Ngọc.
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Thật là lợi hại, huynh đệ chúng ta mắc lừa rồi.
Hoa Ngọc nói.
- Đại ca người đánh xe chết rồi chăng ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Đúng vậy, huynh đệ, cỗ xe cũng trống không, lẽ ra ta phải nghĩ đến

điều này khi cỗ xe chuyên tìm đường rừng mà đi, không ngờ ...
Hoa Ngọc nói:
- Đại ca, vậy bây giờ ...
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Quay trở lại thôi, phải nhanh mới được.
Lời vừa dứt thì hai người cùng phi thân lướt đi như hai cánh chim nhạn.
Trời đã ngả bóng hoàng hôn, lá cây xòe tàn che ánh sáng nên trong rừng càng thêm âm u tĩnh mịch.
Tại một khoảng đất trống cũng trong cánh rừng này có một cỗ xa mã khác đang đậu, bất luận là hình thức kích cỡ, màu sắc hay ngựa kéo xe cũng đều giống hệt cỗ xe dừng cạnh bờ sông.
Dưới ánh sáng le lói chiếu qua tàn cây, có thể trông thấy một lão nhân gầy gầy nho nhỏ bước lên xe, người đánh xe cũng là một trung niên hán tử, y lập tức giật giây cương và ra roi thúc ngựa đi, cỗ xa mã từ từ lăn bánh đi về phía đông của cánh rừng, chớp mắt đã phóng như bay.
Trong xe, vị Thiên Diện Thư Sinh Kim Ngọc Dung nhìn qua Đồng Uyển Nhược và mỉm cười đắc ý, lão nói:
- Hài nhi, cuối cùng thì ta cũng đón được ngươi trở về.
Đồng Uyển Nhược cũng mỉm cười nói:
- Đa tạ phụ thân !
Kim Ngọc Dung nói:
- Thế nào, hài nhi, còn khách khí với vi phụ sao, ta không ngờ hắn lại thả ngươi dễ dàng như vậy.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Trên thực tế đều nằm trong tiên đoán của phụ thân cả mà.
Kim Ngọc Dung hơi ngạc nhiên, lão hỏi:
- Sao lại nói thế, hài nhi ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Tất cả chẳng phải phụ thân sắp đặt cho hắn sao ?
Kim Ngọc Dung lại lắc đầu nói:
- Ta biết là giết Hạ Hầu Lam không dễ nên mới dạy Hướng Thanh cách thoát thân này, ta sắp đặt thế này là sợ hắn đuổi theo chứ không phải đoán định là hắn sẽ thả ngươi đi.
Đồng Uyển Nhược hỏi:
- Sao phụ thân biết là hắn thả cho hài nhi đi ?
- Lẽ nào không phải ?
- Sự thực là do cách mà phụ thân dạy Hướng Thanh phát huy tác dụng thôi.

- Thì ra là như vậy, thảo nào ta cứ tự hỏi, sao hắn lại thả ngươi dễ dàng như thế ?
- Điều đó cũng không chừng, cơ trí Hạ Hầu Lam không thấp, nếu cách phụ thân dạy Hướng Thanh mất tác dụng thì có thể hắn cũng thả cho hài nhi đi.
Kim Ngọc Dung nói:
- Trừ phi hắn cũng cho rằng ngươi là nữ nhi của ta, nếu không cách đó tuyệt đối không thể mất tác dụng.
Đồng Uyển Nhược mỉm cười nói:
- Phụ thân nói không sai, kỳ thực nếu hắn biết chắc hài nhi không phải là nữ nhi của Hạ Hầu Nhất Tu thì hắn cũng chẳng cần phí tâm lực đến đoạt hài nhi.
Kim Ngọc Dung gật đầu nói:
- Rất đúng, rất đúng.
Lão dừng giây lát rồi chợt hỏi ?
- Hài nhi, có thu hoạch được gì không ?
Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên hỏi ?
- Ý phụ thân muốn nói ...
Kim Ngọc Dung tiếp lời?
- Hài nhi quên rồi sao, là nửa trang Tàng Chân Đồ đó.
Đồng Uyển Nhược sững người, nàng nói:
- Phụ thân, hài nhi quên thật rồi, hài nhi không...
Kim Ngọc Dung gượng cười, nói:
- Chuyện đại sự như vậy, sao hài nhi lại quên ?
Uyển Nhược nói:
- Hài nhi mãi lo tính kế thoát thân nên ...
Nàng chăm chú nhìn Kim Ngọc Dung và nói tiếp:
- Phụ thân nghĩ rằng nửa trang Tàng Chân Đồ đó đang ở trong tay hắn thật ư ?
Kim Ngọc Dung không trả lời mà hỏi lại:
- Hài nhi, ngươi cho rằng hắn có thể tay không mà đi sao ?
- Chẳng phải phụ thân đã hỏi hai cha con cô đào họ Lý rồi à ?
- Điều không thể tin được nhất định là Hạ Hầu Lam dặn dò bọn họ nói vậy.
- Thế thì hỏng rồi, bây giờ phụ thân tính thế nào ?
- Không chừng vi phụ đành phải tìm hắn nói chuyện thôi ?
Đồng Uyển Nhược sững người, nàng vội nói:
- Tìm hắn nói chuyện ư ? Nói chuyện gì ?
- Nói về điều kiện.
Kim Ngọc Dung thản nhiên nói.

- Hài nhi, ngươi còn phải giúp ta đại sự này đấy.
Đổng Uyển Nhược hỏi ?
- Hài nhi có thể giúp được gì ?
Kim Ngọc Dung nói:
- Ta muốn trả ngươi lại cho hắn đổi nữa trang Tàng Chân Đồ đó.
Đồng Uyển Nhược vội kêu lên:
- Làm thế sao được, khó khăn lắm hài nhi mới thoát ra được.
- Hài nhi, đây là hạ sách trong lúc chẳng biết làm thế nào.
- Phụ thân định nói với hắn thế nào.
- Rất đơn giản, dùng con gái của Hạ Hầu Nhất Tu đổi lấy nửa trang Tàng Chân Đồ của hắn.
- Nhưng hài nhi không phải là con gái của Hạ Hầu nhất Tu mà ?
Kim Ngọc Dung mỉm cười nói:
- Ngốc hài tử, nhưng hắn cho rằng ngươi là con gái của Hạ hầu Nhất Tu, vậy là đủ rồi.
Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lúc rồi hỏi:
- Phụ thân cho rằng hắn đồng ý sao ?
Kim Ngọc Dung mỉm cười hỏi lại:
- Hài nhi, ngươi nói xem hắn sẽ đồng ý hay không ?
Đồng Uyển Nhược không trả lời nàng trầm mặc một hồi lâu rồi nói:
- Chỉ vì nửa trang Tàng Chân Đồ mà phụ thân không nghĩ gì đến nữ nhi của mình sao ?
- Ai bảo là không nghĩ ?
Kim Ngọc Dung vội nói:
- Ngốc hài nhi, một khi phụ thân được toàn bộ Tàng Chân Đồ, thì sợ gì không cứu được ngươi về.
Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên nói:
- Được toàn bộ Tàng Chân Đồ ?
Kim Ngọc Dung "à" một tiếng rồi vội giải thích.
- Quên mất, vi phụ đã dựa vào trí nhớ vẽ lại nửa trang, tuy không thể nói là hoàn chỉnh nhưng cũng chính xác tám chín phần mười, nếu được tiếp nửa trang kia thì chẳng phải là được toàn bộ sao ?
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói:
- Nói vậy thì Hạ Hầu Lam đã lừa hài nhi rồi.
Kim Ngọc Dung liền hỏi:
- Hài nhi, hắn lừa ngươi chuyện gì ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Hắn nói phụ thân chưa hủy nửa trang Tàng Chân Đồ đó.
Kim Ngọc Dung kinh hãi, lão vội nói:
- Hoang đường, rõ ràng là hắn ... Hạ Hầu Lam thật là bỉ ổi, chẳng

khác gì Hạ Hầu Nhất Tu ư năm xưa, hài nhi, rõ ràng ngươi trông thấy ta hủy.
Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:
- Hướng Thanh cũng thật đáng chết.
Kim Ngọc Dung sững người, lão hỏi:
- Hài nhi, sao lại nói vậy ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Hắn cũng nói phụ thân chưa hủy nửa trang Tàng Chân Đồ đó.
Trong mắt Kim Ngọc Dung đột hiện dị sắc, lão mỉm cười , nói:
- Hài nhi trên thực tế hắn đã đoạn hồn nhiều giờ rồi.
Đồng Uyển Nhược gật đầu nói:
- Phụ thân giết hắn là phải lắm, hắn vốn rất đáng chết.
Kim Ngọc Dung cười cười , nói.
- Hài nhi, ngươi có tin không.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Hướng Thanh cũng nói như vậy, hài nhi vốn hơi tin, nhưng bây giờ hài nhi cho rằng hắn và Hạ Hầu Lam đều đáng chết.
Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói:
- Hài nhi, Hướng Thanh đã đoạn hồn, Hạ Hầu Lam cũng còn cách cái chết không xa rồi.
- Tại sao ?
- Vi phu đã đặt thuốc nổ trên chiếc xe đó, vừa rồi khi đổi xe, vi phụ đã châm ngòi dẫn nổ, tính ra thì chiếc xe tất phải nổ bên bờ sông Đông Hà. Nếu Hạ Hầu Lam đến đúng lúc thì..... Đồng Uyển Nhược ngầm thất kinh, nhưng nàng liền mỉm cười nói:
- Phụ thân xưa nay luôn cao minh.
Bất giác nàng chau mày nói:
- Chỉ có điều, sao hài nhi không nghe tiếng nổ ?
Kim Ngọc Dung "à" một tiếng rồi.
- Đúng đấy sao lại không ... Hài nhi, xem ra hắn lớn mạng rồi, có thể cỗ xe bị ngã nhào, nên dây dẫn nổ bị tắt.
Đồng Uyển Nhược tặc lưỡi nói.
- Đáng tiếc !
- Không sao hài nhi !
Kim Ngọc Dung mỉm cười nói:
- Chờ đến lúc ta được toàn bộ Tàng Chân Đồ thì hắn khó tránh được cái chết.
- Phụ thân nói không sai, nhưng người phải tha thứ hài nhi không muốn..... - Hài nhi, ngươi phải nghĩ đến tình cảnh hiện nay của cha con chúng ta chứ.

- Nhưng phụ thân cũng phải nghĩ đến sự an nguy của hài nhi.
- Hài nhi, ta nghĩ rằng ngươi không có bất kỳ nguy hiểm gì đâu.
Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:
- Điều đó rất khó nói trước, một khi hắn phát hiện hài nhi không phải là ...
Kim Ngọc Dung cắt lời, nói:
- Hài nhi, vĩnh viễn hắn không thể phát hiện được ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nói vậy phụ thân muốn hài nhi không thể không đồng ý ?
Kim Ngọc Dung lắc đầu nói:
- Điều đó là do hài nhi, ta không ép ?
Đồng Uyển Nhược chau mày suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu nói:
- Vậy phụ thân bảo xa mã quay lại đi.
Kim Ngọc Dung vui mừng, nói:
- Hài nhi, ngươi quay lại e rằng hơi sớm, dù sao ta cũng phái người đến nói chuyện với hắn trước đã.
Đồng Uyển Nhược hỏi:
- Thế bây giờ chúng ta đi đâu ?
Kim Ngọc Dung mỉm cười nói:
- Đến nơi ngươi sẽ biết đó là chỗ nghỉ ngơi tạm thời của chúng ta.
- Rất bí mật phải không ?
- Tất nhiên rồi, vi phụ hành sự còn có thể sai được sao ? Hạ Hầu Lam tuyệt đối không thể tìm được.
- Hài nhi chỉ sợ hắn theo mà tìm đến, phụ thân nên biết xa mã đi qua thì bụi đất bốc lên.
- Hài nhi yên tâm, vi phụ là lão giang hồ mà, vừa rồi chẳng phải đã dừng xe trong rừng đó sao ? Bánh xe và vó ngựa đều được bọc da, vả lại chỉ đi vào nơi có cỏ, thế là không có bụi đất mà vừa không nghe tiếng bánh xe lăn lẫn vó ngựa.
Đồng Uyển Nhược mỉm cười nói:
- Phụ thân khiến người ta khâm phục đấy, thế này thì chẳng có vấn đề gì rồi.
Một lời chưa dứt thì đột nhiên nghe con ngựa kéo xe hí vang một tiếng.
Kim Ngọc Dung vội quát hỏi ?
- Liễu Thanh chuyện gì vậy ?
Người đánh xe ngạc nhiên nói.
- Lão chủ nhân trước mặt có một vị cô nương giống hệt cô nương của chúng ta.
Kim Ngọc Dung chấn động toàn thân, mặt biến sắc, lão vội nói:

- Liễu Thanh chậm chậm lại.
Lão nhìn qua Đồng Uyển Nhược và nói tiếp.
- Hài nhi, ngươi có biết ...
Đồng Uyển Nhược khẽ gật đầu, nói:
- Hài nhi nghe Hạ Hầu Lam nói rồi, đó là ái nữ của Bạch Như Băng.
Kim Ngọc Dung liền nói:
- Không sai, hài nhi, bây giờ phải xem vận khí của chúng ta thế nào rồi, nếu vận khí tốt thì chẳng nói làm gì, nếu vận khí không tốt thì vi phụ phải nhờ vào hài nhi thôi.
Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên hỏi lại:
- Nhờ vào hài nhi ?
Kim Ngọc Dung nói:
- Bạch Như Băng cũng cho rằng ngươi là cốt nhục của Hạ Hầu Nhất Tu.
Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:
- Hài nhi hiểu rồi, phụ thân cứ yên tâm, mọi việc sẽ do hài nhi đối phó.
Kim Ngọc Dung lắc đầu nói:
- Có thể cũng không cần hài nhi, mong rằng chúng ta không cần dùng đến hạ sách này.
Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói:
- Bây giờ trốn tránh bà ta, chờ đến lúc phụ thân được toàn bộ Tàng Chân Đồ rồi thì thử xem ai trốn tránh ai cho biết ?
Chợt nghe bên ngoài xe có giọng lanh lảnh của nữ nhân cất lên:
- Xa phu, dừng xe lại !
Xe vẫn không dừng, lại nghe một giọng nữ nhân khác hỏi ?
- Thế nào rồi, cô nương ?
Nữ nhân đầu tiên trả lời?
- Bạch tiền bối, người này là thuộc hạ của Kim Ngọc Dung.
Kim Ngọc Dung biến sắc, lão gượng cười nói:
- Hài nhi vận khí của chúng ta chẳng ra gì rồi, không ngờ Thượng Quan Phụng lại...
Đột nhiên nghe người đánh xe kêu "hự" một tiếng, xa mã lập tức dừng lại.
Bạch Như Băng ở ngoài xe nói:
- Trong xe là ai ? Tất cả đều xuống hết cho ta.
Kim Ngọc Dung không lên tiếng lão chăm chú nhìn Đồng Uyển Nhược.
Đồng Uyển Nhược thản nhiên khai khẩu?
- Sợ gì chứ, phụ thân, có hài nhi ở đây, hài nhi cũng đang muốn xem

La Sát phu nhân là nhân vật thế nào, và cũng muốn xem thử rốt cuộc bà ta hung ác đến cỡ nào.
Kim Ngọc Dung mỉm cười, gật đầu.
- Nói rất phải, hài nhi, vi phụ để cho ngươi xem thử đấy.
Nói đoạn lão nắm lấy cổ tay Đồng Uyển Nhược, một tay kia vén màn xe lên, màn xe vừa được vén lên thì bên ngoài có mấy tiếng kêu như cất lên cùng một lúc :
- Ôi ... đây là ... sao cô ta lại giống.
- Hạ Hầu cô nương.
- Kim Ngọc Dung, thì ra là ngươi !
Trước xe có ba người sánh vai mà đứng, Bạch Như Băng đứng giữa, Bạch Tố Trinh và Thượng Quang Phụng đứng hai bên, phía sau còn có hai lão quái Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì.
Gã đánh xe Liễu thanh đã nằm sóng soài một bên, trong tình trạng đang bất tỉnh nhân sự.
Kim Ngọc Dung gượng cười, nói ;.
- Không sai, Bạch Như Băng, chính là ta, quả nhiên nhân sinh chẳng nơi nào là không gặp nhau, nhưng ngươi có thể làm gì được ta ?
Bạch Như Băng lạnh lùng nói:
- Kim Ngọc Dung, ngươi thừa biết là ta sẽ làm gì ngươi mà.
Kim Ngọc Dung cười hì hì, nói:
- Bạch Như Băng e rằng vẫn chưa thấy rõ người bên cạnh ta là ai ?
Bạch Như Băng hơi biến sắc, bà ta nói:
- Ta thấy rõ rồi, đó là con gái của Sài tỉ tỉ của ta.
- Không sai !
Kim Ngọc Dung mỉm cười nói:
- Vậy thì ngươi còn làm gì được ta ?
Bạch Như Băng nói:
- Điều đó chưa chắc.
Chợt nghe Bạch Tố Trinh xen vào:
- Mẫu thân, cô ta là con gái của đại dì dì đó sao ?
Bạch Như Băng nói:
- Đúng vậy, Trinh nhi !
Bạch Tố Trinh nói:
- Thảo nào cô ta lại giống hài nhi như đúc.
Thượng quan Phụng tiếp lời:
- Hạ Hầu cô nương không sao chứ ?
Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:
- Đa tạ cô nương, ta rất khỏe.
Nàng nhìn qua Bạch Như Băng và hỏi:

- Tiền bối là Bạch phu nhân ?
Bạch Như Băng khẽ gật đầu nói:
- Đúng Vậy, hài tử, ta là Bạch dì dì của ngươi.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Bạch phu nhân, tiểu nữ có mấy câu muốn hỏi phu nhân.
Bạch Như Băng mỉm cười, nói:
- Hài tử, ngươi cứ nói, đối với ta chẳng có gì là không thể nói, và chẳng có gì ta biết mà không nói ra hết.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vậy thì đa tạ phu nhân trước, Bạch phu nhân ...
Nàng ngập ngừng một lát rồi mới nói tiếp:
- Bạch phu nhân có biết Ôn Nhu Cung ở Nam Hoang không ?
Bạch Như Băng gật đầu nói:
- Ta biết hài tử, đó là sản nghiệp của Kim Ngọc Dung.
Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói ;.
- Bạch phu nhân biết rất nhiều về Ôn Nhu Cung phải không ?
Bạch Như Băng thản nhiên trả lời:
- Cũng không gọi là ít, hài tử.
- Thế Hạ Hầu tiền bối đó là người trong Ôn Nhu Cung phải không ?
- Hài tử, Hạ Hầu Nhất Tu không phải là người của Ôn Nhu Cung.
- Thật không, Bạch Phu nhân.
- Thật vậy, hài tử, ngươi nghĩ ta có thể lừa dối ngươi sao ?
- Vậy Bạch phu nhân là người trong Ôn Nhu Cung phải không ?
Bạch Như Băng lắc đầu nói:
- Ta cũng không phải, hài tử !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vậy làm sao Bạch phu nhân biết nhiều về Ôn Nhu Cung như thế ?
Bạch Như Băng nói:
- Ta cũng chẳng muốn giấu ngươi, hài tử, tất cả những gì ta biết là do Kim Ngọc Dung nói với ta, năm xưa Hạ Hầu Nhất Tu và hắn là bằng hữu chí thân, vì vậy ta đối với hắn cũng không tệ, vậy mà hắn ngầm đối đầu với Hạ Hầu Nhất Tu.
Đồng Uyển Nhược hỏi:
- Đối đầu về chuyện gì, Bạch phu nhân ?
Bạch Như Băng gượng cười nói:
- Có lẽ ta dùng hai chữ "đối đầu" không được ổn, đương thời ta thầm ngưỡng mộ Hạ Hầu Nhất Tu, Kim Ngọc Dung thừa biết điều đó, nhưng hắn ngầm thi triển thiên phương bách kế để lấy lòng ta.
Đồng Uyển Nhược khẽ gật đầu rồi nói:
- Thì ra là như vậy.

Nàng quay đầu lại hỏi Kim Ngọc Dung:
- Phụ thân, sao bà ta không thừa nhận ?
Kim Ngọc Dung gượng cười, nói:
- Ngươi nghĩ rằng bà ta có thể thừa nhận sao ? Hài nhi ?
Bạch Như băng tiếp lời?
- Hài tử, ngươi muốn ta thừa nhận chuyện gì ?
Đồng Uyển Nhược quay mặt lại và nói:
- Gia phụ nói phu nhân vốn là người trong Ôn Nhu Cung.
Bạch Như Băng cắt lời nói:
- Hoang đường ?
Kim Ngọc Dung lại cắt lời:
- Hài nhi chuyện xưa hà tất phải nhắc lại nữa, bà ta đã không thừa nhận thì thôi vậy.
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :
- Không, phụ thân, hài nhi nhất định phải hỏi cho rõ chuyện này, bà ta không có lý do gì tìm phụ thân trả thù cho vị Hạ Hầu Nhất Tu đó.
Bạch Như Băng nói:
- Hài tử, lão ta không phải là phụ thân của ngươi, ta cũng không tìm lão ta trả thù cho Hạ Hầu Nhất Tu mà là trả thù cho mẫu thân ngươi, tức Sài tỉ tỉ đáng thương của ta.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Bạch phu nhân, chuyện này tạm thời không nhắc đến, cho tiểu nữ làm rõ một chuyện trước mắt đã.
Kim Ngọc Dung nói:
- Hài nhi, ngươi không nghe lời vi phụ sao ?
Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:
- Không phải vậy, phụ thân chuyện này quan hệ đến ...
Bỗng nhiên nàng quay lại nhìn.
Kim Ngọc Dung và hỏi:
- Sao phụ thân lại nắm chặt mạch môn của hài nhi ?
Kim Ngọc Dung lại giật mình, lão vội gượng cười nói:
- Hài nhi, tha thứ cho ta, vi phụ nhất thời thất thần, tưởng rằng ngươi là con gái của Hạ Hầu Nhất Tu thật.
Đóng Uyển Nhược chớp chớp sắc mặt và nói:
- Phụ thân lẽ nào hài nhi không phải sao ?
Kim Ngọc Dung tỉnh ngộ, lão vội gật đầu nói:
- Phải, phải, ta quên mất.
Đồng Uyển Nhược mỉm cười rồi quay sang nói với Bạch Như Băng :
- Bạch phu nhân, gia phụ nói phu nhân vốn là sủng cơ trong Ôn Nhu Cung của người.

Bạch Như Băng biến sắc, bà quát lớn:
- Kim Ngọc Dung, ngươi dám ...
Đồng Uyển Nhược cắt lời nói:
- Bạch phu nhân, xin cho tiểu nữ nói hết.
Bạch Như băng bình tĩnh trở lại, bà gật đầu nói:
- Được hài tử, ngươi nói tiếp đi.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đa tạ phu nhân, gia phụ nói Hạ Hầu Nhất Tu cũng là một trong tám thị vệ Ở hậu cung Ôn Nhu Cung, vì gia phụ thường hành tẩu bên ngoài nên Hạ Hầu Nhất Tu mới bội chủ phản cung, cùng với phu nhân thoái ly khỏi Ôn Nhu Cung. Vì thế sau này gia phụ mới đoạt thê tử của Hạ Hầu Nhất Tu để báo thù.
Bạch Như Băng mặt lạnh như tiền, bà nói ;.
- Hài tử, tất cả là do Kim Ngọc Dung nói với ngươi phải không ?
Đồng Uyển Nhược gật đầu nói:
- Đúng vậy Bạch phu nhân.
Bạch Như Băng quét hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn Kim Ngọc Dung và nói:
- Kim Ngọc Dung, ngươi thật là bỉ ổi, bây giờ nói thế nào đây ?
Kim Ngọc Dung thản nhiên nói:
- Bạch Như Băng, ngươi còn mặt mũi nào mà hỏi ta nữa ?
Song mục của Bạch Như Băng đột nhiên hiện sát quang bà nói:
- Ta muốn nghe ngươi nói đấy !
Kim Ngọc Dung rùng mình, lão nói:
- Bạch Như Băng những gì ta nói là sự thật.
Bạch Như Băng run cả giọng, bà kêu lên:
- Kim Ngọc Dung ngươi ... ngươi.
Bà định tung người phóng tới thì Đồng Uyển Nhược đã kịp thời lên tiếng:
- Phu nhân tiểu nữ không thể để phu nhân hạ thủ với gia phụ.
Kim Ngọc Dung cười hì hì nói:
- Đúng rồi, Bạch Như Băng, hài nhi của ta không đồng ý.
Bạch Như Băng nhìn qua Đồng Uyển Nhược và nói:
- Hài tử, hắn không phải là ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vì lão ta không phải là phụ thân của tiểu nữ nên phu nhân không thể hạ thủ với lão.
Kim Ngọc Dung vừa liên tục gật đầu vừa nói:
- Đúng, đúng, hài nhi của ta rất biết nói chuyện.
Bạch Như băng còn đang do dự thì chợt nghe Thượng Quan Phụng

nói:
- Hạ Hầucô nương, cô nương thừa biết lão ta không phải là phụ thân của mình mà sao còn bao che cho lão ta ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Thượng Quan cô nương, ta không thể không bao che cho lão ta.
- Đúng.
Kim Ngọc Dung mỉm cười nói:
- Không thể không, dùng từ rất hay, dùng từ rất hay.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nhưng phụ thân, chuyện này có chút phiền phức rồi.
Kim Ngọc Dung ngạc nhiên nói:
- Có gì phiền phức, hài nhi ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Ngài vẫn cho rằng tiểu nữ là con gái của ngài phải không ?
- Tất nhiên là như vậy, hài nhi !
- Thật không ?
Kim Ngọc Dung "à" một tiếng rồi vội lắc đầu nói:
- Không phải, không phải !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vậy trước đây tại sao ngài luôn cho ràng tiểu nữ là con gái của ngài.
Kim Ngọc Dung chau mày nói:
- Hài nhi, ngươi làm sao thế ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Xin nói lớn cho Bạch phu nhân cùng nghe !
Kim Ngọc Dung vội nói:
- Đó là vì Ngọc Thiềm thừ nằm trong tay ngươi.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nhưng sau đó tiểu nữ đã giao Ngọc Thiềm Thừ cho ngài.
Kim Ngọc Dung nói:
- Ta đoán trước là trong Ngọc Thiềm Thừ chỉ có nửa trang Tàng Chân Đồ.
Đồng Uyển Nhược quay sang nói với Bạch Như Băng:
- Phu nhân nghe thấy rồi chứ ?
Bạch Như Băng gật đầu với vẻ nghi hoặc, bà nói:
- Nghe thấy rồi, hài tử.
Đồng Uyển Nhược quay đầu lại nói với Kim Ngọc Dung?
- Nói vậy thì tiểu nữ đích thực là con gái của Hạ Hầu Nhất Tu rồi.
Kim Ngọc Dung gật đầu nói:
- Đúng vậy một chút cũng không sai !

Đồng Uyển Nhược nói:
- Đó chính là chỗ phiền phức.
Kim Ngọc Dung ngạc nhiên nói:
- Ta vẫn không hiểu hài nhi ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Ta đã không phải là con gái của lão, lão còn gọi ta là hài nhi sao ?
Kim Ngọc Dung vội cười cười, nói:
- Trước đây ta gọi quen miệng rồi.
- Thế từ nay về sau phải thay đổi gọi ta là Hạ Hầu cô nương.
- Đúng thế Hạ Hầu cô nương.
- Vậy lão thử nghĩ xem, ta đã là người họ Hạ Hầu không phải họ Kim và họ Đồng, ta đã là con gái của Hạ Hầu Nhất Tu mà không phải là cốt nhục của lão, khó khăn lắm Bạch phu nhân mới gặp được, bà ta há có thể bỏ qua một cách dễ dàng.
- Hài ... Không, Hạ Hầu cô nương, ý của cô nương là ...
- Nhất định Bạch phu nhân sẽ cứu ta.
Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói:
- Điều đó là tất nhiên rồi, nhưng đáng tiếc là sợ rằng bà ta làm không được.
Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:
- Điều đó rất khó nói, nếu bà ta nhất định phải cứu ta thì sao ?
Kim Ngọc Dung nói:
- Bà ta có thể sao ? Bà ta dám sao ?
- Tại sao bà ta không thể, tại sao không dám ?
- Vì có nương ngươi đang nằm trong tay ta.
- Ta có thể khiến bà ta phải kiêng kỵ sao ?
- Đương nhiên là có thể.
- Vì ta là con gái của Hạ Hầu Nhất Tu chăng.
- Không sai !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nhưng trên thực tế ta không phải ...
- Không !
Kim Ngọc Dung nói:
- Ngươi là con gái của Hạ Hầu Nhất Tu !
Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói:
- Chỉ sợ rằng đến lúc đó bà ta phát hiện ta không phải là ...
Kim Ngọc Dung cắt lời, nói:
- Hạ Hầu cô nương , ngươi đích thị là huyết nhục của Hạ Hầu Nhất Tu.
Đồng Uyển Nhược nói:

- Vạn nhất khi bà ta nhất định phải cứu ta thì lão có giết ta không ?
- Tất nhiên là không thể.
Kim Ngọc Dung nói:
- Ta phải dùng ngươi làm lá chắn cho ta rút lui chứ.
Đồng Uyển Nhược nói tiếp:
- Vạn nhất không còn đường lui thì sao ?
Kim Ngọc Dung nói:
- Không thể như vậy, tuyệt đối không thể.
Đồng Uyển Nhược nói ;.
- Ta nói là vạn nhất mà.
Kim Ngọc Dung lưỡng lự một lát rồi nói:
- Thế thì hai cha con chúng ta đành tùy theo bà ta thôi ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Đây lại là chỗ phiền phức.
Kim Ngọc Dung cười hì hì và lắc đầu nói:
- Ta thấy không thế có bất kỳ phiền phức gì cả.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Trừ phi lão thật sự đủ nhẫn tâm giết ta.
Kim Ngọc Dung biến sắc, lão nói:
- Khi cần thiết, ta cũng không thể không làm như vậy cho bà ta xem.
Đồng Uyển Nhược cười cười và tiếp lời:
- Vậy hãy thử xem vận khí của chúng ta nhé.
Nàng nhìn sang Bạch Như Băng rồi nói tiếp:
- Bạch phu nhân, vừa rồi có lẽ phu nhân đã nghe sự đối thoại giữa tiểu nữ và Kim Ngọc Dung ?
Trong mắt Bạch Như Băng lấp lánh vẻ ngạc nhiên, bà gật đầu, nói:
- Đúng vậy, hài tử, ta đều nghe cả rồi !
Đồng Uyển Nhược nói:
- Vậy ! hãy vì tiểu nữ mà xin phu nhân bỏ qua cho lão lần này.
Bạch Như Băng còn đang trầm ngâm suy nghũ thì Đồng Uyển Nhược đã nói tiếp:
- Phu nhân, nếu phu nhân không thả lão ta thì lão ta sẽ giết tiểu nữ đấy.
Kim Ngọc Dung cười hì hì rồi xen vào:
- Bạch Như Băng ngươi phải suy nghĩ cho kỹ.
Bạch Như Băng nói:
- Khỏi cần suy nghĩ, ta đã có quyết định.
- Thế nào ?
- Để Hạ Hầu cô nương xuống xe, ta thả cho ngươi một lần này.
- Bạch Như Băng, ngươi tưởng ta là đứa trẻ lên ba chăng ?

- Nếu ngươi không thả Hạ Hầu cô nương thì ta tuyệt đối không thả ngươi.
- Ngươi dám động đến ta chăng ?
- Ngươi cứ thử rồi biết.
Kim Ngọc Dung gật đầu mỉm cười nói:
- Được, ta thử xem, ngươi có thể làm gì được ta.
Lão trở tay trái vỗ vào người gã đánh xe Liễu Thanh và quát:
- Liễu Thanh, đánh xe, chúng ta đi !
Liễu Thanh kinh tỉnh sau khi định thần trở lại thì y chụp lấy cương định giục ngựa đi nhưng ngay lúc đó Bạch Như Băng xuất chưởng nhanh như chớp, Liễu Thanh kêu thảm một tiếng rồi ngã nhào ra sau xe.
Kim Ngọc Dung cả kinh, lão nói:
- Bạch Như Băng, ngươi định làm thật ?
Bạch Như Băng lạnh lùng nói:
- Tại sao lại không thật ?
Kim Ngọc Dung cười nhạt nói:
- Được ta thử lần nữa vậy, Tiểu My !
Tiểu My ở trong xe liền đáp lời:
- Lão chủ nhân !
Kim Ngọc Dung nói.
- Ngươi ra đánh xe thử xem !
Tiểu My nói.
- Lão chủ nhân, tì nữ không thể ...
Kim Ngọc Dung trầm giọng quát:
- Không thể cũng phải thử, không thử thì bao giờ mới có thể.
Tiểu My không dám nói nữa, nàng sợ sợ sệt sệt đáp một tiếng rồi chui ra trước xe.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Lão muốn cô ta cũng như Liễu Thanh chăng ?
Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói:
- Nể mặt ngươi, bà tà sẽ không đả thương Tiểu My đâu.
Đồng Uyển Nhược không nói gì thêm, Tiểu My đã bò ra tới chỗ ngồi đánh xe, đột nhiên Bạch Như Băng xuất chưởng vỗ tới, sau mấy tiếng "rắc, rắc" thì càng xe và cả dây da đêu bị chưởng lực đánh gãy làm đôi - Bạch Như Băng lại quát một tiếng con ngựa kéo xe kinh hoàng, tung vó mà chạy như bay.
Kim Ngọc Dung biến sắc, lão kêu lên.
- Bạch Như Băng, ngươi..... Bạch Như Băng thản nhiên nói:
- Cho ngươi biết một chút tâm ý của ta thôi.

Kim Ngọc Dung gượng cười, nói:
- Hữu xa vô mã, đành phải đi bộ vậy, Hạ Hầu cô nương, mời xuống xe với ta.
Nói đoạn, lão dìu Đồng Uyển Nhược nhảy xuống xe, tất nhiên tay của lão vẫn nắm chặt cổ tay của nàng,.
Bạch Như Băng bước tới hai bước đồng thời phất tay một cái, Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì lập tức vòng qua hai bên tả hữu, vây lấy Kim Ngọc Dung.
Kim Ngọc Dung hơi biến sắc, lão mỉm cười, nói:
- Không ngờ nhị vị cũng đến làm khó ta.
Lãnh Thiên Trì lạnh lùng nói:
- Ai bảo ngày trước ngươi giết tứ đại hộ pháp của ta.
Kim Ngọc Dung nói:
- Thì ra ngươi còn nhớ món nợ này, Hạ Hầu cô nương, xin hãy nói thay ta một câu.
Đồng Uyển Nhược chưa kịp khai khẩu thì Bạch Như Băng đã nói:
- Không cần cô ta nói, chỉ cần ngươi thả cô ta thì ta lập tức thả cho ngươi đi.
Kim Ngọc Dung cười cười, nói:
- Ngươi nghĩ rằng ta có thể ngốc như vậy sao ?
Bạch Như Băng nói:
- Đó là biện pháp thông minh nhất, là sự lựa chọn sáng suốt nhất.
Kim Ngọc Dung nói:
- Ta thả cô ta rồi thì ta cũng đi không khỏi nơi này.
Bạch Như Băng cười nhạt nói:
- Nếu ngươi không thả cô ta thì ngươi không thể không chết.
Kim Ngọc Dung cười cười, nói:
- Để xem ngươi đúng hay là ta đúng.
Nói đoạn lão kéo Đồng Uyển Nhược tới trước, chuyển cổ tay nàng qua tay trái rồi dùng hữu chưởng án vào giữa lưng nàng.
Đoạn lão mỉm cười, nói:
- Bạch Như Băng, ngươi phải hiểu rõ hơn bất kỳ người nào khác, ta chỉ cần nhả một thành chân lực thì cô ta sẽ lập tức ngọc tán hương tiêu.
Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:
- Hạ Hầu cô nương, xin mở đường.
Đồng Uyển Nhược nháy mắt với Bạch Như Băng một cái rồi nói:
- Bạch phu nhân, xin ...
Một lời chưa dứt thì Bạch Như Băng đã phất chưởng đánh ra, "vèo" một tiếng, búi tóc của Đồng Uyển Nhược xổ tung, tóc xõa xuống vai,

bà ta nói:
- Kim Ngọc Dung, ngươi thấy rồi đấy.
Đồng Uyển Nhược vội nói:
- Bạch phu nhân, thế này là ...
Bạch Như Băng lạnh lùng nói:
- Ta cho hắn biết thêm một chút tâm ý của ta.
Đồng Uyển Nhược gượng cười, nói:
- Vậy thì ta không thể đi tới trước được.
Kim Ngọc Dung cười nhạt, nói:
- Hạ Hầu cô nương, chút cơ trí này không qua mặt ta được đâu, đi thôi !
Chút cơ trí này không biết lão chỉ Bạch Như Băng hay chỉ Đồng Uyển Nhược.
Đồng Uyển Nhược do dự một lát rồi cuối cùng cũng bước tới.
Bạch Như Băng cười nhạt nói:
- Kim Ngọc Dung, thế này là ngươi buộc ta phải ra tay đấy, Hiên Viên Cực.
Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi tung người bổ thẳng vào sau lưng Kim Ngọc Dung.
Kim Ngọc Dung rùng mình, lão vội nói:
- Bạch Như Băng ngươi ép ta vào đường cùng rồi.
Lời dứt thì lão cũng vận lực vào tâm chưởng, Đồng Uyển Nhược "hự" một tiếng thân hình lảo đảo.
Hiên Viên Cực kinh hoảng vội kiềm thế lại. Bạch Như Băng cũng cả kinh quát lớn:
- Kim Ngọc Dung, ngươi ...
Đồng Uyển Nhược cất lời, nói:
- Sao lão lại dùng lực với ta thật ?
Kim Ngọc Dung cười cười nói:
- Hạ Hầu cô nương, đây là tình thế bất đắc dĩ, không biết làm thế nào khác.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Nếu bọn họ không dừng tay thì lão cũng giết ta thật ư ?
Kim Ngọc Dung nói:
- Hạ Hầu cô nương, không chừng phải đành như vậy thôi.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Sao lão lại biến thành sự thật ?
- Hạ Hầu cô nương, đó là vì ngươi không phải là con gái của ta.
- Lời này là lão nói cho bọn họ nghe phải không ?
- Những gì ta nói đều là sự thật !

Đồng Uyển Nhược gượng cười, nói:
- Vậy thì ta cũng chẳng kiêng kỵ gì nữa, Tiểu My !
Vừa gọi Tiểu My thì Kim Ngọc Dung lập tức cảm thấy có một bàn tay án vào giữa lưng mình, tiếp theo là giọng nói lạnh lùng của Tiểu My cất lên ở phía sau?
- Kim Ngọc Dung, thả cô nương của ta rạ. Kim Ngọc Dung thất kinh vội nói:
- Tiểu My ngươi đùa với ta đấy ư ?
Tiểu My nói:
- Không có ai đùa với lão cả, thả cô nương ra.
Kim Ngọc Dung nói:
- Tiểu My, không ngờ ngươi lại to gan như vậy.
Tiểu My thản nhiên nói:
- Điều đó cũng chẳng có gì, là do lão thúc ép mà ra thôi.
Kim Ngọc Dung trầm giọng quát:
- Nha đầu to gan ngươi còn không mau ...
Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói:
- Đừng bắt nạt cô ta, lão thả ta ra thì tự nhiên cô ta sẽ thả lão.
Kim Ngọc Dung vừa kinh vừa nộ, lão quát:
- Tiểu My, ngươi...
Bỗng nhiên lão đổi giọng nhỏ nhẹ nói:
- Cớ sao hai ngươi đều biến thành thật cả vậy.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Lời tuyệt tình là từ miệng lão nói ra, đồng thời chưởng lực vừa rồi của lão cũng không giả.
Kim Ngọc Dung khẽ kêu lên:
- Hài nhi, sao ngươi ...
Đồng Uyển Nhược nói:
- Có gì thì chờ khi thả ta ra rồi nói cũng không muộn.
Kim Ngọc Dung gượng cười, nói:
- Hài nhi, sao ngươi đột nhiên ?
Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói:
- Một chút cũng lão đột nhiên, mấy ngày trước ta đã tin rằng lão không phải là phụ thân của ta.
Kim Ngọc Dung nói:
- Hài nhi, ngươi lại nghe ai nói vậy ? Hiện tại chúng ta đang giả vờ mà.
Đồng Uyển Nhược nói:
- Những gì ta nghe và thân ta phải chịu không phải là giả, lão không cần nói nhiều, chỉ trả lời ta một câu, lão có buông tay ra hay không ?

Kim Ngọc Dung không trả lời mà quay ra sau nói với Tiểu My:
- Tiểu My, dù sao thì ngươi cũng là người của Ôn Nhu Cung.
Tiểu My nói:
- Trước đây là như vậy, bây giờ thì không phải rồi, mà dù có phải thì Tiểu My ta cũng biết được ai tốt ai xấu ai đối với ta hậu, ai đối với ta bạc.
Kim Ngọc Dung biến sắc lão nói:
- Nói vậy là ngươi thật sự ...
Tiểu My cắt lời, nói:
- Cô nương không cho lão nói nhiều, chỉ hỏi lão một cấu là có thả hay không ?
Kim Ngọc Dung cười nhạt, nói:
- Vậy thì hai ngươi nghe đây, ta không thả.
Tiểu My quát lớn:
- Kim Ngọc Dung, lão không thiết sống nữa ư ?
Kim Ngọc Dung cười cười nói:
- Thả cô ta ra ta cũng phải chết, không thả cũng chết đã vậy thì tại sao ta không chọn cách sau, kẻo thêm một người bầu bạn với ta xuống hoàng tuyền ?
Nhất thời Tiểu My không có chủ ý gì, nàng chưa đủ kinh nghiệm, đồng thời cũng sợ Kim Ngọc Dung giết Đồng Uyển Nhược thật, do vậy mà lưỡng lự bất quyết.
Kim Ngọc Dung lại nói:
- Nha đầu, buông tay ra đi, nếu không ta liều chết giết cô nương của ngươi trước đấy.
Tiểu My càng do dự và kinh hoảng không ít !
Đồng Uyển Nhược vội nói:
- Tiểu My, chớ nghe lão ta, ngàn vạn lần không được thu tay lại !
Tiểu My lập tức đáp một tiếng.
Bạch Như Băng lặng lẽ quan sát đến đây thì bất giác chau mày, bà vừa định nói thì đột nhiên có hai bóng người phi tới như bay đó chính là Hạ Hầu Lam và Hoa Ngọc !
Hiên Viên Cực quát lớn một tiếng rồi tung người lướt ngang, đồng thời xuất một chưởng trầm hùng đánh về phía Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Hiên Viên Cực bằng vào lão mà cũng muốn ngăn cản tại hạ sao ?
Hữu chưởng phất ra "binh" một tiếng thân hình hộ pháp của Hiên Viên Cực bay ngược trở lại, cùng lúc Hạ Hầu Lam và Hoa Ngọc đã hạ thân vào giữa đương trường !
Lãnh Thiên Trì cười nhạt một tiếng rồi cũng định hành động nhưng

Bạch Như Băng kịp thời khoát tay ngăn lại.
Hạ Hầu Lam hơi cúi người và nói:
- Tham kiến Bạch tiền bối !
Bạch Như Băng nói:
- Ngươi đến thật đúng lúc, ta đang sầu là tìm không được ngươi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Bất luận tiền bối tìm tại hạ vì chuyện gì thì cũng xin tạm thời gác lại, chờ tại hạ cứu vị tiểu muội này của tại hạ rồi hãy nói ?
Bạch Như Băng hỏi:
- Hạ Hầu Lam, ngươi có chắc là cứu được cô ta không ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Dù không nắm chắc cũng phải thử, tiền bối nghĩ có đúng không ?
Bạch Như Băng gật đầu nói:
- Nói rất đúng ta đồng ý với ngươi !
Hạ Hầu Lam cung thủ nói:
- Đa tạ tiền bối ...
Chàng quay sang nói với Đồng Uyển Nhược:
- Tiểu muội, ta đến chậm một bước.
Đồng Uyển Nhược mỉm cười nói:
- Không chậm đâu đại ca !
Một tiếng gọi đai ca khiến Hạ Hầu Lam vô cùng xúc động.
Chàng nói:
- Vậy thì tốt ...
Chàng nhướng mày nhìn thẳng vào mặt Kim Ngọc Dung và nói tiếp:
- Kim Ngọc Dung cuối cùng thì chúng ta cũng gặp nhau !
Kim Ngọc Dung thản nhiên nói:
- Hạ Hầu Lam, có ích gì đâu ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Điều đó phải thử xem rồi mới biết, trước khi hoàn toàn thất vọng tuyệt đối ta không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào !
Chàng nhìn qua Tiểu My và tiếp lời:
- Tiểu My cô nương tai hạ không thể dạy cô nương làm thế nào nhưng nếu tại hạ là cô nương trong trường hợp này thì tại hạ sẽ không ngần ngại nhả chút chường lực, ai hạ thủ trước thì người đó ...
Kim Ngọc Dung biến sắc, lão cười nhạt nói:
- Hạ Hầu Lam điều đó chỉ uổng công thôi, cô ta không dám và không chắc là nhanh hơn ta, vì thế cô ta không dám mạo hiểm xuất chưởng lực để ôm mối hận thiên cổ ?
Hạ Hầu Lam liếc nhìn qua Hoa Ngọc và hói?

- Huynh đệ, người nói xem nên làm thế nào ?
Hoa Ngọc thản nhiên nói:
- Nếu tại hạ là Tiểu My thì tại hạ sẽ thả lão ta ?
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:
- Thả lão ta ?
Hoa Ngọc gật đầu nói:
- Không sai, thả lão ta ?
Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi cũng gật đầu, nói:
- Đúng, thả ão ta, nên thả lão ta thôi, vì Tiểu My không đủ kinh nghiệm, nếu không chỉ cần điểm nhẹ vào vai lão ta là đủ rồi ...
Tiểu My không phải là một cô nương ngốc nghếch nghe vậy thì nàng đưa tả thủ lên định điểm vào huyệt Kiên tĩnh trên vai phải của Kim NgọcDung.
Kim Ngọc Dung vội lách vai qua một bên và cười nhạt nói:
- Tiểu My, tiện nhân ngươi ...
Đột nhiên nghe Hạ Hầu Lam quát:
- Tiểu muội, thời cơ tốt không đến lần thứ hai !
Đồng Uyển Nhược liền điểm chân xuống đất tung người lên, nàng kêu hự một tiếng rồi nhào tới trước, Bạch Như Băng cả kinh vội lướt tới đỡ lấy nàng.
Cùng lúc, Tiểu My loạng choạng lui bước.
Thân hình Kim Ngọc Dung chưa trụ vững thì lão đã muốn phóng đi, nhưng đáng tiếc là Hoa Ngọc kịp thời bổ nhào đến, Bạch Như Băng còn nhanh hơn chàng, bà ta giao Đồng Uyển Nhược cho Bạch Tố Trinh bên cạnh, khi Hoa Ngọc xuất chỉ điểm ra, Kim Ngọc Dung lảo đảo thì tả chưởng của Bạch Như Băng cũng đã đẩy lui Hoa Ngọc !
Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đồng loạt lướt tới, mỗi lão kẹp một bên Kim Ngọc Dung khiến vị Thiên Diện Thư Sinh này hết đường động đậy !
Hoa Ngọc ngạc nhiên kêu lên:
- Bạch phu nhân, sao lai ...
Hạ Hầu Lam cắt lời nói:
- Huynh đệ, ngươi lui ra sau đi ?
Hoa Ngọc y theo lời mà lui bước, Hạ Hầu Lam bước tới trước và nói:
- Bạch phu nhân, xin hãy xem thương thế của tiểu muội tại hạ trước đã ...
Đồng Uyển Nhược vốn được Bạch Tố Trinh đỡ trong tay, nàng nghe vậy thì lắc đầu khẽ nói:
- Đại ca, muội không sao đâu, vừa rồi muội có vận chân khí hộ mệnh nên nội tạng chỉ hơi chấn động một chút, điều dưỡng mấy ngày là

bình phục thôi.
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy thì ta yên tâm rồi ...
Bạch Như Bàng tiếp lời:
- Sài tỷ tỷ của ta bị hắn hại chết, lẽ nào ta không đáng được xử hắn ?
Hạ Hầu Lam chậm rãi nói:
- Tại hạ không dám nói là không đáng, nhưng chí ít thì tiền bối cũng nên làm rõ mọi chuyện, tại hạ là ...
Bạch Như Băng nói :
- Ngươi chỉ là nghĩa tử của Sài tỷ tỷ ta, còn ta là chỗ chí giao với bà ta, tình như thủ túc !
- Vậy tiền bối định thế nào ?
- Đó là chuyện của ta, ngươi không cần bận tâm !
- Tiền bối, tại hạ không thể ...
- Ngươi không thể cái gì. Ta nói thực cho ngươi biết, sau khi xử lý tên thất phu Kim Ngọc Dung này thì ta còn phải tìm ngươi đòi Hạ Hầu Nhất Tu đấy.
Ha Hầu Lam vữa định nói thì đột nhiên..... Ngoài trăm trượng có mấy chục bóng người đang lướt tới như nhớp !
Hoa Ngọc buột miệng kêu lên:
- Đại ca, là chư đại môn phái ...
Hạ Hầu Lam bình thản nói:
- Huynh đệ, ta thấy rồi !
Lời vừa dứt thì tăng, đạo, tục mấy chục cao thủ của ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Hoa Sơn, Côn Luân do Đại Thống thượng nhân - Thủ tọa La Hán Đường cua Thiếu Lâm và Thiên Nguyên chân nhân - Chủ trì Thượng Thanh Cung của Võ Đang soái lãnh, lần lượt hạ bước xuống đương trường ?
Đại Thống thượng nhân như chẳng quan tâm gì đến cảnh trước mắt, lão vừa hạ chân xuống đất thì lập tức chấp tay cúi người nói với Bạch Như Băng?
- Bần tăng Thiếu Lâm - Đại Thống và chư vị đồng đạo tham kiến phu nhân !
Bạch Như Bang đáp lễ và nói:
- Không dám nhận, xin đại hòa thượng chớ đa lễ !
Đại Thống thượng nhân quét mục quang nhìn khắp đương trường rồi nói:
- Dám hỏi phu nhân nơi này là...
Bạch Như Băng cắt lời nói:
- Đại hòa thượng đây là chuyện riêng của ta, chỉ hỏi đại hòa thượng

soái lãnh cao thủ ngũ đại môn phái đến đây có việc gì ?
Đai Thống thượng nhân chấp tay nói:
- Không dám làm kinh động phu nhân, các môn phái đều vì Hạ Hầu thí chủ mà đến !
Bạch Như Băng khẽ gật đầu nói:
- Vậy có điều gì xin đại hòa thượng cứ nói với hắn !
Đại Thống thượng nhân vội nói:
- Đa tạ phu nhân thành toàn ...
Lão nhìn qua Hạ Hầu Lam rồi nói tiếp:
- Thí chủ vẫn mạnh khoẻ đấy chứ ?
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Nhờ hồng phúc của chư vị nên tại hạ vẫn thạnh khỏe, chư vị có gì chỉ giáo xin cứ nói thẳng đi ?
Đại Thống thượng nhân nói:
- Thí chủ phóng khoáng lời nói cũng phóng khoáng, dám hỏi thí chủ còn nhớ chuyện Kim Lăng La phủ không ?
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Không dám quên một giờ một khắc nào, chư vị vì chuyện này mà đến chăng ?
Đại Thống thượng nhân gật đầu, nói:
- Không sai bọn bần tăng phụng mệnh chưởng môn, không dám không ...
- Đại hòa thượng ! - Hạ Hầu Lam cắt lời - Phải chăng là còn muốn đòi Ngọc Thiềm Thừ ?
Đại Thống thượng nhân đỏ mặt, lão khẽ niệm phật hiệu:
- A di đà Phật ! Miệng lưỡi của thí chủ thật là ...
Chợt nghe Thiên Nguyên chân nhân khai khẩu:
- Đạo hữu không cần phí thời gian nữa !
Đại Thống thượng nhân nói:
- Bần tăng tuân mệnh.
Lão nhìn qua Hạ Hầu Lam và tiếp lời:
- Thí chủ, ngày đó ở Kim Lăng La phủ ...
Hạ Hầu Lam cắt lời nói:
- Đại hòa thượng, lão nên biết rằng tại hạ chưa tìm đến chư môn phái là đã rất nhẫn nhục, rất khách khí rồi đấy.
- A di đà Phật ! - Đại Thống thượng nhân nói - Bọn lão nạp không dám động võ một canh khinh suất, nhưng xin thí chủ hãy trả lại công đạo cho chư môn phái ?
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Điều đó rất dễ, kẻ cầm đầu mọi tội lỗi đang ở đây, tại hạ sẽ bảo lão

ta trả lại công đạo cho các phái.
Chàng nhìn qua Bạch Như Băng và nói tiếp:
- Tiền bối có thể cho phép tại hạ mượn dùng Kim Ngọc Dung một lát không ?
Bạch Như Băng nói:
- Không cần mượn, ta sẽ tự khiến hắn nói, Hiên Viên Cực !
Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi giải huyệt cho Kim Ngọc Dung, Kim Ngọc Dung giật mình kinh tỉnh, vừa thấy cảnh tượng trước mắt thì lão biến sắc, thân hình run bần bật, nhưng lão nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi mỉm cười nói:
- Chư vị bình an cả chứ ?
Đại Thống thượng nhân nói:
- Đa tạ lão thỉ chú, bọn lão nạp đều an khang cả !
Kim Ngọc Dung nói:
- Chư vi đến đây phải chăng là tìm Hạ Hầu Lam ?
Đại Thống thượng nhân gật đầu, nói:
- Đúng thế ?
- Vậy thì chư vị tìm đúng rồi ! - Kim Ngọc Dung nói - Chỉ có điều, đại hòa thượng, cánh của tại hạ hiện tại rằng không thể giúp gì được cho chư vị !
Đại Thống thượng nhân chưa kịp nói thì Hạ Hầu Lam đã lên tiếng:
- Sao đại hòa thượng không hỏi lão ta trước, lão ta họ gì tên gì ?
Đại Thống thượng nhân chăm chú nhìn Kim Ngọc Dung rồi nói:
- Lão thí chủ, lão nạp xin thỉnh giáo !
Kim Ngọc Dun mỉm cười nói:
- Đại hòa thượng, không dám nhận hai chữ thỉnh giáo, tại hạ chính là Kim Ngọc Dung mạng lớn chưa chết ?
Cao thủ của ngũ đại môn phái đều sững sờ. Đại Thống thượng nhân niệm một câu phật hiệu rồi nói:
- Không ngờ quả nhiên là Kim lão thí chủ !
Hạ Hầu Lam tiếp lời?
- Đại hòa thượng, bây giờ các vị phải tin rằng, ngày đó tại hạ không lừa dối các vị?
- A di đà Phật ! - Đại Thống thượng nhân chấp tay nói - Bọn lão nạp tin rồi !
Hạ Hầu Lam nói tiếp:
- Vậy xin đại hòa thượng hỏi lão ta xem cả nhà Đồng gia ở Kim Lăng là do ai giết hại ?
Kim Ngọc Dung vọt miệng nói:
- Đại hòa thượng không cần hỏi, tại hạ cũng chính là Đồng Thiên

Hạc, chỉ vì kẻ thù tìm đến cửa nên không thể không mượn dùng Nhất Tàn Chỉ của Hạ Hầu Lam để khiến cả nhà giả chết ?
Cao thủ của các môn phái đều xôn xao hẳn lên:
Hạ Hầu Lam lại nói:
- Chuyện lão ta giả chết chẳng quan hệ đến Hạ Hầu Lam này và cũng chẳng tổn hại đến chư đại môn phái, nhưng xin chư vị hỏi lão ta xem, chuyện cao thủ của các môn phái bị hại ở Kim Lăng La gia là do ai gây ra ?
Đại Thống thượng nhân ngưng thần nhìn Kim Ngọc Dung và nói:
- Lão thí chủ ...
Kim Ngọc Dung mỉm cười nói:
- Đại hòa thượng, mọi chuyện khác tại hạ đều có thể thừa nhận, đều dám thừa nhận, chỉ duy nhất chuyện này tại hạ không dám và càng không muốn gánh tội cho người khác.
Đại Thống thượng nhân ngạc nhiên nói:
- Nói vậy lão thí chủ là...
Kim Ngọc Dung cắt lời nói:
- Đại hòa thượng, La gia là thân thuộc của Hạ Hầu Lam, chuyện này hà tất phải hỏi nhiều !
Đại Thống thượng nhân quay sang nói với Hạ Hầu Lam:
- Có lẽ Hạ Hầu thí chủ đã nghe thấy ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại hạ đã nghe rất rõ ràng, chuyện khác tại hạ có thể thừa nhận nhưng chuyện này thì không thể gật đầu, đại hòa thượng, hiên tại hạ đang có nhân chứng ...
Đại Thống thượng nhân hỏi:
- Thí chủ muốn chỉ...
Hạ Hầu Lam nói.
- Đồng Uyển Nhược - Đồng cô nương.
Đại Thống thượng nhân "à" một tiếng rồi nói:
- Vị đó là ...
- Là Đồng Uyển Nhược ! - Hạ Hầu Lam tiếp lời.
Đại thống thượng nhân vội nói:
- Thì ra cô nương là. Cô nương nói thế nào đây ?
Đồng Uyển Nhược nói:
- Tiểu nữ nói kẻ hại cao thủ các đại môn phái ở Kim Lăng La gia là Kim Ngọc Dung chứ không phải Hạ Hầu Lam, còn nữa La gia vốn là người của Kim Ngọc Dung !
Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:
- Đại hòa thượng thế nào ?

Đại Thống thượng nhân nói:
- Đồng cô nương đã nói vậy thì bọn lão nạp không thể không..... Chữ "tin" chưa phát ra thì đột nhiên nghe Kim Ngọc Dung phá ra cười một tràng rồi nói:
- Đại hoa. thượng, theo đại hòa thượng biết thì vị Đồng cô nương này là người thế nào ?
Đại Thống thượng nhân nói:
- Theo lão nạp biết thì cô ta là cành vàng lá ngọc của lão thí chủ !
- Không sai ! - Kim Ngọc Dung gật đầu, nói - Chỉ có điều là trước đây bây giờ đại hòa thượng nên hỏi xem cô ta họ gì tên gì ?
Đại Thống thượng nhân lại ngạc nhiên nhìn qua Đồng Uyển Nhược, không chờ hỏi nàng thản nhiên nói:
- Đại hòa thượng, họ của tiểu nữ bây giờ là Hạ Hầu, đơn danh một chữ Trinh, Kim Ngọc Dung nguyên là bằng hữu chi giao của tiên phụ, lão ta lòng lang dạ thú hại tiên phụ trước rồi đoạt mẫu thân của tiểu nữ sau ...
Đại Thống thượng nhân sững sờ, nhất thời không nói nên lời !
- Không sai ! - Kim Ngọc Dung mỉm cười nói - Đại hòa thượng, tại hạ thừa nhận chuyện này, chỉ có điều đó là ân oán giữa tại hạ và Hạ hầu gia, không liên quan gì đến chư đại môn phái, đại hòa thượng nghĩ có đúng không ?
Đại Thống thượng nhân khẽ gật đầu, nói:
- Lão thí chủ, sự thật là như vậy.
Kim Ngọc Dung nhanh chóng tiếp lời:
- Vậy với chuyện cô ta bây giờ mang họ Hạ Hầu thì người sáng suốt như đại hòa thượng phải biết rõ những lời của cô ta có đáng tin cậy hay không ?
Đại Thống thượng nhân nói:
- Lão nạp không phủ nhận, đúng là không đủ tin cậy ?
Đồng Uyển Nhược nộ khí quát:
- Kim Ngọc Dung, lão ...
Hạ Hầu Lam phá lên cười sang sảng rồi nói:
- Kim Ngọc Dung, một lần nữa ta lại lãnh giáo sự cao minh của lão, lão khiến ta phục sát đất đấy, nhưng đáng tiếc là lão quên rằng đương trường còn có một vị chứng nhân danh trọng trong võ lâm - Đó là Bạch phu nhân !
Kim Ngọc Dung biến sắc nhưng lão liền cười nhạt nói:
- Điều đó cũng chẳng có gì, ai cũng đều biết quan hệ giữa bà ta và Hạ Hầu gia !
Hạ Hầu Lam vừa chau mày thì.

Bạch Như Băng đã lạnh lùng nói:
- Kim Ngọc Dung ta thừa nhận ta từng là thê tử của Hạ Hầu Nhất Tu và cũng từng có với lão ta một con gái nhưng trắng là trắng, đen là đen ...
Kim Ngọc Dung cười cười nói:
- Đừng luận về trắng đen, trước tiên hãy hỏi chư đại môn phái có tin lời của ngươi hay không đã !
Bạch Như Băng quét mục quang nhìn khắp đương trường rồi hỏi:
- Chư vị có tin tưởng Bạch Như Băng này không ?
Đại Thống thượng nhân còn lưỡng lự thì Thiên Nguyên chân nhân đã vọt miệng nói:
- Vô lượng thọ Phật, phu nhân có cho phép bần đạo nói thẳng một câu không ?
Bạch Như Băng gật đầu nói:
- Có điều gì xin chân nhân cứ nói.
Thiên Nguyên chân nhân nói:
- Đa tạ phu nhân, phu nhân thành danh đã nhiều năm, danh chấn toàn bộ võ lâm thiên hạ, xưa nay luôn được người đương thế kính trọng ...
Bạch Như Băng cắt lời nói:
- Chân nhân không cần cho ta đi mây về gió, có gì xin cứ nói thẳng đi !
Thiên Nguyên chân nhân hơi đỏ mặt, lão nói:
- Bần đạo không dám, nếu bần đạo bạo gan nói thẳng một câu thì có lẽ phu nhân không trách tội chứ ?
Bạch phu nhân nói:
- Chân nhân cũng không cần dùng lời ràng buộc ta có gì cứ nói đi ?
Thiên Nguyên chân nhân lại đỏ mặt, lão gượng cười và nói:
- Phu nhân là người sáng suốt, chuyện hôm nay nếu phu nhân ở vào thế bọn bần đạo thì có lẽ phu nhân cũng không thể tin lời của những người có quan hệ với Hạ Hầu Nhất Tu ...
Bạch Như Băng cười nhạt, nói:
- Sao chân nhân không nói thẳng ra là không tin tưởng ta.
Thiên Nguyên chân nhân nói:
- Nếu phu nhân trách tội thì bần đạo nguyện thu lại lời bất kính này...
Bạch Như Băng thản nhiên mỉm cười nói:
- Chân nhân, Bạch Như Băng này không phải là hạng người ngang ngược bá đạo không hiểu lý lẽ như vậy, lời chân nhân nói rất có lý, ta dựa vào cái gì mà dám trách tội chân nhân chứ ?

Thiên Nguyên chân nhân vội cúi đầu nói:
- Đa tạ phu nhân không trách tội !

Hồi 28
Kỳ Tích Đột Hiện

Bạch Như Băng nói:
- Chân nhân, dù ta có tai nghe mắt thấy bất kỳ âm mưu nào của Kim Ngọc Dung, nhưng do quan hệ của ta và Hạ Hầu gia như vậy nên bây giờ ta không tiện nói gì nữa ...
Thiên Nguyên chân nhân nói:
- Bần đạo đa tạ phu nhân lần nữa !
Bạch Như Băng mỉm cười nói:
- Chân nhân hà tất phải đa lễ !
Nói đoạn, bà quay người sang một bên và bế khẩu.
Thiên Nguyên chân nhân nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói:
- Thí chủ, đến hiện tại vẫn không thể chứng minh Kim thí chủ là ...
Hạ Hầu Lam nhướng mày nói:
- Thế này thì không thể khiến chư vị tin được rồi, nếu tại hạ không hạ thủ bức cung thì e rằng càng không thể làm cho chư vị tin !
Thiên Nguyên chân nhân vừa gật đầu thì Kim Ngọc Dung đã nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi sai rồi, chuyện không phải do ta làm thì dù ngươi có giết ta ta cũng không thể thừa nhận, đại trượng phu dám làm dám chịu, ngươi hà tất ...
- Kim Ngọc Dung ! - Hạ Hầu Lam quát lớn - Câm miệng lại, dù lão gian ngoan giảo quyệt nhưng lão không tránh được một thương này, hà có thể tránh được đao kia ...
Kim Ngọc Dung nói:
- Kim Ngọc Dung ta chết cũng chẳng lấy gì làm tiếc, nhưng chân lý phải là chân lý !
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Được, được ...
Chàng nhìn qua Đại Thống thượng nhân và nói tiếp:
- Đại hòa thượng tại hạ đã không muốn nói gì nữa, nhưng tại hạ tự vấn lòng không hổ thẹn, nếu các môn phái vẫn muốn tìm tại hạ trả thù thì tại hạ đồng ý tiếp nhận!
Cao thủ của các đại môn phái lập tức sôi động, Kim Ngọc Dung chớp thời cơ kêu lên:
- Chư vị nghe thấy không ? Như vậy là quá đủ rồi !

Đồng Uyển Nhược, không, bây giờ nên gọi nàng là Hạ Hầu Trinh, nàng vội nói:
- Đại ca, ngươi không thể làm như vậy, làm thế là trúng kế của lão ta ...
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Tiểu muội ngoài việc ta đưa tay tiếp nhận thì còn đường nào khác để đi đâu ?
Hạ Hầu Trinh nhìn qua Đại Thống thượng nhân và nói:
- Đại hòa thượng, đây là kế một mũi tên bắn chết hai con chim của Kim Ngọc Dung - A di đà Phật ! - Đại Thống thượng nhân nói - Trên thực tế Hạ Hầu thí chủ không có cách gì để chứng minh ...
Hạ Hầu Trinh lớn tiếng nói:
- Còn phải chứng minh nữa sao, lẽ nào đại hòa thượng lão nhìn không ra ...
Chợt nghe Thiên Nguyên chân nhân xen vào:
- Sự thực đã phơi bày rõ ràng trước mắt, nữ thí chủ không cần nói nhiều nữa !
Hạ Hầu Trinh biến sắc, nàng quay sang nói với Bạch Như Băng:
- Phu nhân, lẽ nào người ...
Bạch Như Băng khẽ lắc đầu nói:
- Hài tử, Hạ Hầu Lam nói rất đúng, tình thế hôm nay, ngoài việc hắn đưa tay tiếp nhận ra thì không còn đường nào khác để đi, ta có thể bức chư đại môn phái thối lui, nhưng theo đạo nghĩa mà nói, ta không thể làm như vậy, vì bọn họ là ...
- Tại sao không thể ? - Hạ Hầu Trinh nói - Phu nhân thừa biết không phải đại ca của tiểu nữ ...
Bạch Như Băng gật đầu nói:
- Hài tử, cố nhiên là ta biết rõ, nhưng ta không thể khiến người ta tin, ta chỉ có thể lấy sự thực chứng minh, song lại không thể ra tay ...
- Phu nhân ! - Hạ Hầu Trinh nói - Phu nhân cũng nghĩ rằng làm như vậy là đúng sao ?
Bạch Như Băng nói:
- Hài tử, bằng vào chút thực lực của chư đại môn phái thì không làm gì được hắn đâu ?
Hạ Hầu Trinh nói:
- Nhưng phu nhân, hắn không thể ta tay giết người nếu không thì sự hiểu lầm này càng thêm sâu, cũng có thể phải gánh lấy tội danh thật.
Bạch Như Băng nói:
- Hài tử, hắn có thể đi, không phải là đi không được !
Hạ Hầu Lam tiếp lời:

- Tiền bối tại sao tại hạ phải đi chứ ?
Giọng của Bạch Như Băng bỗng nhiên lạnh lùng, bà nói:
- Vì bản thân ngươi !
Hạ Hầu Lam thản nhiên nói:
- Đi không phải là biện pháp, nếu tại hạ đi thì càng chứng tỏ tại làm sai sợ người khác biết, sự hiểu lầm này sẽ vĩnh viễn không có cơ hội giải thích !
Bạch Như Băng lạnh lùng nói:
- Đi hay không là tùy ngươi, ta chỉ kiến nghị thôi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Đa tạ kiến nghị của phu nhân !
Nói đoạn chàng quét mục quang nhìn các cao thủ của ngũ đại môn phái !
Đột nhiên nghe Thượng Quan Phụng lên tiếng:
- Lam ca, còn có muội nữa !
Lời vừa dứt thì nàng tung người lướt đến cạnh Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Trinh cũng nói:
- Đại ca, tiểu muội cũng góp sức !
Nói xong nàng cất bước đi đến.
Bạch Như Băng vội nói:
- Hài tử, thương thế của ngươi chưa lành, không thể ...
Hạ Hầu Trinh thản nhiên nói:
- Phu nhân, hắn là đại ca của tiểu nữ là phúc hay họa tiểu nữ cũng nguyện cùng hắn hưởng chịu !
Bạch Tố Trinh máy môi định nói nhưng lại thôi !
Điều này không lọt qua mắt Bạch Như Băng, bà liền hỏi:
- Trinh nhi lẽ nào ngươi cũng muốn đi ?
Bạch Tố Trinh kinh hoảng, nhưng nàng liền gật đầu nói:
- Đúng vậy, mẫu thân !
Bạch Như Băng gượng cười nói:
- Vậy thì ngươi qua đó đi, ta không cản !
Bạch Tố Trinh sững sờ, nàng chăm chú nhìn mẫu thân của mình mà không nói gì.
Bạch Như Băng nói tiếp:
- Ta nói thật đấy, lời của tỷ tỷ ngươi khiến ta phải hổ thẹn ?
Bạch Tố Trinh vô cùng cảm động, nàng nói:
- Đa tạ mẫu thân !
Lời chưa dứt thì nàng đã phi thân như bay đến chỗ Hạ Hầu Lam Hạ Hầu Lam cũng không giấu được cảm động, chàng nói:
- Tiểu muội, ba người định làm gì thế ?

Hạ Hầu Trinh nói:
- Đại ca, chẳng lẽ bọn muội làm không đúng sao ?
Hạ Hầu Lam mỉm cười, chàng nhìn qua Đại Thống thượng nhần rồi nói:
- Đại hòa thượng, nếu chư vị chưa thay đổi tâm ý thì xin động thủ thôi !
Đại Thống thượng nhân hơi do dự, lão không để ý đến Hạ Hầu Lam mà nhìn sang Bạch Như Băng và nói:
- Phu nhân ...
Bạch Như Băng cắt lời nói:
- Xin đại hòa thượng yên tâm, bản thân ta tuyệt đối không chọc tay vào, dù tiểu nữ chết hay sống thì đó là do cô ta tự tìm lấy, ta không một lời trách oán chư vị !
Đại Thống thượng nhân nhẹ người, lão chấp tay nói:
- A di đà phật ! Phu nhân khiến người ta kính phục, bần tăng xin thay chưởng môn sư huynh nói lời đa tạ !
Lời vừa dứt thì lão đứng thẳng người lên, tay áo bào khai triển định chụp tới trước!
Trong mắt Kim Ngọc Dung lấp lánh dị sắc, trên môi nở nụ cười đắc ý.
Lúc này, bỗng nhiên có tiếng niệm phật hiệu từ xa truyền tới:
- Vô lượng thọ Phật, xin thượng nhân dừng tay !
Một bóng lam bào từ ngoài trăm trượng đang phi thân đến, đó là một lam bào lão nhân bị cụt một tay, mặt đeo mạng che mặt màu đen, tóc dài buông xõa !
Lão ta đến trước Thiên Nguyên chân nhân và cúi đầu nói:
- Tham kiến chủ trì sư huynh !
Thiên Nguyên chân nhân ngạc nhiên nói:
- Thí chủ là ...
Quái nhân một tay nói:
- Sư huynh, tiểu đệ là Thiên Phong !
Lời này vừa xuất thì quần hào đều chấn động tâm can, Thiên Nguyên chân nhân buột miệng kêu lên:
- Ngươi ... ngươi là Thiên Phong. Chẳng phải ngươi đã ...
Quái nhân một tay nói:
- Thiên Phong được tổ sư gia phù trì che chở đại mạng nên chưa chết, sư huynh không thấy tiểu đệ bị cụt một tay sao, nó đã thay tiểu đệ nằm lại trong nước mắt và máu ở Kim Lăng La gia !
Râu tóc Thiên Nguyên chân nhân không gió mà rung, thân hình cũng run bần bật lão khẽ niệm mấy câu phật hiệu rồi nói:
- Vậy sư đệ đến đây là ...

Quái nhân một tay nói:
- Thiên Phong đến đây để chỉ ra chân hung cho các đại môn phái !
Thiên Nguyên chân nhân sững người lão nói:
- Sư đệ biết chân hung là ai sao ?
Quái nhân một tay nói:
- Đương thời tiểu đệ nằm trong máu và nước mắt, nghe được sự thừa nhận của chân hung với Bạch phu nhân vì thế nên biết chân hung đó là ai !
Kim Ngọc Dung liên tục biến sắc !
Hạ Hầu Lam mỉm cười, ba vị cô nương đứng cạnh chàng cũng lộ vẻ mừng rỡ trên mặt !
Thiên Nguyên chân nhân vội hỏi:
- Sư đệ mau nói xem, chân hung là ai ?
Quái nhân một tay nói:
- Cho phép tiểu đệ nói với Hạ Hầu thí chủ một câu đã ...
Lão gật đầu chào Ha Hầu Lam rồi nói:
- Thiên Phong thay mặt toàn bộ đệ tử Võ Đang xin lỗi Hạ Hầu thí chủ !
Hạ Hầu Lam vội đáp lễ và nói:
- Không dám, cũng may là đạo tổ linh thiêng khiến chân nhân đến kịp thời hóa giải được sự hiểu lầm này, giải cứu Hạ Hầu Lam ra khỏi biển oan, tại hạ đa tạ chân nhân mới phải !
Quái nhân một tay nói:
- Bần đạo có một túi gấm trong túi có nửa trang Tàng Chân Đồ, bần đạo không dám động lòng tham xin hoàn lại nguyên chủ !
Hạ Hầu Lam kinh ngạc, chàng nói:
- Thì ra chân nhân là người được hai cha con Lý lão gia cứu giúp ...
Quái nhân một tay nói:
- Chính là bần đạo !
Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:
- Đa tạ chân nhân, tại hạ cũng có một vật trả lại cho nguyên chủ !
Nói đoạn chàng lấy phiến ngọc bội từ trong thắt lưng ra, sau đó bước đến trao cho quái nhân một tay. Lão này cũng lập tức lấy ra một chiếc túi gấm trao cho Hạ Hầu Lam.
Hạ Hầu Lam mang túi gấm trao cho Hạ Hầu trinh, nhưng Hạ Hầu Trinh mỉm cười nói:
- Đại ca cất giữ cũng vậy thôi ?
Ha Hầu Lam không nói nhiều, chàng mỉm cười rồi cất túi gấm vào trong người.
Lúc này Thiên Nguyên chân nhân lại nói:

- Xin sư đệ mau chỉ ra chân hung !
Quái nhân một tay chỉ Kim Ngọc Dung và nói:
- Chân hung chính là người này ?
Cao thủ của ngũ đại môn phái lại thêm một phen sôi động.
Thiên Nguyên nhân nhân liền niệm Phật hiệu:
- Vô lượng thọ Phật, tổ sư linh thiêng, may là sự hiểu lầm kịp thời hóa giải, Kim thí chủ còn gì để nói không ?
Kim Ngọc Dung vội kêu lên:
- Chân nhân, khoan đã, làm sao biết người này là lệnh đệ Thiên Phong của chân nhân ?
Quái nhân một tay nói:
- Bần đạo dựa vào tín phù này, lẽ nào còn chưa đủ ?
Kim Ngọc Dung cười cười nói:
- Mọi người đương trường đều thấy rõ ràng đó là vật do Hạ Hầu Lam trao cho ngươi, làm sao biết ngươi không phải là đồng bọn của Hạ Hầu Lam ? Sao ngươi không lấy mạng che mặt xuống cho đệ tử Võ Đang nhận diện ?
Quái nhân một tay nói:
- Ngươi thật là giảo hoạt, thừa biết dung diện của bản đạo đã bị hủy, diện mục không còn nguyên hình ...
Đột nhiên nghe Thiên Nguyên chân nhân cao giọng nói:
- Sắc tức thị không, không tức thị sắc, chân truyền của nhà Phật !
Quái nhân một tay tiếp lời:
- Vô lao nhĩ hình, vô dao nhĩ tinh, là yếu quyết của đạo gia !
Thiên Nguyên chân nhân lại nói:
- Trong Thượng Thanh Cung người nào cao nhất ?
Quái nhân một tay nói:
- Sư huynh, đó là lời nói đùa của sư huynh với bọn sư đệ đấy thôi !
Thiên Nguyên chân nhân nói:
- Vô lượng thọ Phật, đúng là Thiên Phong sư đệ của bần đạo rồi ...
Lão nhìn qua Bạch Như Băng và gật đầu nói tiếp:
- Phu nhân, bần đạo xin phu nhân chuẩn thuận cho một thỉnh cầu ...
Bạch Như Băng cắt lời nói:
- Phải chăng chân nhân muốn hỏi ta đòi Kim Ngọc Dung ?
Thiên Nguyên chân nhân gật đầu, nói:
- Đúng vậy, nếu phu nhân ...
Bạch Như Băng lại cắt lời nói:
- Chân nhân nên biết giữa hắn và ta cũng có thù oán riêng tư !
Thiên nguyên chân nhân nói:
- Ý của phu nhân là ...

Bạch Như Băng tiếp lời:
- Nếu chư vị có thể đợi thì trong khoảng một thời gian ngắn ta sẽ dâng Kim Ngọc Dung lên Thiếu Lâm tự, điều này có lẽ chư vị tin tưởng ta ư được chứ ?
Thiên Nguyên chân nhân hơi do dự, lão nhìn qua Đại Thống thượng nhân như muốn dò hỏi ý kiến Đại Thống thượng nhân liền nói:
- Phu nhân đã nói vậy thì bọn lão nạp đâu dám bất tuân, bọn lão nạp xin đa tạ trước và cáo biệt tại đây ! Sư môn của Thiếu Lâm luôn mở rộng cửa, bọn lão nạp chờ đại giá của phu nhân !
Nói đoạn lão cúi người chào rồi soái lãnh cao thủ của ngũ đại môn phái rút lui.
Bon họ đến rất nhanh nhưng đi cùng rất nhanh, chớp mắt đã mất hút tung tích !
Bạch Như Băng nhìn qua Kim Ngọc Dung và nói - Kim Ngọc Dung, âm mưu của ngươi bất thành rồi, điều này thật ứng với câu "nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai" bây giờ ngươi còn gì để nói không ?
Kim Ngọc Dung mặt mày xám xịt nhưng lão vẫn gượng cười nói:
- Còn đấy, không biết ngươi và Hạ Hầu Lam, ai sẽ hạ thủ giết ta ?
Bạch Như Băng thản nhiên nói:
- Tự nhiên là ta rồi.
Hạ Hầu Lam vừa chau mày thì Hạ Hầu Trinh liền khẽ nói:
- Đại ca, tiểu muội có cách đòi lão ta lại !
Hạ Hầu Lam mỉm cười rồi bế khẩu không nói gì !
Kim Ngọc Dung lại nói:
- Chỉ không biết Ha Hầu Lam có đồng ý hay không ?
Bạch Như Băng lạnh lùng nói:
- Điều này e rằng không do hắn quyết định, giữa ta va hắn vẫn còn chuyện chưa giải quyết đấy !
Kim Ngọc Dung lắc đầu cười cười, nói:
- Ta thấy không dễ dàng như vậy ...
Bạch Như Băng cắt lời nói - Ngươi không thấy hắn chẳng nói gì đó sao ? Đừng mong khiêu khích ly gián, thi triển độc mưu của ngươi nữa, hãy trả lời ta một câu, nhi tử của Sài tỉ tỉ ta đang ở đâu ?
Mục quang của Kim ngọc Dung liền sáng lên, lão ta cười cười nói:
- Bạch Như Băng, ngươi muốn đòi nhi tử của Sài Ngọc Hà chăng ? Điều đó rất dễ, ta có một diều kiện, chỉ cần ngươi gật đầu đồng ý -
Đừng phí lời - Bạch Như Băng nói - Có điều kiện gì ngươi nói đi !
Kim Ngọc Dung trầm ngâm một lát rồi nói:
- Bạch Như Băng ta dùng nhi tử của Sài Ngọc Hà để trao đổi với

ngươi một người - Ngươi muốn đổi ai ?
- Chính ta !
- Kim Ngọc Dung, ngươi đừng nằm mơ !
- Bạch Như Băng, tùy ngươi vậy, ta nói cho ngươi biết, nhi tử của Sài Ngọc Hà chỉ có một, lần này nếu ngươi không muốn thì không thể có lần sau, mà ta thì ...
Lão cười cười rồi nói tiếp:
- Không được lần này thì lần sau ngươi vẫn có thể tìm được ta !
Bạch Như Băng nói:
- Kim Ngọc Dung ta thừa nhận là ngươi nói có lý nhưng ta không tin là ngươi có thể xem trọng nhi tử của Sài tỷ tỷ ta hơn sinh mạng của ngươi ?
Kim Ngọc Dung cười ha ha một tràng rồi nói:
- Trên thực tế, chỉ cần ta nắm chắc hắn thì sinh mạng của ta tất sẽ còn, một khi ta nói ra hắn đang ở đâu thì sinh mạng của ta cũng sẽ tiêu tán, theo ngươi nghĩ xem liệu ta có thể nói ra không ?
Bạch Như Băng cười nhạt nói:
- Ta có cách buộc ngươi phải nói !
Kim Ngọc Dung cười nhạt nói:
- Vậy thì ngươi cứ thử xem ! Dù ngươi lột da rút gân của ta thì ta cũng không thể nói, nhưng ta phải nói trước cho ngươi biết ngươi giở trò gì với ta thì nhi tử của Sài tỷ tỷ ngươi cũng sẽ bị trò đấy hành hạ, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ ?
Bạch Như Băng hơi biến sắc, nhưng bà lập tức gật đầu, nói:
- Được, Kim Ngọc Dung ...
Chợt nghe Hạ Hầu Trinh kêu lên:
- Bạch phu nhân, tiểu nữ định thay đại ca của tiểu nữ hỏi phu nhân.
Bạch Như Băng tiếp lời:
- Đòi Kim Ngọc Dung phải không ?
Hạ Hầu Trinh không phủ nhận, nàng mỉm cười, hỏi:
- Phu nhân có thể đáp ứng không ?
Bạch Như Băng lắc đầu nói:
- Hài tử ta không thể đáp ứng rồi !
- Nếu tiểu nữ học cách của Kim Ngọc Dung dùng ca ca của tiểu nữ đòi lấy Kim Ngọc Dung thì sao ?
- Hài tử, sao ngươi có thể làm như vậy ?
- Phu nhân cho rằng tiểu nữ không nên làm thế chăng ?
- Hài tử ngươi nghĩ rằng ngươi nên làm như vậy à ?
Hạ Hầu Trinh từ từ lắc đầu và nói:
- Tiểu nữ không cho rằng có gì là không đúng, nếu không tiểu nữ đã

chẳng khai khẩu với phu nhân !
Bạch Như Băng trầm ngâm một lát rồi nói:
- Hài tử ta không nói nên hay không nên, ta chỉ hỏi ngươi đòi lão ta để làm gì ?
Hạ Hầu Trinh nói:
- Tất nhiên là giao lão ta cho vị đại ca này của tiểu nữ !
Bạch Như Băng lại hỏi:
- Hạ Hầu Lam đòi lão ta làm gì ?
Hạ Hầu Trinh nói:
- Đương nhiên là báo thù cho tiên phụ !
Bạch Như Băng lắc đầu nói:
- Hài tử, ta nói thẳng một câu nhé, báo thù cho phụ thân ngươi thì không cần, còn rửa hận cho mẫu thân ngươi thì đó là lý sở đương nhiên, nhưng điều này đã có ta tự lo ...
Hạ Hầu Trinh nói:
- Phu nhân cũng xin cho phép tiểu nữ nói thẳng một câu, đó là cách nhìn của phu nhân, đứng trên lập trường của tiểu nữ mà xét thì thù hận song thân đều nên báo trả cả !
Bạch Như Băng gật đầu nói:
- Hài tử, người nói có lý đấy nhưng cách nhìn của mỗi người khác nhau, ta nguyện đưa ngươi cùng đến trước mộ của mẫu thân ngươi để rửa hận cho bà ta thay ngươi, nhưng tuyệt đối ta không muốn giao Kim Ngọc Dung cho Hạ Hầu Lam để hắn báo thù cho phụ thân ngươi Hạ Hầu Trinh nói:
- Phụ thân, dù tiên phụ có chỗ không phải, nhưng chuyện đã cách nhiều năm, con cái đều đã trưởng thành, vả lại người cũng đã khứ thế, còn có thù hận gì không thể hóa giải ...
Bạch Như Băng cắt lời, nói:
- Hài tử, ta thừa biết tính tình của phụ thân ngươi, ta không cho rằng lão ta đã Hạ Hầu Trinh nói:
- Phu nhân, không nói những chuyện này nữa, tiểu nữ chỉ hỏi phu nhân có muốn tìm ca ca của tiểu nữ hay không thôi ?
Bạch Như Băng gật đầu nói:
- Đương nhiên là muốn, ta bôn tẩu giang hồ nhiều năm qua, hơn nữa nguyên nhân là vì huynh muội các ngươi !
Hạ Hầu Trinh nói:
- Đa tạ phu nhân, tiểu nữ xin nhắc phu nhân một câu, nếu muốn tìm được ca ca của tiểu nữ thì không thể không giao Kim Ngọc Dung cho vị đại ca này của tiểu nữ !
Bạch Như Băng ngạc nhiên hỏi:

- Nói vậy ngươi biết ca ca của ngươi đang ở đâu à ?
- Có thể nói như vậy, phu nhân - Vậy thì ta yên tâm rồi chỉ cần ngươi biết ca ca của ngươi đang ở đâu thì ta không cho rằng, vì ta không giao Kim Ngọc Dung mà ngươi không đi cứu hắn.
- Phu nhân lầm rồi, sở dĩ tiểu nữ nói mình biết ca ca đang ở đâu là muốn biểu thị rằng, tiểu nữ có biện pháp buộc Kim Ngọc Dung phải nói ra, chứ không phải tiểu nữ đã biết !
- Thật thế sao hài tử ?
- Tiểu nữ không có gan trời để lừa dối phu nhân, lát nữa phu nhân sẽ thấy.
Bạch Như Băng gật đầu nói:
- Hài tử, vậy thì ngươi phải khiến lão ta nói trước ...
Hạ Hầu Trinh nói:
- Nhưng Phu nhân vẫn chưa đồng ý là giao lão ta cho tiểu nữ mà !
Bạch Như Băng trầm ngâm một lát rồi nói:
- Hài tử nếu Kim Ngọc Dung không chịu nói thì sao ?
Hạ Hầu Trinh gượng cười, nói:
- Điều đó chứng tỏ tiểu nữ vô năng, không có biện pháp khiến lão nói ra những điều chúng a muốn biết, tiểu nữ sẽ lập tức trả lại lão ta lại cho phu nhân, có lẽ phu nhân không sợ tiểu nữ bội tín đào thoát đấy chứ ?
- Hài tử, điều này ta tin ngươi ...
- Vậy còn có gì khiến phu nhân phải do dự ?
- Được rồi, hài tử ta đồng ý ...
- Đa tạ phu nhân thành toàn, đại ca !
Hạ Hầu Lam hiểu ý nên cũng nói:
- Tại hạ cũng đa tạ Bạch tiền bối !
Bạch Như Băng lạnh lùng nói:
- Chuyện giữa ngươi và ta vẫn chưa giải quyết, không cần phải khách khí với ta.
Bà quay sang nói với Hạ Hầu Trinh - Hài tử, Kim Ngọc Dung ở đây, ngươi bảo lão ta nói đi !
Hạ Hầu Trinh "vâng" một tiếng nhưng nàng không hỏi Kim Ngọc Dung mà lại nhìn Bạch Như Băng mà mỉm cười hỏi:
- Phu nhân đã từng gặp vị ca ca đó của tiểu nữ chưa ?
Bạch Như Băng lắc đầu nói:
- Ta chỉ nghe nói Sài tỷ tỷ của ta có một nam một nữ nhưng chưa từng gặp.
Hạ Hầu Trinh nói:
- Vậy thì phiền phức rồi rồi, nếu Kim Ngọc Dung tùy tiện nói ra một

người nào đó ...
Bạch Như Băng cắt lời nói:
- Hài tử, lão ta không qua mặt ta được đâu, trên người của ca ca ngươi có đặc trưng ...
Hạ Hầu Trinh liền hỏi - Phu nhân có đặc trưng gì ?
Bạch Như Băng chậm rãi nói:
- Trên cổ tay trái của ca ca ngươi có một cái bớt son to bằng đầu ngón tay !
Hạ Hầu Lam rùng mình chàng vội kêu lên:
- Tiểu muội ...
Hạ Hầu Trinh cắt lời, nói:
- Đại ca có chuyện gì chờ lát nữa hãy nói ...
Nàng quét mục quang nhìn qua Kim Ngọc Dung rồi hỏi:
- Kim Ngọc Dung lão cũng biết trên người ca ca ta có đặc trưng như vậy chứ ?
Kim Ngọc Dung gật đầu nói:
- Đương nhiên hắn luôn ở trong tay ta có lý nào ta lại không biết ?
Hạ Hầu Trinh cười nhạt, nói:
- Kim Ngọc Dung lão bớt chơi trò cơ trí đi thôi.
Nàng nhìn qua Bạch Như Băng tiếp lời - Phu nhân, ca ca của tiểu nữ xa tận chân trời nhưng ngay gần trước mắt !
Bạch Như Băng sững sờ biến sắc, bà buột miệng kêu lên:
- Hài tử, ngươi nói là Hạ Hầu Lam ...
Hạ Hầu Trinh gật đầu nói:
- Không sai phu nhân đoán đúng rồi !
Kim Ngọc Dung bật cười nói:
- Bạch Như Băng sao ngươi dễ bị lừa thế ?
Bạch Như Băng không để ý đến lão, bà nhìn Hạ Hầu Lam và hỏi:
- Hạ Hầu Lam trên người ngươi có đặc trưng này không ?
Hạ Hầu Lam gật đầu rồi hỏi Hạ Hầu Trinh - Tiểu muội, sao muội biết trên tay trái của ta có ...
Ha Hầu Trinh cắt lời nói:
- Đại ca còn nhớ những ngày ở Đông Lai khách điếm không ? Tiểu muội đã lưu ý và phát hiện ...
Hạ Hầu Lam nói:
- Tại sao lúc đó muội không ...
Hạ Hầu Trinh nói:
- Đặc trưng của đại ca là do mẫu thân nói cho muội biết trước lúc lâm chung, nhưng khi ở Đông Lai khách điếm muội vẫn còn tin mấy phần những lời của Kim Ngọc Dung ...

Hạ Hầu Lam hỏi:
- Bây giờ thì tiểu muội hiểu rõ rồi chứ ?
Hạ Hầu Trinh nói:
- Muội đã hiểu rõ từ lúc rời Đông Lai khách điếm, nếu không ...
Hoa Ngọc tiếp lời:
- Nếu không thì Hạ Hầu cô nương đã chẳng dúi mảnh giấy vào tay tại hạ.
Hạ Hầu Trinh gật đầu nói:
- Hoa thiếu hiệp nói rất đúng !
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Nhưng tại sao ân sư lại không nói cho ta biết ?
Thượng Quan Phụng xen vào:
- Chẳng phải Lam ca nói rằng khi Hạ Hầu tiền bối nghe tiếng khóc trẻ con trong lúc vô cùng bi thống ...
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Đúng vậy, Phụng muội ?
Thượng Quan Phụng tiếp lời:
- Vậy thì có khả năng ngay cả bản thân Hạ Hầu tiền bối cũng không biết !
Bạch Như Băng cười nhạt nói:
- Có thể như vậy sao ? Lão ta đã là thân sinh của Hạ Hầu Lam thì có lý nào lại không biết trên mình của con cái mình có đặc trưng gì, theo ta thấy thì nhất định là lão ta đã biết !
Hạ Hầu Lam nói ; - Nhưng tại sao người nói tại hạ là một cô nhi và chỉ nhận tai hạ làm nghĩa tử ? Lẽ ra người không có lý do gì để làm như vậy cả !
Bạch Như Băng nói:
- Nhưng rốt cuộc thì lão ta đã làm như vậy.
Hạ Hầu Lam chau mày tự hỏi:
- Tại sao chứ, tại sao chứ ?
Hạ Hầu Trinh nói:
- Có thể người có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ nào đó !
Bạch Như Băng lạnh lùng nói:
- Trinh nhi nói đúng đấy, nỗi khổ tâm đó không thể nói cho người khác biết.
Hạ Hầu Trinh nói:
- Phu nhân cho rằng ...
Bạch Như Băng cắt lời, nói - Điều đó chỉ có thể hỏi chính lão ta thôi !
Hạ Hầu Lam gượng cười, nói:
- Nhưng người dã khứ thế nhiều năm, sợ rằng vĩnh viễn không có

ngày hiểu được.
Bạch Như Băng cười nhạt, nói,:
- Ai nói thế, ngươi vẫn cho rằng lão ta đã chết ư ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tiền bối, sao lại khổ thế, tại hạ tận mắt trông thấy.
Bạch Như Băng cắt lời nói:
- Nhưng theo ta biết thì lão ta tuyệt đối không có dũng khí hoành kiếm tự vẫn ?
Hạ Hầu Lam hơi biến sắc, chàng nói:
- Tiền bối, sao người ...
- Ta thế nào ? - Bạch Như Băng lạnh lùng nói - Ta hiểu lão ta nhiều hơn ngươi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Nhưng tại hạ, tận mắt trông thấy người hoành kiếm tự vẫn, lẽ nào chuyện này không đúng ?
Bạch Như Băng trầm mặc một lúc rồi nói:
- Vì sợ ta tìm lão thanh toán nên là cố ý để ngươi trông thấy lão hoành kiếm tự vẫn như vậy há chẳng phải giúp lão che mắt thiên hạ sao ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Tiền bối tại hạ nguyện lấy sinh mạng của mình bảo đảm !
Bạch Như Băng hơi biến sắc, bà nói:
- Vậy thì có thể lão ta có dũng khí làm chuyên đó thật, nhiều năm qua, ta đưa Trinh nhi bôn tẩu khắp giang hồ nén đầy bụng chua xót, bi phẫn và thù hận để tìm cho được lão ta, không ngờ ...
Bà gượng cười một cách bi oán rồi nói tiếp:
- Xem ra nỗi bi phẫn trong lòng ta khó tiêu trong kiếp này rồi.
Chợt nghe Hạ Hầu Trinh nói:
- Bạch dì dì, phụ mẫu của bọn tiểu nữ tuy đã khứ thế, nhưng thân nhân hàng trưởng bối vẫn còn dì dì đấy !
Hạ Hầu Lam cũng nói:
- Đúng vậy, Bạch dì dì, huynh muội Lam nhi nguyện coi dì dì như mẫu thân của mình !
Bạch Như Băng run người, mắt lệ rưng rưng, bà cất giọng run run nói:
- Hài tử, cả đời dì dì chưa một lần rơi lệ, vậy mà hôm nay ... Dì dì cảm ơn hai người !
Hạ Hầu Trinh mỉm cười - Dì dì, không chỉ tiểu nữ và ca ca mà còn một người nữa đấy !
Bạch Như Băng hơi sững người, nhưng bà liền ngộ ra, bà nhìn qua

Thượng Quan Phụng và nói:
- Cô nương, khó khăn cho cô nương rồi, Lam nhi phải gánh ma danh trên người ...
Thượng Quan Phụng lắc đầu nói:
- Tiền bối, nhưng chàng có một trái tim thần thánh và một tấm lòng nhân hiệp !
Bạch Như Băng gật đầu nói:
- Nói không sai, xem ra hai ngươi quả nhiên tâm đầu ý hợp.
Bà ngước nhìn ra xa rồi nói tiếp - Lam nhi nói cũng phải, người chết thì trăm sự đều hết, lão ta đã chết thì ta cũng đành vậy thôi. Từ nay trở đi, ta cho Trinh nhi mang họ cha, cải danh thành một chữ "Khiết" !
Hạ Hầu Lam vội nói:
- Đa tạ dì dì !
Bạch Như Băng khoát tay nói:
- Đừng đa tạ ta ...
Bà thở dài một hơi rồi nói tiếp:
- Lão ta là một người như vậy, nhưng chẳng ngờ lại có ba hài tử thế này ...
Ba huynh muội Ha Hầu Lam bất giác nhìn nhau rồi cùng quét mục quang nhìn qua Kim Ngọc Dung.
Bạch Như Băng lại nói:
- Trinh nhi, mẫu thân ngươi táng ở đâu ?
Hạ Hầu Trinh nói:
- Dì dì, mộ phần của tiên mẫu nằm trên Tử Kim Sơn - gần Kim Lăng trước tiên.
Bạch Như Băng gật đầu nói:
- Vậy thì chúng ta đưa Kim Ngọc Dung đến trước mộ phần của mẫu thân hai ngươi.
Bà nhìn qua Hạ Hầu Lam rồi hỏi:
- Lam nhi, phụ thân của ngươi thì sao ?
Hạ Hầu Lam liền đáp:
- Trên Nhạn Đăng Sơn !
Bạch Như Băng gật đầu nói:
- Được, chúng ta đi Kim Lăng trước, sau đó trở lại Nhạn Đăng Sơn, ở đây hiện có xe mà không ngựa ta bảo Hiên Viên Cực đi tìm mua hai con ngựa rồi chúng ta lên đường.
Bà ta định phất tay ra lệnh cho Hiên Viên Cực thì đột nhiên có tiếng vó ngựa từ xa truyền lại !
Mọi người kinh ngạc nhìn lên thì thấy ngoài trăm trượng có người đang đi tới.

Đó là một hắc y lão nhân diện mạo xanh xao, tay dắt con ngựa ô, chính là con ngựa kéo xe đã bỏ chạy trước đây !
Mọi người còn đang kinh ngạc không thôi thì hắc y lão nhân đã nhẹ nhàng lướt tới, bước chân như bay là là trên mặt đất.
Gần tới đương trường thì lão dừng bước và khai khẩu:
- Lão khiếu xin hỏi con ngựa này có phải là của chư vị ?
Lão nhân này có tướng mạo khá tốt, mắt phụng mày ngài, nhãn thần tiềm ẩn uy lực, râu dài tới ngực, sắc diện tuy xanh xao nhưng cước bộ khá vững vàng !
Bạch như Băng chăm chú nhìn vị khách không mời mà đến và nói:
- Không sai cắc hạ là ...
Hắc y lão nhân mỉm cười, nói ; - Lão khiếu là người qua đường, thấy con ngựa này ăn cỏ ngoài bìa rừng lại thấy chư vị có cỗ xe không nên nghĩ có lẽ là ngựa của chư vị.
Bạch Như Băng nói:
- Đa tạ các hạ xin hỏi cao danh quý tánh của các hạ xưng hô thế nào ?
Hắc y lão nhân cười cười nói ; - Phu nhân không cần bận tâm lão khiếu chỉ là khách qua đường thuận tiện dắt ngựa trả cho chư vị thôi !
Rõ ràng là lão ta có tránh né !
Bạch Như Băng thành danh đã nhiều năm, há chẳng nhìn ra chỗ khác thường của đối phương ?
Bà ta cũng chẳng chịu buông nên hỏi tiếp:
- Các hạ cũng là người trong võ lâm ?
Hắc y lão nhân mỉm cười nói:
- Có thể miễn cưỡng nói như vậy !
Bạch Như Băng truy vấn:
- Nói thế nghĩa là sao ?
Hắc y lão nhân nói:
- Phu nhân,lão khiếu chỉ là người thích võ, có thế thôi !
Bạch Như Băng trầm giọng hỏi:
- Các hạ là người qua đường thật đấy chứ ?
Hắc y lão nhân mỉm cười nói:
- Không dám giấu phu nhân, lão khiếu phụng mệnh đến võ lâm Trung Nguyên này tìm một người !
- Võ lâm Trung Nguyên ? Các hạ đến từ ...
Lão khiếu đến từ Vân Qúy !
- Vậy các hạ muốn tìm ai ?
- Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu đại hiệp !

Bọn Hạ Hầu Lam nghe vậy thì sững người, Bạch Như Băng ngạc nhiên hỏi:
- Các hạ có biết hắn không ?
Hắc y lão nhân nói:
- Chỉ hận phúc mỏng duyên bạc, xưa nay không có duyên tương ngộ, nhưng lão khiếu biết rằng hiện tại lão khiếu đã tìm được Hạ Hầu đại hiệp !
Bỗng nhiên nghe Hạ Hầu Lam lên tiếng hỏi:
- Các hạ tìm Hạ Hầu Lam là ...
Hắc y lão nhân nhìn qua Hạ Hầu Lam và mỉm cười nói:
- Hạ Hầu đại hiệp, lão khiếu tìm đai hiệp là để đòi một người !
Hạ Hầu Lam giật thót người, chàng buột miệng hỏi:
- Ai ?
Hắc y lão nhân nói:
- Là Kim Ngọc Dung đang ở trong tay hai vị kia !
Bạch Như Băng, Hạ Hầu Trinh, Hạ Hầu Khiết nghe vậy thì đều biến sắc.
Hạ Hầu Lam lại thản nhiên nói:
- Các hạ phụng mệnh ...
Hắc y lão nhân tiếp lời:
- Phụng mệnh Cuồng - Ngốc nhị lão mà đến !
Hạ Hầu Lam đưa tay ra và nói:
- Các hạ có ...
Hắc y lão nhân cắt lời, nói:
- Đã phụng mệnh mà đến thì đương nhiên phải có ...
Lão thò vào tay áo lấy ra nửa phiến tín phù, đoạn bước tới đưa cho Hạ Hầu Lam !
Hạ Hầu Lam cũng lấy ra nửa phiến tín phù khác rồi ghép lại, quả nhiên không sai một ly.
Hạ Hầu Lam nhìn qua Bạch Như Băng, chàng chưa kịp nói thì bà ta đã hỏi:
- Lam nhi, chuyện thế nào vậy ?
Hạ Hầu Lam đành theo sự thật thuật lại một lượt chuyện trên Thái Bạch Lâu.
Nghe xong Bạch Như Băng ngạc nhiên nói:
- Cuồng - Ngốc nhị quái ? Đông Phương Sóc và Ngãi Trì chăng ?
Hạ Rầu Lam gật đầu, nói:
- Đúng vậy dì dì !
Bạch Như Băng càng ngạc nhiên bà nói:
- Không ngờ hai lão này vẫn còn tại thế, nhưng bọn họ đòi Kim Ngọc

Dung để làm gì ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:
- Hài nhi không biết, bọn họ giải huyệt, phục hồi công lực cho hài nhi chỉ với một điều kiện, đó là giao Kim Ngọc Dung cho bọn họ !
Bạch Như Băng nhìn sang hắc y lão nhân và hỏi:
- Các hạ có biết không ?
Hắc y lão nhân gật đầu nói:
- Đương nhiên, Kim Ngọc Dung bỏ rơi thê tử của lão ta, mà thê tử của lão ta lại là cao đồ của Cuồng - Ngốc nhị lão ...
Bạch Như Băng cắt lời nói:
- Ta hiểu rồi, hóa ra cảnh ngộ cũng giống ta, vì vậy nên Cuồng - Ngốc nhị quái đòi Kim Ngọc Dung để trút giận thay cho đồ đệ của hai lão.
Hắc y lão nhân gật đầu nói:
- Đúng vậy, phu nhân !
Bạch Như Băng lại hỏi:
- Thế tại sao hai lão đó không tự mình ra tay ?
Hắc y lão nhân nói:
- Nếu nhị lão ra tay bắt Kim Ngọc Dung thì việc dễ như thò tay vào túi lấy đồ, nhưng nhị lão cũng hiểu rằng, Kim Ngọc Dung còn kết không ít thù oán bên ngoài.
Bạch Như Băng cắt lời nói:
- Ý các hạ muốn nói là hai lão đó cũng có phần kiêng kỵ ?
- Sự thực là như vậy phu nhân ?
- Nhưng nếu bây giờ các hạ đưa Kim Ngọc Dung đi ...
- Về điểm này, ngày trước nhị lão đã có thỏa thuận với Hạ Hầu Lam đại hiệp, xin phu nhân cứ hỏi Hạ Hầu Lam đại hiệp thì ắt biết !
Bạch Như Băng nhìn qua Hạ Hầu Lam, Hạ Hầu Lam không chờ hỏi mà nói ngay:
- Dì dì, Lam nhi hứa với bọn họ là chỉ phế công lực của Kim Ngọc Dung, còn người thì giao cho bọn họ xứ trí !
Bạch Như Băng hỏi:
- Vậy mối thù của phụ thân ngươi thì sao ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Lam nhi đã nghĩ rồi, chỉ cần trừ được Kim Ngọc Dung thì ai xử trí cũng vậy thôi, vả lại Lam nhi cũng là người tự tay phế võ công của lão ta mà !
Bạch Như Băng trầm ngâm một lát rồi quay sang hỏi Hạ Hầu Trinh:
- Trinh nhi, ngươi nói thế nào đây ?
Hạ Hầu Trinh nói:

- Đại ca nói rất đúng, huống hồ, hai lão đó có ân với đại ca và đại ca cũng đã gật đầu !
Bạch Như Băng gật đầu, nói:
- Thôi được vậy thì ta cũng không tiện nói gì nữa !
Hạ Hầu Lam nói:
- Đa tạ đì dì ...
Chàng quay sang nói tiếp với hắc y lão nhân:
- Xin mời các hạ theo tại hạ !
Nói đoạn chàng cất bước đi đến chỗ Kim Ngọc Dung ...
Đến gần chàng cách không xuất chỉ điểm lên người Kim Ngọc Dung ... Lão ta vốn đang được Hiên Viện Cực và Lãnh Thiên Trì đỡ hai bên, đầu cúi xuống nhưng chỉ phong vừa chạm vào người thì lão bất giát rùng mình, ngẩng đầu lên nói:
- Hạ Hầu Lam, ngươi ...
Hạ Hầu Lam chẳng để ý đến lão, chàng nói với hắc y lão nhân:
- Các hạ có thể đưa lão ta đi rồi đấy !
Hắc y lão nhân mỉm cười gật đầu, Kim Ngọc Dung biến sắc, lão kêu thất thanh:
- Hạ Hầu Lam, ngươi ... Đây là ... Hắn là ai ...
Hắc y lão nhân mỉm cười nói:
- Các hạ, chờ khi gặp mặt thì các hạ sẽ biết !
Nói đoạn lão xuất chỉ điểm huyệt Kim Ngọc Dung rồi đưa tay đỡ lấy lão ta và mỉm cười nói:
- Hạ Hầu đại hiệp là người tín nghĩa khiến thiên hạ phải khâm phục.
Lão quay sang chào Bạch Như Băng, đoạn cắp Kim Ngọc Dung bên hông và tung người phóng đi như bay !
Nhìn hắc y lão nhân đi xa dần, Bạch Như Băng buột miệng nói:
- Thân thủ người này không thấp, trong đương kim võ lâm phải được liệt vào hàng đệ nhất, chỉ có điều không biết là nhân vật nào ...
Đột nhiên nghe Hiên Viên Cực nói:
- Phu nhân, thuộc hạ biết !
Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi nói:
- Ngươi biết lão ta là ai à ?
Hiên Viên Cực nói:
- Người này họ Tây Môn, đơn danh một chữ "Vọng" tự hiệu là Nam Hải Kì Kình Khách ...
Bạch Như Băng chợt động thần sắc, bà nói:
- Không lẽ là Nam Hải Kì Kình Khách trong tam tiên năm xưa ở ngoài biển ?
Hiên Viên Cực gật đầu nói:

- Đúng vậy hiện giờ Tam tiên chỉ còn lại một Nam Hải Kì Kình Khách !
Bạch Như Băng gật đầu, nói:
- Thảo nào thân thủ lại cao cường như vậy ...
Bà chau mày và tỏ vẻ ngạc nhiên nói tiếp:
- Sao Tây Môn Vọng này lại đi chung với Cuồng - Ngốc nhị quái, nghe khẩu khí thì hình như lão ta ở dưới trướng của Cuồng - Ngốc nhị quái ...
Hiên Viên Cực lắc đầu nói:
- Điều này thuộc hạ không biết !
Bạch Như Băng trầm ngâm hồi lâu rồi nói:
- Bất luận nói thế nào thì hiện giờ lão ta cùng đã đưa người đi, chúng ta chỉ đành tay không đến viếng mộ phụ mẫu các ngươi thôi, Hiên Viên Cực giong xe đi ?
Hiên Viên Cực "vâng" một tiếng rồi cùng Lãnh Thiên Trì đi giong xe, một lát sau xa mã đã chuẩn bị xong, mọi người lần lượt lên xe, Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì cùng ngồi trước đánh xe ?
Trong lúc xe đi, bên trong xe yên tĩnh dị thường, chỉ vì Bạch Như Băng luôn chau mày suy nghĩ trầm mặc không nói một lời !
Hồi lâu sau, chợt nghe Hạ Hầu Trinh hỏi:
- Dì dì đang nghĩ gì vậy ?
Bạch Như Bàng khẽ lắc đầu nói:
- Ta cứ cảm thấy sự tình có vẻ không đúng !
Hạ Hầu Trinh ngạc nhiên nói:
- Thế nào, dì dì ?
Bạch Như Băng nói:
- Tỷ như nói sao lão ta lại biết bọn ta bắt được Kim Ngọc Dung ? Và tại sao không sớm không muộn mà lại xuất hiện đúng lúc như vậy ?
Hạ Hầu Trinh gật dầu nói:
- Dì dì nói không sai, điều này khiến người ta không thể không lấy làm kỳ quái ...
Nàng nhìn qua Hạ Hầu Lam rồi hỏi:
- Đại ca có thể giải thích điều này không ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:
- Tiểu muội, ta cũng đang nghĩ, đang kỳ quái đây, nhớ lại lần trước khi ta giết kẻ giả mạo Kim Ngọc Dung thì không có ai xuất hiện, mà lần này ...
Hạ Hầu Trinh nói:
- Rõ ràng là bọn họ biết được thật giả ...
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Còn nữa trước đây Cuồng - Ngốc nhị quái từng nói bất luận khi nào ở đâu, một khi ta bắt được Kim Ngọc Dung thì người của bọn họ tất sẽ xuất hiện kịp thời.
Bỗng nhiên Bạch Như Băng trầm giọng hỏi:
- Lam nhi, Cuồng - Ngốc nhị quái ở đâu, bọn họ đưa Kim Ngọc Dung đến nơi nào?
Hạ Hầu Lam nói:
- Bọn họ đưa Kim Ngọc Dung đến Ôn Nhu Cung ở Nam Hoang !
Bạch Như Băng nghe vậy thì sững người, chợt nghe Tiểu My nói:
- Hạ Hầu đại hiệp, ngài vừa nói người đó từ Ôn Nhu Cung đến chăng ?
Hạ Hầu Lam nhìn qua Tiểu My rồi gật đầu nói:
- Tiểu My cô nương, lẽ nào không phải ?
Tiểu My đầy vẻ ngạc nhiên nàng lắc đầu nói:
- Vậy thì quái lạ, người của Ôn Nhu Cung tiểu nữ đều biết, nhưng chưa gặp người này bao giờ, mà căn bản cũng chưa từng nghe nói đến cái gì Cuồng - Ngốc nhị quái !
Hạ Hầu Lam càng ngạc nhiên, bỗng nghe Bạch Như Băng nói:
- Tiểu My, thê tử của Kim Ngọc Dung là ...
Tiểu My cắt lời, nói:
- Kim Ngọc Dung có rất nhiều nữ nhân trong Ôn Nhu Cung, nhưng đều không thể gọi là thê tử của lão ta !
Hạ Hầu Trinh nói:
- Tiểu My, sao ngươi không nói sớm ?
Tiểu My nói:
- Vừa rồi Hạ Hầu đại hiệp căn bản không nhắc đến Ôn Nhu Cung, tì nữ làm sao biết được ?
- Không sai, điều này chẳng trách nàng được !
Đột nhiên nghe Bạch Như Băng, quát lớn:
- Hiên Viên Cực, quay lại !
Ngoài xe, nghe Hiên Viên Cực đáp một tiếng, sau đó mọi người cảm thấy xa mã quay đầu lại, Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao quay lại ?
Bạch Như Băng nói - E rằng ngươi mắc lừa người ta rồi, ta phải truy theo Nam Hải Kì Kình Khách đó mới được !
Hạ Hầu Trinh nói:
- Dì dì, nếu lão ta lừa chúng ta thì tất sẽ không thể theo hướng vừa rồi mà đi, vậy dì dì biết lão ta ở đâu mà tìm ?
Bạch Như Băng "hừ" một tiếng rồi nói:
- Ngươi không nghe người ta nói sao ? Đi thì thần đi chứ miếu không

thể đi, tìm ở nơi khác không gặp thì chúng ta truy đến Nam Hải chân trời góc bể cũng phải tìm cho được lão ta !
Hạ Hầu Trinh trầm mặc không nói gì nữa Hạ Hầu Lam gượng cười nói:
- Tất cả chỉ tại Hạ Hầu Lam này ...
Bạch Như Băng nói:
- Chuyện này cũng không trách ngươi được đương thời, nếu ngươi không đồng ý thì hai lão quái đó sao có thể giải huyệt và phục hồi công lực cho ngươi ?
Chợt nghe vị Vạn Hoa công chúa đã cải danh thành Hạ Hầu Khiết nói:
- Mẫu thân có một điểm mà chúng ta có thể yên tâm ?
Bạch Như Băng hỏi:
- Ngươi nói ra xem ?
Hạ Hầu Khiết nói:
- Cuồng - Ngốc nhị quái không thể là đồng bọn của Kim Ngọc Dung !
Bạch Như Băng truy vấn:
- Làm sao biết ?
Hạ Hầu Khiết nói:
- Mẫu thân thử nghĩ xem, nếu hai lão đó là đồng bọn của Kim Ngọc Dung thì sao có thể không hại đại ca mà còn giải huyệt và giải độc cho đại ca ?
Bạch Như Băng gật đầu nói:
- Không sai, cũng có khả năng giữa Kim Ngọc Dung và bọn họ có oán thù.
- Dì dì - Hạ Hầu Trinh nói - Theo hài nhi biết thì chỉ có thuốc giải độc môn của Kim Ngọc Dung mới có thể giải được độc mà đại ca trúng phải ?
Bạch Như Băng nói:
- Trinh nhi, ý của ngươi là ...
Hạ Hầu Trinh nói:
- Nếu bọn họ không phải là đồng bọn của Kim Ngọc Dung thì thuốc giải ở đâu ra?
Bạch Như Băng ngớ người, nhất thời chẳng nói nên lời !
Chợt nghe Hiên Viên Cực ở ngoài xe nói:
- Bẩm phu nhân xe đã đến chỗ cũ rồi !
Bạch Như Băng quát:
- Theo hướng Tây Môn Vọng đã đi mà truy theo, mau lên !
Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi ra roi giục ngựa, xa mã lại chạy như bay Bất chợt nghe Thượng Quan Phụng nói:

- Dù bọn họ là đồng bọn của Kim Ngọc Dung cũng không sao, toàn thân công lực của Kim Ngọc Dung đã bị phế, lẽ nào bọn họ còn có thể giúp lão ta hồi phục ?
Bạch Như Băng lắc đầu nói:
- Điều đó thì không thể rồi !
Thượng Quan Phụng tiếp lời:
- Vậy còn sợ gì nữa ?
Bạch Như Băng nói:
- Cô nương, không phải là sợ, mà là nguyên hung đã đến tay, tại sao lại để người ta lừa cướp đi một cách dễ dàng như vậy ?
Thượng Quan Phụng bế khẩu, đỏ mặt. Hạ Hầu Trinh nói:
- Bạch dì dì, thật lòng mà nói đó không thể gọi là lừa, mà là trao đổi có điều kiện, bọn họ chẳng có chỗ nào không phải với chúng ta cả !
Bạch Như Băng nói:
- Trinh nhi nói không sai, nhưng lẽ ra lão ta không nên nói là người của Ôn Nhu Cung ?
Hạ Hầu Trinh gật đầu nói:
- Cũng phải, tại sao không nói rõ ra.
Bỗng nghe Hạ Hầu Khiết lên tiếng:
- Sợ rằng bọn họ còn có nỗi khổ tâm mà không muốn cho người khác biết, từ quan hệ giữa Tây Môn Vọng và Cuồng - Ngốc nhị quái mà suy thì nội tình chuyện này tuyệt đối không đơn giản !
Hạ Hầu Trinh nói:
- Tam muội thử nói rõ xem Hạ Hầu Khiết nói:
- Muội chỉ căn cứ vào sự thực mà phân đoán đúng hay không đúng chẳng dám nói...
Ngừng một lát nàng nói tiếp:
- Mẫu thân vừa nói Tây Môn Vọng là một trong tam tiên năm xưa, ba người đó luôn ẩn cư ngoài Nam Hải, xưa nay ít qua lại với võ lâm Trung Nguyên, luận về thân phận và thanh danh ba người đó tuyệt không dưới nhị quái, vậy tại sao bây giờ lại ở dưới Nhị quái, lại nói là phụng mệnh nhị quái mà hành sự ?
Hạ Hầu Trinh gật gật đầu. Bạch Như Băng nói:
- Khiết nhi nói tiếp đi !
Hạ Hầu Khiết nói tiếp:
- Bây giờ lại xét đến bản thân nhị quái hai người này, một giả cuồng một giả ngốc, nửa đời du hí phong trần xem thường danh lợi không màng thế sự, điều đó ai ai cũng biết.
Nhưng từ sự thực hôm nay mà suy đoán xem ra bọn họ còn có người ở trên mình ...

Hạ Hầu Trinh liền hỏi:
- Tam muội, làm sao biết dược ?
Hạ Hầu Khiết nói:
- Tây Môn Vọng nói sở dĩ nhị quái đòi Kim Ngọc Dung là muốn trả thù cho đồ đệ của bọn họ nhưng bây giờ qua sự chứng thực của Tiều My, trong Ôn Nhu Cung không có một nữ nhân như vậy, nhị tỷ thử nghĩ xem đây có phải là biểu hiện của việc bọn họ còn có người ở trên mình ?
Hạ Hầu Trinh trầm ngâm một lát rồi nói:
- Có vẻ giống nhưng không chính xác !
Hạ Hầu Khiết gật gật đầu, nàng định nói nữa nhưng Bạch Như Băng đã cắt lời:
- Không nhắc đến chuyện này nữa, bọn họ có người ở trên hay không là chuyện của bọn họ, chúng ta chỉ cần truy tìm Kim Ngọc Dung Hạ Hầu Trinh lắc đầu nói:
- Dì dì, nếu Cuồng - Ngốc nhị quái có người ở trên thì người đó nhất định không tầm thường.
Bạch Như Băng cười nhạt nói - Không tầm thường thì sao nào ?
Hạ Hầu Trinh nói:
- Dì dì nên biết rằng như vậy sẽ không dễ đối phó !
Bạch Như Băng bật cười rồi nói:
- Trinh nhi không phải dì dì tự phụ, nhưng dì dì không cho rằng đương thế võ lãm còn có nhân vật nào khó đối phó hơn đại ca của ngươi !
Hạ Hầu Lam đỏ mặt, chàng gượng cười, nói:
- Dì dì quá khen ...
Bạch Như Băng nói:
- Các ngươi đi khắp võ lâm hỏi xem có ai phủ nhận câu này của dì dì không ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu mà không nói gì. Hạ Hầu Trinh nói:
- Dì dì, dù người và đại ca liên thủ có thể đối phó toàn bộ võ lâm, và dù người ở trên Cuồng - Ngốc nhị quái không đáng lo, nhưng bọn họ đòi Kim Ngọc Dung để làm gì, chuyện này nhất thời khó có thể đoán ra được !
Bạch Như Băng nói:
- Điều đó cũng chẳng khó hiểu, chỉ cần truy theo hỏi Tây Môn Vọng thì lo gì không biết bọn họ đòi Kim Ngọc Dung để làm gì ?
Hạ Hầu Lam xen vào:
- Theo ta thấy sở dĩ bọn họ đòi Kim Ngọc Dung là không phải vì để cứu lão ta !

Bạch Như Băng hỏi:
- Làm sao biết được ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Nếu bọn họ muốn cứu Kim Ngọc Dung thì không thể để Lam nhi tự do phế công lực của lão ta, dì dì nghĩ có đúng không ?
Bạch Như Băng lắc đầu, nói:
- Điều đó rất khó nói, cũng có khả năng bọn họ tự biết không thể dùng võ lực đoạt Kim Ngọc Dung trong tay ta và ngươi nên đành phải hy sinh thân công lực của Kim Ngọc Dung để dùng biện pháp đó cứu lão ta đi !
Hạ Hầu Trinh gật đầu nói:
- Không sai, đại ca, cách nói của dì dì cũng rất có khả năng !
Bạch Như Băng nói tiếp:
- Ta thấy chúng ta không cần phí tâm trí đoán già đoán non nữa, một khi đuổi kịp Tây Môn Vọng thì mọi nghi vấn tất sẽ được giải đáp thôi !

Hồi 29
Nam Hải Phong Vân

Sau năm ngày hành trình với tám lần đổi ngựa thì bọn Hạ Hầu Lam, Bạch Như Băng đã đến Ngũ Dương Thành, nơi này cách Nam Hải không xa nhưng đáng tiếc là suốt hành trình bọn họ chẳng điều tra được một chút tung tích của Nam Hải Kì Kình Khách Tây Môn Vọng. Tuy nhiên, qua sự dò hỏi mà bọn Hạ Hầu Lam biết được thành Ngũ Dương này có một nhân vật Vạn Sự Thông kêu bằng Ngụy Hóa. Thế là xa mã tìm đến Ngụy phủ, nghênh khách là một vị thư sinh trung niên, trán cao miệng rộng, đặc biệt là song mục rất sáng, trông cứ như một nhà tiên tri thông thái.
Người này nhìn Hạ Hầu Lam từ đầu đến chân rồi hỏi:
- Các hạ là ...
Hạ Hầu Lam không trả lời mà hỏi lại:
- Xin thỉnh giáo tiên sinh có phải là Ngụy ...
Thư sinh trung niên gật đầu nói:
- Đúng vậy tại hạ họ Ngụy tên Hóa, bằng hữu trên giang hồ mến mộ tặng cho biệt hiệu là Vạn Sự Thông. Xin hỏi chư vị là ...
Hạ Hầu Lam cắt lời nói - Tiên sinh Đã có hiệu là Vạn Sự Thông thì tất phải biết Ngọc Diện Du Long ...
Ngụy Hóa "à" một tiếng rồi nói:
- Không lẽ các hạ là Hạ Hầu ...
- Không sai ! - Hạ Hầu Lam nói - Tại hạ là Hạ Hầu Lam !
- Thật là tam sinh hữu hạnh ? - Ngụy Hóa cung thủ chào và nói - Tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay được gặp quả nhiên danh bất hư truyền, Hạ Hầu đại hiệp tướng mạo phi phàm, cốt cách thoát tục ...
Hạ Hầu Lam cắt lời nói:
- Ngụy tiên sinh quá khen !
Ngụy Hóa nhìn cỗ xa mã rồi nói:
- Hình như các vị từ xa đến, chẳng hay có điều gì chỉ giáo ?
- Không dám ! - Hạ Hầu Lam nói - Bọn tại hạ đến đây là muốn thỉnh giáo tiên sinh một chuyện ...
Ngụy Hóa mỉm cười nói:
- Hạ Hầu Lam đại hiệp cứ nói, phàm chuyện gì tại hạ biết thì không

thể không trả lời !
Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:
- Bọn tại hạ muốn hỏi tiên sinh về một người ...
- Thì ra là vậy, nói về người thì vùng này Ngụy mỗ biết không ít, miễn là người đó đầy đủ chân tay mặt mũi và có tên có tuổi !
- Vậy tiên sinh có biết Tây Môn ...
- Phải chăng là Nam Hái Kì Kình Khách Tây Môn Vọng trong tam tiên ?
- Không sai tiên sinh quả nhiên là danh bất hư truyền !
- Qúa khen ! - Ngụy Hóa mỉm cười nói - Nhân vật này tên tuổi quá lớn, mọi người đều biết, đâu riêng gì Ngụy mỗ ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Vậy tiên sinh có biết hành tung của Tây Môn Vọng hiện đang ở đâu không ?
Ngụy Hóa gật đầu nói:
- Đương nhiên là biết, muốn tìm Tây Môn Vọng tất phải lên Băng Hà Đảo ...
Hạ Hầu Lam chau mày hỏi:
- Xin hỏi tiên sinh Băng Hà Đảo là nơi nào vậy ?
Ngụy Hóa mỉm cười nói:
- Băng Hà Đảo vốn là Quỳnh Châu Đảo !
Hạ Hầu Lam "à" một tiếng rồi hỏi:
- Xin hỏi tiên sinh người nào tự ý đổi tên Quỳnh Châu Đảo thành Băng Hà Đảo vậy ?
Ngụy Hóa thản nhiên nói:
- Tất nhiên là đảo chủ Băng Hà Đảo, ngoài người này ra thì còn có ai dám tự ý đổi tên đảo ?
Hạ Hầu Lam chau mày nói:
- Đảo chủ Băng Hà Đảo à ? Xin hỏi người đó thế nào ?
Ngụy Hóa cười cười nói:
- Chỉ biết người đó là đảo chủ Băng Hà Đảo, không ai biết lão ta họ gì tên gì, và là người ở đâu. Mười năm trước lão ta đột nhiên xuất hiện ở Quỳnh Châu Đảo, dựa vào võ học tuyệt thế mà thu phục toàn bộ nhân sĩ trên đảo, sau đó đổi tên Quỳnh Châu Đảo thành Băng Hà Đảo rồi tự xưng là đảo chủ. Người này quanh năm suốt tháng đều bịt mặt, nhưng dưới trướng có không ít cao thủ võ lâm tựa như Tây Môn Vọng Hạ Hầu Lam tiếp lời:
- Còn có Cuồng - Ngốc nhị quái Đông Phương Sóc và Ngãi Trì nữa phải không ?
Ngụy Hóa gật đầu nói:

- Không sai, không sai, mà sao Hạ Hầu đại hiệp biết ?
Hạ Hầu Lam cười cười, nói:
- Tiên sinh chớ hỏi làm sao tại hạ biết, xin trả lời tại hạ một câu nữa, võ công của vị đảo chủ đó rất cao cường phải không ?
- Đương nhiên rồi ! - Ngụy Hóa nói - Nếu không thì những cao nhân như Tây Môn Vọng, Cuồng - Ngốc nhị quái có thể cúi đầu nghe lệnh ?
Hạ Hầu Lam chau mày hỏi tiếp:
- Thế thanh danh của vị đảo chủ đó ra sao ?
Ngụy Hóa đưa ngón tay cái lên và nói:
- Thật lòng mà nói, người này hùng tài đại lược, chính đạo hiệp nghĩa, tuy lúc đầu dùng võ lực để bá chiếm Băng Hà Đảo, nhưng sau đó dùng văn đức để phục chúng. Do đó người trên đảo không ai là không phục, không ai là không kính trọng !
Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:
- Đã là người chính đạo hiệp nghĩa, thi triển ân đức phục chúng như vậy thì tại sao vị đảo chủ đó phải đeo mạng che mặt quanh năm suốt tháng ?
Ngụy Hóa lắc đầu nói:
- Nói ra thật hổ thẹn, Ngụy mỗ tuy có biệt hiệu Vạn Sự Thông nhưng chuyện này không thể nào biết được !
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Được, tại hạ xin hỏi câu cuối cùng, mấy ngày gần đây tiên sinh có thấy Tây Môn Vọng không ?
Ngụy Hóa gật đầu nói:
- Lão ta vừa qua thành Ngũ Dương cách đây hai ngày ...
Hạ Hầu Lam "à" một tiếng rồi nói:
- Lão ta có cắp một người phải không ?
Ngụy Hóa lại gật đầu nói:
- Không sai nghe nói đó là một tên phản đồ !
- Phản đồ ư ? - Hạ Hầu Lam mỉm cười nói - Hai chữ "phản đồ" này dường như không ổn rồi ...
Ngụy Hóa vừa định hỏi thì Hạ Hầu Lam đã khoát tay nói tiếp:
- Đa tạ tiên sinh, tại hạ đã hỏi đủ rồi xin cáo biệt tại đây !
Nói đoạn, chàng lên xe rồi ra hiệu cho Hiên Viên Cực, Lãnh Thiên Trì giục ngựa đi !
Hạ Hầu Lam an tọa trong xe rồi nhìn qua Bạch Như Băng nói:
- Bạch dì dì đã nghe cả rồi chứ ?
Bạch Như Băng gật đầu nói:
- Nghe cả rồi, ta nghĩ rất nhiều về vị đảo chủ này Hạ Hầu Lam chau

mày hói:
- Dì dì nghĩ về điều gì ?
Bạch Như Băng nói:
- Ta nghĩ xem lão ta là vị nào trong võ lâm năm xưa ?
Hạ Hầu Lam hỏi tiếp:
- Thế dì dì có nghĩ ra không ?
Bạch Như Băng lắc đầu, nói:
- Nghĩ muốn nát óc nhưng chẳng được gì, tuy nhiên có một điểm không khó hiểu là người này nhất định phải có nỗi khổ tâm rất lớn, hoặc là một bí mật gì đó mà không muốn cho người khác biết !
Hạ Hầu Trinh buột miệng hỏi:
- Dì dì làm sao biết được ?
Bạch Như Băng chậm rãi nói:
- Nếu không thì tại sao lão ta không ở Trung Nguyên mà lại chạy đến Nam Hải ?
Hạ Hầu Lam gật gật đầu rồi trầm ngâm.
Hạ Hầu Trinh nói:
- Có thể lão ta không có chỗ đứng ở võ lâm Trung Nguyên !
Bạch Như Băng lắc đầu nói:
- Không thể nói vậy, nếu đúng như lời Ngụy Hóa nói, võ công người này đã có thể khiến Cuồng - Ngốc nhị quái và Nam Hải Kì Kình Khách thần phục thì há có lý nào không trụ được ở võ lâm Trung Nguyên ?
Hạ Hầu Trinh ngớ người nàng nói:
- Không sai, vậy Bạch dì dì cho rằng.
Bạch Như Băng cắt lời nói:
- Ta vừa nói rồi, nhất định là lão ta có nỗi khổ tâm và bí mật rất lớn !
Chợt nghe Hoa Ngọc xen vào:
- Bạch phu nhân, theo phu nhân thấy đó là nỗi khố tâm gì và bí mật gì ?
Bạch Như Băng mỉm cười nói:
- Ngốc hài tử, đã gọi là nỗi khổ tâm và bí mật thì người khác làm sao biết được ?
Hoa Ngon đỏ mặt, nhất thời bế khẩu không nói gì nữa !
Hạ Hầu Khiết lên tiếng:
- Mẫu thân, bất luận nói thế nào thì người này cũng là một nhân vật chính đạo hiệp nghĩa không chút nghi ngờ gì nữa !
Bạch Như Băng gật dầu, nói:
- Hùng tài đại lược, có thể phục chúng ở Băng Hà đảo thì quả thật không phải chuyện đơn giản, và khiến người ta không thể không

khâm phục, không sai, lão ta đáng dược gọi là một nhân vật chánh đao hiệp nghĩa !
Hạ Hầu Khiết nói tiếp:
- Một nhân vật như vậy thì không thể không có chỗ đứng ở võ lâm Trung Nguyên, xem ra cách nói của mẫu thân là đúng rồi, nhất định lão ta có nỗi khổ tâm và bí mật rất lớn !
Thượng Quan Phụng xen vào:
- Có khi nào lão ta trốn tránh kẻ thù ...
Hạ Hầu Trinh cắt lời nói:
- Không thể, một nhân vật như vậy thì còn sợ gì ai ?
Thượng Quan Phụng nói:
- Tóm lại, lão ta phải trốn tránh một điều gì đó, băng không thì lão ta không thể chạy đến Nam Hải lập thân !
Hạ Hầu Trinh chau mày hỏi:
- Vậy theo Thượng Quan tỷ tỷ thì lão ta trốn tránh điều gì ?
Thượng Quan Phụng mỉm cười, nói:
- Rất nhiều điều và cũng rất khó nói, tỷ như tránh kẻ thù, tránh thế tục, tránh tình, tránh ...
Bạch Như Băng gật đầu, nói:
- Không sai, chỉ không biết đích xác là món nào thôi !
Chợt nghe Tiểu My xen vào - Đợi đến khi đó hỏi lão ta thì tất sẽ rõ !
Bạch Như Băng nói:
- Ngốc nha đầu, đã gọi là nỗi khổ tâm và bí mật thì lão ta có thể nói ra cho người khác biết sao ?
Xa mã vẫn tiếp tục đi về hướng nam, mọi người trong xe vẫn tiếp tục bàn luận về chủ nhân Băng Hà đảo, nhưng không làm sáng tỏ được điều gì.
Sáng ngày hôm sau, xa mã đã đến Hải An, đây là một huyện thành ven biển, đứng ở Hải An có thể nhìn thấy bóng dáng Băng Hà Đảo, xa xa giữa biển khơi.
Sau khi vào thành chừng vài mươi trượng thì đột nhiên xa mã dừng lại, Hiên Viên Cực lớn tiếng nói:
- Bẩm phu nhân, có người chặn xe !
Bạch Như Bang ngạc nhiên hỏi:
- Là ai vậy ? Lam nhi ra xem thử !
Ha Hầu Lam đáp một tiếng rồi chui ra ngoài xe, Hiên Viên Cực nói không sai, trước xe chừng một trượng có một trụng niên hán tử đứng giữa đường, người này mặc bạch y, cổ áo viền kim tuyến, trông có vẻ như một thương nhân giàu có.
Hạ Hầu Lam nhìn bạch y hán tử với ánh mắt ngạc nhiên và lên tiếng:

- Các hạ là ...
Bạch y hán tử mỉm cười, cung thủ nói:
- Tại hạ xin hỏi cỗ xa mã này có phải là của Bạch phu nhân ?
Hạ Hầu Lam sững người, chàng gật đầu, nói:
- Không sai !
Bạch y hán tử quan sát Hạ Hầu Lam rồi nói tiếp:
- Các hạ có phải là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu đại hiệp ?
Hạ Hầu Lam càng kinh ngạc, chàng nói:
- Cũng không sai, tại hạ chính là Hạ Hầu Lam dám hỏi các hạ là ...
Bạch y hán tử cắt lời nói:
- Vậy thì không sai rồi, xin Hạ Hầu đại hiệp hạ lệnh cho xa mã đi theo tại hạ !
Nói đoạn y quay người bước đi về phía trước !
Ha Hầu Lam vội gọi:
- Này xin các hạ dừng bước, đây là ...
Bạch y hán tử vẫn không dừng bước, nhưng quay đầu lại mỉm cười, nói:
- Hạ Hầu đại hiệp đến nơi tất sẽ biết thôi !
Hạ Hầu Lam do dự một lúc rồi nhìn qua Hiên Viên Cực nói:
- Đi theo hắn !
Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi ra roi giục ngựa phi nước kiệu theo bạch y hán tử. Hạ Hầu Lam vào xe thuật lại một lượt chuyện vừa xảy ra. Nghe xong Bạch Như Băng nói:
- E rằng đó là người của Băng Hà Đảo rồi Hạ Hầu Lam nói:
- Hắn định đưa chúng ta đi đâu nhỉ ?
Bạch Như Băng mỉm cười nói:
- Không nghe hắn nói sao, đến nơi tất sẽ biết mà !
Chẳng bao lâu thì xa mã lại ngừng lần nữa, nghe giọng của bạch y hán tử bên ngoài nói:
- Đến nơi rồi, mời chư vị xuống xe !
Hạ Hầu Lam xuống xe trước, và chàng cũng là người đầu tiên sững sờ.
Tiếp theo là Bạch Như Băng, bà ta cũng bất giác ngẩn người.
Xa mã dừng trước cổng một đại trang viên rộng lớn, trong trang viên có cây cối um tùm, trước cổng có hai con sư tử đá ngồi chầu, trông rất khí phái, trên cổng có tấm biển treo ngang với hai chữ lớn "Tân Quán" !
Hạ Hầu Lam thu mục quang lại và nói:
- Các hạ, đây là ...

Bạch y hán tử mỉm cười nói:
- Tại hạ kêu bằng Sư Thành, phụ trách việc tiếp khách của Băng Hà đảo hôm nay phụng mệnh đảo chủ nghênh tiếp chư vị, đây là nơi ở chuẩn bị cho chư vị Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng nói:
- Qúy đảo chủ biết ...
Bạch y hán tử kêu bằng Sư Thành cắt lời nói:
- Không giấu gì Hạ Hầu đại hiệp, chư vị vừa vào Ngũ Dương thành, thì tệ đảo chủ đã biết rồi !
Hạ Hầu Lam nói:
- Tai mắt của quý đảo bày bố khắp nơi, nắm bắt tin tức nhanh chóng, thật khiến người ta khâm phục !
- Không dám ! Sư Thành mỉm cười nói - Hạ Hầu đại hiệp quá khen rồi.
Hạ Hầu Lam nói:
- Có lẽ quý đảo chủ cũng đã biết mục đích đến đây của bọn tại hạ ?
Sư Thành gật đầu nói:
- Tệ đảo chủ đã biết, mời chư vị vào Tân Quán nghỉ ngơi trước, một canh giờ sau, tệ đảo chủ tất sẽ có sự an bày cho chư vị !
Hạ Hầu Lam nhìn qua Bạch Như Băng, Bạch Như Băng mỉm cười gật đầu rồi đưa mấy vị cô nương cùng vào Tân Quán !
Hạ Hầu Lam nói:
- Đã vậy thì bọn tại hạ xin đa tạ quý đảo chủ trước ?
Nói đoạn, chàng cũng cất bước đi vào.
Vừa vào Tân Quán thì thấy tì nữ xếp hàng chờ đợi, Sư Thành đưa khách vào đại sảnh, trong đại sảnh bày biện rất đơn giản nhưng thanh nhã, bốn vách tường đều có treo tranh họa !
Hoa Ngọc ngắm nhìn lấy bức tranh rồi buột miệng hỏi:
- Những bức tranh này đều là thủ bút của quý đảo chủ chăng ?
Sư Thành mỉm cười nói:
- Đúng vậy, tệ đảo chủ xin chư vị chỉ giáo thêm !
Bạch Như Băng nói:
- Qúy đảo chủ quá khiêm tốn rồi, trong đương thế, thư họa đạt được trình độ thế này vốn chẳng có mấy người, quý đảo chủ thật khiến người ta khâm phục !
Sư Thành tiếp lời:
- Sư Thành xin thay tệ đảo chủ cảm ơn phu nhân !
Hạ Hầu Lam chăm chú nhìn bức họa treo mặt tường chính diện, bất giác song mục đột hiện dị quang, lúc này Sư Thành đưa tay mời mọi người và nói:
- Hạ Hầu đại hiệp ...

Chợt nghe Hạ Hầu Lam chỉ bức họa treo ở vách tường chính diện và nói:
- Bức họa này cũng là thủ bút của quý đảo chủ chăng ?
Sư Thành gật đầu, nói:
- Đúng vậy, đây là bức họa đầu tiên của tệ đáo chủ khi người mới đến Băng Hà Đảo !
Hạ Hầu Lam gật gật đầu, chàng định hỏi nữa thì đã nghe Bạch Như Băng lên tiếng:
- Lam nhi, có gì chờ lát nữa hãy nói, ngồi xuống nghỉ ngơi trước đã !
Hạ Hầu Lam đáp một tiếng rồi bước đến ngồi cạnh Hoa Ngọc, Sư Thành cũng cáo lui đi ra khỏi đại sảnh.
Chờ Sư Thành đi khỏi Bạch Như Băng mới hỏi:
- Lam nhi, có gì không đúng chăng ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Bạch dì dì có thấy bức họa đó không ?
Bạch Như Băng cười cười nói:
- Ta không mù, tự nhiên là thấy rồi, thế nào ?
Hạ Hầu Lam nói:
- Trong tranh vẽ một thanh y khách đứng kẹp tay sau lưng dưới trăng, sắc diện đầy vẻ bi thương thê thiết, bên trên còn đề hai hàng chữ "Thiên Nhai Phiêu Linh Cô Độc Khách, Thế Thượng Duy Nhất Đoạn Trường Nhân" dường như chủ nhân Băng Hà Đảo này là ...
Bạch Như Băng nói:
- Đúng vậy hình như là mượn nét bút để nói lên tâm sự thầm kín của mình !
Hạ Hầu Lam gật đầu nói:
- Có lẽ như vậy, nhưng đó không phải là ý của Lam nhi !
Bạch Như Băng ngạc nhiên nói:
- Vậy ý của ngươi là gì ?
Hạ Hầu Làm chậm rãi nói:
- Ngữ khí này cảm xúc rất giống một người !
Bạch Như Băng buột miệng hỏi:
- Ai ?
Hạ Hầu Lam ấp úng một lúc mới nói ra được hai tiếng:
- Gia phụ !
Bạch Như Băng sững sờ, song mục lấp lánh dị sắc bà "à" một tiếng rồi nói:
- Phụ thân ngươi có ngữ khí cảm xúc thế này sao ?
Hạ Hầu Lam gật đầu nói ; - Theo Lam nhi nhớ thì người thường đối trăng mà bi ngâm thế này !

Bạch Như Băng nói:
- Đây là chuyện khéo trùng hợp, trên đời này lại có hai người ...
Lời chưa dứt thì có tiếng chân vang lên, Sư Thành bước vào theo sau y là mấy tì nữ dâng trà.
Sư Thành đến gần rồi cúi người, nói:
- Trước tiên, mời chư vị uống chút trà, đây là loại đặc biệt ở Băng Hà Đảo, tuy không thơm bằng danh trà ở Trung Nguyên nhưng cũng ngon miệng, xin mời chư vị uống thử !
Bạch Như Băng mỉm cười nói:
- Đa tạ, bọn ta nóng lòng muốn gặp quý đảo chủ ...
Sư Thành vội nói:
- Về chuyện này, Sư Thành chức vị thấp bé nên không dám làm chủ, lát nữa tệ đảo chủ sẽ phái sứ giả đến, khi đó sẽ có sự an bày cho phu nhân !
Bạch Như Băng chau mày nói:
- Chẳng lẽ các hạ không thế tìm cho bọn ta một chiếc thuyền ?
- Phu nhân thông cảm ! - Sư Thành khom người nói - Ngư thuyền bình thường không được phép tiếp cận Băng Hà Đảo, chỉ có thuyền đặc biệt trên đảo mới có thể ra vào Băng Hà Đảo, nhưng chỉ khi nghênh tiếp tân khách thì những thuyền đó mới chèo từ đảo qua bên này, vì vậy không có lệnh của tệ dào chủ thì Sư Thành không dám và cũng không thể ...
Bạch Như Băng cắt lời nói:
- Vậy thì không dám làm khó dễ các hạ, ta còn chưa thỉnh giáo quý tánh của quý đảo chủ ?
Sư Thành nói:
- Cũng xin phu nhân thông cảm, điều này chỉ có bản thân tệ đảo chủ biết mà thôi.
Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi nói:
- Nói vậy chẳng có người nào trên quý đảo biết danh tánh của quý đảo chủ là gì à?
Sư Thành gật đầu nói:
- Phu nhân sự thật là như vậy !
Bạch Như Băng cười cười nói:
- Đây quá là chuyện kỳ lạ mới nghe lần đầu, xem ra quý đảo chủ tất có nỗi khổ tâm gì đó tàng ẩn trong lòng ?
Sư Thành khẽ nói:
- Tại hạ không biết có thể là như vậy !
Y ngừng một lát rồi nói tiếp:
- Mời chư vị ngồi uống trà nghỉ ngơi một lát, tại hạ đi ...

Bạch Như Băng vội nói:
- Khoan đã ta còn có chuyện thỉnh giáo !
Sư Thành nói:
- Không dám nhận hai chữ thỉnh giáo, có điều gì xin phu nhân cứ hỏi !
Bạch Như Băng nói:
- Qúy đảo chủ là người vùng nào ở Trung Nguyên ?
- Điều này thì tại hạ không rõ ...
- Nghe khẩu âm cũng có thể đoán ra chứ ?
Sư Thành gượng cười nói:
- Không nói giấu gì phu nhân, từ khi Sư Thành được ân điển của đảo chủ, vào nhận chức trên Băng Hà Đảo đến nay vẫn chưa có phúc phần được gặp đảo chủ Bạch Như Băng lắc đầu cười cười nói:
- Vậy thì chẳng có biện pháp gì rồi.
Ngừng một lát bà nói tiếp:
- Nói vậy cũng có rất nhiều người trên quý đảo chưa được gặp đảo chủ ?
Sư Thành gật đầu nói:
- Đúng vậy phu nhân !
Bạch Như Băng nói:
- Đang khi không thì tại sao phải như vậy ?
Sư Thành nói:
- Điều này thì tai hạ không thể nói rồi, phu nhân !
Bạch Như Băng nói tiếp:
- Có thể quý đảo chủ có điều bất đắc dĩ gì đó chăng ?
Sư Thành lại gật đầu nói:
- Có khả năng là như vậy, phu nhân ?
Bạch Như Băng khẽ phất tay nói:
- Được rồi, mời các hạ tự nhiên !
Sư Thành cúi chào mọi người rồi lui bước ra ngoài đại sảnh ! Chờ Sư Thành đi khuất Hạ Hầu Khiết mới lắc đầu, nói:
- Người này thật là bế khẩu như nêm !
Hạ Hầu Lam nói:
- Không phải vậy đâu tam muội, căn bản là hắn không biết đấy thôi !
Bạch Như Băng gật đầu nói:
- Lam nhi nói đúng đấy, trong lòng hắn chỉ có hai chữ đảo chủ, ngoài ra chẳng có gì khác !
Hạ Hầu Lam tiếp lời:
- Vị đảo chủ này chẳng những cao thâm khôn lường mà còn có khả năng phục chúng !

Nói đến đây thì thấy Sư Thành trở vào, lần này theo sau y là mười mấy tráng hán với bàn ghế lễnh khểnh, sau khi vào sảnh thì bọn tráng hán lập tức bày biện ra.
Sư Thành cúi người mỉm cười rồi nói:
- Tệ đảo chủ cho thiết tiệc để chư vị tẩy trần Bạch Như Băng nói:
- Qúy đảo chủ quá khách khí rồi !
Sư Thành thản nhiên nói:
- Trà thô rượu nhạt, nơi thôn dã góc bể không kỳ trân dị phẩm gì đãi khách, mong chư vị thông cảm !
Nói đến đây thì bàn ghế đã bày biện xong, Sư Thành liền ra lệnh cho bọn tì nữ đưa rượu thịt dọn lên !
Trong chớp mắt rượu thịt đã dọn lên, tuy không mâm cao cỗ đầy với kỳ trân dị phẩm nhưng hương vị thức ăn rất ngon, nhất là đối với bọn Hạ Hầu Lam sau khi trải qua một hành trình xa xôi, đây quả là một bữa tiệc tẩy trần thú vị !
Sư Thành mời mọi người dùng tiệc vừa xong thì có một tráng hán chạy vào bẩm báo - Bẩm sư gia, Cẩm y sử giả đến !
Sư Thành cáo lui rồi vội bước ra ngoài, chẳng mấy chốc y đưa một vị Cẩm y lão nhân vào sảnh, người này tuy có sắc diện vàng vọt nhưng bước chân trầm vững song mục rất có thần, vừa nhìn có thế biết ngay là một cao thủ võ lâm !
Theo sau Cẩm y sứ giả là hai tử y đại hán, một tên chấp kiếm đi bên trái, tên đi bên phải bê một chiếc hộp đàn chừng nửa thước vuông.
Sư Thành giới thiệu song phương xong thì Cẩm y sứ giả liền nói:
- Tệ đảo chủ vì bận việc trên đảo nên không thể đích thân tiếp kiến chư vị, người đặc mệnh cho lão khiếu đến đây hoan nghênh chư vị giá lâm và bày tỏ sư khiếm khuyết!
Lào ngừng lại hắng giọng rồi nói tiếp:
- Tệ đảo chủ đã biết mục đích đến dây của chư vị, vì vậy lão khiếu xin nói trước một điều, tệ đảo chú tuyệt đối không có ý bao che cho Kim Ngọc Dung.
Bạch Như Băng nói:
- Chẳng hay tại sao quý đảo chủ lại giả danh Ôn Nhu Cung ?
Cẩm y lão nhân nói:
- Chuyện bất đắc dĩ, tệ đảo chủ sợ chư vị không chịu giao Kim Ngọc Dung nên phải dùng hạ sách đó, vì chuyện này, tệ đáo chủ cũng dặn dò lão khiếu thành thật xin lỗi chư vị, xin chư vị mở lượng hải hà !
- Khách sáo ! - Bạch Như Băng nói - Vậy Kim Ngọc Dung hiện đang ở trên quý đảo ?
- Không ! - Cẩm y lão nhân nói - Lão khiếu đã đưa y đến đây ...

Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi nói:
- Vậy lão ta đang ...
Cẩm y lão nhân vẫy tay, nói:
- Phu nhân, Kim Ngọc Dung ở trong chiếc hộp này !
Tử y đại hán lập tức đặt chiếc hộp gỗ xuống bàn !
Bạch Như Băng ngạc nhiên nói:
- Đây là ...
Cẩm y lão nhân thản nhiên tiếp lời:
- Đây là thủ cấp của Kim Ngọc Dung !
Cử tọa đều biến sắc, Bạch Như Băng đưa tay mở nắp hộp và bất giác rùng mình, đoạn bà ta nhanh chóng đậy nắp hộp lại và nói:
- Qúy đảo chủ làm thế là có ý gì ?
Cẩm y lão nhân nói:
- Kim Ngọc Dung có thù hận với tệ đảo chủ, sở dĩ tệ đảo chủ viễn lai đến Nam Hải này cũng chỉ vì một Kim Ngọc Dung. Nhưng tệ đảo chủ không dám chuyên quyền báo thù rửa hận, vì vậy mới phái lão khiếu dâng thủ cấp Kim Ngọc Dung, thứ nhất là xin chư vị tin tưởng, thứ hai là xin chư vị đưa nó về Trung Nguyên ...
Bạch Như Băng gật đầu, nói:
- Qúy đảo chủ khiến người ta cảm phục !
Cẩm y lão nhân nói:
- Phu nhân khách khí rồi, đây là lẽ đương nhiên mà !
Bạch Như Băng cười cười rồi nói:
- Xin hỏi khi nào bọn ta mới được phép vào Băng Hà Đảo và được quý chủ nhân tiếp kiến.
Cẩm y lão nhân do dự một lát rồi nói:
- Phu nhân, xưa nay Băng Hà Đảo không tiếp khách và cũng không lai vãng với người bên ngoài ...
Bạch Như Băng ngưng thần nhìn đối phương và nói:
- Ý của sứ giả là ...
Cẩm y lão nhân nói:
- Không dám, đây là ý của tệ đảo chủ, trước đây khi tệ đảo chủ thu phục Băng Hà đảo có hứa với chúng nhân trên đảo rằng, một ngày còn trên đảo thì tuyệt không lai vãng với bên ngoài và cũng không rời Băng Hà Đảo nửa bước. Vì thế bây giờ tệ đảo chủ không dám nuốt lời hứa, không muốn phá lệ xin chư vị thông cảm mà đưa thủ cấp Kim Ngọc Dung trở về Trung Nguyên ...
Bạch Như Băng định nói thì Cẩm y lão nhân đã nhanh miệng nói tiếp:
- Nếu chư vị định ở lại Hải An này du ngoạn mấy ngày thì tệ đảo chủ vô cùng hoan nghênh, và cũng sẵn lòng làm tròn bổn phận chủ nhân

!
Bạch Như Băng nói:
- Đa tạ hảo ý của quý đảo chủ, nhưng Bạch Như Băng này vẫn xin quý đảo chủ phá lệ cho phép bọn ta lên Băng Hà Đảo tham kiến ...
Cẩm y lão nhân mỉm cười nói:
- Phu nhân, lão khiếu vừa nói rồi mà !
Bạch Như Băng nói:
- Ta đã nghe, nhưng Bạch Như Băng này có lý do không thể không lên Băng Hà Đảo gặp quý đảo chủ !
Cẩm y lào nhân nói:
- Lão khiếu xin nghe ...
Bạch Như Băng nói:
- Cho phép ta nói thẳng, ta không tin đầu người này là của Kim Ngọc Dung !
Cẩm y lão nhân sững người, lão gượng cười nói:
- Phu nhân nói vậy ... Không lẽ tệ đảo chủ có thể lừa dối chư vị sao ?
Bạch Như Băng thản nhiên nói:
- Ta không dám nói quý đảo chủ lừa dối, có lẽ sứ giả cũng biết danh hiệu của Kim Ngọc Dung ?
Cẩm y lão nhân gật đầu nói:
- Điều này lão khiếu biết, danh hiệu của y là Thiên Diện Thư Sinh !
Bạch Như Băng mỉm cười, nói:
- Nghe tên mà biết người, ai ai cũng đều biết thuật dịch dung của lão ta là độc bộ võ lâm thiên hạ ...
Cẩm y lão nhân gật đầu nói:
- Lão khiếu biết ý phu nhân muốn nói thủ cấp này là của người khác và đã qua sự dịch dung của Kim Ngọc Dung ?
- Không sai !
- Nếu thật vậy phu nhân lên Băng Hà Đảo thì sợ rằng cũng không thể biện nhận có phải Kim Ngọc Dung hay không từ thi thể của y !
- Nếu Kim Ngọc Dung chưa chết thì lấy đâu ra thi thể ?
Cẩm y lão nhân ngớ người, lão nói:
- Phu nhân, đích thực là Kim Ngọc Dung đã chết !
Bạch Như Băng cười cười, nói:
- Ta nói lão ta vẫn còn sống trên Băng Hà Đảo !
Cẩm y lão nhân chau mày rồi lắc đầu nói:
- Nếu phu nhân kiên quyết muốn lên Băng Hà Đảo thì có thể nói ra lý do khác, hà tất phải cố ý lấy Kim Ngọc Dung làm khó tệ đảo chủ ?
Bạch Như Băng tiếp lời:
- Sứ giả nói rất đúng, ta còn có lý do khác, lý do này rất quan trọng ...

- Lão khiếu xin được nghe ...
- Ta hoài nghi quý đảo chủ là một vị quen biết của ta trước đây !
Lời này khiến bọn Hạ Hầu Lam nghe ra cũng sững sờ.
Cẩm y lão nhân "à" một tiếng rồi nói:
- Vị quen biết trước đây của phu nhân là ...
Bạch Như Băng lạnh lùng nói:
- Tự hiệu là Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách Hạ Hầu Nhất Tu !
Hạ Hầu Lam vội kêu lên:
- Bạch dì dì ...
Bạch Như Băng khẽ quát:
- Lam nhi đừng chọc miệng vào !
Hạ Hầu Lam còn muốn nói nữa, nhưng chàng chỉ máy môi rồi thôi.
Cẩm y lão nhân cười lớn rồi nói:
- Phu nhân nhầm rồi, lão khiếu dám nói rằng tệ đảo chủ tuyệt không thể là ...
- Sao sứ giả biết là không phải ?
- Đương nhiên là lão khiếu biết ...
- Vậy sứ giả có biết đại danh quý tánh của quý đảo chủ không ?
Cẩm y lão nhân ngớ người, lão lắc đầu nói:
- Điều này thì lão khiếu không biết !
Bạch Như Băng mỉm cười nói:
- Vậy làm sao sứ giả biết quý đảo chủ không phải họ kép Hạ Hầu, song danh Nhất Tu ?
Cẩm y lão nhân nói:
- Tuy lão khiếu không biết danh úy của tệ đảo chủ, nhưng lão khiếu dám nói ...
Bạch Như Băng cắt lời nói:
- Điều đó không có chút căn cứ rồi !
Cẩm y lão nhân suy nghĩ một lát rồi hỏi lại:
- Làm sao phu nhân biết chắc tệ đảo chủ tất là ...
Bạch Như Băng lại cắt lời nói:
- Ta vừa nói rồi, chỉ là hoài nghi mà !
Cẩm y lão nhân nói:
- Trên thế gian có nhiều người như vậy tại sao phu nhân chỉ hoài nghi tệ đảo chủ Bạch Như Băng thản nhiên nói:
- Tất nhiên là ta có căn cứ !
Cẩm y lão nhân nói:
- Lão khiếu xin nghe căn cứ cửa phu nhân !
Bạch Như Băng chỉ bức họa và nói:

- Bức họa đó là thủ bút của quý đảo chủ phải không ?
Cẩm y lão nhân nhìn qua bức họa rồi gật đầu nói:
- Không sai đó chính là thủ bút của tệ đảo chủ, bức họa này được vẽ khi người mới đến Băng Hà Đảo !
Bạch Như Băng mỉm cười nói:
- Vây xin sứ giả xem kỹ thần thái người trong tranh, phải chăng đầy mặt sầu tư bi thương ?
Cẩm y lão nhân cười cười nói:
- Lão khiếu tuy không thông bút nghiên nhưng cũng có thể nhìn ra hàm ý của người trong tranh, vì hàm ý của bức họa này quá rõ ràng, phu nhân nghĩ có đúng không?
- Không sai ! - Bạch Như Băng nói - Xin sứ giả xem tiếp hai hàng chữ bên trên ...
Cẩm y lão nhân cắt lời nói:
- Thiên Nhai Phiêu Linh Cô Độc Khách - Thế Thượng Duy Nhất Đoạn Trường Nhân ?
Bạch Như Băng nói:
- Đó có phải là quý đảo chủ tự miêu tả ?
Cẩm y lão nhân lắc đầu nói:
- Lão khiếu không dám võ đoán.
Bạch Như Băng nói:
- Vậy ta xin nói cho sứ giả biết, Hạ Hầu Nhất Tu tự hiệu là Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách !
Cẩm y lão nhân mỉm cười nói:
- Phu nhân cho phép lão khiếu nói thẳng một câu nhé, bức họa này không hẳn là tệ đảo chủ tự miêu tả mình, người đoạn trường trên thế gian này không nhất định chỉ là một vị Hạ Hầu Nhất Tu !
Bạch Như Băng nói:
- Ta thừa nhận là sứ giả nói có lý ...
Cẩm y lão nhân nói:
- Vậy thì ...
Bạch Như Băng thản nhiên tiếp nói:
- Ta nói cho sứ giả biết, ta nhất định phải đi Băng Hà Đảo !
Cẩm y lão nhân ngớ người, lão nói - Phu nhân vừa rồi lão khiếu đã nói ...
Bạch Như Băng cắt lời nói:
- Khắp thiên hạ, không đâu là không phải đất của vua, Băng Hà Đảo là nơi mà ai cũng có thể đến được, ta có thể thuê thuyền xông vào đấy. Sở dĩ ta không muốn làm tổn thương hòa khí giữa song phương mà thôi !

Cẩm y lão nhân biến sắc, lão gượng cười, nói:
- Phu nhân đã cố chấp như vậy thì cho phép lão khiếu chuyển ý của phu nhân lên tệ đảo chủ, thỉnh giáo để đảo chủ định đoạt !
Nói đoạn lão vào thư phòng thảo một bức thư, sau đó lệnh cho một tử y đại hán chuyển lên đảo. Đoạn lão quay ra ngoài đại sảnh bồi tiếp bọn Bạch Như Băng nói chuyện.
Không đầy nửa canh giờ sau thì có một bạch y lão nhân hành lề với Cẩm bào lão nhân rồi quay sang nói với Bạch Như Băng:
- Lão khiếu phụng mệnh tệ đảo chủ nghênh đón Bạch phu nhân và chư vị lên đảo, thuyền đã chuẩn bị xong, mời chư vị theo lão khiếu !
Bạch Như Băng đứng lên và mỉm cười nói:
- Không ngờ quý đảo chủ lại phá lệ đặc chuẩn, bọn Bạch Như Băng sao được may mắn như thế !
Nói đoạn, bà ta đưa bọn Hạ Hầu Lam rời đại sảnh !
Dưới sự dẫn đường của bạch y lão nhân, không bao lâu thì mọi người đã đến bờ biển và lên một chiếc thuyền buồm. Thuyền nhổ neo chưa được nửa canh giờ thì đã thấy quang cảnh Băng Hà Đảo trải dài trước tầm mắt, nơi bến thuyền có ba người sánh vai nhau mà đứng, đó chính là Cuồng - Ngốc nhị quái và Nam Hải Kì Kình Khách, ngoài ra xung quanh còn có không ít hắc y tráng hán !
Bạch y lão nhân phất tay cho thuyền hạ neo rồi bước vào khoang, cung kính thi lễ và nói:
- Đã đến nơi xin mời chư vị chuẩn bị xuống thuyền ?
Nói đoạn, lão vội ra trước mũi thuyền cung thủ nói với những người trên bờ:
- Bẩm nhị vị hộ pháp khách quý đã đến !
Cuồng - Ngốc nhị quái phất tay một cái rồi cùng Nam Hải Kì Kình Khách lướt tới nghênh tiếp !
- Đông Phương Sóc cùng Ngãi Trì, Tây Môn Vọng thay mặt tệ đảo chủ cung nghênh chư vị giai khách !
Bạch Như Băng đã ra ngoài khoang, bà mỉm cười đáp lễ và nói:
- Nhiều năm không gặp nhị vị, chẳng ngờ nhị vị ...
Lời chưa dứt thì chợt nghe trong Băng Hà Đảo truyền ra một hồi chuông !
Đông Phương Sóc vội nói:
- Tệ đảo chủ đã từ hậu cung ra tiền sảnh chờ đợi, xin mời chư vị xuống thuyền và theo bọn lão khiếu !
Bạch Như Băng cũng không nói nhiều, bà mỉm cười cám ơn rồi soái lãnh bọn Hạ Hầu Lam đi theo Cuồng - Ngốc nhị quái và Tây Môn Vọng ! Đoàn người đi qua mấy lần cửa, rẽ trái quẹo phải rồi cuối

cùng mới đến một sảnh đường rộng lớn. Sau khi được Đông Phương Sóc mời ngồi thì Bạch Như Băng nhìn quanh rồi nói:
- Xin hỏi quý đảo chủ ...
Một lời chưa nói hết thì đột nhiên có tiếng thở dài, kế đó là một giọng khàn lão từ hậu sảnh cất lên:
- Như Băng sao nàng lại khổ thế, cứ xem như ta đã chết có phải là tốt hơn không?
Theo sau lời nói là một người từ hậu sảnh chậm rãi bước ra, đó là một thanh y lão nhân tướng mạo phương phi, khí độ siêu phàm, mi dài mắt phụng, khí khái lẫm liệt.
Hạ Hầu Lam chấn động toàn thân, trước mắt như hoa lên, chàng buột miệng kêu thất thanh:
- Nghĩa phụ ...
Bạch Như Băng cất giọng run run nói:
- Hạ Hầu Nhất Tu quả nhiên là lão ...
Thanh y lão nhân gật đầu, nói:
- Đúng vậy Như Băng. Chính là ta !
Hạ Hầu Lam định thần lại rồi kêu thất thanh:
- Chuyện này ... Chuyện này sao lại có thể ...
- Sao lại không thể ?
Hạ Hầu Nhất Tu ngửa cổ lên và nói:
- Lam nhi, ngươi nhìn thử xem !
Ha Hầu Lam ngưng thần nhìn vào và bất giác rùng mình, chàng kinh ngạc nói:
- Không phải là người đã ...
Hạ Hầu Nhất Tu thở dài, nói:
- Lam nhi có thể nói là vi phụ lớn mạng ...
Giữa cổ lão ta còn rành rành một vết sẹo dài, Hạ Hầu Lam vội vàng phủ phục quỳ xuống !
Bạch Như Băng liên tục biến sắc, bà nói:
- Hạ Hầu Nhất Tu, lão thừa nhận hắn là cốt nhục của mình chứ.
Hạ Hầu Nhất Tu thản nhiên nói:
- Xưa nay ta chưa hề phủ nhận ?
Bạch Như Băng lạnh lùng nói:
- Vậy tại sao lão nói hắn là ...
Hạ Hầu Nhất Tu gượng cười, nói:
- Như Băng, ta cũng rất khổ tâm khi phải làm như vậy. Trước đây ta tưởng Kim Ngọc Dung đã chết thật, khi đó Lam nhi cũng đã trưởng thành nên ta định đi theo Ngọc Hà, ta không nhẫn tâm cho Lam nhi biết quá nhiều, vì vậy ta đành nói.. Bạch Như Băng nói:

- Nhưng lao làm thế lại hại khổ Lam nhi !
Hạ Hầu Nhất Tu nói:
- Ta biết, nhưng trước khi sự việc diễn ra ta đâu có ngờ ...
Bạch Như Băng cười nhạt nói:
- Lão vẫn còn nhận ta sao ?
- Như Băng, xưa nay ta chưa hề ...
- Vậy tại sao lão bỏ rơi mẹ con ta ?
- Như Băng, nàng hiểu lầm rồi, ta ...
Bạch Như Băng nộ khí nói:
- Bao năm qua ta nhẫn nhục ôm hận trong lòng, không ngờ hôm nay chỉ nghe được một tiếng hiểu lầm, Hạ Hầu Nhất Tu ...
Lời chưa dứt thì bà định lao người tới, nhưng Hạ Hầu Khiết kịp thời giữ bà ta lại, đồng thời nàng kêu một tiếng bi thương:
- Mẫu thân ...
Bạch Như Băng quát:
- Buông ta ra, ta phải trút hận cho hai mẹ con chúng ta.
- Mẫu thân ? - Hạ Hầu Khiết vừa gạt lệ vừa nói - Dù thế não thì cũng là phụ thân của hài nhi, hài nhi sao có thể nhìn mẫu thân và phụ thân liều mạng với nhau ? Mẫu thân phải trái thế nào người cũng nên nghe phụ thân giải thích Bạch Như băng quát:
- Ta không nghe !
Tuy nói thế nhưng bà ta vẫn ngồi yên không động đậy nữa !
Bấy giờ Hạ Hầu Nhất Tu mới nói:
- Như Băng, ta biết hiện tại nàng đang nộ khí xung thiên, vậy chờ lát nữa ta sẽ giải thích, bây giờ ta cho nàng xem vật này ...
Nói đoạn lão thò vào tay áo lấy ra một phong thư rồi nói tiếp:
- Đây là thư của Ngọc Hà viết trước khi ta đi đón nàng, nàng có thể cầm lấy xem trước đi !
Bạch Như Băng "hừ" một tiếng lạnh lùng, bà đưa tay giật mạnh phong thư, mở ra xem rồi lập tức biến sắc. Bà ta ngước mắt nhìn lên và nói:
- Đây là do Sài tỷ tỷ viết thật sao ?
Hạ Hầu Nhất Tu, nói:
- Chẳng lẽ ta còn có thể lừa dối nàng. Trinh nhi luôn ở bên cạnh Ngọc Hà, nàng đưa cho Trinh nhi xem thử có phải là bút tích của Ngọc Hà hay không ?
Đột nhiên hai khóe mắt Bạch Như Băng rưng rưng ngấn lệ bà nói:
- Không cần bảo cô ta xem. "Đã nghe Nhất Tu nói rõ mọi chuyện, nguyện dâng nga hoàng nữ anh, thôi thúc Nhất Tu khởi hành đón muội ... " có mấy câu này là đã quá đủ rồi, nhưng lão ...

Hạ Hầu Nhất Tu nói:
- Như Băng, đó là lúc Lam nhi ra đời, ta không thể không ở lại chiếu cố Ngọc Hà, vì vậy nên chậm trễ, chỉ cần nàng chờ ta thêm mấy ngày thì ...
Bạch Như Băng tự nói:
- Nhưng ta đã không chờ, lão biết tính tình của ta mà ...
Ngừng một lát bà nói tiếp:
- Khiết nhi, Trinh nhi mau khấu kiến phụ thân các ngươi.
Hạ Hầu Trinh, Hạ Hầu Khiết vội gạt lệ quỳ bái.
Hạ Hầu Nhất Tu cất giọng run run nói:
- Đa tạ nàng, Như Băng !
Bạch Như Băng nói:
- Đừng cám ơn ta, nên cám ơn phong thư của Sài tỷ tỷ đấy. Sài tỷ tỷ luôn tốt đối với ta như vậy, nhưng bà ta ...
Bất giác bà bế khẩu rồi từ từ cúi đầu xuống ?
Hạ Hầu Nhất Tu đỡ ba huynh muội Hạ Hầu Lam dậy và nói:
- Chờ lát nữa vi phụ sẽ nói chuyện với các ngươi, bây giờ vi phụ cho các ngươi gặp ân nhân cứu mạng của vi phụ trước.
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:
- Ân nhân cứu mạng của phụ thân ?
Hạ Hầu Nhất Tu gật đầu nói:
- Vi phụ hoành kiếm tự vẫn nhưng không chết là nhờ có lão ta qua đường trông thấy nên cứu mạng, nếu vi phụ chết thật thì đã sớm thành tro bụi rồi, hôm nay làm sao có thể trùng phùng với các ngươi.
Lão ngừng lại rồi cất cao giọng gọi:
- Đại hòa thượng.
- A di đà Phật ! Thiện tai, thiện tai, thí chủ hà tất phải gọi hòa thượng ta ra ?
Vừa nghe giọng nói thì Hạ Hầu Lam rùng mình, một lão tăng khô gầy từ hậu sảnh bước ra.
Hạ Hầu Lam buột miệng kêu thất thanh:
- Hòa thượng, lão ... là lão ...
Lão tăng này chẳng phải là ai xa lạ, đó chính là Cuồng hòa thượng, lão mỉm cười nói:
- Không phải hòa thượng ta thì còn có thể là ai ? Hòa thượng ta cũng lớn mạng như thí chủ, Kim Ngọc Dung quăng ta xuống hồ nhưng hòa thượng ta lại nổi lên. Cũng may là khi đó hắn không chờ mà bỏ đi, bằng không hòa thượng ta nhất định không thể gặp lại thí chủ rồi, mọi chuyện đều có thể nói là ý trời !
Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:

- Thế bộ xương dưới đáy hồ là của ai ?
Cuồng hòa thượng cũng ngạc nhiên hỏi lại:
- Thí chủ cũng xuống đó à ?
Hạ Hầu Lam bèn thuật lai một lượt chuyện chàng bị Kim Ngọc Dung khích ngũ đại môn phái bức chàng phải nhảy xuống Hồng Trạch Hồ !
Nghe xong Cuồng hòa thượng cười cười nói:
- Đó là một kẻ vô tội đáng thương bị dìm xuống hồ cùng hòa thượng ta, hắn không biết võ công và cũng không có khả năng dịch huyệt như hòa thượng ta nên Kim Ngọc Dung vừa xuất chỉ điểm thì hắn đã mất mạng rồi. Hòa thượng ta ra đi định để lại chiếc vòng tay bồi tiếp hắn mà thôi.
Ngừng một lát lão nói tiếp:
- Hòa thượng ta xuống hồ một chuyến cũng đáng giá, nếu không thì ta đâu biết là Kim Ngọc Dung chưa chết:
và nếu hòa thượng ta không biết thì lão thí chủ đây càng không biết !
Hạ Hầu Nhất Tu tiếp lời:
- Trên thực tế năm xưa thu phục Băng Hà Đảo này là đại hòa thượng chứ không phải ta, khi đó thương thế của ta chưa lành, sau khi thương thế bình phục thì đại hòa thượng mới nói cho ta biết Kim Ngọc Dung vẫn chưa chết. Đồng thời còn phái người vào Trung Nguyên dò la tin tức.
Bạch Như Băng nói:
- Đã vậy thì tại sao lão không sớm đưa Lam nhi ...
Hạ Hầu Nhất Tu cắt lời, nói:
- Không nói giấu gì nàng, đại hòa thượng đã nhìn thấy ta tất là người trong Phật môn, một khi Kim Ngọc Dung bị trừ diệt thì cũng là lúc ta quy y Phật môn, đã thế thì tại sao không để các ngươi cho rằng ta đã chết ...
Hạ Hầu Lam vội nói:
- Nói vậy phụ thân phải ...
Hạ Hầu Nhất Tu gật đầu nói:
- Đúng thế, Lạm nhi ta chỉ còn lưu lại trên Băng Hà Đảo này nửa ngày thôi và cũng chỉ có thể gần gũi với các ngươi nửa ngày ...
Hạ Hầu Lam bất giác rùng mình, đầu cúi xuống !
Hầu Trinh liền nói:
- Đại hòa thượng, lão ...
Bạch Như băng quát:
- Trinh nhi, không được vô lễ, chúng ta nên mừng cho phụ thân các ngươi mới phải !
Hạ Hầu Trinh không dám nói gì nữa, chợt nghe Cuồng hòa thượng

cao giọng niệm phật hiệu:
- A di đà Phật ? Nữ thí chủ không có duyên với Phật môn nên hòa thượng ta không dám đến độ !
Bạch Như Băng thản nhiên nói:
- Đại hòa thượng nên nói là sát khí của ta quá nặng.
Hạ Hầu Nhất Tu mỉm cười nói:
- Như Băng, nàng không thể đi, nàng phải thay ta đến hai nhà Thượng Quan và Hoa gia cầu thân cho Lam nhi !
Thượng Quan Phụng nghe vậy thì bất giác đỏ mặt.
Bạch Như Băng ngạc nhiên hỏi:
- Cái gì lão cùng biết à ?
Hạ Hầu Nhất Tu mỉm cười gật đầu, đoạn lão dịch mục quang nhìn qua Thượng Quan Phụng rồi nói:
- Đáng tiếc là không có Hoa cô nương ở đây cho ta xem mặt ...
Bạch Như Băng cười nhạt nói:
- Xem ra số của Lam nhi cũng đào hoa chẳng kém gì lão rồi !
Mọi người nghe vậy thì bật cười, Hạ Hầu Nhất Tu phất tay, nói:
- Mau dọn tiệc rượu, chúng ta phải tận hưởng niềm vui đoàn tụ trong nửa ngày hôm nay !
Thế là Băng Hà Đảo rộn ràng, náo nhiệt hẳn lên Qua ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng thì có một chiếc thuyền lớn lặng lẽ rời Băng Hà Đảo.
Có ba người đứng trên bờ vẫy tay tiễn biệt, đó là Cuồng - Ngốc nhị quái Đông Phương Sóc, Ngãi Trì và Nam Hải Kì Kình Khách Tây Môn Vọng ...

Hết

Nguồn: Nhanmonquan
Người đăng: mọt sách
Thời gian: 24/02/2004 3:10:26 SA